

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPAL REYNE

A SOUL TO
HEAL

DUSKWALKER BRIDES BOOK 2

İyileşecek Bir
Ruh *Duskwalker*
Gelinleri İkinci
Kitap

Opal Reyne

Telif Hakkı © 2022 Opal Reyne tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

yöntemlerini, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın kullanamaz.

ISBN: 978-0-6455104-4-7

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,

olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi: Sam Griffin İç

Çizimler: Opal Reyne

Tetikleyici Uyarı

Büyük spoiler aşağıda

Lütfen sadece tetikleyicileriniz varsa devamını okuyun, aksi takdirde kitabı kendiniz için ciddi şekilde bozarsınız.

Öncelikle, spoiler vermemek için okumayı bırakabilmeniz için kitapta hangi tetikleyicilerin **OLMADIĞINI** listeleyeceğim: Tecavüz, non-con, MMC tarafından FMC'ye kasıtlı zarar verme, işkence, intihar / kendine zarar verme, ow / om draması, zihinsel / duygusal istismar, ensest, kürtaj, uyuşturucu / alkol kötüye kullanımı, üreme veya hayvan istismarı yok.

SADECE ilk bölümde şişman fobisi var. Kitabın geri kalanı güzel, şehvetli benliklerimizi kucaklıyor.

Aldatılmanın canlı yansımaları vardır (MMC tarafından değil). Delora TSSB ve depresyondan muzdarip.

Bu kitapta hamilelik kinayesi var.

Eğer bu okumak istediğiniz bir şey değilse, bunun canavarlar hakkında bir kitap olduğunu göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum. Oldukça komik, sevimli, ilginç ve aynı zamanda seri için hayati önem taşıyan bir şeyi kaçırmış olursunuz. Her şeyi yaşayacaksınız, hamileliği, doğumu ve sonrasını. Eğer bu, travma nedeniyle okumayı kaldırabileceğiniz bir şey değilse, zorluklarla karşılaştığınız için çok üzgünüm.

Çocuk tehlikeli bir duruma sokulur. Çocuğa hiçbir zarar gelmez, ancak kötü adamlar acımasızdır ve ahlakı umursamadan sevdiğiniz her şeyi yok etmeye çalışırlar. Kötü adamlarım her zaman olabildiğince korkunç olmaya çalışır, ama asla korkmayın! Karakterlerim güçlüdür ve her *zaman* günü kurtaracaklardır.

Her zaman olduğu gibi, kitaplarımda ufak tefek vahşet var.

Dışarıdaki tüm *depresif* canavarlara, bu kitap

sizin için.

Bazen karşımıza çıkacak ve bize hayatın yaşamaya değer olduğunu hatırlatacak büyük, kötü bir canavara ihtiyaç duyarız. Kabuslarımızı kovalayacak kadar korkutucu ve bizimle dalga geçecek kadar yaramaz olduklarında yardımcı olurlar.

onların horoz.

Bu kitap aynı zamanda büyük beden bebek arkadaşlarım için.

Biz de sevgiyi hak ediyoruz ve benim Duskwalker'larım ayrımcılık yapmaz. Hepimizi severler, hatta yumuşak ve yumuşacık.

Delora omuzlarını bir o yana bir bu yana oynatırken parmaklarını açıp gerdi, her ikisini de bileklerindeki ip bağlarından kurtulmak için yapıyordu.

Sık ormanda ilerlerken, ağır nefesleri başının etrafına bağlanan beze çarparak boğuk boğuk çıkıyordu. Bez, kuruyan ağzındaki tükürüğü emerken boğazının yapış yapış olduğunu hissetti.

Son zamanlarda çiseleyen yağmur nedeniyle zemin çamurluydu ve donuk, gri ve sade olan elbisesi artık yürümekten kirlenmişti. Üstü sadece hafif terden dolayı kirlenmiş olsa da, elbisesinin altı birçok kez dizlerine kadar düştüğü için çamur içindeydi.

Uzun, siyah saçlarının alnına düşen ve sayamayacağı kadar çok kez görüşünü engelleyen şey yüzünden korkunç bir şekilde keçelediğini biliyordu. Ayrıca dallar ve başıboş yapraklarla da karışmıştı. Yukarıdaki yaprak örtüsü, bu Sonbahar gününün sabahında yumuşak güneş ışığıyla parlıyordu. Çoğunlukla gölgeliydi, bu da yaprakları hışırdatan esintinin olduğundan daha soğuk hissettirmesine neden oluyordu. Kar henüz yağmaya başlamamıştı, ama iki hafta içinde güzel tozun üzerini örtmeye başlayacağından emindi.

yere.

Geriye sadece ölü yaprakların ve ayak sesleri altında çıtırdayan sopaların sesleri kalmıştı. Bu yürüyüşü yapan yaklaşık yirmi iki kişi vardı ve bunların çoğu zırhlı askerlerdi.

Beyhude olduğunu bilmesine rağmen onu esir alanlara karşı savaşıyordu. Bunu hak ettiğini düşünüyorlardı ve bir şekilde o da hak ediyordu.

Yürüdükleri süre uzadıkça, çırpınışları daha da azaldı.

Bir kez bile İblislerle karşılaşmamışlardı. Karşılaşmış olsalardı onu itip kakacaklarından ve canlarını kurtarmak için kaçacaklarından emindi.

Ne de olsa bu yüzden buradaydılar.

Onunla birlikte yola çıktıkları ilk gece, nispeten büyük kasabalarından yaklaşık bir günlük yürüyüş mesafesinde, gece için bir kamp ateşi yakmışlardı. Karanlık tıslama ve feryat dehşetini beraberinde getirdiğinden neredeyse herkes etrafını gözlüyordu.

Kampta sadece bir kişi kalmış ve korkunç bir tiksintiyle onu izlemişti.

Koruması olarak kalan orta yaşlı adamın gözlerinin etrafında gülme kırışıklıkları ve alnında yılların stresinden kaynaklanan kaş çatma izleri vardı. Kahverengi kirli sakalı yaşının büyük bir kısmını gizliyordu ama yeşil gözleri karanlık ifadesinin ardında pek de cazibesi olmadığını gösteriyordu.

Adam ona her baktığında Delora gözlerini küçümseyerek kısıyordu, tıpkı adam omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde şimdi yaptığı gibi.

Onun yüz ifadesini gördüğünde, gözlerini kesin bir bakışla arkasındaki adama kaldırdı. Arkasındaki asker dirseğini kadının sırtına saplayarak onu tökezlemeye zorladı.

Bu, *keyifli* küçük gezintileri sırasında birçok kez yapılmıştı.

"Bu bakışı bırakmayı öğrenmelisin." Adam başını iki yana salladı ve gözlerini öne eğerek adımlarını kontrol etti. Sonra bir kolunu kaldırarak ona el salladı. "Bu karmaşanın içinde olman senin suçun."

Delora, arka azı dişlerinin üzerine bastırarak kadar ağzına sokulmuş olan bezin etrafında konuşmaya çalıştı. Sözcükleri sadece karmakarışık çıkıyordu.

Onlarla birlikte yürüyen muhafızlardan biri, "Küçük bir domuz gibi homurdanışını dinleyin!" diye güldü.

Delora göz ucuyla ona tehditkâr bir bakış fırlattı. İlk başta yüzündeki sevinç ifadesi kısa sürdü. Sonra onun durumunu hatırladı ve çarpık bir sırıtışla ondan uzaklaştı.

Giysisine karşı bağırmaya başladı ve yürümeyi bıraktı. Tekrar itildiğinde bile düşmeyi ya da hareket etmeyi reddetti.

"Ahh. Şimdi ne oldu?" Bu gezinin lideri Jetson arkasını dönerken böğürdü. Birinin ağzını çözmesi için elini salladı. "Ne yap-"

"İşemem lazım!" Delora'nın sesi kullanılmadığı için bir oktav kırılmıştı ve normalden çok daha boğuktu.

Bağırmasından sonra, üst dudağı onun normal bedensel işlevinden tiksintiyle büküldü - sanki akılsız bir yaratıktan başka bir şey değildi ve sadece kendi kendine işemeliydi.

Jetson öne doğru bir adım atarak bir eliyle kızın yüzünü kavradı ve yanaklarını dişlerinin yan tarafına doğru sıkıştırdı. Onu daha yakına çekti. Neyse ki bu, ağrıyan çenesine masaj yapmasına yardımcı oldu.

"Yine numaralarından biri, şüphesiz?"

"Son beş seferdir sormuyorum!"

Ona dişlerini gösterdi. "Yine de ilk ikisiydi."

Ah, evet. Delora doğayı kendi kişisel banyosu olarak kullanmak istediği ilk iki seferde kaçmaya çalışmıştı. İlk seferinde, arkaları dönükken kaçmıştı. İkincisinde ise izlendiği için adamı sessizce boğmaya çalışmıştı.

İşe yaramamıştı. Jacob, kendisine atanan gardiyan, ellerini boğazına dolamayı başaramadan önce çığlık atmıştı.

Onunla savaşımayı başaramamıştı. Ne yazık ki Delora için, büyük arkadaşları başarmıştı.

Mesanesi patlamak üzereymiş gibi rahatsız edici bir şekilde zonkladığında, Delora'nın kaşları çatıldı.

"Sadece..." Gözlerini Jetson'dan çevirmeden önce azı dişlerini sıkı. "Bırak da işeyeyim. Gerçekten gitmem gerek. Lütfen."

Başını geriye attı ama en azından "İyi" kelimesi ince, çatlak dudaklarından çıktı.

Delora bir ağacın etrafına götürüldü ama tercih ettiği mahremiyet ona sağlanmadı. Önemli değildi. Bu noktada pek bir şey fark etmiyordu. İlk kamp yerlerinden ayrıldıklarından beri geçen iki gün boyunca bunu defalarca yapmak zorunda kalmıştı.

Ne ilk gece ne de ikinci gece hiçbir İblis gelmemişti ve adamlar ailelerine dönmek için sabırsızlanıyordu. Aynı zamanda hayal ettiğinden daha cesurlardı çünkü her adımda onu Dünya'daki Cehennem olduğuna inanılan yere daha da yaklaşıyorlardı.

Ağacın etrafından dolanırken gözleri Jetson'ın yanındaki yirmi silahlı adamı taradığında, böylesine tehlikeli bir yürüyüşe cesaret etmelerine şaşmamak gerekirdi.

Onu bir adak olarak sunduklarında, cesedini fırlatıp atmakta ve kendi kışkırlarını kurtarmak için eve koşmakta özgürdüler. "Yüzünü bağlayın."

"Seni yine üzecek bir şey söylememden mi korkuyorsun?" Delora mizahtan yoksun bir homurtuyla konuştu. Sessiz bir işaret verildi.

"Senin için ağladı!" Eller ağrıyan pazularını kavrayıp bezi tekrar içeri sokmak için arkasına sıkıştırırken Delora güldü. "Ah, babam! Lütfen bana yardım et, baba!"

Az önce söylediği her şey yalandı.

"Benimle alay etme!" Adamlarının kadının bileklerini tekrar bağlamasına engel olarak yüzüne ters bir yumruk indirdi. Vuruş o kadar sertti ki başı yana döndü ve dudaklarından tükürükler fışkırdı. "Benim küçük kızım, senin yok ettiğin güzel bir masumdu!"

"Masum mu?" Delora onun sözlerinin yarattığı şoku açılmış gözlerine yansıttı. "İçinde kocamın siki vardı!"

"Belki daha az şişmanlamış bir domuza benzeseydin, o zaman sana sadık kalabilirdi."

Delora'nın içinde aynı anda hem fokur fokur kaynayan bir öfke hem de yakıcı bir güvensizlik yaratan bir sinir oluştu. Yuvarlak bedenine göre mükemmel bir şekilde dikilmiş kıyafetleri birdenbire çok dar gelmeye başladı. Hatta daraltıcı.

Sözleri sessizce söylenmişti ama içindeki son zehir kırıntıları ve hissettiği yenilgiyle çınılıyordu.

"Kızınız olgun bir fahişeden başka bir şey değildi ve kocam da kibirli bir piçten başka bir şey değildi. Sonlarını hak ettiler."

"Komutanımız bir kahramandı," diye bağırdı bir gardiyan. Kadının elbisesinin yakasından tuttu ve onu ayak parmaklarının ucuna kadar çekti. Kızın vücudu onunkine doğru eğildi. "Liderimiz olduğu kısa süre içinde üç İblis öldürdü."

Delora dudaklarının ölü bir sırtışıla kıvrılmasına izin verdi.

"Yine de arkanızdan hepiniz hakkında ileri geri konuştu." Gözleri adamın bir karış uzunluğundaki sarı saçlarından, kahverengi gözlerinden ve güçlü çenesinden ayrıldıktan sonra deri üniformasının üzerinde gezindi. Gövdesinin üzerinde yer alan metal göğüs plakasına güzelce işlenmiş bir aile arması vardı. "Adın Lester, değil mi? Görünüşe göre, şimdiye kadar gördüğü en küçük alete sahiptir."

Gözleri, kocası Hadis'i öldürdükten sonra komuta ettiği adamların arasında gezinmeden önce yanakları anında kızardı.

Bingo. Ve o da bunu biliyordu. Hepsi bakışlarını kaçırdı, utanç yüz hatlarına yerleşti. *Onlar da aynı şeyi söylemişlerdi.* Neredeyse gülmek istiyordu.

Erkeklerin birbirlerine, özellikle de arkadaş ya da yoldaş dedikleri kişilere karşı nasıl bu kadar *acımasız* olabildiklerini anlamıyordu.

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı Jetson. "Cinayet hâlâ cezalandırılabilir."

"Evet, hapsedilerek," diye karşılık verdi Delora. "Ama siz bizim *harika* Binbaşımız olduğunuz için ben vahşi doğaya atılıyorum. Kasabamızın sadist pisliklerle dolu olduğunu fark etmemiştim. Öldürdüğüm senin kızın olmasaydı her şey farklı olurdu."

Lester elbisesinin yakasını bırakırken kıkırdadı: "Şeytan olmak en fazla hak ettiğin şey," dedi. "Onunla konuşmamız bitti mi? Korkarım geçirmeye başlayacak ve biz de onu yiyeceğiz."

Delora onların kızgın oldukları için açıkça ve gereksiz yere acımasız davrandıklarını biliyordu. Onu kızdırmak için her şeyi deniyorlardı ama kilosuyla ilgili yorumlarının neredeyse hiçbir şey ifade etmediğini fark edemeyecek kadar aptaldılar.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye kıkırdadı başka bir gardiyan. "Çok açım ve karım eve döndüğümde iyi bir yemek yiyeceğime söz verdi."

"Evet," diye iç geçirdi Jetson. "Devam edelim. Eve döndüğümde teselli etmem gereken bir karım var."

Bez Delora'nın ağzına sokuldu ve tekrar yürümeye zorlandı. En azından bu küçük mola ona ağrıyan dizlerini ve ayaklarını dinlendirmek için bir an vermişti.

Son birkaç gündür yaptığı gibi, yolculukları sırasında yaptıklarını düşündü. Düşünmemek zordu.

Lampshire Köyü, İblislerden korumak için yüksek taş duvarları olan nispeten büyük bir kasabaydı. İblisler her zaman orada değildi. Yolculukları için ayrıldıklarında etrafta değillerdi ya da

onlara orada yedirilecekti, ama halkı onların korunduğundan emin olmuştu.

Peçe'den beş günlük yürüyüş mesafesinde yaşıyorlardı ve dağlara yakın bir yerde bulunuyorlardı. Vadinin aşağısındaki küçük kasabaları ziyaret eden sözde Duskwalker için çok uzaktaydılar. Genellikle diğer kasabaların yarattığın varlığı hakkında yalan söylediğine inanırlardı. Ya öyle ya da yaratık onlara yaklaşmayacak kadar akıllıydı, çünkü onlar tahkim edilmişlerdi ve muhtemelen ona karşı savunmak için küçük bir ordu göndermeden önce duvarlardan saldıracaklardı.

Onun köyü askeri bir köydü.

Güçlerine o kadar inanıyorlardı ki, duvarlarının içinde Peçe'ye bu kadar yakın ağaçları olan nadir köylerden biriydiler. Ayrıca büyük çiftliklere ve iki katlı evlere sahip olacak kadar da büyüklerdi.

Gün boyunca düzinelerce muhafız, taş tuğlalardan duvarlı platformlar oluşturan halkalarla ayrılmış köyün her katında yürüdü. Bu halkalar sonunda kasabanın üzerinde bulunduğu devasa tepenin ortasına, tam merkezdeki binaya ulaştı. Muhafız kalesi.

Geceleri devriye gezen muhafızların sayısını iki katına çıkardılar ve duvarlarda gözcü olarak durdular.

Binbaşı Jetson, bir zamanlar askerlerin komutanı olduğu için köyü yönetiyordu. Sert ve katı bir adamdı ama her zaman karısını ve çocuklarını sorgusuz sualsiz sevdiği söylenirdi.

Yani Delora, biricik kızını öldürerek ölüm fermanlarının en iğrencini imzalamıştı.

Jetson bunu politik bir hamle olarak da yapıyordu. İnsanlar onun yumuşadığını düşünmeye başlamıştı. Onu öldürmek yerine bu keşif gezisine öncülük etmesinin nedeni de buydu.

Hâlâ korkusuz ve acımasız bir lider olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Delora onun planlarının çapraz ateşinde kaldı ve cezalandırılmak için kendini gümüş bir tepsiye koydu.

Gerçekten sıçır batırdım. Tekrar yapıp yapmayacağını bilmiyordu.

Delora ağzındaki bezi dişlerinin arasında öğütüp toz haline getirmeye çalışıyormuş gibi sıkı.

Davranışlarından dolayı pişmanlık duyuyordu ama itilmiş, itilmiş ve ıssız bir köşeye *itilmişti*.

Jetson'ın kızını bulduğu gün duygularının kontrolden çıkmasına izin vermişti.

Kocasının altında.

Büyük köyü dost canlısı ve misafirperver sevimli insanlarla doluydu ama aynı zamanda kendi tarzlarında acımasız da olabiliyorlardı. Dedikodu sürekli bir eğlence kaynağıydı ve küçük köyünden oraya görücü usulüyle Hadis'le evlendirilmek üzere getirilmesinin üzerinden yıllar geçtikçe alay edilecek biri haline gelmeye başlamıştı.

Hadis ona onlardan bahsetmeseydi, onların incitici sözlerinden haberi olmayacaktı.

İğne.

Delora bir zamanlar bazılarının güzel diyebileceği biriydi. Artık öyle olmadığını düşünmüyordu ama başkalarının güzelliğe kendi çarpık algılarıyla bakma eğilimi vardı.

Hadis'le evlendiğinde, güçlü ve iri yarı adama neredeyse anında aşık olmuştu. Görünüşe göre o da Hadis'e aynı derecede düşküncü.

Ancak bir muhafız olarak sık sık devriyeye çıkıyordu ve eve giderek daha geç gelmeye başladı.

Delora için bu, orada büyümüş olanlarla sıkı sıkıya bağlı olan bir köyde günün daha uzun saatlerinde kendini yalnız bulduğu anlamına geliyordu. Birbirleriyle birlikte büyümüş kadın grupları içinde asimile olmak zor olmuştu.

Ona kucak açanlar vardı ama onların da kendi hayatları vardı ve boş evinde acı çekmeye zorlanan Delora'nın yalnız kalbiyle ilgilenemediler.

Kendini rahatlatmayı öğrendi, bu da vücudunu durgunlaştırdı. Orada yaşadığı beş yıl içinde yaşlandıkça görünüşü de tombullaşmaya başladı.

Onun güzelliği Hadith'in ihmalinin bedeliydi. Ve tabii ki bundan hoşlanmamıştı. O sadece kabul

etmişti

güzelliğini görünce onunla evlendi. Onun için tek değeri buydu.

Evlendiği sıcak ve sevgi dolu koca, kindar birine dönüşmüştü.

Keşke ondan boşanabilseydim. Bu hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Bu konuyu bir kez açmıştı ve o zamandan beri pişmanlık duyuyordu. İşler kötüye gitmeye başlamıştı.

Yumruklarını sıktı ve arkadan bağlı yorgun kollarına bir ağrı saplanmasına neden oldu.

En azından bana hiç vurmadı. Bu şekilde bir beyefendiydi, ama onun etrafındaki davranışları sertti - ve bir o kadar da korkunçtu.

Delora hiç şikayet etmedi. Adamın kaba olmasına, ona kaba isimler takmasına ve ona asi bir ayıymış gibi dokunmasına rağmen üzerine titreyen eş rolünü oynamaya devam etti.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Onunla alışılmadık derecede neşeli olduğu ve o akşam muhafız arkadaşları için büyük bir yemek pişirmesini istediği gün, işlerin değişmekte olduğunu düşündü.

Yaşlanıyordu ve ikisinin de evlilikleri üzerinde çalışması gerekiyordu - bu noktada tek yönlü bir yoldu.

Katlandığım onca şeyden sonra. Çok aptalım.

Kendisini köyün üzerinde kasvetli bir bulut gibi hissettiği iki yıllık korkunç depresyondan sonra, Hadis onu bir öpücük ve şakacı bir kış tutuşuyla evden dışarı çıkardığında ilk kez içinde bir ışık hissetmişti. Bir an önce geri dönme umuduyla aceleyle kasabaya gitmişti.

Bir parçası hiç ayrılmamış olmayı diledi. Başka bir yanı da alışveriş listesini geride bırakmamış olmayı diledi. Sonra başka bir yanı bunun bir önemi olmayacağını, Hadis'in onu ilk kez aldattığından şüphe duyduğunu söyledi. Sadece bunu ilk kez öğrenmişti.

Eve dönmüş ve o hafta gece vardiyasında çalıştığı için uyuyordur diye sessizce kapıyı açmıştı.

Duyduğu şey seksin ortasındaki iki kişiydi. *İyi bir seks.* Kadının ateşler içindeymiş gibi inlediği, erkeğin de bir o kadar tutkulu olduğu türden. Hadith, Delora'nın yıllardır almadığı iltifatlarla bulunurken, bir kadın ona sesleniyordu.

Delora, bu anıyı sonsuza dek silebilmeyi dileyerek gözlerini yumdu. Özellikle de gövdesine yakıcı bir sıcaklık vurduğunda. Öfkeden değil, neredeyse fiziksel olarak hissedilen korkunç, duygusal bir acıdan.

Kıskançlık içini parçalamıştı. Bu, kocasının onun için yalvardığı takdiri bir başkasına dağıtmasıydı. Kocasını başka bir kadının üstündeydi.

Karanlık yıllardır içinde büyüyordu. Onu delik deşik eden korkunç rüyalar yüzünden uykusuz geceler geçirmesine neden olan bir karanlık. Uyanırken ve loş ışıklı evde yalnızken bilincini bir hastalık gibi kemiren karanlık, çünkü artık doğru düzgün aydınlatacak *enerjisi* yoktu.

Ona hiç vurmamıştı ama yine de onu taciz ediyor, ona hak etmediği vahşi isimler takıyordu. Ve şimdi de ona yaşattığı onca şeyden sonra başka bir kadınla birlikte olma cüretini mi gösteriyordu?

Hayır. *Sikeyim* hayır.

Yine de Delora en keskin yemek bıçağını kapıp adamın sırtına defalarca saplamanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu. Kız, Cindy, onun altında yardım çılgınlıkları atmıştı ama Delora onun evine kocasıyla yatmak için geldiği gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. *Onun* yatağındaydılar. Yine uykusuz bir gecenin ardından o sabah yıkayıp temizledikten sonra sevişmeleriyle kirletmişlerdi.

Cindy evli olduklarını biliyordu. Dolgun bir kızıl saçlı ve gençti, sadece on dokuz yaşındaydı, Delora sadece yirmi altı yaşında olmasına rağmen Hadith'in tercih ettiği bir şeydi.

Hatta Cindy o gün sokakta yanından geçerken ona gülümsemiş ve dostça el sallamıştı.

Delora tepeden aşağı inerken. Planlanmış bir ilişki. Cindy, kocasının sikiinin üzerinde sürünmek niyetiyle onun gözlerinin içine bakmıştı.

Arkamdan güldüler mi? Bunu ne zamandır yapıyorlardı? Cindy de en az Hadith kadar suçluydu.

Vasat aletini pantolonunun içinde tutması ve sadık kalması gerektiği için Hadith'in hatasıydı, ancak Cindy yaptıkları şeyin yanlış olduğunu çok iyi biliyordu.

Bıçağını diri göğüslerinin arasına sokarken aklından geçen tek düşünce, 'Sen de siktir git,' oldu.

Belki de başka bir hataydı çünkü o zamandan beri Delora kendini inkar edilemez bir şekilde boş hissediyordu. Bunun kendisini daha iyi hissettireceğini düşünmüştü ama yerde oturup kana bulanmış elleriyle yüzünü kavrarken ve tırnaklarını kazırken bu durum dehşet vericiydi.

Canavarlarla dolu bir dünyada akli başında kalmak zordu - sadece kasabayı bir hapishane gibi hissettiren duvarların ötesinde değil, aynı zamanda evinizde, kalbinizde ve zihninizde de.

Kan tutkusundan ayıldığında pişmanlık anında içinden geçip gitmişti. Aradan birkaç dakika bile geçmeden, muhafızlar onun yarattığı katliamı görmek için içeri koştu.

Cindy'nin yardım çığlıkları duyulmuştu.

Delora onu yakaladıklarında durgundu. Artık ona ne olduğu umurunda değildi.

Neredeyse her insanın aldatıldığında, ihanete uğradığında içten içe yapmak istediği bir şeyi yapmıştı. Ama öyle de kalmalıydı; müdahaleci, hüsnükuruntu bir düşünceden başka bir şey değildi.

Hapishanede çürümek istiyordu - yaşadığı boş hayattan hiçbir farkı olmayacaktı. *Hapishane de aynı derecede soğuk, yalnız ve sıkıcı olurdu.*

Yaptıkları yüzünden ormanda yürümeye zorlanacağını hiç düşünmemişti ama Jetson'ın kızı için daha ürkütücü bir adalet isteyeceğini bilmeliydi. Köyün kapısından yürümeye zorlandığında yüzüne tüküren kişi, gözyaşları içinde yanakları lekeli karısı olmuştu.

Hak ettim.

Bu yürüyüş mü? O da bunu hak etti.

En azından ortadan kaybolacağım, diye düşündü ağaçların ardındaki dünyanın açıldığını gördüğünde ve nihayet hedeflerine ulaştıklarını anladığında.

Delora ölmek istediğinden değil, ölmek istemediğinden, sadece artık yaşamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Sadece var oluyordu ve hayatın hareketleri içinde hareket etmekten pek mutluluk duymuyordu.

"Buradayız," dedi Jetson. Sonra yüzünü buruşturarak kaşlarını çatı ve ceketinin cebinden çıkardığı bir mendille burnunu ve ağzını kapattı. "Peçe'nin berbat koktuğunu söylediklerinde abartmıyorlardı."

Delora'nın midesi, Veil kanyonundan yayılan pis kokuyu solumak zorunda kaldığında çalkalandı. Göz alabildiğine uzanan ağaçları siyah bir sis kaplamıştı.

Sanki bir dev bu manzarayı yaratmak için toprağı tırmalamış gibi görünüyordu.

En az bir kilometrelik düşüşe bakmasına izin verecek şekilde kenara yaklaştırılmadan önce ağaçların arasına baktı. Çürümenin kokusu kenarda daha da keskin ve ekşimişti.

Gözlerinden yaşlar süzüldü, üzüntüden değil ama bunun acısından. Başını sallarken geri çekilmeye çalıştı.

Bu iğrenç kokuyor. Ve ölümüne düşmek, yaşamak isteyeceği son şeydi.

Ne kadar süre düşeceğim? Birkaç saniye mi? Dakikalar mı? Son anlarını yere çarpacağını bilerek geçirmek istemiyordu.

"Şuna bakın!" Lester kıkırdadı. "Şimdi burada olduğumuz için korkuyor. Bunca zamandır şaka yaptığımızı mı sanıyordun?"

Korkmuş muydu? Gariptir ki korkmuyordu. Ortadan kaybolmak istiyordu ve ölüm de ortadan kaybolmanın bir yoluydu; sadece ne zaman geleceğini *bilmek* istemiyordu. Ayrıca acı verici olmasını da istemiyordu.

Gözleri güneşi buldu ve onun yumuşak sıcaklığını son kez hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

Düşmek acıtacak mı? Çocukken şakacı bir şekilde çıkıntılardan atladığında ara sıra midesinde bulantı hissederdi. Ne kadar uzun süre düşerse bu hissin o kadar artacağından endişeleniyordu.

"Şu işi bir an önce bitirelim," diye mırıldandı bir muhafız, keskin gözleriyle etrafı süzerken. "Bir İblis'in bu tarafa gelmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Bu Peçe. Gün ışığında bile burada kalmaya devam edersek bela ararız."

Bu kadar çok oldukları halde hiçbirinin gelmemiş olmasına şaşırmişti. Bu şans mıydı? En azından ölüme düşmek, canlı canlı yenmekten daha hoş görünüyordu.

"O haklı, gitmemiz gerek," diye talepte bulundu bir diğeri. Uzaklardan gelen ani bir ses üzerine hareket ettiğinde metal zırhı birbirine çarptı.

Grup gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. Bunlar İblis Avcısı değildi ve büyüyen korkuları çok geçmeden başlarına canavarları getirecekti.

Jetson sık sık yaptığı gibi elini sallayarak, "Pekâlâ o zaman," diye iç geçirdi.

Lester onu uçurumun kenarına doğru itti, botlarının ucu neredeyse uçuruma değecekti ki, "Umarım yere düştükten sonra hâlâ hayattasındır," dedi.

Delora onlarla yüzleşmek için arkasını döndüğünde zalimce sırıttı.

Yaptığı şeyden pişmanlık duymuş olabilirdi ama yine de bunu yapmış olmak harika bir histi. Sonu ne olursa olsun kendini özgür bırakmıştı. *O gevşek sikli moronla yaşamaktan daha iyiydi.*

"Pişmanmış gibi bile görünemiyorsun, seni lanet olası sürtük!" Jetson onun bakışlarıyla karşılaştığında bağırdı. Sinir bozucu derecede gürültücüydü.

Delora sırf onu kızdırmak için gözlerini aşağıya çevirdi ve ağlar gibi yaptı, sonra da başını arkaya atıp kumaşa karşı güldü.

Yap şunu! Çılgın kahkahası yüzünden omuzları titrerken düşündü. *Acele et ve ben çığlık atmadan yap!* Panik içinde bir köpük gibi fokurduyordu. Hissedebiliyordu, olacakların korkusuyla gözyaşı dökmek istiyordu.

YAP ŞUNU!

Lester onun göğsünü sertçe itti ve Delora elbisesi havada dalgalanırken geriye doğru düştü. Delora yere çakıldı. Gözlerini sıkıca kapadı ve çığlığını içinde tuttu.

Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun! Kutsal f-

Bu işte hiç iyi değilim, diye düşündü İsimsiz. Siyah gömleğini karıştırırken, delikten geçirmeye çalıştığı üçüncü düğme iri parmaklarının altından kaydı.

Ellerim çok büyük.

Bu basit görevi yerine getirmenin zorluğunun yanı sıra jilet gibi keskin pençelerinin kılıflı olmasının verdiği rahatsız edici hisle titriyorlardı.

Bunu neden yapamıyorum? Bir kez daha denerdi. Konsantrasyon içinde dilini arka dişleriyle kenetleyerek küçük yuvarlak düğmeyi tuttu ve yarık delikten içeri sokmaya çalıştı.

Kemikli burnunun uzun ve engelleyici olması da işe yaramadı. Bir gözünü karartırken diğerinden görebilmek için başını çevirmek zorunda kaldı.

Kaydı. Pençeleri kazara açıldı ve bir tanesi narin malzemeye saplandı.

Tiştörtünü yırttığını fark ettiğinde korkunç ve sıkıntılı bir inilti çıkardı ve boynuzlarını kavrayarak çömelme pozisyonuna geçti.

Ne kadar denersem deneyeyim... çok zor.

Birkaç dakika endişelendikten sonra, ayakta durmaya konsantre olmaya çalışmanın onu engelliyor olabileceğini umarak dizlerinin üzerine çöktü. Arka ayakları üzerinde düzgün bir şekilde durmayı daha yeni öğrenmişti ve uzun süre bu şekilde yürümek hâlâ pek rahat değildi. Bacaklarındaki ve sırtının alt kısmındaki kasları bozuyordu.

Düğmeyi geçirmeyi başardı ve sonra boş göz çukurlarının içinde dönen girdaplar gibi gezinen parlayan gözleri, yapması gereken diğer ikisinde koyu maviye döndü. Ne kadar yükseğe çıkarsa, göremediği için işi o kadar zorlaşıyordu.

Yine de pratik yapıyor, öğreniyordu. Ve her gün, bir önceki kadar işe yaramaz hissediyordu.

Kollarını indirmeden önce sonucunu da bitirmeyi başardığında rahat bir nefes aldı ve kollarını pantolonuyla kaplı kalçalarının üzerine bıraktı.

Ama baharda olduğumdan daha iyiyim.

Sonbahar onun en sevmediği mevsimdi çünkü Peçe ormanında bile bazı yapraklar soluyor, turuncu ve kırmızıya dönüşüyordu. Bu yapraklar daha sonra dallarından düşerek mağarasının girişinin etrafına saçılır ve mağaraya girmeye cesaret ederdi.

Her sabah dışarıyı temizler ve ertesi gün öğleden sonra uyandığında üzerinde bir yaprak bulacağı için her zaman dehşete düşerdi.

Ancak, bu aynı zamanda onun en sevdiği sezondur.

İlkbahardan beri iki insan daha yedim. Onu değiştirmişlerdi. Onu biraz daha zeki yaptılar, biraz daha el becerisi kazandırdılar.

Bu yeterli değildi. İsimsiz bunu biliyordu.

Ben Orpheus gibi değilim. Orpheus, her zaman arka ayakları üzerinde yürüyen, her zaman zeki cümleleri bir araya getiren Mavka. Her şeyi az çabayla yapmayı bilen ve görevleriyle nadiren mücadele eden Mavka.

İsimsiz bir elini tilki şeklindeki burnuna doğru kaldırdı ve düşünceli bir şekilde keskin bir pençeyle burnunun yan tarafına vurdu. *Daha iyi olmak istiyorum.*

Bu daha fazla insan avlamayı gerektiriyordu ve İsimsiz... onları avlamaya olan ilgisini kaybediyordu. Bunun getirdiği insanlığı istiyordu ama artık onların kendi pençeleri ve dişleri tarafından parçalandığını ve kana bulandığını görmek istemiyordu.

Bunun yerine, nasıl hissettiklerini bilmek istiyordu - sıcak ve hayat dolu.

Mağarasının karanlığına baktı. Güneş hâlâ batmakta olduğu için sadece giriş kısmı aydınlıktı ama Peçe'yi hiçbir zaman tam olarak aydınlatmamıştı. Burası her zaman karanlıktı, her zaman soğuktu ve o her zaman yalnızdı.

Orpheus onu hiç ziyaret etmedi ama İsimsiz onunla evinde buluşmak için her türlü bahaneyi bulmaya çalıştı. *Oraya yaklaşmamdan hoşlanmıyor.*

Nedenini anlamadı.

Onun dişisi *Reia*'ya zarar vermek istemiyorum.

Alt ve üst dişlerini ayırmak için kemik çenesini açarak normalden daha yüksek bir iç çekti. *Çok hoş biri. Onun gibi bir insan istiyorum.* Belki sopa ve diken gibi kokmayan bir tane ama yine de bir insan.

Dokunmak için bir insan istiyordu. Erkek ya da dişi arasındaki farkı tam olarak anlayamıyordu. Sadece bir arkadaş istiyordu. *Bir arkadaş.*

Yemeyeceği biri.

Ayağa kalktıktan sonra, kirlenmiş pantolonunu elinden geldiğince fırçaladı. *Önce korku kokmayan bir tane bulmalıyım.* Yoksa onu yer.

Tüketme dürtüsünü kontrol etmekte iyi değildi. Korku ve kan, hangi yaratıktan gelirse gelsin, çılgınca, çılgınca bir pus içinde beslenmek ve yok etmek için doyumsuz bir ihtiyaç uyandırır.

Her zaman açtı. Ne kadar yerse yesin asla tatmin olmazdı. Peki, diye düşündü, arkadaş olmak istediği insanı yemekten kendini nasıl alıkoyabilirdi?

Birazcık korkuya, birazcık kana tahammül edebilirdi ama kokusunda bir damladan fazlası varsa, tamamen midesine inene kadar pençeler ve ısırırdı.

Eğer onları aramaya gitmeyi reddederse, tüm bunları düşünmesi anlamsızdı. Birini bulmak için Peçe'nin yüzeyinin üzerine çıkması, uçurum duvarına tırmanması ve yukarıdaki insan dünyasına gitmesi gerekiyordu.

Bir kez daha iç çekerek, daha rahat olduğu için mağarasından çıkmak üzere iki ayak ve bir el üzerinde yürümeye başladı. Önünde uzun bir yürüyüş olduğunu biliyordu - arka ayakları üzerinde yürümeye çalışacağı bir yürüyüş.

Bugün yapacak çok işi vardı. Bir şey inşa ediyordu ve oraya yürümek için oldukça uzak bir mesafedeydi.

Mağarasının hemen dışındaki ormanlık bölgenin sahibi olan Yılan İblis'ten kaçınmak zorundaydı. İsimsiz'in ormanında yürümesinden hoşlanmıyordu ama gideceği yere ulaşmak için ormandan geçmesi gerekiyordu.

İsimsiz dışarıdaki küçük toprak alana doğru yürüdü. Evinin etrafına oyduğu ve evini İblislerden koruyan sihirli bir tuz çemberi vardı. Mavka ya da insanların deyimiyle Duskwalker'lar, büyüye yatkınlığı olan nadir bir insan olan en az bir Rahip ya da Rahibe'yi tükettikten sonra kendileri de büyü üretmeye başlayabiliyorlardı. Ne zaman bir tane tükettiğini hatırlamıyordu, sadece büyü kullanabildiğini düşünmüş olmalıydı.

İsimsiz, koruyucu çemberin hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için kontrol etti, böylece o yokken evine girilebileceği endişesi olmadan gününü planlayabilirdi.

Başka bir ağacı kesip kabuğunu soymalıyım. Sonra da ona şekil vermeliyim. Hangi ağacı kesmeliyim?

İnsanları istediği kadar düşünebilir, kafa yorabilir ve dileyebilirdi ama gökten bir tane düşecek değildi ya.

Bir ıslık sesi dikkatini çekti ve düşünceli bir şekilde başını çevirdi. *Bu da neydi?*

Bir eli ve iki ayağı üzerinde çömelmişken, garip bir şekilde yukarıdan gelen sese doğru dönmeye başladı.

Bulanık bir şeyi ancak ona çarpıp doğrudan vücudunun üzerine düşmeden önce görebildi.

Çarpmanın etkisiyle yere doğru şiddetle savruldu ve bilincini kaybetti.

İsimsiz bir başlangıçla uyandı.

Sırtında ağır bir şey olduğunu fark edince omzunun üzerinden bakmak için boynunu büktü. Sonra gördüğü şey karşısında başını eğdi. *Bir insan mı?*

Kemik takırtıları ve inleme sesleri dikkatini çekti ve yattığı mağaranın dışına baktı. İnsanın kokusundan etkilenen üç küçük İblis, koruyucu tuz çemberinin hemen ötesinde dolaşmaya başlamış, çemberin kenarında sallanıyorlardı.

Hiçbir şey söylemediler, konuşma yeteneğine sahip olamayacak kadar küçük görünüyorlardı ama hayvani sesleri rahatsız ediciydi.

Birçok sonbahar yaprağı dağılmıştı, bu da ona en son uyandığı zamandan bu yana çok zaman geçtiğini gösteriyordu. Acı hissetmediğinden, bütün bir güneş döngüsü boyunca baygın kalmış olması gerektiğini biliyordu.

Mavka bir gün içinde iyileşirdi. Bir gün geçene kadar yaralı kalırlar, iyileşemezlerdi ve sonra onları rahatsız eden şey bir dakika içinde iyileşirdi. Küçük bir kesik, eksik bir kol, hatta tüm vücutları. Etsiz kafatasları sağlam olduğu sürece hayata geri dönerlerdi.

İnsan, üzerine düştüğünde boynunu kırmış olmalı ve çenesi yere çarptı. Şanslıydı ki kafatası kemiği onun en güçlü parçasıydı ve neredeyse yok edilemezdi - muhtemelen hâlâ hayatta olmasının tek sebebi de buydu.

Uyandığında acı çekmediğinden, ıstıraptan öfkeye kapılmamıştı. Olanları açık bir kafayla kaydedebildi.

İsimsiz ayağa kalkmaya başladı, evini barındıran uçurum duvarına bakarken insanın dikkatsizce üzerinden kaymasına izin verdi.

Düştü mü? Kelimenin tam anlamıyla gökten bir insan düşmüştü.

İnsana dönmeden önce hala sağlam ve güvenli olduğundan emin olmak için tuz çemberinin geniş açıklığı boyunca yürüdü.

Başını bir kez daha çevirdi ve göğsünde dişi olduğunu gösteren yumrular olduğunu gördü. Onlar her zaman erkeklerden daha tatlı kokardı ve saçlarını koklamak için eğildi. Ondan gelen gevrek kırmızı elma ve buz gibi kar kokusu, hoşluğundan vücudunun ürpermesine neden oldu.

Sonra kulak deliğini o tümseklere dayadı. Devasa düşüşünü göz önünde bulundurarak ölmüş olmasını bekliyordu ama şaşırtıcı bir şekilde hâlâ nefes alıyordu - zayıf da olsa.

Düşüşünü yumuşattım mı?

Bu, onun birden fazla kırık uzvunu fark etmediği anlamına gelmiyordu. Kanaması yoktu ama derisinin altında kan toplanmış gibi etinin bazı kısımları kırmızıydı. Çoğu yeri şişmiş görünüyordu.

Pençelerinin arkasını kullanarak dikkatlice başını eğdi ve böylece yüzüne bakabildi. Yüzünün bir tarafı fena halde morarmıştı ve daha yakından kokladığında burnunda ve şakağında kurumuş kan izleri olduğunu fark etti. Ayrıca başının etrafına bağlanmış ve dişlerinin arasına sokulmuş bir bez parçası vardı - ne anlama geldiğini bilmeseydi de pençesini kullanarak onu bundan kurtardı.

İblislere baktı. Kan kuruduğu için artık hiçbirini çılgına çevirmiyordu ama kayalık toprağı oyan pençe izlerini görebiliyordu. Kan tazeysen ona ulaşmak için ne kadar köpürmüş olabileceklerini

hayal edebiliyordu.

Yine de tatsızdı ve yeşil gözlerinin aklıktan kızarmasına neden oldu. Bundan saklanmak için parmaklarını kemikli burnunun ıslak deliğine soktu, ardından umutsuz düşünceler içinde çömelmiş pozisyonda onun yanında oturmaya devam etti.

O kırılmış. Çok kırılmış.

Sırtı doğal olmadığı belli olan bir şekilde bükülmüştü ve ayakkabı giymediği için açıkta kalan ayak bileği yanlışı tarafa oturmuştu. Ellerinin arkadan bağlı olduğunu görebilmesine rağmen kolu omuz yuvasından çıkmış gibiydi.

Uzun giysisinin altında daha fazla yara olduğunu hayal etti.

Düştüğünden beri uyanmamıştı ve adam onun gevşek olmayan omzunu tutup sarstı. Uyanmadı, ses çıkarmadı. Göz kapakları titremedi bile.

İsimsiz onun ölmediğini biliyordu ama yakın zamanda uyanacak gibi de görünmüyordu.

Uyanırsa acı içinde olacak. Görünüşe göre insanların gökten düşmesi iyi bir şey değil.

Bunun sebebi ben miyim? Onun hüsnükuruntusu mu bu kadının acı çekmesine neden oldu? Gözbebekleri utançtan kırmızımsı pembeye döndü. Utanç karnını tuttu ve bükte.

Yapılacak en doğru şey, gökyüzünden bir insan düşürerek yaptığı hata yüzünden onu iyileştirmek olurdu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Boştaki elini kaldırdı ve burnunu tutarak bir pençesini burnunun yan tarafına vurdu. Düşünmek onun için zordu ve genellikle odaklanmasına yardımcı olacak bir harekete ihtiyaç duyardı.

Onu yiyebilirim. Bu onun acısını dindirir ve yiyecek haline geldiği için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletirdi. İnsan bunun onun hatası olduğunu bilmese de bir zararı olmazdı.

Ellerini hareket ettirdi ve onu tekrar koklamak için öne doğru eğildi, kokusundan ürperdi. *Ama onun kokusunu seviyorum.* Mor dilini dişlerinin arasına sokup onları yaladı, tenini yalama isteği içini kemiriyordu.

Korku dolu olmasalardı kaç insanın daha ona aynı tepkiyi vereceğini merak etti.

Rüzgâr hafif bir telaşla havayı ve etrafındaki yaprak çöplerini savururken, uzun bir süre onunla birlikte oturup ne yapması gerektiğini düşündü. İblisleri açıkça görmezden geldi.

Yemek mi yiyeyim yoksa ona yardım mı edeyim? Nasıl yardım edeyim?

Ön parmaklarından birini kafatasının altına vurarak, sadece kendi iradesiyle düşünceleri zihnine zorla sokmaya çalıştı.

Onun kırık bedenini tek kolundan tutup içeri sürüklemesinin tek nedeni kırmızı elma ve don kokmasıydı. Onu iyileştirmek ne kadar sürerse sürsün, bu kokunun evini doldurmasını istiyordu.

Görünüşe göre Mavka yaraları iyileştirebiliyordu ama nasıl yapılacağını bilmiyordu ve Orpheus'un da bildiğini sanmıyordu. Bunu daha yeni öğrenmişlerdi. Diğer Mavka'nın yapamadığı bir şeyi yapabilme fikri onu heyecanlandırıyordu. Orpheus'a kıyasla kendini hep yetersiz hissetmişti.

İsimsiz uyuyan bu insanla pratik yapabilirdi. Eğer yapamazsa, o zaman onu yiyecek ve başarısızlığını kimseye söylemeyecekti.

Cadı Baykuş büyü öğrenmek için bir nedene ihtiyacım olduğunu söyledi. Cadı Baykuş tuhaf biriydi. Bir zamanlar insandı ama güçlü, iğrenç kokulu bir büyüye sahip olduğu için artık insan değildi. Mavka'ya, İsimsiz'e yardım etmek için her zaman elinden geleni yapıyor gibi görünse de ona güvenip güvenmediğinden tam olarak emin değildi.

Koyu tenliydi ve uzun, kıvrıkcık, kahverengi saçları vardı. Gözleri kömür karasıydı, belki de Peçe'nin gölgeleri gerçek renklerini ortaya çıkarmadığı için, ama her zaman rahatlatıcı bulduğu o güzel, derin sesi vardı.

Ayrıca tüylü pelerini ve kukuletasıyla insan boyutunda beyaz bir Baykuşa dönüşebilir.

Sık sık evinin üzerinden uçuyordu ve adam hep nedenini merak etmişti. Onunla birkaç kez konuştuğunda bunu ona hiç söylememişti.

Kırık insanı, uyurken soğğun ve kirin üzerine sürünmesini engelleyen yuvasına yatırdı.

Bu insan şu anda onu acıktırmıyordu ve ona yardım etmek *istiyordu*.

Neyin kurban edilmesi gerektiğini bilmiyorum. Çoğu koruma büyüsünü yapabilmek için, ister hayvan ister insan olsun, kan kurban edilmesi gerekir. Kadının yaralarını iyileştirmeye değil, iyileştirmeye çalıştığı için bunun gerekli olduğunu düşünmüyordu.

Belki de kendi kanımdan?

Yuvasının yanına diz çökerek ön pençesini ve diğer elinin bileğini gösterdi. Bu işe yaramazsa, en azından onun kokusunun bir kısmını kendi kokusuyla gizleyebilirdi.

Orpheus'a bir insanın kokusunu nasıl saklayacağımı sormam gerekecek. Mavka nasıl yapılacağını biliyordu ve İsimsiz, bu kadının hayatıyla ilgili son kararını verdiğinde temizleyici yağlarını alacaktı.

Uyandığında ondan korkması ve onun korkusunun kokusuyla çılgına dönmesi büyük bir olasılıktı. Eğer bu gerçekleşirse, bu işe yaradığı anlamına gelirdi ve yeni bulduğu görkemli gücünü gösterebilirdi! Ayrıca onun ölümünde kendisine biraz daha insanlık bahşedecekti.

Artık bana aptal diyemezler! Pençesini bileğinin üzerinden çekip bileğine damlamasına izin verdiğinde daha fazla heyecan duydu.

İki eliyle sıkıca kavradı ve "Şimdi iyileş." dedi. Hiçbir şey olmadı.

"Hmm." Ellerini çekti ve burnuna birkaç kez vurdu. Kafatasının içinde şingirdediğini duydu. "Yanlış kelimeler mi?"

Onu tekrar kavradı, görüşünü kapattı ve konsantre oldu. "Seni yarandan iyileştiriyorum."

Hiçbir şey.

İsimsiz gün ve gece boyunca birçok şey denedi. Ayak bileğine yaprak ve toprak koydu ve ardından üzerine su döktü. Hiçbir şey söylemedi, sonra farklı aralıklarla bağırmaya devam etti. Hatta hayal kırıklığı içinde onu düzeltmeye çalıştı ve sonra ıslak kemiklerin hareket etmesi gibi kötü bir ses duyduğunda yüzünü buruşturdu.

Hırıltıları, oflamaları ve sızlanmaları evinin kayalık duvarlarında yankılandı.

Ertesi sabah gün ağardığında, kendini bitkin hissederek onun yanına oturdu. Bunu yapamazdı.

Orpheus ona bir koruma çemberinin nasıl oluşturulacağını göstermişti ve üçüncü denemesinden sonra bir tane oluşturmuştu. *Saatlerdir* bununla uğraşıyordu. Sonsuza dek süren ve içinde hüsrana doğuran yorucu, uzun saatler.

Ayak bileğini tutup iyileşmesini dileyerek başını öne eğdi ve üst kısmını uzanmış kollarına yasladı, burnu kollarının ortasına yerleşti.

İsimsiz, bu kırık insan kadının ayak bileğini iyileştirmeyi her şeyden çok istiyordu.

Eğer onu iyileştirirsem, benimle kalır mı?

Bu düşünce gece boyunca artarak devam etti.

Belki de bu insanın gökten düşmesi gerekiyordu, böylece onu iyileştirebilecek ve sonra onun olabilecekti. Bir yoldaş istiyordu; sarılacağı birini istiyordu. Daha şimdiden zihnini her zaman hissettiği yankılanan yalnızlık yerine onun düşünceleriyle dolduruyordu. Onun varlığı şimdiden onu rahatlatıyordu.

Çok güzeldi.

Saçları bir kuzguna benziyordu. Parlaklığı nedeniyle her türlü ışığa karşı parıldayan, üzerinde benekler bulunan siyah. Küçük ve sivri burnu, yuvarlak yanakları, dolgun bir alt dudağın üzerine oturan ince üst dudağı... Kendisinin yüzünde onunki gibi dudaklar ya da et olmadığı için yüz hatları ona garip geliyordu ama bu onu daha az büyüleyici yapmıyordu.

Vücudu yumuşaktı, inanılmaz derecede *yumuşaktı*. Kalın, iri ve o kadar kıvrımlıydı ki yuvasının bir kısmını yumuşak sıcaklığıyla dolduruyordu. Bronzdu ve baldırının arkası ve çenesinin yan tarafı gibi orası burası küçük koyu lekelerle kaplıydı.

Bu noktaların ne anlama geldiğini bilmek istiyordu.

İsimsiz'e onun görünüşünü, kokusunu takıntı haline getirmesi için çok zaman verilmişti. Kalbinin göğsünde atması ve zihnini sessizlikten ziyade bir ritimle doldurması.

Artık onu yemek istemiyorum. Onun varlığındaki her saniye içimdeki boşluğun bir kısmını dolduruyordu.

Kendi başarısızlığı yüzünden onu yeme fikri, midesinde mide bulandırıcı bir asit birikintisi gibi hissediyordu.

Ayrıca onu kurtarırsa, korkacağından ve onun harika varlığını açlık yüzünden kaybedeceğinden endişe ediyordu. Bu sonuçtan endişeleniyordu ve bir parçası onu iyileştirmemeyi ve hayatında rahatlatıcı ama uyuyan bir varlık olarak kalmasına izin vermeyi düşündü.

Ama İsimsiz onun gözlerini açmasını ve ona ne renk olduklarını göstermesini istiyordu. Onun konuşmasını ve sesini dinlendirici bulacağını umarak sesini ona duyurmasını istiyordu. Onu Reia'nın Orpheus'u karşıladığı gibi karşılamasını istiyordu - kollarını açarak ve bir dudağını burun deliğinin hemen arkasından burnunun yanına bastırarak.

İsimsiz onun kalmasını istedi.

"Elimden gelse senin için acına katlanırdım, yumuşak insan." Aralarında büyüün serinliği yayıldı.

Bacağından acı fişkırdı ve ayak bileğindeki kemik belirgin bir *çıtırtıyla kırıldığında acı dolu bir çığlık attı*. Ne olduğunu anlayamadan şaşkınlıkla kendi bacağını tırmaladı.

Korkudan gözleri bembeyaz olurken korkunç inilti duyuldu. Titreyen elleri pantolonunun paçasını kaldırdı.

Kırılmıştı. Bacağı kırılmıştı!

Bu nasıl oldu? Acının bir sonucu olarak içini öfke doldurmalıydı ama saldıracak bir düşman yoktu. Bu yarayı ona kimse vermemiştir.

"Bekle." Kadına bakabilmek için başını çevirdi ve kendi bacağının düz olduğunu ve artık yara bere içinde olmadığını gördü.

Yaralı bacağından rahatsız olup ona yaklaşmak ve uzvunu tutmak için bir çığlık daha attı.

"Yarasını ben mi aldım?" Kendi kırık ayak bileğine baktı. Sanki kemikleri yanıyormuş gibi tüm bacağına delici bir his yayılıyordu. "Fedakârlık bu mu? Onun yerine yaralarını ben mi taşımalıyım?"

İsimsiz o zaman ne yapacağını bilemedi. Tüm Mavka acıdan nefret ederdi.

Ben yaptım. Büyüyü çözdü. *Ne yapılması gerektiğini anladım ama bu hoşuma gitmedi.*

Onu ileriye iten, bedenini onunkine kurban etmek için parçalanmaya zorlayan tek şey, onun uyanacağını bilmektir.

Bu insanı düzeltecek ve onu kendisinin yapacaktı. Gerekirse korkunun en kötü kokusunu engellemek için burnuna çamur sokacaktı.

Ellerini bacaklarından yukarı kaydırarak vücudunun her yerine dokundu ve bir yandan da sürekli yaralarını kendine almayı düşündü. Kaburgalarından ikisi kırılmış ve keskin inilti çıkarmıştı. Karnı, bazı organları zedelenmiş ve şişmiş gibi ağrıyordu. Hatta bazı bölgeleri şişmeye başladı.

Omurgası kırılmış gibi artık hiçbir uzvunu kullanamadığında durmak zorunda kaldı. Bir gün boyunca onu izleyerek bekledi ve kopan omurgası acı hissetmesini engellediği için şükretti.

Göğsü aynı hızda inip kalkıyordu. Ciğerlerini ve kalp atışlarını onu rahatlatan bir ritim gibi duyabiliyordu. *Tha-thump. Tha-thump.* Zihni bu sestten ve her nefes çekişinde içine çektiği hoş kokusundan gevşedi.

Hareket edebildiği anda omzunu düzeltti ve bir elinin parmaklarının kırık olduğunu fark etti. Sonunda kafasına doğru ilerledi ve yüzünün gerçekten ne kadar... güzel olduğunu ortaya çıkardı.

Kafatasının yan tarafındaki yaraları aldığı anda başı çarpmaya başladı. İnkâr edilemez bir baş dönmesi hissetti. Kendi kafatası da kırılmış gibi büyük bir baskı altındaydı ama dokunduğunda neyse ki kırılmamış olduğunu gördü.

Bu, onunkinin öyle olmadığı anlamına gelmiyordu.

Belki de kendi kafatasımı bu şekilde kıramam.

Baş dönmesinin onu bayıltmasına izin vermedi.

İnsanların yemek ve suya ihtiyacı vardı ve bunun ne kadar süredir susuz olduğunu bilmiyordu. Tehlikeli olmasına rağmen, aklında tek bir yönle mağarasından dışarı çıktı.

Orpheus'un evinde insan tüketimine uygun sebze ve meyveler vardır. İsimsiz biraz çalmak için gizlice onun bölgesine girerdi.

Bu, Peçe'de pusuya yatmış İblislerle kafası karışmış bir halde oraya gitmekten daha tehlikeli olmasa bile, en az onun kadar tehlikeli olabilirdi.

Delora kuru bir ağızla uyandı, sanki kalın bir kumla kaplanmış gibiydi. O kadar susuz kalmıştı ki yutkunmasına yardımcı olacak tükürüğü bile yoktu ve bunu denemek, boğazı birbirine yapıştığında boğulmasına neden oldu.

Su. Sanki orada onu duyacak biri varmış gibi yalvarmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey bir hırıltıydı. *Su.* Susuzluğunu giderebilecek bir şeyi, herhangi bir şeyi kavramak için elini kaldırdı, ancak uyuşukluğunun gücü altında zar zor hareket etti.

Sıg bir kâse gibi yuvarlak bir şey dudaklarına bastırıldığında gözleri hafifçe aralandı. Gözleri de diğer organları gibi susuz kaldığı için görüşü bulanıktı. Güneşten ya da mumdand gelen bir ışık olmadığı için hava da karanlıktı.

Kase yukarı doğru devrildi ve taze, soğuk su ağzına girmeye başladı. Umutsuzca, açgözlü yudumlarla yuttu. Suyun ağzını çok hızlı doldurması ve dudaklarından damlayarak çenesinden aşağı inip elbisesinin önünü ıslatması umurunda değildi.

Kase götürüldü.

"Lütfen, daha fazla," diye yalvardı kırık, boğuk bir sesle.

Kase bir kez daha geldi. Delora derin derin yutkundu ve kâse boşalıp elinden alındığında neredeyse ağlayacaktı.

Yalvarışına daha fazlasıyla cevap vermek yerine dudaklarına başka bir şey bastırıldı. Sert, sivri uçlu ve belli belirsiz kirle kaplı bir havuç tadındaydı. Bir ısırık alamayacak kadar güçsüzdü.

"Çok zor," dedi karanlığa.

Aslında sadece karanlık değildi. Bir ışık vardı ama kendisinden başka hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

Bulanık görüşünde yüzen iki yeşil küre dans ediyor, etrafındaki beyazlığı vurguluyordu ama

Başka bir şey değil. Geri kalanının ne olduğunu anlayamıyordu ama o yüzen yeşil garip bir şekilde... rahatlatıcıydı.

Karanlıkta olmaktan duyduğu endişeyi kovdu.

Yanında ışık vardı. Yalnız değildi. Önemli olan tek şey buydu.

Neredeyim ben? Öldüm mü? Ölümünden sonraki hayat biraz fazla gerçekçi geliyordu. Susuzluğu ve açlığı çok fazlaydı ama yine de boşluğun burası olmasını umuyordu.

Dudaklarına çok daha yumuşak bir şey kondu. Yuvarlaktı ve bir ısırık aldığı anda ağzının içinde patlarken tadından yabannersini olduğunu anladı. Daha yumuşak bir meyve, bir ahududu verilmeden önce ona daha fazlası yedirildi.

Bir çilekten tek bir ısırık alabildiğinde, Delora sahip olduğu tüm enerjiyi kullanmış ve yere yığılmıştı. Ona yardım eden her kimse ağzına yiyecek tıktırmaya devam ediyordu ama artık çenesini ayıramıyordu. Kolunu bile kaldıramıyordu. Gözlerini bile açık tutamıyordu.

Ona bir koku karışımı geldi. En yaygın olanı insan dışkıydı. Zihni bu keskin kokuyu bulduğunda, ona yapıştı ve inkar edilemez bir şekilde utandı.

Bunu dile getiremedi, fiziksel olarak tepki bile veremedi. Kişi onu hafif, dikkatli bir dokunuşla ve bir bezle yıkamaya başladığında bile gözyaşı dökmedi.

Eğer öbür dünya buysa, keşke daha da fazla ölmenin bir yolu olsaydı.

Delora hâlâ tek bir parçasını bile görmediği bu kişinin kendisini temizlemesine izin vermek zorundaydı. Yiyecek ve su açlığını ve susuzluğunu gidermeye yetiyordu ama sadece nefes almaya ve kalbinin atmaya devam etmesine yetecek kadar enerji veriyordu.

Temizlenmesinin yarısında uykuya yenik düştü.

Delora loşluğa uyandı. Büyük, halka şeklindeki bir giriş dışında neredeyse hiç ışık yoktu, ancak gündüz olmasına rağmen mevcut olan gölgelere karşı sessizdi. En azından içinde bulunduğu alanın etrafındaki şekillerin izlerini görmesini sağlıyordu.

Artık korkunç bir koku yoktu. Onun yerine, daha nefis bir şeyle çevrelenmişti. *Vanilya fasulyesi ve krema gibi kokuyor.*

Büyük köyü, sahip oldukları seralarda biraz yetiştirmek için tohum bulabilecek kadar şanslıydı, ancak yalnızca cömertçe yaşayanlar bunu tüketebiliyordu. Bu, Delora'nın onların evlerinin önünden geçerken o tatlı, kışkırtıcı aromayı hiç kıskançlıkla koklamadığı anlamına gelmiyordu.

Yan yatan Delora, burnunun ucunu, dudaklarını ve yanağını gıdıklayan o *zengin* kokuyu içine çekip nefes alıp verdikçe kıvrıldı. Elini üzerinde durduğu şeyin üzerinde gezdirdi.

Kürk mü o?

Başka bir şey daha hissettiğinde kaşları düğümlendi, gevşek bir şey. Gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu ve sanki bu daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi gözlerini kısıtı.

Tüy mü? Siyah bir tane.

Neden onu koklamak zorunda hissettiğini bilmiyordu ama kremse vanilya fasulyesi kokusunu üzerinde bulduğunda göz kapakları memnuniyetle titredi. Aslında her şeyin koktuğunu fark etti - kürkün, hatta kendi bileğinin bile.

Bir parça kumaş hafifçe yanağına çarptı. Siyahtı ve görülmesi zordu, sadece bronz teniyle kontrast oluşturduğu için görülebiliyordu. Bunun bir gömleğin uzun kolu olduğunu fark etti.

Uçurumdan atıldığında üzerinde kollu bir şey yoktu. Aşağı baktığında elbisesinin yerini uzun, siyah bir gömleğin aldığını gördü. Üzerinde o kadar büyüktü ki dizlerine kadar örtüyordu.

Düğmeler berbat bir şekilde yapılmıştı, biri eksikti ve diğeri onun yerine deliğinden geçerek neredeyse göğsünün dışarı kaymasına neden olacak bir halka oluşturdu.

Gözleri etrafta gezinmeye başlarken Delora onu vücuduna yapıştırdı.

Bu bir erkek gömleği. Bir erkeğin evindeydi.

Ölmüş olamaz.

Hiçbir zaman gerçekten ölmek istemediği için rahatlamıştı ama aynı zamanda zihinsel olarak kendini buna hazırladığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Kendi kasvetli hayatından mutlu bir şekilde yok olamamanın kaybını hissetti. Şimdi biraz daha akli başında hissettiğine göre, öbür dünyanın hissettiği susuzluk ve açlıkla, temizlenmeye ve değiştirilmeye ihtiyaç duyacak kadar kirli olmanın utancıyla dolu olmayacağını biliyordu.

Gözyaşları burnundan ve yanaklarından süzülüp yattığı yere düşerken bir hıçkırık koptu. *Hayatta kaldım mı?*

Lanet olası Peçe'nin içine atılmıştı! *Ölmüş olmalıydım.*

Ve yine de, bir şekilde, hayatta kalmıştı. Acı bile çekmiyordu. Kırılmış olmalıydı, en azından ölme sürecinde olmalıydı. Şimdiye kadar bir şey gelip onu yemiş olmalıydı. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir insanın onu Peçe'den nasıl alıp iyileştirdiğini merak ediyordu.

Rahipler ve Rahibeler büyük yaraları iyileştiremezdi, peki bu adam nasıl iyileştirmişti? Yanakları ısındı. *Bir melek mi?* Ama onların gerçek olduğunu düşünmüyordu.

Yine de duyularını istila eden zengin koku cennet gibiydi. Neredeyse kokuya doymuş gömleğini yalamaya başlamak istiyordu.

Gözyaşları sonunda kurudu. Bir melek onu kurtarmış olsa bile... Bu onun için ne anlama geliyordu? Bu kişi onu yeni bir köye götürerek yardım etmeye karar vermediği sürece güvenle gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Artık yürüyemeyecek kadar yorgunum. Beş gün boyunca yürüdükten sonra dinlenmekten başka bir şey istemiyordu. Rüyalari onu daha da yoran kâbuslarla dolu olsa da, uyumak... güvende hissettiriyordu.

Bu dünyevi bir kaçıştı.

Kendini öldüremeyecek kadar korkaktı ama artık yaşayacak kadar cesur olmadığını da biliyordu.

Artık ne istediğimi bilmiyorum.

Aşk bir yükü. Arkadaşlık bir yükü. Aile bir yükü. O bir katildi; özgürlüğü hak etmiyordu.

Kafası kafa karıştırıcı ve çelişkili düşüncelerden oluşan bir orman gibi hissediyordu ve içinde kaybolmamak için gereken iradeye sahip olmadığını zaten biliyordu.

Daha fazla gözyaşı döküleceğini düşündü ama hiçbirini dökülmedi.

Delora kendini bomboş hissediyordu. O kadar boştu ki sinüslerinde gözyaşlarının gıdıklaması bile yoktu. Öylece uzandı ve kasvetli gözlerle gölgeli tavana baktı.

Kısa bir süre sonra, bulunduğu odanın girişinden daha uzun olan ve ışığı neredeyse tamamen kapatan açıklıktan biri eğildi. Onun uyanık olduğunu fark ettiklerinde donup kaldılar.

Yüzen iki yeşil küreden başka bir şey görmeyince hafifçe kaşlarını çatı. Her biri küçük bir çocuğun yumruğu büyüklüğündeydi ve bir ateş girdabı gibi dönerek yavaşça hareket ediyorlardı.

Bu çok garip bir ışık. Ama daha önce olduğu gibi, aslında hiçbir şeyi aydınlatmadıklarını fark etti. "Uyanmışsın." Ses çok derin bir baritondur, çok ağır ve kadife yumuşaklığıyla yüklüydü. Vücudunda sessiz bir davul gibi şarkı söylüyordu.

O kadar hoştu ki, böylesine güzel bir ses duymasına izin verilmesinden duyduğu memnuniyetle neredeyse gözlerini kapatmak istiyordu.

Kesinlikle bir melek.

Hiçbir insan bu kadar çökmüş bir ses üretemezdi, bu kadar güzel de kokamazlardı. Adamın sesinin duvarlardan yansıyıp kulaklarını yeniden okşamasını umuyordu.

"Senin için daha fazla su getirdim," dedi ve sonunda onu dinleyebilmek için gözlerini kapattı. En son ne zaman birinin kendisiyle bu kadar sessiz, bu kadar nazik bir duygu damlasıyla konuştuğunu hatırlayamıyordu. "Geri kalanını daha önce seni yıkarken kullandım."

Bu, utancından gözlerini faltaşı gibi açmasına neden oldu. Ses tonunda bir suçlama, alay ya da küçümseme yoktu ama Delora yine de utandığını hissetti.

Odanın içinde dolaşmaya başladı, dışarıdan gelen loş ışığın alanı doldurmasına izin verdi, ama onu göstermek için çok az şey yaptı. Elindeki kovayı yere bırakırken uzun boylu, *çok uzun* görünüyordu. Sırtı, ışığa karşı önünü gölgeliyor, yüzünün olması gerektiğini düşündüğü yerde yüzen tek bir yeşil küre dışında görmeyi imkansız hale getiriyordu.

Bu bir çeşit far mı? İnsanlar karanlıkta görebilmek için genellikle alevli farlar

kullanırdı. "Ne zamandır buradayım?" diye sordu zayıfca.

Dik duruşunu desteklemek için bir şeye yaslanmanın bir yolunu buldu. Bu çok zordu.

yataktaki hafif dik pozisyonunu yumuşatacak bir yastık bekliyordu.

"Birkaç gün." Adamın yüzünü ondan çevirmeye devam ettiğini fark etmekten kendini alamadı. Çoğu insan ışıktaki konuşabilmek için şimdiye kadar bir mum yakmış olurdu ama o olduğu yerde, kovanın yanında çömelmiş duruyordu. "Çok kırılmıştın. Seni iyileştirmem biraz zaman aldı."

"Nasıl hayatta kaldım ki?" diye fısıldadı, ondan çok kendine. "Yere çarptığımda... sıçramış olmalıydım."

İsteddiği bu muydu?

"Benim üzerime düştün. Sanırım düşüşünü yumuşattım ve darbeyi kendim aldım."

Delora'nın yüzü soldu.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim." Dehşeti çabucak kayboldu ve kaşlarını birbirine örmeye başladı. "O zaman nasıl hayatta kaldın?"

"İyileştirdim. Sonra seni evime getirdim."

İyileşti mi? O düşündü. İnsanlar iyileşemez.

Adamın arkasını dönmesini diledi, böylece onu biraz da olsa görebilecekti. Kurtarıcısına bakmak, onun sesi ve kokusu kadar güzel olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Sen bir melek misin?"

Kalbi, başka biri olsaydı atacağı kadar hızlı atmıyordu.

Bir melek kadar fantastik bir şeyle karşılaşmak onu huşu ile doldurmalıydı. Bunun yerine, burada yürürken hissettiği soğuk boşluğu hissetti.

Huşu duymak, canlı hissetmek, Hadis'e çektiremediği onca acı için artık Jetson'a eziyet edemeyeceği için hissettiği kofluk yerine herhangi bir şey hissetmek istiyordu. Böyle kindar bir yanı olduğunu hiç bilmiyordu. Her zaman kendisine söyleneni şikâyet etmeden yapmıştı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama ben *melek* değilim."

Bir melek değil. Kadının üzerine düştüğünü söyledi, bu da onun Peçe'nin içinde olduğu anlamına geliyordu.

"O zaman sen bir İblis misin?" İçine korku girmemişti. Yenmek yok olacağı anlamına geliyordu ama önce gelecek acı fikrinden pek hoşlanmıyordu. "İyileştiğimde beni yiyebilmek için mi beni iyileştirdin?"

Belki de bu şekilde daha lezzetli olurum.

"Hayır." Sözcük yumuşakça söylenmişti ama içinde bir karanlık barındırıyordu. Sesine, tenini karıncalandıran daha da derin bir tını veriyordu.

"Sen bir İblis değilsin, değil mi? Ya da beni yemeyeceksin, değil mi?"

Uzandı ve sanki saklıyormuş gibi yeşil parlayan topu eliyle kapattı. "İkisi de." "O zaman nesen sen?"

"Sana zarar vermeyi planlamayan bir şey," diye yanıtladı. "Korkmana gerek yok. Daha iyi hissetmene yardımcı olacağım."

"Nesin sen?" Delora daha sert bir şekilde bastırdı, onun kendisinden kaçmasından hoşlanmamıştı.

İçeri giren ışık huzmesi, adamın derin bir iç çektiğini görmesini sağladı; omuzları, içinden çıkmadan önce geniş bir nefesle kalktı.

"Ben Mavka."

"Mavka?" Kaşları birbirine daha da kenetlendi ve dudakları da onlarla birlikte büzüldü. "Mavka diye birini hiç duymadım."

"Orman yarattığı demek. İblisler bize böyle seslenir." "Peki ya insanlar?"

Uzanıp yerden sığ bir şey aldı ve kovanın altına, sonra da ona uzattı. Siyah ve pürüzsüz bir şeyin

parıltısını gördüğünü düşündü, ama daha da önemlisi,

Kasenin kenarını kavrayan parmaklarının uçları keskin.

Eli o kadar büyüktü ki neredeyse alt tarafını tamamen yutacaktı.

"Daha fazla su içmelisin. Daha önce yemediğin yiyecekler hala bende."

Delora neyin içinde yattığını bilmiyordu ama hafif duvarları vardı, sanki bir tür girintinin içindeydi ve kürklerle yastıklanmıştı. Bunun bir yatak olmadığını fark etti. Ne olduğunu bilmiyordu ama adam yatağın ayak ucundaydı.

"O kadar uzağa ulaşamayacak kadar yorgunum." Tamamen yalan.

Denemediği için bunun bir yalan olabileceğini düşündü. Sadece *Mavka* denen bu adamın yaklaşmasını istiyordu, böylece onu görebilecekti.

Daha fazla yana eğildi ve eğilirken aradaki mesafeyi sadece birkaç santim kapattı. Adamın teklifini kabul etmedi.

Onun yapmayacağını anlayınca kolunu geri çekti ve önünde tuttu. Onun su dolu kaseye bakıyor olabileceğini düşündü.

"Hâlâ kendi başına içemeyecek kadar zayıf mısın?" Sesi hayal kırıklığına uğramış, hatta belki de biraz dehşete düşmüş gibiydi.

Delora meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Evet."

Sessiz ve hareketsiz kaldı, yeşil ışıkları yansıtan kâseye bakıyordu. Sonra bir kez daha derin bir iç çekti. "Sanırım başka yolu yok."

Yavaşça yaklaşmaya başladı, sanki tek eli ve iki ayağı üzerinde sürünüyormuş gibi görünüyordu. Ayak ya da ayakkabı tıkırtısı yerine hareketleriyle birlikte hafifçe yere vuran bir şey vardı. Ona doğru yaklaşıırken ışığın önünde hareket ederek kadının görüşünü engelledi.

Bir an adamın başının üstünde *boynuzlar* görmüş olabileceğini düşündü. O yeşil ışıkların aslında ışık olmadığını, adamın yüzünde göz gibi süzüldüğünü fark ettiğinde dudakları bir solukta aralandı.

Bir tilki kafatasının etsiz yüzünü vurgulayan parlayan küreler. "Sen bir-"

Kız daha cümlesini bitiremeden, adam iri elini kızın sırtına koymuştu bile.

kafatası ve başını geriye doğru itti, böylece kaseyi ayrılmış dudaklarına yerleştirebildi. İçindekileri ağzına boşalttı. Kız boğulmamak için yutkunurken gözleri irileşti ve ona bakmaya başladı.

Adamın gömleğinin kolunu kavradı, o yeşil gözbebekleri sanki doğrudan ruhunun içine bakıyor, tüm günahlarını araştırıyor gibiydi.

"Sen bir Duskwalker'sın," diye nefes alabilmek için kâseyi çekince Delora'nın nefesi kesildi.

Birkaç kez ofladıkten sonra geri bastırdı. "Evet. Siz insanlar bize böyle diyorsunuz."

Su bu kez biraz fazla hızlı gelip ağzından kayarak göğsüne damlayınca Delora gözlerini kapadı. Adamın kolunu çekti ve adam geri çekildi.

Delora öksürmeye başladı ve bileğinin arkasını ağzına bastırmak için bıraktı. "Çok mu hızlı oldu?" Gerçekten endişeli görünüyordu.

Kendim yapmalıydım.

"Hayır, sorun değil."

Başka bir yanıt veremeyecek kadar korkmuştu.

"Daha dikkatli olacağım," diyerek kâseyi tekrar dudaklarına götürdü.

Adamın sıcak eli hâlâ başını tutarken başını elinden geldiğince başka yöne çevirdi.

"Artık istemiyorum."

Hayır, onun yerine önündeki yaratığa aval aval bakmak istedi. Ne olduğunu anlamasına ve bunu özümsemesine izin veremezdi. Onu görmesi konusunda tereddüt etmesine şaşmamalı!

Elbette bir İblis değildi, ama bu teknik olarak daha iyi değildi. O hala bir canavardı, sadece lanet olası bir yüzü yoktu!

Gözlerinin önünde, içi boş göz çukurlarının önünde parlayan küreleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü.

"Seni incitmek istememiştin."

Adam kâseyi kucağına koydu ve kadın, adamın artık kendisine su vermesi konusunda ona güvenmediği sonucuna vardığını anladı. Üzerinde siyah düğmeli gömleğinin hemen altındaki çıplak bacaklarını görerek ona baktı.

Benzer bir şeyin göğsünü de kapladığını ve siyah bir pantolonun bariz bir şekilde açılmamış bacaklara sarıldığını gördü. Ayaklarını göremiyordu ama ellerinin arkası görünüyordu ve loş ışıktaki bile parmak eklemlerinden bileklerine kadar uzanan beyaz kemiklerin çıkıntı yaptığını görebiliyordu. Geri kalanını koyu gri et kaplıyordu ve *kocamanlardı*.

Sırtının her tarafına yayılan sıcaklığı hissetmesine şaşmamalı. Bahse girerdi ki adam elini yüzüne koysa, yüzünü tamamen kapatacaktı.

Gözleri kollarından, loş ışıktaki halelenen geniş omuzlarına kadar uzanıyordu. Sonra arkasına yaslandı ve yanlış görmediğini fark ettiği boynuzlarını vurgulamak için ışığa doğru yöneldi.

Çömeldiğinde bile onun üzerinde yükseliyordu. İkisi de ayağa kalktıklarında adamın kendisiyle kıyaslandığında ne kadar büyük olacağını ancak hayal edebiliyordu.

Elini kaldırıp şaşkınlıkla saçlarını okşarken, gözleri içinde bulunduğu alanı taradı. Duvarları, zemini ve tavanı daha iyi tanımlayabiliyordu. Sadece çok karanlık olduğu için keresteyi göremediğini sanmıştı ama bunca zamandır kayaya bakıyordu. *Mağara* duvarları.

Oda sandığı kadar karanlık ya da büyük değildi. İçinde oturduğu şeye baktı. "Bu bir yuva mı?" diye ciyakladı.

Duvarlar kürklerle kaplıydı ve arada sırada büyük bir dal dışarı çıkıyordu.

"Evet. Bu benim yatağım." Öne doğru uzandı ve bir kase yiyeceği onun yanındaki yuvaya kaldırdı. "Seni yumuşak bir yere koyacak başka yerim yoktu."

Bir yuvadayım. Bir Duskwalker'ın mağarasında. Evinde mi? Beni yıkayan, çıplak gören ve kendi kıyafetlerini giydiren biri. Ona dikkatle baktı. *Beni besleyen ve bana su veren biri.*

"Beni yemeyeceksen niyetin ne?" Delora gözlerini kıstı. "Evcil hayvan olmayacağım."

Başını eğdi ve sadece köy duvarlarının dışındaki İblislerden duyduğu bir takırtı sesi çıkardı. Kuru kemiklerin birbirine çarparak çıkardığı ses gibiydi.

Bu iğrenç.

"Evcil hayvan mı? Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece gökyüzünden düştükten sonra seni iyileştirmek istedim." Başını diğer tarafa çevirdi, daha yakına eğildi, bu da onun uzaklaşmasına neden oldu. "Benden korkmuyorsun."

Hayır, Delora korkmuyordu. Onu yiyebilir, canını yakabilirdi ama bu onun ölümü anlamına gelse bile umurunda değildi.

Her şey mutlulukla sona ermeden önce biraz acı çekmek neydi ki?

Ölmekten korkmuyordu, dolayısıyla olası Azrail'inden de korkmuyordu. Ancak bu, bir canavar olan Duskwalker'ın kokusundan ve sesinden ne kadar hoşlandığının onu endişelendirmesine engel değildi.

Dudakları bir yaltaklanmaya dönüştü.

Çirkin değildi, ama bir tilkinin kafatasıyla karşılaştığında, bu kafatası herhangi bir hayvana göre çok daha büyüktü.

- sanki onda daha büyükmüş gibi - bakmakta zorlanıyordu. Ama belki de bunun nedeni onu gerçekten nahoş bulmamasıydı.

Bu parlayan küreler oldukça güzeldi, özellikle de tekrar yeşile döndüklerinde ve çok fazla yaşamla dönüyor gibi göründüklerinde.

Başındaki boynuzlar üç kez dallanıp çatallanıyordu ve söyleyebildiği kadarıyla kumral bir renge benziyordu.

Dişleri vardı, üstteki iki uzun ve alttaki kısa dişler nedeniyle ötekiler dikkat çekiciydi. Geri kalanı keskin, sivri, üçgen dişlerdi.

Bir saniye içinde öldürebilecek bir ısırığı olduğu belliydi.

Ayrıca adamın koyu gri parmaklarının ucunda, loş ışıktaki parlayan siyah, uzun ve hafif kıvrık pençeler olduğunu da görmüştü.

"Beni neden kurtardınız? Senin türün insanları yiyor."

Neden ben uyanmadan önce beni bu lanet ızdıraptan kurtarmamıştı?

"Yemek yok," diye ısırdı karanlık bir ses tonuyla, bas sesi yine tüylerini diken diken etti.

Sonra yemek kâsesini ona doğru yaklaştırdı. "Yemelisin."

Midesi, hemen yemeğe atlamadığı için öfkeyle homurdandı. Hem midesinin hem de Duskwalker'ın taleplerine kulak veren Delora suyunu bitirdi, böylece tahta yemek kâsesini üzerine yerleştirebildi.

Mevcut son çileği aldı, daha önce bir ısırık aldığı çileğin, içini havaya maruz bıraktığı için çürümekte olduğunu gördü.

"Siz köyleri ziyaret ederek koruma karşılığında bir insan sunan Duskwalker mısınız?"

İçtenlikle öyle olmamasını umuyordu; bununla ilgilenmiyordu.

"Hayır, bu başka." Yavaşça kızın bulunduğu yuvaya uzandı ve yemek için kullanmadığı elini yakaladı.

Onu almasına izin vermesinin tek nedeni ne yapacağını merak etmesiydi. Onu inceledi, pençeli başparmağını üzerinde gezdirirken soğuk parmak uçlarına sıcaklık yaydı.

"Ellerin ne kadar küçük," diye yorumladı sesinde bir şaşkınlık notasıyla. O zaman adamın konuşmak için kemikli çenesini hiç açmadığını fark etti, sanki zihninden konuşuyormuş gibiydi. "Cildiniz de çok pürüzsüz."

Delora elini çekti.

"Belli ki daha önce bir insanla hiç konuşmamışsınız, ama gerçekten muayene olmak istemiyorum."

Adamın parlayan gözleri kırmızıya döndüğünde ve adamdaki hafif bir hırıltı geldiğinde büzüldü. "Bu doğru değil. Başka bir insanla konuştum ama dokunmama izin yok."

Adam kıza tekrar uzandı ve kız adamın ellerinden kurtuldu.

"Hey, hayır," diye tersledi, parmağını ona doğrultmadan önce. "Beni kurtarmış olman umurunda değil. Dokunma bana."

Onun daha öfkeli olmasını bekliyordu ama onun yerine gözbebekleri yeşile döndü. Burnunun yan tarafına dokunabilmek için elini kaldırdı.

"Hayır mı? Dokunmuyor musun? Neden yapamayacağımı anlamıyorum. Zarar vermek istemediğimi söyledim ve kirli giysilerinizi çıkarırken zaten dokundum."

Delora daha önce yemeye gücü yetmediği havucu indirdi.

"Neden bu konuyu açıp duruyorsun?" Bundan rahatsız olduğu her halinden belliydi! "Ben senin dokunabileceğin biri değilim ve bir insana sürekli altına işediğini hatırlatmamalısın!"

Çiştten daha fazlası olduğundan emindi ama bunu söylemeye *cesaret* edemedi. "Neden olmasın? Bu normal bir insan işlevi değil mi?"

Dudakları şokla aralandı. "Aptal falan mısın sen?"

"Evet." Burnunun yan tarafını tuttu ve yana bakmadan önce ovuşturdu. "Bana aptal olduğum söylendi."

Delora dudaklarını ısırarak kapatmak için ağzına götürdü. *Biri ona bunu mu söylemişti?* Bunu neden aynı anda hem acınası hem de komik bulduğunu bilmiyordu.

"Bak, çünkü bunu yapmak istememiştim. Sadece... bu konuyu açmayı bırak. Unutmayı tercih ederim." "Tamam, unutmayacağım o zaman."

Havucunu yemeye geri döndü ve huysuzca çiğnemeye başladı. Kasede yiyebileceği her şeyi bitirdiğinde, kaseyi yanına koydu.

Duskwalker ona geri itti. "Daha fazla yemelisin."

"Ben bunu yiyemem. Neden bana pişmemiş soğan ya da patates veriyorsun ki?"

Onun reddetmesi üzerine, kaseyi almak için ellerini yuvanın içine indirdi. Soğanı kaptı ve burnunun olması gereken yerdeki deliğe doğru kaldırdı, kokladı ve duyularını rahatsız etmiş gibi hapşırdı.

"İnsanların yiyebilmesi için pişirilmesi gereken belirli yiyecekler var mı?"

Delora dehşete kapıldı. Yaşama isteği yoktu, neden bir yaratığa kendi türünün ABC'sini öğretmek için kalbinde herhangi bir güç kalsın ki?

"Evet," diye mırıldandı uzanmadan önce, çünkü hâlâ halsiz hissediyordu. Yemek yemek tüm enerjisini tüketmişti ama en azından kendini daha iyi hissediyordu. Ona sırtını vermek için yuvarlandı. "Yorgunum. Biraz daha uyumak istiyorum."

Sadece benim boktan şansım. Bir insanı öldürmektense kurtarmayı tercih eden tek Duskwalker'a rastladım. Tabii ki öyle olacaktı. Hayat onun için neden bu kadar kolay olsun ki?

Daha önce hiç merhametli olmamıştı.

İsimsiz başını eğerek insanın sırtına baktı.

Minnettar olacağını düşünmüştüm. Öyle olmasını *umuyordu*. Orpheus ne zaman Reia için bir şey yapsa, Reia ona uzanıp burnuna şefkatli bir dokunuş yapıyor ya da gülümsüyordu.

Bu gülümsemeler İsimsiz için bile hipnotize ediciydi. Bu kadının kendisine de bir gülümseme vermesini umuyordu, böylece gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu görebilecekti. Bunun yerine, kadın perişan görünüyordu ve gözlerinin altında başlangıçta morluk olduğunu düşündüğü koyu halkalar solmamıştı.

Belki kendini daha iyi hissettiğinde benim için gülümser. İnsanlar olumlu duygular hissetmek için enerjiye ihtiyaç duyarlar mı? *Onlar hakkında çok az şey biliyorum.*

Gözü yuvasında yatan, kürklerinin içinde, tüylerinin üstünde kıvrılmış ve gömleklerinden birini giymiş olan kıza kaydı. Kalın, biçimli kalçaları dikkatini çekti çünkü onu yıkayıp üstünü değiştirdiğinde dokunuşuyla pürüzsüz ve yumuşak hissetmişti.

Onda kendisinden farklı olan pek çok şey vardı ve bunlar temelde tepeden tırnağa her şeydi. Kıpırdadığını gördüğü için dokunmayı merak ettiği küçük ayak parmakları. Kıpırdat!

Kendi toynaklı ayaklarına baktı. Bir geyiğinkine benziyorlardı ama üç parmaklıydılar - son yediği

insandan sonra ikiden üçe çıkmışlardı. Onları kıpırdatmaya çalıştı ama ne yazık ki hâlâ tam bir el becerisine sahip olmadığı için zar zor hareket ediyorlardı.

Neşenin sarısı görüşünde kayboldu. *Gözleri ağaç kabuğu gibiydi.* Çok zengindiler ve belli bir güçleri vardı. İsimsiz toprakta pek çok hazine bulmuştu ve onun tarçınlı baharat rengi gözlerinde kaç tane göreceğini merak ediyordu.

Sevincini göstermek için gözbebekleri sarı renkte parladı.

Benden korkmuyordu! Bir kez olsun onun korkusunun kokusunu almamış ve içinde bir heyecan hissetmemişti. Kendime ait bir dişi. Korkmayan, ona bakabilen ve yuvasını ya da mağarasını terk etmekten endişe etmeyen biri.

İsimsiz, kız gerçekten uyuyana kadar bekledi, nefesleri son birkaç gündür olduğu gibi sık ve düzdü. Sonra elini yavaşça yuvasının içine yerleştirdi ve saçlarının arkasını koklamak ve kokusunu almak için eğildi.

Duygularını doldurmasına izin verirken gözlerini kapattı.

Diğer elini dikkatlice kaldırdı ve yüzünü görebilmek için pençesinin ucuyla saçlarını kulağının arkasına doğru taradı. Gülümsememiş olması, gözlerinin altında koyu halkalar olması ve saçlarının dağınık olması umurunda değildi.

Kendi kürküne benzeyen siyah saçlarıyla çok güzeldi - aralarında ortak bir özellik olması hoşuna gitmişti. Kahverengi gözleri erimişti ve hafifçe bronzlaşmış teni daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde lezzetli görünüyordu. Onun sert vücuduna karşı son derece rahat olacağını düşündü.

Dokunmamak, sarılamayacağım anlamına mı geliyor? Bir başkasının bedenini kendi bedeninde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Onu sıcaklığında, kokusunda, bedeninde barındırmak ve onu kendisinden başka her şeyden tamamen korumak istiyordu.

Ben güçlüyüm, diye düşündü güvenle, yuvadaki gevşek tüyleri toplamaya başlayabilmek için geri çekildi ve onları onun üzerine yerleştirdi. *Onu koruyabilirim.*

Tüyler onun bedeninden gelmişti ve kokusuyla doymuştu. Kendi kokusunu saklamak için şimdilik iş görürlerdi.

Onu güvende tutmalıyım.

Kırpık toynaklarıyla elinden geldiğince küçük mağarasında sessizce hareket ederken yerden büyük bir kâse aldı ve içine bir torba tuz doldurdu.

Tuz çemberini kontrol etti, evinin etrafında sallanmaya devam eden ve içindeki dişiyi arayan dört İblis'e baktı. Ondak kaçarak çemberin diğer tarafına geçtiler ama takırdarken, hırlarken ve feryat ederken oradan ayrılmayı reddettiler.

Onlardan kurtulmalıyım. İsimsiz onların burada gizlenemeyeceğini biliyordu.

Ondan korkmuyor olabilirdi ama bu haşaratları görünce üzüleceğinden emindi. Onlara bir hırıltı verdi ve hemen geri gelmeden önce bir anlığına dağıldılar.

Eğer korkusunun nedeni onlarsa ve onu bir çılgınlık anında kazara yemişse, çok öfkelenirdi.

Ama onlardan nasıl kurtulacağım? Kasesinde kalan tuza baktı. Elbette bu İblisleri öldürebilirdi ama eninde sonunda daha fazlası gelecekti.

Orpheus'u görmeye, bir büyüünün insan kokusunun insan kısmını gizlemesini sağlayan bir yağ elde etmek için gitmemişti. Bunu yapmakta tereddüt ediyordu. Orpheus'un kendisinde bir tane olduğunu bilmesini istemiyordu.

Nameless onu kendine alacağından ya da sırf Nameless ona sahip olamasın diye yiyeceğinden endişeleniyordu.

Pek mantıklı gelmiyordu ama şimdiden ona karşı oldukça sahiplenici hissediyordu.

Onun kokusunu diğer birçok dikkat dağıtıcı kokunun altına saklayarak İblisleri kandırmalıyım.

Aklına bir fikir geldi, Orpheus'un kesinlikle onu azarlayacağı bir fikir.

"Ne tuz israfı," diye alay etti kendi kendine, her şeyi bilen Mavka gibi davranarak korumanın

dışına çıkıp pençeleriyle tam bir daire çizerken. Kazıma sesi

Kir kulaklarına doldu. "Avlanmak için değil, korunmak için kullanılır. Mur-mur-mur." Yaptığı oymanın yarısına tuz serpmeye başladı, bir yarısını tuzsuz bıraktı. "Bana bak, ben boynuzluya kendini işe yaramaz hissettiren akıllı bir Mavka'yım. Harika olduklarını düşünmesine rağmen ona tüm fikirlerinin aptalca olduğunu söyleyen."

Orpheus, yapmak üzere olduğu şey için İsimsiz'le kesinlikle alay edecekti ama başka bir fikri yoktu ve bunun uygun olabileceğini düşündü.

İblislere doğru yürüyerek ve yanlış yöne gittiklerinde yanlarından geçerek onları yarı dolu tuz çemberine doğru nazikçe ikna etmeye başladı. Yavaşça geri çekildiler, hırladılar ve hırladılar ama ona saldırmadılar.

Eğer denerlerse onları öldüreceğini biliyorlardı ama yaklaşan ölümünün farkında değillerdi.

Çemberin içine girdiklerinde, önceden serdiği tuz daha fazla geri gitmelerini engelledi. Kaçamadıkları için kafaları kararsızca sağa sola savruluyordu.

Henüz doldurmadığı oyma çizgilerine daha fazlasını serpiştirmeden önce kaçmaya fırsat bulamadılar. Tamamen içine hapsolmuşlardı.

"Ne tuz israfı Mavka," diye devam etti. "Şimdi ihtiyacın olandan daha fazlasını elde etmek zorunda kalacaksın."

Ne olursa olsun, nasıl yaparsa yapsın istediğini elde etmişti. Güvende tutması gereken bir insan vardı; gereken her kaynağı harcayacaktı.

Küçük İblislerden birini, onu ısırmadan önce kafasından yakaladı. İblis bağırırken, onunla birlikte ormanın içine doğru yürüdü ve yerde büyük bir kırık dal aradı.

Bir tane bulduğunda onu aldı ve evinden güvenli bir mesafe uzaklaşana kadar ikisiyle birlikte yürüdü. Sonra pençeleriyle İblis'in boğazını yırttı ve kanını geniş bir kavis çizerek bilerek yere döktü.

Dalın en sivri ucunu gövdesine sapladı ve bölgedeki İblislere avlayacakları bir şey vermek için onu yere sapladı. Onun kokusu ve toprağa dökülen kanı, arkasında bir insan olduğunu gizlemeye yardımcı olacaktı.

İblis kanı kokusunun Mavka'ya cazip gelmemesine şükrediyordu çünkü kokusu iğrençti - geçmişte çok yemiş olmasına rağmen.

Bu eylemi elindeki diğer üç İblisle de tekrarladı ve evini korumak için ormanda ölü İblis bedenlerinden oluşan bir yarım daire oluşturdu. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ama diğer fikrinden sonra onun kokusunu alıp alamadığını kontrol edecekti.

Kendi pençelerini kullanarak, İblis kanının dökülmesinden kaynaklanan çürümüş kokuyu temizledikten sonra bileklerini kesti. Kanını mağarasının girişine ve dışarıdaki kaya duvarlara yaydı.

Kokusu hafif ve yumuşaktı. Kanı kuruduktan sonra, taze bir beden olmayacağı için İblisleri çekmemeliydi, ama onun kokusunu barındıracaktı.

Başıyla onaylamadan önce havayı koklayarak bölgeyi kontrol etti. Mükemmel değildi. Eğer bir İblis sadece dolaşarak yaklaşırsa, tüm bunlara rağmen onun kokusunu fark edebilirdi, ama şimdilik idare ederdi.

Mağarasına girdiğinde onu hâlâ olduğu yerde yatarken buldu. Uyanma ihtimaline karşı üzerine çıkmamak için çömeldi.

Yorgunum... ve o benim yatağında. İsimsiz onu buraya getirdiğinden beri uyumamıştı.

Delora'yı tam ve mutlak bir sıcaklıkla saran bir şey vardı.

Sıcaklık ayaklarından, kışından ve başının üstünden geldiği için nerede başlayıp nerede bittiğini belirlemek zordu.

İki büyük, uzun uzuv onu sıkıca tutarken aynı zamanda önünden de geliyordu. Uzunlar başının altından geçerek, sanki başını yastık gibi destekliyor, sonra göğsünden aşağı inerek koluna dolanıyordu. Diğer uzuv ise yukarıdan gelip karnının üzerinden geçerek uzandığı dış uyluğunu kavradı.

Büyük ve güçlü bir göğüs ona doğru itilirken, geniş ciğerler bir nefesle sessizce küçülmeden önce oksijenle doldu.

Vanilya fasulyesi ve krema kokusu duyularını öylesine istila etti ki, sersemlemiş zihnini sersemletti.

Delora en son ne zaman böyle kucaklandığını hatırlamıyordu. Şefkatli ve öylesine koruyucuydu ki, kendisini küçük ve korunmaya muhtaç hissetmesine neden oluyordu.

Göz kapaklarını açtığı anda karanlık görüşüne nüfuz etti. Kafasının karıştığını hissetti. Üzerini örten alışılmadık kalınlıktaki kolu okşadı. Kaşları düğümlendi, bunu yabancı buldu. Sonra nihayet yüzlerine dokundu - bunun bir yüz değil, daha ziyade bir kafatası olduğunu gördü.

Zihni anında ayıldı ve içinde bulunduğu sersemlikten uyandı. Delora karanlıkta kaybolduğunu hissederek çırpındı. Kendisiyle sarmaş dolaş yatan yaratığın kollarından pençeleriyle kurtuldu!

Karanlık yerini aniden canlanan iki parlak, yeşil küreye bıraktı. "Sorun nedir?" diye sordu Duskwalker.

Sordu! Sanki uyurken ona sarılmasıyla kıyaslandığında yaptığı şey tuhafmış gibi.

Adamın sesindeki uyku mahmurluğunu o kadar hafif, nazik ve... ve hoş bulmuştu ki, onu uyandırdığı için neredeyse kendine kızacaktı.

Aynen öyle. Peçe'deyim ve bir Duskwalker beni kurtardı.

"Neden benimle yatıyordun?"

Onu geri çekmeden önce kolun orta kısmına dolandığını görmedi. Çekilirken pençe uçları yan tarafına battı, olduğu yerde kalmak için çabaladı ama nafile. Birkaç dakika içinde kendini uyandığı pozisyonda buldu.

"Kokunu saklıyorum," dedi adam, sanki söylediği şey sadece bir örtbasmış gibi onun etrafında daha sıkı kıvrıldığını hissetmeden önce. "İblislerin evimde bir insan olduğunu fark etmeyeceklerinden emin oldum. Bu da yardımcı olacaktır."

Evet, olamaz. Koklayabildiği tek şey onun kokusuydu ve her yerinde olduğunu biliyordu.

Başının yanlarını tutarken kollarından biri üzerine bir şey serpmek için hareket etti.

"O da ne?" diye ciyakladı, üzerine hangi korkunç şeyi koyduğunu merak ediyordu.

Yaprak ya da toprak gibi barbarca bir şey olmadığını umuyordu.

"Tüyler. Benim yapamadığımı onlar yapacak."

Tüyler, diye tekrarlardı zihninde. *Çok daha iyi değil.*

"Lütfen gitmeme izin verir misin?"
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hayır," diye ısırdı. "Seni buraya getirdiğimden beri doğru düzgün uyuyamadım. Seni iyileştirmek ve sana göz kulak olmak çok yorucu oldu ve seni korumak için uyumam gerekiyor. En iyisi bu yol."

Tek tesellisi, herhangi bir erkek cinsel organı hissedememesiydi, ki bunu anlamak kolaydı çünkü adam onu o kadar sıkı bastırmıştı ki, eksikliğini kıcıyla hissedebiliyordu.

Uyuyacak. Delora hareketsiz yatıyor, daha çabuk bayılacağı umuduyla kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Bir parmağının bile kıpırdamasına izin vermedi. Sanki gerçekten yorulmuş gibi, Duskwalker'ın nefesleri düzleşti ve tutuşu ona uyuduğunu söyleyecek kadar gevşedi.

Uzun bir sürenin ardından, tavana bakmak için sırt üstü yatana kadar yavaşça pozisyonunu değiştirdi.

Ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu ama çarpık rüyalarla uyanmıştı. Artık karanlıktı ve bu hiçlik zarfı bir şekilde rahatlatıcıydı. Adamın ağırlığı, hareket etme isteğinin olmaması kadar onu yanında hapsediyordu ama bu da kendi içinde rahatlatıcıydı.

Gözleri adamın yüzünün olması gerektiğini düşündüğü yere kaydı.

Burada onun yanında uzanıyorum. İçinde uzaklaşmak için bir dürtü oluşmasını bekliyordu ama bu hiç gerçekleşmedi. *Neden buradayım?*

Bir Duskwalker'ın esiri olmak, yaptıklarının cezası mıydı? *Ben tutsak mıyım?* Ona gidemeyeceğini söylememişti ama bunu yapmanın da bir anlamı yoktu.

Beni yemeyeceğini söyledi, o zaman benden ne istiyor? Dudaklarını birbirine daha sıkı yapıştırdı. *Umurumda mı ki?* Ona zarar vermeyi planlamadığı sürece, ölümüyle sonuçlanmayacak bir yere gitmeyi gerçekten düşünemiyordu.

Ayrıca mutluluk da olmayacaktı. Delora'nın artık hemcinsleriyle birlikte yaşamaya inancı kalmamıştı.

Yine de Peçe gibi bir yerde yaşamayı gerçekten istiyor muyum?

Cevap gelmeyince düşünceleri sessizleşti.

İnsan yuvasının içinde uyumaya devam ederken İsimsiz endişeyle yuvasının yanında volta atıyordu.

Onda bir sorun var. Onun yanında dinlenmesinin üzerinden iki gün geçmişti ve tekrar uyandığında dişi yaratığın hâlâ orada yattığını ve yatmaya devam ettiğini gördü.

İnsanlar hakkında bildiği ve Reia'dan gördüğü kadarıyla, genellikle aktif ve konuşkan yaratıklardı. Reia sık sık İsimsiz ile konuşurdu ve insanlarla karşılaştığında, onlara saldırmadan önce genellikle çiftler halinde birbirleriyle konuşuyorlardı.

Bu dişinin ne zaman uyandığından emin değildi çünkü sadece dönmek için hareket ediyordu ya da onu kendi elleriyle yemeye ve içmeye zorluyordu. Başta bu konuda isteksizdi ama dişinin kendi kendine beslenemeyeceğini anlayınca Nameless onun yerine bu görevi üstlenmişti.

Onun görünmez yaralarını sarmaya çalışmıştı ama sanki o iyiymiş gibi içinde hiçbir değişiklik hissetmiyordu.

Ama değildi.

Gözlerini her açtığında altında koyu halkalar oluşmaya devam ediyordu ve bakışları... kasvetli mi görünüyordu? Hatta ölü.

Eğer kadın hasta olsaydı, büyüsü onu iyileştirmeli ve bunu ona aktarmalıydı.

Onun nesi var? İsimsiz başarısız olduğunu hissediyordu ve onunla tekrar konuşmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, sanki sesini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Onun yumuşak ve orta perdeli güzel sesi. Onunla tekrar paylaşmasını istiyordu.

Kırılmış gibi görünen insana nasıl yardım edeceğini bilemediği için tedirgin hissetmeye başlamıştı. Huzursuz bir şekilde dışarı çıktı. Gözü çürümüş dereotu tohumlarının bulunduğu bir toprak parçasına takıldı.

Orpheus ona onları yeterli su ve güneş ışığı alabilecekleri bir yere dikmesini söylemişti. Günde sadece bir saat, belki de daha az ışık alan tek yer orasıydı. Gölgelemin hemen dışında, uçurum duvarının yanındaki küçük patikanın diğer tarafında, ağaç çizgisinin hafifçe içeri girdiği yerdeydi.

Bir bitki gibi mi? İyi olmak için güneş ışığına ihtiyacı var mı?

Kürek kemiklerinin yanındaki kürkü kararsızlıkla kaşımak için geriye uzandı. Bir insana nasıl bakılacağı hakkında çok az şey biliyordu ama Reia'yı sık sık bahçelerinde güneşin altında otururken görmüştü.

Kısa bir süre sonra, tuz çemberinin içinde olduğundan emin olduğu o toprak parçası, mağarasının yakınındaki tek güneş ışığını alacaktı.

Topun dönüş yayını not etmek için gözlerini gökyüzüne çevirdi, sonra kafatasının hemen altında tüylerin çıktığı yeri kaşındı. Bir tanesi gevşedi ve yere doğru sürüklenirken sallandı.

Ya onu hareket ettirmek kötü bir fikirse? Kararını vermeden önce göğsünden küçük bir inilti yükseldi.

Daha fazla uykuya ihtiyaç duyarsa, bunu yerde de yapabilir.

Sonra arkasını döndü ve bir düşünceyle durakladı. *Onu toprağa gömmeme gerek yok, değil mi?* Başını iki yana salladı. Reia'nın bunu yaptığını hiç görmemişti.

Kırpık toynaklarıyla olabildiğince sessiz bir şekilde kadına yaklaştı ve iri ellerini kadının altına soktu. Kadın sadece bir anlığına kıpırdandı ve sonra adamın iri ellerinin arasında rahatladı.

Palmiyeler.

Onu kollarının arasına almak için kucağına aldığı anda birden uyandı ve göğsünü itti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu geniş, panik dolu gözlerle.

Teninde hafif bir korku düğümü dans etti. Havaya yayılan lezzetli, iç gıcıklayıcı bir kokuydu bu ve gözleri bir anda kıpkırmızı kesildi.

"Korkunu kontrol et," diye uyardı, onu kollarının arasına alarak durdu. "Seni yemek istemiyorum ama bunu yapmazsan kendimi kontrol edemeyeceğim."

"Beni neden kaldırıyorsun?" Duyabildiği kadarıyla kalp atışları alışılmadık derecede hızlıydı ve gözleri etrafta gezinmeye devam ediyordu. "Kucağa alınmaktan hoşlanmıyorum."

"Hareket edemeyecek kadar zayıfsın ama seni dışarı çıkaracağım."

Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu ve korku kokusu yumuşadı - ama başlangıçta güçlü değildi.

"Çok ağırım, beni düşüreceksin." Sanki onu düşürmesinden endişeleniyormuş gibi gevşek bir pozisyondaydı ama adam kadının bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Beni yere bırak."

"Ağır mı?" Başını sertçe eğdi. "Sen ağır değilsin. Senden çok daha ağır şeyler kaldırdım."

Onun yere bırakılma isteğini görmezden gelen İsimsiz, mağarasından güneşin çoktan o noktayı doldurduğu yere doğru yürüdü.

Dudakları büzülürken ve neredeyse üsttekini tamamen gizlerken, kara kaşlarının onun sözleri üzerine birbirine kenetlenmesini izledi. Son derece yumuşak görünüyordlardı ve kızın dudaklarıyla yaptığı her ifadede daha da meraklanıyordu.

"Dışarı çıkmak istemiyorum," diye mırıldandı gözleri ondan ayrılıp yere bakarken.

Kızın bakışlarını neden kaçırdığını bilmiyordu ama kendisine bakmaktan hoşlanmadığı için böyle davrandığı fikri yüreğini burktu.

"Mağaranızın karanlığını sevdim."

"İyi değilsin." Onu sırtını duvara yaslayacak şekilde yere yatırdı. "Seni güneşe çıkarıyorum."

"Ben bir bitki değilim, biliyorsun."

Gözleri ormana takıldı ve adam ondan birkaç adım uzağa oturmak için hareket ederken yüz ifadesini bir şey gölgeliyor gibiydi.

"Hayır, bitki değil," diye mırıldandı, kızın ona bitkiymiş gibi bakması gerektiğini düşündüğü sonucuna varmamasını umarak. "İnsan," diye ekledi.

"Sanırım iyi hissettiriyor." Dizlerini yukarı kaldırdı ve çenesini dizlerine dayamadan önce ön kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Çok sıcak."

Gözleri ormana geri dönmeden önce bir an için ona kaydı. "Bir köpek gibi oturuyorsun."

Oturuş şeklini görebilmek için başını neredeyse ters dönene kadar çevirdi. Ayakları düz bir şekilde yere basarken kıcı da yere dayanmıştı.

"Toynaklarla ayağa kalkmak zordur. En kolay yol bu." Elini burnuna doğru kaldırdı, böylece burnunun yan tarafına dokunabildi. "Böyle oturmamamı mı tercih ederdin?"

Sırtını destekleyen bir duvar olması dışında oturuş şeklinden pek de farklı değildi.

"Hayır. Umurumda değil."

Hiçbir şeye bakmamak için başını başka tarafa çevirdi.

Bu yardımcı oluyor. İlk uyandığı andan beri onunla en çok konuştuğu andı bu. *İnsanların güneş ışığına ihtiyacı vardır.* Onun sağlığıyla ilgilenmek için hatırlaması gereken her şeyi zihnine not ediyordu.

Tilki şeklinde ve kabarık olan kuyruğu iki kez yere vurdu. "Senin bir adın var mı?" "Elbette bir adım var," diye homurdandı. "Ne tür bir insanın adı olmaz ki?"

"Bilmiyorum."

Yüzünü dizlerine yaslayarak, kaşlarını çatarak ona doğru yaklaştırdı. "Bir adın yok mu?"

"Hayır." Sonra hafifçe yaklaştı. "Seninki ne?"

"Delora. Kızlık soyadım Delora Theralia'ydı." "Sanırım artık kızlık kısmını eklememe gerek yok." diye eklemmeden önce gözlerini indirdi.

Gözleri normal yeşil tonundan koyu sarıya dönerken, merak içinde dört bir yana yayıldı. "İki adın mı var?"

"Şey, evet. Çoğu insan bunu yapar."

"Bunun amacı nedir?"

"Sanırım Delora adında başka bir insan olsaydı, soyadlarımız büyük olasılıkla farklı olacağı için bizi ayırabilirdiniz."

İsimsiz burnunun uzunluğuna dokundu.

İnsanların kendilerini tanımlamak için çok karmaşık şeyleri var. Bir yüz ve tek bir isim yeterli değil mi?

"Bana... bir isim verecek misin?"

Bencillik edip iki isim istemezdi. Bir isim onu mutlu ederdi.

Delora göz kapakları dalgalanırken başını biraz kaldırdı. Kahverengi gözlerinin renginin güneşte daha da açıldığını ve neredeyse bal ve altın rengi beneklere sahip olduğunu fark etti. Bu büyüleyici farklılığı görmenin sevinciyle kuyruğunun toprağa vurmasını engellemeye çalıştı.

"Sana isim vermemi ister misin?"

Beklentiyle daha da yaklaşmak için elini yere dayadı. Başını salladı. "Evet, bu beni çok memnun eder."

"Bilmiyorum." Uzaklara bakmadan önce avucuyla boynunun yan tarafını ovuşturdu. "Sana isim vermem biraz garip. Bu genellikle bir ebeveynin birisi için yaptığı bir şeydir."

Kalbine bir soğukluk hücum ederken kuyruğu hareketsiz kaldı. Omuzları çöktü. *Neden kimse bana çağrılmam için özel bir şey vermek istemiyor?*

Reia ona bir ismin ne olduğunu ilk söylediğinde, bunu ona sormuştu. O da onu reddetmişti. *Bir ismi hak etmiyor muyum?* Önemli bir şey gibi görünüyordu, ama yine de ciddi biçimde eksikliğini hissettiği bir şeydi.

Orpheus'a da sormuştu ama onun verdiği isimlerin hiçbirini beğenmemişti. Tilki suratlı.

Sinir bozucu. Boynuz kafa.

Bunu düşünürken hayatında her zaman var olan sessizlik aralarında ağırlaşmıştı, gözbebekleri derin bir mavi kuyu ile parlıyordu.

Delora kısa bir süre ona bakmaktan kaçındıktan sonra gözlerini tekrar Duskwalker'a çevirdi.

Ne tür bir insan bir isim ister?

Birine isim gibi önemli bir şey vermeden önce onu daha iyi tanıması gerekirdi. Ona sevmediği bir isim vermeye kalkışırsa bunun sorumluluğunu ya da utancını yaşamak istemiyordu.

Ben kimseye lakap bile takmadım.

Reddetmesine rağmen aklına birçok isim geldi. Robert, Klaus, Andreas, ama bunların hiçbiri ona uygun görünmüyordu. Onlar... onlar fazla insandı.

Ancak, onun duruşunda yenilmiş bir çöküşle yana baktığını görünce elini boynundan indirdi. Onun 'göz' renklerindeki değişiklikleri merak etmeye başlamıştı, çünkü bunlar oldukça sık oluyordu.

Mavi ne anlama geliyor? Hüznünü gösterdiğini fark etmesi uzun sürmedi, kendi göğsü de aynı derin hüznü yankılıyordu.

Kalbi korkunç bir şekilde çarptı, gözlerinin köşesinin eğilmesine ve dişlerinin alt dudağına içten içe batmasına neden oldu.

Bir Duskwalker'ı üzme için ne tür bir canavar olman gerekir?

Çok garip görünümlü bir yaratıktı.

Onu ilk kez herhangi bir ışıktaki görüyordu ve şimdi onu düzgün bir şekilde görebildiği için tüm detayları gözünün önündeydi. Başının üstündeki kumral renkli boynuzları büyük ve dallıydı, alt çatalları alnının üzerinde kıvrılıyordu. Tilki kafatası krem renginden ziyade tamamen beyazdı ve üzerindeki gölgeler kontrast nedeniyle soğuk bir maviydi.

Adamın vücudu devasaydı; en az 1.80 boyunda olması gerektiğini, hatta boynuzlarıyla daha da uzun olduğunu düşündü. Oturuş şekli, uzun bacaklarının uzun ve çoğunlukla ince vücuduyla eşleştiğini açıkça gösteriyordu. Omuzları geniş, beli ise alışılmadık derecede dardı.

Göğsünden, kollarından ve bacaklarından kaslar gömleğine baskı yapıyordu ama onu daha güçlü gösteren başka bir şey de olabileceğini düşündü - belki de giysisinin altında *kürk* vardı.

Toynaklı ayaklarını görebiliyordu. Üç parmağa ayrıldıkları için tuhaflardı ama yere doğru gevşekçe uzanan koyu gri ellerinin üstünden geçen çıkıntılı, beyaz kemikler kadar tuhaf değillerdi.

Güçlü, geniş ve yine de daralmış beli ve kalçaları nedeniyle bir şekilde sırık gibi görünüyordu... ve uzuvları! Bir insanın sahip olabileceğinden biraz daha uzundu. Uzun kolları neredeyse kaslı kalçalarının ortasından ziyade alt kısmına kadar uzanıyordu.

Üzerinde yeni gibi görünen ama hafif tozlu siyah giysiler vardı. Pantolonunun paçalarından ve bileğinin etrafındaki gömlek kollarından siyah kürkler çıkıyordu. Siyah tüyler ise kafatasının arkasını, köyündeki kütüphane kitaplarında gördüğü eskizlerde birçok kadının sahip olduğu Viktorya dönemi yakaları gibi çevreliyordu.

Göz çukurlarında asılı duran yüzen küreler ruhani, neredeyse kendi tarzlarında güzeldi ve onları bu kadar koyu mavi görmek içini suçluluk duygusuyla doldurdu.

İçinde oturduğu ışık aniden çok parlak hale geldi, sanki bir şeyin içinde oturmayı hak etmiyormuş gibi

çok hoş.

Delora güçsüzce ayağa kalktı.

Başını ona doğru çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Artık güneşin altında oturmak istemiyorum. Oturursam güneş yanığı olurum." Yine de bunun doğru olduğunu düşünmüyordu çünkü Peçe'nin sisi arasından güneşi zar zor hissedebiliyordu.

"İnsanlar güneşten yanabilir mi?" Delora onun ses tonundaki merak belirtisini fark etti ama gözleri o hüzünlü rengini koruyordu.

"Evet." Mağara girişinin önünde oturduğu için ona doğru yürüdü, ancak yanına geldiğinde bir an durakladı. Sessizce, "Sana isim vermemi istemiyorsun," dedi.

Sonunda gözleri başka bir şeye dönüştü. Başını sorgulayıcı bir şekilde eğerken gözbebekleri koyu sarıya dönüştü.

"Neden?" diye sordu.

Delora, mağaranın içinde onu takip etmek için hareket ettiğinde toprağın bozulduğunu duydu.

"Çünkü ben korkunç bir insanım," diye cevap verdi, çoğunlukla sert olan yuvasına sürünerek girerken. Sırtını her türlü ışığa dönecek şekilde yan yattı, böylece ışığı göremedi.

"Sen nasıl korkunç bir insansın?" Sesinin tonu gerçekten kafası karışmış gibiydi, daha tizdi ama bariton sesi hâlâ derin ve karanlıktı.

Delora gözlerini sıkıca yumdu.

"Kaç insan öldürdün?" Sorusunu sessizlik takip etti ve sonunda yuvanın yanında çömelmiş olan adamı görebilecek kadar arkasını döndü. "Kaç tanesini yedin? Sen bir Duskwalker'sın. Senin türünün tıpkı İblisler gibi olduğu bir sır değil, o yüzden bunu saklamaya zahmet etme."

Ayaklarını gergin bir şekilde sürüyerek yürüdü. "Ama sana söylersem benden nefret edeceksin ya da korkacaksın." "Etmem," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Nefret, onun irade gösteremeyeceği kadar yoğun bir duyguydu. Hissettiği boşluk onu tüketiyordu ve sadece en ufak bir duygu bile içinden geçebiliyordu.

Mağara duvarlarına bakmak için başını başka yöne çevirirken boynunun yan tarafını kaşıdı, sonra yavaşça ona geri getirdi, onu hâlâ kendisine bakarken ve cesurca bakışlarını tutarken buldu. Bunu fark ettiğinde durakladı.

Cevabı sessizdi, sanki gerçekten duymasını istemiyormuş gibiydi. "Yirmi dokuz, sanırım."

Sadece yirmi yedi tane daha, sonra ona yetişeceğim. Sertleşti ve kendini bir top haline getirerek yuvarlandı.

"Sen-"

"Senden nefret etmiyorum," diye araya girdi, adamın hareketini bu şekilde anlaması ihtimaline karşı. "Korkmuyorum bile."

Nasıl olabilirdi ki? O sadece kendi türü için doğal olanı yapmıştı, oysa onun yaptığı *yanlıştı*. Yemek için öldürmüştü, besin zincirindeki bir yaratık olmanın normal bir parçasıydı. Bu, bir insanın eti için tavuk öldürmesinden farklı bir şey değildi.

Delora'nın yaptığı şey normal ahlaka aykırı bir davranıştı çünkü kindar, kıskanç ve öfkeliydi. Hadith ve Cindy'yi öldürdüğü için hâlâ mutlu olduğu için kendinden iğreniyordu. Kendisini bu kadar mutsuz hissetmesinin nedeni onlarken, onların hayatta ve mutlu olmalarını istemiyordu.

Canavar olan benim, o değil.

Delora, kıvrık pençelerin arkası gibi sert bir şeyin saçına dokunup bir kısmını kulağının arkasına götürdüğünü hissettiğinde irkildi.

"Neyin var senin?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini sıkıca kapattıkça dudakları birbirine kenetlendi.

"Diğer insanlardan gördüğüm gibi değilsin. Seni... seni tamamen iyileştirmedim mi?"

Delora'nın göğsü daha büyük nefeslerle inip kalkarken, kapalı kirpiklerinde sıvı kabarcıklar oluşmaya başladı. Burada ilk kez uyandığından beri ilk kez ağlamak istiyordu.

"Bu senin hatan değil."

Gerçekten de bir Duskwalker'ı teselli etmeye mi çalışıyordu? Yine de günahlarını onun önüne serme fikri hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Onu yargılayacak bir insan değildi. Onun kendisini gerçekten anlayacağından da şüpheliydi.

Gerçeğin bir kısmını açıklamak için ağzını açmasının tek nedeni buydu.

"Artık hayatta olmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Ama ölmek de istemiyorum."

Delora, tüm acılarının, özlemlerinin ve üzüntülerinin yok olup gidebileceği, böylece güzel bir şeyler hissedebileceği farklı bir varoluş düzlemi olmasını diledi. Cennet ve Cehennem'in, Dünya ve Peçe'nin ötesinde var olan bir yer.

"Anlamıyorum."

En azından dürüst. Yaşadıklarını anlıyormuş gibi davransaydı üzülebileceğini düşündü.

"Çok acı çekiyorum." Gözlerini açarak biriken gözyaşlarının yanaklarına doğru savrulup sıçramasına izin verdi. Adamın ona giydirdiği gömleğe uzanıp göğsünü tuttu, ayak bileklerini çaprazladı ve umutsuzca kendini daha da top haline getirmeye çalıştı, sanki ortadan kaybolmanın cevabı buymuş gibi. "İçim çok acıyor."

Bir bıçak kesiğinden ya da ateş yanığından çok daha kötü görünen uyuşuk bir acıydı. "Bu tür bir yarayı nasıl iyileştirebilirim?"

Onun arkasındaki yuvaya doğru eğildiğini hissetti.

Delora başını salladı ve sesi bir oktav kırılarak, "Yapamazsın," diye bağırdı.

Ağlamaya başladığı anda duramıyormuş gibi görünüyordu. Şişelenmiş duyguları taşıyordu ve onları nasıl dışarı çıkaracağını ve daha iyi hissedeceğini bilmiyordu. Hem uyuşmuş hissediyor hem *de sanki* etindeymiş gibi acı veren bir yanma hissediyordu.

"Bu iyileştirilebilecek bir yara değil. Derinlerde, sadece benim dokunabileceğim bir yerde ve bundan çok nefret ediyorum."

Delora yatağında ağlayarak ve çaresizce yatarken ona yaklaşan İsimsiz, "O kırılmış," diye düşündü. Daha önce hiç deneyimlemediği bir öfke ve açlık tüm benliğini doldururken kızılık görüş alanına girdi.

Pazularındaki ve kürek kemiklerinin etrafındaki karmaşık kaslar saldırganlıkla gerildi ve pençelerinin yuvanın zeminini kaplayan hayvan kürklerine saplanmasına neden oldu.

Onu düzeltereğim. Bu görünmez düşman her neyse, onu yok edene kadar savaşıyordu. Artık acı çekmeye kadar onu ondan koruyacaktı.

Ama önce, ondan bir şeye *ihtiyacı* vardı.

"Hayatını istemiyorsan, onu bana ver," diye emretti boğuk bir sesle. Sadece bu fikir bile içinde hoş bir heyecan yaratmıştı.

"P-pardon?" diye sordu şaşkınlıkla, gözyaşları yüzünden sesi çatallaşmıştı. Onu selamlamak için hafifçe yuvarlandı.

"Eğer hayatından sorumlu olmak istemiyorsan, o zaman bana *ruhunu* ver."

Onu koruyacak, besleyecek ve istemese bile onun için güvende tutacaktı. Onu kendisinin yapacaktı,

ve sonra onu kendisinin yapacaktı.

Benim. Bu kelimeyi zihninin içinde karanlık bir şekilde homurdandı.

İsimsiz bu insanı kendisi için seçmişti ve onu gelini yapacaktı. Kokusu akıllara durgunluk veriyordu ve sesi bedenini titretiyordu. Öte yandan, onun güzelliği tamamen farklı bir konuydu ve bunun için sahip olduğu takdir kelimelerini formüle edecek zekâyâya sahip değildi.

Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu ama kadın ona dokunamayacağını söyledi. İsimsiz bunu *düzeltecekti*.

Kokusunda hafif bir korku belirtisi yükseliyordu ama bu onu kırmızı elmaların ve buz gibi karın ağız sulandıran kokusundan uzaklaştırmaya yetmedi. Dili onun tenini yalamak için kaşınıyordu.

"Benim... Ruhum mu?"

Sırt üstü yuvarlandı, uzun, düz, siyah saçları parlak bir su birikintisi gibi yuvasında toplanıyordu. Pençelerini her bir telin üzerinde gezdirmek istedi, binlerce olduğunu biliyordu - nasıl sayacağını bilmiyordu. Her birine ayrı ayrı dokunmak, hissini, diğerlerine göre uzunluğunu bilmek istiyordu.

Kadının acısı onu daha önce hiç hissetmediği bir şekilde çağırmıştı ve sonsuza kadar sürse bile bu *acıyı* silecekti.

Ona cevap vermeyip, gözbebekleri kızarıırken daha da yaklaştığında, kokusunda bir miktar sıcaklık hissetti. Ellerini göğsüne götürdüğünde oradan gelen bir ışık kıvılcımı gördü.

"Acıyacak mı?" diye fısıldadı.

"Hayır." En azından öyle olacağını düşünmüyordu. "Ve onu her zaman koruyacağım, böylece bir daha asla incinmeyeceksin."

Uzun ve güzel kirpikleri onun sözleriyle titredi ve göz kapaklarının keskin kenarlarının yumuşadığını gördüğünü sandı. Gözlerinin altındaki koyu morluklar hâlâ belirgindi ama sadece bu küçük değişiklik bile onu daha rahatlamış gösteriyordu.

Birinin onu korumasını mı istiyor?

"Tamam," dedi korkusunun kokusu dağılırken. "Buna gerçekten ihtiyacım yok. Ve ben... Artık hayatımı gerçekten istemiyorum."

Orpheus'un Reia'nın ruhunu elde etmesinin ne kadar uzun sürdüğü düşünüldüğünde, İsimsiz bunun bu kadar kolay olmasına şaşırılmıştı. Ama Delora avuçladığı ellerini göğsünden çekti ve o da gördü.

Hiç de hayal ettiği gibi olmadığını görünce şaşkınlıkla başını öne eğdi.

Reia'nın ruhu Orpheus'un Impala antilobunun boynuzları arasında süzülen, ateşten saçları olan *bir* insan kadın şeklindeyken, Delora'nınki... kömür gibi *siyahtı*. Ayrıca yüzüyor gibi de görünmüyordu, çünkü onu kollarından birinden tutuyordu ve sıkışmış başparmağı ile orta parmağı arasında gevşekçe sallanıyordu.

"İşte." Adam eli yukarı bakacak şekilde ona doğru uzandığında, kadın avucunun içine attı. "Acıtmadığı sürece onunla ne yapacağın umurunda değil."

Avucunun kıvrımında cansız yatan minik şeye baktı. Eğer ılık olmasaydı ve saçlarının uçları bir alevle titremeseydi öldüğünü düşünebilirdi.

Üzerindeki son ışık kırıntısıydı ve tamamen sönmüş olsaydı ne olacağını merak etti.

İsimsiz'in umurunda değildi. Yeme dürtüsü karşı konulamayacak kadar zorlaştığında, onu ağzına götürdü ve yuttu. Sonrasında muazzam bir zevk ürpertisi onu sarstı.

Bağırsaklarında bir sıcaklık vardı, ılık ama dikkat çekiciydi. Doymak bilmez açlığı anında söndü. Sanki bunca zamandır bu kadının ona ruhunu vermesini beklemekten başka bir şey yapmamıştı.

Delora, Duskwalker'ın yuvasının ortasına oturup onu elleriyle beslemesine izin verirken kendini yavru bir kuş gibi hissediyordu.

Bu şekilde yapmaya kararlı görünüyordu, sanki kendi başına yapamayacağını düşünüyordu, çünkü mırıldandı, "Kendini zayıf hissediyorsun. Sana yardım edeceğim."

Ona ruhunu verdikten kısa bir süre sonra uykudan uyanmıştı ve başlangıçta onunla ne yaptığını bilmiyordu, ama boynuzlarının dallanan çataları arasında yüzdüğünü açıkça görebiliyordu. Yapışkan siyah ip, uzanmış kolları tarafından etrafına örülmüş ve bacaklarını birbirine bağlamıştı. Ayrıca göğsünü ve boynunu da sargılarla desteklemişlerdi. Başı öne doğru gevşekçe sarkarken, üzerindeki saçlar göğsünün iki yanına savrulmuştu ve neredeyse hiç yaşam belirtisi göstermiyordu.

Bazı açılardan, ona ruhunu vermenin kendisini yok edeceğini düşünüyordu ama ölmediği için şükreliyordu. Diğer taraftaki tek şeyin yalnız karanlık ya da daha kötüsü ebedi lanet olmasından endişeleniyordu.

O da buna aldırmış etmedi.

Keskin pençelerinin, dudaklarına bir çilek yerleştirebilmek için hafif bir gıdıklamayla çenesinin altını hafifçe kazıması... şefkatliydi.

Buna izin vermesinin tek nedeni kendini hâlâ yorgun hissetmesiydi ki son birkaç gündür uyumaya çalışması çok saçmaydı. Sanki zihninin ve bedeninin, parçalanmış iradesine karşı artık enerjisi kalmamış gibiydi.

Çilekle işi bittiğinde, sık bir kâseyi dudaklarına doğru kaldırdı ve suyun yavaşça ağzına girip onu boğmaması için dikkatlice eğdi. Yutkunurken pençe uçlarının boğazının sütununa sürtündüğünü hissetti ve onun parlayan yeşil gözlerine bakmaktan kendini alamadı.

Onları sevdi.

İlk başta itici gelmişti ama mağaranın gölgeleri ve adamın formunun karanlığı içinde baktıkça onları rahatlatıcı bulmaya başlamıştı.

Şu anda gece vaktiydi ve onun nerede olduğunu bilmesini sağlayan tek şey onlardı. Karanlıkta yalnız olmadığını.

İçkisini bitirdiğinde, nerede olduğunu anlamak için elini yuvanın üzerinde gezdirdi. Adamın çok daha büyük olan elinin kendisinininkini kavradığını hissettiğinde nefesi kesildi.

Elini çekerek serbest

bıraktı. "Sorun nedir?"

"Beni şaşırttın. Elim tutacağını bilmiyordum."

Yüzünün önünde bir şeyin dalgalandığını görmesinin tek nedeni, onun parlayan kürelerini görmesini bir an için engellemesiydi.

"Karanlıkta göremiyor musun?"

Sesi merakla doluydu, bir soru sorduğunda hep öyleydi. Derinliği her zaman daha çocuksu bir şeye dönüşürdü.

"Hayır. İnsanlar karanlıkta pek iyi göremezler."

Delora, bir kibrit çıkıp küçük bir alev çıkarmadan önce onun kırpık ayaklarıyla hareket ettiğini

duydu. Adam

daha önce hiç yakılmamış gibi görünen ince bir mum yaktı. Onu yere koymaya çalıştı ve hemen devrildi.

Kendi başına ayakta duramayacağını anladığında, desteklenene kadar etrafına taşlar yerleştirdi ve sıcak balmumu parmaklarının üzerine düştüğünde inledi. Yanmanın verdiği acıdan çok şaşkınlıkla.

"Bu ışık daha mı iyi? Daha önce göremediğini bilmiyordum."

Mağara ilk kez içeriden aydınlatıldığı için tüm detaylarıyla ona gösterildi. Nispeten temiz ve düzenliydi.

Kasalar kase, fincan, şamdan ve çatal bıçak takımı gibi ev eşyalarıyla doluydu. Bir tarafta yığılmış ip ve oyma aletleri vardı.

Ayrıca yuvasını bir bütün olarak gördü. "Artık aç ya da susuz değil misin?"

Görünüşe göre kızın ihtiyaçları onun önceliği idi, çünkü kız uyandığında her ikisini de istemişti.

Acaba gündüz olsaydı beni yine güneşe çıkmaya zorlar mıydı?

"Şimdi iyiyim," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Başka bir sefer uyurken onu kucağına almış olsa da, Duskwalker daha önce ikisi de uyanırken onunla birlikte yuvaya hiç girmemişti - ta ki şimdiye kadar.

Delora eğilerek uzaklaştı ama arkasındaki dallardan oluşan duvar adamın üzerine doğru yükselirken fazla uzaklaşamadı.

onun çok daha küçük formunu. Onun önüne oturdu.

Adam ona doğru uzandığında, kız hareketsiz kaldı. Onun ne yapacağını merak ediyordu. Söz verdiği gibi, onu asla incitmemişti ve bu konuda ona yeterince güvenmeye başlamıştı.

Kadının elini kaldırıp gözbebeklerine yaklaştırdıktan sonra diğer elini tuttu ve onları yakından inceliyor gibi göründü.

Adamın elleri kızın ellerini karanlığın içinde yuttu ve kız pençelerinin hafifçe bileklerine battığını hissedebiliyordu. Ellerini ters çevirdi, bir parmağının ucuyla avucundaki kırışıklıkların üzerinde gezinebilmek için ilkini bıraktı, sonra elini tırnaklarına bakmak için tekrar çevirdi.

"Kendini koruyacak hiçbir şeyin yok." Parmağının ucunu kızın uzun, yuvarlak tırnaklarından birine bastırdı, ta ki kızın parmağı ilk boğumdan geriye doğru kıvrılana kadar. "İnsanlar bu yüzden mi o keskin, gümüş, sivri sopaları kullanıyor?"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bir kılıç mı demek istiyorsun?"

"Kılıç mı?" Gözbebekleri kırmızımsı pembeye döndükten sonra şöyle dedi: "Evet, adının bu olduğunu biliyordum. Sadece seni test ediyordum."

Hayır, değildin.

Elini bırakmadan önce başparmağı bileğinin arkasında gezindi. Delora onu durduramadan bileğini yakaladı. Adam ayağını kaldırdığında Delora irkildi, bu arada adam ayağını inceleyebilmek için onu yuvanın diğer tarafına ve neredeyse baş aşağı sürükledi!

"H-Hey! İndir beni. Sana bana dokunma demiştim."

Ellerini tutmasına izin verdiği gerçeği, o anda kendini içinde bulunduğu tehlikeli durumla birlikte aklından çıkmıştı.

"Dokunmak için benim olmadığınızı söylemişsiniz. Şimdi öylesin ve ben seni keşfetmek istiyorum." Tutunduğu bacak düz ve kısmen havadayken, diğeri çırpınmaktan bükülmüştü.

Delora'nın yüzü, kasık tepesinin çıplak, örtüsüz olduğunu ve bulunduğu pozisyon nedeniyle dudaklarının ayrıldığını görünce soldu. Aynı anda yanaklarında sıcaklık alevlendi ve üstünü örtmek için üzerindeki tişörtü aşağı doğru itti. Ama sanki onu pek ilgilendirmiyormuş gibi ona bakmıyordu.

Olamaz! Delora, adamın ellerinin vücudunda kaymaya başlayacağından korkarak kıvrandı.

Adam ayağını gıdıklamaya başlayınca bir kahkaha çılgılığı attı. Elleri vücudundan yukarı çıkmamış, ayaklarına doğru ilerlemişti ve parmakları şimdi hayranlıkla ayak parmaklarını oynatıyordu.

"Çok garip. İnsanların kırılğan küçük ayak parmakları vardır." Pençelerini parmağının kavisinin altından geçirmeye başladığında, kadın tekrar gülmeye başladı, şimdi uzuvlarında garip bir acı hissi uyandıran işkenceden kaçmaya çalışıyordu. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü gıdıklıyor!"

Adam durdu ve kadın sonunda nefes alabildi. Yüzünü ona döndüğünde, adamın burnunu düşünceli bir şekilde kapattığını gördü.

"Gıdıklıyor mu? Seni güldürüyor mu?"

Adamın bunların ne anlama geldiğini bilmediği gibi belirsiz bir izlenime kapıldı. Ayağının altına iki pençe çizdi ve kız bunu hiç de komik bulmadığı halde gülerek tekrar kıpırdandı.

"Lütfen dur!" diye ciyaklarken bir yandan da umutsuzca ayağını çekmeye çalışıyordu. Delora neredeyse gözyaşlarının eşğine gelmişti ama sevinçten ya da mutluluktan değil, hayal kırıklığından. "Bu hiç hoş bir duygu değil. İşkence gibi."

Tekrar durdu ve gözleri koyu sarıya döndü. Ayağını bir o yana bir bu yana oynattı, sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi inceledi.

"Neden vücudunuzda işkence olan bir işlev var?"

Sanki onun cevabını gerçekten umursamıyormuş gibi, kızın dehşet verici bulması gereken ama yine de son derece sevimli bulduğu bir şey yaptı. Duskwalker karşılaştırmak için kendi ayağını onunkinin altına koydu.

Şimdi sadece kendi ayağının bile onu neden büyülediğini anlıyordu çünkü bir an için onunkinin tuhaflığını merak etmişti. Adamın üzerinde ona garip gelen o kadar çok şey vardı ki, onlara gerçekten bakmamıştı.

Sonra, ona söylediklerine rağmen, lanet olası ayağını tekrar gıdıkladı! İstemsiz bir hareketle bileğini adamın elinden kurtardı ve yanlışlıkla adamın suratına bir tekme attı.

Yuvanın dibine itilip orada kısıtırılmadan önce aldığı tek uyarı hırıltılı bir ses oldu. Onun altında kendini oldukça küçük ve çaresiz hissediyordu. Delora bir insan için kısa sayılmazdı, bir metre yedi santim boyunda değildi ama bir Duskwalker'ın devasa cüssesi karşısında bunun bir önemi yoktu.

"Bana tekme attın!" diye kükredi, çenesi ona ölümcül dişlerini göstermek için ayrıldı. Gözbebeklerinin kızgın kırmızısı *tehlike* çılgınlıkları atıyordu.

"Beni gıdıklıyordun! Seni tekmelemek istememiştin."

Ona homurdanarak bir of çekti. "Sen benimsin, bu yüzden sana zarar vermeyeceğim, ama bu bana zarar verebileceğin anlamına gelmez!"

Adamın kokusu duyularını istila etti ve ona bu kadar yakinken biraz daha sıcak hissettiğinde gözlerini kaçırıldı. Kalçalarını birbirine sıkıştırırken yanaklarında ısı yükseldi.

"Ben seninim de ne demek?"

Sorusu onu öfkesinden yeterince uzaklaştırmışa benziyordu çünkü biraz geri çekildi. "Sen benim gelinimsin."

Dudakları aralanırken gözleri hafifçe açıldı.

"Hayır, değilim."

"Bana ruhunu verdin. Onu yemem ve senin için tutmam için bana izin verdin, kendini sonsuza dek bana bağladın."

"Yaptığım şey bu muydu? Bu yüzden mi istedin?" Gözleri boynuzlarının arasında bağlı olana

kaydı. Kadın

ağız açık kaldı. "Neden beni gelinin olarak istiyorsun ki? Sana söyledim, ben berbat bir insanım."

"Bunu henüz senden öğrenmedim." Dirseklerinin üzerinde ona doğru eğildi ve pençe uçlarını yanağına götürerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Seni korumak istiyorum, bu yüzden senden bunu istedim. Acı çekiyorsun ve ben seni anladığım için acını hafifletmek istiyorum."

Delora alay etti. "Ne hissettiğimi nasıl anlayabilirsin ki?"

Delora onun altında neden endişelenmediğini merak ediyordu. Ona gerçekten güveniyor muydu, yoksa artık kendine hiç mi değer vermiyordu? Fiziksel acı çekmediği sürece, kendisine ne olduğunu umursamadığını fark etmesi, bunu keşfetmeyi katlanılabilir kılan tek nedendi.

Belki de bu benim ebedi cezamdır. Dikkatsizliği onu bir Duskwalker'a bağlamıştı. Kararları için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. *Çok aptalım. Bu konuda daha fazla soru sormalıydım.*

Elini kalbinin üzerine koymak için uzandı.

"Çünkü ben de burada acı hissettim. Yüz yıldan fazla yaşadım ve başkalarının mutluluğunu görerek ne kadar yalnız olduğumu anladığımda çok zorlandım." Sonra sıcak elini yüzünün yan tarafına koyarak onu tuttu. "Evimdeki varlığınız benim için bunu çoktan hafifletti ve ben de karşılığında sizin acınızı hafifletmek istiyorum."

Sözleri o kadar tatlıydı ki midesini bulandırdı. Onun gibi bir yaratıktan bile gelse, bunları hak etmediğini düşünüyordu.

"Bunu düzeltemezsin," dedi alt dudağını kanatmaktan korkacak kadar sıkıca ısırmadan önce.

"Neden?"

Delora cevap vermedi çünkü cevabı bilseydi kendini düzeltmeye çalışırdı. İki kişiyi öldürdüğü için duyduğu pişmanlık mıydı yoksa mutlu olabileceği bir yer olan köyünü, zalim biriyle evlenmek için terk etmiş olması mıydı, bilmiyordu. İçinde bulunduğu uyuşmuş acıyı hissetmesine neden olan şey *yıllarca gördüğü* muamele miydi? Kendini düzeltmenin tek yolunun hayatının son beş yılını hafızasından silmek olduğunu düşünüyordu ama unutmak da istemiyordu. Bugün olduğu kişiyi oluşturan şey buydu, olduğu kişiyi özellikle sevdiğinden değil.

"Kararından pişman olacaksın," dedi sonunda, başını yana çevirip uzaklara bakarak. "Benden ruhumu istediğin için pişman olacaksın. Sadece kendini lanetledin."

Tıpkı Hadith gibi benden nefret etmeye başlayacaksın.

Ertesi gün Delora yuvada oturup, çok az yiyeceği olduğunu fark eden Duskwalker'ın gidişini izledi.

"Artık açlığımı giderdiğine göre, seni güçlü kılmak için et avlamaya çalışacağım." Burnunun yan tarafını kaşıdı, düşünceli değildi ama yüz ifadesindeki eksiklikten ayırt edemediği başka bir duyguyla. "Başka bir insanın et yediğini gördüm ve şimdi senin için yakaladığım şeyi tüketme olasılığım daha düşük olacağından senin için biraz temin edebileceğimi biliyorum."

"Peki ya bana getirdiğiniz meyve ve sebzeler?"

Daha fazlasını istemekle bencillik ettiğinin farkındaydı ama sadece etle beslenme fikri ona pek cazip gelmiyordu. Genellikle yağlıydı ve bir pişirme ocağı yoktu.

Boynunun etrafındaki tüyleri ovuşturdu. "Ben... şimdilik seni daha fazla alamam."

Delora gözlerini aşağıya dikti ve hiçbir şey söylemedi. *Beni beslemek için elinden geleni yaptığı için ona minnettar olmalıyım.*

O gittiğinde ilk kez uyanıktı ve mağaranın girişinde tereddüt etti. Günün ortası olmasına rağmen gölgeler olduğu için sessiz ışık halkasının arka planı, onun yanında devasa görünmesine neden oldu.

"Kalacak mısın?" Başını garip bir şekilde eğdi ama ses tonunda *küçük* bir tehdit vardı.

Ellerini havaya kaldırarak çevresini işaret etti ve sıkıntıyla homurdandı. "Başka nereye gidebilirim ki? Tek başıma dışarı çıkarsam İblisler beni yer."

Yuvasını işaret etti. "Burası en güvenli yer. Peçe tehlikelidir. Oraya girmeyin."

Delora ellerini yukarı kaldırarak çapraz yaptı ve kollarının yanlarını ovuşturdu. Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

"Tamam," diye sessizce cevap verdi.

Sığ mağaradan çıkmak için boynuzlarını temizlemek üzere en az iki adım eğilmeden önce başıyla onayladı.

Şimdi benim hayatım bu mu? Peçe'ye ait ormanın eteklerindeki küçük bir mağarada yaşamak mı?

Kayalık tavana bakmak için başını yukarı çevirdi, boynunu gerdi ve boğazına kadar uzanan gerginliği hissetti. Gözlerini kapatırken saçları arkasına düştü. *Ama ben bir mağarada yaşamak istemiyorum.*

Yapabileceği çok az şey vardı. Fazla bir şey yapmak istemeyebilirdi ama en azından *seçenek*.

Ama aynı zamanda Duskwalker'dan daha fazlasını istemek de istemiyordu. Onun yanında garip bir şekilde rahat hissediyordu.

Aralarında zaten konuşulmayan bir güven vardı ve Delora onun için yaptığı her şeyi takdir ediyordu. Eğer onun kırık bedenini iyileştirmesi olmasaydı ölmüş olacaktı. Ona söylediği ve İblisleri uzak tutan tuz çemberini döşemeseydi muhtemelen yenmiş olacaktı. Her iki ihtiyacını da aktif bir şekilde karşılamasaydı açlıktan ve susuzluktan ölürdü ve onun ona yaptığı kadarını gerçekten tüketmeye çalışıp çalışmayacağından emin değildi.

Onun gittiğini bilmek bölgeyi daha soğuk, neredeyse daha yalnız gösteriyordu.

Benimle neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyorum. Böyle bir şeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Nezakets, çoğu kişinin canavar ya da kâbus diyeceği bir şey değildi. Ama hayatı boyunca her ikisini de farklı şekillerde yeterince görmüştü ve onu ikisinden biri olarak görmüyordu.

Delora için o bir insandı. Çok tuhaf bir yüzü olan, tuhaf görünümlü bir insan.

Ama gözleri kapalıyken, garip toynaklarının kırılması ya da içmesi ya da yemesi için yüzünü her kavradığında etrafını saran muazzam sıcaklık dışında onunla bir insan arasındaki farkı anlayamıyordu.

Çok zeki değildi ama onun neye ihtiyacı olduğunu o sormadan bilecek kadar anlıyordu. Evet, yemeğe, suya ve uzanmak için yumuşak bir şeye ihtiyacı vardı ama her insanın güneş ışığına ve kendisiyle yumuşak bir şekilde konuşulmasına da ihtiyacı vardı.

Sanırım... Ondan hoşlanıyorum. Ne garip bir düşünce.

Delora mağaraya doğru gelen hıştırtıların sesini duydu, ardından girişe sürtünen pençelerin tanıdık sesini işitti. Duskwalker, devasa ağırlığını ve boyunu kullanırken genellikle elleriyle kendini desteklerdi.

O daha gözlerini açmadan bir anda yanına geldi. *Bir şey mi unuttu?*

Belki de gerçekten gitmeden önce *gerçekten* gitmeyeceğinden emin olmak için onu test ediyordu.

Ancak, önündeki şekil onun gibi kokmuyordu. Çürüyen bir şeyin kokusu burun deliklerini sızlattığında boğazındaki safra yükseldi.

İçinde bulunduğu yuvanın etrafındaki dallar ağır ellerin altında *çatırdarken* gözlerini açtı. Keskin kırmızı gözler onunkilere dikilmişti. Delora hırlayan, düz yüzü ama insan gibi bir yaratıkla yüz yüze geldi.

Bakıyorum, Şeytan.

Adam onu çenesinden yakalayıp boğazında kilitlenen çığlığı kesmeden önce adamın geri kalanına bakma fırsatı bulamadı. Çok geniş olan ağızıyla ona şeytani bir sırıtma yaptı.

"Ben de ne zaman gideceğini merak ediyordum," dedi, sesi 's' harfiyle tıslayan hırçın bir tondaydı.

Delora, bir şey güçlü, esneyen kaslarla etrafını sardığında ve sonra onu mağaradan çektiğinde gölgeli ışığın içine çekildi.

Tüm vücudunu kaplayan bir şey tarafından kaldırılmadan önce ayakları yerde sürüklendi. İblis onu döndürmek için kullandı, böylece ona bakıyordu.

Gözlerini kocaman açarak, burun delikleri basık bir burnun üzerinde yarılmış olan İblis'in insansı yüzüne baktı. Dudakları ince ama kabarıktı ve uçları neredeyse yuvarlak kulaklarına geldiği için geniş ağızının ne kadar uzandığını vurguluyordu. Bir İblis'in kırmızı irisleriyle çevrili gözbebekleri yarıktı.

Teni bir boşluk gibi siyahtı. Hatta o kadar karanlıktı ki gece gökyüzünü andırıyordu ve kız onun teninde yıldızların hiç parlayıp parlamadığını merak etti. Şaşırtıcı bir şekilde, kısa, siyah saçları vardı ve kafa derisinin bir kısmı keldi.

Konuşmasını ya da çığlık atmasını engellemek için yüzünün alt yarısına bir şey sarabilmek için elini çekti ve gözleri kaslı vücudundan aşağıya kayarak bacaklarının olmadığını gördü. Bacakların yerini yanardöner siyah pullarla kaplı yılan kuyruğuna benzeyen bir şey almıştı.

Delora karşısındaki korkunç yaratığa bakarak başını iki yana salladı ve umutsuzca kuyruğunun sarmalına sıkışmış kollarını kurtarmaya çalıştı. Serbest kalan tek şey dizlerinden aşağısı olan bacaklarıydı ve onları tekmelediğinde adamın tehlikeli sırıtışı daha da büyüdü.

"Kokun korkuyla olgunlaşmış," diye *kıkırdadı* ve iğrenç, yarık burun deliklerini açıkta kalan boynuna dayayarak onu koklamak için yaklaştırdı. "Ama bu insan kokusu değil, tıpkı senin kokunu bölgemde ilk yakaladığım zamanki gibi."

İndirin beni! Kıvranırken zihinsel olarak çılglık attı.

Vücudunun dolgun kısımlarının adamın kuyruğunun sargıları arasında şekillendiğini hissedebiliyordu ve bu ona adamın onu ne kadar sert sıkıldığını kanıtlıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Biraz daha sıkarsa *patlayacağından* korkuyordu.

"Neden korkuyorsun, insan görünümlü yaratık?" Başını yana eğdi ve saçları o tarafa doğru savrularak kafa derisinin kel kısımlarını daha fazla ortaya çıkardı. "Seni öldürmeyi planlamıyorum."

Delora hareket etmeyi bıraktı, göğsü hızla inip kalkıyor ve ona dikkatle bakıyordu. Korkuyordu. Kısmen insan gibi görünse de onu pençesine almış olan canavardan çok korkuyordu. İblislerin böyle görüldüğünü hiç duymamıştı, insana bu kadar yakın ama yine de olmadığı açıktı.

Bu onu daha da tehlikeli gösteriyordu.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı ama dehşete düşmeden ya da iğrenmeden ona bakmak zordu.

Beni öldürmeyecek mi?

"Yine de," diye kıs kıs güldü ve kadının midesinin düğümlenmesine neden oldu. "İlk olarak, Mavka'nın seni neden tuttuğunu öğreneceğim. Etini bu kadar uzun süre canlı tutması çok garip."

İblis onu ormana doğru sürüklemeye başladığında, Duskwalker'ın tehlikede olduğu düşüncesiyle çırpınışları yeniden canlandı.

Ona zarar vermeyin! Onun kurtarıcısı olmuştu. Ona gerçekten değer vermiyor olabilirdi ama onun yüzünden incindiğini görmek istemiyordu.

"Korkunu kontrol et!" diye tısladı kuyruğunun dibinde sürünürken. Onu kuyruğunun geri kalanında tutmasına rağmen, ormanda ilerlerken çok hızlıydı. "Eğer yapmazsan daha fazla İblis'i kendine çekeceksin. Beni rahatsız etmediği için şanslısın."

Delora daha fazla korku hissetmekten başka bir şey yapamadığında, olacaklardan dehşete düştüğünde, kuyruk nefes alamayana kadar daha sıkı sarıldı. Ciğerleri ezilmekten dolayı dayanılmaz bir acı içindeydi. Ne olduğunu anlayamadan başı öne düştü ve görüşü beyaz noktalarla karardı.

Nefes alamıyordu ve nefes verdikçe daha da sıkılaşıyordu.

Biri bana yardım etsin.

İsimsiz, Peçe'nin uçurum duvarından aşağıya doğru inerken elindeki ölü tavşanı kulaklarından tutarak bir büyük, çıkıntılı kayadan diğerine atladı. Daha güvenli başka bir yol biliyordu ama orası çok uzaktaydı ve hızlı olmak istiyordu.

Delora'dan sadece birkaç saat önce ayrılmıştı ve onun görüş alanında olmadığı her dakika insanı için endişeleniyordu.

Elindeki ölü yaratığı değerlendirirken duraksamadı bile, onun yiyebileceği bir şey olup olmadığından bile emin değildi ama yakalayabildiği tek şey buydu. Avlanırken onu hedeflememişti bile.

Bir geyik avlamayı denemişti ama ne zaman bir geyiği kovalamak zorunda kalsa, içgüdüleri ve av heyecanı zihnini sıkıca kavırıyor ve onu parçalara ayırıyordu. Geyiği yerken aç bile değildi, çünkü ruhu onun bu yanını tatmin etmişti, ama sanki kontrol edemediği vahşi bir doğası vardı.

Orpheus'un belki de içindeki böylesine korkunç bir içgüdüyü kontrol edebileceğini düşündüğünde gözbebekleri kırmızımsı pembeye döndü.

Tavşanın elinde olmasının tek nedeni, son geyiğin yanında yerde yatıyor olmasıydı.

Yemişti. Sanki o ya da geyik boğuşurken ağaca çarpmış ve onu öldürmüş gibi görünüyordu.

"Ona söylemediğim sürece bilmeyecek," diye mırıldandı, zihnini hevesle elindeki dişiye geri getirdi.

Onu korkutup kaçıracağı endişesiyle dokunmamak için elinden geleni yaptığı güzel insan.

Ayakları Veil'in kanyonunun toprağını bulduğunda, başını Orpheus'un evine doğru çevirmek için durakladı.

Neden o dışisine dokunabiliyor da ben dokunamıyorum? Sonra Reia'yla ona kendi insanını bulma zamanı geldiğinde ne yapmasını söylediklerini hatırladı. *Yavaş olmam gerektiğini söylemişlerdi.* Göremese ya da koklayamasa bile korkularını hafifletmesi gerektiğini söylemişlerdi. Kendi insanını bulduğunda, muhtemelen ona karşı temkinli olacaklarını ve onlar hazır olana kadar dokunamayacağını söylediler.

Kafatasının hemen arkasından çıkan tüyleri kaşıdı.

Ama hazır olduğunu nasıl anlayacağım? Ona bakabilmek için elini öne doğru uzattı. *Uyumadığı zaman onu kucağıma almak istiyorum. Ellerini uzatıp burnumu okşamasını istiyorum.* Bunun olağanüstü bir his olacağına bahse girerdi.

Kendisine onun sağlık durumuyla ilgili pek çok soru sormuştu ama en çok düşündüğü soru aslında kendi çağrısıydı. *Yalnız mı?*

İsimsiz, onun sürekli varlığının eksikliğini hissedip hissetmediğini merak etti. Eğer... onu özlediyse.

Onun yanında olmadan kendini yalnız hissetmesini ummanın bencilce düşüncesi midesini bulandırdı. Yine de bunu dilemekten, bir gün umutsuzca ona sarılacağını ummaktan kendini alıkoyamıyordu.

Gözleri sevinçten sapsarı parlarken onu kadının bulunduğu yere yaklaştıran da bu düşünceydi. Henüz gerçekleşmemişti ama bir gün onun duvarlarını yıkacaktı.

Ancak evine yaklaştığı anda bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladı. Birisi koruyucu tuz çemberinin içine dışarıdan bilerek toprak atmış ve çemberi bozmuştu; ayrıca havada tanıdık kötü bir koku vardı.

Kırmızı elma ve don kokusunun hafif ve eski olduğunu bilmek için mağarasına girmesine gerek yoktu ama yine de girdi. Dehşet midesine yayıldı ve kalbi küt küt atarak girişten geri çekildi.

Onu rahatlatan tek şey kan kokusu alamamasıydı ve kadının acı çekmemiş olabileceğini umuyordu ama belki de bunu *onun* tarafından kaçırıldığını bilmeye tercih ederdi diye düşündü.

İsimsiz mavi gökyüzüne sağır edici bir kükreme saldı. *Hayır! Hayır!*

Arkasını döndüğünde tereddüt etmedi ve dört ayağının üzerinde, peşlerinden gitmek için ormana atladı.

Ona ne yapıyor? Nameless onun için hızlı bir ölümü tercih ederdi ama Yılan İblis Delora'yı ele geçirdiyse, o çılgılık atarken yavaş yavaş onu yemesinden korkuyordu.

Ölürse bana geri dönecek. İsimsiz onun ruhunun koruyucusuydu.

Ancak Yılan İblis yiyeceklerini tek seferde yutmayı severdi - onlar hâlâ *canlıyken*. Bunun onun için korkunç olacağını biliyordu.

Kadının acı ve korkuyla dolu yüzünün görüntüsü karşısında gözleri bembeyaz oldu ve vücudu şekil değiştirmeye başladı.

Bacakları, dört ayaklı pozisyonunu desteklemek için daha da geyiğe benzer bir şekil aldı, böylece hedefine doğru daha sert, daha hızlı koşabilirdi. Kolları kalınlaştı, artık tamamen üzerine yaslandığı ağır gövdesini tutmak için daha fazla güce duyduğu ihtiyacı destekledi. Kıyafetleri kabardıkça etinin altına gömüldü ve uzun kürkü ortaya çıkarken sırtından, kürek kemiklerinden ve uyluklarından daha fazla tüy çıktı.

Her ne kadar kokularını takip etse de, Yılan İblis'in onu götürebileceği tek yerin yuvası olduğunu biliyordu.

Ayakları yere çarparken, elleri hızlı çift vuruşlarla gümbürdüyordu. Koştuğu süre uzadıkça, burnunun deliğinden çıkardığı homurtular daha da belirginleşti, ta ki ciğerlerinden rahatça çıkabilmeleri için çenesini ayırmak zorunda kalana kadar.

Gideceği yere varmak için çok uzağa gitmesine gerek yoktu.

Arkası sık ormanla kaplı küçük bir açıklığa geldiğinde kayarak durdu. İnsan kemikleri dikkatsizce yerde yatıyordu ve daha fazlası kısmi bir höyük oluşturunuyordu.

Açılan delik, alanın ortasında Delora'yı kuyruğunda rehin tutan Yılan İblis'i ortaya çıkardı.

Başı arkaya düşmüş, gevşek bir pozisyondaydı. Bir kolu gevşekti, sanki İblis onu çok sıkı tutmuyormuş gibi.

İsimsiz en kötüsünden korkuyordu.

Saldırmak istedi. Saldırmak istedi. Ancak onu tutuş şekliyle, İsimsiz bunun yerine ayaklarını sürüyerek ilerledi. Yılan İblis'in onu ezmemesi için mesafesini korudu; ayrıca Yılan İblis'le savaşmaya çalışırken kazara ona zarar vermek istemiyordu.

"O..." diye başladı, sesi formunun değişmesi ve vücuduna binen yük nedeniyle bozuk, grenli ve gür çıkıyordu.

"Zehrimden ona hiç vermedim," diye cevap verdi, başını eğip gözlerini kısarak Nameless'a baktı, sanki onu değerlendiriyormuş gibi. "Nefesini kestiğimde uyanacağını düşündüm. Yuvama döndüğümüzde onunla konuşmak istedim ama henüz uyanmadı." Sonra sırtarak göğsünü, kulağını göğüslerinin arasına bastırabileceği kadar bir boşluk kalacak şekilde açtı. "Ama endişelenme, nefes alışını duyabiliyorum."

İsimsiz arkalarında, biri diğerinin üzerinde gevşek bir şekilde yatan iki canlı insana baktı. Göğüslerinin hâlâ inip kalkıyor olmasından Yılan İblis'in onlara uyku zehrini vermiş olabileceğini anladı.

Yemeklerini sonraya saklıyordu.

"Delora'yı neden aldınız?" Burnunun ucunu baygın iki insana doğru zıplattı.

"Gördüğüm kadarıyla başka insanların da var."

"Benim bölgemdesin ve benim bölgemdeki her şey bana aittir," diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve Delora'yı hafifçe yana doğru tutabilmek için çekerek uzaklaştırdı.

Başı döndü ve parlak siyah saçları o tarafa doğru sarktı.

"Buraya ilk ben geldim!" İsimsiz kükredi. *"Siz buraya gelmeden çok önce evimi bulmuştum."*

Yılan İblis korkunç bir tıslama çıkardı ve geniş ağzını tedirginlikle açarken, hiçbiri düz veya insan şeklinde olmayan keskin diş sıralarını ortaya çıkardı.

"Ben onun için savaşıyorum! Türümün orada dolaşmasına izin veriyorum ama kalmakta ısrar eden tek kişi sensin. Seni ne kadar uyarsam ya da saldırsam da gitmiyorsun!"

Ve kaç kez dövülmüş olurlarsa olsunlar, ikisi de savaşı gerçekten kazanamamıştı. İsimsiz'e uyku zehri bulaşmış ve Yılan İblis tarafından yenmişti. Ancak sağlam kafatasının Peçe'nin soğuk ve sert zemininde durduğu yerde bir kez daha ortaya çıktı. Kafası boynuzlarıyla birlikte yutulamayacak kadar büyüktü.

İsimsiz bu ölümcül dişlerden uzak durması gerektiğini biliyordu. Özellikle de ağzının üst kısmında bulunan ve uyku zehrinin dozunu veren en uzun iki tanesinden.

Sadece çok miktarda zehirli hayvan yiyen ve aynı zamanda büyü kullanma yeteneğine sahip bir insan yiyen İblisler uyku zehri gibi bir büyü elde edebilirdi. Orpheus'tan da duymuştu.

O kadar çok Rahip ve Rahibe yemişti ki, insanların anılarına erişebiliyor ve kurbanlarına sevdiklerinin yüzlerini gösterebiliyordu. Kurbanlarında keder yaratıyordu çünkü onların üzüntülerinin tadını seviyordu.

Bunun gibi kötü ama güçlü iblisler hayatları boyunca pek çok insanı yemişlerdi ve öldürülmeleri zordu.

Aynı zamanda zalimdiler.

Birçoğu Orpheus'un evinin yanı sıra onun bulunduğu bölgenin de sınırındaydı. Mavka, savaş genellikle kanlı ve tehlikeli olduğu için onlardan uzak duruyordu.

Bir Mavka'nın tek tesellisi, kafatası sağlam kalırsa, nerede olursa olsun ya da başına ne gelmiş olursa olsun, ister kısmen yenmiş olsun ister tamamen, bir gün içinde geri dönmesiydi. Yerleşene ve pençeleri, kürkleri ya da tüyleri gibi diğer özellikleri tekrar büyüyene kadar kafataslarından yapışkan bir formda yükselirlerdi.

Büyüme saniyeler içinde gerçekleşmişti ve Yılan İblis'in onu öldürdüğü tek sefer ona her zaman mesafesini koruması gerektiğini öğretmişti. Pek çok pençe dövüşü yapmışlardı ve Nameless'in neredeyse kuyruğuna takıldığı birkaç kıl payı kurtuluş olmuştu ama çoğu zaman... o kaçmıştı.

Zorlu bir düşman olduğu için bu İblis'le hiç çatışmaya girmemişti ama Delora onun pençelerindeyken, şimdi geri adım *atmayacaktı*. Bu ona acıya mal olsa bile, uyumak zorunda kalacağı anlamına gelse bile, Nameless ne pahasına olursa olsun onu kurtarmaya çalışacaktı.

Huzursuz olan İsimsiz, ağırlığını ellerinin arasında karıştırmaya devam etti, hücum etme isteği giderek artıyor ve bunu yapamamak onu zorluyordu.

"Delora'yı bana ver," diye talep etti İsimsiz.

İsimsiz, bölgede kalmasıyla ilgili emri ve şikayeti kabul etmeyi reddettiği için Yılan İblis'in düz burnu öfkeyle kırıştı.

Zaten mağarasını boşaltmayı planlıyordu ama Nameless'in bunu yapabilmesi için biraz daha beklemesi gerekiyordu. Ne yazık ki, yeterince hızlı çalışmış gibi görünmüyordu ve şimdi Delora onun çabalarının eksikliği nedeniyle tehlikedeydi.

Hızla sakinleşen bir hırıltıyla İblis, Delora'yı kendisine dönük olana kadar çevirdi ve Nameless'in vücudunun ve yüzünün sağ tarafını görmesini kısmen engelledi.

"Bu yiyeceğe olan ilginiz nedir?"

"Delora yiyecek değil!" İsimsiz kükredi, kıpkırmızı gözleri daha da parladı.

O *asla* yiyecek olamazdı. Ne onun için, ne de ona pis gözlerini diken herhangi bir İblis için!

İblis onu yüzünü koklamak için yaklaştırdığında nefretle ileri doğru tereddütlü bir adım attı.

"İnsan gibi kokmuyor." Sonra kırmızı gözleri Nameless'a bakmak için onun etrafından dolandı.

"Ama bir zamanlar öyleydi."

İsimsiz, Yılan İblis'in onları uzaktan izliyor olması gerektiğini anlayınca hırlayarak cevap verdi.

"Neden rengi farklı?" Kuyruğunu kullanarak onu hafifçe eğdi. "O neye dönüştü? Boynuzlarının arasında bir şeyin parladığını görüyorum."

İstemesine rağmen İsimsiz'in ruhunu onun görüşünden saklamasının bir anlamı yoktu. Onu görmüştü ve haklıydı. Her ne kadar ona insanım demeye devam etse de, çünkü onun için o buydu, Delora ruhunu yedikten sonra değişmişti.

İsimsiz bu yaratığa kendisi hakkında hiçbir şey söylemeyi reddetti. Ta ki dişlerini boynuna yaklaştırarak onu öne çıkarana kadar.

"Söyle bana, yoksa onu şimdi zehirlerim."

"Fantom," diye hızla tersledi İsimsiz, Yılan gözlerini ona dikince durmadan önce yaklaştı.

Delora bir Hayaletti, yaşam ve ölümün eşiğinde yaşayan bir yaratık. Asla ölemezdi; ruhu sonsuza dek yaşayan bir çapaya, ona bağlıydı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum-" diye başladı Yılan İblis, Delora yavaşça başını kaldırmadan önce. Nameless onun gözlerini ne zaman açtığını göremedi ama kanlı bir ses çıkardığında açtığını anladı-

kulak tırmalayan bir çığlık attı. Kadının korkusunun kokusu bir dalga gibi açıklığa yayıldı ve onu korumak için duyduğu çaresiz ihtiyacı çağırdı. Tüyleri ve kürkü endişeyle kabardı.

İblis şaşkınlıkla başını geriye doğru kaldırdı ve sesle birlikte yüzü korkunç bir şekilde buruştu.

İsimsiz pervasızca saldırdı. Onlardan birkaç metreden daha az bir mesafeye sıçramıştı ki

İblis dişlerini boynuna geçirmek için başını öne doğru uzatabilirdi.

Yılan İblis onu yana doğru çekerek Nameless'in ağzıyla kendi vücudu arasına boşluk bıraktı. Geriye doğru yuvarlanırken Nameless'in göğsüne doğru iten Delora, onlar bükülürken havada çırpındı ve sonra daha sert bir çığlık attı.

Yılan kuyruğunun kalın tabanını kendini desteklemek ve ona güç vermek için kullanan İblis, Nameless'ı yere çarpmak için onları döndürmeyi başardı. Salyayla kaplı dişlerini yukarıdan ardına kadar açarak tısladı.

İsimsiz, ağzı havayla kapandığında çenesini kırpma sesleriyle birkaç kez kırdı. Yılan İblis'in elleri tarafından omuzlarının yuvarlak bilyeli eklemleriyle yere sabitlenirken, İblis'in uzun kuyruğunun tabanı kalçalarını aşağıda tuttu. Bu ona pençelerini İblis'in göğsüne, yanlarına ve sırtına saplamaktan başka bir şey yapacak alan bırakmıyordu.

Delora'dan gelen korkunç feryat İblis'i o kadar rahatsız etti ki, onu susturmak için kuyruğunun ucuyla yüzüne vurdu ama bu sadece korkusunu daha da arttırdı.

Hava gittikçe koyulaşıyordu ve bu da kalbinin ona karşı sempati duymasına neden oluyordu.

Buraya daha fazla İblis getirmeden önce onu rahatlatmalıyım. Ama bunu yapamadı.

Bunun yerine, Yılan İblis'in dişlerini omzunun kemerine batırmak için başını öne doğru atmasını engellemek için boğazından yakalamak zorunda kaldı. Boğazına saldıracaktı ama Nameless'in kemikli burnu boynuna giden yolu kapatıyordu.

Delora'ya şöyle bir baktı, gözlerinin akının kızardığını ve yaşlarla dolduğunu, kaşlarının çatıldığını gördü. Delora onun gözbebeklerinden bunu anlayamazdı ama sırf Delora ondan başka bir yere bakmayı reddettiği için bakışlarını üzerinde tutuyordu.

Yardım etmesi için yalvarıyor muydu? Ona attığı bakış şüphesiz bir güven miydi? İsimsiz'in onu kurtarmak için her şeyi yapacağını biliyor muydu?

Onun kendisine inanmasını istiyordu.

Onun ruhunun koruyucusuydu. Onu ve kendisini zamanın sonuna kadar koruyacaktı.

Yılan İblis'in onu zehirleyemeyeceği belli olduğunda, bir omzunu serbest bıraktı. Hızlı bir vuruşla Nameless'in göğsünü ve burnunun ucunu kesti.

Kemik kalıcı bir yara almaktan kurtuldu ama vücudu anında koyu mor kanla doldu.

İsimsiz acıdan inledi ve çabaları iki katına çıktı.

Yemek borusunu sıkıştırmak için İblis'in kalın boynunu daha sıkı sıkı ama İblis pençelerini Nameless'in elinin arkasına geçirerek daha fazla sıkamadan parmaklarındaki tendonları mahvetti. Artık tek yapabildiği, diğer eli eti kesip oyarken onu uzak tutmak için boğazını itmekti.

İblis'in yaralarından çürümüş et kokusu sızıyordu, sanki kanına çürüme bulaşmıştı.

Nameless altından kurtulmak için ayaklarını tekmelerken Yılan İblis onları yakınında tuttu ama nafile. Ağırlığının altında kalan kuyruğu kalçalarını yere bastırdı. Nameless da vuruş mesafesi içinde kalmak istiyordu.

Ayrıldıkları anda Delora'yı hedef alacağından endişeleniyordu.

Parmakları kazara birbirine kenetlenene kadar her ikisinin de saldırmak için tek bir eli vardı. İsimsiz, pençelerini Yılan İblis'in el kemiklerinin arasına sokmak için parmaklarını boşluklardan kıvırdı. Başka bir tıslamayla, kalın bir tükürük püskürterek - zehiriyle karışmış gibi tatlıydı - yaralı elini İsimsiz'den kurtarmaya çalıştı.

Güçlü durdu. Ama Nameless onun üstüne çıkana kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dört ayak üzerinde duran küçük bir İblis açıklığa doğru kaymadan önce aldıkları tek uyarı, uzaktan gelen ayak sesleri ve ezilen orman kalıntılarıydı. Bir kıkırdama ile, sanki bir

küçük bir çocuk hırıltılı bir öksürükle, kırmızı gözlerini neşeyle Delora'ya çevirdi.

Yılan İblis burun deliklerinin derinliklerinden kıs kıs gülerken, gözbebekleri yeni gelene karşı dehşetle bembeyaz parladı.

"Yessssss! Mavka'yı öldürmeme yardım et," diye emrederek İblis'in dikkatini çekti.

Vücudu, dirsekleri ve dizleri birbirinden ayrılmış, baş aşağı yürüyen bir insan gibi görünüyordu.

Ancak ağzını açtığı anda yüzü burnundan çenesine kadar ortadan ikiye ayrılıyordu.

Çırpınan bir dil, yanağını kaydırmak için dışarı çıktı.

Kıkırdamaya devam etti, kırmızı gözleri mizahla eğildi, ama Yılan'ın kuyruğuna atlayıp Delora'ya ulaşmak için onu pençelemeye başladığında ikisi de hazırlıklı değildi.

İblis hem elleri hem de ayaklarıyla kuyruğunun etli kısmını parçaladığında Yılan İblis'ten tiz bir çığlık geldi.

"Ne yapıyorsun sen?!" Omzunun üzerinden küçük İblis'e bakmaya çalıştı ama İblis odak kaybını kullanarak başını aniden öne eğmeye çalışınca dikkatini tekrar İsimsiz'e vermek zorunda kaldı. "İnsanın peşinden gitme. Mavka'yı öldürmeme yardım edersen onu alabilirsin!"

Delora'nın ayakları tekme atıyormuş gibi kıkırdarken başını geriye doğru eğip ondan uzaklaştı. Küçük İblis yüzüne doğru yaklaşmaya başladığında, Yılan İblis kuyruğunu savurarak onu uzaklaştırdı - ancak birkaç dakika sonra tekrar üzerinde sürünmeye başladı.

Çok geçmeden başka bir İblis geldi. İlkinden bile daha küçüktü ve kolları yerine kanatları vardı. Kuyruğuna tırmanmak için kuşa benzeyen bacaklarını kullanarak kanat çırpmaya çalıştı. Açıklıkta başka insanlar olmasına rağmen umutsuzca yoğun korku feromonları salgılayan yiyeceğe ulaşmaya çalışıyordu.

Yılan İblis kuyruğunu Delora hâlâ elindeyken onun üzerine indirdi. Anında ezilerek öldürülürken, ölüm çığlığı atmadı.

Yılan İblis'in vücudunu hafifçe bükme şekli Nameless'a yeterince yer açtı, böylece sağ eliyle yüzüne bir pençe darbesi indirerek onu ters çevirebildi. Nameless'ın altında kıvrılırken bir yandan da yırtılmış ve parçalanmış yüzünü tutuyor, çektiği acının derinliğiyle tıslıyor ve feryat ediyordu.

Nameless'ı uzaklaştırmayı başardı.

Onun çırpınışları Delora'nın toprağın üzerinde bir o yana bir bu yana kaymasına neden oldu. Kemikler etrafa saçılırken, başlangıçta açıklığa gelen küçük İblis yaklaşmaya çalışırken kuyruğundan kaçmak zorunda kaldı.

Sıçradığı zaman ıskalıyordu.

Delora'ya doğru ilerleyen İsimsiz, onları ayıran birkaç metreyi koşarak geçti ve küçük İblis'e pençe attı. Ona doğru hamle yaptı ve onu uçurdu. Nameless daha sonra Yılan İblis'in kuyruğuna sarıldı ve onu çözmeye çalışmanın hiçbir işe yaramayacağını bilerek pençelerini kesici darbelerle ona geçirdi.

Onu kendi iradesiyle serbest bırakması için Yılan İblis'e ihtiyacı vardı.

"*Lütfen ağlamayı kes Delora,*" diye yalvardı İsimsiz, onun dehşet dolu bakışlarını yakalarken. O kadar korkmuş, o kadar çaresiz, o kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki, kir içinde ve gözyaşı dökmüş görüntüsü karşısında kalbi sıkıca sıkıştı. "*Korkunun kokusu üzerimize daha fazla İblis getiriyor.*"

Kaşlarının iç kenarı yukarı doğru acı dolu bir ifadeye dönüştü, gözleri eğildi. İsimsiz, gözyaşları daha hızlı düşerken bile bunun bir özür olduğunu biliyordu. Kokusu yumuşamamıştı. Şimdi daha yakındı, yüzleri sadece birkaç santim ayrıken doğrudan ona bakıyordu, onun gözle görülür bir şekilde titrediğini görebiliyordu.

"*Seni kurtaracağıma güven.*"

İrade kazanmaya çalışır gibi gözlerini yumdu ve başını salladı. Titremesi hafifçe azaldı ve göz kapakları bir kez daha açılmadan önce burnundan güçlü bir nefes aldı.

Görüşü daha net ve daha az korkmuş görünüyordu.

Gözleri kocaman açıldığında rahatlığı kayboldu. Sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

kuyruğunun ucuyla ağzını kapattı. İsimsiz kuyruğu ondan koparmaya çalıştı ama o başını salladı ve adamın yanından geçip gitti.

Delora'nın sırtı eziliyormuş gibi kamburlaşıp yüzü korkunç bir şekilde buruşurken sağ tarafından boğuk bir çığlık geldi.

Ona Yılan İblis'in arkasından yükseldiğini söylemeye çalışıyordu. İsimsiz'in boynuzlarından birini yakaladı ve boynunu kırmaya çalıştı.

Ne yazık ki Mavka'nın boyunlarını neredeyse üç yüz altmış derece rahatça döndürebildiğini bilmeyen Yılan İblis için sadece kafasını çevirdi. Bu da Nameless'a hırıltılı bir hırıltıyla onu yere serme özgürlüğü verdi.

Öldürdüğünü sandığı küçük İblis, Delora'ya doğru tırmanmaya çalıştı.

Yılan İblis bir tıslamayla onun altından çıktı ve Nameless peşinden giderken kollarını kullanarak açıklıkta dolaşmaya başladı. Ters yöne kaçmak için döndüğünde, aldığı ağır yaralar kendini kurtarmak için Delora'ya tutunmaktan vazgeçmesine neden oldu.

Onu açıklığa doğru fırlattı.

Nameless duyduğu korkunç *çatırtıyı* değerlendirme fırsatı bulamadı, Yılan İblis aniden dönüp Nameless'ın bir metre üzerinde yükseldiğinde değil. Dişlerini göstermiş ve ellerini ölümcül pençelerini göstermek için sıkılı parmaklarıyla kaldırmış olan İblis, başından kuyruğunun ucuna kadar pençe izleri ve kanla kaplıydı. Nameless daha önce yüzünü pençelediğinde gözbebeklerinden biri yuvasından çıkmıştı.

Kuyruğunun görevinden kurtulmasıyla çevikliği ve hareket kabiliyeti artacaktı ve Nameless bu dövüşün öncekinden daha da zor olacağını biliyordu.

Ama Delora ondan kurtulmuştu ve bu da Nameless'a daha acımasız olma fırsatı veriyordu. ***Onu yok edeceğim!***

Nameless'ın üzerine atılmadan önce tiz bir savaş çığlığı attı ve Nameless da ona yuvarlanan, intikam dolu bir hırıltıyla karşılık verdi.

Delora, vücudu çırpınan bacaklarının baskısıyla kırılan kalın, alçak bir dala doğru savrulduğunda nefesi kesildi. İçinde yankılanan bir *gümbürtüyle* yere düştü. Baş sanki çarpmış gibi ağrıyordu ama hissettiği baş dönmesinin boyun incinmesi geçirdiği anlamına geldiğini biliyordu.

Baş dönmesi görüşünü bulanıklaştıracak kadar bulanıklaştırdı.

Dizinden dolayı sağ bacağından aşağı yukarı acı akıyordu ama yine de güçsüzce ellerine, bir ayağına ve diğer dizine ulaşmaya çalıştı. Kolları titriyordu ve bunun acıdan mı, korkudan mı yoksa stresten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Gövdesi ezilmekten gerilmiş, kolları ve bacakları uzun süre rahatsız bir pozisyonda durmaktan ağrımişti.

İblis'in kuyruğundan dolayı yüzünün etrafında kırmızı bir iz olduğundan emindi. *Her şey... acıyor.*

Beş yaşındaki küçük bir kız çocuğu gibi *ürpertici bir* kıkırdama duyduğunda başı havaya kalktı ve sonra doğrudan kendisine doğru geldiğini gördüğünde bir çığlık attı.

Hassiktir! Ohfuckohfuckohfuck! Delora, üzerine düştükten sonra kıcının üzerinde geriye doğru çabaladı ve daha hızlı uzaklaşmak için topuklarıyla kendini itti.

İblis ona ulaşmadan hemen önce, Duskwalker'ın dev gövdesi arkasındaydı. İri bir eliyle İblis'i başından, diğer eliyle de iki omzundan yakaladı, sonra onu yerden kaldırdı ve gözlerinin önünde parçalara ayırdı. Aslında o kadar yakındı ki, kestane rengi kanının çoğu

Vücudunu.

Delora'nın etrafı kırmızı gözlerle çevriliydi ama onu öldürürkenki hiddetten rengi solan sadece Delora'ninkilerdi.

Ama ondan korktuğu için değil, onun için rengi solmuştu.

Duskwalker pençe izleriyle kaplıydı ve saniyeler sonra toynaklarından birinden tutularak ön tarafından yere doğru çekildi. *Onun* için yılan canavara tekrar sırtını dönmeyi göze almıştı. Onu kurtarmak için.

"Onu kurtarmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" Yarı yılan İblis, keskin pençeleriyle vücudunun üzerinde sürünerek ona doğru ilerledi. "Bunu yapamayacağından emin olacağım!"

Duskwalker onu son derece uzun kuyruğunun ortasından yakaladı ve tam önünde tuttu. Bir pençenin ucunun sol ayağının alt tarafına battığını hissettiğinde ayaklarını yukarı kaldırdı ve onun yerine yeri oymaya başladı.

İblis aniden güçlü, kaslı kollarını kullanarak kendini daha yakına sürüklediğinde ikisi de ileri atıldı. Duskwalker ayağını kaybetti ama tek toynağını ileri atarak kendini sabitlemekte gecikmedi.

İblis'i zapt etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Tutunmaktan başka bir şey denediği anda Delora'nın saniyeler içinde paramparça olacağı belliydi.

"Kaç Delora!" diye kükredi Duskwalker, başını ona doğru çevirerek.

Rakibinden ziyade ona bakıyordu ve bu da durumu daha da korkutucu hale getiriyordu.

Bir an bile düşünmeden onun emrine itaat etti, sadece daha güvenli olduğunu düşünürse Peçe'ye kaçmasını söyleyeceğini biliyordu. Güvenli olmadığını biliyordu. Yaralı dizinden dolayı topallaması onun kolay hedef olduğu anlamına geliyordu.

Her şeye rağmen ilerledi.

Çalı dalları yüzüne ve vücuduna çarptı ama onu kesip kesmemeleri umurunda değildi. Ne kadar uzağa koşarsa koşsun yumuşamayan arkasındaki korkunç sesler kan dondurucuydu. Yere çarpan bedenlerin gümbürtüsünü, ağır darbeler altında hışırdayan ağaçları ve tüylerini diken diken eden tıslama ve hırıltıları duyabiliyordu. Duskwalker uzaklarda yankılanan korkunç, ağlamaklı bir *çığlık attı* ve Delora hıçkırıklarla gözlerini kapadı.

Bu kadar hızlı koştuğu için hava soğuktu, vücudunu üşütüyor ve titremelerine bir yenisini daha ekliyordu. Gözleri kapalıyken ayakları tökezledi ama bir şeye takıldıkları için değil. Delora başının ne kadar zonkladığını ve başının ne kadar döndüğünü fark etti.

Hareket etmesini sağlayan tek şeyin, içinde çılgınca pompalanan adrenalin olduğundan emindi.

Küçük bir İblis kovalamaya başladığında Delora'nın nefes almasına fırsat kalmamıştı. Onu görmek için omzunun üzerinden bakmayı reddetti. Sadece önündeki karanlık ve ağaçlardan başka bir şey olmayan şeye odaklandı.

Birkaç dakika içinde bileğini yakaladı.

Yere düştüğünde başını tekrar yere vurdu, ardından pençeleri bacağını keserek yerde geriye doğru sürüklendi. *Aman Tanrım! Olamaz! Panik içindeki elleriyle yerden kırık bir dal parçası kapmayı başardı.*

Ters çevrildiğinde çığlık attı ve bıçağı ileri doğru sapladı.

"Yuk!" diye cevap verdi, çünkü vücuduna batırdığında direnç hissetti.

Gözlerini açmasının tek nedeni hiçbir şey olmamasıydı. Isırılmayı bekliyordu.

Safrası yükseldi ve onu tam gözünden beynine sapladığını görünce baktığına pişman oldu. Hafifçe çırpınıyordu ama kan akarken onu öldürmeyi başardığını biliyordu.

barbar silahını indirdi ve kollarını kapladı.

Koku berbattı ama o bunu fark etmedi bile. Cesedi yana doğru itti ve tekrar ayağa kalktı.

Delora sallanırken dizlerinin bağı çözüldü. Görüşü o kadar bulanıktı ki tam önündeki ağaç kökünü göremedi ve sonunda ona takılıp düştü. Vücudu dayanılmaz derecede uyuşmuştu ve görebilmek için yanıp sönen ışıklara göz kırpmaya çalıştı.

Artık koşamıyorum.

Nereye gittiğinden emin olmadan, ara sıra ağaç gövdelerinden destek alarak yürüdü.

Tek bildiği kaçmak zorunda olduğu, her şeyin *korkutucu*, çok korkutucu olduğu ve dehşet verici bir şekilde

Peçe'de tek *başına*.

Neredeyim ben? Saklanmak için nereye gidebilir?

Kulakları pamukla dolmuş gibiydi ve etrafındaki seslerin çoğunu bastırıyordu. Kendisine getirdiği bir sonraki İblis'i ne duydu ne de gördü. Sadece gözlerinin kırmızılığından ve onun üzerinde olmasından onun pençesinde olduğunu anladı.

Delora karşı koymadı.

Bunun bir anlamı yoktu.

Nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyordu. Savaşmak, yaşamak istiyordu. Bir sonraki nefesini almak için çaresizdi ama bunun yerine orada öylece yattı.

Daha büyük bir şey onu ele geçirmişti - bunu sadece vücudunun silüetinden anlayabiliyordu. Üzerindeki sağır edici, öfke dolu kükreme o kadar tanıdık geliyordu ki onu rahatlattı ve beyaz, bulanık bir kafatasının önünde yüzen iki parlayan, kırmızı küre ona ihtiyacı olan tüm rahatlığı getirdi.

Duskwalker onun karanlıktaki ışığıydı.

Onun orada olduğunu bilen Delora, baş dönmesinin kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Delora, onu kollarında taşıyan Duskwalker ne zaman bir adım atsa bacaklarının hafifçe sallandığını hissediyordu. Rahatlatıcı sıcaklık onu sarmış, vanilya fasulyesi ve krema kokusu üzerini kaplayan çürümüş kan kokusunu gizlemişti. Başını, yanaklarını gıcıklayan tüyleri hissedebileceği kadar yırtık olan sert bir kumaşa gömdü.

Duskwalker'ın derin ama ritmik nefes alış veriş ve uyumsuz ayak sesleri dışında her şeyin sessiz olduğunu söyleyebildiği için hissettiği korku gitmişti.

Onun tarafından kucaklandığında, inkar edilemez bir şekilde güvende hissediyordu.

Neredeyiz biz? Ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Artık acı çekmediğini düşünürsek günler geçmiş olmalıydı.

Etrafına bakmak için gözlerini açtığında bunun doğru olmadığını anladı. Ormanın derinliklerindeydiler ve neredeyse hiç ışık yoktu ama yine de adamın savaşırken aldığı yaralarla kaplı olduğunu anlamasına yetmişti.

Omzunda olduğu gibi göğsünde de dört kesik izi vardı. Gömleği o kadar parçalanmıştı ki Delora beyaz kemikleri görebiliyordu. Adamın tüm vücudunun siyah kürk ve tüylerle kaplı olacağını düşünmüştü.

Adamın topalladığını fark etmesi biraz zaman aldı ve gözlerini yukarı çevirerek uzun kemikli çenesinin alt tarafına baktı. Gözbebekleri parlak kırmızı bir renk yayıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözlerini onun yüzünde tutarken ona doğru kıvrıldı. Burnunun ötesinden onu görebileceği kadar eğdi. "Çok teşekkür ederim."

Gittiği yeri izlemeye devam etti.

"Seni her zaman koruyacağım." Delora onun sözlerine tepki olarak dudaklarını ısırıldı. Daha önce hiç kimse ona böyle güçlü bir kararlılık duygusuyla böyle bir şey söylememişti. "Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için incindin."

Başını adamın sert göğsünün altına doğru salladı.

"Yine de benim için geldin. Beni kurtarmak zorunda değildin. Yardımınızı gerektirecek hiçbir şey yapmadım." "Bildikten fazlasını yaptın."

Gözleri, boynuzlarının arasında gevşekçe asılı duran ruhuna kaydı. *Bunun yüzünden mi?*

Bilmek istemediğine karar vererek, "Neden hiç acı çekmiyorum?" diye sordu.

Söyleyebildiği kadarıyla vücudundaki tek bir yer bile ağrııyor ya da sızlamıyordu. Ayak bileğindeki yarayı, burkulan dizindeki morarmayı, hatta yılan İblis'in daraltan kuyruğu yüzünden kaburgalarında, kalçalarında ve yüzünde hissettiği ezici ağrıyı bile hissedemiyordu. Baş da korkunç bir şekilde zonklamıyordu ve net bir şekilde görebiliyordu.

"Yaralarını vücudundan çıkardım." Sesi gergin geliyordu ve bazı nefeslerin uçları sessiz bir ışıqla ılık çalışıyordu.

Ona saldırdığı için ona acıyorum.

"Bunu nasıl yaptınız? Rahipler ve Rahibeler bile bir başkasını bu kadar çabuk iyileştiremez. Bir insanı iyileştirmek zaman alır ve genellikle şifalı otlara ve sembollere ihtiyaç duyarlar."

En azından, sihirlerini kullanma biçimleri hakkında duyduğu buydu. Başka biriyle hiç

tanışmamıştı.

nikâhını kıymaktan daha iyi. Köyünde sürekli olarak yaşayan iki kişi vardı, ancak bunlar genellikle diğerlerinden uzak durur ve herhangi bir yerlerinin görünmesine izin vermemek için her zaman yüzlerini ve vücutlarını örterlerdi.

Garip bir tarikata mensup olduklarına inanıldığı için çoğu kişi onlardan hoşlanmıyordu.

"Yaraları nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum. Onları yalnızca kendim için alabilir ve kendi bedenimle iyileştirebilirim."

Gözlerini açarak bacağını görebilmek için dönmeye çalıştı ama adam düşmemesi için onu sıkıca tuttu.

"Yaralarım yüzünden mi topallıyorsun?"

"Oldukça kötü yaralandın. Yılan İblis'in yuvasında kalmana izin veremezdim çünkü sana saldırmaya çalışıyordu ama belki de sana kaçmanı söylememeliydim. Dizinde bir şey kırdığını bilmiyordum."

Delora gözlerinden yaşlar süzölmeye başlarken dudaklarını

ısırdı. "Özür dilerim."

Başını ona doğru çevirdi.

"Neden ağlıyorsun?" Kırmızıya dönmenden önce gözbebeklerinde bir an beyaz parladı.

"Yaralarının hepsini almadım mı? Hâlâ acı çekiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Benim yüzümden acı çekiyorsun. Yardım etmek için hiçbir şey yapamadım ve sadece kaçtım."

Ben lanet bir korkağım. Utanç içinde gözlerini kapadı.

"Sorun değil," diye güvence verdi, derin ve zengin sesi tüm samimiyetini koruyordu. "Bu senin için benim fedakârlığım ve bunu ben seçtim. Vücudun kalıcı bir acı çekemeyecek kadar narin ve küçük."

Narin ve küçük mü? Bu kelimeler o kadar uzun zamandır görünüşünü tanımlamak için kullanılmamıştı ki, söylendiklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Onu yalanlamak için ağzını açtı ama sonra devasa, güçlü ve bir insandan tamamen farklı bir Duskwalker tarafından tutulduğunu fark etti.

O korkunç İblis'e karşı hayatta kalmıştı, oysa herhangi bir insan paramparça olabilirdi. Hayatta kalmasının tek nedeninin onunla alay etmek için kullanılmış olması olduğunu biliyordu.

Uzaktan gelen bir hışırtı onu kollarında zıplattı ve gözleri panikle sık çalılıkların arasında gezindi.

"Onu öldürdün mü? O iblisi."

"Evet. Senin orada olman ve daha fazla İblis getirmen sayesinde, daha önce hiç yapamadığım bir şekilde onu öldürebildim."

O kadar güçlüydü ki Delora ikisinin de öleceğini düşünmüştü. Onu nasıl öldürdüğünü bilecek kadar umurunda değildi. Onlar hayattaydı ve neyse ki o hayatta değildi.

Bu yüzden kâbuslar göreceğinden emindi.

Belki de bu kabuslar şu anda gördüklerimden daha iyi olurdu. Delora ürkütölmeyi umursamıyordu ama şu anki rüyaları zihnini yıpranmış ve korkunç düşüncelerle tıkanmış hissettiriyordu.

"Peki ya gördüğüm diğer insanlara ne oldu?"

Onları yedi mi? Yiyip yemediğini aslında bilmek istemediğini fark etti.

"Bilmiyorum. Seni bulmaya geldim ama eminim başka İblisler de gelmiştir."

Sessizlik üzerlerine çöktü ve onun ayaklarının uyumsuz gümbürtüsünü, altındaki orman zemininin enkazının çıtırtısını ve acı dolu nefeslerini aldı. Gözlerini kapadı ve gizlice başını onun göğsüne

yaslayarak kalp atışlarını bulmaya çalıştı.

Tha-thump. Tha-thump. Tha-thump...

O güçlü vuruşu bulduğunda, vücudundaki tüm gerginlik azaldı. Onun farklı, bir canavar, garip bir yaratık olması önemli değildi. Bir Duskwalker. Ona karşı nazik davranmıştı ve onun kendisi için yaptıklarını *asla* unutamayacaktı.

"Magnar," diye mırıldandı sessizce gözlerini açarken.

Düşünmeye çalışıyormuş gibi hafifçe yukarı doğru eğilmeden önce başını eğdi. Yüzen gözbebekleri bir an için kırmızımsı pembeye döndü, bunun bir utanç işareti olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Parmaklarını göğsünün önünde oynatırken yanaklarında küçük bir sıcaklık patlaması oldu.

"Güçlü ve vahşi savaşçı, koruyucu anlamına gelen bir isim." Adam aniden yürümeyi bırakıp başını aşağıya çevirerek ona baktığında Delora'nın yanakları daha da alevlendi. Bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim. Böyle şeyleri isimlendirmekte pek iyi değilimdir ama beğenmediysen başka bir şey düşünebilirim."

Ama onun koruyucusuydu, bu yüzden bu isim aklına gelmişti. Onun için hoşuna gitmişti ama nefret etseydi daha iyi bir şey düşünürdü.

"Magnar senin bana verdiği isim mi?" diye sordu, ses tonu merakla

doluydu. "Evet, ama eğer **sen-**"

"Benim bir adım var!" diye sevinçle bağırdı, sıçrarken gözleri parlak sarıya döndü ve Delora ikisi de havaya uçtuğunda şaşkınlıkla ciyakladılar.

Yaralı bacağının üzerine geri indiğinde neredeyse düşüyordu, onu düşürmemek için ayağını düzeltmek için tökezledi. Sonra çene kemiğinin yan tarafını yüzünün tamamına bastırabilmek için kafatasını alçaltırken bir daire çizdi.

"Hoşuma gidiyor. İsmimi sevdim. Bunu benim için seçmiş olman hoşuma gitti."

Ona sokulmaya başladı ve göğsünde şefkat çiçekleri açtı. Dudakları yukarı doğru kıvrılmak ister gibi kıvrıldı.

"*Magnar,*" diye fısıldadı küçük kucaklamasına karşılık vermek için ellerini burnunun ucuna götürürken.

Yüzen gözbebeklerinin parlak bir flamingo pembesine dönüşmesini izledi, aynı zamanda vücudu zevkle titriyor gibiydi. Ona daha da sokuldu.

Bir isim kadar basit bir şeye nasıl tepki verdiğini görünce kalbi ısındı ve kararmış ruhunun çevresinde *çatlamasını* izledi. Karnında turuncu bir parıltıyla bir yarık ortaya çıktı, tıpkı yanan bir kömüre bir demir çubukla vurulduğunda kömür halinin altındaki sıcak cevherin ortaya çıkması gibi.

Delora gözlerini kırptırdı.

Ruhuma bir şey oldu.

Delora, Magnar'ın mağarasındaki yuvada oturmuş, onun etrafta rastgele topladığı eşyaları izliyordu. İkisi de önceki gün geçirdikleri stresli akşamın ardından kısa bir süre önce uyanmışlardı ve Magnar eşyalarını yüksek sesle karıştırmaya başladığında onu rahatsız etmişti.

Ne yaptığını görebilmesi için mağarasının ortasında yerde duran kullanılmış mumu yakmıştı.

Titreyen alev, hâlâ ağır yaralı olduğunu ortaya çıkardı ve artık kanamamasına rağmen yaraları iyileşiyor gibi görünmüyordu.

Onları yıkamayı teklif etmişti ama sargıya alamayacağı kadar çok yara vardı. Ona endişelenmemesini, çünkü herhangi bir enfeksiyonun yaralarıyla birlikte yok olacağını söylediğinde, dehşete kapılmıştı.

Kadının sadece bir şekilde ona yardım etmek istediğini anlamıyor gibiydi.

İyileşeceklerini söylemiş olsa da, uyumadan önceki halleriyle aynı durumda görünmeleri onu endişelendiriyordu.

Bir kova ve bezle yıkanabilmek için onu kendi mağarasından kovduğundan beri temizdi. Ayrıca onun sahip olduğu farklı bir gömlek giyiyordu.

Magnar yeni giysilerini kanla kirleteceğini düşünerek üstünü değiştirme zahmetine katlanmamıştı.

Sonunda topladığı her şeyin durduğu duvara bakarak durdu ve bir pençeyle burnunun kenarına vurdu. Tatmin olmuş gibi görüldüğünde, tüm eşyaları yanlarında yere koyduğu kare kumaşın içine yerleştirmeye başladı.

Tam ona ne yaptığını soracakken, gözlerinin önünde mucizevi bir şey oldu.

Çömeldiği sırada, havadan siyah kumlar belirdi ve vücudunu sarmaya başladı. Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ama adam ne olduğunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Yaralarını doldurmaya başladığında, siyah bir yapışkan gibi köpürdü ve diğer tarafa bağlanmadan önce dikiş yerlerine yapıştı.

Adamın yaralarının iyileşmesini ve ardından anında yok olmasını izledi.

Adamın tüm vücudu birkaç saniye içinde iyileştiğinde "Vay anasını," diye fısıldadı.

Hiçlişe karışmadan önce sanki vücudunda daha fazla yara olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi etrafını saran siyah kumu rahatsız etmek için vücudunu salladı. Magnar bir zamanlar yaralandığı birkaç yeri kaşıdı ve sonra dışarı çıkmak için kıyafetlerini aldı.

"Neden gidiyorsun?" diye sordu, neden gizlilik ihtiyacı hissettiğinden emin değildi.

Onun saklayacak bir şeyi olmadığını biliyordu. Kürkle kaplıydı ve sonuçta üzerinde hiçbir cinsel organ hissetmemişti.

Girişte durakladı. "Sizi korkutmak istemem."

Kız cevap veremedi adam gitti ve kızın vücudunu görmesiyle ilgili endişesini gidermesine fırsat vermedi.

Kıyafetinin altındaki şey o kadar kötü mü? Vücudu çoğunlukla insansı görünüyordu ama kürkü ve

tüyler. O kadar da kötü olduğunu düşünmüyordu.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, açıldığında bir pelerin olduğu belli olan atılmış bir kumaş parçasını aldı. Boynunda birleştirmeden önce omuzlarının arkasından geçirdi. Arkasında, başını örtmek için boynuzlarının etrafından iliklenecekmiş gibi görünen iki düğmesiz bölümü olan bir başlık vardı.

"Kendi güvenliğin için seni taşımayı tercih ederim," dedi neredeyse utangaç bir şekilde burnunun deliğinin yan tarafını kaşırken. "Ama tek başına yürümeyi tercih edip etmeyeceğini merak ediyorum. Eğer öyle yaparsan gecenin büyük bir kısmını alırız."

Delora kaşlarını çatarak dışarıya bakmak için gözlerini girişe dikti. "Bir yere mi gidiyoruz?"

Yaklaştı ve elini ona doğru uzattı, parmakları uzun ama kalın ve davetkârı.

"Seni burada tutmanın güvenli olmadığını fark ediyorum. Tuz çemberinin seni korumak için yeterli olacağını düşünmüştüm ama daha zeki İblislerin çemberi bozmak için tek yapmaları gerekenin üzerine toprak atmak olduğunu anlayacaklarını düşünmemiştim."

Ona duyduğu güven, elini onun elinin içine sokmak için uzanmasının tek nedeniydi ve onu dikkatle ayağa kaldırırken kendi elini yutmasına izin verdi. Sonra da onu yuvadan dışarı çıkardı.

"Beni nereye götürüyorsun o zaman?"

Adamın elini bıraktığında, çoğunlukla göğüs ve karın bölgesini doldurmasına rağmen kendisine çok büyük gelen tişörtü endişeyle kavradı. Dizlerinin üzerine gelecek kadar uzun olmasına rağmen, bu içinde öylece dolaşabileceği bir şey değildi.

Başka bir insanın beni gördüğünü hayal edin. Ya da onları birlikte.

Kumaşa geri döndü ve onu ip parçalarının, mumların, kâselerin ve içine koyduğu diğer her şeyin üzerine katlamaya başladı, sonra da kaldırıp sırtına bir çanta gibi sardı. Bir kolunun altından ve diğer kolunun omzunun üzerinden geçerek iki tarafını göğsüne bağladı.

Beni yüzeyin üstüne çıkaramaz. İnsanlar muhtemelen ona saldıracaktır, özellikle de İblis Avcıları.

Mağaradan her ne kadar nefret etse de, eğer ikisi için de daha güvenliyse, burada kalabilmeleri için mağaranın mümkün olduğunca güvenli hale getirilmesine yardım edecekti.

"Korkma," dedi ona dönerken. "Ama seni Peçe'nin derinliklerine götüreceğim. Aslında benim için neredeyse yarım günlük bir yürüyüş."

Yüzü soldu. "Daha derine mi? Bu nasıl daha güvenli olacak?"

Onu İblislerin yaşadığı yerin derinliklerine götürmekten bahsediyordu. Bu intihara meyilliydi.

"Güven bana Delora," diye seslendi. "Yürürken güvenliğini sağlamak için seni taşıyabilirim. Bu aynı zamanda küçük bacaklarının izin verdiğinden daha hızlı hareket edebileceğimiz anlamına gelir ve oraya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi olur." "Seni sıcak da tutarım," diye eklediğinde Delora onun olabildiğince çok bahane ürettiğini hissetti.

Sonbahar olmasına rağmen, sürekli gölgeleri göz önüne alındığında Peçe'deki sıcaklığı henüz çok dayanılmaz bulmamıştı.

İç çekerek ve utangaç bir bakışla adamın yüzüne baktı, yaklaştı ve başını salladı.

Kollarını kızın vücudunda dolaştırarak çömelirken yavaştı. Onları mağarasına geri getirdiğinde yaptığı gibi onu kollarının arasına almak için nazikçe ayaklarından çekti.

"Vücudunuzu gizlemek için pelerinimle örtünebildiğiniz kadar örtünün."

Delora, içinden sadece yüzünün bir kısmı çıkana kadar söyleneni yaptı.

"Buraya geri mi döneceğiz?" diye sordu adam alçak girişten eğilerek geçerken.

"Hayır, buna gerek yok. Taşımak istediğim her şeyi yanıma aldım. Yeni evimiz çok daha iyi olacak."

Onları ormana doğru götürürken adımları hızlıydı ama rahatsız edici değildi. Ağaç sınırını aşıp karanlıkla çevrelendiklerinde Delora gözlerini sıkıca kapadı. Güneş batıyordu ve Peçe'yi daha da ürkütücü hale getiriyordu.

Durdu ama sanki onu rahatlatıcı bir şekilde kucaklamaya çalışıyormuş gibi daha sıkı tuttu.

"Korkunuzu kontrol edin. Peçe içinde hareket eden her şey hedef alınabilir, ancak artık insan kokmamanız ve çoğu İblisin Mavka'ya saldırmaması bunun çok tehlikeli olmayacağı anlamına geliyor. Ancak az da olsa korkunuzun kokusu bize saldırılmasına neden olacaktır." Bakışlarını Mavka'ya çevirdi ve Mavka onun yeşil gözlerini tuttu. "Seni koruyacağıma güven."

Derin bir nefes alarak hızlanmaya başlayan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ve nefesini verirken rahatladığını hissetti. Başını salladı ve yürümeye başladı.

Daha önce olduğu gibi, onun kollarında zıpladı ve Delora uzun yürüyüşü sessizce her şeyi düşünerek geçirdi.

İblislerle ilgili korkunç olaylar, Peçe'ye atılmadan önceki karanlık düşüncelerinden bazılarını çalmıştı ve bu ona zihninin buna takılıp kalmaması için kısa bir süre vermişti.

"Magnar..."

Hemen başını ona çevirdi.

"Bunu sevdim," dedi o daha konuşmadan. "Bir ismin neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorum. Benimle doğrudan konuştuğunuzu biliyorum ve buna her zaman yanıt vereceğimi anlıyorum."

Bir ismin ne olduğunu ve herkesi nasıl bir birey haline getirdiğini bilmek için kiminle sohbet ettiğini merak etti.

Bu konuda yorum yapmadı.

"Hayalet nedir? Kokum nasıl değişti ve bu benim için gerçekten ne anlama geliyor?" "Sen asla ölmeyeceksin ve her zaman benim yanımda olacaksın. Senin bir parçanın öldüğüne inanıyorum ve sanırım eğer

ölürsen, sen de yok olursun. Ama şimdilik atan bir kalbin var ve önemli olan tek şey de bu." "Bu konuda bana açıklayabileceğin başka bir şey var mı?"

"Hmm." Başını hafifçe eğerek yukarıdaki ağaçların gölgesine döndü. "Eğer bedenlen ölecekse ama ruhen ölmeyecekse, kısa bir süre sonra bana geri döneceksin."

"Oh," diye nefesi kesildi. "Demek sonsuza kadar senin yanında olacağımı söylerken bunu kastediyordun. Ya kaçarsam?"

Adamın göğsünden gelen *ani* bir hırıltı kızın yan tarafını titreterek gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu. Gözbebekleri parlak bir kıızıla dönüştü.

"Her zaman bana döneceksin," dedi, ses tonundaki hırıltı daha tehditkâr görünüyordu. "Ve sen dönene kadar senin için avlanacağım."

Pençelerinin derisine battığını hissetmek hoşuna gitmemişti.

"Gideceğimi kastetmemiştim," diye araya girdi hemen. "Sadece eğer ayrılacak olursam nasıl her zaman senin yanında olacağımı anlamadım."

"İster sen git, ister ben gideyim, dünyanın neresinde olursam olayım bana geri döneceksin. Ben senin dayanağınım ve bedeninin ruhunun varlığı olmadan yaşayamaz."

"Yani ben bir Hayalet miyim?"

Bildiği kadarıyla, Hayaletler bir ev, bir bebek ya da belirli bir ağaç gibi bir çapaya bağlıydı - ölmüş olabilecekleri bir yer ya da hayattayken bağlı oldukları bir şey.

"Evet, ayrıca saydamlaşabilirsin de." Gözleri sonunda normal yeşil renklerine geri döndü ve düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Daha önce hiç merak etmediğin bu konuyu birdenbire merak etmeye

başladın."

"Çünkü hiçbir şey umurumda değildi," diye mırıldandı ama eskisinden biraz daha canlı hissetmesine o bile şaşırmıştı. Hâlâ kendini uyuşmuş hissediyordu ama o kadar da

ezici. "Saydamlaşabilirim de ne demek? Yani... istediğim zaman Hayalet gibi bir şeye dönüşebilir miyim?"

"Evet." Onun bu itirafı karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ve bunu nasıl yapması gerektiğini merak etti. Kulağa çok ürkütücü geliyordu! "Ama bunu şimdi yapmaya kalkma. Katılaştığında kollarımdan kurtulmuş olacaksın ve bu güvenli değil."

Delora başını salladı ama bunu düşünmeye devam etti.

Bunu daha önce bilseydim, o korkunç İblis'ten kaçabilirdim. Keşke ona söyleseydi. Daha doğrusu, ikisinin de zarar görmesini engelleyebilecek bu ani değişim konusunda bu kadar dikkatsiz davranmamış olmayı diledi.

Delora bir süre yarı uyanık bir halde etraflarındaki tehlikelerden dolayı uyuyamadıktan sonra, hemen önlerindeki alanın daha aydınlık görüldüğünü fark etti. Saatler süren yürüyüşleri boyunca çevrede gördüğü tek değişiklik buydu.

O yöne doğru gidiyorlardı ve küçük bir soluk onun ayrık dudaklarını terk etti.

Gözlerinin, zar zor fark edilebilen bir parıltıyla yere yayılan ışıltının yansımasıyla parlamış olabileceğini düşündü. Kısmen temizlenmiş bir alanın etrafında uzanan devasa bir daireye bağlı, yanardöner yeşil bir büyü sembolünün sivri ucuydu.

Ağaçlar çemberin içinde hala yoğun bir şekilde yer alıyordu ve ortaya yaklaştıklarında on bir köşeli bir yıldız olduğu görüldü. Uçları neredeyse kılıç gibi görünüyordu ve aralarında denizcilikle ilgili noktalar vardı. İki daire tarafından sınırlandırılmıştı, içteki daire dıştakinden çok daha inceydi.

Parlayan küreleri gibi, bu da bir ışık değildi. Toynaklı ayaklarına doğru baktığında, doğrudan yere değen kısım dışında neredeyse hiçbiri aydınlanmıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu ama o garip, loş ışığın merkez noktasında bir *binanın* gölgeli silüetini gördüğünde yaşadığı şok daha da arttı. "Bir ev mi var?"

Delora, Peçe'nin ortasında ev gibi bir şey olduğuna inanamıyordu!

"Bu bir koruma kalkanı," diye cevapladı Magnar, kıvrınmasının yere yatırılmak istediği anlamına geldiği açıkken onu yere yatırarak. "Etraftaki bölgeyi İblislerden korumak için kullandım."

"Yani, güvenli mi? Nasıl oldu da buraya bir ev geldi?"

Gözleri binanın gölgesinde gezindi ama ışık olmadığı için iyi göremedi. Binanın detaylarını iyice görebilmek için güneşin doğmasını bekleyemedi.

"Tuz çemberinden çok daha güvenli olmalı. Nasıl oluştuğuna dair sorunuza gelince, onu ben inşa ediyordum."

Delora çenesini aralayarak hızla ona döndü. "*Sen mi?*"

Bakışlarını kadından çevirerek etrafı kendi gözleriyle taradı.

"Birkaç ay önce başladım." Boynunun arkasındaki tüyleri kaşıdı. "İnsanların mağaralarda yaşamayı sevmediğini biliyorum ve bana ruhunu vermek isteyen bir insan bulduğumda, rahat edebilmeleri için mağarayı onlar için inşa etmem gerekiyordu."

Yüzü bu bulanık duygularla yumuşarken göğsünde bir şeyler kıpırdandı, belki de sıcaklık ve şefkat birbirine karıştı.

"Yani, bunu benim için mi yaptınız?"

Tek düşünebildiği buydu. Ruhunu ona verecek olanın kendisi olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bunu yapan oydu ve bu da tüm bunları *onun* için yaptığı anlamına geliyordu. Daha önce hiç kimse onun iyiliği için bu kadar ileri gitmemişti.

Zihninin bu sonuca varması hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, çünkü parlayan küreleri ona doğru parlak bir sarıya dönüştü.

"Evet. Bütün bunları senin için yapıyorum, burada benimle mutlu olman için."

Adam yanına geldiğinde Delora eve bakmak için arkasını döndü.

"Neden beni buraya daha önce getirmedin? Mağarada kalmaktansa buraya gelmeyi tercih ederdim."

"Ah," diye mırıldandı, gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönmüştü. "Çünkü hazır değil. Hâlâ yapacak çok işim var ama en azından içerisi güvenli."

Magnar gözlerinin karanlıkta net bir şekilde görebildiği evden, o ana kadar yaptığı tüm işlere bakan Delora'ya kaymasına izin verdi. Günler önce üzerine düştüğünden beri ilk kez yüz ifadesi üzgün ya da soğuk görünmüyordu. Dudakları herhangi bir şekilde gülümsemeye dönüşmese de, gözlerindeki ışıltı onu hayrete düşürmüştü.

Buraya gelmeye başlamayı ve gizlice onun için burayı daha da inşa etmeye çalışmayı planlamıştı - zamandan kazanmak için mesafeyi daha canavar formunda koşacaktı. Ancak tuz çemberinin onu orada kendi varlığı olmadan bırakmaya yetmeyeceğini anladığı anda Magnar bekleyemeyeceğini anlamıştı.

Kız biraz rahatsız olsa ya da onun yanında olması bu yerin ne kadar eksik olduğunu düşünmesine neden olsa bile, kızın güvenliği onun önceliği idi.

Onu ışıқта gördüğünde yüzündeki hayranlık ifadesinin kaybolacağından emindi.

Şüphelerine rağmen, çorak ve hazırlıksız olsa bile belki Delora'nın hoşuna gider umuduyla ona yol göstermek için öne çıktı. Delora hayatına çok erken girmişti ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktı.

Belki o da bana yardım etmek ister. Bu fikir onu çok sevindirdi.

Bunu yapmaktan memnun olduğu için onun ağır bir iş yapmasına izin vermeyecekti ama burayı birlikte şekillendirip şekillendiremeyeceklerini merak ediyordu.

Magnar onun burayı evi olarak görmesini istedi.

"B-bekle," dedi eliyle onun bileğini kavrayarak. Adam dönüp şaşkınlıkla ona baktığında, Delora gözlerini tekrar ona çevirmeden önce etrafına bakındı. "Düzgün göremiyorum."

Delora daha önce ona hiç elini uzatmamıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Magnar, Delora'nın adımlarını takip edebilmek için hızını yavaşlatırken ona rehberlik etmesi için bileğini tutmasına izin verdi.

Gözleri inşa etmekte olduğu kütük kulübenin tamamına yayılmıştı. Dışarısı güvenli ve hava koşullarına dayanıklı olsa da, yine de çok çalışma gerektiriyordu.

Pencereler için gerekli cama sahip olmadığından tahtayla kapatılmıştı ama kir, toz ve yaprak döküntülerinin içeri girmesini engellemek istiyordu. Kapı, üzerinde çalıştığı bir şeydi ve sadece birbirine iple tutturulmuş birkaç kütükten oluşuyordu ve daha sonra kapı çerçevesi olarak işlev gören kütüklerden birine tutturulmuştu. Mandal ya da kilit yoktu ve sonunda Orpheus'un kendi evi için yaptırdığına benzer düzgün bir kapı yaptırmak istiyordu.

Verandaya giden bir yürüyüş yolu vardı ama henüz çitlerini, çatısını ve desteklerini bitirmemişti.

Kız verandanın ilk basamağına neredeyse takılıp düşecekken daha da yavaşladı. Magnar, ayakları düz zemini bulana kadar onun dört basamağı da çıkmasını bekledi.

Tam kapıyı itip açmak üzereyken durakladı.

Gergin olsa da Delora'nın içeriyi bütünüyle görmesini de istiyordu. "Burada bekle."

Gıcırdayan kapıyı açabilmek için Delora'yı bıraktı ve ardından kapıyı arkasından kapattı.

Gövdesinin etrafındaki derme çatma bez çantayı çıkarıp yavaşça yere koyduktan sonra içinden birkaç mum ve kibrit çıkardı. Bu eşyaları Delora gelmeden önce aldığı için minnettardı.

İnce mumların kendi başlarına ayakta duramadıklarını öğrendikten sonra daha kalın tabanlı mumları aldı ve yakmadan önce onları ara sıra yere koymaya başladı.

Etrafına bakınırken ağırlığını toynaklarına verdi. Ne mobilya, ne iç duvarlar, ne de ocak vardı. Mağarasına dönmesi gerekmediğinde burada uyuyabilmek için yaptığı geçici yuvadan başka hiçbir şey yoktu. Kapının karşısındaki duvarın köşesinde duruyordu.

"Magnar?" Delora, ellerinin kapıyı ittiğini duymadan önce kapının arkasından sordu.

Çok uzun sürdüğü belliydi ve kadın görmek için sabırsızlanıyordu. Aceleyle ilerleyerek kapıyı açtı ve kadının vücudu yarattığı loş ışıktaki parlardı.

Kızın içeri girebilmesi için yoldan çekildiğinde, evin oldukça geniş olan iç kısmına bakarken dudaklarının aralanışını izledi. Geniş ve birkaç metre uzunluğundaydı.

Gözleri etrafı taradı. "Hiç oda yok mu?"

Bu arada başını salladı, bu da ondan takırdayan kemik seslerinin yükselmesine neden oldu. "Hayır. Onları henüz yapmadım."

Ortaya gelir gelmez tembel bir daire çizerek döndü. Ev, boynuzlarıyla boyuna uyum sağlayacak kadar uzundu ama onun büyüklüğüne kıyasla cüce görünüyordu.

Çok mu büyük yapmışım? Orpheus'un eviyle hemen hemen aynı büyüklükte olduğunu düşündü, ki sadece bir kez girmişti, böylece içerisinin bir noktada neye benzeyeceğini anlayabilirdi. Ama bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

"Ve bunu sen mi yaptın?" Kahverengi gözlerini ona çevirdi.

Magnar, ateş ışığı onlara yansıdığı anda bir *şeyin* titreşimini gördüğünü düşündü.

Takdir miydi? Hayal kırıklığı mı? İnsanları, yüz ifadesinin ne olduğunu bilecek kadar iyi tanı mıyordu.

Gülümseme yeteneği mi bozuldu? Eğer gülümsemiş olsaydı, adam daha iyi anlayabilirdi.

"Bu gerçekten harika Magnar." Sesi hafif ve neşeliydi, tekrar bir daire çizdiğinde vücudunun rahatlayarak iç çekmesine neden oldu. "Bitirdiğinde neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçekten yeteneklisin."

Sarı gözbebekleri parlardı ve utangaç bir tavırla burnunu kaşıdı. "Gerçekten mi? Beğendin mi?"

"Şey, evet. Ben asla bir ev inşa edemem." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Oldukça çorak, ama eminim

İşiniz bittiğinde harika görünecek."

Hoşuna gitti! Magnar neredeyse neşeyle ayağa fırlayacaktı ama bunun yerine hemen harekete geçti. Onun yanına geldi ve evin arka tarafını işaret etti.

"Üç oda yapmak niyetindeydim. Görünüşe göre, siz insanların bir yıkama alanına ihtiyacı var ve kendi alanınızın olmasını tercih ediyorsunuz. Benim yatmam gereken yeri arkaya koyacaktım, böylece yıkama alanı ve sizin odanız birbirine bakacaktı." Sonra sola doğru ilerledi ve ellerini geniş bir alanın önünde kaldırdı. "Buraya *mutfak* denen şeyi koyacaktım, içinde yemek pişirmek için kullanabileceğin bir şeyler olacaktı. Ve şuraya da-" Onun yanından geçip yuvasının olduğu yere doğru yürüdü. "-Üşümemeniz için şömineli bir oturma alanı koyacaktım. Görünüşe göre siz insanlar kürkünüz ya da tüyünüz olmadığı için kışın üşüyorsunuz. Ve sonra buraya-"

Kızın durduğu yere doğru döndüğünde, bakışlarının yumuşayıp hoş bir hal aldığını fark ederek durakladı. Her zaman kasvetli görünen gözleri, altlarındaki koyu halkalar bile o kadar belirgin görünmeyecek kadar yumuşak görünüyordu. Ağzı gerilmişti ama uçları artık aşağıya doğru bakmıyordu. Çok hafifçe yukarı doğru kıvrılmışlardı.

Başı hafifçe eğilirken, duruşu bile rahatlamış gibi sarkmıştı. Magnar onun ifadesinin ne anlama geldiğini sormak istedi ama cahil görünmek istemedi.

Neden bana öyle bakıyor? Kalbinin neden göğsünde çılgınca çarpmaya başladığını bilmiyordu. Ve neden şu anda bu kadar güzel görünüyordu?

Delora, bu iri yarı, korkunç görünümlü Duskwalker'ın heyecan içinde planlarını göstermek için etrafta koşuşturmasını izlemekten daha sevimli bir şey görmemişti.

Adam durup ona baktığında Delora, parmağı ayaklarının olduğu yeri gösterecek şekilde yukarıya kalktığı için onun ayak altında duruyor olabileceğini düşündü.

Yana doğru adım atarken yeri işaret etti. "Peki ya burası?"

Adamın sevinciyle ilgili bir şey ona dokunmuştu. Onun yüzünden durmasını istemiyordu.

Açıklama yapmak yerine öne çıktı ve elini uzattı. Pençelerinin ucunu kızın çenesine ve kulağının üzerinden geçirerek uzun saçlarına sürttü.

"Eğer tasarımı beğenmezseniz, değiştirebilirsiniz."

Delora neredeyse ondan uzaklaşacaktı ama sözleri ayaklarını olduğu yerde tuttu ve onun dokunuşunu kabul etti. Hatta gözlerini yukarı doğru çevirdi, böylece aralarında sadece birkaç santim mesafe varken ona bakabildi.

Bu kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim. Delora sadece göğsünün altına kadar gelebildi ve bakışlarıyla buluşabilmek için başını yukarı kaldırması gerekti.

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Onunla ne yapacağın umurumda değil."

Cevap vermesine rağmen sanki konuşmaları unutulmuş gibiydi. Saçlarına dolanan parmaklarını incelemek için yaklaşırken başını yana eğdi. Magnar parmaklarını geri çekti ama sanki basit teller onu cezbetmiş gibi şakacı bir şekilde tekrar taradı. Pençeleri tenine sürtündüğünde Delora vücudunda lezzetli bir ürperti hissetti.

Sonra çok keskin uçlarının boynunun arkasındaki kavisini tırmıkladığını hissetti. Titremeler bacaklarına kadar dans ederken soluk soluğa bir nefes aldı. Adam daha da yaklaşıp kulağının hemen arkasını kokladığında Delora'nın dizleri neredeyse çöküyordu, sanki kokusunu doğrudan ondan almaktan kendini alıkoyamıyordu.

Neyse ki, kazara ona yaslandığında ona destek olmak için oradaydı, ama bir dakika sonra onu hızla kaldırdığında bir çığlık attı.

Kucağa alınmaya alışmaya başlamıştı, ki bu hiç rahat edeceğini düşünmediği bir şeydi, ama adam bu kadar güçlüyken düşürülmekten çekinmek zordu.

Her zaman onun beşiğinde güvende olduğundan emin olurdu.

"Beni neden buraya koyuyorsun?" Delora, onu yuvanın ortasındaki kürklerin üzerine dikkatlice yerleştirip ayaklarını altına alarak dizlerinin üzerinde oturmasını sağladığında sordu.

"Neredeyse düşüyordun," diye cevap vererek yanaklarının utançtan kızarmasına neden oldu.

Bir Duskwalker'ın basit dokunuşunun dizlerinin bağına çözdüğüne inanamıyordu. *Sanırım inledim bile!* Utanç içinde yüzünü örtme dürtüsü ona saldırdı.

Ancak Magnar da yuvaya girdi ve bacak bacak üstüne atarak tam karşısına oturdu. Kız onu durduramadan öne doğru uzanıp saçlarından birkaç tutam aldı ve inceleyebilmek için omzunun üzerinden çekti.

"Saçların çok güzel." Uçlarını koklamak için öne doğru eğildi. "Siyah olması hoşuma gitti. Bu

senin

renkleri benimkine benziyor."

Adamın yorumu, kadının hem saçının hem de elinin karanlığına bakmasına neden oldu. Elinin arkasını kaplayan kürk, gömleğinin kolunun altında kaybolmadan önce bileğine kadar iniyordu. Adam hâlâ daha koyu görünüyordu, neredeyse mavimsi bir tonu vardı ama ikisini karşılaştırmayı bırakıp sadece elini inceledi.

Büyüktü ve herkesin canavar diyebileceği bir şeye aitti. Ama Magnar aynı eli onu korumak için kullanmış, o ölümcül pençeleriyle ona öyle nazikçe dokunmuştu ki, kız dokunuştan ürpermişti.

Bu yüzden boynunun ve yüzünün yan tarafına bastırıldığında, onu böylesine sıcak bir şekilde kapladığında, Delora ondan uzaklaşmadı.

Adam başparmağıyla yanağını okşadığında irkildi ve pençesi neredeyse gözüne saplanıyordu.

"Tenin ipeksi."

Bir yanı onun dokunmak istediğini her zaman biliyordu ama bu noktaya kadar onu reddetmişti çünkü bu fikri iğrenç bulmuştu. Artık öyle değil.

"Pençelerine biraz daha dikkat eder misin?" diye yalvarırken, adam ikinci kez yanağına dokundu ve hemen gözünü kapatmak zorunda kaldı, yoksa onu dürtecekti.

"Bunu yaparsam daha fazla dokunmama izin var mı?"

Elini geri *çekt*i ve pençeleri geri *çek*ildi. Onun bunu yapabildiğini bilmiyordu.

"Evet. Bana zarar vermediğin sürece dokunman benim için sorun değil."

Bu kadar kötü ne olabilirdi ki? Söylediği gibi, eğer ona zarar vermezse, bunun nasıl kötü sonuçlanabileceğini göremiyordu. O bir insan kadındı ve adam da -anlayabildiği kadarıyla- bir erkek Duskwalker'dı ama adamın onun vücudunun bir kısmının ne işe yaradığını anlayacağından şüpheliydi. Onunla seks yapmak ya da yakınlaşmak pek olası görünmüyordu, daha doğrusu en azından onun tarafından kışkırtılmıştı.

Yüzen gözbebekleri, Delora'nın sevinçten olduğunu anladığı bir şekilde sarıya döndü. "Sana asla zarar vermem, Delora."

Yüzünün bazı kısımlarını okşamaya başladı. Yanağından başladı, sonra başparmağı kaşlarının üzerinden saçlarının yönüne ve sonra garip bir şekilde ters yöne doğru geçti. Dudaklarını neredeyse gıdıklarken dokunuşu nazikti ve bu yerden büyülenmişti.

Daha dolgun olan alttakini tekrar tekrar okşadı. Neredeyse bir aşığın öpüşmek istediğinde ama bu dürtüye direndiğinde ve bunun yerine diğerini bu adımı atmaya ikna etmeye çalıştığında yaptığı gibiydi.

O bunu yaparken, kadın ona bakmaktan kendini alamadı. Düşünürken gözleri odaklanmamıştı.

Muhtemelen bir daha seks yapamayacağımı fark ettim. Delora, Hadis'le geçmişte yaşadığı deneyimlerden pek hoşlanmamıştı ama çoğunlukla başlangıçta olmak üzere zevk aldığı birkaç kez olmuştu.

Hadith onun sadece birkaç dürtmeyle boşalamayacağını anladıktan sonra tembelleşmiş ve sadece kendini düşünmeye başlamıştı. Hadith, Hadith etrafta olmadığında onun dürtülerini tatmin etmek için kendini boşaltıyordu.

Bu sadece onu daha da yalnız hissetmeye itti.

Artık bunu yaşamak zorunda kalmayacağı için rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı karar veremiyordu. Harika bir seks olmayabilirdi ama biriyle seks yapmak, bir başkasıyla bağ kurmak, amaç zevk almaktı.

Görüşü tekrar önündeki Duskwalker'a odaklandı, az önce başparmağını burnunun kıvrımında gezdirmiş, sonra da kirpiklerinin bir tarafını gıdıklamıştı. Sonra gözleri onun elini, daha doğrusu parmaklarını takip etti.

Çok uzunlar... ve kalınlar. Artık pençelerinin geri çekilebildiğini bildiğine göre, mümkün olduğunu düşünmediği yerlere girebilirlerdi. Sadece iki tanesi bile çoğu erkeğin sikinden daha büyüktü.

Yüzü ısınmaya başladı, özellikle de iç duvarlarının sıkıldığını hissettiğinde ve onu sıkmak zorunda kaldığında

uyluklarını birleştirdi. Onun, bir Duskwalker'ın kendisini parmaklaması fikriyle oynadığına inanamıyordu!

Aman Tanrım. Neyim var benim?

Kendi şok edici düşüncelerine dalıp gittiği için, elinin aşağı doğru indiğini fark etmemişti, ta ki göğüslerinden birini kavrayana kadar.

Delora irkildi. Sonra onu durdurmak için bileğini tuttu, yüzü o kadar sıcak ve telaşlıydı ki kafasının patlayacağından korktu. Masumca düşünmeyen zihni, onun o anda mahrem bir yerine dokunmasını kaldıramadı! Eninde sonunda oraya gideceğini biliyordu ama gittiğinde zihninin onun hakkında bu şekilde düşüneceğini tahmin etmemişti.

Meme uçları eskisinden daha da sert ve hassastı. "şimdilik

başka bir yere dokunabilir misin?"

şaşkın bir şekilde başını eğdi.

"Neden?" Sonra diğer elini kaldırıp diğerini tutma *cüretini* gösterdi ve ağırlığını tamamen avucunun içine aldı. "Burayı seviyorum. Yumuşacak."

Bunu göstermek için her ikisini de sıktı ve parmaklarının arasındaki boşluklara girdiler.

"Ah, çünkü..."

Delora, göğüslerinin vücudunda mahrem bir yer olduğunu, bunun ne anlama geldiğini daha fazla açıklamak zorunda kalmadan nasıl açıklayacaktı?

"Bana buradan da dokunabilirsin," diye teklif etti ve elini tutarak göğsüne yasladı.

Göğsü güçlü ve sıkıydı, sert kaslarla doluydu. Göğüs kaslarını takdir edercesine sıktığında, kendi elini yerleştirmesinin neden akıllıca olmadığını düşündü.

Hadith hayatının büyük bir bölümünde kasabanın bekçisi olarak çalıştığı için kaslıydı ama Magnar'ın vücudu yoğundu, sanki zayıf gövdesi dokunulana kadar gücünü saklıyordu.

Avucunun altındaki hissin ve gömleğinin altında kürkün hareket ettiği izleniminin büyüüne kapılarak göğüs kasını yoğurmaya devam etti. Ayrıca kaburga kemiklerinin olduğu yerde etinin üzerinde sert bir şey hissettiğini de düşündü.

Magnar, başparmaklarından biri merakla sertleşmiş bir meme ucuna dokunduğunda, "Çoğunlukla aynı forma sahip olsak da," dedi. "Burası benimkinden farklı. Bütün dişilerin göğsünde böyle tümsekler var mı?"

Delora aşağı baktığında göğsünün adamın büyük elinin sadece yarısını doldurduğunu gördü. Ama yine de daha küçük bir kadının dolduramayacağı kadar *dolduruyordu*.

"Sanırım bazılarının ki o kadar büyük değil," diye mırıldandı. Adam başparmağıyla bir meme ucunu *okşadığında* kadının karnı kasıldı. "Biz onlara göğüs diyoruz."

Adam başını salladı ve kadın adamın görevlerinin ne olduğunu sormamasına şükretti. Onun yerine iki elini de indirdi. Karnındaki yağları avuçlarının içinde ezerek kavradı.

Delora şaşkınlıkla geri sıçradı.

Adam tekrar yapmak için öne doğru eğildiğinde, kadın onu durdurmak için iki elini birden tuttu. "Lütfen orama dokunma. Karnımın ellenmesinden hoşlanmıyorum."

Magnar hiç umursamadan karnının kıvrımlarını sıkmaya devam etti.

"Ama ben senin buranı seviyorum," diye homurdandı hayal kırıklığıyla, gözleri maviye dönmüştü. "Yumuşak. Her yerinin yumuşak olması hoşuma gidiyor. Tanıdığım diğer insanlardan daha büyüksün."

Delora'nın dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözleri büyüdü. "Az önce bana şişman mı dedin?"

Bir Duskwalker bana gerçekten şişman mı dedi? Buna inanamıyordu!
Adam bariz bir anlayışsızlıkla başını eğdi.

"Bu yüzden mi daha büyüksün? Şişman olduğun için mi?" Sonra da karnının yan tarafını dürtmeye başladı. "Kollarıma daha iyi sığmanı sağlıyor."

Delora onun gerçekten kötü bir şey kastetmediğini anladığında içini çekti. Şu ana kadar bu konuda endişeli olduğunu fark etmemişti. Hadith'in ona davranışı dışında bedeninde hiçbir zaman yanlış bir şey görmemişti ama şimdi o gittiğine ve bu Duskwalker onu bu şekilde tercih ettiğine göre, omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti.

Böyle bir yaratık nasıl olur da tanıdığım çoğu insandan daha kabullenici olabilir? Neredeyse minnettarlıkla ona sarılmak istiyordu.

Sonra adamın daha önce söylediği bir şeyden dolayı kaşları birbirine yaklaştı. "Bekle... Başka bir insan tanıdığını mı söyledin?"

Magnar başını salladı ve muhtemelen sinsice olduğunu düşündüğü bir hareketle, doğrudan tenine dokunabilmek için tişörtünün altından kalçasını kavrayabilecek şekilde yaklaştı. Yeşil gözbebeklerine geri döndü.

"Evet. Reia." Reia'nın etini yoğurdu, iri eli Reia'nın dolgun kalçasının üstünü zar zor sardı. "Orpheus adında başka bir Mavka'ya bağlı."

Adamın eli yukarı doğru kaymaya başladığında, Delora elini kasık tepesine doğru itti, böylece adam merakla keşfetmemesi gereken yerleri keşfedemedi.

"Bir insanı olan başka bir Duskwalker mı var?" Adamın eli kadının gömleğinin altına kayd ve kalçalarının etli kollarını kavradı. Konuşmalarına ilgi duyarak bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Sana her şeyi öğreten onlar mı?"

"Evet," diye cevapladı bir kez daha. "Benimle daha mutlu olman için sana bu evi inşa etmemi söylediler. Mağara kötüymüş. Çok karanlık ve pis olduğunu söylediler."

Bir yapboz parçası yerine oturdu.

Ruhunu bir Duskwalker'a veren tek insan ben değilim. Şaşırmıştı ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Magnar'la tek başına kalacağını, bir daha asla başka bir insan görmeyeceğini düşünüyordu ama bu Reia konuşabileceği biri olabilirdi.

Yine de... yakın geçmişte insanlar ona karşı acımasız davranmıştı. Başka bir insanın gözetimi altında olmayı gerçekten isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

Acaba... bu Reia benim aslında korkunç bir insan olduğumu anlamasını sağlayabilir miydi? Vücuduyla narin, sözleriyle ve hareketleriyle ona nazik davranan bu tatlı ve nazik yaratığı kaybetme fikri göğsünde boş bir his bıraktı.

Magnar elini aşağıya daldırıp Delora'nın arka tarafını tuttuğunda, kayan eli Delora'nın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Delora onu durdurmak için bileğini tuttu. Magnar'ın elleri onun istemediğinden emin olduğu yerlere gitmeye başlamıştı ve yine de vücudu Magnar'ın bunu yapmasını beklerken karıncalanmaya başlamıştı.

"Sanırım bugünlük bu kadar dokunma yeter," diye mırıldandı elini öne doğru uzatırken. "Yürüyüşümüzden sonra biraz yorgunum ve eminim geç olmuştur."

Peçe çoğunlukla karanlık olduğu için pek bir şey söyleyemiyordu.

Yılana benzeyen İblis, Delora nefes alamaz hale gelene kadar kaygan kuyruğunu tüm vücuduna daha da sıkı doladı. Delora etrafını saran boşluğa doğru çığlık atmaya çalışırken sanki derin, sonsuz bir suyun altında yüzyüyor gibiydiler. Yeri göremiyordu, gökyüzünü göremiyordu.

Gözleri boş ufukları aradı, umutsuzca bir kurtarıcı arıyordu.

Magnar'ı gördüğünde, Duskwalker formu hiçbir yerden gelmeyen loş ışıkla vurgulanmıştı, bir kolunu bobinlerin arasına sokmayı ve ona uzanmayı başardı.

Yüzen yeşil gözleri ona bulabildiği tek teselliye sunuyordu. Işıkları korkusunun üzerinde parlayan ve onu karanlıktan aydınlığa çıkaran bir fener gibiydi.

"Bana yardım et," diye yalvardı, sesi çökmekte olan ciğerlerinin altında zorlanıyordu. "Lütfen."

*"**Hayır,**" diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve rahatlatıcı yeşil, yerini öfkenin alevlenen kırmızısına bıraktı. "Bana ne yaptığınızı anlattı."*

Tam kim olduğunu soracakken, Hadis boşlukta uzun boylu, kaslı, kısa saçlı ve sakallı bir adam olarak yanında belirdi. Onu canlı görünce yüzü soldu.

"Katil!" Hadis bağırdı, öne doğru bir adım attı ve aniden arkasında bıraktığı cesede dönüştü.

Temiz kahverengi saçları kanla dağılmıştı. Sırtındaki yaralardan ve vücudunun yanlarından kan sızıyormuş gibi her tarafını kaplamıştı.

Magnar hırlayarak, "İnsanları öldürdünüz," dedi.

"Sen de öyle!" diye karşı çıktı, hâlâ yardım için ileri uzanıyordu. Kolu aniden yılanın rahatlamayı reddeden uzvu tarafından yutuldu.

Ona sırtını döndü ve bir adım uzaklaştı. "Ama ben daha iyisini bilmiyorum."

Birdenbire siyah, ışıltılı bir kum pufunun içinde gözden kayboldu.

"Lütfen!" Ağır damlalar halinde düşmeden önce gözlerinden yaşlar süzüldü. "Beni burada böyle bırakma!"

Hadith kanla kaplı dişlerini gıcırdatarak, "Hak ettiğin bu," dedi, ağzından daha fazla kan akarak çenesinden aşağı süzülüyordu. "Her zaman terk edileceksin. Her zaman yalnız olacaksın. Hiçbir şey seni istemeyecek."

Yılan İblisi onu Hadis'ten uzaklaştırırken, "Buraya gel, küstah insan," diye tısladı. Hadis, ağzını açtığı anda doğrudan adamın geniş ağzının içine bakmak zorunda kaldı. "Dünyayı senin korkunç baskından kurtaracağım."

Boğazının arkasında öbür dünyanın beyaz ışıltısı varken, dişleri başının etrafında daha da yayıldı.

Sanki onu bütün olarak yutmaya niyetliymiş gibiydi.

Delora irkilerek uyandı, yuvada doğrulup oturdu ve nefes alıp veriş hızla hızlandı. Uyanıkken attığı nefes, rüyasında attığı çığlığın bir yansımasıydı ve panikle fırlayan gözlerle hızla etrafına bakındı.

Birkaç saniye içinde Magnar onun yanındaydı ve yuvanın diğer tarafına çömelmişti. Korkuyla ondan uzaklaşmak istememişti ama yine de irkildi.

Ona uzanmak, belki de saçlarını rahatça okşamak için kullandığı elini geri çekti ve çömeldiği pozisyonda kendini sabitlemek için yuvanın duvarına koydu.

"Sorun nedir?" Yüzen gözbebeklerinde görmesi *gereken* yeşil yerine renksiz bir beyaz vardı. "Korku kokuyorsun, Delora."

Bu sadece bir rüyaydı. Titreyen ellerinden birini alnına götürüp ovuşturdu, terin alnını kapladığını hissetti. Sonra uykusundan kurtulmak için avuçlarını kapalı gözlerine sürttü. *Keşke kâbuslar bitse.*

Çoğunlukla Hadith'i, hep onun yaptıklarını anlatıyorlardı. Kan, çılgınlık ve gözyaşları. Bazen onu Veil'in uçurum duvarlarının kenarından aşağı iten kişi oydu. Bazen de Hadith'in elinden bıçağı almayı ve ona saptırmayı başarırdı.

Arada sırada Cindy çılgılık atmak için ortaya çıkıyordu ve kızın sesinin bu kadar korkutucu olmasından nefret ediyordu.

Cindy ve Hadith'in birlikte, onunla dalga geçerken seviştikleri sapkın rüyalar görüyordu. Sanki Delora duvardaki bir sinek gibiydi, tanıklık etmekten başka bir şey yapamıyordu.

O korkunç İblis tarafından kaçırıldıktan sonra Delora onu rüyasında görmeye başlamıştı. Bazen Hadith ortaya çıkmıyordu ama bazen de gelip intikamcı bir sırıtışla onun yenmesini izliyordu. En çok da İblis'in yüzünün Hadis'inkine dönüşmesinden nefret ediyordu. O günden bu yana iki gece geçmişti ama sürekli yeni bir kaosun içine geri dönmek için uyanıyordu.

Ancak, Delora Magnar'ı ilk kez o zaman rüyasında görmüştü.

"Özür dilerim," dedi ellerini indirene kadar ellerinin arkasından. "Sadece kötü bir rüya gördüm, hepsi bu." Muhtemelen bunu şimdiye kadar gördüğü en kötü rüya olarak sayacaktı.

Birkaç dakika orada oturup boş boş ayaklarına bakarken, Magnar'ı ne zaman bu derece önemsemeye başladığını merak etti.

"Senin... senin için rüyalarınla savaşmamın bir yolu var mı?" diye sordu, ses tonu gözlerini eğdirecek kadar endişeliydi. "Onlardan korkuyor olman hoşuma gitmiyor."

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kırılarak.

Başını eğdi ve yerde duran küçük bir tahta kâseyi alıp ona uzattı. İçinde küçük bir avuç yaban mersini, ahududu, bir çilek, yıkanmış gibi görünen bir havuç ve hatta yiyemeyeceği rastgele bir limon vardı.

"Yemek yardımcı olur mu?"

Bir yaban mersini kaptı ve sık sık yaptığı gibi ona yedirmeye çalıştı.

Gözyaşları engel olamayacağı kadar birikti ve meyveyi almak için dudaklarını ayırdığında düştüler. Kadın ağladıkça, vücudu sarsıldıkça adam onu sessizce besledi.

Magnar onun acınası gözyaşlarına aldırıyor, kâsede limondan başka bir şey kalmayana kadar onunla ilgilenmekle yetiniyordu. Delora, Magnar'ın bu garip durum karşısında çoğu erkeğin yapacağı gibi geri çekilmemesine ve istemediği halde ona sorunlarından bahsetmesi için baskı yapmamasına çok müteşekkirdi.

Sadece ağlamak istiyordu. En azından şimdi ağlayabiliyordu, oysa daha önce kendini çok boş hissediyordu.

"Dışarısı aydınlık. Evimizin geri kalanını görmek ister misin?" diye sordu ve bir tas suyu kızın dudaklarına götürüp içmesini sağladı. "Sana göstereceğim için heyecanlıyım."

Hayır. Delora yuvada yan yatıp ağlamak istedi.

Başını sallamasının tek nedeni adamın heyecanlı olduğunu söylemiş olmasıydı. *Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.*

Magnar ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra onu kapıya götürdü ve kapıyı açarak toprağa değmeyi başaran güneş ışığı parçalarını ortaya çıkardı. Daha geniş boşluklara izin vermeyecek

kadar çok ağaç olduğu için bunlar küçüktü ama güneşin yere ulaşabileceğini hiç beklemiyordu.

Sundurmada çit ya da çatı bulunmadığını ancak eninde sonunda bunların eklenmesinin planlandığını belirtti.

Sadece küçük parlak güneş ışığı alanlarında kaybolan yeşil sihirli sembolü hâlâ görebiliyordu. Avlunun etrafındaki çimler yamalıydı ve birçok ağacın kazılmış olduğunu görebiliyordu. Birisi o noktaları düzleştirmek için birkaç deliği toprakla kapatmıştı.

Güneş daha çok verandanın ve evin etrafındaydı çünkü koruyucu koğuşun içinde hâlâ ormanın büyük bir kısmı mevcuttu.

Delora, "Koruyucu çemberin sadece dışarıda kalanların içinden geçmesini engellediğini söylediğini sanıyordum," diye yorum yaptı. "İblisler ağaçlara tırmanıp geçemezler miydi?"

Magnar başını salladı. "Bu sadece tuz çemberi için. Bu koğuş bir kubbe oluşturuyor."

Bunu göstermek istercesine yukarı doğru işaret etti. Biraz zaman aldı ama sonunda gökyüzünde yeşilin parıltısını fark etti.

Ayakları verandanın dibindeki toprağı bulduğunda birkaç adım attı ve eve bakmak için arkasını döndü. Yapı, duvarlardan çatıya kadar kütüklerden yapılmıştı ama yapısal olarak sağlam görünüyordu. Dışarıdan daha da büyük görünüyordu.

Magnar sola doğru yürüdü ve Delora da onu takip etti.

Sonunda evin en arka tarafına doğru ilerlediler. Oraya vardıklarında, birkaç küçük çalı ve bitkinin büyüdüğü, çitlerle çevrili geniş bir alan keşfetti. Arkadaki ağaçlar burada daha fazla yerden sökülmüştü ve güneşin çit çizgisine kadar tamamen yıkandığını görebiliyordu.

"Burası bahçe," dedi ona, boynunun kenarındaki tüyleri kaşıyarak. "Ama henüz hazır değil. İlk başta çoğu öldü ama nasıl daha iyi bakacağımı öğreniyorum. Bazı bitkilerin diğerlerinden daha fazla suya ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum."

"Burada çok fazla şey var gibi görünüyor."

Delora çitlerin etrafından dolaşarak içeriye girmesine ve yetişenleri düzgün bir şekilde incelemesine olanak tanıyan boşluğa ulaştı. Büyüyen farklı sebzelerin saplarını, birçok meyveyi ve çok sayıda otu görebiliyordu - hatta bazıları toplanmaya hazır görünüyordu.

Magnar ona katılmadı. Evin yan tarafına çapraz olan ve genç bir ağacın büyüdüğü bir noktaya doğru ilerledi. Kalçasından daha büyük değildi ve olgunlaşması yıllar alacakmış gibi görünüyordu.

"Elma gibi kokuyorsun, tıpkı bu ağaç gibi. Diğer meyve ağaçları yerine bunu yetiştirmeyi seçtiğim için mutluyum."

Delora başını ona doğru kaldırdı ve şaşkınlıkla göz kapaklarını hızla kırıştırdı. *Elma gibi mi kokuyorum?* Koklamak için kolunu kaldırdı ama kokladığı tek şey gömleğindeki vanilya kokusunun soluk aromasıydı.

"Nasıl bu kadar büyük olabiliyor?" diye sordu ağacın büyüklüğüne bakarak.

Bahçenin geri kalanıyla aynı zamanda bir fideden dikmiş olsaydı, bir kökten daha büyük olmamalıydı.

"Bu boyutta takas ettim ve eve sırtımda taşıdım."

"Takas mı ettiniz?" Delora'nın kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Satın aldığınız gibi mi?"

Bu hiç mantıklı değildi. *Magnar nereden elma ağacı alabilirdi ki?* Onun koca Duskwalker kışını bir insan köyünde elma ağacı ararken görmemişti.

Cevap vermek yerine başını hızla sola ve evin yan tarafına çevirdi. Sonra bir adım geri çekildi ve kollarını engellemek istercesine kaldırdı.

"Kahretsin," dedi Delora kendilerine doğru gelen hızlı ayak seslerini duymadan hemen önce.

Magnar daha sonra devasa, kürklü bir canavar tarafından yere yıkıldı.

Delora, boynuzları nedeniyle başı garip açılara girerek yuvarlanmadan önce yere çarptığında şok içinde nefesini tuttu. Vücudu daha da canavarlaşmaya başlarken gözleri kıpkırmızı oldu.

Yönünü bulup ayaklarının ve ellerinin üzerine kalkamadan boynuzunu yakaladı. Yaratık dört ayak üzerinde sırtının üstünde durmak için sürünmeden önce yerde öne doğru çekildi ve karnına doğru kaydı. Büyük bir eliyle Magnar'ın burnunu yere dayadı.

Şeytanların onun koğuşundan geçemeyeceğini söylediğini sanıyordum!

Korkuyla geri adım attı, canavarın onun için geleceğinden endişe ediyordu ve bahçede ayağı takılıp sırt üstü düştü. Sırtının altında bir şeyin çıtırdadığını duydu ama akli önündeki Magnar'a saldıran canavara takılmıştı.

Delora ikiye bölünmüştü. Bir yanı Magnar'a gidip ona yardım etmek isterken, diğer yanı kaçmak istiyordu. Bunun yerine, gözlerini kocaman açarak oturduğu yerde taş kesilmiş bir halde kaldı.

Sonra bunun bir İblis değil de başka bir Duskwalker olduğunu fark ettiğinde gözleri daha da açıldı.

Magnar'ın bacaklarının ve onu aşağıda tutmak için bir kolunun üzerinde duruyordu ve burnunu sadece yere vurabilmek için kaldırdı.

"Bu ne cüret Mavka!" diye hırladı diğer Duskwalker, sesinde derin, karanlık bir gümbürtü vardı.

"Benim bölgeme gelip bahçemizden çalmaya nasıl cüret edersin?"

Magnar boştaki kolunu geriye uzatarak Duskwalker'ın boynunun yan tarafını pençeleyebildi.

"Anlamıyorsunuz," dedi Magnar, fiziksel değişimleriyle birlikte sesi de bozulmuştu. İkisi de birbirlerine benziyor ama aynı zamanda tamamen farklı görünüyorlardı.

Magnar'ın kısa, geyik benzeri kürkünden siyah tüyler çıkarken ve tilki kafatasına sahipken, bu Duskwalker'ın uzun, kurtsu kürkü vardı ve kafası bir kurda aitti. Ayrıca geyik boynuzları yerine Impala antilobu boynuzları vardı.

Magnar'ın kürkünün arasından diğer Duskwalker'a göre daha fazla kemik çıkıntısı vardı ve ayakları toynaklı iken diğerinin ayak parmakları daha çok pençeye benzeyen insan görünümlü ayakları vardı.

Aynı siyah rengi paylaşıyorlardı ve vücut şekilleri çoğunlukla benzerdi - tek fark yeni Duskwalker kas ve genişlik açısından daha büyük görünüyordu.

"Bu sabah senin taze kokunu almayacağımı mı sandın?" Magnar yerden kalkmaya çalışırken Duskwalker başını eğdi ve ağırlığını daha fazla öne doğru itti. **"Hırsız olacağını bilseydim sana yardım etmezdim!"**

Delora'ya bahçeyi gezdirdiği için gafil avlanan Magnar, şimdi boştaki eliyle pençe atmaktan başka bir şey yapamayacak bir pozisyonda sıkışıp kalmıştı. Gözleri soluk bir kırmızıya döndü ve Delora'nın kalbi, onun endişeli ve korkmuş görüldüğünü düşündüğünde sıkıştı.

"Ama ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım var-ah!" Magnar yaralı bir tilki gibi korkunç bir ciyaklama sesi çıkardı ve başını Duskwalker'ın pençesinden kurtarmak için iki yana sallamaya başladı.

"Sana kafanı kıracağımı söylemiştim." Burnunu kaldırdı ve tekrar yere vurdu.

"Sana yapacağımı söyledim-"

"Orpheus, dur!" diye bağırdı bir kadın evin yan tarafından, o görünmeden önce.

Her iki Duskwalker'a doğru koşarken uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. Sonra cesurca omzunu Orpheus isimli olana doğru itmeye başladı.

Soluk gri, diz hizasında bir elbise giymişti ve gövdesinin etrafında kahverengi bir kuşak vardı. Zarif terlik ayakkabıları siyahtı ve onu itmeye çalışırken bir tanesini kaybetti.

"Bırak onu, Orpheus!" İtmesi bir işe yaramayınca, topuklarını yere vurarak iki eliyle adamın kıvrık boynuzlarından birini yakaladı ve çekiştirmeye başladı. "Ondan aldığı şey umurumda değil.

bahçede. Önce onunla konuşun. İyi bir nedeni olabilir."

Orpheus, Magnar'ın üzerinden inmeyi reddederek ona doğru kükredi ama öfkeli hareketlerini asla insan kadına yöneltmedi.

"Bu senin bahçen! Senin yiyeceğin!"

"Bırak konuşsun," diye yalvardı. "Eğer onu incitirsen sana çok kızarım."

"Başka nereden yiyecek bulacağımı bilmiyordum ve Delora için buna ihtiyacım vardı!" Magnar çırpınmaya devam ederken bağırdı.

Oh, kahretsin. Bu benim hatam mı? Kalbi kekeledi. İçini burkuyormuş gibi hissettiği suçluluk duygusuna engel olamıyordu.

"Boynuzlarına bak, Orpheus," diye emretti kadın. "Onun bir ruhu var! Bir insan buldu."

Orpheus'tan bir hırıltı daha yükseldi ama elini Magnar'ın burnundan çekerek boynuzlarından birini yakaladı ve başını yana doğru çekti. Delora'nın ruhunu yakından inceledi.

"Neden ölü gibi görünüyor?" Onu kokladı. **"Ona ne yaptın?"**

Ruhum ölü gibi mi görünüyor?

İşte o zaman boynuzlarının arasında bir insan kadını şeklinde parlak bir alev fark etti. Boynuzlarına bağlı yapışkan bir iple orada süzülürken güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Kendi boynuzuna doğru baktığında ise gevşek ve kömür gibi görünüyordu.

Buna kıyasla, onunki gerçekten de ölmekte olan bir kömür gibi görünüyordu. *Onda bir sorun mu var? Ya da bende?*

Magnar'ın bir insan ruhuna sahip olduğunu fark eden kadın, Orpheus'un boynuzlarını çekiştirirken etrafına bakınmaya başladı. Sonunda bakışları Delora'nın üzerine düştü.

"Seni koca mankafa!" diye bağırdı, tam da onu işaret ederek. "Şuraya bak! Muhtemelen onun ödünü koparıyorsun."

Orpheus başını ona doğru çevirdi ve sanki kırmızı gözleri onun tüm varlığını görüyormuş gibi hissetti.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Delora'nın bakışları altında Magnar çılgına dönmüş gibiydi.

Gözbebekleri bembeyaz oldu ve Orpheus'u üzerinden atmayı başarana kadar çırpındı. Hemen Delora'ya doğru koştu ve sanki onu kendi bedeniyle saklamak istercesine alçakta durarak dört ayak üzerinde Delora'nın üzerinde korumacı bir şekilde durdu.

"Benim," diye uyardı Magnar, bu basit ama sahiplenici ifade karşısında vücudu tehditkâr bir şekilde şişti.

Orpheus da dört ayak üzerinde diğer kadına doğru ilerledi ve kolunu kadının önüne koyarak onu koruyucu bir şekilde kendi tarafına çekti. Ellerinin üzerinde olmasına rağmen, yüzleri neredeyse yan yanaydı ve kadın sadece biraz daha aşağıdaydı.

Her iki Duskwalker da hırlayarak ve homurdanarak birbirlerinin seslerini yansıtıyordu ama her ikisi de kadınlara karşı bir duruş sergilemişti - sanki öncelikleri savaşmak değil de kendileri idi.

"Bu Reia mı? Bana bahsettiğin insan mı?" Delora başını eğerek fısıldadı.

Magnar'ın altından çıkabilirdi.

Delora ayağa kalkmaya çalıştı. Magnar kolunu Delora'nın gövdesine doladı ve Delora ayağa kalkmadan onu göğsüne bastırarak önünde diz çökmesini sağladı.

"Kal," diye buyurdu, sesi birkaç dakika öncesine göre daha sakindi. Kızın onun kucağında olması onu rahatlatıyordu.

Delora gözlerini diğer Duskwalker'la birlikte olduğu için Reia olduğunu anladığı kadından ayırmadı. Güzel bir kadındı. Aralarındaki küçük mesafeye rağmen Delora bunu anlayabiliyordu.

Sarı saçları, etraflarında esen hafif rüzgârda dalgalanıyor, uzun tellerini yana doğru itiyordu.
"*Demek sahiplenecek kendi insanını buldun,*" dedi Orpheus. Gözleri kırmızı kaldı, sanki

Saldırganlığını yatıştırmayı reddetti ama sesi eskisi kadar bozuk çıkmıyordu.

Magnar daha derin bir hırıltıyla cevap verdi.

"Ancak, bir hafta önce ruhunuz yoktu. Bu insanı sana ruhunu vermesi için kandırarak ne yaptın?" Reia onun boynunun yan tarafını okşadı ve dudakları sanki onunla konuşuyormuş gibi hareket etti. Başını iki yana salladı. *"Daha çok erken. Ne yaptığının farkında mı?"*

"Evet," diye karşılık verdi Magnar, göğüs kafesini acıtmaya başlayana kadar Delora'yı kendine doğru daha da sıkarak. *"Benim olduğunu anlıyor."*

"Öyle mi?" Orpheus'un başı bunu belirtmek için hiç kıpırdamadı ama onun kendisine baktığını biliyordu.

Delora Magnar'a doğru kıvrıldı, rahatlamak için onun eğilmiş, daha hayvansı göğsündeki kürkü kavrarken yanıt vermek istemedi. Orpheus'u tanımıyordu, ona güvenmiyordu ve daha önceki saldırganlık gösterisi onu çok korkutmuştu. Hâlâ korku koktuğundan emindi ve Magnar onu tutarken aniden ikisine de saldıracağından endişeleniyordu.

Onu yere yapıştırmayı başarmıştı.

Bu ona güçlü olduğunu göstermek için yeterliydi ve Magnar'ı ilk geldiğinde bombardımana tutma hızı şaşırtıcıydı. İki Duskwalker onun üstünde ya da yakınında dövüşmeye başlarsa Delora kazara yaralanabilir miydi?

Reia gözlerini devirdi ve bir adım öne çıkmaya çalıştı, ama Orpheus onu geri çekmeye devam etti, böylece Reia onun yanından ayrılamadı.

"Sorun yok. Bana zarar vermeyecek."

"Yemeğini çaldı, Reia. Artık kendi dışisine sahip olduğu için ne yapacağını bilmiyoruz."

Orpheus belirtti.

"Ama ben ona güveniyorum." Reia yüzünü onlara çevirdi. *"Yaklaşırsam bana zarar vermezsin, değil mi Mavka?"*

"Magnar," diye düzeltti, Delora'yı da yanında sürükleyerek tek bir adım geri çekildi. *"Benim adım Magnar."*

Ona zarar verip vermeyeceğini hiçbir zaman doğrulamamış, hatta savunmaya geçerek geri çekilmiş olsa da Reia'nın yüzünde sıcak ve parlak bir gülümseme belirdi.

"Artık bir adın mı var? Sevdim bunu. Magnar sana yakışıyor." Sonra o sıcak gülümsemesini Delora'ya çevirdi ve Delora gözlerinin keskinliğindeki nezaketi görebiliyordu. *"Peki ya senin adın?"*

"Adı Delora," diye cevap verdi Magnar onun adına, o ağzını açmaya fırsat bulamadan.

"Bahçenizden çaldığım için özür dilerim ama onun yiyeceğe ihtiyacı vardı. Başka nereye gideceğimi bilemedim." "Gördün mü?" Reia yüzünü yanındaki Orpheus'un iri kafasına çevirdi.

"Yardıma ihtiyacı vardı"

Delora, ve eğer sorsaydı, paylaşmaktan mutluluk duyardım. Kavga etmek için bir neden yok."

"Hayır," diye inatla ısırıldı Orpheus, onu daha da yanına çekerek. *"Senden bir şey almasına asla izin vermezdim."*

"Orpheus," diye uyardı Reia karanlık bir ses tonuyla.

Reia hiçbir şey olmayınca derin bir iç çekti, sanki özel bir şey bekliyormuş gibiydi. Sonra saydamlaştı ve kelimenin tam anlamıyla onun kısıtlayıcı kolunun içinden süzüldü.

Delora'nın nefesi kesildi ve Magnar olmasaydı şoktan kıcının üstüne düşecekti.

"Bir Hayalet! Kelimenin tam anlamıyla lanet bir Hayalet'e dönüştü!"

Reia onlara doğru ilerlerken ayak parmaklarıyla toprağı sıyrarak yerin hemen üzerinde süzülüyordu ama Delora'nın bağıışıyla durakladı. Orpheus bir hırıltıyla yanına geldi ama elini Reia'ya doğru tek bir hareketiyle onu kollarının güvenliğine geri çekemeyeceğini söyledi.

"Bunu yapabileceğini bilmiyor mu?" Sesi sanki çok uzaklardan konuşuyormuş gibi uzak geliyordu ve yüz hatlarını bir şaşkınlık ifadesi kaplamıştı.

"Var. Sadece henüz yapmadı. Delora uzun süredir benimle birlikte değil."

Magnar şeffaflaşabileceğini söylediğinde ona pek inanmamıştı ama bunun gözlerinin önünde gerçekleştiğini görmek onu şaşkına çevirmişti. Yanakları utançtan kızarmıştı ama istese de gözlerini kaçıramazdı.

Reia'nın saçları da eteğinin alt kısmı gibi uçuşuyordu. Kıyafetleri de dahil olmak üzere tüm vücudu o kadar beyaz ve şeffaftı ki onu görmek zordu.

Delora Magnar'ın kürkünü kavrayışını bırakıp ellerine baktı ve kendisinin de bunu nasıl yapacağını merak etti. Böyle bir yeteneğe sahip olması harika bir şeydi. Sadece neredeyse görünmez olmakla kalmıyor, aynı zamanda nesnelerin içinden geçebiliyordu.

Sonra Delora şaşırtıcı bir şey fark etti.

Uyluklarının altın rengi etleri, arka tarafının kıvrımlarını bile görebileceği kadar ortaya çıkmıştı. Gıcırdadı ve giydiği gömleği daha iyi örtmesi için aşağı çekti.

Kahretsin! Pantolon giymemiştin ve kıcımın göründüğünden oldukça eminim. Delora, daha utanç verici kıyafetler giyen ya da daha doğrusu giymeyen başka biriyle karşılaşabileceğini sanmıyordu. Yanakları daha da kızarmış, kulakları bile yanmaya başlamıştı.

Delora'nın insanlara ısınması genellikle biraz zaman alırdı. Doğuştan konuşkan biri değildi, daha ziyade sessiz ve çekingendi. Reia'yla belki de ayakta dururken ve kadınlık organlarını göstermeden tanışabilecekken şimdi bu şekilde karşılaşınca içeri girip saklanmak istedi.

"Şey," diye güldü Reia ellerini hayalet kalçalarının üzerine koyarken. "Sanırım bunu nasıl yapacağımı ilk kez öldüğüm için öğrendim."

Delora'nın utancı Reia'nın az önce söylediği sözlerle kayboldu. *O... öldü mü?*

Bunu hissetmiş gibi görünen Reia elini umursamazca salladı.

"Merak etmeyin. Bu uzun bir hikâye ve daha iyi bir şekilde sonuçlandı." Elini Orpheus'un boynuna koymak istedi ama kolu tamamen Orpheus'un içinden geçti. Sanki kendisinin sağlam olmasını bekliyormuş gibi yana doğru eğildi. Elini geri getirip aşağıya bakarken ve sonra parmaklarını oynatırken umursamıyor gibi görünüyordu. "Her zaman geri döneceğiz. Bir gün ya da ölümden sonra onlara geri döneceğiz."

Magnar Orpheus'a, *"Reia'nın yanında olmam konusunda neden bu kadar savunmacı davrandığını şimdi anlıyorum,"* dedi. Formu Delora'nın alışık olduğu şekle dönüşmeye başladı ve giysileri onu kaplayana kadar derisinden yukarı sızdı. "Delora'yı bulana kadar onun senin için bu kadar değerli olduğunu anlamamıştım."

Orpheus da aynısını yaptı ve canavar formundan çıkarak Magnar'ınkine benzer siyah düğmeli gömleğini ve pantolonunu ortaya çıkardı. Onun gibi kurt kafatası ve Impala antilobu boynuzları değişmemişti. Ancak, ayakları daha insan formunda olduğu ve onları giyebildiği için siyah botlar ayaklarını kaplıyordu.

"Eğer ben bunu kabullenmeyi öğrendiysem, siz de öğreneceksiniz."

Her şeyin olmasını istediği yerde olduğundan emin olmak istercesine tüm vücudunu karıştırmadan önce gömleğinin manşetini aşağı çekerek düzeltti.

Magnar açık bir tehditle çenesini kırdı ve dişleri bir araya geldiğinde bir ısırma sesi çıkardı. Delora'yı, yeni yürümeye başlayan bir çocuk tarafından kapılıp götürülen bir bez bebek gibi yana çekerek kaldırdı.

Reia içini çekerek tekrar tamamen katı bir bedene dönüşmeye başlarken ayakları yere battı. İş bittiğinde başını Orpheus'a çevirip Magnar'ı taradı ve yüz hatlarını aydınlatan bir başka gülümseme belirdi.

"Zaten burada olduğumuza göre... yardım edelim mi?"

Delora, Delora'nın bakışlarıyla karşılaşmadan önce ayaklarını endişeyle sürüyen Magnar'a baktı. *Yardım etmek mi? Kaşlarını çatarak düşündü. Neye yardım edeyim?*

Magnar, verandanın basamaklarında oturmuş, üzerinde çalışabilmek için kestiği kalın bir ağacın kabuklarını kesip soymasını izleyen Delora'ya baktı.

Her iki tarafın sapını tutarak ve üzerine oturduğu ağaç kütüğünde sabit durarak Magnar, çizim bıçağını gövdenin yan tarafına doğru dilimledi. Alt tabaka bir kıvrımla soyulurken, kuru kabuk tabakası rastgele yönlerle savruldu.

Bu ağacı, Delora'yla tanışmadan önce, bölgeden ayrılmadan önce kesmişti ve şimdi sundurmada kullanabilmek için onunla ilgileniyordu. Binanın iç kısımları üzerinde çalışmaya başlamadan önce hazır olması ve korunması için her şeyi önce dışarıda inşa ediyordu.

Çok uzun süre beklerse sundurma döşemesinin hava koşullarından zarar göreceğinden endişeleniyordu.

Önce odaları hazırlayayım mı? Bu onu daha rahat ettirirdi ama sonunda başını salladı. Hayır, madem başlamıştı, verandanın kesinlikle tamamlanması gerekiyordu.

Gözleri kabuğu soymaktan uzaklaşıp Delora'ya döndüğünde, gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü.

Orpheus'u dinlemeliydim. Magnar'a içeriyi bitirmesini söylemişti ama o aptalca bir şekilde dört duvar arasında bir şey yapmadan önce dışarının tamamlanmasına odaklanmıştı.

Daha önce hiçbir anlamı yoktu.

"Ee," diye girdi Reia düşüncelerine gelişigüzel, elinde bir sulama tenekesi, arkasından ona doğru zıplayarak. Onun için bahçeyle ilgileniyordu. "Delora'nın ruhunu aldığına göre onu İblis Köyü'ne nasıl götüreceksin?"

Magnar sinirli bir şekilde ofladı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Oraya gitmesi gerektiğini biliyordu, oraya gitmesi gerekiyordu - hem de hemen. Evin içini bitirmek için oradan alması gereken aletler ve eşyalar vardı.

İblis Köyü, Mavka gibi zeki İblislerle dolu oldukça geniş bir alandı. Daha az vahşi olmak için yeterince insan tüketmişlerdi ve artık onları nadiren avlıyorlardı. Bunun yerine, onların yaşam tarzlarını taklit etmeye başlamışlardı.

Köyü inşa ettiler ve sonra içinde yaşamaya, satış yapmaya ve kutlama etkinliklerine katılmaya başladılar.

Bu garip İblisler de Peçe'nin tam ortasına yakın bir bölgede evler inşa etmeye başlamış ve orada huzur içinde yaşıyorlardı. Hangi yaratıktan gelirse gelsin et yiyorlardı ama aileler, arkadaşlıklar ve iş ortaklıkları kurmaya başlamışlardı. Onları Magnar'ın karşılaştığı normal İblisler gibi görmek zordu.

Reia ve Orpheus'la oraya gitmesiyle Delora'yı oraya götürmesi arasında tek bir fark vardı.

"Sen insandın," diye mırıldandı bıçağını dizlerinin arasındaki kütüğe saplarken. Görüşü yeşile döndü. "Delora bir Fantom'a dönüşebilir."

"Bu hala oldukça tehlikeli." Başını eğdi, saçları bir yana düştü. "Bu, ona sahip olduğunuzu belli edecektir."

Haklıydı ve bu Magnar'ın endişelendiği bir şeydi.

"Orpheus'un bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye itiraf etti ona.

"İnsan olduğun halde seni böyle bir yere götürmek son derece aptalcaydı. Zarar görebilirdin."

Magnar bir kez daha gözlerinin, beline bağladığı kumaşla oynayan dışisine kaymasına izin verdi. Görünüşe bakılırsa kendini az giyinmiş hissediyordu, ama şu anda çok fazla giyindiğini fark etti.

Neden vücudunu örtme ihtiyacı hissettiğini anlamıyordu.

Reia sulama kabını arkasından yere bırakıp ellerini kalçalarına koyarken, "O zamanlar bununla bir sorunun yoktu," diye tersledi. Hatta ona kaşlarını kaldırdı ve Reia onunla tanıştığından beri üç insan yediği için şükretti. "Ne yani? Beni oraya götürmek işine geldiği için bunda bir sorun görmedin mi? Bu kadar bencil olduğunu düşünmemiştim."

İncitici sözlerine rağmen doğru söylüyordu ama şaka yapıyormuş gibi hafif bir gülümsemesi de vardı. Onun hakkında yorumladığı şeyin doğru olup olmadığını bilecek kadar insanlarla arası iyi değildi.

Tek bildiği o zamanki haliyle şimdiki halinin farklı olduğuydu. Çok değil, Orpheus'un deyimiyle hâlâ 'aptaldı' ama çok şey öğrenmişti.

"Daha iyisini bilmiyordum," diye cevap verdi Delora'nın bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinin ona kaymasını izlerken. Delora bakışlarını hemen geri getirerek onları izlemekten kendini alamadı, tıpkı Delora'nın da gözlerinin Delora'ya kaymasına engel olamadığı gibi. "Yaptığımız şeyin önemini anlamamıştım. Saydamlaşma yeteneğiniz olmadan korunmasızdınız."

"Sen ve Orpheus vardı, hatırladın mı?"

Ve şimdi Delora'ya ve onun hakkında hissettiklerine bakınca.

"Bu yeterli değildi. Tek bir vuruşla ölebilirdin. Onu köşeye sıkıştırmamalıydın. Seni almasına izin vermemeliydin."

Reia'nın çenesi inanamayarak düştü. "Sana yardım ettiğim için beni cidden azarlıyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "İkinizin de benim adıma aldığınız risk için sonsuza dek minnettar olacağım, Orpheus'un neden bu kadar tereddütlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Ondan çok hoşlanıyor gibisin."

Reia, ikisi de ona bakarken olduğu yerde donup kalmış gibi görünen Delora'ya döndü. Elma ağacının etrafındaki olaydan beri biraz utangaç ve çekingendi. Yüzü sevimli bir pancar rengine bürünmüştü, ama Reia onu ne zaman rahatsız olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Belki de daha başlamadan utanç verici bir şekilde kaybettiği Orpheus'la olan kavgası yüzünden olduğunu düşündü. Daha iyi koşullar altında karşılaşacaklarını umuyordu.

Sadece Orpheus'a değil, Reia'ya da ayrılmıştı. Birkaç kelime konuşmuşlar ve garip bir el sıkışma geleneği yapmışlardı ama sonra Delora uzun bir süreliğine içeri girmişti. Bu Magnar, Reia ve Orpheus'a günün planlarını tartışma fırsatı verdi.

Başından beri yaptıkları gibi bu kulübeyi inşa etmesine yardım ediyorlardı.

Delora, Reia'nın Orpheus'tan Delora'nın burada daha rahat edebilmesi için evlerinden birkaç eşya almasını istemesinden kısa bir süre sonra dışarı çıkıp verandanın basamaklarına oturmuştu. Kendini düzgünce temizleyebilmesi için bir çamaşır kova, biraz sabun, birkaç kap kakak, uygun bir battaniye ve yastık gibi şeyler. Reia ayrıca yiyecek getirmesini de istemişti - Orpheus son isteği reddetmeye çalışsa da.

Magnar şimdi, yardımlarına minnettarlık olarak, ellerinde olmayan, yetiştirdiği yiyeceklerin bir kısmını takas etmek zorunda kalacaktı. Orpheus'u yatıştıran tek şey buydu.

Magnar'ın yemeğini onlara vermeyi çoktan planladığını bilmiyorlardı.

Magnar, Delora'dan 'çok' hoşlandığına dair yorumuna cevap vermek yerine, daha fazla kabuk soyarak onu görmezden geldi. Gözbebeklerinin utançtan kırmızımsı pembeye dönmesine engel olamadı ve duygularını bu kadar belli etmemeyi diledi, ki bu da onları daha belirgin hale getirdi.

Yüksek sesli, tiz bir kahkaha başladı ve parmağıyla onu işaret ederken kıkırdayan Reia'ya baktı.

"Biliyorsun!"

"Bu neden bu kadar komik?" Magnar hırladı, gözbebekleri parlak

kırmızıya döndü. Gözlerini devirmeden önce başını salladı.

"Siz Duskwalker'lar o parlayan gözlerinizle hiçbir şeyi saklayamazsınız. Denediğinize inanamıyorum." Sonra onun yanına geldi, omzu neredeyse onun omzuna değecekti, ayaklarının yanında yerde duran talimat kitabına baktı. "Gerçekten çok güzel. Kendine nasıl böyle şehvetli bir kadın buldun?"

Neyi? Bazen Reia'nın tavırlarını ya da sözlerinin ne anlama geldiğini anlamıyordu.

"Sen *şehvetli* diyorsun ama o... şişman mı dedi? Aradaki fark ne?"

İleride bu konuda onunla tartışabilmek için, dışisinin kendisine belirli yerlerinden dokunmasını neden garipsediğini daha iyi anlamak istiyordu.

Reia'nın kaşları çatıldı. "Hiçbir şey, sanırım. Ama bir şekilde söylemek daha hoş, neredeyse seksi gibi. Kıvrımlı bir kadın, bunu inkâr edemem ama bazı insanlar bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor."

"Hmm," diye yüksek sesle mırıldandı, neredeyse işini bırakıp burnuna dokunarak düşüncelere daldı.

İnsanlar tuhaftır. Ve yanlış olduklarını biliyordu. Delora'nın görünüşünde kötü olan hiçbir şey yoktu.

Aslında, onun o dolgun, şişkin kalçaları ona onları kemirmek için garip bir arzu veriyordu.

Reia uzanıp ona hediye ettiği mobilya ve ev talimatları kitabını aldı ve karıştırmaya başladı. Bir sandalyenin nasıl yapılacağını anlatan bir sayfaya rastladı.

"Bunlardan birini Delora için yapmalısın," dedi ve ona dört ayaklı ve ızgaralı arkalıği olan basit sandalyeyi gösterdi. Bir sonraki sayfada da ona uygun masayı gösterdi. "Eninde sonunda bir tane yapman gerekecek ve oturup yemek yiyebileceği bir yer olursa iyi olur."

Sandalyeyi incelemeden önce ne yaptığına bakmak için durakladı. Kalçalarının arasında tuttuğu şey, sundurmanın çatı destekleri için parçalara ayrılacak devasa bir kütüktü. Kadının ona gösterdiği işe başlamak için bunu durdurması gerekiyordu. Ağaç dalları gibi daha küçük kütüklere ihtiyacı vardı.

"Bir koltuk ve masa, bir sundurma çatısından daha mı önemli?"

"Ondan boş bir evde yaşamasını bekleyemezsiniz. Eninde sonunda mobilyaya ihtiyacı olacak. Orpheus'u başka şeyler alması için eve gönderdim ama bahçede daha çabuk yetişen sebzelerden bazılarıyla yemek pişirmeye başlayabilir. Ben yerde yemek yemeyi sevmiyorum, onun da seveceğinden şüpheliyim."

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye cevap verdi kederli bir ses tonuyla. Doğru düzgün bakabilmek için kitabı ondan aldı. "Tahtayı böyle nasıl oyacağımı bilmiyorum."

Reia yeşil gözlerini ona çevirdi ve gülümsedi. Bir zamanlar nefesini kesmişti ama şimdi sanki nefesini sonsuza dek tutuyormuş, Delora'nın ilkinin onunla paylaşacağı günü bekliyormuş gibi hissediyordu.

Gözleri her zamanki yeşil tonundan çok daha koyu bir renge dönüştü. Sandalyenin ayaklarında kıvrımlı şekiller olduğunu görmek için gözlerini kaçırdı. Dağılmadan hepsini nasıl bir araya getireceğini bilmiyordu.

"Sorun değil. Eğer kendiniz yapamıyorsanız Orpheus size gösterebilir."

Talimatlar bölümünü ona okurken çizilmiş diyagramı işaret etmeye başladı.
Reia, Magnar'ın okuyamadığını biliyordu. Bir noktada ona birkaç kelime öğretmeyi planlıyordu,

Ama bunun yerine Delora'dan kendisine öğretmesini isteyip isteyemeyeceğini merak etti.

O bunları düşünürken, oturduğu yerde neredeyse aynı boyda oldukları için yüzüne oldukça yakın duran Reia gözlerini kitaptan kaldırıp ona baktı.

"Biliyor musun," diye söze başladı, sarışın kaşlarını kaldırarak. Ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Delora'yla nasıl tanıştığınızla ilgili soruma hiç cevap vermediniz."

Magnar'ın başı öne eğildi. Bu neden bu kadar önemliydi ki iki kez sorma ihtiyacı hissetmişti? Delora buradaydı, onun için önemli olan tek şey buydu.

"Üstüme düştü," diye cevap verdi, Reia'nın merakını giderene kadar kurcalayacağını biliyordu. Reia'nın başı aniden geriye döndü. Dudaklarını kabartan bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

Magnar burnunu hafifçe kaldırdı ve yukarı doğru işaret etti. "Buraya gelmek için mağaramdan en son ayrıldığımda gökyüzünden düştü ve tepeme kondu."

"Yani... kelimenin tam anlamıyla gökyüzünden mi?" Ses tonu şaşkınlıktan ziyade şok olmuş bir dehşetle doluydu. "Gökyüzüne nasıl çıktı Magnar? Neden düşüyordu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?"

"Neden Peçe'nin içine düştüğünü bilmiyorum."

Magnar'ın kürkü ve tüyleri Reia'nın yüzündeki endişe ifadesiyle kabardı. Bunun aslında iyi bir şey olmayabileceğini anladığında kafası Delora'ya doğru kayd.

Delora neden Peçe'ye gelmişti? Daha önce hiç sormayı düşünmemişti ama endişelenmeli miydi?

Delora giydiği siyah gömleğin manşetiyle bilmem kaçınıcı kez oynadı, ardından kalçalarına bağladığı kirli, beyaz kumaşı mahrem yerlerini ve bacaklarını daha iyi örtecek şekilde yeniden düzenledi. Hiçbir zaman daha iyi olmamıştı. Peştemal gibiydi ve bir köşesinden diğerine kalçalarını saracak kadar büyük olmadığı için en uzak köşeleri birleşecek şekilde üçgen şeklinde katlamıştı.

Bir uyluk tamamen görünüyordu ama yine de hiçbir şey giymemekten daha iyiydi.

İlk başta, tanımadığı diğer Duskwalker'ın etrafta olmadığını görünce minnettar olmuştu.

Kısa bir süre konuştuklarında yeterince misafirperverlerdi, ta ki Delora'nın yarı çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelememesi onu rahatsız etmeye başlayana kadar. Reia'nın kıyafeti oldukça şirindi.

Onun hakkındaki ilk düşüncesi olumluydu.

Şimdi burada, verandanın basamağında oturmuş Magnar'la konuşmalarını izlerken Delora midesinde bir boşluk hissetti.

Çok iyi anlaşıyor gibiler.

Reia, Magnar'la birlikte gülüyor ve gülümsüyordu; Magnar'ın yere bıraktığı kitabı alıp onunla birlikte incelemek istediğinde neredeyse ona yaslanmıştı.

Delora bundan hoşlanmadı.

Reia'nın Magnar'a bu kadar yakın olmasından hoşlanmamıştı. Onunla birlikte gülmesinden, ona yaslanmasından... onunla o kadar rahat konuşmasından hoşlanmıyordu ki, sanki bu rahatlık içindeymiş gibi görünüyordu.

Göğsünde daha önce de hissettiği ve varlığının her zerresiyle nefret ettiği bir gerginlik yayılıyordu.

O benim Duskwalker'ım. İkisi de başlarını Delora'ya çevirdiğinde, Delora kızgın bir surat ifadesiyle kendi başını yana çevirdi. Onun da kendi Duskwalker'ı var. Neden benimkiyle bu kadar dost olmak zorunda?

Delora hiçbir zaman kıskanç bir kadın olmamıştı. Daha önce damarlarında dolaşan asitin sahiplenici parıltısını hiç hissetmemişti ama Hadith'le olanlardan, onun kendisine ihanet etmesinden sonra bu duygudan kurtulmak zordu.

Özellikle de Reia Magnar'ın boynuz dallarından birini tutup kafasını sallamaya başladığında. Onu durdurmadı.

Ne konuştuklarını duyabilmeyi diledi ama yaklaşmak istemedi. Bir süredir buradaydı. Eğer onunla konuşmak isterlerse, konuşurlardı.

Bunun yerine, siyah gömleğinin katlanmış manşetlerini tutup sıkıca kavradı ve içindeki mide bulandırıcı duygunun kaybolmasını diledi. Mantıksız olduğunu biliyordu ama yine de kendini kindar hissetmesine neden oluyordu.

Magnar oymakta olduğu şeyi bırakıp Reia'nın emrindeki ağaca gitti. Kalın bir dalı işaret etti. Delora onun etkileyici güç gösterisini izlerken Magnar bir eliyle dalı yakaladı, diğer eliyle de ağacı destekledi ve tek bir hareketle dalı kopardı.

Sandalye olarak kullandığı kütüğe dönmeden önce Reia'nın işaret ettiği üç kişiye daha aynısını yaptı. Bu kez sırtı ona dönüktü.

Göğsündeki o çukur daha da derinleşti.

Ne yaptığını bilmiyordu ama Reia buradayken birdenbire onunla yüzleşmek bile istemedi!

Belki de Reia'yla birlikte olmak istemiş ama ruhunu diğerine verdiği için olamamış olabilir miydi? Bu sorunun cevabını bilmiyordu, ama sadece bir ikinci olabileceği düşüncesi kendisini bok gibi hissetmesine neden oldu.

Yanaklarında sıcak ve öfke dolu bir ateş yandı ve bakışlarını başka yöne çevirirken gözlerini kısıtı. Varlığını göstermek için yerinde kalmak istiyordu ama artık onları izlemek de istemiyordu.

Bu ona Orpheus'un kollarında ve sırtına bağladığı bir dizi eşyayla ağaçların arasından gelişini izleme fırsatı verdi.

Doğruca Delora'ya doğru geldi ama bakışlarını ondan uzak tutamıyormuş gibi başını Reia'ya çevirmişti. Normalde mavi olan gözbebekleri koyu yeşile dönmüştü.

Delora'nın yanına geldiğinde, derin bir of çekti, sesi sinirli gibiydi. En alt basamağın önünde, Delora'nın hemen yanında durdu ve kollarındaki büyük kovayı karıştırarak sonunda onunla yüzleşti.

Orpheus'a bağlanmış olan ve Delora'ya verilmesi düşünülen eşyaları görünce öfkesinin bir kısmı azaldı. Reia tüm bunları ona vererek cömert davranmış ve durumunu anlayışla karşılamıştı. Ona karşı herhangi bir olumsuz duygu hissetmeye ne hakkı vardı?

Lanet olsun. Zihnim çok karışık. Kendini sürekli bir orman gibi hissediyordu, o kadar yoğun ve kıvrımlı köklerle doluydu ki, o kadar derin ve uçsuz bucaksızdı ki, çıkış yolunu bulamıyordu. Paranoya, incinme, öfke ve kafa karışıklığından oluşan bir karmaşa içinde sürekli savaşıyordu. Hepsini kesip atabilmeyi ve netliğe yol açabilmeyi diledi.

Durmasını istiyorum.

Kendi düşüncelerinden duyduğu rahatsızlıkla yüzünü kavramak üzereydi ki, büyük bir el kendisini çevresine doğru itti. İçinde, kapağını sabit tutmak için etrafına bir parça sicim bağlanmış seramik bir kavanoz vardı.

Delora başını kaldırıp, devasa boyuyla kendisine bakan Orpheus'a baktı. Fark etti ki

ona vermeye çalışıyordu.

Daha önce olanlardan sonra onun hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu. Magnar'a saldırmıştı ve hırsızlık yaptığı için onu öldürmeye niyetlenmiş gibi görünüyordu.

"Nedir bu?" Delora temkinli bir şekilde sordu, almak için iki elini de kaldırdı.

"Nane, limon ve bal çayı," diye yanıtladı, parmaklarının arkasının avucundaki koyu renkli nasırlara değdiğini hissettiğinde elini yavaşça çekti. "Reia onun için yaptığım bu çayı seviyor, senin de sevebileceğini düşündüm. Hâlâ sıcak olmalı."

Sesi Magnar'ınki kadar derin bir bariton değildi ama onunki kadar zengin ve pürüzsüzdü. Delora'nın göz kapakları hızla çırpındı. Bunu ona verdiği inanamıyordu.

"Bunu benim için... yaptığını mı söylüyorsun? Neden?"

Orpheus'un gözbebekleri tekrar maviye döndü ve Magnar'ın sık sık yaptığı gibi başını ona doğru eğdi. Belki de bu bir Duskwalker özelliği idi. Duygularını yüzleriyle aktaramıyorlardı ama bedenleriyle aktarabiliyorlardı.

"Çünkü sen bir insansın." Reia'ya bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Peçe'de yaşamak, bizimle yaşamak zor Mavka. Seni daha önce korkuttuğumun farkındayım ve bu korkunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum. Senden özür dilemek istedim, özellikle de artık birbirimizi daha sık göreceğimiz için."

Delora onun ne kadar iyi konuştuğunu ve ne kadar öngörülü olduğunu görünce şaşırdı. Neredeyse... Magnar'dan daha yaşlı, hatta daha zeki görünüyordu.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Reia seni ziyaret etmek isteyecektir. Rahat olduğunuzdan emin olmak isteyecektir. Bunu daha bugünden söyleyebilirim." Orpheus burnunu Magnar ve Reia'ya doğru salladı. "Sana bir sandalye yapması için onu çoktan ikna etti."

"Gerçekten mi?" Delora'nın bakışları kitabın etrafında toplandıklarını görmek için onlara yöneldi ve elinde kabuğunu soymayı başardığı dallardan birini tutuyordu. "Ama o beni tanımıyor. Bunları benim için neden yapsın ki?"

"Çünkü Reia iyidir."

Orpheus konu hakkında başka bir şey söylemeden önce getirdiği her şeyi içeri boşaltmak için merdivenlerden yukarı çıktı. O sırada Delora ipi çözmeyi, kumlu seramik kapağı çıkarmayı ve içindekilerden bir yudum almayı başarmıştı.

Midesinde yüzen korkunç duyguların bir kısmını hafifletti ve tat alma duyusuna karşı tatlıydı.

O dışarı çıkarken Delora mırıldandı, "Teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel."

Orpheus başını salladı, ayakkabıları verandanın basamaklarından inerken gümbürdüyordu.

"Ona yardım etsem iyi olur. Yardım etmezsem hata yapar." Sonra başını sallayarak, "Mobilya yapmak kolay değil," dedi.

Doğruca Reia'nın yanına gitti ve büyük elini onun küçük beline doladı, onu kendine çekti ve burnunun ucunu şefkatle çenesine çarptı.

Magnar pervasızca boynunu yaladığında Delora'nın gözleri büyüdü ve yüzünü iterken kıkırdamasına neden oldu. Delora'nın hayal edebileceğinden çok daha yakındılar ve Magnar'ın gözbebeklerinde daha koyu bir yeşil renkle onları izlediğini fark etti.

Sonra başını Delora'ya çevirdi ve başını sertçe çevirdi.

Beni böyle yalamak mı istiyor? Bunu yapmaya çalışmasına aldırmayacağını fark ettiğinde dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Orpheus yardıma geldiğine göre Reia onları bırakıp Delora'ya gelmişti. Delora'nın yanına, kendi basamağının bir adım ötesine oturduğunda Reia'nın sırtı hemen sertleşti.

"Orpheus özür diledi mi?" Reia sert bir ses tonuyla sordu.

Delora dizlerini yukarı kaldırarak bir kolunu dizlerinin üzerine koydu ve dirseğini üzerine yerleştirdi.

Sonra çenesini açık avucunun içine yerleştirdi.

"Bunu ondan sen mi istedin?" Delora dikkatini çektiğini göstermek için vücudunu hafifçe Reia'ya doğru çevirdi. "Hayır," diye yanıtladı başını sallayarak. "Kendini kötü hissedeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

"İnsan olduğun için seni korkutmak istemem." Sonra Reia çenesini iki Duskwalker'a doğru uzattı.

"Ona verdiğin ismi sevdim. Sonunda bir ismi olmasına sevindim."

"O zaman neden ona bir tane vermedin?"

Reia omuzlarını kaldırdı. "Sorumluluk almak istemedim. Yaratıcılık konusunda berbatım. Yapmayı bildiğim tek şey elbiseler, o da öğrenmek zorunda olduğum için. İstediğim için değil."

Delora'nın kaşları sıkıca birbirine yaklaştı. "Bu giydiğin elbiseyi senin yaptığın anlamına mı geliyor?"

Reia yüzünü değil ama gözlerini Delora'ya çevirdi ve sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Evet. Orpheus bunları yapabilmem için bana kumaşlar ve dikiş malzemeleri aldı. Ayrıca bana biraz kumaş boyası da aldı, böylece kendisine verilen sunulardan zaten sahip olduğu beyaz giysileri değiştirebilirim."

Delora'nın dudakları birbirine yapıştı. Gözlerini Reia'dan ayırıp Orpheus'un bir hata yapmış gibi elinin tersiyle Magnar'ın başının yan tarafına vurduğunu görmek için tam zamanında izledi.

"Adak mı?"

"Evet. Adını duydunuz mu bilmiyorum ama etrafta dolaşıp bir gelin karşılığında koruma sağlayan Duskwalker o."

"Evet, onu duymuştum." Sonra Delora mırıldandı, "Ama Magnar'la tanışana kadar Duskwalker'ların sadece bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Şey," diye hafifçe kıkırdadı Reia. "Senin de anlayabileceğin gibi kesinlikle gerçekler."

"Evet, hiç de bile. Sanırım ona ruhunu verdiğin için daha fazla adak aramayacaktır?"

"Hayır." Sanki Reia Delora'nın bir şey söylemesini bekliyormuş gibi uzun bir duraklama oldu.

Delora bir şey söylemeyince, "Peki, Peçe'ye nasıl geldin?" diye sordu.

Delora göğsünün sıkıştığını hissetti. "Bu uzun bir

hikaye." Ona anlatmamayı ya da hiç

anlatmamayı tercih ettiği bir hikâye.

Gözlerini Reia'ya çevirdiğinde onun gözlerinin kısıldığını fark etti. Delora hızla gözlerini kaçırarak bu konuda daha fazla konuşmayacağını belli etti.

Zihninde ve kalbinde korkunç bir ağırlık gibi hissettiği geçmişini boşaltacaksa, bunu güvendiği, yanında rahat hissettiği biriyle yapacaktı. Bunu, kendisinden uzağa yuvarlanmaya başlayan dala uzanmaya çalışırken neredeyse ağaç kütüğünden düşecek olan büyük Duskwalker ile yapacaktı.

Tüm varlığını soğuk bir his kapladı. Terk edilme korkusundan kurtulup ona gerçeği gerçekten söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu.

Delora hikâyeyi çarpıtmak için önce Reia'nın öğrenmesini istemiyordu. O bir insandı. Delora'nın yaptığı şeyin önemini anlayabilirdi.

Birdenbire ortadan kaybolmalarını diledi, böylece yine sadece Magnar ve kendisi olacaktı. Onların varlığı daha fazla baskı hissetmesine neden oluyor, rol yapmak zorundaymış gibi hissetmesine yol açıyordu. Kabalık etmek istemiyordu ama bu, Peçe'ye geldiğinden beri uyanık kaldığı en uzun süreydi ve enerjisi azalıyordu.

Yaşama isteğini kaybetmek şaşırtıcı derecede yıpratıcıydı.

"Giysi boyası kullandığını söylemiştin," diye başladı Delora. Bakışlarını beceriksizce Reia'ya çevirdiğinde hâlâ kendisine dik dik bakıldığını gördü. "Bu boyan olduğu anlamına mı geliyor?"

"Boya mı?" Reia başını sallamadan önce düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Hayır, yapmıyorum. Neden?"

Delora dudaklarını ısırıldı. Belki de ona zaten çok şey verdikleri için çok fazla şey istiyordu, ama şimdi zihni bu konuyu kavradığına göre, gitmesine izin veremezdi.

"Kile ne dersin?"

"Elbette, ama Magnar'da zaten inşaat için kil var."

Adının onun ağzından çıkması Delora'nın içini kemiriyordu. Kıskançlığı, bir parazit gibi kendisine kalıcı olarak yapışmış iğrenç bir sülük gibiydi.

İçini çekmeden önce sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"O zaman biraz boya ödünç alsam sorun olur mu?" Delora başını gökyüzüne çevirdi, yüz hatları fikri karşısında rahatladı. "Resim yapmak istiyorum ve boyayı kille karıştırabilirim. Uzun zamandır resim yapmadım ama eğer istemiyorsan-"

"İstedığın kadar alabilirsin Delora," diye araya girdi Reia hemen. "Sana verebileceğim fazla bir şey yok çünkü benim de ihtiyacım var, ama burada mutlu olman için neye ihtiyacın varsa. Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler..."

Delora minnettarlığını nasıl ifade edeceğini gerçekten bilmiyordu ama onun için zayıf bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Garipti ve gözlerine ulaşmadığını anladığında hemen düştü.

"Elbette," diye kıkırdadı Reia, ama gözlerinde bir keskinlik vardı - karanlık bir şey. "Katerina gibi olmanı istemiyorum."

"Kim?" Delora kaşlarını çatarak sordu.

Reia'nın yüzündeki gülümseme eskisi kadar mütevazı değildi.

"Katerina'nın kim olduğunu ve ona ne olduğunu sana anlatacağım, sen de bana neden uçurumdan düşüp Peçe'ye indiğini anlatacaksın."

Hay aksi. Reia ayağa kalkıp Duskwalker'lara doğru tepinmeye başladığında Delora'nın gözleri büyüdü, görünüşe göre konuşmaları bitmişti.

Görünüşe göre Reia ilk başta görüldüğü kadar uysal değildi.

Delora, Magnar'ın yaptığı tahta sandalyeye oturmakta tereddüt etmişti. Dudaklarını ısırırken Sonunda kendini içine atmadan önce *yavaşça* arka tarafını indirdi.

Herhangi bir ağırlık altında kırılacağını düşünmüştü ama şimdi içinde olduğuna göre gerçekten sağlam olduğunu biliyordu.

Gözlerindeki sarı parıltı kalbini yumuşattı ve bu parıltı, ona uygun küçük masayı önüne koyduğunda daha da yoğunlaştı. Hatta masanın yeteneklerini göstermek için ona bir kase meyve bile verdi ve kız da onu memnun etmek için hevesle meyveleri mideye indirdi.

Bunu Orpheus ve Reia hâlâ buradayken yapmıştı ama onlar gideli çok olmuştu ve Magnar o zamandan beri verandada çalışıyordu.

Delora, kendisine verdikleri yıkama kovağını nasıl dolduracaklarını sormadan önce sessizce onu izlemişti. Magnar yapabildiği oldukça şık ama bir o kadar da itici bir büyüğü göstermişti. Bileğini keserek kanından kovaya bir damlacık bırakmış ve kova ısınan suyla dolmaya başlamıştı.

Neyse ki suyun tuhaf bir kokusu yoktu ama tadında bir keskinlik vardı.

Umurunda değildi. Peçe'ye geldiğinden beri ilk kez doğru düzgün yıkanma fırsatı bulmuştu. Su sıcaktı, ona verilen sabun güzeldi ve vücudunu tepeden tırnağa bir parça bezle sildi.

Magnar tüm bu süre boyunca dışarıda meşguldü ama vücuduna derme çatma bir havlu sardıktan sonra ona seslendi. Magnar ona son kalan temiz gömleğini vermekten büyük mutluluk duymuştu ve Reia bir iki gün içinde ona bir elbise verdiğinde gömleği iade edeceğine söz vermişti. Az önce çıkardığı kirli gömleği temizleyip ileride uyku önlüğü olarak kullanmayı planlıyordu.

Reia ip kullanarak vücudunun kabaca bir ölçüsünü almış ve ona uyabileceğini düşündüğü bir elbiseyi değiştirebileceğini söylemişti. Önceki konuşmalarının aniden sona ermesinden sonra garip gelmişti ama Reia yine de ona bir elbise yapma teklifinde bulunmuştu.

Yine de temiz hissetmek güzeldi. Bir şekilde kendini daha kendisi gibi, daha insan gibi hissetmesini sağlıyordu. Magnar yemek yerken onun saçlarını koklarken "Farklı kokuyorsun," diye yorum yaptı.

Sandalyesi duvarlardan birinin yanına yerleştirilmişti, zira boş evin tam ortasında eğreti duracaktı.

"Bu sabun." Başını kaldırdı ve neredeyse adamın burnuna kafa atacaktı. "Sana banyo yapacağımı söylemiştim."

"Bundan hoşlanmadım." Geri çekilmeden önce kızın saçlarına bir huff çekti. "Banyo yapmayın. Daha önceki kokunu seviyordum."

"Ama ben kirliydim." Delora onun tartışacağını anlayınca kızgınlıkla göz kapaklarını indirdi. "İnsanlar için yıkanmak önemlidir. Bunu yapmalıyız. Bu bizim için iyidir, kendimizi iyi hissetmemizi sağlar ve kirli olmak sağlığımız için kötüdür."

Magnar yenilgiyi kabul etmeden önce huysuz bir homurtu çıkardı.

"İyi, ama sadece *sabununun* altından hâlâ kokunu alabildiğim için."

Yemeğini bitirdikten sonra Delora, artık içinde ince bir tabak da bulunan yuvaya doğru ilerledi.

İçinde battaniye ve kabarık bir yastık vardı. Lacivert kaplamaları vardı ve kaliteli bir kumaştan yapılmış gibi görünüyordu ama umurunda olmazdı. Üzerini örten bir şey olmadan uyumayı her zaman zor bulmuştu, sanki uyurken zihninin dünyadan bir bariyere ihtiyacı varmış gibi.

İçeride diz çöktü ve sonra Reia'nın ona verdiği saç fırçasını almak için yuvanın duvarlarına doğru eğildi. Artık kuru olan saçlarını taramaya başladı. Saçları düzdü ve ne zaman ıslakken taramaya kalksa, tel tel oluyor ve kolayca kopuyordu.

Bu yavaş bir süreçti çünkü iki haftadan uzun bir süredir saçını ilk kez taramakla kalmıyor, aynı zamanda ilk kez yıkayabiliyordu. Saç uçlarından başlayıp yavaşça yukarı doğru ilerlemesi gerekiyordu.

"Nedir bu?" Magnar, elini kadının kullandığı elin etrafına koyabilmek için yaklaşarak sordu.

"Bu bir fırça." Omzunun üzerinden ona baktı "Saçımdaki düğümleri çözmeye yardımcı oluyor. Gördün mü?"

Delora göstermek için gömleğinin kolunu yukarı itti ve bileğinin arkasındaki kürkü fırçalamaya başladı. Siyah kürkü hemen daha parlak göründü ve burnuna dokunmadan önce parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Saçlarını tekrar çözmeye başladığında saçlarına baktığını belli etmek için başını kaldırdı. "Bunu yapabilir miyim?"

Delora kılları birkaç düğüme dolanmış halde durakladı. "Benim için saçımı taramak ister misin?"

Gözleri kırmızımsı pembe renkte parlıyordu ama fırçayı alıp düğümlü saç tellerini tuttuğunda başıyla onayladı.

"Bu hareket hoş görünüyor. Saçlarına dokunmak ve senin için güzelleştirmek istiyorum." Bu kadar basit bir istek nasıl olur da kalbini tekletebilirdi?

Fırça Magnar'ın iri ellerinde çok küçük görünüyordu ama Delora ona hiç acı vermeden fırçayı nasıl kullanacağını gösterdi. Magnar dikkatli ve temkinliydi, sanki elinin bir hareketiyle kızın kelinin koparacağını düşünüyordu. Bu da işin olması gerekenden çok daha uzun sürmesine neden oldu.

Delora bunun için minnettardı.

Gözlerinin memnuniyetle kapanması uzun sürmedi. Özellikle de adam düğümleri tamamen çözdüğünde ve sadece istediği için saçlarını taradığında. Kılları hassas kafa derisinin üzerinde gezdirirken kendini tam bir mutluluk içinde hissediyordu.

Sonra daha cesur davranarak pençelerini saç tellerinin arasından da geçirdi. Delora, uçların saçlarının arkasını ve ensesini sıyırdığını hissettiğinde nefes nefese kaldı. Bir ürperti omurgasını yırtarak onu eğdi.

"Reia'nın saçlarıyla bir şeyler yaptığını gördüm," dedi Magnar ve Reia'nın gözlerini açıp duvara dikmesine neden oldu. "Bunları sen de yapar mısın? Onlara *örgüler ve örgüler* diyor."

"Onunla çok yakın görünüyorsun," diye homurdandı Delora, önemsiz görünmemek için elinden geleni yapıyordu. Muhtemelen adamın sesindeki tonu anlamadığına sevinmişti.

"Reia konuştuğum ilk insan. Orpheus'u bana yardım etmeye ikna eden oydu ve bana karşı çok nazikti. Sizi korkutmayayım diye bana insanlardan bahseden de oydu."

Delora dönüp ona baktı ve adam bu eylemden vazgeçmek istemiyormuş gibi saçlarını taramaya devam etti.

"O olmasaydı seni yerdim." Sonra burnunu bir o yana bir bu yana çevirerek bakışlarını hızla kaçırdı. Boynunun arkasını kaşıdı. "Belki de bunu söylememeliydim."

Ve yine o duvar vardı.

Delora, Magnar'ın düşüncelerini ne sıklıkla kendine sakladığını ya da onun etrafında sözlerine dikkat ettiğini merak ediyordu.

Kendisinden korkacağından ya da çekineceğinden endişe ettiği için kendini tutmasını istemiyordu.

"Magnar." Elini Magnar'ın elinin üzerine koydu ve arkasını dönmeye başladı.

"Eğer saçına komik şeyler yapacaksan, bana nasıl yapılacağını öğretmeni isterim." Hâlâ ona bakmıyordu ama gözbebeklerindeki mahcup ışıltının parladığını görebiliyordu. "Senin için öğreneceğim."

Saçmalıyordu. Delora onun önünde, yuvanın içinde diz çökmüş olan dizlerinin arasında diz çöktü. Ellerini kucağına koydu ve bir sonraki söyleyeceği şeyin gerginliğiyle burnu ısındı.

Delora Magnar'la yakın olmak istiyordu. Orpheus Reia'yı kucağına almış, hiç tereddüt etmeden sevmiş ve burnuna sokmuştu; o da bunu yapabilmelerini istiyordu. Aralarında her şeyin kolaylıkla akıp gitmesini istiyordu.

"Bana dokunmak ister misin?"

Kelimeler ağzından çıktıktan sonra yanakları da kızardı ama geri adım atmayı reddetti. "Her zaman."

"İstersen yapabilirsin. Nereyi istersen," dedi Delora ve gözbebekleri parlak sarıya dönüştü. Elini kaldırdı ama yüzünün yan tarafına değmeden, Delora onu durdurmak için elini iki eliyle kavradı. "Tek bir şartla. Tişörtünü çıkarmanı istiyorum."

Magnar parmak uçlarını göğsüne bastırırken burnunun ötesini görebilmek için başını aşağı ve yana çevirdi.

"Gömleğim mi? Ama bana vücudumu sana göstermemem söylendi."

Delora öne doğru uzandı ve parmak uçlarının Magnar'ın ellerinin arkasındaki çıkıntılı beyaz kemiklerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Magnar'ın Orpheus'tan daha fazla kemiğe sahip olduğunu fark etmişti. Daha uzun boylu olmasına rağmen, Orpheus daha... tam teşekküllü görünüyordu.

"Bence başlangıçta bu akıllıca olabilirdi ama artık saklanmana gerek yok. Söz veriyorum üzülmeyeceğim."

Bu gece ikisinin de bir adım atması gerekiyordu. Magnar'ın kısmen soyunması, Delora'nın da Magnar'ın kendisiyle merak içinde olmasına izin vermesi gerekiyordu. Aralarında rahat bir arkadaşlık köprüsü kurmanın cevabının bu olduğunu umuyordu.

Görünüşe göre sonsuza dek onunla birlikteydi. İkisinin de utangaç olmasının bir anlamı yoktu.

Delora, Magnar'ın gömleğinin düğmelerini iliklediğini hiç görmemişti. Büyük parmakları ve kıvrık pençeleriyle küçük şeylerle mücadele ediyormuş gibi görüldüğünde, ellerini dikkatlice onun altına kaydırarak ona yardım etmeyi seçti.

En üstten başladı ve kısa sürede adamın vücudunun kürkle kaplı olduğu, ancak göğüs kaslarının omuzlarının etrafında uzayan ve büyüyen küçük tüylerle kaplı olduğu ortaya çıktı. Aşağıya indikçe, karnının etrafındaki kürkte daha fazla girinti ortaya çıkıyor ve zayıf vücut şeklindeki kasların ne kadar alçaldığını gösteriyordu. Güçlü görünüyordu, gövdesi bir insanın olabileceğinden daha uzundu.

Bunun neden itici olması gerektiğini, neden vücudunu saklamasının söylendiğini anlamadı, ta ki son düğmeyi açıp omuzlarından itmeye başlayana kadar.

Bir yanı etinin dışında daha tuhaf kemikler görebileceğini biliyordu ama göğüs kafesinin tamamını ya da göğüs kemiği plakasını görebileceğini düşünmemiştir. Ayrıca omuzlarının toplarını ve kalça kemiklerinin üst iç kısmını da görebiliyordu çünkü geri kalanı çöküktü.

Magnar onun bakışları altında donup kalmıştı. Kırpiklerinin arasından Magnar'ı süzdükten sonra uzanıp kaburgalarının bir tarafını okşayarak sorun olmadığını gösterdi.

"Hep böyle miydin?" diye sordu.

Parmak uçlarını onların üzerinde gezdirdi. Başını hafifçe geriye doğru kaldırdı ve tüyleri sanki vücudu hafif dokunuşundan heyecanlanmış gibi kabardı.

"Hayır. Kemiklerim etimin altına batmaya devam ediyor." "Nasıl oluyor da değişiyorsun?"

Parmaklarını aşağıya doğru kaydırды, böylece vücudundaki tüylerin en kısa görüldüğü yere, karnına dokunabildi. Göbek deliği vardı ve bu onu şaşırtmıştı.

Cevap vermeyince Delora geri çekildi ve cevap vermesini bekledi. Cevap vermedi ve Delora onun kafatasını kasıtlı olarak kendisinden uzağa çevirdiğini fark etti, sanki bunun ondan kaçmak için yeterli olduğunu düşünüyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup ona kaşlarını kaldırarak baktığında Magnar daha fazla kıpırdanmaya başladı. Kızın üzüldüğünü anladığını düşündü. Belki Reia da benzer bir hareket yapmıştı.

"Sizin türünüzden birini her yediğimde biraz daha insanlık kazanıyorum. Bedenim de değişiyor. Daha fazla et büyürken kemikler batıyor."

Bu bilgiyle Delora gözlerinin adamın ortaya çıkan gövdesinde gezinmesine izin verdi. Uzun boylu olmasına rağmen Orpheus'tan çok daha zayıf olmasının nedeninin, bir zamanlar vücudunun deforme olmuş ve neredeyse iskelet gibi olması olduğunu düşündü.

En azından şu anki halinden memnundu, çünkü bakması hiç de zor değildi.

Aslında, onun göğsüne baktıkça, parmağını kürkünün dokusuna daha çok sokmak istiyordu. Tüylerini karıştırmak ve güçlü kaslarını avuçlarının altında hissetmek istiyordu.

Onun yerine, üzerindeki siyah gömleğin en üst düğmesini açtı. Sonra adamın elini tuttu, böylece sıcak avucunu göğsünün hemen üzerindeki düz kısma yerleştirebildi.

"Dokun, Magnar." Ona cesaret vermek için elini göğsünden biraz aşağı çekti. "Dokunabileceğine söz verdim."

"Nereyi istersem demiştin... Bu nasıl istersem öyle mi demek?"

Pençelerinin kenarlarını kızın çenesinin alt tarafına sürtebilmek için elini geri çekti.

"Evet."

Magnar pençelerinin arkasını kadının omuzlarından geçirip sırtından aşağı indirdi ve sonra iki eliyle kıcının yanaklarını kavradı. Magnar onu bacaklarının üzerinden yukarı kaldırıp kalçalarının üstüne oturttığında kız şaşkın bir gıcırtı çıkardı. Çenesinin alt kısmını kızın sırtına koyduğunda gövdeleri birbirine yapıştı.

Sarılmak mı? Adam kollarını göbeğine dolayıp onu sıktığında düşündü. Delora kollarını onun boynuna dolayabilmek için kaldırdı ve onun kucaklamasına karşılık vermek için memnun bir huff ile ödüllendirildi.

"Ben senden çok daha büyüğüm." Çenesinin yan tarafını kızın başının arkasına sürtmeye başladı. "Ama kollarıma iyi sığıyorsun. Bu hoşuma gidiyor. Çok küçük ve zayıf görüldüğü için Reia'nın yanında olmaktan endişe ediyorum ama sen böyle mükemmelsin."

Göğsünde bir şefkat kıvılcımını utangaç bir kelebek gibi çırpındı ve başının arkasını desteklerken geri çekildiğinde daha hızlı hareket etti. Dilini çenesinden kulağına kadar çenesinin kenarından geçirdi.

Adamın yalamasının vücudunda küçük bir ürperti yaratmasını beklemiyordu. Yaka kemiğinden başlayıp kulağının üzerinden yukarıya doğru yaladığında, bu kez kulağının kabuğunun içinde katlanıp daldığını hissettiği noktaya kadar yoğunluğu arttı.

Delora, vücudunun hassas yerlerinde bir zonklama hissettiğinde onun kucağında kıvrandı. Kulaklarının ne kadar hassas olduğunu daha önce hiç fark etmemişti ama adamın ağır nefesi bile

artık salyalı olan

örtülü bedeni, ince bir sıcaklıkla nefesini kesmesine neden oldu.

"Bunu daha önce yapmak istediğini gördüm," dedi Delora, onu gıdıkladığı ve vücuduna garip, istenmeyen sinyaller gönderdiği için durdurmak için burnunun iki yanını tutarak.

"Orpheus'un bunu birçok kez yaptığını gördüm ve nedenini hep merak etmişimdir." Magnar, kızın onu kavrayan ellerine rağmen dişlerini ayırdı ve dilini daha da sert bir şekilde kıza doğru çekerek neredeyse kızın boynunun ön kısmını yaladı. "Kokunu alabiliyorum ve bu iyi hissettiriyor."

Adam avucuyla kalçasını kavradığında, Delora onun tenini korumak için pençelerini kınına soktuğunu fark etti. Yukarı doğru kaydırıp ve Delora parmaklarını gömleğinin altına soktuğunu anladı çünkü altına girmek için parmaklarını oynatmıştı.

Adam karnını tuttuğunda irkildi ama ardından gelen oflaması, avucunun içindeki hissinden memnun olduğunu gösteriyordu. Sertleşmiş nasırlardan dolayı pürüzlüydü. Avuçlarını kızın yan tarafına sürttüğünde ve sırtına geçip tenini okşayabilmek için onu oradan tuttuğunda kaba ama hoş bir his uyandırdılar.

Magnar onun vücudundaki her bir çukuru merak ediyor gibiydi; omurlarının arasındaki her bir çukuru, sırtındaki ve yanlarındaki her bir kıvrımı. Elinin her bir darbesi, diğer eli sırtını kavrayarak onu bacaklarının üzerinde desteklerken, ardında bir karıncalanma bırakıyordu.

Sırtının her yerine dokundu, hiçbir noktayı atlamadı.

Hatta elini gömleğinin koluna daldırarak omuz eklemlerine, pazularına dokundu. Tekrar sırtının ortasından aşağı inmek için kaymadan önce gömleğin sığabileceği kadar aşağı indi.

Vücudumu hiç böyle öğrenen biri olmamıştı.

Koltuk altları gibi garip hissettiren yerler vardı ama onun vücudunun herhangi bir yerinde sorun görmediğini anlıyordu. Bir insanın yargılama ideolojisine sahip değildi - bu sadece vücudunda dokunulacak başka bir yerdi.

Gerçi gıdıklandığından bahsetmişti.

Adamın eli kızın yan tarafında ama yukarıda gezinmeye başladığında Delora adamın bir sonraki hedefinin neresi olduğunu anladı.

Dudaklarını ısırdı ve gözlerini yumdu. Memesini kaldırdığında avucunun içinde birikti ve başparmağını merakla meme ucunun üzerinde gezdirebilmek için onu tuttu.

Aynı şeyi yapmak için diğerine geçmeden önce avucunda döndürdü, göğüs kafesini ve köprücük kemiklerini kızdırmak için hafifçe daldırdı.

Dilini orada hissettiğinde keskin bir inilti aniden dudaklarının arasından geçip gitti!

Delora gözlerini açtığında adamın ön kolunu kullanarak gömleğinin önünü kaldırdığını ve doğrudan meme ucunu yalayabilmek için burnunu altından geçirdiğini gördü. Dili sert ve dokuluydu, tüm sistemi boyunca bir şok dalgası gönderdi ve doğrudan amına vurarak titreşmesine neden oldu.

Hatta girişinde sıvı biriktiğini bile hissetti. Biraz kıpırdandı.

"Onları gördüğümde farklı bir tatları olacağını düşünmüştüm." Tam ona göğüslerini ne zaman gördüğünü soracaktı ki, onu ilk iyileştirdiğinde temizlediğini ve değiştirdiğini hatırladı. "Ancak..." Hızlı adımlarla göğsünün etrafını kokladı ve sonra ofladı. "Şu anda senden çok tatlı bir koku geliyor. Buradan."

Adamın keşfe çıkan eli açık kalçalarının arasına girdiğinde Delora neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Klitorisinden yarığına kadar tüm amı adamın geniş avucunun içindeydi.

Tamam, Magnar'ın dokunabildiğini söylemişti ama vücudunun bu şekilde tepki vereceğini düşünmemişti. Ona karşı çok hafif ve nazik davrandığı için en basit dokunuşlardan bile tahrik

olacağını.

Ayrıca onun tahrik olduğunun kokusunu alabileceğini de düşünmüyordu.

Yüzü sıcacık kızardı ama Delora her ne yapacaksa durdurmak için adamın kolunu tutamadan, adamın eli kalçasını kavradı ve çekiştirdi. Delora, kıcı havadayken omuzları yuvanın yumuşaklığına çarpana kadar geriye doğru yuvarlandı.

Magnar bacağını yukarı kaldırdı.

Giydiği tişört göğüslerinin üzerine düşmüş, tüm vücudunu ona gösteriyordu ve adamın bacaklarının arasını yakından ve kişisel olarak incelediğini fark etti!

"Bu da ne? Vücudumda böyle bir şey yok." Adam koklarken başını öyle bir eğdi ki, kadın burnunun sert kemiğinin kıvrımlarına değdiğini hissetti. Adam sanki topladığı sıvıyı yalamak istercesine dilini burnunun kenarında gezdirdiğinde en kötüsünden korktu. "Ama kokusu ve tadı hoşuma gidiyor."

Delora şok olmuştu, baş aşağı pozisyonda donup kalmıştı, amının bir Duskwalker'ın yüzünün önünde koklandığına inanmakta güçlük çekiyordu. Bunun ne olduğunu ona nasıl açıklayacaktı? İşlevinin ne olduğunu?

Kalbi o kadar çılgınca çarpıyordu ki bunu midesinde, bileğinde, doğrudan baktığı çekirdeğinin içinde hissedebiliyordu.

Yine de bunu açıklamak *istedi* mi?

Bu pozisyonda ne kadar uzun süre kalırsa, boştaki elinin işaret parmağının ucuyla klitorisinin sert çıkıntısını *ovuşturacak kadar* merakla incelenirse, bunu ona o kadar çok açıklamak istiyordu. Özellikle de iç bacaklarının zevkle seğirmesine neden olduğu için.

Onunla ne yapacağını bilmesini istedi.

Delora ağzını kapattı. *Gerçekten bana böyle dokunmasını istiyor muyum?*

Gözbebekleri merakın sarı ışıltısına geri dönmeden önce koyu mor renkte parladı. Daha önce onların bu renge dönüştüğünü hiç görmemişti ve adam başını kaldırıp şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Magnar klitorisini okşamaya devam etti. Arzu, ilgi bekleyen aç bir canavar gibi karnında hızla kıvrılırken, ihtiyaç ve istekle gittikçe daha fazla zonkluyordu.

Ona bu tepkiyi neyin verdiğini bilmiyordu. Kendisine dokunduğu için mi, yoksa tepkileri çok sevimli olduğu ve içinde kötü bir niyet barındırmadığı için mi, birdenbire yanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu ve onu söndürmesi için ona ihtiyacı vardı.

Ya da belki de daha önce kendisine bu kadar hassas dokunulduğunu hatırlamadığı içindir. Her kavrayış, yalayış, çekiştiriş ve okşayış sanki camdan yapılmış gibi özenle doluydu. Yine de öyle olmadığını, kıcının neredeyse göğsüne dayanmış bir şekilde, sadece omuzlarının üzerinde yatıyor olmasından anlıyordu.

Ama nedense... anlamadığı ortadayken bunu yapmak *yanlış* geliyordu.

"Senin de burada bir deliğin var," dedi parmağını kıvrımlarının dudakları arasından aşağıya indirip iç kısımlarına doğru yarılmış girişe daldırırken.

"Magnar." Bu konuyu düzgün bir şekilde konuşabilmeleri için onu durdurması gerekiyordu.

Ağzından çıkan bir sonraki kelime neredeyse bir kelime bile değildi. Bu bir "eeek!" idi. O koca parmağı aniden ve hiç uyarmadan içine soktuğunda ciyaklayan bir ciyaklamaydı ve sırtının eğilmesine neden oldu.

Delora istemsizce o parmağın etrafında titredi, yoğun, ısı dolu bir ürperti etinde dans etti.

Bir insanınkinden daha uzundu, öyle ki rahim ağzına sürtünmeye yakın olabileceğini düşündü ve onu kısmen dolduracak kadar kalındı.

Delora, orta parmağını kanalından çekip inceleyene kadar görüşünün sersemlediğini fark etmedi.

"Islak mı?"

Başparmağının ucunu koyu griye benzeyen etini kaplayan kayganlığın üzerine sürdü ve orta parmağına da yaydı.

"Bekle!" diye bağırdı onun hareket ettiğini görünce.

Kadın ileri atılmak istedi ama adam ondan daha hızlıydı. Bu kez hem orta hem de işaret parmaklarını içine soktu. Bu kez tüm vücudunu bir ürperti sardı ve kıvrılırken sıkılı yumruklarını göğsüne yaklaştırdı.

Delora küçük bir inilti çıkararak eridi.

Parmaklarını ileri geri hareket ettirmeye başlamadan önce, "İçiniz sıcacık," diye yorum yaptı. "Ve seninle burada oynadığımda bu koku daha da güçleniyor."

Onun içine girdiğini *hissetmesi* çok garip bir duyguydu. İki parmağı bükülürken, okşarken ve amının içine girerken ayrı ayrı hareket ediyordu, ancak her biri zevkle seğirmesine neden oldu.

Neden... Delora bir inilti çıkardı ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu bilerek gözlerini kapadı. *Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?*

Onu durdurmayacağım. Ve aslında bunu istemediğini biliyordu.

Özellikle de bir parmağı kıvrılıp tam G noktasına doğru oyulduğunda, elinin içine geri döndüğü noktaya kadar mutlak bir mutluluk gibi hissettiğinde. Bu kez titreyen dudaklarından yüksek sesli bir inilti geçerken kalçaları havada dalgalandı.

Magnar durakladı. Magnar bunu yaparak orgazmı ondan çalana kadar orgazmın eşiğinde olduğunu bilmiyordu.

"Delora?" Gözlerini açtığında adamın gözbebeklerinin belirsizlikten bembeyaz olduğunu gördü. "Acı çekiyormuş gibi sesler çıkarıyorsun. Canını mı yakıyorum? Bu kokunun hoşuna gittiği anlamına geldiğini sanıyordum."

Magnar kendini tutamamış gibi, parmakları hâlâ kadının içindeyken öne doğru eğildi ve sert diliyle klitorisini okşadı. Amının duvarlarının parmaklarını sıkıldığını hissetti.

Bunu hissettiğinde şaşkınlıkla başını geriye attı.

"Hayır," diye mırıldandı, sesi boğuk, tiz ve o kadar çok arzuyla doluydu ki kendi kulaklarına bile erotik geliyordu. "Bu, uh, iyi hissettiriyor, Magnar. Gerçekten iyi."

Gözbebekleri sarı renkte parladı ve onu kucaklayıp tekrar üzerine diz çöktürebilmek için aşağı indirdi. Görünüşe göre ona daha yakın olmak istiyordu, çünkü parmaklarını tüm zaman boyunca ondan çekmeyi reddetti ve şimdi göğüslerini birbirine çarpıyordu.

"Dokunulmaktan hoşlandığın bir yer mi buldum?" Koluyla sırtını desteklerken eliyle ensesini okşayan adam, başını soru sorarcasına ona doğru çevirdi. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Artık gerçek bir tüneği vardı ve kendini destekleyebiliyordu, parmaklarını içine sokup çıkarmaya başladığında kalçaları döndü. Vücudu daha fazla sürtünme, daha fazla dokunuş istiyordu.

Delora cevap vermek yerine kollarını onun ince bedenine dolayabilmek için altından geçirdi. Parmaklarını kürkünün içine soktu ve ona tutunarak yüzünü onun sert göğüs kaslarının arasına gömdü.

Sert parmakları şişen G noktasını sıyırdığında inledi. "Bu ses

bundan hoşlandığın anlamına geliyor, değil mi?"

Her şey çok hızlı ilerliyordu, bunu biliyordu ama duracağı endişesiyle onu daha sıkı kavradı. *Boşalacağım gibi hissediyorum.* En son ne zaman bir başkası yüzünden boşaldığını hatırlamıyordu.

Kızın nefesi kesilip tekrar inlemeye başladığında Magnar onun için en tatlı yeri bulduğunu fark etti. Gözleri başının arkasına yuvarlanana kadar acımasızca saldırmaya devam etti.

"Tam orada," diye yalvardı, vücudu zıplayarak adamın parmaklarının arasına girmeye çalıştı.

Açıkta kalan sertleşmiş meme uçları ona sürtünerek, farklı dokularının verdiği hisle zonklamalarına neden oldu. Sert kemik, yoğun kaslar ve yumuşak, gıdıklayıcı kürk.

"Evet, Magnar. Bunu sevdim."

Zihninin ne zaman uyuştuğunu, düşüncelerinin ne zaman boşaldığını ya da ne zaman tüm çekingenliklerini bir kenara bırakıp bir sakin üzerindeymiş gibi iffetsizce ve ahlaksızca parmaklarının arasına girdiğini bilmiyordu ama Delora'nın yaptığı buydu.

Yüzünün insan etinden ziyade kürk ve tüylere gömülü olduğunu biliyordu. Vanilya fasulyesi ve kremanın nefis kokusunun Magnar'a ait olduğunu biliyordu. Ondan yayılmaya başlayan hırıltının bir Duskwalker olmasından kaynaklandığını biliyordu.

Delora kollarını onun etrafında sıkı ve tüylerini elleriyle daha sıkı kavradı, öyle ki birkaçını koparması gerektiğini biliyordu.

Kontrolsüzce dönerken "Durma," diye homurdandı. "Lütfen durma."

Amcığı nabız gibi atıyor, zonkluyor ve titriyordu. O kadar ıslaktı ki, yalvarışlarından sonra daha da hızlanan parmaklarının kolay kayışını hissedebiliyordu. Delora onun parmaklarının etrafında mutlu bir şekilde boşalmak üzere olduğunu biliyordu ve bunun için kesinlikle *ölüyordu*.

Delora'dan gelen koku havayı doyurmaya başlamıştı ve Magnar onu açgözlülükle içine çekti.

Hâlâ elma ve don gibi kokuyordu ama alttan alta bir tınısı vardı, zihnini karıncalandıran bir şey. *Yaramaz* kokuyordu, sıcak kokuyordu ve kızın zevk dolu küçük çığlıklarıyla karışan kokusu, dışını şişiriyordu.

Tüyleri diken diken oldu, tüyleri diken diken oldu ve omurgasından aşağıya doğru inen bir titreşim, kuyruğunun sallandığı noktaya kadar vücudunun tepki olarak titremesine neden oldu. Kuyruğu mutlulukla yere çarptı.

Görüşü mora dönüştü ve bu renk karşısında şaşkınlıkla etrafına bakındı. Görüşü ilk kez mora dönüyordu ve bunun anlamı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama her seferinde kasıklarında, etinin altında bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordu. Ayrıca bu hissi daha önce hiç yaşamamıştı.

Ancak Magnar'ın kendi içindeki bu değişikliklere odaklanmak gibi bir düşüncesi yoktu.

Delora ona karşı inliyordu, yüzü göğsünün tüyelerine gömülmüştü, bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu. Parmaklarını hareket ettirdikçe vücudu kıpırdanıyor, içi titriyor ve parmaklarını emiyordu.

Onun içine dokunmanın böyle bir tepki vermesine neden olacağını hiç düşünmemişti, özellikle de onu ilk iyileştirdiğinde bunun bir yara olduğunu düşündüğü ve bu yarığın vücudunda hâlâ durduğunu fark ettiği için. Kanaması olmadığı ve dokunuşundan zevk aldığı belli olduğu sürece, ne yaptığı umurunda değildi.

Sadece Delora'yı mutlu etmek istiyordu ve Delora şu anda çok ama *çok* mutlu görünüyordu.

Ona dokunuyor, sarılıyordu ve o da her zaman istediği gibi ona yapışıyordu. Belki bu şekilde değil, bu kadar güzel sesler çıkararak değil, ama aslında bunu ona sarılma fantezilerinden daha çok sevdiğini fark etti.

Kadının kokusu zihnini olduğu kadar ciğerlerini de boğuyordu. Karşı konulmaz bir şekilde ona çekiliyordu. Onu solumak, tatmak, onu kaplaması için çaresizce çırpınıyordu. Bu doymak bilmez arzusunu anlamıyordu ama kokuyu derinleştirmeye o kadar odaklanmıştı ki onun ipuçlarını takip

etmeye çalıştı.

Magnar her zaman çabuk öğrenen biriydi, bu yüzden onun nefesinin kesilmesinden ya da yüksekliğinden anlıyordu.

Sevdiği bir noktayı sıyırdığı için inledi. Ve kızın içiparmaklarının etrafında şiştiğinde, olduğu yerde kaldı ve oynadı.

"Ohhh, *Magnar*."

Adını söylediği tatlı haykırışının sesi görüşünü tamamen mora çevirdi ve orada kaldı.

Kasıklarındaki iç organlarının kıpırdadığını hissetti. Garip bir histi ama aynı zamanda zevkli de hissettiriyordu, nabız atışını algılayabildiği garip bir sertlikle karıncalanıyordu.

"Oh, Tanrım. Boşalacağım," diye nefes nefese bağırdı Delora, kendi ivmesi artıyordu.

Onun ne demek istediğini merak ediyordu. Ne olmak üzere olduğunu bilmek istiyordu ve bunun ona yardımcı olup olmayacağını görmek için parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi.

Delora başını adamın boynunun arkasında duran eline dayadı, sırtını dikleştirdi ve iç duvarları parmaklarının etrafında o kadar sıkı kenetlenirken çığlık attı ki sanki içinde daha fazla bir şey için yer yokmuş gibi hissetti. Sonra içinden sıcak sıvı fışkırdı, parmaklarını ve avuçlarını kızın sularıyla kapladı ve kız dönüp zıplamaya başladı.

Ve o *koku* artık her yerdeydi.

Magnar onun boynunu yalamadan önce hırladı. Umutsuzca onun tadına bakmaya ihtiyacı vardı, eli uyluklarının arasında daha hızlı hareket ediyordu - ağızıyla gerçekten yutmak istediği yer, bu kokunun kaynağı.

Küçük bedeni kollarında titriyordu ve adam onun dudakları tatlı şarkısıyla ayrılmış yüzüne baktı. Kızın kahverengi gözleri sersemlemiş gibiydi ama yüz ifadesindeki bir şey, adamın içindeki karanlık sahiplenme duygusunun derinlerden yukarıya doğru tırmanmasına neden oldu.

Özel olduğunu biliyordu ve onu gören tek kişinin kendisi olmasını istiyordu.

Benimkini.

Vücudundan bir şeylerin kaydığını, bir şeylerin acıdığını hissetti ve kasıklarına bakmak için aşağıya baktığında bir şeyin pantolonuna yapıştığını gördü.

O zaman aklına bir şey geldi.

Ona bir şeyler oluyordu ama henüz vücutlarının aşağısına bakmamıştı. Eli kızın kalçalarının arasındaydı, pembe dudakları koyu gri parmaklarının etrafına yayılmıştı ve her şeyin ıslak olduğunu ve kızıdan parladığını görebiliyordu. Hiç bu kadar harika bir manzara görmemişti. Zihni dondu, gözlerini bu şekilde birleşmiş olan ikiliden alamadı.

Isı tüm vücudunda alevlendi ve ondan büyüyen her neyse daha da ileri fırladı.

Magnar hissettiği acıyla irkildi. İçinden gelen şey pantolonunun içinde ezilmişti ve malzeme ona karşı *korkunç bir his* veriyordu.

Mor gözleri şaşkınlık ve endişe içinde beyaza döndüğünde Delora'yı kalçalarından indirdi. Bunu nazikçe yapmaya niyetlenmişti ama hareket, giysisinin iç malzemesine zımpara kağıdı gibi sürtünmesine neden oldu.

Yanlışlıkla bir çığlık atarak onu niyetlendiğinden daha sert bir şekilde üzerinden itti. "Magnar?" Delora alnını gölgeleyen bir kaş çatmayla sordu.

Dudakları nefes nefese kalmış gibi aralanmıştı ve yanakları utançtan değil, sıcaktan dolayı açık pembe renkteydi.

Acı daha da kötüleşince irkildi.

Özür dilemek istedi. Bunun yerine, vücudundaki ağrı artık görmezden gelemeyeceği kadar arttığında evden dışarı fırladı.

Dışarı çıkıp evin yan tarafına geçtiğinde, pantolonunun önünü açmak için tırmaladı ve onu rahatsız eden şeyi serbest bıraktığında neredeyse rahat bir nefes aldı.

Diz çöktü ve şaşkınlık içinde başını çevirdi. Kalça kemiklerinin arasından çıkan fallik şeyi tuttu. Kasıklarının ortasından geçen çizginin ayrılıp ucu siyaha yakın koyu mor bir çubuğu ortaya çıkarabileceğini hiç bilmiyordu.

Dört dokunaç, açılan yarığın dibinden uçlarını arayarak uzun ve kalın gövdesinin etrafında kıpırdandı. Dokunaçların uçları bir kürek gibi sivrilmişti ve içlerinde küçük nodüller vardı.

Kendisinden gelen sert, kıpırdamayan kısmın yan tarafını merakla dürttü.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, parmağını sokup çıkardıktan sonra aslında kaygan bir sıvıyla kaplı olduğunu gördü.

Baş yuvarlağımsı oval bir şekle sahipti, ancak kenarının etrafında tümsekler vardı. Sert, fallik çubuğun üstünden ve yanlarından aşağı inen üç çift küçük yumru seti ve altından geçen derin bir girinti vardı.

Koklamaya çalıştı. O kadar uzağa ulaşamadı ama söyleyebildiği kadarıyla tatlı kokuyordu. Vücudundaki bu yeni şeyle ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Ve hiçbir şey yapmadan, sorgularcasına bakmaya devam ettikçe, hava da ona daha çok işlemeye başladı. Onu koruyucu bir tabaka gibi kaplayan sıvı kurumaya başladı.

Magnar geri çekildi.

"Acıtıyor." Sonra sanki kendi vücut parçasından kaçabilecekmiş gibi tekrar geri çekildi. "Neden acıtıyor?!"

Daha da kurduğunda inledi ve yanmayı durdurmak için kavradı. Bu sadece bir kısmını örtüyordu ve açıkta kalan kafa, hafiflemeyen korkunç batma hissi nedeniyle şişti ve bunun yerine oldukça üzücü hale geldi.

Etrafındaki gecede keskin vızıltılar yankılanırken iki eliyle kavradı ve sonra başladı tekrar içeri itiyor.

Sertliği nedeniyle kasıklarında korkunç bir baskı yaratarak canını yaktı, ancak vücudunun sığınağında anında daha iyi hissettiği yere geri sokmaya çalışmaya devam etti.

Bir şeyler arayan dokunaçlar çubuğun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmaya başladı. Bu, acısının en kötüsünü hafifletti, ancak sıkıntısından yumuşayana kadar son çeyreği vücudunun içine alamadı.

Magnar kalçalarının arasında içe doğru dönen kürk çizgisine bakarken kalçalarının üzerine oturdu. Şimdi o da yok olduğuna göre, artık orada herhangi bir his hissetmiyordu - ne başlangıçtaki gibi iyi, ne de sondaki gibi kötü.

Vücuduna sinirli bir of çekti.

Magnar, içinden gelen o tuhaf ve acı verici şeyin bir daha ortaya çıkmasına asla izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi.

Yine de zihni olumlu bir şeye, Delora'nın -onun deyimiyle- parmaklarının etrafına nasıl *geldiği* gibi bir şeye dönmeye çalıştığı ve sıvısını koklamak için elini kaldırdığı anda, görüşü mora dönüştü.

Kasıkları kıvranmaya başladı ve dikişi açılmaya başladı!

Ondan keskin bir sızlanma geldi ve ellerini kapıyı kapalı tutmak için itti. Gözlerinin avluda dolaşmasına izin verdi.

Onun kokusunu, çıkardığı sesleri, yüz ifadelerini düşünmek vücudunu kıpır kıpır yapıyordu. "Bu... ona bir daha dokunamayacağım anlamına mı geliyor?"

Ama çok istiyordu.

Dişlerini dışarıdan yalayabilmek için dilini kıvırdı, ondan fişkırان balı tatmaya duyduğu doyumsuz ihtiyaç, avını bırakmayı reddeden çılgın bir hayvan gibi zihnini kavradı. O

onu tatmaya ihtiyacı vardı.

Şimdi *bunu* ondan gelmeden nasıl yapacağını merak ediyordu.

Delora kendisine hediye edilen yeni battaniyenin içine iyice *gömülene* kadar kıvrıldı. Dünyadan saklanmaya çalışırken başını desteklemesi için yastığı bile açıklığa sıkıştırdı.

Birdenbire öylece gittiğine inanamıyorum!

Her türlü duygu karmaşasını hissetti. Öfke, utanç, suçluluk, ama adam parmaklarını ondan çekene ve sanki yanıyormuş gibi odadan dışarı fırlayana kadar böyle hissetmemişi.

Onun yerine Delora göğsüne yaslanmış, doğrudan onun eline geldikten sonra keyifli bir coşku içinde yüzüyordu.

Aralarındaki bariyeri yıkmak istemişti. Bunun onu parmaklarını amına sokmaya kadar götüreceğini bilmiyordu ama bu yüzden kendini inkar edilemez bir şekilde ona daha yakın hissetmişti. Delora bundan *hoşlanmıştı*.

Daha önce hiç kimse kendi zevkini alabilmek için onu tahrik etmek yerine sadece onun zevkine odaklanmamıştı. Magnar'ın başının arkasını tutup şefkatle boynunu yalaması ve bir yandan da yaptığı şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını sorması kalbinin hızla çarpmasına neden olmuştu.

Şimdi her vuruşa korkuyla çarpıyordu.

Ya bundan hoşlanan tek kişi bensem? Onun nasıl hissettiğini yanlış mı anlamıştı? Ona bunu yapmasının sebebi acıma mıydı?

Ama aynı zamanda suçluluk ve utanç da hissediyordu çünkü onun sadece... öğrenmekte olduğunu bildiği halde devam etmesine izin vermişti. Delora onun ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını ve tamamen içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyordu. Belki de bunu onun için yapmıştı ama bu son derece tek taraflı hissettiriyordu.

Onu oldukça sevimli ve tatlı bulmasına rağmen, bu saf bir aptaldan faydalanmakla eşdeğerdi. İşin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği, hoşuna gittiği ve istediği için onu durdurmadığı için kendine kızıyordu.

Umarım işleri mahvetmemişimdir.

En kötüsünden korkarken karnına sarıldı. Özellikle de adam geri dönmediği için uykuya dalmakta zorlandığında.

Gökyüzü aydınlandığında bile Magnar bölgeyi terk etmişti. Koğuşunun sınırları içinde kalmaya özen gösterdi ama onu aramak için her yeri keşfettikten sonra gitmiş olduğunu anladı.

Taze suyla dolu bir kova ve ona verilen biraz yiyecek vardı, bu yüzden kendini iyi tutmak için bolca yiyeceği vardı.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre gitmemişti ve o olmadan Delora'nın düşünmekten başka yapacak çok az şeyi vardı. Ve düşünmek istemiyordu. Düşünceleri asla olumlu değildi.

Geri döndüğünde görebilmek için verandanın basamaklarında otururken ellerine bakan Delora, hayalete dönüşmeyi deneme dürtüsü hissetti. Daha önce hiç denememişti, tüm bu fikir onu korkutmuştu. Şimdi onu muhtemelen yargılayıcı gözlerle izleyecek kimse olmadığına göre, denemek için yeterince cesur hissediyordu.

Ne de olsa burada depresyonda oturmaktan daha

iyiydi. "Tamam... peki bunu nasıl yapacağım?"

Ellerini aşağı doğru çevirdi, böylece avuç içleri yeni oyulmuş basamaklara bakıyordu, sonra tekrar yukarı çevirdi ve bedeninin değişmesini istedi.

Hepsi bu kadar.

Saydamlaşmak istediği, bunu hayal ettiği anda, oturduğu pozisyonda verandanın basamaklarından bir santim kadar havalandığını hissetti. Kolları hiçbir destek ya da yardım hissetmeden dönmeye başladı. Sonunda baş aşağı durdu, böylece bacakları havada tekmelerken vücudunun üst kısmı basamaklardan geçti.

"Sağlam git! Sağlam git!"

Bir kez daha, bu kadar kolaydı.

Basamaklardan dışarı süzüldü, sert bir şekilde döndü ve belirgin bir gümbürtüyle yüzüstü yere düştü.

Burnuna aldığı darbeden ve baş verandanın merdivenlerine çarptığında boynunun bükülmesinden dolayı acıdan gözleri yaşardı. Delora, vücudunun geri kalanı başının üzerine düşmeden önce kaydı. *OW!!*

"Ne yapıyorsun, Delora?"

Magnar'ın sesini duyduğunda bir çığlık attı, yüz üstü düştüğünü görmek için orada olduğunu fark etmemişti. Sırt üstü yatarak kızaran yanaklarını saklamak için kapattı ve zamanı beş saniye öncesine döndürmeyi diledi.

"Geri mi döndün?" Cesaretini toplayıp adama baktı - adamın kendi yönünden başka bir yere baktığını gördü. "Nereye gittin?"

Adamın ellerinden birinde, kalçasının yanında sallanan iki ölü kuş vardı ve kadın onlara dikkatle baktı.

"Kara canlılarına kıyasla kuşları yakalamak benim için daha kolay, bu yüzden bende de çok fazla tüy var." Kolunu kaldırdı ve tüyleri ona doğru itti. "Ete ihtiyacın var, bu yüzden senin için avlanmaya gittim."

"Bana yemek getirmeye mi gittin?"

Bu onu rahatlatacaktı ama adam ne zaman başını ona doğru çevirse, başını başka yöne çeviriyordu.

"Orpheus'u ziyarete gittim ama evde değillerdi. Avlanıyor olabileceklerini düşündüm, bu yüzden onları bulmaya çalıştım ama bulamadım. Çok az yiyeceğin olduğunu hatırladım."

Kadın kuşları almayınca, adam kuşları onun yanında yere bıraktı ve kenara çekildi.

"Yapmam gereken işler var." Başını sallayarak uzaklaşmaya başladı - ama ondan çok kendi kendine. "Evet. Hala verandanın çatısı için destek yapmam gerekiyor."

Delora ayaklarının dibindeki kuşlara tiksintiyle baktı. Hayatı boyunca hiç tavuk yolmadığı için nereden başlayacağını bilmiyordu ve hangi kuş türü olduğunu da bilmiyordu.

Bu benim için güvenli mi?

Gözleri, kütüğün üzerine oturmuş ve bir gün önce üzerinde çalıştığı büyük kütüğü oymaya başlamış olan Magnar'a kaydı. Sırtı ona dönüktü ve Delora kalbinin sıkıştığını hissetti.

Ama gerçekten aç değilim. Yine de en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Kesinlikle bugün değildi.

Adamın uzakta olması onu ne kadar rahatsız etse de, onları ayaklarından yakalamak için öne doğru uzandı. İki kuş da büyük ve çoğunlukla kahverengiydi. *Bir tavuğun içini boşaltmıştım, yani en azından bunu yapabilirim.* Ve onları yolmak çok zor görünmüyordu, sadece iğrençti.

Bunun üzerine Delora onları dikkatlice verandaya, güvende olacakları bir yere yerleştirdi ve bahçenin etrafındaki büyük kayaları toplamaya başladı. Taşıyamayacağı kadar ağır olan birkaç

büyük kayayı toplarken çıkardığı inleme sesleri duyulabiliyordu.

Çevresinden Magnar'a baktı. Magnar'ın ona yaklaşmasını sağlamak için bunu kasıtlı olarak zor bir görev haline getirmişti.

ona yardım etti, ama sadece başını diğer tarafa çevirmeden önce vücudunun titrediğini fark etti.

Genelde onu her zaman merak eden adam, ona ne yaptığını bile sormadı.

Delora taşlardan büyük bir halka oluşturup ortasına yerleştirmek için yeterince kuru dal toplayarak iyi bir kamp ateşi yaktığında, yüzü ağlama isteğiyle karıncalandı. Kendini serbest bırakmayı, tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddederek bu isteğini bastırıyordu.

Tamam, sıçtım batırdım. İçeride kibrit aradı ve sonra ateşi yakmaya çalıştı. Kendi yaptığı kamp ateşi verandanın basamaklarından yaklaşık üç metre uzaktaydı. Evin alev almaması için yeterince uzaktı ama sıcaklığını hissedebileceği kadar da yakındı.

Benimle konuşmuyor. Bana bakmıyor bile.

Delora kendini basamaklara bıraktı ve dikkatsizce kuşların tüylerini yolmaya başladı.

Ama bu sadece benim hatam değil! Çoğunlukla onun hatasıydı. Hiç uyarmadan parmaklarını içime soktu! Delora muhtemelen onu durdurabileceğini biliyordu. *Bir kızdan onu parmaklamak için izin istemen gerekirdi.* Evet, ama yine de kızışmış bir kedi gibi adamın elinin üzerinde dönüp durmuştu.

Delora, derisinin altına bir böcek girmiş ve kalbini ısırma devam ediyormuş gibi hissettiğinde ikinci kuşu daha hızlı kopardı.

Ondan özür dilemeliyim. Ama o zaman neden özür dilediğini açıklamak zorunda kalacaktı, bu da birlikte ne yaptıklarını açıklamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. *Ugh. Eğer o bir insan olsaydı bu kadar zor olmazdı.*

Gözlerini görevinden ayırıp ona dikti.

Bir insan olsaydı bu kadar zor olmazdı ama bu durumun en başta ortaya çıkacağı da şüpheliydi çünkü Delora'nın içinde, başka bir insanın, özellikle de bir erkeğin yanında bu kadar rahat olamayacağına dair tuhaf bir his vardı. Onu tutmalarına, dokunmalarına, hatta saçını taramak gibi basit bir şey yapmalarına bile asla izin vermezdi.

İnsanların genellikle art niyetleri vardı. Magnar'ın hiç yoktu.

Onu ne zaman çekici bulmaya başladığımı merak ediyorum.

Gözlerini adamın kemikli kafatasından çıkan iri boynuzların üzerinde gezdirdi ve ne zamandan beri ona sadece değer vermekle kalmayıp, onu arzu duymaya başlayacak kadar sevmeye başladığını merak etti.

Bir zamanlar yüzü ve şekli hakkında itici olan şey, şimdi onun neredeyse... kutsal olduğunu düşünmesine neden oldu. Belki de çok uzak geçmişte Cadıların refah, bereket ve inanç umuduyla etrafında dans etmiş olabileceği ilahi bir druid ruhu gibi.

Tehlikeli pençeleri ve dişleri gibi onu hâlâ temkinli kılan yanları vardı ama onun yanında rahatladıkça, bu durum gardını düşürmesine neden oluyordu.

Delora tüyleri yolunmuş kuşlara bakıp içini çekti ve bıçakla içlerini oydu. Sonra iki sopanın ucunu düzgünce sivrilene kadar oydu ve pişirmek için ateşin yanına koyabilmesi için kuşların içine soktu.

Kaçmasaydı ne olurdu merak ediyorum.

Daha fazlasını isteyebilir miydi? O sırada onun kollarında, vücudunun parmaklarının etrafında zonkladığını hissederken mutluydu. Kendi elleriyle bile olsa en son ne zaman bu kadar sert boşaldığını hatırlayamıyordu.

Tecrübesiz dokunuşu onu ateşlemişti.

Göğsündeki o iğrenç böcek daha da sert ısırды. Ayaklarını daha yüksek bir basamağa yerleştirdi, böylece kollarını dizlerine dayayıp onlara sarılabildi. Gözlerini dikerek yemek pişiren kuşları izledi.

Kokuları şaşırtıcı derecede hoştu ve midesi *sonunda* boşlukla homurdandı.

Delora esprisiz bir kahkaha attı. Bütün bu çabayı göstermişti. Taşları toplamış ve

Dalları kesmiş, ateşi yakmış, hatta kuşları hazırlamış ve kazığa bağlamıştı ama artık canı yemek istemiyordu.

Sadece uyumak istiyorum. Tıpkı daha önce Magnar'ın ne yaptığını, nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu umursamadığı zamanlardaki gibi. Sadece nasıl hissettiğinden kaçmak istiyordu, özellikle de bir şekilde öncekinden daha kötü hissettiği için.

Pişirmeleri bittiğinde Delora kuşları ateşten uzaklaştırdı ve bir beze sardı. Onları daha sonra yemeyi deneyecekti ama şu anda midesi bunu denemek için bile fazla düğümlenmişti.

Gökyüzü gittikçe kararıyordu. Evin etrafındaki ağaçlar yüzünden Peçe'nin içi her zaman karanlıkmış gibi görünüyordu. Yakın zamanda gece olacağını düşünmüyordu ama sürekli gölgeler, güneş gerçekten batmadan çok önce gecenin çökmesine neden oluyordu.

Delora, Magnar'ın kanıyla garip bir büyü yaptığı zamandan kalma yıkama kovalarında kalan suya baktı. Artık soğuktu ama yine de kendini sildi ve hemen pişman oldu.

Hava sıcakken olduğu kadar rahatlatıcı değildi. Kovayı dışarı sürüklerken ve söndürmek için ateşin üzerine atarken titredi.

"Hey, Magnar," diye seslendi Delora. Bu onun dikkatini çekmek için son bir çabaydı. "Ben, uh, uyumaya gidiyorum."

Uzun bir süre boyunca sessizlikle karşılaştı ve Delora onu büyüyen gölgeler arasında nerede bulacağını sadece parlayan yeşil küreleri sayesinde biliyordu. Boynuzları bazen hareket eden bir ağaçmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Başını omzunun üzerinden onu görece kadar çevirdi. "Ama yemek yemedin, Delora."

Bir elini kaldırdı ve kollarını gövdesine sararak pazısını ovuşturdu. Bakışları yana, sönmüş kamp ateşine kaydı ve sonra orada kaldı. Gerçekten cevap verdiği için neden rahatladığını anlamıyordu ama endişeleri azalmamıştı.

"Canım yemek istemiyor."

"Ama yemek yemelisin." Burnunu havada kamp ateşine doğru sürükledi. "Senin için avlandım ve sana et getirdim. Bu seni daha güçlü yapacak."

Yüzü soldu.

Hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Bu şekilde suçlanmayı beklemiyordu. Onun bu şekilde görünmek istemediğini biliyordu, ama karnında kurşun gibi hissedeceğini içtenlikle düşünürken yemek hakkında sorgulanmak istemiyordu.

"Sonra yerim," diye kabul etti, yalanın tadı ekşiydi.

Delora içeri girdi ve uyandığında geceyi görebilmek için birkaç mum yaktı. Kendisine birkaç mum tabağı verilmişti ve bunun için minnettardı. Magnar'ın tüm emeklerini yakıp kül etmek istemiyordu.

Sundurmayı geçmeden önce tırmanan üç parmaklı toynakların tanıdık sesini duyduğunda sırtı dimdik oldu. Kapı gıcırdayarak açıldığında irkildi ve tam zamanında dönerek adamın kapı aralığından içeri adım attığını gördü.

Asıl telaşlanmasına neden olan şey gözbebeklerinin beyaz olmasıydı. Sadece korktuğunda ya da endişelendiğinde -genellikle de kendi iyiliği için- bu renge dönüştüklerini biliyordu.

En azından bir süre daha muhafaza etmek için beze sardığı eti, üzerine koyduğu masadan almak için eğildi.

"Hiçbirini yemedin."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. *Bunu nereden bilebilirdi ki?* Onlardan bir ısırık almadığını bilmek için onu izliyor olması gerekirdi. İzliyor muydu?

Suçüstü yakalanan Delora'nın yanakları, kuşları hazırlarken yaptığı özensiz girişim dışında, kuşların tamamen sağlam olduğunu göstermek için bezi açtığında ısındı.

Gözlerini ayırıp kulübenin kütük duvarlarına büyüleyici bir şeymiş gibi baktı. "Onları sonra alırım."

Etlerin bozulmadan önce birkaç saatten fazla dayanacağından şüpheliydi, çünkü onları doğru bir şekilde saklamanın bir yolu yoktu. Bunları onun için almak için kendi yolundan çıkmıştı ve bunu boşa harcayacaktı ama kendini zorla beslemek istemiyordu. Kendini rahatlatmanın eski yolunun yemek olduğu düşünüldüğünde bu garipti.

Fantom olmak beni değiştirdi mi? Sadece zaten öğrendiği şekillerde değil, bundan daha fazlasını da mı?

Bu, canının hala yemek çektiğini fark etmesine neden oldu, ancak bir süre yemek yemediğinde bile açlık hissetmiyordu. Eninde sonunda midesi gurulduyordu ama bu da ancak yaklaşık bir gün sonra oluyordu.

Yeni beslenme alışkanlıklarına rağmen kilosunun değişmediğini fark ettiğinde göbeğini kucakladı. *Kalıcı olarak böyle miyim?* Eğer öyleyse, bu bedeninin, boyunun ve hatta yaşının aynı kalacağı anlamına geliyordu.

Yanağına dokundu. *Sonsuza kadar genç kalmak için mi?*

Yaşlanma fikri bir zamanlar Delora'yı korkutmuştu - özellikle de Hadith'in acımasız yorumları yüzünden - ama eğer kalıcı olarak böyleyse, artık endişelenmesine gerek yoktu.

O derin düşüncelere dalmışken Magnar parmaklarının ucunda bir et parçasıyla yaklaştı. Çömelmiş, başını yana eğmiş ve sanki onun kaçabilecek ürkek bir hayvan olduğunu düşünmüş gibi yavaşça yaklaşıyordu.

"Eğer çok yorgunsan seni besleyebilirim," diye teklif etti, gözbebekleri hâlâ bembeyazdı. "İnsanların güçlü olmak için yemeğe ihtiyacı vardır. Yemez ve içmezsen iyileşemezsin."

En başından beri Magnar'ın temel önceliği onun ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmaktı. Bütün gün onunla konuşmayı umursamadığı halde burada olmasının nedeni bu muydu?

Parmak uçlarını ağızına götürerek beyaz eti dudaklarına bastırdı. Gözyaşları kirpiklerinin ucunda toplandığında Delora kendini zavallı hissetti ve onu durdurmak için iki eliyle bileğini kavradı.

Bir insana bakmak, onu beslemekten çok daha fazlasıdır. O sadece suya, güneşe, yiyeceğe ve biraz boş zamana ihtiyacı olan kafesteki evcil bir kuş değildi. Delora onun ilgisini *istiyordu*.

Bu ona yaşadığını hissettirdi. Varlığının *istendiğini* hissettiriyordu. Magnar yanındayken kaybolma arzusu azalıyordu. Magnar gittiğinde ya da onu görmezden geldiğinde, bu arzu baskısını iki katına çıkarıp yere batacağını hissetmesine neden oluyordu.

Ve bunun kendisi için acınası bir durum olduğunu *biliyordu*. "Delora," diye uyardı ama Delora başını salladı.

"Seni üzdüysem özür dilerim," dedi sessizce, ellerini burnunun etrafından kavrayacak şekilde öne doğru uzatarak.

Onun dokunuşuyla başı geriye doğru fırladı ve Delora kalbinde acı verici bir dalgalanma hissederken alt dudağını ısırırdı.

Ta ki burnunu, onu bekleyen avuçlarının arasından geri itip yemeği dikkatlice yere bırakana kadar. Bu ona ellerini yüzünü kavrayan kendi ellerinin üzerine koyma özgürlüğü verdi.

Magnar genellikle ona bu şekilde uzanmadığı için şok içinde başını eğmişti. Magnar'ın gözbebeklerinin 'kapanmış' gibi kararmasından ve artık ellerine süründüğünü hissedebilmesinden bundan hoşlandığını anladı.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı Magnar neredeyse avuçlarının içine sokulurken. "Kokunu içine
itiyor

burnum ve ellerin de onları hissedebileceğim kadar sıcak."

Yemeği unutup kollarını dizlerine dolayarak onu daha yakına çekti ve vücudunun daha büyük bir kısmını burnunun etrafına doladı. Ucu doğrudan gömleğinin açıklığına, göğüslerinin arasına değiyordu ve nefesi aynı anda her ikisini de okşamak için içeriye doğru yayıldı.

Isı bir anda tüm vücuduna bir ürperti olarak yayıldı ve nefesi kesildi. Sonra dili, sanki onu tatmak istiyormuş gibi göğüslerinin vadisi arasında gezinmek için dışarı çıktı. Bu, kadının vücudunda bir elektrik şoku yarattı.

İkisi de sanki aralarına bir güç girmiş gibi birbirlerinden uzaklaştılar. Adamın burnu ellerinin arasından çıkarken kadın adamın kollarından kurtuldu.

Gözbebekleri parlak bir mor renkte parlıyordu. Başını yana çevirerek, sanki onun görmesini istemiyormuş gibi bir eliyle gözlerini kapattı. Çenesi açıldı ve hırıltılı bir nefes verdi. Sonra vücudu, kafatasının tabanından omurgasının dibine kadar uzanan bir titremeye sarsıldı ve kuyruğunun kıpırdamasına neden oldu.

Ama Delora geri çekilmişti çünkü bu küçük dokunuş onu bir yıldırım gibi harekete geçirmişti. Adamın yalaması ona bir gece önce meme ucunun ve hassas teninin üzerinde gezinmesini hatırlatmış ve iç duvarları adamın parmaklarının tekrar girmesini istemekle kenetlenmişti.

Magnar burnunun ucunu elinin tamamıyla kapattı ve etrafındaki kokuları bastırmak için avucunu burun deliğinin üzerine bastırdı.

"Yine o tatlı kokuyu almışsın," dedi, sesi normalden daha boğuk, hatta daha karanlıktı.

Korkunç bir duygu Delora'nın içini parçaladı. Bir kolunu karnının üzerine sardı ve dirseğini kavrayarak gözlerini ondan çevirdi. Her şey yolunda gidiyordu, onunla konuşuyor, ona sarılıyordu ve vücudu sadece bu yüzden bile tahrik olmaya karar vermişti.

Neden bana bu tepkiyi verip duruyor?

Magnar'ın burnunun ucunu tuttuğu birkaç saniye geçtikten sonra Delora, gözbebeklerinin her zamanki yeşil renklerine dönmesini izledi.

Biraz daha yaklaştı.

"Bu koku ne anlama geliyor?" diye sordu, öne doğru uzanıp leğen kemiğine dokunarak. "Dün sana dokunduğum içindi, ama az önce sadece seni tutuyordum."

Delora bunu ona açıklamak zorunda kaldığı için yüzünün solup solmadığını ya da kızarıp kızarmadığını bilmiyordu. Ve açıklaması gerektiğini de biliyordu. Bu kadar iyi koku alma yeteneğine sahip olduğu için bu bilgiyi ondan saklayamazdı. "Bu bazen insanlara olur. Sana yakın olmak ve beni yalaman hoşuma gitti, bu yüzden heyecanlandım." Delora gömleğinin alt kısmını

kavradı ve iki eliyle aşağı doğru itti, sanki bu

ondan yayılmasını engellemeye yardımcı olur. "Buna uyarılma deniyor, yani tahrik oluyorum ya da tahrik ediliyorum." "Uyarılmak mı?" Başını merak ettiğini bildiği ama anlamadığı bir şekilde eğdi. Delora'nın gözleri sanki zihni bu konuşmadan bir kaçış yolu bulmaya çalışıyormuş gibi yana kaydı.

Sonunda ona geri döndüler.

"Arzu hissetmeyen birine bunu açıklamak zordur."

Başı öncekinden biraz daha keskin bir şekilde diğer tarafa eğildi ve kuru kemiklerin birbirine çarparak çıkardığı ses ondan geldi.

"Ama sana sarılma arzusu hissediyorum."

Delora başını salladı ve saçları omuzlarında dalgalandı. "Bu farklı türde bir arzu."

"Ama bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Delora, sorusunun saldırganlığı karşısında aralarında boşluk yaratmak için geri adım attığında, Magnar onu takip etmek için öne doğru süzüldü. Başı onun hareketlerini takip etti ve yüzen, dönen, ateşli girdaplarında hiçbir duygu barındırmayan o küreler onu izliyordu.

Onun bir yanıt beklediğini biliyordu.

"Evet. Senden hoşlanıyorum, Magnar."

Gözbebekleri her zamanki yeşil renklerine dönmeden önce parlak sarı renkte parladı.

Değişeceklerini *biliyordu*. "Ve Delora dokunuşumdan hoşlanıyor mu? Bana sarılmayı o kadar çok seviyor ki bu kokuyu mu yaratıyor?"

Neden bu şekilde ifade ettiğini bilmiyordu ama başını salladı. Sonunda burnunu bırakıp kollarını kalçalarına dolayarak onu çömelmiş dizlerinin arasına çekmek için uzandığında, Delora telaşla ondan uzaklaştı.

Pençelerinin uyluklarının arkasını sıyırdığını hissettiği an dizleri neredeyse çökecekti. "Üzgünüm ama yapamam." Uyarılmışlığı derinleşiyordu, sadece onun sesi ve en ufak dokunuşu bile açgözlü vücudu. "Özür dilerim," diye

tekrarladı. "Neden özür diliyorsun?"

Yavaşça, onun hızıyla, geri çekilişini takip etmeye başlarken, şimdi ondan gelen yırtıcı bir enerji

vardı.

Çünkü bunu seninle yapmak yanlış geliyor. Bunu onun duygularını incitmeden nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Sadece bir Duskwalker değildi, aynı zamanda anlamıyordu da. Ne yapacağını bilmiyordu. Delora yüzünü kapattı ve bir cevap bulmayı diledi.

Ayak bileği ve ayakları altından çıktığında inledi. Yerde sürüklenmeden önce kışının üzerine düştü.

"Nereye gidiyorsun, Delora?"

Gömlek sırtının yarısına kadar indiğinde ve göğüslerinin alt kıvrımından ayaklarına kadar her şey ortaya çıktığında Delora bir nefes verdi. Magnar daha sonra gömleğin altından tuttu ve boğazına gelecek şekilde yukarı itti, böylece göğüslerini tamamen ortaya çıkardı.

"Hey!" Adam elini kaldırıp işaret parmağının ucunu meme ucuna sürttüğünde, meme ucunun hassas yüzeyinde keskin bir his yaratarak altından kalkmaya çalıştı.

Labia kıvrımlarının dudakları arasında büyüyen uyarılmasının kayganlığını hissettiğinde kıvrıldı. Gözleri mora döndü ve hızlı bir hırıltıyla onu kendisine doğru sürükledi.

"Kal," dedi. "Dokunmak istiyorum."

"Bence bunu yapmamalıyız."

Adam dilini göğsünün tamamında gezdirdiğinde Delora tartışmayı kaybetti. Büyük ve düzdü ama biraz sertti. Alt kıvrımından meme ucunun üzerinden geçirdi ve ardından areolası boyunca daire çizdi.

"Ama senin *uyarılma* kokunu seviyorum. Seni iyi hissettiriyor."

Tekrar yalamaya başladığında Delora elini burnunun ucuna bastırdı ve itti. "Ama bütün gün benden kaçıyordun! Bundan hoşlanmadığını sanıyordum."

Magnar kolunu öne doğru uzattı ve kızın kendisini itmesini engellemek için kolunu omzunun yanında yere sabitledi. Bacaklarını ayırmak için diğer elini kalçasına koydu ve ardından gelen oflama ve titremeden onun kokusunu derin bir şekilde içine çektiğini anlayabildi.

"Çünkü sana her baktığımda, sana dokunmak istedim. Teninin tadına bakmak istedim." Başını aşağı eğdi ve göğüslerinden birini *ısırdı*, ön dişlerinin tamamını göğsün tümseğine batırdı. Sonra meme ucunun etrafını ve üzerini yalayarak tükürükle kapladı. "Ama gözlerim morarıyor ve vücudum bir tuhaf oluyordu. Bundan hoşlanmadım."

Gözbebekleri şu anda her saniye daha da derinleşen bir mor renkteydi.

Pençelerini kızın iç uyluk çizgisinde gezdirdi ve kız neredeyse başını geriye atarak hırıltılı bir nefes verdi. Parmaklarının ucundaki sivri uçlar kadının iç organlarına her zaman tuhaf şeyler yapıyor gibiydi. Sağ göğsüne tam anlamıyla batan dişleriyle birlikte, ikisi de... yanlış, tehlikeli ve lezzetli bir şekilde *yaramaz* hissettiriyordu.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Tahrik olmak dokunulmak istediğin anlamına gelir, değil mi? Seni iyi hissettirmek istiyorum." Başını geriye çekti, burnunu sokmadan önce meme ucunu bir kez ısırdı. "Buraya dokunduğumda kokun derinleşiyor."

"Magnar, bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

Kafa karıştırıcı duygular içinde fokurduyor ve zihni allak bullak oluyordu. Her dokunuş tenini daha da yakıyor, girişindeki arzu havuzunu derinleştiriyordu. İhtiyaçtan kanı daha hızlı akıyordu ama Magnar'ın bunu *neden* yaptığını anlamıyordu. Magnar'ın bundan çıkarı neydi?

Ona acıdığı için miydi? Onun için kendini tatmin etmek mi?

Bunu yapmak, onun kendisine dokunmasını *istiyordu* ama aynı zamanda bundan hoşlanmasını da istiyordu. Nedenini bilmiyordu, sadece istiyordu ve onun parlayan mor küreleri onu daha da altına çekiyor gibiydi.

"İyi olacağım," diye söz verdi, neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğini anlamamıştı. "Kontrol

bende."

Pençeleri geri çekilmiş iki parmağını girişinden klitorisine kadar gezdirdi ve sert yumrunun okşaması altında yana doğru hareket etmesini sağladı.

Onları kaplayan uyarılma damlasını incelemek için kaldırdığında yüzü anında kızardı. Çok şey toplamıştı.

"Geçen seferkinden daha ıslaksın."

"Hayır!" diye bağırdı adam dilini dışarı çıkararak elini kaldırdığında. "Yalama onu!"

Artık çok geçti.

Magnar onun tadına bakmak için dilini merakla parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Ardından gelen hırıltı derindi, gümbürdüyordu ve göğsünü titreterek derisinin tüylerini diken diken ediyordu. Gözbebekleri *koyu* yeşil renkte parladı, sonra daha da *koyu bir* mor renge döndü. Gömleğinin altından tüm vücudunun kabarmasını izledi.

"*Daha fazla,*" diye hırladı.

Delora sırtının alt kısmı adamın kalçalarına dayanana kadar tekrar çekildi. Sonra adamın uzun, sert ve kaba dili Delora'nın içine, rahim ağzına dayanacak kadar sokuldu. Dişlerini onun etrafından ayırdı.

Tüm vücudu eridi. Beyni kafatasının içinde yapışkan bir maddeye dönüştü. Titremesi tüm sinir sistemini sarstı, her şey karıncalandı, her şey sıkıştı - ayak parmakları, elleri ve sert organın etrafındaki amı. *Her şey* zonkluyordu.

Kalçalarını, dilinin döndüğünü hissettiği yönün tersine çevirdi ve sonra yön değiştirdiğinde diğer tarafa. Ayak parmakları kıvrıldı, daha önce hiç bu kadar esnek, kıpır kıpır bir his hissetmemişti.

Dili çekilmeden önce onun kayganlığının her damlasını toplamak istiyor gibiydi. Başını geriye yaslayıp ağzının içini yaladığında ve inlediğinde gözbebekleri siyaha dönüştü. Onu yukarıda tutan kalçasının etrafındaki eli daha sıkı kenetlendi, parmak uçları içeri girdi.

Magnar başını aşağı çevirip gözlerini açtığında bir huff attı.

"Tadın böyle mi?" Göğsünden bir gümbürtü geldi, sanki içinde titreşiyormuş gibi bir ses. "Tadının bu kadar nefis olduğunu bilseydim, bunu daha önce yapmaya çalışırdım."

Onu tekrar yalayacakmış gibi başını tekrar öne eğdiğinde, Delora iki eliyle boynuzlarını kavradı ve dirseklerini kilitleyerek sıkıca tuttu.

Ona beklemesini söylemek istedi ama yapamadı. Kelimeler ağzından dökülmüyordu, sanki göğsünde tıkanmışlardı ve patlamayı reddediyorlardı. Bir parçası onun durmasını istemiyordu.

Bunu yaparsa, tıpkı geçmişte ona hayır dediğinde olduğu gibi, onun da bunu yapacağını biliyordu.

Ama onun bunu tekrar yapmasını kaldıramazdı. Vücudu neredeyse tamamen erimişti ve düşünmeye ihtiyacı vardı. *Dilini içime soktu!* Arkasında bıraktığı tükürük kalındı ve kıvrımlarının arasına yayılıyordu. Bundan hissettiği karıncalanmayı hafifletmek için kıvranıyordu.

"Daha fazla. *Daha* fazlasına ihtiyacım var," dedi sesinde hırçın bir tonla. Gücü onunkine karşı galip geldi.

Yassı ve iri dili kızın arka tarafını yaladı, kızın şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu, sonra girişine ve ardından klitorisine daldırdı. Tam olarak doğru şekilde okşadığında kalçaları dalga dalga yanlara doğru hareket etti.

Delora hâlâ onun boynuzlarını tutuyordu ama şimdi tamamen farklı bir nedenden ötürü. Ölümüne bir tutuşla, vücudu onun hareket eden diline karşı eğilip dudaklarını birbirinden ayırdığında kendini merkeze almak için onları kullandı. Boğuk bir inilti çıkardı.

Bacaklarını kapatmaya çalıştı ve bunun akıl sağlığını korumak için mi yoksa bunun ne kadar *harika* hissettirdiğinin yoğunluğundan kaçmak için mi olduğundan emin değildi.

Magnar durakladı ve korkunç bir inilti çıkardı.

Başını geri çekti. Onu aşağı indirdi, titrerken her iki kalçasını da sıkıca kavradı. Ardından gelen ikinci inilti bunun zevkten değil, tiksinti ya da acıdan kaynaklandığını gösteriyordu.

Çenesini araladı, yüksek sesle oflarken üst dişlerinden salya damlıyordu. Her nefesini yüksek perdeden bir sesle veriyordu.

Delora'nın boynuzları üzerindeki tutuşu daha da sertleşti ve kaşları onun davranışı karşısında birbirine düğümlendi. Tüm hassas yerlerinin ona verdiği yaramaz zonklamayı görmezden gelmeye çalıştı, onu geri getirmek için onu çekmesini istedi.

Eğer Magnar durmak isteseydi, hiç itiraz etmeden ona izin verirdi. Sadece... bu tür bir dokunuşu kışkırtmaya devam ediyordu ve sonra tuhaflaşp uzaklaşıyordu.

"Sorun nedir, Magnar?"

Dizlerinin üzerinde oturduğu süre uzadıkça, titremesi daha da kötüleşiyor gibiydi. Karnını kavradı, pençeleri gömleğine saplandı ve onu yırttı.

Şimdi elinde kalan tek iyi giysiyi giyyordu.

"Acıyor Delora," diye inledi.

Bir kez daha ürperdi, bu kez gözbebekleri kararmıştı ve boynunu yırttı. Ama geri çekilmiyordu. Bunun yerine, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi kalçasını sıkıca kavıyor gibiydi. Moraracağını bildiği için yüzünü buruşturdu.

Delora biraz oturabilmek için yuvarlandı, dirseklerine yaslandı ve vücudunda bir yara olup olmadığına baktı. *Onu tekmeledim mi? Çok kıpırdanmıştı* ama ne kadar hareket ederse etsin, insan bacaklarında bir Duskwalker'ı incitecek güç olduğunu sanmıyordu.

"Nerede?"

Başını yana çevirmeden önce gözbebekleri beyaz renkte parlayarak Delora'ya tereddüt ettiğini gösterdi. Karnını tekrar tuttuğunda mor renk kaldı ve başı yana doğru eğilip aşağıya bakarken daha uzun bir beyaz parıltı verdi.

Açık kalçalarının arasında görebildiği tuhaf görünümlü çıkıntıyı görmek için muhtemelen gözlerini kışmasına gerek yoktu ama gözleri *neye* bakması gerektiğini görmekte zorlanıyordu. Pantolonunun içinde hareket eden bir şey gördüğünü kabul etmeyi reddetti.

"Magnar?"

Adam uzanıp pantolonunun düğmelerini açacakmış gibi pantolonunu çektiğinde ağzı kurudu. Daha önce orada hiçbir şey hissetmemişken, ne yapmak üzere olduğunu ortaya çıkarmak için onları gerçekten açtığına inanmadı.

Yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu.

Bir şey yapmasına bile gerek yoktu. Pantolonunu tamamen açtığı anda içinden sert, uzun, şişman ve *yanlış* bir şey fırladı. Bunu, dilinin kadının içinde nasıl hareket ettiğine oldukça benzer şekilde kıpırdayan dört hareketli uzuv izledi.

Delora'nın çenesi düştü ve dudakları aralandı.

Gözlerinin önünde, şimdi kalça kemiklerinin arasında, göbeğini geçip biraz daha yukarıda duran, o güne kadar gördüğü ve hatta duyduğu en büyük sik duruyordu.

Oval biçimli kafa o kadar koyu bir mor renkteydi ki neredeyse siyah görünüyordu. Renk, kafanın kenarının arkasında açılmaya başladı ve bir tür dikişle karşılaşana kadar koyu bir mora dönüştü. Bu şeyin geldiği yer olduğu belli olan bir yarık açılmıştı ve görebildiği kadarıyla içi de koyu mordu.

Beyaz çıkıntılı kalça kemiklerinin arası kısa bir kürkle çevriliydi.

Yaklaşık altı, hatta belki de yedi inç uzunluğundaki dört dokunaç, sivri uçlarında daha koyu olan ve kalçalarına doğru ilerledikçe daha açık hale gelen aynı modeli izledi.

Delora'nın gözleri her bir garip ayrıntıda çılgınca gezindi. Başından, neredeyse meni kesesi olduğunu düşündüğü ama bunun yerine penisinin alt tarafına gömülmüş gibi görünen tabandaki büyük oval çıkıntılara kadar. Gözleri penisin altındaki derin oluktan yukarı doğru bir yol çizdi ve sonra üst ve yanlardan aşağı doğru uzanan çift sıra nodül yumrularından aşağı indi.

En tuhaf kısım kafanın kenarıydı. Çok belirgin olan yuvarlak çıkıntıları vardı.

Fallik bir şekle sahip olması dışında hiçbir özelliği insani olarak adlandıırılamazdı. Uzunluğu insanüstü bir şeydi. O kadar uzundu ki hiçbir insanın tamamını alamayacağını biliyordu ve o kadar kalındı ki yumruğunu sıkısa yine de daha büyük olacağını düşünüyordu.

"Gerçekten bir sikin var mı?" Soru dudaklarından döküldü ama daha çok kendisine yönelikti ve tam bir inançsızlık içindeydi.

Şey, bir *horoza* benziyordu. Sadece garip bir tane. Bir sikin olması gereken yerdeydi. Ama Delora onun sert olduğu ve doğrudan gözlerinin içine baktığı gerçeğini bir türlü kavrayamıyordu.

"Horoz?" Magnar boğuk bir nefesle geri sordu, şimdi onu serbest bıraktığı için biraz daha sakin görünüyordu. Kendisinden daha büyük bir canavardı! Sonra yan tarafına dokundu ve "Bu o mu?" diye sordu.

Gözleri büyüdü ve adamın kemikli yüzüne bakmak için gözlerini onun kıvranan dokunaçlarından ayırmayı başardı.

"Sen... bunun ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Düne kadar bu yanımi hiç görmemiştim." Sonra elini onun yan tarafına koyarak onu yaklaştırdı ve tesadüfen sikini kıvrımlarının üzerinden kaydırđı. Üzerinde görebildiğı parlaklığın, aletinin nemli kalması için kendi kayganlaştırıcısına sahip olmasından kaynaklandığını fark etti. "Ama ne olduğunu biliyorsun. Bana açıklayabilir misin?"

Her nasılsa gözleri daha da büyüdü ve bakışlarını indirerek ona baktı. Amının iç duvarları endişeyle mi yoksa *ihitiyaçtan mı*, bilmiyordu, hemen sıkıştı.

"Bu bir horoz. Penis ya da sık." Dudaklarını ıslatmak için yaladı. "Bu senin bir erkek olduğun anlamına geliyor - ya da bir erkek, sanırım."

Elini kalçasından aşağı kaydırıp başparmağının tamamını kanalının içine bastırđığında Delora'dan titrek bir inilti yükseldi.

"Bu da senin bir dişi olduğun anlamına

mı geliyor?" "Evet. Bu benim vajinam.

Ya da amım."

Neredeyse amcık kelimesini söyleyecekti ama Delora bu masum Duskwalker'ın ona bu kelimeyi söylemeye başlamasıyla başa çıkamayacağını düşünüyordu.

"Neden farklıyız?"

Delora cevap veremedi gözbebekleri bembeyaz parladı ve çenesi açılırken kısık bir inilti çıkardı. Tabandaki dokunaçlar daha hızlı kıpırdanırken boşdaki eliyle sikini kavradı.

"Acıyor," diye açıkladı, o kadar sert kavırıyordu ki yumruğunun içinde ezildiğini görebiliyordu. "Açıkta kalmasından hoşlanmıyorum. Kuruduğunda acıyor."

"Kuruyunca mı?"

Delora adamın sikiindeki kayganlaştırıcıyı inceledi. Artık düzensizdi ve şaftının açıkta kalan katmanları buruşmuş görünüyordu.

"Buranın içi sıcak." Başparmağını daha da derine itti ve sonra yana doğru çekerek, sanki içine biraz bakmak istiyormuş gibi amını açtı. "Ve ıslak, dikiş yerimin içi gibi."

Uçuşan gözbebeklerine mor bir renk geldi ve bir nefes gibi derin ve kısa bir nefes verdi. Kalçaları geri çekildi ve sonra öne doğru itildi. Altındaki o oluğu o kadar mükemmel yerleştirdi ki

Klitorisinin sert çıkıntısı tam ortasına oturdu ve her taraftan ovuldu.

Ohhh, lanet olsun! Dudağını ısırды ve dalgınca içine itti, göz kapakları onun vuruşu bitene kadar mutluluk içinde kontrolsüzce çırpındı.

"Bu daha iyi hissettiriyor." Boynuzları kızın üzerinde gölgeler oluştururken, onu kalçasından tuttu, diğer elini kalçalarının yanında yere koydu ve ileri geri hareket etmeye başladı. Adamdan gelen ıslaklık yavaşça yayılmaya başladı. *"Haa. Bu yardımcı olur."*

Alt dudağını ısırды ve kendini adamın ağır ereksiyonuna doğru itmeye çalıştı.

"Öyle mi?" "Ama yeterli değil."

Delora'nın kafasına dank etti.

Ne olup bittiğini bilmiyor olabilirdi ama vücudu biliyordu, *içgüdülerini* biliyordu. Sikinın ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordu ve sikinin başının gözünde tek, kalın bir meni damlası gördüğünde, bir karar vermesi gerektiğini biliyordu.

"Delora," diye inledi. "Senin içinde olmak istiyorum. Sıcaklığa ve neme ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Benimle seks yapmak istiyorsun," diye fısıldadı, en azından ne dediğini anlamasını istiyordu. En azından buna bir *isim* vermesini. "Benimle samimi ol."

Ve her ne kadar yarrağın ona doğru kayması, küçük klitorisini ileri geri okşaması ve aynı zamanda yarrağın alt tarafındaki oluğun derinliklerinde olması garip olsa da, Delora bunu istediğini biliyordu.

Büyükliğünden korkuyordu, canının yanabileceğini biliyordu ama Magnar'ı istiyordu. Delora onun bu yanını rahatlatmak, yatıştırmak istiyordu. Girişindeki havuz büyüdü ve baldırlarını Magnar'ın kalçalarına sarmaya çalıştı.

"İçinde," diye tekrarlardı, sanki artık başka bir şey düşünemiyormuş gibi. "İçine ihtiyacım var."

Yere uzanan kadının etrafında kıvrılmak için kendini alçaltırken kalçalarının hızı arttı.

Başparmağını yeterince dışarı çekti, böylece elini kızın arka tarafına kaydırarak bir yanağını kavradı ve onu itişlerine doğru kaldırdı.

Altındaki iki dokunacın uçlarını arayarak kıcının üzerinden kaydığını, tenini gıdıkladığını ve şaşkınlıkla yukarı doğru zıplamasına neden olduğunu hissedebiliyordu. İçlerinin bu kadar sert olmasını beklemiyordu ama onlar da ıslaktı.

Kalbi sıkıştı. Alnını adamın göğüs kaslarının tüylerine dayadı ve küçük bir baş selamı verdi.

"Tamam. Sadece... sadece nazik ol, tamam mı?"

Delora elini indirdi. Magnar'ın sikinin başını kavradığında, gözleri kıpkırmızı parlayarak hırladı. Delora irkildi ve geri çekildi.

Hırlaması sürekli bir hırıltıya dönüştü, sanki kızın dokunuşu içinde bir saldırganlığı ateşlemişti.

Bu kez sikini tabanından tuttu ve kalçalarını geriye çekti. Öne çıktığında, ucunu amının yarığına sıkıştırdı ve şimdiden sıkı bir uyum olacağını söyleyebilirdi.

Ucu kadının uyarılması, kayganlaştırıcı madde ve adamdan sızan prekum damlalarıyla nemliydi. Bu, *sertçe* içeri itmeye başladığında girişini kolaylaştırmadı.

Gözleri kenetlendi ve onu yavaşlatmak için elini adamın leğen kemiğine bastırdı. *Çok büyük.* Bu işe yaramayınca, dizlerini kalçalarına doğru itebilmek için yukarı kaldırmaya çalıştı ama dizlerini kalçalarının arasında oynatamayacak kadar yakındı.

Delora, girişi geniş ve geniş kafanın üzerinde yol almaya başladığında bir sancı hissetti. Henüz kenarı geçmediğini biliyordu ve şimdiden gerginlik çok fazla hissettiriyordu.

Birden kendini onun altında çok küçük, çok zayıf, çok kırılgan hissetti. Adam ondan daha uzun, ondan daha iri ve o kadar güçlüydü ki, kadın durması için onu ne kadar iterse itsin, adam sadece

itmeye devam etti. Titremesi durmadı, vücudu ilk itişinin gücüne karşı kenetlendi.

"Sığacağına sanmıyorum!"

Kasık kemiği içeri göçecekmiş gibi hissediyordu! Bacaklarını daha fazla açmayı denedi, kapatmayı denedi, onu selamlamak için kalçalarını kaldırmayı denedi ve hiçbir şey baskıyı artırmıyor gibiydi.

"Sanırım önce beni hazırlamanız gerekebilir-"

Delora daha konuşmasını bitirmeden kafası tam anlamıyla dışarı fırladığında nefesi kesildi. Kollarını ve bacaklarını gövdesine doğru çekerek onun etrafında sıkılaştı ve göğsündeki kürkü kendisine doğru bastırdığında onu yumrukladı.

Acı hissetti, neredeyse dayanılmaz derecede sıkı oturmuştu. Gözleri yaşlarla doldu ve aşağı baktığında sadece başını aldığını gördü. Henüz dibine kadar bile girmemişti ve bunun çok fazla olduğunu biliyordu.

"Sen çok büyüksün, Magnar."

Öyle miydi? İçerideydi, belki şimdilik biraz rahatsız edici bir şekilde, ama bu kadar büyük bir şeye uyum sağlayıp sağlayamayacağını gerçekten merak ediyordu. Nedenini bilmiyordu ama bunun aralarında mümkün olmasını istiyordu.

Belki de sadece gevşemem gerekiyordur. Kendini oldukça gergin hissediyordu ve vücudunu ona karşı yumuşatmak için nefes almaya çalıştı.

"Sıkı," diye titreyerek mırıldandı. "Islak. Bu kadar sıkı olacağını bilmiyordum."

Elini kaldırıp kadının başının yanına indirebilmek için geri çektiğinde pençeleri yere çarparak ahşabı oydu. Kendini ona yaklaştırdığında, diğer kolu altından kayarak onu kendisine doğru tutabildi.

"Ve sen çok sıcaksın, *Delora*."

Daha fazla ittiğinde, Delora'nın sırtı kavislendi. O daha beklemesini söyleyemeden, koca siki çoktan rahim ağzına ulaşmış ve daha derine inmek için bastırmaya başlamıştı bile.

"Ha," diye homurdandı, gövdeleri arasında birbirine değmeyen bir yer kalmayacak şekilde onları birbirine sıkıştırdı. "Kalbinin atışımı içeriden hissedebiliyorum."

Titreyen vücudu gerginlikle şişerken, onun sikinin kalınlaştığını hissetti. Adam bir inilti çıkardığı sırada o da inledi. Ama adamın vücudunun daha da titrediğini ve elinin onu daha sıkı kavradığını hissettiğinde bir şeyler olduğunu anladı. Şimdiye kadar duyduğu en garip sesi çıkardı.

Sonra sıcaklık, sıvı sıcaklık, içini rahatlatmaya başladı. Delora neredeyse vücudunun onun kollarında jöleye dönüştüğünü düşünecekti. Ona rahatlatıcı bir mutluluk vermek için birleştikleri yerde cennetin oluşmaya başladığını düşündüğünde görüşü ikiye bölünerek sersemledi.

Aleti ağır patlamalar halinde zonklıyor, inmeden önce kalınlaşıyor, şişmeden önce kabarıyordu. Tekrar ve tekrar.

"Geliyor musun?" diye fısıldadı, kanalının içinde fokurdadığını ve her fişkırıpta onu doldurduğunu hissedebildiği tohumla inlemek için duyduğu lezzetli arzuya direnmeye çalışıyordu.

Magnar'ın unutulmaz, güzel iniltisi onun tek cevabıydı. Sadece tek bir hamlede, vücudunun Magnar'inkini yutmasının verdiği zevk Magnar'ın boşalmasını sağlamıştı.

İçinden dökülmeye başladı, kıcının kıvrımından aşağı damlayarak yere düştü ama umurunda değildi. Magnar hafifçe salladı, etrafa yaydı ve çok daha küçük olan vücuduna, kolanının etrafında şekillenmeyi öğretti.

Ve ses kesildiğinde, bir anlığına nefes nefese kaldılar. Etraflarında yankılanan sessizlikten başka tek ses nefesleriydi. Delora alt dudağını ısırırken yüzü duygusal bir ıstıraba dönüştü.

Onu kaldırabilirdi belki ama şimdi bile dar geldiğini hissedebiliyordu. *Doldurulmuş*, aşırı dolu, kapasitesine kadar gerilmiş hissediyordu. Delora onun uzunluğuna ve çevresine takılmıştı ve

aşağıya baktığında onu sadece yarısına kadar alabildiğini gördü.

Bu aramızda mümkün değil.

Şu anda hareket etmeye başlarsa, Delora onun sıcak menisinin gergin iç kaslarını yatıştırmış gibi hissettirdiği rahatlığın dağılacağını biliyordu.

O bir Duskwalker. İnsan değil.

"İçimden bir şey çıktı," dedi Magnar, sesi kafatasından yayılırken nefes alıp vermeye devam ediyordu. Sesi şaşkındı. "Daha önce hiç bu kadar zevkli bir şey hissetmemiştim, sonrasında tüm vücudum karıncalandı. Böyle olağanüstü hissediyorsun."

Çenesinin köşesini onunkine sürttü. Dilini çenesinden başlayıp dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra şakağına doğru ilerleterek yüzünde gezdirirken gürledi. Kendine engel olamayarak, dilini kulağının üzerine daldırdığında vücudu titredi ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Delora buranın kendisi için gerçekten hassas bir nokta olduğunu öğreniyordu ve Magnar'ın da bunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Özellikle de çenesinin alt tarafını yalamadan önce daireler çizerek ensesine doğru ilerlediğinde. Onu yalamaya devam etti, neredeyse takdir edersesine, şefkatle, dilini etine değdirerek. Kadın kıvranmaya başladı.

"Boynumu yalamayı bırak Magnar," diye fısıldayarak yalvardı. "Gıdıklanıyorum."

Ama tenini gıdıklamıyordu. Kukusu tepki vermeye başlamıştı, belirli vuruşlarda kasılıyor ve titriyordu, menisinin içinden damladığını hissedebiliyordu ve içinde bu garip gıdıklama hissini yaratıyordu.

Magnar kolunu onun altından çekerek kollarını dikleştirdi ve onun yerine göğsünü yalamaya başladı. Önce yüksekte başladı ama başını aşağı çevirip dilini göğüs uçlarından birinin üzerinde gezdirdikçe boynuzları neredeyse başının etrafında dönmeye başladı. Gözünü dışarı çıkarmamaya dikkat etmesi gerekiyordu, bu da onun ne yaptığını görmesini zorlaştırıyordu.

Adamın geri çekildiğini hissettiğinde rahat bir nefes aldı, yüzü biraz acıyla burkuldu ama bir an için buna katlanabildi.

Pençeleri ahşap zemine vuruyordu. Bunu evin ortasında, altlarında hiçbir şey olmadan yapmışlardı. Belki de en iyisi buydu, böylece yuvada bir karmaşa yaratmamış olacaktı.

Delora'nın aldığı tek uyarı, geri *itmeden* önce ondan gelen hafif hırıltıydı ve sonra bir titreme ile cılgınca ofladı. Delora karşılık olarak inledi, yanlış türden bir inlemeydi bu.

Ne yaptığını görebilmek için boynuzlarıyla savaşmayı başardığında, Magnar'ın sikiinin yumuşamadığını fark etti. Hâlâ büyüktü ve içinde tamamen dikleşmişti ve mor kürelerle birleştikleri yere bakıyordu. Artık bu rengin ne anlama geldiğini biliyordu, Magnar'ın arzusunu ve hâlâ o yoğun renkteydiler.

Geri çekilirken, "İçiniz çok yumuşak," diye mırıldandı.

"Lütfen Magnar," diye yalvardı Delora. "Bunu yapamayız. Sen benim için çok büyüksün."

"Ama tekrar dökmek istiyorum." Çenesi açıldı, böylece dili dışarı çıkıp burnunu yırtıcı bir şekilde yalayabildi. "Senin bu parçanı doldurmak istiyorum." Hırıltısı daha da belirginleşirken, iki elinin pençelerinin yanındaki keresteyi oyduğunu duydu. "Ve *daha derinlerini* istiyorum, küçük *amcığının* içini."

Magnar tekrar içeri girdi ve bu sefer sertçe itti. Aletinin rahim ağzına o kadar derin bastırdığını hissedebiliyordu ki, bu vücudunu eğilmeye zorladı. Adamın göğsündeki kürkü kavradı ve çekiştirdi.

"Daha derine, Delora," diye hırladı. "Beni içinde daha derine götür!" "Daha derine inmeni istiyorum ama yapamazsın!" Alabildiği kadarını alıyordu!

Adam sağ elinin tüm pençelerini karnına sapladığında şaşkın bir nefes verdi. Pençeler kadının derisini deldi ve tam da sikiinin içinde olduğu yerde kanamaya neden oldu.

Pençelerinin kesilmesi canını yaktı ama acı, yırtılma hissi ve Delora'nın rahatsızlığı

daha önce amının içinde yaşadığı deneyim anında kayboldu. Rahatlama onu sular altında bıraktı.

İçinde yabancı, mistik ve garip hissettiren bir sıcaklık yayılıyordu. Adamın acısını dindirmek ve onu *değiştirmek için* bir tür büyü ya da sihir kullanıyor olması gerektiğini biliyordu, çünkü aleti daha önce imkânsız olduğu halde içeriye doğru kaymaya başlamıştı.

Ve yüce hissettiriyordu. Vücudunun Magnar'ın sikine yol açmasında, kelimenin tam anlamıyla ona uyacak şekilde yeniden düzenlenmesinde, o şişman ve sıcak sikin etrafında mutlak bir zevk içinde kıvranmasını sağlayan bir şey vardı.

Artık kendi bedenine o kadar odaklanmadığından, adamın zonklamasının o kadar çılgınca olduğunu hissedebiliyordu ki, bu bir çırpınış gibi geliyordu. Aletinin nabız gibi ama çok daha yoğun bir şekilde değişen kabarışları, sanki içinde kayıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ayak parmakları öylesine sıkıca kıvrıldı ki ayakları ve bilekleri kavislendi ve şiddetle inledi. Amcığı aceleyle daha da ıslandı, açlıkla onun sikini daha da içine çekmeye çalıştı.

Bunu nasıl yaptığını tam olarak anlayamayabilirdi ama Delora'nın önemsedığı tek şey bunun olağanüstü bir his olduğuydu. Aklını başından alıyordu, düşüncelerini çalışıyordu ve bu onu doyurulmaya daha da aç hale getiriyordu.

Adam daha derin bir yere oturmadan geri çekildi ve kadının gözleri panikle büyüdü. Çılgınca aşağı bakmaya çalıştı.

"Hayır," diye homurdandı, ellerini yanlarına doğru iterek kürkünü kavradı, böylece onu tekrar içine çekmeye çalışabilecekti. *Daha derine.* "Tamamen içeri girmedin-"

Adamın geri kalanı hızlı bir hareketle kadının içine girdi.

Aleti dibe vurdu çünkü ona verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Ohhhh!" Delora, amcığı sıkılırken çığlık attı.

Tüm vücudu eğildi. Başı gürültüyle yere çarptı ve içinde hemen unutulmuş bir ağrı yayıldı. Her şey kaskatı kesilmişti. Kolları, bacakları, karın kasları ve adamın sikini sağlamaya başlayan vücudu.

Delora adamın shaftının etrafında dönüyordu, gözleri o kadar sert dönüyordu ki görüşü kararmıştı.

Kalçalarını adamın zayıf beline dolayarak dönmeye çalıştı, adam onun üzerinde tatmin olmuş gibi gırtlaktan sesler çıkarırken onu hafifçe içine ve dışına doğru hareket ettirdi. Delora tamamen ve tamamen kaybolmuştu.

O hareketli dokunaçlar kıcının kıvrımlarını ve kalçalarını sararak onu sıkıca yerine oturttu ama onlara rağmen hareket etmeye devam etti. Şimdiye kadar hissettiği en yoğun orgazm tüm varlığını sararken, boynuzlarının arasındaki ruhunun tepki olarak titremiş olabileceğini düşündü.

Magnar, kadının amının zonklayan sikini harika bir şekilde sıkıldığını hissetti. Dişleri ayrılırken hırıltılı bir nefes verdi.

"*Siktir,*" diye inledi, Reia'nın ona öğrettiği ve daha önce hiç söyleme ihtiyacı hissetmediği bir kelimeydi bu.

Ama Delora'nın vücudunun onunkinin etrafında kasılma şekli, kalçalarının arasından çıkan ağrıyan çubuğun tüm uzunluğuna masaj yapıyordu. Aletini kaygan bir sıvıyla kaplaması, tek bir parçasının bile kuru kalmamasını sağlamak için onu tamamen ve tamamen ıslatması. Kokusu kırmızı elmalar gibi tatlı ve don gibi soğuktu ama aynı zamanda şimdi kötü olduğunu bildiği bir tang ile baharatlanmıştı.

Her şey o kadar mutluluk vericiydi ki, lanet ondan düşmüştü ve bunu söylemek doğru gelmişti.

Delora'nın içi yanıyordu. Islaktı. Kokusu o kadar yumuşak ve dolgundu ki adamın etrafında şekilleniyor, düzensiz kalp atışlarından yatıştırıcı ve rahatlatıcı bir ritim gelirken sikini kucaklıyordu. Ve o kadar sıkıydı ki, dolduramayacağı bir yer olmadığını biliyordu.

Onu bütünüyle yutmuş, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde ona bağlı hissetmesini sağlamıştı.

Vahşi bir his onu ele geçirdi ve aniden çok dar gelen giysilerinin altındaki kürk ve tüylerini kabarttı. Arkasına uzandı ve pençelerini gömleğine geçirerek onu vücudundan sıyrıp yırttı ve pantolonunun kalçalarına dolandığı yer dışında çıplak kaldı.

Koyu yeşilden önce, yoğun arzusunun moru içinde kırmızı parladı. Güçlü duygular duyularını, zihnini, kontrolünü ve akıl sağlığını çekiştiriyordu.

Magnar elini, boynunun arkası avucunun içine gelene kadar kadının vücudunun altına soktu. Orta ve işaret parmakları onu kaldırırken başını destekliyor, başparmağı ve küçük parmakları ise sahiplenici bir şekilde boğazını sarıyordu. Kendi vücudu kızını doldururken, kızın vücudunda çok hassas bir yeri kontrol ettiğini anlamasını sağlayacak kadar sert sıkı.

Kadın sonunda boşalmayı bıraktığında, Magnar onun çok daha küçük bedenine doğru eğilerek onu kaldırdı, böylece yüz yüze geldiler.

Uyarırcasına hırladı.

"Benim."

Her parçası onun olacaktı.

Ruhu onundu. Akli onundu. Kalbi onun olacaktı. Aletinin etrafına nefis bir şekilde sarılmış vücudu onun olacaktı. Kokusu, ne durumda olursa olsun, onun soluğuydu. Az önce ona verdiği o doyumsuz inilti, çığlık çığlığa bir haykırış olan inilti, sadece onun duyabileceği bir şeydi.

Güzelliği, ister yüzü ister çıplak vücudu olsun, ona aitti. Giysilerin neden önemli olduğunu hiç anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. O kadar büyük, yuvarlak ve ağırlıklarından sarkmış olan göğüslerine bakmak, tatmak, koklamak, o tahrik edici kokuyu yaratana kadar alay etmek onun hakkıydı.

Boynu gibi kulaklarıyla da oynayabilirdi.

"Sen benimsin," dedi, horozunu geri çekmeden önce, sadece iç duvarlarının onu serbest bırakmak istemiyormuş gibi emdiğini hissetmek için. Dudakları bir iniltiyle birbirine kenetlendi,

gözleri mor kürelerin arasında zıplarken, adam boynunu ve başını kucakladı ve aletini tekrar içeri soktu. ***"Ve bu, benim küçük kuzgunum, benim amım."***

Pençelerini karnına sapladığı ve bedenini kendi bedenine uydurmak için sihrini kullandığı an,

onu sahiplendiğini biliyordu. O sırada ne yaptığını gerçekten anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Ve bir daha asla bir başkasının ona bu kadar yaklaşmasına, bedeninin onun bedeninin içinde olmasına izin vermeyecekti.

Bu tek vuruş onu teşvik etmeye yetmişti ve iki kolunu altından sarabilmek için boynunu bıraktı. Bir eliyle omzunu sıkarken diğer eliyle de dış uyluğunu sararak onu yerden korudu.

Magnar geri çekildi ve onun içine geri itti, bunun saf coşkusundan titriyordu.

Delora kollarını onun gövdesine doladı, tereddüt etmeden kürkünün içine daldı ve onu çekiştirdi. Bunu yapması, her zaman istediği gibi umutsuzca ona sarılması hoşuna gitmişti. Ama şimdi kendini onun içine bu şekilde gömebileceğini bildiği için çok daha iyiydi.

Onlar birdi.

Karnı onunkinin etrafında şekilleniyordu ve o kadar yumuşaktı ki, daha fazla sallansın, ona daha fazla sürtünsün diye kendini ona daha sert girip çıkarken buldu. Onu daha küçük bir insana yapabileceğinden daha sert bir şekilde sıktı ve memnuniyetini dile getirdi.

Çıglıkları keskin, hatta kulak deliciydi ve adam her birinin tadını çıkarmak için kendine izin verdi.

Hızını artırması, onu tekrar tekrar mızraklaması uzun sürmedi. Kısa süre sonra içinden sıvı fişkirirken etrafında düzensiz bir şekilde kenetlenmeye başladı.

"Bu!" diye inledi, neredeyse boğulacak kadar nefes nefese kalmıştı. Sesinin tonu, karanlığı ve boğukluğu sürekli değişiyor, kendisi üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu ortaya koyuyordu. *"Tekrar. Tekrar gel, Delora. Koklamak istiyorum. Hissetmek istiyorum."*

Kemikten başka bir şey olmayana kadar onu tüketmesini istiyordu.

Magnar hayatı boyunca doymak bilmez bir açlık hissetmişti. Et yemek, kasları deşmek, organları ısırmak. Bunun dayanılmaz olduğunu düşünmüştü ama hiçbir şey kollarında kıvranan bu kadının içine derinlemesine girme açlığıyla kıyaslanamazdı.

Kız onun etrafında zevkle kıvrandıkça, adam onunla daha da sert olmak istiyordu. Yavaşça boğazını ısırdı ve dokunaçlarını kalçalarına dolayarak ve kollarını vücuduna sararak onu yerinde tuttu. Magnar onu yere mıhlamak, öyle bir mıhlamak istiyordu ki efendisinin kim olduğunu bilecekti. Daha önce hiç böyle arzulara sahip olmamıştı ama bu arzular, sikiinin her vuruşunda onu boğuyordu.

Şaftının kenarlarındaki nodüllerin küçük *titreşimler* gibi kızın içine girip çıktığını hissedebiliyordu. Her biri shaftına bir spazm gönderdi.

Birbirlerine sürtünerek artan ısılarının yoğunluğu, ıslaklıklarının karışarak kendilerine özgü bir koku yaratması sarhoş ediciydi.

Ve bir ses vardı. Her itişinde ya da çekişinde meydana gelen bir emme, tokatlama, çırpma sesi. Kadının nefesleri, inlemeleri ve adamın hırıltıları, hırıltıları ve pantolonunun eşlik ettiği bu seslerden daha erotik bir şey duymamıştı.

Magnar daha ne olduğunu anlamadan kadının vücudunun etrafında kıvrılmış, dizlerine ve dirseklerine yaslanarak onu havada desteklemiş ve kalçalarını çılgınca itmeye başlamıştı. Sertçe itti, derinlere daldı ve hareketleri hızlıydı. Serbest bırakma isteği dışında düşünceleri boğulurken onu kendisine karşı sabit tuttu.

Kızıışan bir canavar gibi, vücudunun tam ve mutlak kontrolü ele geçirmesine izin verdi, bu yoğun zevk anında kendini kaptırmasına izin verdi.

Sızlanmaları ilk başta hafifti, ancak horozu yaklaşan salınımıyla her şiştiğinde büyüdü ve tabandaki çıkıntıları hazırladı. Keselerinde dönen menisinin korkunç çekimini ve omurgasındaki karıncalanma hissini hissetti.

"Haa. Haa." Ardından bir inilti daha geldi ama bu ses acı ve cennet karışımıydı.

Şaftı gözlerini karartacak şekilde ağrıyordu ve dişlerini kadından uzaklaştırdı

Böylece ona daha yakın olabilmek için burnunun uzunluğunu başının yan tarafına dayayabildi. Dokunaçları onları birbirine kenetledi ve isteseler bile ikisinin de geri çekilmesini imkânsız hale getirdi.

"Aman Tanrım!" Sırtındaki kürkü çekip birkaç telini koparıırken sırtını dikleştirdi ve "Magnar!" diye bağırdı.

Adını hırladı ve kaçamaması için onu sıkıca kavrayarak iniltisinin kısa kesilmesini sağladı. Tohumunun ilk patlaması güçlü bir fişkırmayla serbest kaldığında onun orgazm olduğunu hissetti.

Kadının orgazmı, ıslak, sıkıcı spazmlarıyla kendi orgazmını yoğunlaştırdı. Kadının vücudunun kendi vücudunun etrafında bir dalga gibi titrediğini hissetti, sanki kendi vücudunun kabaran titreşimlerini taklit etmeye ve onlarla birlikte dans etmeye çalışıyordu.

Magnar, zaten tohum dolu olan amını, kanalından sızdığında sikinden aşağı damladığını hissedene kadar doldurdu. Cinsel salgısının kokusu çok güçlüydü. Onun içinde, üzerinde olması, onu işaretlemesi hoşuna gitmişti. Onun sürekli olarak bu kokuya doymasını istiyordu.

Bakır ve kan kokusuyla karışıyordu ama zihni bunun ne anlama geldiğini bile kavrayamayacak kadar yıpranmıştı.

Çok coşkuluydu.

Her şey bittiğinde onu yere yatırdı ve zihnini toparlamaya çalışırken ona sarıldı. Sanki bilinci eterde uçup gitmiş gibiydi ve tekrar varlığının içine süzülmesini beklemek zorundaydı.

Delora'm... Çenesinin yan tarafını onun saçlarına yasladı.

Memnuniyet ve neşe, gelinini kollarında tutarken göğsünün içinde dönen, kalbinin etrafında oynayan hassas duygulardı.

Ta ki sessiz bir hıçkırık duyana kadar.

"Delora?" diye sordu tereddütle, başını göğsüne gömdüğünü hissedince hafifçe geri çekildi.

Ona sarılmayı bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyordu ama hissettiği tüm sıcaklık ve şefkat aniden onu soğuk bir telaşla terk ederken gözleri bembeyaz oldu.

Magnar kollarını onun altından çekti, dokunaçları hâlâ siki gömülü olduğu için sıkıca kavrıyordu, böylece kanla kaplı ellerine dehşetle bakabildi. Kadının ağlamak için yüzünü avuçlarının arkasına kapattığını görebiliyordu ve ne yaptığına bakabilmek için onları çekti.

Hissettiği irkilme anıktı.

Sağ omzunun ve kolunun eti ve sol dış uyluğu şerit halinde kesilmişti. Magnar kendini kaybetmiş bir halde pençelerini kadının esnek bedenine geçirmiş ve onu mahvetmişti. Kadından serbestçe kan akıyordu ve pençelerinden akan ağır kan damlaları akıllardan çıkmıyordu.

Ağlamasına şaşmamalı.

Magnar, dokunaçlarını serbest bırakmaya zorlayabilmek için kanlı elini kadının karnına koydu ve tesadüfen üzerine kan bulaştırarak çenesinin gerilmesine neden oldu. Sonra yumuşamış aletini kadının titreyen bedeninden çekti.

Acı çekiyor. Kendisine dehşetle bakarken elleri titriyordu. *Ne yaptım ben?*

Delora'nın şehvet dolu bir hazzın kısa bir süre ardından yaptığı ilk şey yüzünü gömmek oldu.

Magnar'ın göğsündeki tüylere gömüldü ve ağlamaya başladı. İstemeden olmuştu, gözyaşlarının içinden fişkırmasını istememişti ama ne kadar çabalasa da onları durduramadı.

Bir Duskwalker ile ne yapıyorum ben?

Şu anda içinde bir Duskwalker'ın siki olduğuna inanamıyordu. Alnını göğsüne bastırduğunda hissedebildiği kalp atışlarının davuluyla birlikte gümbürdüyordu. Her ikisini de hissedebilmek, onun varlığını bu şekilde içinde hissetmek o kadar samimiydi ki, kalbini burktu.

Orada olmayı seviyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Onun vücudunun sıcaklığının kaslarındaki gerginliği eritecek kadar rahatlatıcı olmasından nefret ediyordu. Titreyen iniltilerinin kulaklarını çınlatmasından ve oflamalarının onu olması gerekenden biraz daha uzun süre uyuşturmasından nefret ediyordu. Vanilya fasulyesi, krema ve seks kokusunun o kadar güzel kokmasından nefret ediyordu ki, onun çekip gitmesini istemiyordu.

Dünyadan daha fazla gizlemek için yüzünü kapattı ve yağmur yağmaya başlıyormuş gibi çatıdan gelen yumuşak pıtırıları fark etti.

Ben deliyim. Buna izin verdiğine göre aklını kaçırmış olmalı. Bunu kabul ettiğine göre. Bunu o kadar çok *istemmişti* ki, bacaklarını açmış ve o kocaman aleti, onu kelimenin tam anlamıyla onarılamayacak kadar gerene kadar içine sokmasının sorun olmadığını söylemişti.

Ama Delora'nın en nefret ettiği şey, bundan hiç pişmanlık duymamasıydı. Kimse ısırmadı.

Hadith benden iğrenirdi. Kahretsin, tüm insan ırkı iğrenirdi. Ona sapık bir ucube derlerdi! Onu iki kez Peçe'ye atarlardı.

Ama... Tanrım, beni hiç böyle boşaltmamıştı. Nefes alamayacağını düşünecek kadar değil çünkü çılgılık atmakla meşguldü. Hadith zihnini hiç bu kadar boş bırakmamıştı, tek istediği toz haline gelene kadar dövülmeye devam etmekte.

Delora'ya hiç bu kadar nazik, bu kadar şefkatli dokunulmamıştı, vücudu daha fazla şefkat için mırıldandı ve onu içinde bir horoz olması için çaresiz hale getirdi. Magnar tarafından o kadar tahrik edilmişti ki, sikinin gerçekte ne kadar ürkütücü olduğunu düşünmemişti. Hissettiği tek şey, vücudunun ırzına geçecek bir yarağa sahip olduğu için rahatlamak ve bunu yapmasına ihtiyaç duymaktı.

Delora'nın kendi kocası için bu kadar çaresiz kaldığı bir gece *hiç* olmamıştı. Zevk almayı ummayı uzun zaman önce bırakmış, bunun imkânsız bir çaba olduğunu düşünmüştü. Mutluluk içinde becerilmenin en iyi yolunun bir Duskwalker'ın üstüne atlamak olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Dick?

Kendini iyice doymuş hissettiğinde, *bu* farkına varış öğrendiği her şeyden daha acı vericiydi.

Kocasından istediği her şey, *var* olmaması gereken bir yaratık tarafından ona veriliyordu. Sadakat, şefkat, zevk, koruma... ve sıcaklık. Hem değerli bir kristal gibi el üstünde tutulmayı hak eden bir kadın olduğu için kendisine nazik davranılmasını, hem de kontrol edilemez bir özlemi ateşlediği için tutkuyla, sert ve kaba bir şekilde hırpalanmayı.

Ve Magnar'ın onunla seks yapmak istemediğini biliyordu çünkü şehvetini çıkarması için uygun bir yerd. Bir saat önce sikinin ne olduğunu bile bilmiyordu - en azından bir saat olabileceğini düşünüyordu.

Arzusunun onun için, onun yüzünden olduğunu biliyordu.

"Delora?" diye sordu, sesinde öyle bir endişe ve içtenlik vardı ki bu onu biraz kırdı.

Ona *değer* veriyordu. Bunu onun sesinden duyabiliyordu. Ve burada kabaca ağlıyordu çünkü hissettikleriyle o kadar çelişiyordu ki başka ne yapacağını bilmiyordu. Aleti hâlâ içindeydi ve acınası bir şekilde ağlıyordu çünkü orada olmasından hoşlanıyordu. Şu anda kendisini son derece

bütün hissetmesini sağlıyordu.

Özür dilemek istedi çünkü muhtemelen yaptığı bir şey yüzünden ağladığını düşünüyordu ama bu onun hatası değildi. O mükemmeldi ve sorun da buydu.

"Ben..." diye söze başladı, Delora kalması umuduyla ona sarılmış olsa bile, aletini dikkatlice ondan ayırırken. "Çok üzgünüm, Delora."

İçindeki dayanılmaz sıcaklık nedeniyle yüzünün gözyaşı dökecek kadar kırmızı olduğunu biliyordu. Adam özür diliyordu ve bu yüzden kendini kötü biri gibi hissediyordu.

"Seni incitmek istememiştim." Sesindeki kararsız titreme açıktı.

Sonra adam elini omzuna koyduğunda acı dolu bir çığlık attı ve bakışlarını acı hissettiği yere çevirdi. Kendi parçalanmış etine inanamayarak gözleri büyüdü. Omzundan kan akıyordu ve bunu görene kadar biraz sersemlediğini fark etmemişti.

Aynı zamanda Delora kanalından ılık bir meni aktığını hissetti ve duygusal durumuna rağmen klitorisi zevkle zonkladı.

Aman Tanrım. Beni sikmesinden o kadar hoşlandığıma inanamıyorum ki, derimi parçaladığını bile bilmiyordum!

Ve şimdi dikkatini çektiğine göre, o kadar korkunç bir şekilde acıyordu ki, sadece deriyi kesmekle kalmadığını, aynı zamanda kaslara kadar indiğini de biliyordu. Minnettar olduğu bir uyuşukluk vardı, sinirleri belli yerlerden kopmuştu.

Ancak, avuç içi yarasını kapladıktan birkaç saniye sonra, dokundukları yerden yayılan bir büyü hissetti. Tüm vücuduna yayıldı ve kanayan dış uyluğuna baktı.

Yeşil ışıltılı büyü o kadar parlaktı ki büyüleyiciydi. Ağlamasını durdurdu.

Dışarıdaki koruma kalkanının rengine tıpatıp benziyordu ama çok daha parlaktı. Saniyeler içinde, yaralarının sanki hiç var olmamışlar gibi kapanmasını ve solmasını izledi.

Magnar elini ondan çekti ve geri çekilmeye başladı. Daha önce olduğu gibi kaçmayı planlıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı ona doğru uzanırken. "Gitme."

Ağlıyor olsa da yakında sakinleşeceğini biliyordu. Sadece insan olmak, zihinsel ve duygusal olarak çıldırıp her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve sonra sakinleşecekti.

Delora'nın Magnar'ı evden çıkmadan önce görebildiği tek şey gözbebeklerinin bembeyaz olduğuydu. Kendi patisini yaralamış bir köpek yavrusu gibi inlemesi, gitmeden önce ondan duyduğu son şeydi.

Magnar...

Delora verandada sırtını duvara yaslayarak oturdu ve Magnar'ın dönmesini bekledi. Hafiften yağmur yağıyordu ve iki gece önce gittiğinden beri de yağıyordu.

Kasvetli dünyayı seyrederken başını iki yana çevirdi ve yanağını bükülmüş dizlerinin üstünde duran katlanmış kollarına dayadı. Avluda pek çok su birikintisi oluşmuştu ama bunlar koğuşun geçtiği yerlerde parlıyor gibiydi.

Güneş yeni battığı için çok az ışık vardı.

Ne zaman geri dönecek?

Yokluğu üçüncü geceye giriyordu. Bir noktada kısa süreliğine dönmüş olması gerektiğini biliyordu çünkü ona söylediği gibi yanına gelmemişti ama onu hiç görmemişti.

Soğuktan korunmak için battaniyeyi daha sıkı sararak verandanın basamaklarına doğru baktı.

Yine gittiğine hâlâ inanamıyorum. Bir korkak gibi kaçtı. *Bana açıklama yapacak zaman bile vermedi.*

Yumruklarını sıkarak, adam döndüğünde bu sefer konuşacaklarına dair yemin etti. İletişimsizlik ikisinin de işine gelmiyordu ve büyük kız külotunu giyip ona gerçeği söylemesi gerekiyordu.

Ona söylemek istemiyorum, diye kendi kendine inledi.

Sadece onun tepkisinden endişelenmiyordu, aynı zamanda... bu konuda konuşmak da istemiyordu. Geçmiş hakkında konuşmak istemiyordu çünkü unutmayı tercih ederdi ama Magnar'ı bu konuda karanlıkta bırakmak adil görünmüyordu. Ona anlatmamak için yeterince iyi bir sebep bulamıyordu.

O benim arkadaşım. Şey... yaptıklarını düşünürsek, bir arkadaştan daha fazlası. *Fuckbuddy mi? Bir Duskwalker fuckbuddy olabilir mi?*

Onun endişelerini hafifletmek istiyordu. İkisi de bu işte yeniydi ve çok farklı oldukları için birbirlerini öğreniyorlardı. Karmaşık ve acı dolu geçmişi de eklenince her şey daha da zorlaşıyordu.

"Peçe'ye başka bir insan düşseydi daha iyi olurdu," diye mırıldandı yüksek sesle. "Benim gibi olmayan biri."

Başını arkaya yaslayarak ellerini kaldırdı ve onlara bakmaya başladı. Delora mutlu olmak istiyordu ama öyle hissetmiyordu. Son iki gecedir onun yanında olmadığını bilerek yalnız uyumak neredeyse dayanılmaz olmuştu.

Günler boyunca, buna alışabilmek için hayalet olmayı denemiş ve bunu yapmaktan nefret ettiği sonucuna varmıştı. Bu ona sanki dünyada yokmuş gibi hissettiriyordu. Ortadan kaybolmak gibi iyi bir şekilde değil, gitmesine izin vermeye hazır olmayan bir Hayalet gibi.

Hiçbir şeyin kokusunu alamıyor, hiçbir şeye dokunamıyordu. Duyabiliyor ve görebiliyordu ama bu bir röntgenciye dönüşmek gibiydi ve rahatsız edici hissettiriyordu.

Tekrar dizlerine sarılan Delora, Magnar'ı beklerken iç çekti.

"Gerçekten çok acıktım."

Bahçeyi kazmak için yağan yağmura göğüs germiş, sadece bir avuç küçük havucun toplanmaya hazır olduğunu görmüştü. Seks yaptıkları gece ağlamayı bıraktıktan sonra kuşları yemiş, seksin ve gözyaşlarının onu aç bıraktığını fark etmişti.

Aslında her zamankinden daha çok acıkmıştı. Midesi de gerçekten berbat hissediyordu. Soğuktan donuyordu ama terliyordu ve garip bir nedenden dolayı bugün göğüsleri ağrımaya başlamıştı.

Belki de regl oluyorumdur? Genellikle düzensizdi, bu yüzden ne zaman regl olacağı ya da olup olmayacağı bir tahmin oyunuydu. *Ama şimdi? O kadar zaman içinde mi?*

Harika, başa çıkılması gereken bir sorun daha. Magnar'ın kan sızarken onun etrafında olmayı nasıl karşılayacağını merak ediyordu. *İğrenir miydi?*

Dehşet içinde inledi. "Şu anda onunla bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

'Kadın olduğum için ayda bir kanıyorum' lafi sadece başlangıçtı. Sonra kadınların bunu neden yaptığını, yani gebe kalmak için yaptıklarını açıklamak zorunda kalacaktı ve meraklı bir Duskwalker ile kuşlar ve arılar hakkında konuşacaksa *lanetlenecekti*.

Zamanı geldiğinde ona her şeyi açıklamaktan mutluluk duyacaktı ama önce oturup konuşmaları gerekiyordu.

Ürperdi. Burası onun varlığı olmadan zaten olduğundan daha boş geliyordu. Sonsuza dek burada tek başına kalmayı hayal bile edemiyordu.

Peçe o kadar ürkütücü ve unutulmaz bir yerdi ki Delora orada dolaşmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu. Saydam haliyle bile grotesk bir İblis'e rastlama fikrinden hoşlanmıyordu.

Koğuşun, ağaçların arkasından onları göremeyeceği kadar büyük olmasına şükretti. Ayrıca seslerini boğmak için bir bariyer görevi de görüyordu.

Magnar onu buraya getirdiğinden beri bir kez bile evin ve yakın çevresinin dışına çıkmamıştı. Güvenli olduğunu bilmesine rağmen uzağa gitmeyi reddetti. Kendince, Peçe'de bile değilmiş ve İblisler var olmamış gibi davranıyordu.

Dünyada sadece o ve Magnar vardı.

Şu anda sadece onun olması dışında. Tek başına.

"Hadi ama Magnar," diye iç geçirdi ve başını tavana çevirdi. "Hangi cehennemdeyiz - hmm?"

Delora, el ve ayak parmaklarında tuhaf bir uyuşma hissettiğinde bakışlarını tekrar aşağıya çevirdi. Sonra şok olmuş bir nefes verirken kalbi hızla çarpmaya başladı. Parmakları iradesi dışında şeffaflaştığında bileğine ve eline dokundu.

Elinde, sonra ön kolunda ve hatta dirseğinde büyümeye başladı.

"Oh, kahretsin! Ne oluyor?"

Gerçek bir Hayalet'e dönüşüyordu!

Delora, Magnar'ın başına korkunç bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordu. Yaralandığı ya da bir şekilde öldüğü düşüncesiyle göğsü sıkışıyordu ve bu yüzden vücudu şimdi soluyordu.

Vücudunun üzerinde büyümeye devam etti. Ne kadar katılaşmaya çalışsa da, ne kadar durdurmaya ya da tersine çevirmeye çalışsa da, şeffaflaşmaya devam etti.

Ne olduğunu anlayamadan her şey karardı.

Delora, saniyeler sonra ışık hızla görüş alanına girdiğinde nefes nefese kaldı.

Şey... Peçe'nin ortasında gece olduğu düşünülürse pek de ışık yoktu. Başı dönüyordu, sanki gözleri yuvalarında dönüyordu, ama kaybolduğu zamana benzer bir pozisyonda yerde kısmen diz çökmüş olduğunu biliyordu.

"Hangi cehennemdeyim ben?" diye mırıldanmaya çalıştı ama o bile bunun çok bulanık ve anlamsız olduğunu biliyordu. Delora'nın kafası karışmış ve yönünü kaybetmişti.

Başını yukarı çevirdiğinde karşısında iki bulanık ama siyah varlık gördü, her ikisinin de parlak küreleri vardı. Biri yeşil, diğeri maviydi. Ne kadar uzun süre bakarsa o kadar iyi görebiliyordu.

Kalan sisi temizlemek ve hissettiği baş dönmesini hafifletmek için başını salladı. Bu onun

görmesini sağladı

Magnar aniden ona döndü, ya kokusundan ya da yaşam sesinden etkilenererek bulunduğu yere geldi ve üç parmaklı toynaklarının üzerinde tökezleyerek geri döndü.

Delora titreyerek bir dizinin ve bir ayağının üzerine çöktü ve tamamen inşa edilmiş bir verandada oldukları için korkuluklara uzandı.

Magnar'ın gözlerinin parlak mora dönüşmesini izledi. *Ooo! Şimdi bu rengin ne anlama geldiğini biliyorum.*

Delora elinden geldiğince Magnar'a ters ters baktı. Bir keresinde ona kendisinden asla kaçamayacağını, çünkü yanında olmadığı bir gün geçtikten sonra ona geri döneceğini söylemişti, ama bu aynı zamanda *ondan* kaçamayacağı anlamına da *geliyordu*.

Ve onun tekrar kaçmayı planladığını görebiliyordu.
Lanet olası korkak kedi, diye düşündü bir adım daha yaklaşırken. *Bir Duskwalker neden bu kadar korkabilir ki?*

Adam geri adım attığında, "Kaçma," dedi.
Magnar Orpheus'a çarptı, Orpheus da Magnar'ın kolaylıkla geçmesine izin verdi. Orpheus onu yakalayamadan, Magnar gözlerinin parıltısını gizlemek için yüzünün yan tarafını kapattı ve merdivenlerden aşağıya, yağmura doğru fırladı.

"Magnar!"
Orpheus kolunu öne uzattı ve onun kovalamasını engellemek için sundurma basamaklarının korkuluklarına tutundu.

Magnar, sert rüzgârların şiddetle hışırdadığı ormana girdi ve gözden kayboldu.

"Yapma," diye uyardı.
Orpheus normal mavi küreleriyle ona baktı ve o da boynunu geriye doğru bükerek Duskwalker'ın küresiyle göz göze geldi.
"Sana müdahale etme hakkını kim veriyor?" diye ısırdı öfkeyle göğsünü şişirirken. Saldırganlık gösterisi için gövdesini onunkine değdirmeye cesaret edemiyordu ama Magnar'ın peşinden gitmesine engel olmuştu. "Onunla konuşmam gerek."

Bu onun hatasıydı ve bunu düzeltmesi gerekiyordu.
Orpheus başını eğerek sadece başının kuru kemikler gibi çınlamasına değil, aynı zamanda kıvrılan Impala boynuzlarından sarkan iki çanın da çalmasına neden oldu. Ziller ip ve önce mavi, sonra siyah, sonra da mor renkte başlayıp iki kez tekrar eden dokuz boncukla tutturulmuştu.

Her ne kadar kendi Duskwalker'ı ve bu Duskwalker benzer özellikler taşısa da, Delora farklı olduklarından şüphe duymuyordu. Sadece kafatası tilkiden ziyade kurt şeklinde değildi, aynı zamanda tavırları da o kadar farklıydı ki bunu duruşundan anlayabiliyordu.

Orpheus daha kısa olmasına rağmen çok daha dik ve dengeli duruyordu. Vücudu daha kalın görünüyordu, sanki daha güçlü ve daha gelişmiş gibiydi ve vücudunu tutuş şekli güven vericiydi.

Bir de kıyafetlerinin tamamen aynı olması gerçeği vardı, ama Orpheus'un ki temiz, gevrek, ütülü ve düzenliydi. Düğmeleri mükemmel iliklenmişti ve gömleği, parlak elbise ayakkabılarının üst kısımlarını gizleyen uzun, siyah pantolonunun içine sokulmuştu.

Orpheus onu korkutmak için eğilmek yerine, sanki o ve öfkesi onun gibi bir şey için önemsizmiş gibi başını kayıtsızca arkaya kaldırdı.

"Cesur olsan da küçük insan, şu anda ona karşı dikkatli olmalısın." Elini kendi kütük kulübesi olduğunu düşündüğü evin ön bahçesine doğru sallayarak, çok uzakta olmayan su basmış bir tuz çemberinin hemen ötesindeki ormanı işaret etti. "Ve Peçe'ye girmeye kalkışmak sadece onu üzecek ve ikinizi de tehlikeye atacaktır. Aptallığınız yüzünden size zarar gelmesini istemezdi."

Ancak o zaman evlerinin ön kapısının açık olduğunu ve Reia'nın diğer tarafta onları izlediğini

fark etti. Her şeyi görmüş olmalıydı.

Delora onun sözleri karşısında irkildi ve omuzlarının çökmesine izin verdi.

Adam haklıydı ve kız onun haklı olmasından hoşlanmıyordu.

Her şeye rağmen geri adım attı, böylece ellerini öne doğru atabilecek boşluğu oldu. "Ama kaçıp duruyor! Her bir şey olduğunda kaçamaz. Benimle nasıl iletişim kuracağını öğrenmesi gerekiyor."

Parmaklarını saçlarında gezdiren Delora, onun bu kadar çocukça davrandığına inanamıyordu!

"Son iki günümü onu bekleyerek geçirdim," diye homurdanarak bakışlarını mağlup bir şekilde kaçırdı. "Burada cisimlendiğimi biliyorum çünkü eve son gelişinden bu yana tam bir gün geçti."

Muhtemelen onu kontrol etmek için ya da belki de sadece ona görünmemek için gelmişti. İkincisi fikri kalbinin göğsünde burkulmasına neden oldu.

Beni yalnız bıraktı. Bilinçli bir şekilde kendine sarılmak istedi ama onların önünde zayıflığını göstermeyi reddetti.

Orpheus kolunu geri çekerek, "Şu anda en güvenli şey onun senin yakınında olmaması," dedi. "O seni korumaya çalışıyor."

"Neyden?"

Delora sorunu göremedi. Yani, seks yaparken yanlışlıkla onu pençeledi mi? Ne olmuş yani? O zaman öyleydi, şimdi böyleydi ve neden sürekli onu terk etme ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordu. *Beni hemen iyileştirdi.*

"Kendisinden." Orpheus başını Reia'ya çevirerek bakışlarının onun üzerinde olduğunu gösterdi ama Reia onun sert vücudundaki sertlikten temkinli olduğunu anlayabiliyordu. "Onun zihnini ve bedenini arzuya açtın ve bizim türümüz için ilk sefer en kolayı değildir."

"İlk seferinin nasıl olduğunu hep merak etmişimdir," dedi Reia usulca gülerek, ama orman yeşili gözleri anlayışlı olduğunu ima ediyordu.

Orpheus boynunun yan tarafını kaşırken başını salladı.

"Aynı şey değil." Keskin pençelerine bakmak için elini aşağı indirdi. Sanki onları törpülemek için elinden geleni yapmış gibi körelmişlerdi. "Katerina'yı hiç pençelemedim."

"Katerina mı?" Delora kaşlarını çattı, Reia'nın bu isimden bahsettiğini hatırladı.

Gözlerini ona çevirdiğinde Reia'nın dudakları incelmış, kaşları içeri çekilmişti. "Yapmadın mı?"

"Hayır. Beni hiçbir zaman derisinin altına girmek isteyecek kadar umutsuzca sarılmama neden olmadı." Gözbebekleri maviden parlak flamingo pembesine dönüştü; bu rengi Delora daha önce sadece bir kez Magnar'a adını verirken görmüştü. Bu yumuşak duygu karşısında kaşlarını çattı. "Ama ben bunu seninle yaptım."

"Oh. Oh!" Delora'nın nefesi kesildi, farkındalık bir çekiç gibi çarptı.

Bunca zamandır seks gibi bir şeyi sadece Magnar'la kendisinin yaptığını düşünüyordu.

Aklının nereye gittiğini anlamış gibi görünen Reia bilerek gülümsedi. Bunu açıklamaktan utanmıyor ya da sıkılmıyordu ve aslında oldukça memnun görünüyordu.

"Bak, geçen sefer ne dediğini biliyorum ama Katerina da kim ve neden bu kadar önemli?" Delora, Magnar'ın gittiği yöne kısa bir bakış attı. "Buna uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum ama kolay değil, tamam mı?"

"Onun peşinden koşmak istedi Reia," dedi Orpheus insanına bir adım daha yaklaşırken. "İkisi aynı şey değil. Katerina benim için asla Peçe'ye koşmazdı."

Reia kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini Delora'ya dikti. İç çekerken bakışları düştü.

"Bence içeri gelmelisin. Bu uzun bir hikâye." Reia onlara sırtını dönerek evin derinliklerine doğru ilerledi. "Bu konuda tartışmaya girme Orpheus. O bizim misafirimiz. Misafirler içeri gelip çay içebilir."

Büyük Duskwalker burnundaki delikten sinirli bir nefes çıkardı ama içeri girdi. Yine de şaşırtıcı bir şekilde Delora'nın girebilmesi için kapıyı açık tuttu ve arkalarından usulca kapattı.

Bulduğu şey onu hemen şaşırttı.

Çam, kuru otlar ve hayat kokuyordu. Neredeyse her yüzeyde bulunan çok sayıda mum ve boynuzlarına yakın bir mesafede asılı duran boynuzdan avize sayesinde aydınlıktı ama kendisi gibi bir insan için çok uzaktaydı.

Evin tasarımı Magnar'inkine benziyordu; duvarları kalın, yıpranmış, hepsi aynı çapta görünen ahşap kütüklerden yapılmıştı.

Yemek alanı gibi bir yerde Orpheus'un boyuna uygun büyüklükte bir masa vardı ama Reia ve Delora mevcut iki koltuktan birine oturtulurken masanın üzerinde cüce gibi duruyordu. Daha önce hiç misafir ağırlamadıkları belliydi.

"Dışarıdan bahçe sandalyesini getirirdim," diye başladı Reia, Delora'ya eliyle küçük sandalyeye oturmasını işaret ederken, kendisi de Orpheus'un yardımıyla çok daha büyük olana tırmandı. "Ama yağmur yüzünden ıslak."

Reia, Orpheus'tan onlara çay yapmasını istedi ama Delora dinlemeyi bırakıp etrafına bakınmaya başlamıştı.

Masaya düzgünce uzanabilmek için diz çökmek zorunda kaldığında, masanın üzerinde bir dizi eşya olduğunu fark etti; üzerinde dereotu otları olan bir kesme tahtası ve yanında seramik bir kavanoz vardı. Üzerinde ezilmiş otlar, kemik ve mücevher süsleri olan bir havan ve havan tokmağı vardı.

Mutfakta, içinde bir leğen ve yıkama kovası bulunan uzun bir pencere pervazı vardı. Asma benzeri bitkiler metal leğenin içine doğru sarkarken, farklı tozlu içeriklere sahip cam şişeler tezgâhlara renk katıyordu.

Hayretle gözleri avizeye kaydı ve avizeden sarkan süsleri gördü. Kristaller, taşlar, kemikler ve hatta sadece kurdeleler boynuzlara dikkatlice bağlanmıştı.

Son olarak, odanın diğer tarafında, uzun, ızgaralı bir pencerenin yanında, iki tekli koltuğun bulunduğu bir şömine vardı. Biri diğerinden daha büyüktü ama hayvan kürkleriyle kaplı oldukları için ikisi de yumuşak görünüyordu. Bu kürklerden daha fazlası yere serilmişti ve sandalyelerin arasında yuvarlak bir masa vardı.

Son mobilya parçası, içinde ikisi çok eski ve yıpranmış görünen dört ya da beş kitap bulunan, çoğunlukla boş bir kitaplıktı.

Delora bulduğu şey karşısında ağzının açık kaldığını fark etmemişti, ta ki bakışları onun tepkisini izleyen Reia'ya takılana dek. Ayrılmış dudaklarını kapatıp masaya baktı.

Ama yakalanmış olsa bile meraktan başka bir şey hissedemezdi. Ev muhteşem olduğu için değil, Delora Magnar'ın kendisi için inşa ettiği evin bir gün buna benzeyip benzemeyeceğini merak ettiği için.

Odaları evin geri kalanından ayırdığı belli olan bir duvar vardı, onlarınkinde henüz böyle bir şey yoktu ve en sonunda bir kapıya çıkan uzun bir koridor vardı. Plan, Magnar'ın nihayet daha fazla inşa etme şansı bulduğunda ona planlarını anlattığından farklı görünüyordu.

Onu düşündüğünde bir özlem acısı içini sızlattı.

Her şey o kadar bunaltıcıydı ki, onların önünde siyah düğmeli bir gömlekle yarı çıplak olduğunu bile fark etmedi. Sıcak hissetmesine ve hafifçe ter içinde kalmasına rağmen titriyordu. Neredeyse ateşi çıkacakmış gibi hissediyordu ama bunu adrenaline bağladı.

"Katerina Orpheus'un kaçırdığı ilk insan. Aslında birkaç yüzyıl önce," diye söze başladı Reia ve Delora'yı en başta neden içeri girdiklerine geri getirdi. Alt dudağını dişleyen Reia ellerini kaldırarak

içinde bulundukları evi işaret etti. "Ona bu evi, bu bahçeyi, bu avluyu inşa etti. Mobilyalarını ve süs eşyalarını o yaptı, hatta çoğunu o satın aldı. Onu güzelleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

mutlu."

Delora'nın yanakları şefkatle ısındı. "Magnar'ın bana bir ev inşa etmesi gibi bir şey mi?"

Bundan daha da muhteşem görünmesini umuyordu.

"Evet," diye araya girdi Orpheus, önlerindeki masaya iki fincan koyduğunda. Her ikisi de bal renginde bir sıvıyla buğulanıyordu ama zencefil ve nane gibi acı bir kokusu vardı. "Ve ben de onu Peçe'ye getirdiğimde gelişimim açısından ona oldukça benziyordum. Bu yüzden sık sık tavsiye almak için bana gelir. Sonunda ona sahip olacağı bir ruh verecek bir insan için planlar yapıyordu."

Bakışları, boynuzlarının arasında yüzen, hayat dolu, parlak ve kırmızı ruha kaydı. Kendi ruhunda artık birkaç ışık kırıntısı olmasına rağmen, yine de kıyaslandığında kömür gibi ve donuk görünüyordu.

"Yine de biraz erkencisin," diye güldü Reia, ama garip bir sesle.

Orpheus, sanki bir insan için tasarlanmış gibi kendisi için biraz alçak olan mutfak tezgahına yaslanmak için geri çekildi. Yine de yukarıdaki dolaplar onun boyundaymış gibi görünüyordu.

"Kendisi için bir tane bulmadan önce birkaç insan daha yemesini ve daha fazla insanlık kazanmasını planlamıştık, ancak ne olacağını ve ne zaman olacağını kontrol edemeyiz."

"Magnar, Duskwalker'ların insanları yiyerek insanlık kazandıklarını zaten açıkladı. Aynı şekilde İblisler de bizi yiyerek güçleniyorlar."

"Aynen öyle," dedi Reia başını sallayarak, sarı saçları omuzlarında dalgalanıyordu.

Delora ellerini tahta bardağın etrafına sardı. "Bu hâlâ hiçbir şeyi açıklamıyor." "Magnar sana İblis kralından ya da İblis köyünden bahsetti mi?" Reia sordu.

Delora'nın gözleri o kadar büyüdü ki kafatasından fırlayabileceklerini düşündü.

"Hangi kral ve hangi köy?" Delora tıkanı, sesi normalden daha tiz çıkmaya başladı.

"Sanırım değil." Reia birkaç tutam saçını kulağının arkasına itti, gözlerini rahatsız olmuş gibi başka tarafa çevirdi. "Sindirilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum, ileride her şey daha iyi açıklanacak ama Peçe'nin ortasında İblis Kral'a ait bir kale var. Sihir kullanma yeteneğine sahip, güçlü bir sihir. Yüzyıllar önce başka bir diyardan Dünya'ya bir portal açtı ve İblisleri bizi yemeleri için buraya getirdi. Bir ordu kurmaya çalışıyor. Ayrıca bir köy inşa edebilecek kadar insanlık kazanmış İblisler için bir bölge oluşturdu ve burası sizin ya da benim gelebileceğimiz herhangi bir köye benziyor. Oldukça ürkütücü ama *onların* orada olması dışında tamamen normal görünüyor."

Dudakları inançsızlıkla aralandı. Sırf kendisiyle dalga geçmek için yalan söylediğini söylemek istedi ama Orpheus'a baktığında o da aynı derecede ciddi görünüyordu. Yumruğu sıkılıydı ve daha önce olduğundan daha gergin görünüyordu.

"Giysilerimi onlar yaptı," diye ekledi Orpheus. "Ayrıca kendim yapamadığım birçok ev eşyasını da yaptılar, örneğin yemek pişirme ocağı gibi."

Elini mutfaktaki şömineye doğru salladı; şöminenin üzerinde bir ocağın metal askı çubukları vardı. Kereste, birkaç kat tuğla ve taşla korunuyordu ve ortasında, alevlerin ulaşabileceği bir yerde, üzerinde bir tencere bulunan hasır metal bir masa vardı.

"Ayrıca sen ve Magnar için evi inşa ederken kullandığımız aletleri de bize sağladılar."

"Nereden almışlar?" Delora sordu.

İtiraf etmeliydi ki, tüm bunları öğrenmek çok zordu.

Peçe'nin ortasında insan kasabası gibi bir İblis köyü mü? Bu hiç gerçekçi değildi. İblisler insanlardan zevkle beslenen korkunç canavarlardı. Et yemenin ötesinde mantıklı düşünceleri olduğunu *düşünmek* bile kabul edilmesi zor bir şeydi.

İnsanlar yüzyıllardır onlardan korkuyordu. Kimse nereden geldiklerini bilmiyordu.

birkaç yüz yıldan fazla bir süredir Dünya'daydı ve kimse buraya neden geldiklerini bilmiyordu. Onun türünün bildiği tek şey, dünyanın kaosa sürüklendiği ve kasabalarının duvarlarının dışının tehlikeli olduğuydu.

"Bazılarını onlar yaptı," dedi Orpheus.

Sanat ve zanaat gibi mi?!

"Bir kısmını insanlardan çaldılar."

Delora onları durdurmak için elini kaldırırken diğer elini alnına dayadı. "Yapamam. Anlamak için görmem gerek."

Orpheus başını Reia'ya doğru çevirdi ve Reia iç çekerek cevap verdi.

"Hadi devam edelim. Kabullenilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum. İnsanlar olarak bildiklerimiz gerçeklerden çok uzak ve ben de hala birçoğunu öğrenmeye çalışıyorum. Size anlatacak daha çok şey var ve kendi gözlerimle görmeseydim ben de inanmazdım."

"Şu Katerina denen adamla devam edelim," diye yalvardı Delora.

Bu İblis Kral ve köy hakkında daha fazla konuşmayalım.

"İblis Kral Mavka'dan nefret ediyor," dedi Orpheus ve Delora'yı inletti. "Biz İblisleri öldürüyoruz ve ona katılmayı reddediyoruz." Her iki avucunu da kaldırarak ellerine baktı. "Kan dökülmesinin ya da şiddetin bir parçası olmak istemiyorum. Onun savaşına katılmak gibi bir niyetim yok, tanıdığım diğer Mavkalar da öyle."

"Ama Katerina'ya onunla birlikte gitmesi için bir teklifte bulundu ve o da kabul etti. Orpheus'tan nefret ediyordu, hatta onu küçümsüyordu." Reia sonra Delora'nın gözlerinin içine baktı ve gözlerindeki yakıcı düşmanlığı görebiliyordu. Delora'ya değil, Katerina olduğu anlaşılan bu kişiye. "İblis Kral onu neredeyse iki yüzyıl boyunca büyüyle hayatta tuttu. Sonunda Duskwalker'ları nasıl öldüreceklerini keşfettiklerinde, Orpheus'u öldürmek için *beni* yem olarak kullanmaya çalıştılar! Beni kaçırdılar, böylece Orpheus bir tuzak olarak kaleye gelmek zorunda kalacaktı. Katerina kafatasını kırmak için bıçaklamayı planlıyordu."

"Kafatasımızı yok etmek bir Mavka'yı kalıcı olarak öldürmenin tek yoludur," dedi Orpheus pençelerini kurtların kemikli burnunda gezdirirken.

"O zaman kaçmak için ne yaptın?" Delora sordu, Reia'nın ölüm saçan görüntüsü karşısında cevabı duymak isteyip istemediğinden emin değildi. "Görünürdeki bu kaleden ve her şeye gücü yeten kraldan mı?"

"İblis Kral'ın beni yemesine izin verecekti. Ayrıca Orpheus'tan çaldıkları diğer insanları da yemesine izin verdiğine dair içimde tuhaf bir his var." Reia alay etti. "Ben de o kaltağı kılıcımla gövdesinden bıçakladım."

"Birini mi öldürdün?" diye ciyakladı.

"Keşke bunu tekrar yapabilsen." Reia yumruğunun altıyla masaya vurdu, fincanı zıpladı ve neredeyse dökülüyordu. "Orpheus onun için çok şey yaptı ve o tamamen nankördü. Sonuna kadar onun bir canavar olduğunu düşündü ve acı çektiğinden emin olmak istedi. Ona işkence ettiler, diğer adakları çaldılar, öldürdüler, sırf yalnız kalmasını sağlamak için. Beni kaçırdı ve sonra da ona sempati duymamı *bekledi*."

Delora Orpheus'a baktı, gözbebeklerinin başına gelen üzücü şeyler yüzünden mavi renkte karardığını görmeyi bekliyordu. Oysa gözbebekleri yine flamingo pembesiydi.

Delora bu rengin ne anlama geldiğini *gerçekten* bilmek istiyordu.

"Kabalık etmek istemem," diye dudak büktü Delora, gömleğinin altıyla oynamadan önce masanın yıpranmış ahşaplarına baktı. "Ama bunun Magnar ve benimle ne ilgisi var?"

"Magnar'ın şu anda seninle yaşadıklarını ben de Katerina ile yaşadım," dedi Orpheus kollarını

kavuşturup bacaklarının arkasıyla bir kez daha alçak mutfak tezgahına yaslanmadan önce. "Ancak, onun ruhuna sahip değildim."

"Bunun için şükürler olsun," diye kıkırdadı Reia, hava serinlediğine göre nihayet çayını eline alırken,

tahta bardağa üfledi ve sonra bir yudum aldı. "Aksi takdirde, onunla birlikte kapana kısılmış olurdun." Orpheus kıkırdayarak karşılık verdi ve Delora'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. Daha önce böyle bir şey duyup duymadığını hatırlayamıyordu.

Magnar çok derin ve hoş bir ses çıkarıyor.

"Bu çok doğru, benim küçük dişi geyiğim. Senin ruhunu sonsuza dek saklayacağım için sonsuza dek minnettarım."

Delora zaten ağrıyan ve sızlayan kalbinin daha da sıkıştığını hissetti. Magnar'la aralarındaki şey buna *hiç benzemiyordu*. Orpheus ve Reia'nın çok derin ve sıcak bir bağları olduğu açıktı ve Delora'nın hissettiği kıskançlık öfke değil, keder uyandırıyor.

Buna sahip olabilirler miydi? Aynı derecede hassas bir bağ kurabilirler miydi?

Reia ve Orpheus... birbirlerini seviyorlar mı? Reia'nın bir insan, Orpheus'un da bir Duskwalker olduğu düşünülürse bu çok tuhaf bir kavramdı ama görünüşe bakılırsa sevebilirler.

Delora bunu gerçekten isteyip istemediğini ya da nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Aşk yüzünden o kadar kötü bir şekilde yanmıştı ki, iç dünyasının bu fikri düşünemeyecek kadar bozulmuş olabileceğini düşünüyordu. Bazı yaraların iyileşmesi mümkün değildi ve eğer Magnar işler ne zaman zora girse bir korkak gibi kaçacaksa, kendisini sevmesini sağlayabileceğini hiç sanmıyordu - bu, onun sevgisini istese ya da bunun ne olduğunu anlasa bile mümkün değildi.

Orpheus kafatasını Delora'ya doğru çevirdi.

"Katerina bana insan olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında çok şey öğretti." Sonra gözbebekleri bir sonraki sözlerinden duyduğu utancı belirtmek için kırmızımsı pembeye dönüştü. "Biz Mavka'ların siz insanlar gibi vücut fonksiyonları yoktur. Yiyeceklerimizi o kadar eksiksiz ve tam olarak emeriz ki, üretmemiz gereken hiçbir atık yoktur. Kendi sikime ilk kez baktığımda, ne olduğunu ya da işlevinin ne olduğunu bilmiyordum."

Delora'nın yanakları pembeleşti ve rahatsız olup olmadığını anlamak için Reia'ya bir bakış attı - ancak garip kadının kıkırdamamak için dudaklarını ısırıldığını gördü.

Delora sessizce, "Sanırım bana karşı bir tepkiydi," diye mırıldandı. "Sana mı?" Adamın sesinde bariz bir merak vardı.

"Evet." İkisinden başka bir yere bakmaya çalıştı. *Utancıdan ölmek mümkün mü?* Delora, neredeyse yabancı olan iki kişiyle bu konuşmayı yapmak zorunda kaldığına inanamıyordu. "Benim kokuma mı? Bana çok meraklı bir şekilde dokunuyordu ve ben de kendimi kaptırdım."

Orpheus bir kolunu katlandığı yerden kaldırarak uzun çenesinin altını kavradı.

"Anlıyorum. İlk kez arzu hissetmem, iki yıl birlikte olduktan sonra Katerina'ya daha yakın olma isteğimden kaynaklanıyordu." Sonra omuz silkmek istercesine elini indirdi. "O zamanlar bunu bilmiyordum, fark edemeyecek kadar aptaldım ama o beni hiçbir zaman gerçekten arzulamadı. İstedigimi yaptı çünkü yapmazsa ona zarar vereceğimden korkuyordu, yine de onu asla tehdit etmedim. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama Magnar gibi ben de sadece içgüdülerimle hareket ediyordum çünkü o beni kabul etmişti. Bana aksini söylemediği için onun da aynı şekilde hissettiğini düşündüm."

Sonra Orpheus kendi pençelerine baktı.

"Bazen dokunmaya teşvik ediyordu, içimde arzu uyandırmaya çalışıyordu, böylece istemediğim halde onun için bir şeyler yapıyordum - avlanmaya gitmek gibi. Bunu beni kontrol etmenin bir yolu olarak kullanıyordu, bu da işleri daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Benden nefret ettiğini ancak gittiğinde anladım."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Delora kaşlarını birbirine yaklaştırarak sordu.

Birini yakınlık ve seks yoluyla kontrol etmek son derece manipülatifti. Orpheus'un duygularından

ve anlayış eksikliğinden yararlandı.

"İlk zamanlarımız aynı değildi. Katerina'nın ruhuna sahip değildim, bu yüzden onunla o tür bir bağ hissetmedim, arzum da onunkine bir tepki değildi. Eğer **Magnar**'ı arzuladıysan-"

Delora itiraz edercesine, "Arzulamanın doğru kelime olduğunu söyleyemem," diye mırıldandı.

Ama öyle değil miydi? O zamanlar, onun sikine, tüm garip, kıvranan kısımlarına bakmış ve içinde olması için can atmıştı. Farklı olması umurunda değildi, sadece içinde olması, onu doldurması, hatta belki de ona zevk vermesi... ve zevk vermişti.

"Eğer Magnar'ı arzuluyorsan," diye tekrarladı Orpheus karanlık bir tonla ve kadının sırtının dikleşip kaskatı kesilmesine neden oldu. Oops, sözünü kesmişti. "O zaman vücudu seninkine tepki veriyordu. Onun arzusunu kendi arzunla uyandırdın ve sonra sana yapıştı, bu süreçte seni incitti. Katerina'yı hiç pençelemedim ama Reia'yı kazara birçok kez incittim. Onu ısırdım, pençeledim, çok sert davrandım ve bunlar hep *onun* yaptığı bir şey yüzünden oldu."

Delora bakışlarının utangaçça Reia'ya kaymasına izin verdiğinde, daha şimdiden kendisine bakıldığını fark etti. Reia onun tepkisini ölçüyordu.

Delora'nın yüz ifadesinde gördüğü şey onu güldürdü.

"Sorun değil. Ben beğendim, anlaşılan sen de beğenmişsin."

Delora çenesini sıktı ve kalın bir şekilde yutkundu.

Kolunu sardığı bileğiyle ön kolunu ovuşturarak kıpırdandı. "Özür dileyene kadar beni tırmaladığını bile bilmiyordum, sonra ben bir şey söyleyemeden kaçtı gitti."

Orpheus, "Ağladığını söyledi," diye karşı çıkınca Delora içten içe irkildi.

"Bu onun hatası değil." Bakışlarını masaya çevirirken omuzları çöktü. "Onun yaptığı herhangi bir şey yüzünden ağlamıyordum. Sadece her zaman istediğim bir şeyi kaçırdığımı fark etmemi sağladı ve bunu görmemi sağlayanın o olduğuna inanamadım. Bunu ona açıklamak istedim ama evet."

"Şu anda seni tekrar inciteceğinden korkuyor." Orpheus başını çevirip yanan şömineye baktı. Yakıtı azaldığını fark edince şömineye doğru yürüdü ve içine biraz attı, evin içinde dolaşırken bir yandan da konuşuyordu. "Sana yakın olmaktan endişeleniyor."

"Ama nedenini anlamıyorum," dedi Delora bakışlarıyla onu takip ederken.

"Çünkü sana zarar *verecek*," diye yanıtladı. "Çünkü şu anda kendini kontrol edemiyor. Seni düşünmek bile gözlerinin morarmasına neden oluyor. Şu anda istediği şey *daha fazlası* ve bunun akıllıca olmadığını biliyor. Artık ne olduğunu, neler yapabileceğini ve seninle ne kadar yaklaşabileceğini anladığı için çok yaygın olan bu yeni duyguya uyum sağlaması gerekiyor. Sen bir Mavka gelinisin ve biz her zaman bir şeylere açız. Sen ona bu açlığı gösterdin ve o da şimdi bunu çok arzuluyor."

Reia sözlerini susturmak için elini ağzına götürerek, "Sinir bozucu bir şekilde aralıksız konuşuyorlar," diye fısıldadı.

Orpheus'un sırtı, ateşi demir çubukla dürttükten sonra sertleşti ve başını omzunun üzerinden çevirerek ona hırladı.

"Seninle yakın olmayı seviyorum, Reia."

Cevap olarak gözlerini devirdi ve Delora'ya çevirerek ona göz kırptı. "Azgın

Duskwalker kulübüne hoş geldiniz."

Ve işte bu kadar! Delora'yı uçurumun kenarına itecek son şey.

İki eliyle yüzünü kapattı ve dehşet dolu bir inilti çıkardı. Sonra başını avuçlarına doğru salladı ve bu utancın sona ermesi için ortadan kaybolmayı diledi.

Tuhaflar. Hepsi çok garip!

Reia tuhaftı ve bu konuda fazlasıyla açıktı. Orpheus ona her şeyi o kadar derinlemesine ve ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı ki, şimdi Magnar'ın kaçıp durduğunu, çünkü sikiyle düşündüğünü öğrenmek dayanılacak gibi değildi.

Delora aklını kaçıracığından endişeleniyordu. Bir insan daha ne kadar deliliğe itilebilirdi? Peçe'nin içine itildiğinde zaten yarı deliydi.

Bir Duskwalker'ın oyuncağı olma fikri garip bir kavramdı ve hoşuna mı gitmişti yoksa korkmuş muydu emin değildi. Magnar'da, bir Duskwalker'la yakınlaşmakta erotik bir şeyler vardı, çünkü ondan çok farklıydı.

İri ve uzun boyluydu, sığınak gibi hissettiren güçlü kolları vardı. Onun kendisini patlayana kadar sıkmasını, varlığına, özüne, *ruhuna* kadar sarılmasını istiyordu.

Onun sayesinde orgazm olmuştu ve bunu tekrar hissetmek istiyordu. Olduğu gibi kabul edilmenin, hatta Magnar'ın vücuduna tapıyor gibi görüldüğü gibi tapılmanın ve sonra unutulana kadar becerilmenin nasıl bir his olduğunu keşfetmek istiyordu. Elbette, orada da bir duygu karmaşası vardı, ama uzun süredir inkâr edilen bedeni zevk için can atıyordu.

Delora gelecekte onu reddetmeyeceğini biliyordu ama aynı zamanda, neredeyse ölene kadar pençelenme fikrinden de hiç hoşlanmamıştı. Ona verdiği yaralar kaslarını kesecek kadar ağırdı ve acı hissetmesini engelleyen tek şeyin, yaraları ona verdiğinde geliyor olması olduğundan emindi.

Yine de bir parçası, bedenini titreten mutluluğa gömülüp tekrar onun dalgalarında boğulabilecekse bu kumarı göze almaya hazırdı.

"Banyo yapmaya ne dersin?" Reia sordu ve Delora'nın nihayet ellerini indirip onların ötesine bakmasına neden oldu. "Düzgün bir banyo, küveti ve her şeyiyle."

Reia ilk kez Delora'ya bir gülümseme verdi, arkasında karanlık bir şey barındırmayan gerçek bir gülümseme. "Dürüst olmak gerekirse bu kulağa gerçekten hoş geliyor."

Şömine sayesinde evlerinin havası hiç soğuk değildi ama Delora buraya gelmeden önce verandada oturduğu için hâlâ üşüyordu. El ve ayak parmakları ağrıyordu ve düzgünce yıkanma şansına sahip olmak reddedemeyeceği bir şeydi.

Delora, sıvı sıcaklığın etrafını sararak vücudunu iliklerine kadar ısıtmasından duyduğu memnuniyetle içini çekti. Büyük ahşap küvete girmek ilk başta ayak parmaklarını ve parmak uçlarını acıttı, ancak geri kalanı kutsanmışlıkla karıncalanırken bu acıya aldırmadı.

Evin en arkasında yer alan tuvalet, bu büyük kütük ev için orta büyüklükteydi, ancak onu oldukça güzel ve davetkar bulmaktan kendini alamadı.

Bazıları neredeyse kalçasına kadar gelen büyük ametist kristaller kapının en uzak iki köşesinde duruyordu. Bunların üzerinde ve küvetin baş kısmına yakın bir yerde, parlak ve yüzleştirici olmadan görmeyi mümkün kılacak kadar ışık veren ve vücudunu kısmi gölgeler içinde görmesini sağlayan mumlar yanıyordu.

Tütsü yoktu ama güzel bir aroma vermek için yakılabilecek bir tabak bitki olduğunu görebiliyordu. Hava hâlâ tatlı kokuyordu, sanki sürekli doymuş gibiydi.

Vücudunu düzgün bir şekilde temizlemesi için kendisine biraz sıvı yağ verildi ve bu küçük ve geçici cennet parçasında kendini ıslatmaya bıraktı.

"Önce Magnar'a benim için bir tuvalet yaptırmalıyım," diye mırıldandı, sesi duvarlarda yankılanırken derin bir memnuniyet duyuyordu.

Böyle bir şeye sahip olmaya bayılırdı.

Sırf istediği zaman sıcakta yıkanabilmek için düzgün bir yataktan, düzgün bir mutfaktan, düzgün bir evden vazgeçerdi.

Küveti hiç terk etmeme ihtimali vardı.

Delora'nın tek duyabildiği dışarıdaki yağmurun tıkırtısı, her hareket ettiğinde küvetin kenarlarına vuran hafif su şırıltısı, kulaklarındaki kalp atışları ve hafif nefes alıp veriydi.

Yine de onu rahatsız etmeye devam eden bir düşünce vardı. Düşmanlık içermeyen ama yine de kalbinin hem endişe hem de utangaçlık içinde çarpmasına neden olan bir düşünce.

O evi gerçekten evim olarak mı görüyorum? Magnar'ın burayı onun için yaptığını bilmesine rağmen, buraya getirilinceye kadar oraya bu kadar bağlı olduğunu fark etmemişti.

Zaten özlemişti.

Delora göbeğini kucaklayarak başını küvetin kenarına yasladı. *Beni nasıl tutacağını bile bilmeyen kollar için evimi özlüyorum.*

Çünkü özlediği aslında ev değil, Magnar'dı. Hissettiği yankılanan bir yalnızlık vardı ve burada olup Reia ve Orpheus'u birlikte gördükten sonra daha da derinleşmişti. Yeni evini her ne kadar sevgiyle hayal etse de, içinde bir boşluk olduğunu biliyordu. Mobilyaları olmadığı için değil, Magnar'la arasında çok belirgin ve belirgin bir bariyer olduğu için.

Yüzünün kenarından akan sıvının bir ter damlası mı yoksa gözyaşı mı olduğundan emin olamayınca gözlerini yumdu. *Ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.*

Daha önce denediği şey onları sekse götürmüştü ama aralarındaki mesafe şimdi daha da büyüktü. Magnar onun yanında bile olamıyordu ve onunla yakınlaşmaktan duyduğu tek pişmanlık, diğer her şeyi kaybetmiş olmasından kaynaklanıyordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye fısıldadı Delora havaya, midesinin birçok duyguyla dolup taşıdığını ve midesinin bulandığını hissettiğinde. "Eve gitmek istiyorum."

Dallardan ve kürklerden oluşan bir yuvanın içinde, bir dizi büyük ve hafifçe uzamış kolun arasında, tek duyabildiği şeyin vanilya kokusu olduğu ve herhangi bir insana ait olamayacak kadar güçlü bir kalp atışını ve nefesi duyduğu bir yerde rahat etmek istiyordu.

Koruyucusu gitmişti ve artık kendini gerçekten güvende hissetmiyordu.

Burada başka bir Duskwalker vardı ve Orpheus ona karşı... yeterince nazik davranmıştı. İnsanlara değer verdiği belliydi, hatta belki de kendi türüne verdiğiinden biraz daha fazla. Delora belki de herhangi bir Duskwalker'ın ona gövdesinde çırpınan güvelerle aynı hissi verip vermeyeceğini merak etmişti ama Orpheus ona aynı tepkiyi vermemişti.

Elbette, onun Reia'ya, kendisinin de Magnar'a sahip olduğunu düşününce hayal etmesi garip bir şeydi ama ona böyle hissettirenin herhangi bir Duskwalker olup olmadığını merak ediyordu.

Değildi.

Orpheus'un konuşurken kendini ifade edişinde, kollarını kavuşturarak tezgâha yaslanışındaki kibir ve özgüvende, Delora'nın onun varlığından soğumasına neden olan bir şeyler vardı. Fazla zeki, fazla anlayışlıydı.

Neredeyse kendi kendine gülecekti.

Magnar'ı seviyorum çünkü insana hiç benzemiyor. Çünkü insanlar kötü ve acımasızdı ve ona art niyetli olabileceklerini göstermişlerdi. Çok kolay ihanet edebiliyorlardı. Magnar duyguları konusunda çok çığ, çok açıktı çünkü neyin saklanıp neyin saklanmaması gerektiğini bilmiyordu.

Delora, elinde korkunç sırlar tutarken asla karanlıkta kalmayacaktı çünkü bunları ona her zaman açıklayacaktı. Belki hemen değil ama eninde sonunda her şeyi öğrenmesine yetecek kadar yakında.

Delora suda çok uzun süre kalıp kalmadığını tartıştıktan sonra sonunda küvetten çıktı. Her ne kadar keyif alıyor olsa da, yalnız olmak düşüncelerini allak bullak ediyordu. Aynı zamanda başka birinin evinde misafirdi ve misafirperverliklerine saygısızlık etmek istemiyordu.

Havlusunu düşündüğü uzun, beyaz bir bezle kendini sildikten sonra ona sarındı. Sonra kapıyı hafifçe açtı ve hafifçe bağırarak kapıyı geçti.

Reia koridora çıktı. "Beni takip edin."

Sağ taraftaki bir kapıya götürüldü ve girdiği oda küçüktü ve bir şekilde yaşamdan yoksun gibiydi. Tek kişilik bir yatak, yanında bir sehpa ile birlikte bir köşeye itilmişti. Diğer köşede büyük bir gardırop ve yanında da camı ve çerçevesi yeni takılmış gibi görünen bir pencere vardı.

Diğer her şey eski ama bakımlı görünüyordu.

Yatağın üzerine uzun bir elbise serilmişti. Beline kadar uzanan ve ayaklarına kadar inen eteği koyu yeşil, uzun kollu gömlek kısmı ise bembeyazdı. Her iki parça da birbirine dikilmişti ve elbise göbekten yukarı doğru düğmelenebiliyordu. Elbisenin üzerine katlanmış kahverengi bir kuşak vardı; kuşak omuzlardan bağlanıyor ve göğüslerinin altına oturacakmış gibi görünüyordu.

"Bu senin için," dedi Reia eliyle onu işaret ederken. "Geçen gün sana getirmediğim için özür dilerim. Orpheus bana eski mağarasını göstermek için yürüyüşe çıkmak istedi ve ben de daha önce hiç görmemiştim. Neden bilmiyorum; oldukça boştu."

Delora havlusunu göğsünde tutup havluya doğru yürürken, "Sorun değil," diye teklif etti. "Sadece bana giyecek uygun bir şey hazırladığın için minnettarım."

"Umarım iki farklı elbiseden yapılmış olmasına aldırmazsınız. Elimde senin bedenine uyacak pek bir şey yoktu, bu yüzden uyacağını düşündüğüm şeyleri bulup geri kalanını dikmek zorunda kaldım."

Reia, Delora'nın üstünü değiştirmesine izin vermek için odadan çıktı ve Delora havluyu hızla bırakıp aceleyle üzerine geçirdi. Düğmeler çoktan açılmıştı ve bel çevresindeki boşluk Delora'nın tombul kalçalarının üzerinden sıkıca geçirebileceği kadar genişti. Biraz çekiştirmek gerekti ama giydikten sonra düğmeleri iliklemeye başladı.

Sonra kahverengi yeleği sırtına geçirdi ve bağcıklarını deliklerden geçirmeye başladı, böylece sıkılaştırıp bağlayabilecekti.

"Nasıl oldu?" Reia kapının arkasından sordu.

Daha doğal durması için eteğini aşağı doğru sıyrırken, "Mükemmel," diye cevap verdi.

Reia onun cevabından sonra içeri girdi ve Delora'yı bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsemesi samimiydi. "Buna sevindim. İp ölçülerimin yanlış olmasından biraz endişelendim." Reia kapıya doğru döndü

diz çökmeden önce gardırobu açtı. "Ayakkabı numaran kaç? Eğer on dersen, sana yardım edemem çünkü benim numaram bu ve İblis köyüne gitmediğim sürece Peçe'de ayakkabı almak imkansız."

"Dokuz yaşındayım," diye cevap verdi, sonra kaşları çatıldı. "İblis köyüne gittin mi?"

"Evet, iki kere oldu." Reia omuz silkti ve elinde biri terlik, diğeri bot olmak üzere iki çift ayakkabıyla ayağa kalktı. "Bu numaradaki tüm ayakkabıları alabilirsin, ama şimdi ne giymeyi tercih edersin?"

Delora sağanak yağmurla tıkırdayan pencereye baktı.

"Muhtemelen botlar." Ama gelecekte terlik giymeyi tercih eder.

Deri çizimleri ayağına geçirdikten sonra vücuduna baktı ve haftalardır ilk kez düzgün giyindiğini gördü. Kendini yeniden gerçek bir insan gibi hissetti, Peçe'nin unutulmuş, iskartaya çıkarılmış bir yarattığı gibi değil.

Tam keçeleşmiş ama temiz saçlarına dokunacakken Reia ona bir fırça uzattı.

Delora fırçayı karmakarışık saçlarında gezdirmeye başladığında Reia, "Sanırım meşhur kediye çantadan çıkarıp sana sürtüklük ettiğim için özür dilemeliyim," diye mırıldandı.

Delora alaycı bir homurtu çıkardı. "Evet, öyle sayılır."

Reia dudaklarını bir gülümseme kıvrılmadan önce karşılık verdi. Delora'nın dürüstlüğüne takdir ettiği anlaşılıyordu.

"Söz konusu insanlar olduğunda sosyal becerilerim oldukça kötüdür." Reia küçük yatağın kenarına oturdu ve Delora'nın pencerenin yanında durmasını izledi, bilinçaltında fırtınalı ve rüzgârlı havada Magnar'dan herhangi bir iz görmeyi umuyordu. "Kötü alametlerin habercisi olarak görülüyordum."

Delora hemen hareketlerini durdurdu ve Reia'ya ihtiyatla baktı. *Kahretsin, etrafta olmaları uğursuzluk sayılıyordu.* Kalın bir şekilde yutkundu ve kendini duvara daha fazla bastırdı.

Reia tsked. "Merak etme. Etrafımdakileri lanetlemek ve ölüm getirmekle ilgili o saçmalıklar sadece batıl inançlar. Ayrıca ikimiz de zaten teknik olarak yarı ölüyüz, ne önemi var ki?"

Sertleşmiş omuzları gevşedi. "Haklısın. Özür dilerim."

"Her şey yolunda. Ben buna alışkınım. İnsanların bana bir hastalıkım gibi davranmasıyla büyüdüm. Orpheus ve Magnar benim ilk arkadaşlarımdı ve bu yüzden onlara karşı biraz korumacıyım. Katerina gibi olacağından ve Magnar'a kötü davranacağından endişeleniyordum. O gerçekten çok tatlı. Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Tanımadığın biri hakkında oldukça hızlı bir varsayımda bulundun," dedi Delora, fırçayı Reia'ya

vermeden önce saçındaki son düğümleri çözerken.

Aldı ve omuz silkti.

"Dediğim gibi, oldukça kötü sosyal becerilerim var. İnsanlara da pek güvenmem." "Evet, ben de öyle. Peçe'ye gelmek istemedim ve buraya tek başıma da gelmedim." Reia sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Delora gözlerini başka tarafa çevirdi ve içinde kalan utancın göğsünde kabardığını hissetti.

"Peçenin içine atıldım," diye mırıldandı, bir kez daha Magnar'ın gelmesini umarak dışarı baktı. Onu bu insanlardan kurtaracaktı. "Ellerim bağlıyken ve dişlerimin arasında bir bez varken atıldım."

"Kim tarafından?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye sertçe cevap verdi Delora. "Ve hikayemi anlatacağım ilk kişi sen değil, o olacak."

"Sanırım bu adil." Reia ellerini birbirine vurdu, ani yüksek ses dikkatini çekti ve sıçramasına neden oldu. "Senden hoşlandım. Daha önce uysal ve çekingen olduğumu sanıyordum ama anlaşılan istediğin zaman oldukça sinsi olabiliyorsun. Lafı dolandırmaktan nefret ediyorum."

Bu çok açık değil mi?

Delora ona dönüp kollarını çok daha büyük olan göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce dürüstçe, "Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyorum," diye cevap verdi. "Buraya isteyerek gelmedim ve düştüğümde öleceğimi düşündüm. Bazı açılardan, Magnar'a ruhumu verdim çünkü beni acısız bir şekilde öldüreceğini düşündüm, ama aynı zamanda bana ne olduğunu da gerçekten umursamadım."

"Kararınızdan pişman mısınız?"

"Hayır," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Artık hakkınızda tüm bunları bildiğime göre, işleri sizin için kolaylaştırmaya çalışacağım. İkiniz de her zaman buraya gelip ziyaret edebilirsiniz. Makul ölçülerde yemeğimden yiyebilir ve istediğiniz zaman düzgün bir banyo yapabilirsiniz. Yarı inşa edilmiş bir eve ve hayata uyum sağlamanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum." Reia sonra garip bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Orpheus tüm bunlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğumu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Beni bir mağaraya ya da içinde hiçbir şey olmayan bir eve götürseydi aramız nasıl olurdu bilmiyorum. Daha ona ilgi duymaya başlamadan önce bu eve aşık oldum."

"Bu bir yalan."

"Affedersiniz?" Reia şaşkınlıkla sordu, kaşları alnından yukarı fırlamıştı.

"Orpheus için, Magnar için hissettiklerinizin küçük bir kısmını bile hissedersen, o zaman evinizin o neredeyse orada olduğunu bilirim."

Reia'nın yüzü yumuşadı, gözleri anlayışla eğildi ve eli yatağa doğru uzanıp ona yaslandı.

"Sanırım haklısın. Burada olmadığı zamanlardan nefret ediyordum ve bu ona ruhumu vermeden önceydi." Sonra Reia gözlerini Delora'nın vücudunda gezdirdi ve başını eğmeden önce tekrar yukarı kaldırdı. "Magnar'a aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerini Reia'dan ayırıp odaya baktı.

"Hayır." Delora kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak ön kollarını bilinçsizce ovuşturdu. "Onu sevmiyorum. Orpheus'la paylaştığınız şeye sahip değilim. Tek bildiğim onun kendini güvende hissettiği." Sonra Delora bir kahkaha attı. "Onun bir Duskwalker olduğunu düşünürsek, bunun garip olduğunu biliyorum."

"Onun yanında kendini güvende hissediyor musun?" Reia ona sorgulayan bir bakış attı. "Seni pençeleriyle parçaladığı izlenimine kapıldım."

"Beni hemen iyileştirdi. Ve bunu yapmak istemedi. İşler biraz kızıştı sadece," dedi Delora onu savunmak için çabucak, kızaran saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterek. Başkalarının onun

Magnar'la yakınlaştığını bildiğini bilmek endişe vericiydi. "Ama onda hissettirdiği bir şey var

etrafında olmak rahatlatıcı. Sanırım bunun nedeni insan olmaması. Onu olduğu gibi seviyorum."

Bana asla bilerek zalimce bir şey yapmamasını seviyorum. Delora bir kazayı, kötü niyetle yapılmamış bir şeyi affedebilirdi - ne olduğuna bağlı olarak.

Magnar'ın onu pençelemesine aldırmadı. Geri döndüğünden beri acı vermediği sürece onu kazayla öldürse bile umursayacağını sanmıyordu. Bunları affedebilirdi ama eğer ona ihanet ederse...

Gözleri Reia'ya takıldı ve ikisinden birinin birlikte cinsel bir şey yapacağı fikrini reddetmeye çalıştı. Saçmaydı, biliyordu ama Hadis'ten sonra içinde kalan korku, mantıksızlığın izini bırakmıştı ve bir türlü atamadığı bir şeydi.

Delora'nın midesi korkunç bir şekilde homurdanmak için o anı seçti ve sesi gizlemek istercesine elini karnına koydu.

"Özür dilerim. Neden bilmiyorum ama sabahtan beri çok acıktım." Reia

başını geriye attı ve güldü.

"Seni beslemeyi düşünmediğime inanamıyorum. Aslında bugünlerde pek açlık hissetmiyorum. Sadece güzel hissettirdiği için yiyorum ve Orpheus'un benimle ilgilendiğini düşünmenin onu iyi hissettirdiğini biliyorum. Artık bir Hayalet olmama rağmen, bu bana kendimi... insan gibi hissettiriyor."

Delora da aynı şekilde hissediyordu, bugün hariç.

Reia Delora'yı mutfığa geri götürdü ve ona önceden yapılmış bir kase güveç doldurdu. Ne tür bir et olduğunu sorgulamadı; umurunda da değildi. Masaya oturur oturmaz yemeye başladı.

Ona biraz yalnız kalma fırsatı veren Reia, şöminenin önündeki büyük koltuğu paylaşabilmeleri için Orpheus'un kucağına oturdu.

Nadiren başkalarının yemeklerini yediği için seveceği bir şey olduğundan emin olmak için önce et suyunun tadına baktı. Lezzetli olduğunu, belki kendi beceri seviyesine uygun olmadığını ama yine de harika olduğunu görünce etten bir ısırık aldı. Sorunsuzca yuttu.

İkinci ısırığında midesi çalkalandı ama hâlâ korkunç derecede boş hissediyordu.

Et ve sebzeler yumuşak olmasına rağmen çiğnemesi daha uzun süren üçüncü lokmada Delora yutmakta zorlandı.

Alnında yoğun bir ter birikmeye başladı ve omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Banyosunun ve şömineden yükselen ateşin onu ısıttığı düşünüldüğünde bu garip bir durumdu.

Yere düştüğü anda tekrar yukarı çıkmaya çalıştı. Ağzını kapatarak sandalyeden kalktı, gözleri dolu kâsesinin yanında onu koyacak bir yer, herhangi bir yer arıyordu.

Oh, kahretsin. Sanırım kusacağım.

Bakışları mutfak leğenini buldu ve ona doğru koştu. Yolda, safranın yükseldiğini hissettiğinde Delora ağzındaki yemekten öğürdü.

Midesindekileri şiddetle dışarı atmak için tam zamanında leğene ulaştı.

"Kahretsin, Delora," diye soludu Reia arkasında. "İyi misin?"

Delora cevap vermek yerine tekrar kustı, bu sefer gözleri sulanmıştı. Görüşü bulanıktı ama içinden çıkan şeyin *siyah* olduğunu anlayabilecek kadar netti.

İşini bitirdiğinde dehşetle kendisinden çıkan koyu renkli yapışkan maddeye baktı ve bir adım yana doğru tökezledi. Baş dönmesi içinde yüzüyordu. Ter artık tüm vücudunu kaplamıştı ve nefes alış veriş keskin ve sık bir hal almıştı.

Reia onun önünde bulanık bir leke gibi duruyordu ve Delora düşecekmiş gibi görüldüğünde kollarını kaldırdı.

"Sanırım ben-"

Sözlerini bitiremeden Delora bayılmaya başladı.

Reia'nın kolları tarafından yakalandığında onun çılgınca "Orpheus, yardım et!" diye bağırdığını duydu.

Birden etrafını saran, dizlerinin üzerine çökmesine izin vermek yerine onu ayakta tutan güçten Orpheus'un onu dik tuttuğunu anladı.

Bilinci kaybolmadan hemen önce, tavana doğru yüksek, uzun, belirgin bir uluma saldı. Gözleri kafatasının arkasına yuvarlanmadan ve kendinden geçmeden önce duyduğu son şey bu oldu.

Magnar yavaşça Peçe'nin içinde homurdanarak ilerledi, kendisinden ve düşüncelerini aklı başında tutma yeteneğinden yoksun olmasından tedirgindi.

Hafif bir hırıltıyla toynağıyla bir taşı tekmeledi. Taş toprağın, yamalı otların ve *sopaların* üzerinden yuvarlanarak iğrenç bir patırtıyla siyah, bulanık bir havuzun içine düştü.

Hava, kan ve çürüme gibi kötü kokuyordu ama daha tatlıydı - bu da onu çok daha kötü yapıyordu. Dumanlar, yanında yürüdüğü fokurdayan suyun yüzeyinin üzerinde buharlı, yarı saydam bulutlar halinde pufluyordu.

O kadar karanlıktı ki bataklık suyunun üst tabakasının ötesini görmek için tek bir yol bile yoktu. Çok yaklaşmak kesin ölüm ya da en azından bir Mavka için kalıcı bir boğulma anlamına gelebilir.

Magnar Peçe'nin bu tehlikeli bölgesinde, Bataklık Toprakları'nda yürümeye ilk başladığında, sert ve öfkeli pelteler halinde yağmaya devam eden yağmura rağmen su nispeten sakindi.

Bölge her zaman rahatsız edici derecede sessizdi.

Ne bir kuş ciyakladı, ne bir sıçan kaçıştı, ne de bir İblis buraya yaklaşmaya cesaret edebildi.

Genellikle buradan uzak dururdu, tıpkı türünün tamamının yaptığından emin olduğu gibi. Burada bulunmanın bir anlamı yoktu ve su yüzeyinin üstündeki hava kabarcıkları sadece keskin duyuları olan bir şey tarafından fark edilebilirdi.

Kıyı şeridinden oldukça uzakta durdu ve yürüdüğü toprağın gerçekten toprak olduğundan ve su yüzeyindeki çamur olmadığından emin olmak için yolunu izledi.

Sadece üç ya da dört tane olan bu kabarcıklar onu takip etti.

Bir şey onun aptalca yaklaşmasını umarak bekliyordu. Magnar bunun yerine, havanın kötü kokmasına neden olan yaratığa doğru daha fazla taş **atarak**, böylesine iğrenç bir canavar olduğu için onunla alay etti.

Hayatında sadece bir kez Magnar'ı bataklıkta kovalayan bir İblis'i yediğini görmüştü. Onun kıvranan uzuvlardan oluşan bir kütle olduğunu biliyordu ama yine de gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Siyahtı, bu da onun bir İblis olduğu anlamına geliyordu.

Sadece Peçe'de yaşayanlarla beslenebilen bir İblis. Yamyam.

Burada olmamalıydım.

Ama öyleydi, çünkü Delora'dan kaçmak için yaşadığı panikle farkında olmadan buraya gelmişti.

Ona yakın olmak istiyorum. Açgözlü gözlerinin onun güzel suretini görmesini istiyordu. Yalnız kulakları onun sesinin şarkısını duymak istiyordu. Gözbebekleri umutsuzca onun dünyanın zenginlikleri gibi güzel kahverengi gözlerinin kendi gözlerine bakmasından gelen bağlantıyı aradı. Ağrıyan ciğerlerinin onun buz gibi elma kokusuyla rahatlamasını istiyordu.

Onun vücudunun sıcaklığını istiyordu.

Gözleri aniden şiddetli bir mor renge büründü ve penis dikişinin arkasındaki dokunaçları hevesle

yer değiştirdiğinde inledi.

Vücudunun sıcaklığı. Magnar yine inledi. *Yumuşaklığı benimkinin etrafında eriyordu.* Pençeleri karnını sıkıca kavradı ve yarığının açılmasını engellemeye çalıştı. *Sıvı şişkinliklerimden aşağı damlayıp beni gıdıklayana kadar eridi.*

Ve onun orgazmlarının yaramaz kokusu hâlâ vücudundan iyileşmeyi reddeden bulaşıcı bir hastalık gibi zihnine yapışmıştı.

Kollarının arasında sıkışıp kalmışken onun içinde olma hissinden kurtulamıyordu. Hâlâ kulaklarında bir musallat gibi yankılanan inlemelerinin hatırasından kaçamıyordu.

Magnar bunu düşünmeden *edemiyordu.* Onunla hissettiği bağ hayal edebileceğinin çok ötesindeydi ve bunu arzuluyordu. Kalbi bunun için hızla çarpıyordu. Ona o kadar yakın olmak istiyordu ki, onun derinlikleri tarafından yutulacaktı.

Onun kendisini tombul ama kırılgan bedenine kabul etmesini arzuluyordu.

Delora ona bir şey hediye etmişti, ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği bir açlık. Ve Magnar'ın buna ihtiyacı vardı, bu açlık var olduğunu hiç bilmediği bir güdü gibiydi.

Bazı açılardan, artık açlık hissetmemeyi ve tatmin olmayı memnuniyetle karşılamasına rağmen, aynı zamanda... boş hissetmişti.

Seks mi? Adının seks olduğunu öğrenmişti. Onun içinde serbest kalma yeteneği mi? Şimdi bu, etle beslenmeye duyduğu ilk ihtiyaçtan daha yaygın olduğunu düşündüğü bir açlıktı. Bunun yerine, şimdi onun etinin tadını, sularını kemirmek ve yalamak istiyordu. Kanlı bir şekilde değil, ama dağınık bir şekilde, çünkü terk edilmiş bir şekilde titriyordu.

Başından toynaklarına, kuyruğu da dahil olmak üzere tüm vücudu zevkle titredi. Aletinin dışarı çıkmaya çalıştığını hissetti.

Pençeleriyle dikişini daha da sıkıca kapattı ama dokunaçlarının kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Etrafta sürünüyorlardı ama kendi şaftı üzerinde biraz kontrol sahibi olabilmek için sikinin etrafında dönmeye pek alışık değillerdi.

İşte bu yüzden şu anda tek istediği onun varlığı iken Delora'nın yanında olamıyordu. Bu yeni parçasını idare etmeye alışkın değildi ve dokunaçlarının çoklu işlevlerini artık anlamasına rağmen onları kontrol edemiyordu.

Bir işlevi onu kavramaktı, böylece umutsuzca çarpan kalçalarından ya da onu doldurduğunda tohumundan kaçamazdı. Bir diğeri de sikini kurutan ve acıtan havadan koruyabilmesiydi.

Ayrıca Orpheus'un en son oraya gittiğinde ona açıkladığı son bir işlevi daha vardı. Bunlar da sikinin etrafında dönecek ve onu içeride tutacak şekilde tasarlanmıştı, böylece tamamen dışarı çıkmıyordu çünkü sadece bir yere kadar uzanabiliyorlardı. Kendini korumak içindi ve sadece tam bir uyarılma durumu, ucun ve birkaç inçin ıslak güvenliğinden çıkmasına izin verecekti. Bu noktada, Magnar sadece sikinin Delora'nın ıslak, sıcak yarığının içinde korunacağını bildiğinde o kadar uzamasına izin vermeliydi.

Şu anda bedenini ya da dokunaçlarını kontrol edemiyordu ve zihni anılarına o kadar takılmıştı ki aptalca ereksiyona geçiyordu.

Burada bile değildi ve ona eziyet ediyordu.

Magnar çabalıyordu ve yumuşamasına izin veren tek şey pençelerindeki kızın kanını hatırlatmasıydı.

Deneyimsiz arzusuyla, asla incitmek istemediği tek yaratığa zarar vermişti. *Söz vermişti.* yapmayacağını söyledi.

Görüşü derin bir mavi kuyuya dönüştü ve sakinleştiğinde elleri vücudundan uzaklaştı.

Değerli kuzgunuma zarar verdiğim için ben bir canavarım.

Siyah saçları o kadar koyuydu ki, kürkünün siyahının neresinde durduğunu anlamak neredeyse

imkânsızdı. Sevimli dudakları, küçük burnu ve yüksek ama yuvarlak yanaklarıyla.

Bu kadar güzel bir şeye nasıl zarar verebilirdi? Hayatı pahasına korumaya yemin ettiği bir şeye? Zihnini rahatsız eden her neyse onu iyileştirmek istiyordu, ona daha fazla yıkım getirmek değil.

Magnar hırlayarak iğrenç bataklık suyuna bir taş attı.

Bad Mavka. Kötü Magnar. Bir taşla daha tekme attı, bu kez taşı çalılarının arasındaki boşluktan fırlatarak kırmızı yapraklı bir ağacın gövdesine çarpmasını sağladı. Yapraklar yere ve suyun yüzeyine saçıldı, daha kuru ve açıkta dallar bıraktı.

Aptal Magnar.

Ama artık kendini aptal hissetmiyordu. Delora'yla geçirdiği her an öğreniyordu. Bir hata yapmıştı, sadece bir daha yapmayacağından emin olması gerekiyordu.

Şu anda sadece onun güvende olmasını istiyordu ve buna kendisi de dâhildi. Arkasında belirerek onu şok etmiş olsa da, bunu yaptığı için minnettardı. Orpheus ve Reia ile birlikteydi, bu da onun korunduğu ve güvendiği insanlarla birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca yalnız da değildi.

Kız ortaya çıktığında gözbebekleri mor renge dönüşmüştü. Onu görmek, kokusunu duymak ve hatta sesini duymak bile ona yakın olmasını gerektirmişti. Eğer gitmeseydi ne yapacağını ya da kız istediğinde düşünecek, duracak, geri çekilecek kadar bilge olup olmayacağını bilmiyordu.

Onu incittim. Ona bir daha böyle dokunmamı istemeyebilir. Bu fikir, kalbinin göğsünden fırlayıp yanındaki sulara boğulmak ister gibi batmasına neden oldu.

Neden daha iyi olamıyorum...?

Kederli ve uzun bir uluma sesi uzaklarda yankılandı. Bu bir çağrıydı. "Orpheus," dedi başını sesin geldiği yöne çevirerek.

Magnar geçmişte bir keresinde kendisini köşeye sıkıştıran zorlu bir İblis'le yüzleşirken çok daha tilkiye benzer bir şekilde kendi çağrısını kullanmıştı. İşte o zaman kendi türünün çağrısını uzak mesafelerden duyup cevap verebildiğini keşfetmişti.

Şimdi bu sesi duyunca gözbebekleri beyazlaştı.

Orpheus onu asla aramazdı, tabii... "*Delora.*"

Bir şeyler ters gidiyordu. Ya hepsi tehlikedeydi ya da gelininde bir sorun vardı.

Magnar koşmaya başladı, Orpheus'un evine doğru ilerlerken hızını arttırmak için ellerini yere bıraktı.

Yağmur, hızı nedeniyle vücuduna daha güçlü bir şekilde çarpıyordu. Ara sıra ayakları kayıyordu ama ilerlemeye devam edebilmek için hemen kendini düzeltti.

Kanı pompalanıyor, kalp atışları kulaklarında gumbür gumbür atıyor, burnundaki delikten yağmur suları fişkırıyordu. Üstü başı çamur içindeydi ama buna pek aldıriş etmedi.

Dakikalar panik halindeyken hiç olmadığı kadar uzun geliyordu.

Beyaz tüylerle kaplı bir figürün tıpkı kendisi gibi Orpheus'un evinin önündeki açıklıkta hızla ilerlediğini gördüğünde kayarak yere düştü. O da aynı yöne doğru gidiyordu - evlerinin girişine.

Cadı Baykuş, diye düşündü.

Yağmurdan sırlıklam olmuştu, tüylerden oluşan beyaz pelerini koşarken ağır görünüyordu. Ayakkabısız ayakları ve dizlerine kadar uzanan bacakları çamurla kaplıydı. Pelerininin altı ve baldırlarına kadar uzanan beyaz elbisesi de kirliydi.

Bu tür yoğun bir fırtına sırasında uçamadığı için insan boyutunda bir baykuşa dönüşmemiş olması gerektiğini biliyordu ama onu insan formunda görmek her zaman tuhaf gelmişti.

Koyu tenliydi, sık, kıvrıcık, kahverengi saçları vardı. Gözleri siyaha yakındı ve ne zaman ışık vursa koyu kahverengi parlıyordu. Sanki boşluğa bakmış, onun tüm cevaplarını görmüş ve bilgisinin gücünü kabul etmiş gibi, kendi tarzında büyüleyici görünüyorlardı.

Ki vardı.

Tuhaf ama ölümsüz bir yaratık olan Cadı Baykuş boşluğa bakmış ve sonra onunla çiftleşmişti.

O *annesiydi*. Bunu daha yeni öğrenmişti ama bunu ona söyleyen o değildi. Orpheus bunun anlamını açıklamıştı ama Magnar bu ilişkiyi anlayamamıştı.

Anne ve baba neydi? Ebeveyn mi? Biri büyüyle Fantom'a dönüşmüş bir insan, diğeri ise ona bu büyüü bahşeden bir karanlık ruhuydu. Görünüşe göre, tüm Mavka'lar gibi o da onlar tarafından yaratılmıştı, ancak bir ebeveynin ne olduğunu, nasıl olduğunu veya nedenini bilmiyordu.

Magnar'ın anladığı tek şey, bir şekilde onun yaratıcısı olduğuydu.

Onunla ilgili, bazen evinin yakınlarında bulunmasından başka bir anısı yoktu. Ara sıra ona yardım etmişti ama sadece birkaç kez konuşmuşlardı.

Kız büyü kokuyordu, iğrençti ve adamın duyularını karıncalandırıyordu. Onu yemek tatmin edici olmazdı ve aşırı doymuş mana kokusu yüzünden bunu asla ama asla istememişti. Orpheus da istememişti.

Onu şimdi burada görmek, Orpheus'un çağrısına onun gibi cevap verdiği anlamına geliyordu.

Evet, kesinlikle bir sorun var.

Cadı Baykuş onu verandanın basamaklarına doğru ilerlerken görünce durakladı. Onun kendisinden önce gitmesine izin verdi.

"Mavka," diye selamladı derin ama kadınsı bir sesle, başını hafifçe ona doğru sallayarak. "Magnar," diye düzeltti dişlerini göstererek.

Ona güvenilebilir olması, onun gerçekten güvendiği anlamına gelmiyordu.

Güçlüydü, bu da ondan gelecek bir ihanetin ölümcül olabileceği anlamına geliyordu. Ona kafatası ezilirse gerçekten öleceğini söyleyen oydu, bu da onu nasıl öldüreceğini bildiği anlamına geliyordu.

Cadı Baykuş ona kaşlarını kaldırdı ama o sadece homurdandı. Uğraşması gereken daha önemli şeyler vardı.

"Reia! Orpheus!" diye bağırdı, verandanın basamaklarını çıkmasını engelleyen bariyere vurarak.

Evin her köşesinde kurdele, dereotu, kemik ve çanlardan yapılmış koruma süsleri asılıydı. Evin içinde yaşayanlar dışında herkesin içeri davet edilmedikçe girmesini engellerdi. Tuz çemberinden daha güçlüydüler ama yerlerinden oynatılabildikleri, rüzgârla savrulabildikleri ya da zamanla çürüyebildikleri için çok daha kırılğandılar.

Cadı Baykuş, bariyere vurmak için önünü keserek, "Oh, sadece çekil," diye ısırdı.

Parıldayan bir parıltı onun çağrısını yankıladı ve evin dışını titreştirerek yerini gösterdi. Kapıyı ikinci kez çaldığında, bu sefer adamın anlayamadığı bir şeyler fısıldıyordu, kara büyüden bir puf ön eklemine doğru süzüldü.

Bariyerdeki geçici bir delik kendini gösterdi.

"İşte," dedi elini ileri doğru sallayarak. "Şimdi onların evine girebilirsiniz."

Tam açılan bariyerden geçip basamakları tırmanırken, Orpheus kapıyı çekti ve açtı.

"Magnar," diye selamladı Orpheus, gözbebekleri endişeden bembeyaz kesilmişti. Sonra başını arkasında beliren Cadı Baykuş'a doğru çevirdi. "Neden buradasın?"

"Olamaz mıyım?" diye cevap verdi donuk bir sesle. "Siz çağırdınız, ben de cevap verdim."

Sakinleştirici bir nefes verdiğinde Orpheus'un omuzlarındaki gerginlik azaldı. Onun da kıza tam olarak güvenmediği belliydi.

"Kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece merak ettim çünkü daha önce hiç içeri girmek istememiştiniz." Orpheus geri adım atarak ikisinin de sırlıslıkla içeri girmesine izin verdi. "Ama belki de burada olmanız iyi bir şeydir."

Magnar evin sıcaklığına adım attığında, Cadı Baykuş tüylü kapüşonunu indirdi ve saçlarını salladı. Yağmur suyunun ağırlığı nedeniyle normalden daha düz olan saçları, nemli içeriğini yüzünden süpürmeden önce omuzlarının etrafında sallanıyordu.

Sonra elini havada gezdirdi ve Magnar'la arasında siyah bir sis oluştu. Saniyeler içinde ikisi de temiz ve kuruydu.

Şaşkınlıkla geri adım attı, kabarık kürkünü ve tüylerini inceledi. Yağmur yağmadan önceki halinden daha temiz ve yumuşak hissediyordu, sanki biri ona sabunlu bir banyo yaptırmış gibiydi. Bu duyguya alışık olmadığı için etini kaşıyordu.

Ama başka bir şey dikkatini çekti.

Magnar etrafına bakındı ve iki küçük dişinin kayıp olduğunu gördü.

"Reia ve Delora nerede?" diye sordu, kendi gözbebekleri hâlâ bembeyazdı.

Onun tepkisinden korksa da, çekiştirme arzuları hala kazanılmış bir savaş değildi, her ikisi tarafından da karşılanmayı tercih ederdi.

Eve saldıran hiçbir İblis yoktu, bu da en kötüsünden korktuğu anlamına geliyordu. Bu, yıpranmış, harareti bedenini soğutmaya yetti.

"İnsanızda bir sorun var," dedi Orpheus, onları evinin içine ve loş koridora doğru yönlendirebilmek için arkasını dönerek. "Onu yere yatırdık ama

bayıldı."

Magnar'ın göğsü sıkıştı. Birden, Orpheus'un adımlarının rahat temposunun çok yavaş olduğunu hissetti.

Delora daha önce hiç bayılmamıştı.

Orpheus küçük bir odanın kapısını açtı.

Reia yerde diz çökmüş, nemli bir bezle Delora'nın alnını silerken Delora küçük, tek kişilik yatakta gevşek bir şekilde yatıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Orpheus. Ateşi düşmüyor," diye homurdandı Reia onlara bakmadan.

Dudaklarını aşağıya doğru çeviren acımasız bir ifadeyle bezi Delora'ya sürtmeye devam etti. Sonunda bakışlarını onlara çevirdiğinde kaşlarını çattı, tıpkı Orpheus'un Cadı Baykuş'u gördüğünde olduğu gibi şaşkın görünüyordu.

"Buradasın."

Cadı Baykuş hem Magnar'ı hem de Orpheus'u yoldan itti. Magnar gördüklerini nasıl sindireceğinden emin olamayarak bir adım geri çekildi.

Delora'nın genelde bronz olan teni solgun, hatta hastalıklı bir renkteydi. Alnındaki ter damlacıkları, yanındaki komodinin üzerindeki mumlardan yansıyan ateş ışığını yansıtıyordu. Gözleri kapalıydı ama kürklerin altında titrediği belliydi.

Hasta görünüyordu ve hiçbir şey bedenini bunu görmek kadar soğuk hissettiremezdi.

Cadı Baykuş bir diziyle Delora'nın yatağının yanında diz çöktü. Delora bir şeyler mırıldanmaya başladı. Vücudu engel olduğu için ne yaptığını göremiyordu ama havayı yoğunlaştıran büyü'nün gücünü iğrenç tatlı kokusundan hissedebiliyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu Orpheus, hırlayarak başını ona çevirdi. İçinde hem öfke hem de endişe savaşıırken gözleri soluk bir kırmızıya döndü. "Onu güvende tutmalıydın."

Orpheus karanlık ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Onun nesi var bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Daha önce hiç böyle ateşi olan bir insan görmemiştim."

"Ama o senin evindeydi!" Pençesini Orpheus'a doğrultarak bir adım öne çıktı. "Onunla ilgilenmedin mi?"

"Ona banyo yaptırdık, biraz su verdik," diye cevap verdi Reia, adamın bakışları ona döndü. "Ama yemek yemeye çalıştığında... simsiyah kusmaya başladı."

Başını hafifçe eğdi. "Siyah mı?"

"İnsanların siyah kusmaması gerekir Magnar," dedi başını sallayarak. "Bu normal değil."

Öyle değil mi?

"Onunla çiftleştin," dedi Cadı Baykuş sonunda, iki ayağı üzerinde durmak için arkasına yaslanırken.

Magnar'a dikkatle baktı. "Onu kendi tohumunla doldurdun."

"Bu... kötü bir şey mi?" diye sordu Magnar, gözleri yine bembeyaz olmuştu.

Birlikte yaptıkları şey vücudunu zehirlemediği sürece onun hasta olmasının başka bir yolunu göremiyordu.

"Onu senin üzerine bıraktığımda sana ruhunu bu kadar kolay vereceğini düşünmemiştim. Ya da bu aşamaya bu kadar çabuk geleceğini," diye mırıldandı Cadı Baykuş Delora'ya bakarken, bir elini kaldırıp bükülmüş ön parmak eklemine dudaklarına değdirdi. Magnar'a bu kez ihtiyatla baktı.

"Aslında onu yiyeceğini düşünmüştüm."

"Onu benim üzerime mi düşürdün?" Ses tonunda şaşkınlık vardı. Cadı Baykuş alay etti, gözleri mizahla parlıyordu.

"Yoksa nasıl olur da doğrudan senin üzerine düşer ve ölmezdi?" Saçları zıpladı

Derin derin kıkırdarken omuzlarına sarıldı. "Bir insanın bu kadar dik bir düşüşten sağ çıkmasının başka bir yolu yok."

Magnar'ın kürkü ve tüyleri saldırganlıkla kabarıken boğazının arkasından bir hırıltı yayıldı. Dişlerini ayırarak hırıltının tüm gücüyle duyulmasını sağladı.

"Vücudu kırılmıştı!" Magnar kükredi ve tek bir adım daha yaklaştığında toynağını yere vurdu. Toynağı sıkıntılı ahşap döşemeye sertçe çarptı. "Ölmek üzereydi! Ona nasıl bu kadar zalimce bir şey yapabildiniz?"

Mizahı solmadı ama yumuşadı.

Elini kaldırıp başparmağıyla işaret parmağı arasında küçük bir boşluk bırakırken, "Belki de onu biraz fazla yüksekte düşürdüm," dedi. Bu onu yatıştırmayınca gözlerini devirdi. "Bunun bir önemi var mı? Nasıl iyileşeceğini öğrendin ve onu yaralarından kurtardın. Bu seni ona yakın hissettirmedi mi? Bir insan vücudunun ne kadar kırılğan olduğunu ve ne kadar hasar alabileceğini daha iyi anlamayı sağlamadı mı?"

Onun soruları üzerine düşünürken parmaklarında hissettiği gerginlik azaldı.

Evet. Delora'yı iyileştirmek ona bir insan vücudunun hiç kanama olmadan ne kadar kötü kırılabilceğini öğretmişti. Onu çok sıkı tutarsa gücüyle ona zarar verebileceğini bilmesini sağlayan şey buydu.

"Kanaması olmadığından emin olmak için kontrol ettim," diye mırıldandı Cadı Baykuş kendini savunurken. "Dışarıdan," diye ısırdı Reia hâlâ Delora'nın yanında diz çökerken, ona öfkelenmiş gibi görünüyordu en az Magnar kadar. "Ama bu onun içten içe kanamadığı anlamına gelmiyor. Eğer o olmasaydı ölebilirdi."

Cadı Baykuş Reia'nın bakışlarını bir düşmanlık duygusuyla tuttu.

"Ve onun ölümü olabilirdi." Sonra bakışlarını tekrar Magnar'a çevirdi. "Ya önünüzde baygın duran bir insanı anlamak için bir adım atacaktınız ya da onu yiyerek daha fazla insanlık kazanacaktınız. Her ikisi de senin yararına olurdu. Dediğim gibi, sonunda onu yiyeceğini düşünmüştüm, ama onun bunun yerine sana ruhunu vermeyi seçtiğini görmekten memnunum."

"O zaman şimdi nesi var?" Magnar, onun Delora'yı yemesinden bahsederken midесinin düğümlendiğini fark ederek sordu.

Olabilecek en kötü şeyi düşünmek istemiyordu. Ona pek çok şey öğretmek için çok istekli olan bu harika yaratığın ne olduğunu öğrenmek yerine onu yiyebileceği fikri kalbinde boş bir yer bıraktı.

Küçük kuzgununu hayatının kuş kafesinde gelişirken görmek istiyordu, onun pençeleri ve dişleriyle kan gölüne döndüğünü hayal etmek değil.

"Bir sorunu mu var?" diye sordu Cadı Baykuş alaycı bir homurtuyla. "Hiçbir şey, tohumunu onun rahmine bırakacak kadar aptal olman dışında."

"Bekle," diye soluk soluğa kaldı Reia, gözleri büyümüştü. "O olduğunu söylemiyorsun-" Cadı Baykuş bakışlarını Reia'ya çevirdi.

"Evet. O hamile."

"Lanet olsun," diye iç geçirdi Reia, yüzünü avuçlayarak.

Tüm gözler Magnar'a çevrildi ve Magnar Orpheus, Reia ve Cadı Baykuş'un bakışları altında gözbebeklerinin kırmızımsı pembeye dönmesine engel olamadı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi, ensesini kaşıyarak.

Reia yatağın yanında diz çökmüşken ayağa kalktı. "Bu baba olacağın anlamına geliyor."

"Bir yaratıcı mı?" Magnar başını soru sorarcasına eğerek Orpheus'a sordu.

"Bunu ona açıklamakta zorlandım," diye yanıtladı Orpheus her iki kadına da, küçük oda zaten

darmadağın olduğu için kapı aralığında durarak. "Bir çocuğun ne olduğunu gerçekten anlamıyor."

"Evet, biliyorum," diye homurdandı Magnar. "Onlar küçük insanlar."

"Ama onların da ben ve Delora gibi küçük başlayıp büyük olduklarını anlıyor musun?" Reia kaşları endişeyle birbirine çarparak sordu.

Gözlerinde bir yalvarış vardı.

Magnar bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama Reia'dan uzaklaşınca Cadı Baykuş'u gördü. Ona çok yakındılar, bir çift göz onu yargılamadan başka tarafa bakmak zordu ve Delora'nın yatakta hasta yatışına bakmak, ki bu onun yüzünden olabilirdi, üzücüydü.

Sinirli bir şekilde geri adım attı.

"İnsanlar başlangıçta... onların boyutlarında değiller mi?"

"Hayır, Magnar," diye sızlandı Reia, yüz hatlarında sıkıntı açıkça görülüyordu. "Büyüyoruz." Kollarını, Magnar'ın Delora'yı birçok kez kucağına alışına benzer bir şekilde birbirine dolamıştı ama bu neredeyse tamamen farklıydı çünkü kucağında tuttuğunu gösterdiği şey Magnar'ın şimdiye kadar gördüğü ya da yediği tüm insanlardan daha küçüktü. "Bebek olarak başlarız. Konuşamayız, yürüyemeyiz ya da çok iyi göremeyiz. Savunmasız olduğumuz ve kendimiz için hiçbir şey yapamadığımız için tamamen bakıma ihtiyacımız var. Sonra yürümeyi ve konuşmayı öğrenen küçük çocuklar haline geliriz ama çok az şey biliriz. Öğreniriz."

Daha önce bir insanda gördüğü bir boyutu göstermek için kalçasını işaret etti, ama onların sadece... farklı olduklarını düşünmüştü.

"Öğrenmek mi? Benim gibi mi?" Magnar sordu.

"Evet, senin gibi," dedi Cadı Baykuş. "Ama sen hızlı öğreniyorsun, küçük insanlar öğrenemiyor. Çok sabır isterler ve çok kırılındırlar, bir yetiştikenden bile daha kırılındırlar."

"Bu öğretebileceğim anlamına mı geliyor?" Göğsünün ortasında bir sevinç kıvılcımı çaktı. Magnar dünya hakkında bir şeyler öğretmekten keyif alacaktı. "Ona benzeyecek mi?"

Gözü Delora'ya takıldı ve onun küçük bir versiyonunu, daha da savunmasız bir versiyonunu görme fikri içini ısıttı.

Onu koruyabilirim.

"Hayır," dedi Cadı Baykuş başını sallayarak. "Siyah kustuğuna göre, büyük olasılıkla bir Mavka olacak."

"Yani bana mı benzeyecek?"

Bu konuda pek hevesli değildi ama kendi Delora'sını bulabilmesi için ona avlanmayı, yaşamı ve hatta belki de insanları öğretebilmek yine de keyifliydi.

"Bu onu ne ile beslediğinize bağlı," diye cevap verdi. Sonra Cadı Baykuş içini çekti, yanaklarından birini gerginlikle ovuşturdu. "Belki bunu bilmen senin için de iyi olur Orpheus, eğer bu yola girmeye karar verirsen, ama bir Mavka yetiştirmek hiçbir şekilde *normal değildir*. Kör olarak doğarsınız ve çoğunlukla kokuya güvenirsiniz. Yedikleriniz görünüşünüzün nasıl olacağını belirler. Daha uzun bir gebelik süresine gerek olmadığı için hamilelik de kısadır. Bütün olarak doğmuyorsunuz."

"Daha uzun bir gebelik süresine gerek yok da ne demek?" Reia sordu.

"Kemikleri ya da organları olmadan doğarlar, aslında dış etleri ve ağızları dışında hiçbir şeyleri yoktur." "Tamam. *Tamam...* Dürüst olmak gerekirse bu çok garip." Reia'nın gözleri ancak şu şekilde açılabilirdi endişeleniyorum. "Peki, ne kadar sürecek?"

"Bir dolunay döngüsü, bazen biraz daha fazla."

Reia bir nefes çekti ve sonra bir an için kendi tükürüğüyle boğulmaya başladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?! Lanet olası bir ay mı?"

"Normalde ne kadar sürer?" Orpheus, Magnar'ın başını ona doğru çevirmesini sağlayarak sordu. İnsanlar o kadar tuhaf ve karmaşık şeylerdi ki, Orpheus bile onlar hakkında her şeyi bilmiyordu. Bu Magnar'ı rahatlattı.

"Dokuz ay," diye yanıtladı Reia.

Orpheus karnını işaret etti. "Bir bebeği dokuz ay boyunca karnında mı tutuyorsun? Bildiğim kadarıyla hem anne hem de çocuk bu şekilde bir araya geldiklerinde çok hassas oluyorlar."

"Bu bir seçim değil," diye hafifçe iç geçirdi Reia. "Sadece bu kadar uzun sürüyor."

"Çocuk onun içinde mi büyüyor?" Magnar, Delora'ya doğru adım atarken sordu ve iki kadının da onun için ayrılmasını sağladı.

Cadı Baykuş o hareket ederken arkasından konuştu.

"Durumuna bakılırsa, onunla yakınlaşmanızın üzerinden sadece iki ya da üç gün geçtiğini tahmin ediyorum. Senin türünün tohumu tıpkı babaninki gibi oldukça vahşi ve eğer kadın doğurgan ise bu oldukça hızlı gerçekleşiyor. Bununla ilgili hiçbir şey bir insan için normal değil, gebe kalma anında bile."

Magnar onun yanına diz çöktü ve karnını kokladı, ancak şimdi onun... farklı koktuğunu fark etti. Hâlâ kırmızı elma ve don kokuyordu ama Magnar'ın duyularını her ikisini de korumaya çağıran bir tını vardı.

Sanki onun varlığını yanında hissetmiş gibi, Delora kıpırdandı. Gözleri titreyerek açılmadan önce yüzü buruştu ve adamın bakmaya bayıldığı o kahverengi havuzlar ortaya çıktı.

"Magnar?" Delora zayıf bir sesle sordu, sesi kırık ve boğuktu.

"Buradayım, benim küçük kuzgunum," dedi ve elini kaldırıp pençelerini kızın üzerinde gezdirerek nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, nemin bahsettikleri banyodan mı yoksa terden mi kaynaklandığından emin değildi.

"Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandı usulca, elini kucaklarken yüzünü buruşturdu. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"İlk birkaç gün en zordur," dedi Cadı Baykuş. "Vücudu doğal olmayan bir şeyi reddediyor ama sonunda sakinleşecektir."

Delora'nın yüz hatlarında endişe belirdi ve yalnız olmadıklarını görmek için avucunun üzerinden baktı. Yatağın içine doğru geri çekilmeye çalıştı ve yüzünün daha da solmasına tanık olmak hiç de rahatlatıcı değildi.

Cadı Baykuş'un konuşmasını duymasına rağmen, tüm dikkati sadece önündeki titreyen insandaydı. Odadaki diğer meraklı gözlerin dikkatini dağıtmayı umarak onunla konuştu.

"Şu anda eve gidemeyiz." Sesi onun için hayal kırıklığıyla doluydu, her ne kadar onun kendisi için inşa ettiği evi evi olarak görmesinden ve bu sıcak evde olmaktansa orada olmayı tercih etmesinden memnun olsa da. "Yağmur yağıyor."

"Lütfen?" diye yalvardı, bileğine yapışmak için uzandı.

"Soğuk ona iyi gelebilir," dedi Cadı Baykuş ve ona bakmak için başını omzunun üzerinden çevirdi. "Yağmur dinmeden gitmeliyim ama Magnar, önce senin benimle gelmen gerek."

"Hayır." Delora onu daha sıkı kavradı ama bu kaçmaya çalışan bir tavşan kadar güçsüzdü. "Lütfen bir daha gitme."

Soğuk ve acı verici bir şey kalbini parçaladı ve damarlarında buz parçaları varmış gibi hissetti. Delora'yı fiziksel olarak incitmekten endişe ettiği için terk etmişti ama onun yokluğunu umursayacağını düşünmemişti.

Şimdi yanıldığını görebiliyordu.

Yakınımda olmamı seviyor. Kendisine yaptıkları için ondan nefret etmiyordu. Başka ne yaptığını bilmek isteyip istemediğinden emin değildi ama kısa süre içinde bununla yüzleşecekti.

Magnar bu keşif hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Çok fazla şeyi çok çabuk öğreniyordu, bazı şeyler hoşuna giderken bazıları da endişe vericiydi. Paylaştıkları yakınlığın buna neden olup

olmadığını sormasına gerek yoktu; biliyordu. İkiyle ikiyi bir araya getirebiliyordu.

Bu *onlarındı*. Yaratıcıları onlardı ve onunla arasında bir bağ hissetti. Mutluydu ama gergindi.

Cünkü Delora'nın bunu öğrenmeyi nasıl karşılayacağı konusunda da endişeliydi.

Reia endişeli görünüyordu. Delora bundan nefret eder miydi, bunun için ondan tiksindir miydi? Onun kendisine karşı sevgiden başka bir şey hissetmesini istemiyordu.

Kız bunu kabul etmek istemezse ne yapacaktı?

Yine ağlayacak mı? Onun gözyaşları etine küçük hançerler gibi saplanıyordu. Gözyaşlarının kaynağı olmak istemiyordu, hem de kaba gücüyle savaşamayacağını söylediği görünmez yaralarını iyileştirmeye çalışırken.

Magnar kolunu kızın elinden çekti ama sadece parmaklarının arkasını kızın yanağına değdirebilmek için.

"Burada, bu evde kalacağım ama onunla konuşmalıyım," dedi Magnar güven verici bir şekilde. "Çok uzakta olmayacağım."

Delora başını salladı ve ayakta durabilmek için geri çekilmeye başladı, dans eden duyguların girdabıyla ona bakıyordu.

Cadı Baykuş'a doğru hareket ettiğinde Reia onun yerine geçti ve olduğu yerde dönerek odadan çıktı. Orpheus'u yolundan çekilmeye zorladı.

"Susadın mı, Delora?" Reia odadan çıkarken sordu. "Burada senin için biraz su var."

Orpheus, Cadı Baykuş ve Magnar oturma odası ile mutfak arasındaki geniş alana girdiğinde, kendini örtmek için kapüşonunu başına geçirdi.

"Aslında kendi başına nasıl bakacağını öğrenmen için bahçene dokunmamıştım ama görüyorum ki senin için yetiştirmem gerekecek," dedi kapüşonunun yerini kontrol ederken. "Bunu sadece yağmur yağdığında yapabilirim. Bir Fantom'un gerçekten yiyeceğe ihtiyaç duyduğu tek zaman hamile olduğu zamandır ve Mavka'nın büyümek için ihtiyaç duyacağı şey de et olacaktır."

"Delora iyi olacak mı?"

Magnar'ın gerçekten önemseydiği tek şey buydu.

Cadı Baykuş, şaşırtıcı bir şekilde, ona tatlı bir gülümseme verdi.

"Evet, iyi olacak. Ama ona ne kadar değer verdiğini gördüğüme sevindim. Belli ki senin için zaten çok şey ifade ediyor. Ve senden hoşlandığını bilmek rahatlatıcı." Sonra gözlerini başka yöne çevirirken gülümsemesi soldu. "Ama bu daha sonra gelmeliydi. Onu senin üzerine bırakalı daha birkaç hafta bile olmadı. İkiniz de buna hazır değilsiniz, özellikle de o."

"Elimizden geldiğince yardım edeceğiz," diye teklif etti Orpheus, gözbebekleri koyu sarıya dönerken. "Neler olacağını merak ediyorum."

Bu durum hepsi için yeniydi. Magnar'ın tökezleyerek ilerlemesi şaşırtıcı olmamalıydı ama bu konuda tavsiye almak için gerçekten başvurabileceği kimsenin olmaması hoşuna gitmiyordu. Cadı Baykuş'a sadece istediği zaman ulaşabiliyordu.

Belki de onu Orpheus'un yaptığı gibi çağırabilirim.

"İçinde karanlık barındırıyor," dedi Cadı Baykuş uğursuz bir tonda, sesi her zamankinden daha derindi. "Dengesiz olacak. Mavka'nın genelde olduğu gibi duygularını kontrol edemeyecek. Çok fazla gözyaşı ve öfke bekleyin, ama aynı zamanda kahkaha da bekleyin. Bunun için onu yargılamamaya ya da ona kızmamaya çalışın, bu sadece durumu daha da kötüleştirecektir."

Orpheus ve Magnar sıkıntı içinde oflayıp pufladılar. İkisinin de duygularını kontrol etmekte iyi olduklarını düşündükleri belliydi.

"İlk birkaç günü atlattıktan sonra durumu stabil hale gelecektir. Senin varlığına ihtiyacı olacak Magnar."

"Onunla ilgileneceğim," diye söz verdi, buna ihtiyacı olduğundan değil.

Artık Delora'nın hassas ve kırılgan bir durumda olduğunu bildiğinden, bir daha onun yanından

ayrılmayacaktı. Onun

Onun için duyduğu endişe yüzünden arzu neredeyse yok olmuştu.

"Güzel." Onaylarcasına başını salladı. "Onu İblis Köyü'ne götür ve gerekli eşyalarını al.

Onlara ihtiyacı olacak."

"İblis Köyü mü?" Orpheus bir parça endişeyle mırıldandı. "Şu anda bu korkunç bir fikir olmaz mıydı?"

Alay etti. "Şimdilik sadece zayıf. Birkaç gün içinde her şeyden daha zinde olacak. Kendini iyi hissettiğinde onu alması, karnı büyük ve şişken almasından daha iyi. O artık bir Fantom. Bu formdayken sizinle birlikte yürüyebilir."

"Hmm," diye mırıldandı Magnar, pençelerinden birini burnuna vurabilmek için yukarı kaldırdı.

"Zaten onu oraya götürmeyi düşünüyordum çünkü bu şekilde zarar görmesi mümkün değil."

"Aynen öyle. Yine de hızlı olmalısınız. İki hafta sonra çok riskli olacak. Hamileliğinde ne kadar ilerlemişse, Fantom formunu uzun süre korumak o kadar zorlaşır."

"Kendini daha iyi hissettiğinde onu götüreceğim."

Cadı Baykuş ön kapıya doğru yönelmeden önce başını salladı, Magnar'ın hâlâ sadece kendisinin cevaplayabileceği birçok sorusu olmasına rağmen konuşmayı bitirmişti. O her zaman böyleydi.

O gittiğinde Magnar göğsünde bir sıkışma hissiyle Orpheus'a döndü. "Bunu

Delora'ya nasıl açıklayacağım?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi bir kolunu kaldırıp omuz silkerek. "Bu konuda en az senin kadar bilgim var."

Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor? diye homurdanarak düşündü.

Magnar onu uzun kollarıyla sararken Delora yüzüne çarpan ağır yağmur damlalarını hissetti. Bu pozisyonda yüzü gökyüzüne dönüktü ve ısınmış tenine değen buz gibi soğuk yağmur damlalarından kaçamıyordu.

Hâlâ dayanılmaz bir baş dönmesi hissediyordu ve her uzun adımda kollarında zıplıyordu. Orpheus'un evinden ayrılmadan önce yiyebildiği kadar yemekle dolu olan midesini çalkaladı.

Cesedinin üzerinde bir tencere güveç, Orpheus'un Magnar'a verdiği bir bohça giysi ve onun için üç çift ayakkabı vardı.

Yine yanlışlıkla bir şey düşürmekten korkarak onlara daha sıkı sarıldı ama vücudu güçsüz hissediyordu.

Nefes alırken bile zorlanıyordu ve ara sıra göğsünden acı dolu nefesler çıkıyordu. "Neyim var benim Magnar?" Delora sesi çok zayıf olduğu için bağırmaya çalıştı.

Ayrıca sürekli yağan sağanak yağmur yüzünden onu duyamama ihtimali de vardı.

Yağmur yere vurdukça etraflarında sürekli bir *şaa* sesi çıkarıyordu ve onun ayak seslerine her zaman toynaklarının etrafındaki su birikintilerinin şıptısı eşlik ediyordu.

"Bunu eve döndüğümüzde konuşuruz," diye cevap verdi, gözlerini yolundan ayırmayı reddederek.

Cadı Baykuş ve Orpheus'la konuştuktan sonra geri döndüğünden beri Magnar, onu eve götürmek için kollarına alana kadar ona bakmayı reddetmişti. O zamandan beri bir daha da bakmadı.

Ona Peçe'den geçerken güvende olmaları gerektiğini, çünkü yağmurun ikisinin de kokusunu sileceğini söylemişti. Ayrıca yağmurun saldırısı seslerini de gizliyordu ve sis hiç görmediği kadar yoğundu.

Şu anda, yakından görülmedikleri sürece görünmezlerdi. "Lütfen," diye mırıldandı suyun etrafında. "Bilmek istiyorum."

Hâlâ yorgundu. Döndüklerinde, ıslak olmasına rağmen onu yatırır yatırmaz tekrar uykuya dalabileceğini düşündü.

Ona cevap vermeyince, elinden geldiğince gövdesinden bir şey düşürmeden elini kaldırdı ve burnunun yan tarafını tutarak aşağı doğru çekti.

Adam kızgınlıkla homurdandı, diye düşündü Delora ve onu bırakmak için başını salladı. Delora'nın kaşları içe doğru çekildi ve hissettiği acıyı yüz hatlarından gizlemeye çalıştı. Elini ondan uzaklaştırdı.

"Ağladığım için özür dilerim," dedi Delora sesi bir oktav kırılarak. "Lütfen bana kızmayın."

Magnar'ın başı döndü ve bakışlarını ona dikti. "Sana kızgın değilim," dedi çabucak.

"Ama bana bakmıyorsun bile."

Ya da en azından o ana kadar öyle değildi. Gözleri kafatasının tüm özelliklerini dolaştı. "Düzgün görmek zor. Seni tutarken ayağım takılacak diye endişeleniyorum," diye cevap verdi.

yoluna bakmak için başını öne doğru kaldırdı. "Ben... değerli bir şeyi tutarken bu kadar uzun süre düz yürümeye alışık değilim." Kolları ona biraz daha sıkı sarıldı. "Düşüreceğimden endişeleniyorum"

yağmur yüzünden."

"Oh," dedi, göz kapakları anlayışla titriyordu. Bakışlarını tekrar karnının üzerindeki eşyalara çevirdi ve rahatladığını hissetti. "Yine de birkaç gündür benden kaçıyorsun."

Göz kürelerinin renk değiştirdiğini bilmesinin tek nedeni, onları göremediği için, kafatasının etrafındaki ışık parıltısının kırmızımsı bir pembeye dönüşmesiydi.

"Seni incittim," dedi ses tonunda karanlık bir tonla. "Bunu yaptığım için kendime kızgındım ama yine de..." Söyleyeceği şeyi bitirmeden başını salladı ama Delora bunun ona tekrar dokunmak istemesinden kaynaklanmış olabileceğini düşündü. "Ama gitmiş olmakla seni de incittiğimi fark ediyorum. Sen iyi değilsin, bu daha önemli ve yapmam gereken şeye odaklanmamı sağlıyor."

Mor bir parıltı belirdi ve pençeleri hafifçe içeri girdi, ardından parıltı hızla kayboldu ve kürelerinden gelen ışıltı bir kez daha yeşile döndü.

"Seninle ilgileneceğim."

"Neyden?" Delora bakışlarını ona çevirerek itti. "Neyim var benim?"

Adamın vücudunun onun etrafında nasıl kıvrıldığını hissetti, sanki onu yere bırakıp uzaklaşmak istiyordu. Yine de cevap vermeyi reddederek ilerlemeye devam etti.

"Bir insan sorduğunda sorununun ne olduğunu bilmeyi hak eder, Magnar. Eve dönene kadar beklemek istediğini biliyorum ama bilmemek beni endişelendiriyor."

En az bir saattir yürüyorlardı ve daha ne kadar yürüyeceklerini bilmiyordu. Her dakika gözlerini daha da uykulu hale getiriyordu ve ne kadar uzun sürerse aklının o kadar çok kayacağını biliyordu. Yağmur soğuktu ve onu uyanık tutuyordu. Hatırlayabildiği ve tutarlı olabildiği sürece konuşmayı şimdi yapmak istiyordu.

"Seni üzmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi dürüstçe. "Reia bana bunun kötü bir şey olduğunu hissettirdi. Seni üzme ya da bana kızmanı istemiyorum." Gözbebeklerinin parıltısının maviye döndüğünü gördü. "Bunu yapmak istememiştin Delora."

Kalp atışlarının hızlandığını ve kendisini olduğundan daha sıcak hissettiğini hissetti.

"Bana ne yaptın?" Sorusu bir başka baş sallamayla karşılandığında, nabızı daha da hızlandı. "Sana kızmamaya çalışacağım."

"Seni bir yaratıcı yaptım. Ya da bizi, bir yaratıcı." Bakışlarını kıza çevirdiğinde, kızın kafasının şaşkınlıkla sallandığını ve kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü. "Cadı Baykuş, içinde benden gelen bir yaşam olduğunu söyledi."

Dudakları inançsızlıkla aralandı.

"Hamile olduğumu mu söylüyorsun?"

Yağmur damlaları kafatasından akarken ileriye doğru baktı.

Cevabı yavaş yavaş geldi. "Evet."

Delora ellerini hızla karnına dayadığında gövdesindeki eşyalar birbirine karıştı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu kendi kendine. "Ben insanım ve sen de bir Duskwalker'sın. Bunu yapamamalıyız..."

"Ama sen artık insan değilsin. Sen bir Hayalet'sin. Seni kendim gibi yaptım."

Gözleri adamın boynuzları arasında süzülen ruhuna kaydı ve anladı. *Ona ruhumu vermek bizi uyumlu mu yapıyordu?* Bir kez daha karnına baktı ve sonra tırnaklarını geçirmeye başladı.

"Anne mi olacağım?"

Gözleri yağmurdan dolayı suyla dolmuş olsa da, şimdi orada biriken sıvının gözyaşı olduğunu biliyordu çünkü kıyaslandığında sıcaktı. Magnar'ın gözyaşlarını görmediğine şükretti.

çünkü en kötüsünü düşünebilirdi.

Delora, onun durumundaki herhangi bir insanın verebileceği tepki olan korku, öfke ya da hayal kırıklığı yerine, yıllar sonra ilk kez bir sevinç çırpıntısı hissetti.

Ben... Ben hamileyim. Aynı anda hissettiği acı kalbini sıkıştırarak kadar zorlu ve acımasız olmasaydı, gülmeye başlayabilirdi.

Benim hatam değildi.

Hadith'le evliliği boyunca Delora hiç hamile kalamamıştı. Kendisine yöneltilen suçlamaların içi boşalıyordu. Hadith'in kendisine karşı duygularının soğumaya başladığını biliyordu çünkü onun çocuğunu doğuramamıştı. Bu onun istediği bir şeydi, soyunu devam ettirmek istiyordu ve onun için bir çocuk doğuramaması nedeniyle, onu kırılmış, işe yaramaz, değersiz olarak görüyordu.

Benim hatam değildi! Onun hatasıydı.

Kendi hatasıydı ve tüm suçu Delora'nın üzerine atmıştı! Delora'nın rahminde hiçbir sorun yoktu, Magnar'ın çocuğunu doğuracak olması da bunu açıkça ortaya koyuyordu. Doğurgan tohum üretemeyen Hadith'in aptal taşığıydı.

Ve yapamadığı için, hiç yapamadığı için çok mutluydu.

Delora, Magnar'ın gergin olduğunu fark ettiğinde, yıllarca haksız yere gördüğü kötü muamele nedeniyle hissettiği tüm üzüntüyü bir kenara itti ve onun yerine bu ana odaklandı.

"Hep bir bebek sahibi olmak istemişimdir," diye mırıldandı utangaç bir sesle.

Başını eğerek ona bakma cesaretini gösterdi. "Bu seni üzmedi mi?"

Delora başını salladı. "Hayır. Elbette şaşırdım ve bunun en iyi zaman olduğunu düşünmüyorum ama üzgün değilim."

Delora aslında bunun en iyi zaman mı, doğru zaman mı ya da yapmamaları gereken bir şey mi olduğunu umursamıyordu. Anne olacaktı, her zaman özlemini çektiği bir şeydi bu ve Magnar'ın çocuğu olması onu bir şekilde heyecanlandırıyordu.

"Bunu benimle yapmak mı istedin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Bunun aramızda mümkün olabileceğini düşünmemiştim bile, ama biraz merak ediyorum. İnsan mı olacak yoksa senin gibi mi?"

"Cadı Baykuş Mavka olacağını söyledi çünkü sen hastasın. Vücudun onu reddediyor."

Dehşet öylesine hızlı bir şekilde içine saplandı ki tüm varlığını dondurdu. Yağmurun kendisinden geleceğini bildiği korku kokusunu temizleyeceğine şükreliyordu.

"Reddetmek mi?"

"Evet." Ağaçların küçük bir bölümünden geçerken, kıvrımlı köklerin üzerinden dikkatle adım atarken yolunu izlemek için başını kaldırdı. "Çünkü bu ilk kez oluyor, dedi. Vücudun eninde sonunda alışacak ve birkaç gün içinde artık o kadar hasta olmayacaksın."

Rahatlama kaslarını gevşetti ve karnına baktı. *O zaman her şey yoluna girecek mi? Bir Duskwalker'ın çocuğu mu?*

Karnına dokunurken dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, belki de uzun zamandır ilk küçük gülümsemesiydi.

"İyileştiğinde seni İblis Köyü'ne götüreceğim."

"Ha?!" Delora gözlerini açtığında bir nefes aldı ve yağmur damlaları gözlerine battığında göz kapaklarını kırıştırdı. "Beni İblis Köyü'ne mi götürüyorsun?"

Magnar üç gün daha hasta dışısına bakmak için elinden geleni yaptı. Aniden siyah kustuğunda kolay bir iş değildi ve üzerinde yattığı yuvayı kirletmemesi için onu büyük bir kapta yakalamak için hızlı olması gerekiyordu. Sonra da dişi yuva duvarının kenarına eğilmişken sırtını ovarak kustuğunu çıkarmasını sağlıyordu.

Kabarma sesleri rahatsız ediciydi ve sonrasında sersemlemiş gözleri her zaman biraz endişe vericiydi, ancak takip eden kısa bir süre boyunca daha iyi görünüyordu.

Kısa bir süre sonra tekrar uykuya daldı. Sanki tüm enerjisini içindeki karanlığı dışarı atmak için kullanmış gibiydi. Titreyip kendini yorganın altına daha da gömmeye çalışırken Magnar onu izliyordu. Diğer zamanlarda boğulmuş gibi görünüyor, umutsuzca onları tekmeliyordu.

Birkaç kez Magnar'a ona sarılması için yalvarmış, sıcak ve nemli hissetmesine rağmen donduğunu ve daha fazla sıcaklığa ihtiyacı olduğunu söyleyerek ona yalvarmıştı. Cildinin kızarması ve şiddetle onun sıcaklığından uzaklaşmaya çalışması uzun sürmezdi.

Onun için kafa karıştırıcı bir karmaşa olmuştu ama onun için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı.

Uyuduktan sonra, dudaklarına sığ bir kase koyarak onu içmeye zorlar ve sonra ona yemek yedirmek için çalışırdı.

Yağmur artık yoktu ama Cadı Baykuş'un büyüsünün mucizeleri bahçenin tamamen büyümesini sağlamıştı. Tüm bitkiler filizlenmişti, hatta neredeyse kendisi kadar uzun olan elma ağacı bile. Delora elmanın tatlılığından hoşlanıyor gibiydi ve yanında bir dilim varsa ona zorla yemek yedirmek daha kolay oluyordu.

Ona bir tür hamilelik aşermesi olduğunu ve tüm yiyeceklerinin yanında onlara ihtiyaç duyduğunu söylemişti ama o bunun vücudunun kokusu gibi bir şey istediği için olup olmadığını merak ediyordu. Belki de benzer bir şeyden rahatlık alıyordu.

Her ne kadar hasta olmaktan başka bir şey yapacak enerjisi olmasa da Magnar, kendisi dışarıdayken Delora'nın giyinmesini sağlamak zorunda kaldı.

İlk gece ikisinin de ıslak giysilerini değiştirmeyi başarmıştı. Magnar Delora'ya kuru bir gömlek giydirirken çok az endişe duymuştu. Ona yardım etmeye o kadar odaklanmıştı ki, zihninin bu güzel insanın huzurunda çıplak olduğunu fark etmesine izin vermemişti. Delora'nın tüm bu olanlara verdiği tepkiye çok şaşırılmış ve bir şekilde onun bu durumdan neredeyse... *mutlu* görünmesinden dolayı rahatlamıştı.

Onu yatırıp battaniyeyle örttüğü anda neredeyse anında uykuya dalmıştı. Bir duvardan diğerine ip bağlayarak giysilerini içeride kurutmuş, sonra da Reia'nın dışarıda verandada yaptığı gibi giysilerini asmıştı.

Bunun için minnettardı çünkü ikinci gece uyurken tişörtü ter içinde kalmıştı. Magnar, kız hayatına ilk girdiğinde yaptığı şeyi yapabileceğini düşünerek, onu temizlemek için nemli bir bezle yüzünü silmeye başladı. Bezi yanaklarına, alnına, kulaklarına sürerken ve hatta saçlarını silerken bile nazik davranmıştı.

Loş şömine ışığının aydınlattığı gözlerini aralayıp puslu bir ifadeyle ona baktı. Başını yana doğru

eğip adamın ellerini silmesine izin verirken, "Çok iyi geldi," demişti.

boynunu serin ve nemli bir bezle sildi.

Onu hafifçe dik tutmak için bir koluyla sırtını okşarken, artık uyandığına göre soyunup üstünü değiştirebilmek için gömleğinin düğmelerini karıştırmaya başlamıştı. Daha en alttaki düğmeye gelmemişti ki gömlek kayarak açıldı ve sertleşmiş pembe meme uçlarıyla tozlanmış dolgun ve ağır göğüsleri ortaya çıktı.

Göğsünü silmeye çalıştığında kız inlediğinde mor renk anında gözünde parlamıştı. Kendine engel olamayarak, sefil, aç bir varlık gibi ona doğru çekilerek, başını eğdi ve dilini göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi, sadece gözleri kapalıyken gizlenmemiş, daha tatlı bir inilti vermesi için.

Göğsünü yalamaya başladığında teninin tuzluluğunu ya da titreyen bedenini umursamamıştı. Üzerine eğilmeye başladığında elindeki bezi unutmuştu. Onun yerine pençelerini, dokunuşunun altında seğiren kalçasının iç kısmına geçirdi. Kadın ona doğru eğildi.

Aleti kıpırdadı, dikişinin arkasındaki hareket o kadar dayanılmazdı ki, aletin ve onu sarması gereken dokunaçların pantolonunun içinde kıvranan bir karmaşa olarak dışarı çıkmaya başladığını hissetti. Korunaksız kalan başı, pantolonunun sertliği yüzünden aşınmıştı.

Kalçalarını ayırıp aralarına yerleştğinde, göğsüne doğru çılgınca oflarken, dilini durmaksızın sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdirirken çıkardığı inilti onu ürpertti.

"Çok ateşlisin Magnar," diye bağırdı göğsünü itmeden önce.

Buna karşılık hırladı, pantolonunun ön tarafına uzanırken onu daha yakına çekmeye çalıştı. Aletindeki zonklama korkunçtu ama kuruyunca hissettiği acı, onun içinde barınmasını gerektiriyordu.

Ve onun içinde geçirdiği coşkuyu tekrar yaşamak, ihtiyaç duyduğunu unuttuğu bir zehir gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sakinleşmem lazım. Gerçekten başım dönüyor."

Kızın ona yalvaran kırık ve zayıf sesi gözbebeklerini bembeyaz yapmıştı. Magnar onu yatağının üzerine düşürdüğünü fark edince yüzünü buruşturarak geri çekildi.

Ne yapıyorum ben?

Delora şu anda iyi değildi, sersemlemişti ve Delora'nın içine girmesine çok az kalmıştı.

Ama sikinin içindeki dırdırı nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Ve kamburunun üzerinde oturup ayaklarının arasından ona baktıkça, bacaklarının açıldığını ve davetkâr küçük yarığının ona doğru açıldığını gördükçe, Magnar onun bacağına tutmak, onu üzerine çekmek ve içine doğru itmek için ezici bir arzu hissetti. Kadının kendisinden kaçamayacağı kadar derine gömülmek istiyordu.

Ve bunun iyi hissettireceğini *biliyordu*.

Mor rengi parladı ve ayağa kalkmadan önce tekrar geriye doğru süründü.

"Delora," diye inledi, ona sırtını verirken yanında yumruklarını sıktı. "Elini yüzünü yıka ve giyin. Bir kova ve yeni bir gömlek var. Geri döneceğim."

Sonra onun cevabını duyamadan dışarı çıktı, yapmaktan birkaç dakika uzakta olduğu şey için kendinden utandı. Volta atarken, acımasına rağmen sikini pantolonunun içinden kavradı ve aşağı inip tekrar dikişinin içine girmesi için yalvardı.

Ancak Delora'yı kontrol ettiğinde onun temiz, giyinik ve baygın olduğunu görünce eve girdi.

Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onunla ilgilenememekten, zihninin ve bedeninin onu sürekli kemiren bu tuhaf parçasını kontrol etmekten aciz ve işe yaramaz olmaktan nefret ediyordu.

İkinci gün, Reia ve Orpheus pişmiş et getirmek için ziyarete başlamışlardı.

Orpheus bahçede çalışıyor, ağaçları kesiyor ve Delora burada olduğuna göre evin yapım sürecini hızlandırmak için onlara şekil veriyordu. Onun için tamamen inşa edilmiş bir eve ihtiyacı vardı. Reia elinden geldiğince yardım ediyor, bahçeyle ilgileniyor, artık büyüdüğü için ona nasıl bakacağını öğretiyor ve giysilerini yıkıyordu.

Ayrılmadan önce Reia'dan Delora'yı temizlemesine yardım etmesini istemişti, çünkü bunu yapamazdı. Yapamayacağını biliyordu. Artık onun altını değiştirmeye bile dayanamıyordu.

Delora dördüncü günde kendini çok daha iyi hissettiğinde ve hareket etmeye başladığında bile geri dönmeye devam ettiler.

Hâlâ zayıftı ama karanlığı dışarı atmayı bırakmıştı. Yiyecek ve su ihtiyacını karşılayabiliyordu, midesi rahatsızlanmaya başladığında yavaş yavaş yiyordu.

Magnar, Orpheus'un planladığı odaları inşa etmeye başlayabilmeleri için kestiği ve şekillendirdiği kütükleri içeri getirmesine yardım etmek için onun yanından ayrılacak kadar kendine güvenmeye başladı.

İçeri girip çıkarken Reia ve Delora arasında geçen konuşmalardan parçalar yakaladı ama bunlara pek aldırmadı. Tek bildiği dışisinin kendini daha iyi hissetmeye başladığı ve yakında yolculukları için hazırlanmaya başlaması gerektiği idi.

Cadı Baykuş ona Delora'yı İblis Köyü'ne bir an önce götürmesinin daha iyi olacağını söylemişti ama o bunu yapmaktan çekiniyordu. Onun her zaman güvende olmasını istiyordu ve köye yolculuk da en az köyün kendisi kadar tehlikeliydi.

Hangisi için daha çok endişelendiğini bilmiyordu.

Bir Mavka için oraya varmak dört günlük bir yürüyüştü. Bir gün içinde yanında belireceği için onsuz gidemezdi ama onun burada rahat etmesini istiyordu. Köyde ihtiyacı olan şeyler vardı ve ona her şeyi, elinden gelse dünyayı vermek istiyordu.

Sonunda onun gülümsemesini görebilecekse onu oraya götürebilirdi.

Delora verandanın basamaklarına oturmuş, dirseklerini kapalı dizlerine dayamış ve çenesini iki avucuna dayayarak kaybolmayı bekliyordu.

İç çekti. *Bu çok sıkıcı.*

Daha dün gücünü tamamen kazanmıştı, hastalanmasının üzerinden beş gün geçmişti ve şimdiden İblis Köyü'ne gitmeye cesaret ediyordu.

Magnar, devam eden şüphelerine rağmen onu oraya götürme konusunda kararlıydı. Son birkaç gündür çok seyrek ve kısa süreli olarak konuşuyorlardı ve ona özellikle gitmek istemediğini söylese de Magnar bu konuda kararlıydı. Tüm avluyu sorunsuzca yürüyebilecek kadar güçlendiğinde, Magnar ona yolculuklarına o gün başlayacaklarını bildirmişti.

Ne olursa olsun, doğmamış bir çocukla tehlikeli bir bölgeye girme fikri korkutucuydu. Ona gelebilecek zararı kendisinden daha çok önemsiyordu.

Aynı zamanda, neden gitmeleri gerektiğini de biliyordu.

Hamileliğinin son haftası, hayalet formunu korumasını zorlaştıracaktı ve şu andan itibaren sadece üç ila dört hafta kalmış olacaktı. Sadece bir ay boyunca hamile kalacağına inanamıyordu!

Daha iyi hissetmek dışında, vücudunda şu ana kadar hiçbir değişiklik görmedi. Bunun, karnının zaten oldukça yuvarlak olmasından kaynaklanabileceğini ve farkı görebilmek için daha ilerlemiş olması gerektiğini düşündü.

Yine de bir ay uzun bir süre değildi ve vücudunun bu kadar hızlı bir değişime nasıl uyum sağlayacağını merak ediyordu. Kendisi ya da vücudu iyi olacak mıydı?

Görünüşe göre Cadı Baykuş'un hiçbir sorunu yokmuş.

Orpheus ve Reia'nın evinde kısa bir süre gördüğünü hayal meyal hatırladığı kadının aslında Magnar'ın annesi olduğunu öğrenmek delilikti. Onun tüm Duskwalker'ları doğuran kişi olduğunu bilmek daha da çığncaydı.

Bu hepsinin kardeş olduğu anlamına mı geliyor?

Delora, bir zamanlar daha iyiydi, Reia'ya milyonlarca soru sormuştu.

Bütün Duskwalker'ların erkek olmasının nedeni, yedikleri ilk insanın erkek olmasıydı. Reia, önce bir kadın yenmiş olsaydı, kendi türlerinden dişiler olacağına inanıyordu.

Ancak kadınlar ya İblisler yüzünden seyahat etmekten çok korkuyorlardı, özellikle de yol boyunca aniden regl olma ihtimalleri olduğu için - duvarlarla çevrili köylerde bile her zaman temkinli oldukları bir şey - ya da kendilerini bir Duskwalker tarafından yenmelerine neden olabilecek durumlara sokmayacak kadar akıllıydılar.

"Hiç dişi olmamasına seviniyorum," diye homurdandı Delora. "Magnar kendi türünden bir dişiye tercih eder miydi?"

Bu ona asla soracağı bir soru değildi ve hepsi erkek yemeye devam ederse bu sorunla karşılaşmayacağı için mutluydu.

Kardeş oldukları için bu çok garip olurdu. Cadı Baykuş'un anneleri olduğu onlar için yeni bir bilgi olduğu için bunu bileceklerinden şüpheliydi. Bu ne büyük bir *hata olurdu*.

"Sonra yine," diye saçmalamaya devam etti. "Acaba Duskwalker'lar birbirlerine ruhlarını verebilirler mi?"

Onların ruhları var mı ki?"

Düşünceleri, hem Magnar hem de Orpheus bu ihtiyacı karşılamak istediklerinden, eşlerini tamamen bir ruh istiyor gibi göründükleri gerçeğine dayanarak seçtikleri fikriyle uyumluydu.

Delora'nın hafif bir kahkaha atması uzun sürmedi.

"Magnar'ın bir ruhu var. Bunu biliyorum."

Bu kadar tatlı ve şefkatli olabilmesi için bir kalbi olmalıydı. Ruh, kalbi olmayan bir yaratık, etle korkunç bir şekilde beslenen bir kabus gibi içi boş olurdu.

Ama Magnar son birkaç gün boyunca onunla ilgilenmişti. Alnına bir bez örtmüş, ona yiyecek ve su vermiş, ihtiyaç duyduğu farklı sıcaklıklara uyum sağlamasına yardımcı olmuştu.

Yastığımı bile kabartmaya çalıştı. Bu anıyı hatırlayınca göğsünde sıcak bir şeyler yandı.

Büyük bir rüzgâr ağaçları sallayarak aklını gerçeğe döndürdü. "Bu berbat bir şey. Burada daha ne kadar oturmak zorundayım?"

Güneşin ağaçların üzerinden tepeye tırmanması uzun sürmemişti, sabah gerçekten güzel ve aydınlıktı ve onun yapabildiği tek şey burada oturmaktı.

Magnar, İblis Köyü'ne gitmek üzere çoktan ayrılmıştı ve Peçe ormanının en tehlikeli halkasından çıktığında yanında belirmesi için onu burada sabırla, daha doğrusu sabırsızlıkla bekletiyordu.

Görünüşe göre, Peçe dört yaşam halkasından oluşuyordu.

En küçük ama en acımasız ve insan etine aç İblislerin dolaştığı sınır. Aynı zamanda evlerinin olduğu yerd. İçerideki ikinci halka ise daha orta büyüklükteki İblislerin yaşadığı, hala insan etine aç olan ama sadece aç kaldıklarında avlanan ve pençelerini geçirdikleri her şeyi yiyen İblislerin yaşadığı yerd. Üçüncü halka orta ve büyük İblislerin bir karışımıydı, yuva yerine evler inşa etmeye başlayanlar ve çoktan

İnsanlar.

Ve son olarak, İblis Köyü'nün bulunduğu iç halka.

Başlangıçta tüm bu fikri saçmalık olarak görüp reddettiğinden beri kafasını kurcalayan çok şey vardı. Kaybolmayı beklemek sıkıcıydı ama bunu sınır çemberinden geçmek zorunda kalmaya tercih ederdi.

Ben Reia kadar korkusuz değilim. Sadece bir kılıç sallama ve onu köpüren bir İblis'e savurma fikri bile kanını donduruyordu.

Dönüş yolunda ne yapacağımızı merak ediyorum.

Magnar yol boyunca herhangi bir yuva olup olmadığını araştıracağını, böylece dönüş yolculukları için güvenli bir yol belirleyebileceğini söylemişti.

"Herkesin ona hak verdiğinden çok daha zeki."

Delora bile bu kadar anlayışlı bir şey düşünmemişti ama o daha endişesini dile getirmeden önce bir plan yapmıştı.

Gözleri, onu ışık yağmuruna tutmaya çalışan ama verandanın basamaklarının yanındaki büyümüş ağaç yüzünden ulaşamadığı güneşe kaydı. Bir gün önce aşağı yukarı bu saatlerde ayrılmıştı.

Çok uzun sürmez.

Tam da düşündüğü gibi, birkaç dakika sonra kendi iradesi dışında şeffaflaştığını hissetti.

Bunu zaten deneyimlemiş olduğu için gözlerini kapadı ve kabul etti.

Magnar'ın yakınında cisimlendiğini, duruşu basamakların üzerinde oturmaktan soğuk zemine karşı kalçasının yan tarafında kıvrılmaya dönüştüğünde anladı.

Daha gözlerini açamadan, pençe uçlarının şahdamarının dibinden çenesine doğru süzüldüğünü hissetti. Gıdıklanınca tüyleri diken diken oldu, omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve göz kapakları açıldığında Magnar'ı önünde bir dizinin üzerine çömelmiş buldu.

"İyi misin?" diye sordu. Yeşil gözlerinin Peçe ormanının karanlığındaki rahatlatıcı ışıltısı kızın yüzünü kızartacak kadar cezbediciydi.

"İyiyim," diye cevap verdi, kendi başına ayağa kalkmak üzereyken adamın havada asılı duran elini fark etti. Eline baktı, sonra hemen tuttu, böylece ayağa kalkmasına yardım edebilecekti. "Geçen seferki gibi başım dönmüyor."

"Başın mı dönüyordu?" Kız cevap vermeden Magnar onu kollarının arasına alıp kucakladı ve vücudunu saran peleriniyle kısmen örttü. "Bu bölgeyi hemen terk etmeliyiz."

Çantasını yana doğru kaydırırken tıkırdadı. Evlerinin yakınındaki dereye bulunduğunu söylediği ve ona içme suyu getirdiği çeşitli parlak taşlarla doluydu. Ayrıca Orpheus'un ona gösterdiği bir mağaradan topladığı kırık ametist kristali parçaları ve yaşadıkları mağaradan çıkardığı obsidyen kaya parçaları da vardı.

Bunların yanı sıra yiyecek ve su torbası da çantasına konulmuştu - hepsi, kızın kendi boynuna bağladığı torbayla yeniden ortaya çıkamaması ihtimaline karşı önceden hazırlanmıştı.

Onunla birlikte ortaya çıkmıştı ve şimdi iki kat daha fazla yiyeceği ve suyu vardı, her zaman aç olduğunu düşünürsek bu iyi bir şeydi.

"Neden?" Delora pelerininin dışarı baktı ve etrafına bakındı. Kalbinin hızla çarpmaya başlayacağını düşündü ama şaşırtıcı bir şekilde, onun varlığı yüzünden zerre kadar korku hissetmedi. "Bir sorun mu var?"

"En güvenli dönüş yolunu bulmam uzun zaman aldı çünkü çok sayıda yuva birbirine karışmıştı. Sınır çemberinin dışındayız ama hâlâ çok yakınız."

Ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı ve Delora ağaçların daha uzun görüldüğünü fark etti. O

boynuzlarını temizlemek için en alçak dalların altına eğilmeye bile gerek duymadı.

"İyi olacak mıyız?"

Yukarı baktı, Peçe'nin bu kadar derinlerinde bir parça bile ışık olmadığını ve her zaman var olan mavi sisin daha kalın görüldüğünü fark etti.

Hava bile daha durgun hissediliyordu.

Göze çarpan tek renk, dalları çoraklaşacak kadar yapraklarını kaybeden tek tük ağaçların kırmızı ve turuncu renklerinden geliyordu. Tüm ağaçlar değil, daha pek çoğu yeşil ve tatlı kalmaya devam ediyordu, ama en azından gerçekten kasvetli görünmesini engelliyordu. Zeminin toprak, sopa ve taşlardan ziyade yaşamla örtüldüğünü görmek hoşuna gidiyordu.

"Evet. Kokunuz insan kokusu değil. İblisler için kafa karıştırıcı olacaktır ama size çekilmeyeceklerdir. Onlardan uzak durduğumuz ve sen de çoğunlukla gizli kaldığın sürece güvende oluruz."

Delora onun kemikli kafatasının yan tarafını inceledi ve bir soru üzerinde düşündü. "Gerçekten iyi duyabiliyorsun, değil mi?"

Kulakları olmayan bir yaratık için her zaman iyi duyuyor gibi görünüyordu. Aynı şey burnunun olmaması için de geçerliydi ama koku alma duyusu şimdiye kadar duyduğu tüm hayvanlardan daha keskindi.

"Evet," diye tekrarladı. "Yakınına gelen her şeyi duyabilir ya da kokusunu alabilirim, bu yüzden endişelenme. Seni her zaman koruyacağım."

Ama Delora'nın güvenceye ihtiyacı yoktu.

Adam onları sık çalılıkların arasından geçirirken kadın onun kucağında sıcak ve korunaklıydı ve güvenle onun sağlam göğsüne kıvrıldı. Adamın güçlü kalp atışları, kulağının dibinde çarparken bedeninde yankılanıyordu ve o da bunun yürüyüşleri için ona rahatlatıcı bir davul sesi vermesine izin verdi.

"Bir İblis'le karşılaşma ihtimalimizin daha düşük olduğu Peçe'nin derinliklerine indiğimizde, köye hazırlanmak için hayalet formunu kullanma alıştırmaları yapmalısın."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye mırıldandı keyifle, gözlerini kapatarak adamın kalbinin gümürtüsüne ve toynaklarının adımlarına odaklanabildi.

Hiçbir şey Delora'yı İblis Köyü'nde keşfedeceği şeye hazırlayamazdı.

Köyün üzerinde parlayan parlak güneş ışığından korumak için köyün etrafını sarmak için yerden çapraz olarak büyümüş gibi görünen devasa ağaçlar... güzeldi. Özellikle de sanki içindeki yaratıkları hapsedmek ya da gün boyunca diğerlerini dışarıda tutmak için etrafını saran çimenlerle birlikte.

Çiçek açan yabani otlar, çim saplarının arasında dans ederken sarı ve yeşil bir deniz yarattı. Yaklaşabilmek için inmeye başladıkları kademeli tepenin üzerinden esen hafif rüzgârla birlikte dalgalanıyorlardı.

Köyün arkasındaki kale ona İblis Kral diye bir şey olduğuna dair ihtiyacı olan tüm kanıt veriyordu ve gözlerini ondan ayırmıyordu. Ona uzun süre bakarsa, bir şekilde onu üzerlerine getireceğinden endişeleniyordu.

Duyduğuna göre, iyi bir adam değilmiş.

Reia ona Katerina'yla yaptıkları kavgayı anlattığında onun kadar güçlü olabileceğinden kuşkuluydu. Hikâye onun aklı başında ve cesur biri olduğunu gösteriyordu.

Delora ne kılıç kullanmayı biliyordu ne de çok hızlı koşabiliyordu.

Tek şiddet eylemine kendi öfkeli çılgılığı ve hiçbir şey düşünmemesi eşlik etmişti. Büyü kullanan yarı Elf, yarı İblis bir *ucube* kadar korkunç bir şeyle yüzleşmek ona başa çıkamayacağı kadar ağır gelmişti.

Daha fazla şiddete ya da katliama tanık olmak istemiyorum.

Delora huzur içinde yaşamak istiyordu ve Magnar ile bu şansı bulabileceğini düşünüyordu.

Artık bir koruma koğuşunun güvenliği içinde yaşayabildiğine ve bunun dışındayken soyut bir şeye dönüşebildiğine göre, güvenliği garanti altındaydı.

Ve küçük kulübeyi, evlerini, yeterince zaman ayırırsa rahat bir yer haline getirebileceğini biliyordu. Delora sabırlıydı. Hayatı boyunca sabırlı olmuştu.

Hayalet formundayken, basıncı hissetmek için karnına dokundu ama başka bir şey yapmadı. *Ve seninle, Nugget, sonunda hep istediğim şey olabilirim.*

Delora bunun kendisi için farklı olmasını umursamadı.

Magnar onu köyün etrafını saran yüksek ağaçlara doğru götürürken hâlâ onun yanında olduğundan emin olmak için bakışlarını yukarı kaldırdı. Daha önce gördüğü her şeyden daha büyüktüler, kökleri toprağın üzerinde kavis çizerek onun boyundan daha uzun tepeler oluşturuyordu. Ağaç gövdeleri yüzlerce metre yüksekliğinde ve evdeki koruma kalkanı kadar geniş olmalıydı.

Ağaçların yere düşürdüğü gölgeler gecenin çökmeye başladığını gösteriyordu.

Ağaçların herhangi bir kesişme noktasından giriş yapmak mümkün olduğundan, köye girmek için birçok gövdeden birinin etrafından yürüdüler.

"Benimle kal Delora," diye uyardı Magnar, ince, yosun kaplı tünelin diğer tarafında parlak ışığı görebildiğinde. "Böyle bir koku üretmiyorsun, bu yüzden seni burada takip edemeyeceğim. Ve eğer konuşursan, senin gerçek bir Hayalet olmadığını anlayacaklar. Her zaman seni görebileceğim bir yerde kal."

"Bu seninle konuşamayacağım anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı ve sesinin ahşap duvarlarda yankılandığını fark etti.

"Yapabilirsin," diye cevap verdi aynı sessizlikle. "Ama çok fazla dikkat çekmemek için sessiz olmalısın.

Ancak size bu kadar açık bir şekilde cevap veremem."

Delora nedenini sormadan, parlak ateş ışığının içine girdiklerinde konuşma yetisini kaybetti. Gözleri yukarıya, burayı koruyan sarmal çatıya doğru dönerken dudakları aralandı.

Kumaş halılar, sanki yaratıklar en üstteki dallara tırmanıp onları tutturmuş gibi tavandan sarkıyordu. Uçları dışbükey bir şekil oluşturacak şekilde kaldırılmadan ve yanlardaki alt dallara tutturulmadan önce havada aşağı doğru fırladılar.

Canlı sarılar, maviler, kırmızılar ve yeşillerle rengârenktiler.

Ne beklediğini bilmiyordu ama çok katlı evler göreceğini düşündüğü gibi değildi. Tuğladan ve ahşap çatalı çatılardan yapılmış olan bu evler birbirine karışmıştı ve çoğunun ahşap panjurları vardı. Delora bir *İblis*'in bir pencereden eğilmiş, evler arasında uzanan taş patıkadaki bir diğerine doğru bağırdığını görebiliyordu.

Gözleri birçok *İblis*'i incelemek, hatta duyduklarının gerçekten müzik ve kahkaha olduğundan emin olmak için daha yakından dinlemek yerine, bir şey parıldadı ve odağını çaldı.

Şeffaf bir parmağını kaldırdı ve diğerleriyle birlikte tam önünde dans eden minik, parlayan böceği takip etmeye çalıştı.

"Oh, vay canına. Çok güzeller."

Delora daha önce hiç parlayan böcek görmemişti ama küçük bir sürü halinde havaya yükselmeden önce soyut formunda uçtukları için onların ne olduğunu biliyordu. Köyün her yerinde daha fazlası vardı, gökyüzünün her yerinde geziniyor ve tavanı sanki hareket eden yıldızlarmış gibi canlandırıyorlardı.

"Gece çökerken burada görünmeye başlıyorlar," dedi Magnar başını daha yakına eğerek sessizce.

Bakışları merakla onları izlemekten uzaklaşıp köyün geri kalanına ve sakinlerine odaklandı, ancak hissettiği her türlü endişe, aldığı mistik karşılama karşısında kayboldu.

Korkunç değildi ve Peçe'de görmeye alışık olduğu kasvetli sis burada yoktu.

Magnar onu dış mahallelerden içerilere doğru götürmeye başladıkça evler daha da karmaşıklaştı. Köyün daha yüksek katlarına ulaşmak için arnavut kaldırımı ve kil basamaklardan yürümeye başlamak zorunda kaldılar.

Yakından gördüğü ilk *İblis* onu Magnar'a doğru itti, öyle ki kazara Magnar'ın bedeninin içinde dolaşmaya başladı. Magnar hiç şikâyet etmedi ve onun adımlarına eşit bir hızla ilerlemeye devam etti.

Yerden yüksekte olmasına rağmen vücudunu yürüyormuş gibi hareket ettirmek için istemsiz bir ihtiyaç duyuyordu.

Onu oradan uzaklaştıran *İblis*, daha önce hiç görmediği bir şeydi. Ondan daha uzun boyluydu ve garip bir şekilde düz bir yüzü vardı ama çoğunlukla insan şeklinde görünüyordu. Hatta görmeye alışık olduğu siyah boşluğa karşı pembemsi-beyaz deri parçaları vardı, sanki gerçekten bir insanın özelliklerini alıyormuş gibi.

Magnar'ın bedeninin içindeyken etrafına bakmaya devam edip arka ayakları üzerinde yürüyen ve kendi aralarında konuşan daha fazla *İblis* bulduğunda, bunun tıpkı diğer duyarlı varlıklar topluluğu gibi olduğunu fark etti.

Eğer gözlerini kapatıp sadece dinleseydi, geldiği kasabaya geri döndüğünü düşünebilirdi.

Çocuğa benzeyen daha küçük bir *İblis* kıkırdarken başka bir *İblis*'in sesi de farklı değildi.

onu kovaladı. Her ikisinin de sivri kulakları, yaban domuzuna benzeyen büyük dişleri vardı ve her ikisinin de ten rengi açık kahverengiydi. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, kardeş olabileceklerini düşündü.

Delora, Magnar'ın içinden sıyrılıp çıktığını fark etmemişti, ta ki Magnar durup merakla onları izleyene kadar, vücudunun kalkanı artık kaybolmuştu.

İblis'in meraklı gözleri artık onu izlemekte özgürdü.

Kertenkeleye benzeyen yüzü insan yüzüne karışmış olan bir tanesi aşırı büyük ve kırmızı gözlerini ona çevirdiğinde sırtı kaskatı kesildi. Delora olduğu yerde dondu kaldı ve onun delici ve düşmanca bakışları altında küçüldü... ta ki bakışları sanki önemsizmiş gibi ondan uzaklaşana kadar.

Başka biriyle göz göze gelinceye kadar bir iç çekiş dalgalandı, sonra o da gözlerini kaçırdı. Orada olmasından rahatsız olmamışlardı ve onun hayaletimsi formunun içinden umursamadan geçip gittiler.

Ellerine baktı. *Benim gerçek bir hayalet olduğumu düşünüyorlar.* Onun fiziksel olarak dönüştüğünü bilmiyorlardı.

Siyah bir figür önünde durarak başka birinin geçmesini engelledi ve gözleri Magnar'a kaydı.

"Umurlarında değil," diye fısıldadı şok içinde.

Cevap olarak homurdandı. Sonra arkasını döndü ve ileri doğru yürüdü.

Delora onun yavaş adımlarını hızla takip etti ve birçok İblisin ürkek davranarak ona geniş bir alan bırakmasını izledi. Ancak diğerleri, etraf cesetlerle dolduğunda onun yolundan çekilmedi. Omuzlarını ona çarptıklarında sık sık kaba bir şekilde homurdanıyorlardı, ancak şaşırtıcı bir şekilde Magnar soğukkanlılığını korudu ve buna izin verdi.

Herkesin üzerinde yükselirken harika görünüyordu.

Boyu çevrelerindeki tüm İblislerden daha büyüktü ve boynuzları onu daha da heybetli yapıyordu. Etrafı sarılsa ve onu bulmakta zorlansa bile, boynuzlarını kendisinden sadece bir vücut mesafesi uzakta gördüğünde hangi yöne gideceğini her zaman biliyordu.

Magnar onu bir giyim mağazasına götürdü ve Snush adında, kafasının yan tarafında koç boynuzları olan çok eksantrik bir İblis ile karşılaştı. Magnar ile konuşmaya başlarken Delora'ya aldırış etmedi ve ona daha fazla kıyafet isteyip istemediğini sordu. İstediyse ve cilalı dere taşlarından bazılarını daha fazla düğmeli gömlek ve pantolonla takas etti.

Adamın sadece onun için fazladan birkaç gömlek almış olabileceğini düşündü.

Sonra onu bir ayakkabı dükkanına götürdü ve kuşa benzeyen dükkan sahibine ayakları son zamanlarda değiştiği için yeni terliklere ihtiyacı olduğunu söyledi. Dükkân sahibi ona topuğu ve ucu olmayan bir çift ayakkabı verdi ve onun bir banka oturup, toynaklarının etrafına geçirilmiş ayakkabılar giyiyormuş gibi görünmesini sağlayarak onları giymesini izledi.

Bu iki yer daha çok pazarların dış kısımlarındaydı ve Magnar onu daha derinlere götürdü ve sonunda bir dizi farklı ürün sunan sokak arabalarına ulaştılar. Pişmiş yiyecekler, giyim malzemeleri ve bir tanesi umutsuzca mum satmaya çalışıyordu - ki Magnar bunlardan çok sayıda satın aldı.

Takı ve bunları yapmak için gerekli malzemeleri sunan ahşap kutulu tezgahlar da vardı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ya da yapmadan bu yerin önünde durdu. Sadece burnunu ona doğru eğdiği için, sessizce ona bir şey isteyip istemediğini sorduğunu fark etti.

Delora mücevher gibi gösterişli bir şey istemediğini bilmesine rağmen, yine de onları incelemek için daha yakına eğildi.

Bazıları kabaca yapılmışken, diğerleri basit olmasına rağmen kendi tarzlarında güzeldi. Daha sofistike olduğu belli olan mücevherleri gördüğünde, büyük olasılıkla hayatlarını kaybetmiş insanlardan çalınmış olmaları gerektiğini bildiğinden, belki de korkusuna bir tepki olarak içinde bir

soğukluk uyandı.

Tam etrafında bir daire oluşturan elmasların ortasında kırmızı bir yakut bulunan gümüş bir kolyeyi incelemek için öne doğru eğildiğinde, uzun, keskin tırnaklı siyah bir el kolyeyi tuttu.

"Bunu ben alayım," dedi kadınsı bir ses, diğer eli dükkân sahibine bir şey vermek için tezgâhın masasına uzandı.

Kolyeye dokunulduğu anda korkunç bir feryat yankılandığında Delora *neredeyse* çığlık atacaktı ve masanın ortasında aniden hayalet gibi bir figür belirdi. Saydam bir kadın kendi yüzünü tutmuş ve ağlıyordu.

Neyse ki Delora çığlık gibi yüksek ve dehşet verici bir ses çıkaramadan ağzını kapatmıştı. Ama gözlerini kocaman açarak dükkândan uzaklaştı.

"Ah," dedi İblis kadın tiksintiyle, kolyeyi dikkatsizce fırlatıp attı. Masanın üzerindeki diğer kolyeleri şingırdattı ve takırdattı. "Bu bir çapa."

Kolye bırakılır bırakılmaz, Hayalet'in ağlaması yavaşça kaybolmaya başlamadan önce sadece hıçkırıklara dönüşene kadar duruldu.

"Üzerinde bir insanın ruhu olan mücevherleri satmamalısın," diyerek dükkân sahibini azarladı.

Dişi İblis'in uzun, siyah saçları ışıktaki bile parlıyordu. Uzun boylu, ince yapılıydı ve boşluğa benzeyen teni dışında neredeyse insan gibi görünüyordu. Çilli insan eti dudaklarının köşesinde ve kırmızı gözlerinden birinin etrafından geçmeden önce yanağının karşı tarafındaydı.

Görünüşe göre İblislerin hiçbiri gözlerinin kırmızı rengini atamamıştı ve onunki keskin görünüyordu. Dükkân sahibi, "Bazı insanlar onları tercih ediyor," diye karşılık verdi. Bu da kadına benziyordu ama

alnında sivri uçlar vardı. Başını Magnar'a doğru salladı. "Görünüşe göre bu Mavka perili çapalar takmayı seviyor."

İkisinin de bakışları ve Magnar'ın kafatası Delora'ya döndü. Kendini geçen kalabalığın içinde bulana kadar onlardan uzaklaştı.

Vücudunun zonklamasından, fiziksel olsaydı kalbinin korkuyla çarpacağını biliyordu.

Sonra, gözleri şaşkın bir halde, panik içinde Magnar'ı kaybettiğini fark etti. Aramak için bir daire çizdi ve onu bulamayınca kaşları birbirine çarptı.

Aman Tanrım, nerede o? Burada yalnız olamaz!

Bağırmak için ağzını açtı ama hemen kapattı. Ona sessiz olmasını, fısıldamasını söylemişti.

Bir İblis tam önünde ateşten poi'yi döndürmeye başladığında Delora bir ateş hışırtsıyla geri çekildi. Çok hızlı hareket ettiği için adamın şeklini seçemiyordu. Tek odaklanabildiği şey, zıplayıp iple birbirine bağlı alev toplarını tam *ona doğru bir* tekerlek dönüşüyle savururken takındığı büyük, diş dolu sırtışıydı.

Yakınlarda çalınan bir davulla aynı anda hareket ediyor gibiydi.

Kalabalık onun etrafından geçerken aldırıyor gibi görünüyordu. Hareketlerinde o kadar hızlıydı ki, geri çekilmesi, o ateşli poislerden biri doğrudan vücuduna girmeden önce aralarında çok az mesafe bıraktı.

Sonra bir daire çizerek dans etmeye başladı ve ardından kalabalığın içinden geçmeye devam etti.

Bana saldırmaya çalışıyor sandım!

Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordu, nefes alıp verdiğini hissetmese de, titreyen formu etrafı araştırdı. Ama odaklanamıyordu, onun yerine gözleri garip görünümlü bir İblis'ten diğerine dalıyordu.

Her yerdeydiler, her yönden geliyorlardı. Gözünün göremeyeceği kadar çoktular.

aranıyor.

Bir beden, devasa çerçevelerinin içine girene kadar etrafından dolaştı, pelerini ve bedeni görüşünü tamamen engelledi. Başını yukarı çevirdi ve kim olduğunu görmek için eğildi, tam durduğu yerde bir İblis'in durduğunu düşünüyordu.

Onların bedeninden çıkmak istiyordu. Birinin içinde yüzecek kadar uzun süre ona yakın olmak istemiyordu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Magnar, başı bir o yana bir bu yana gidip gelirken. "Sakin kaybolma."

Delora gözlerini kapadı ve geniş bir nefes aldı, hayaletimsi formu rahatlayarak titredi. Magnar sabırla onun sakinleşmesini bekledi ve ona birkaç saniyelik göreceli bir sakinlik sağlamak için İblislerin omuzlarına vurmasına izin verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, keşke fiziksel olarak dönüp kollarını onun ince beline dolayarak rahatlayabilseydi. "Üzgünüm, sadece şaşırdım."

Delora gerçek bir Hayalet görmeyi beklemiyordu. Ve bir insanın, bir İblis'in onu cesedinden geriye kalanlardan -eğer yenmemiş bir şey kaldıysa- çalacağını bile bile kendini bir çapaya bağlaması dehşet vericiydi.

Magnar ofladı ve başını salladı, vücudunun kalkanının içine girmeyeceğinden emin olmak için tereddütle geri adım attı.

Delora çok istemesine rağmen bunu yapmadı ve Magnar çarşıda ilerlemeye devam etti. Dilerse kendi takılarını ya da asma süslerini yapabileceği bir dükkânda durdu. Çok küçük oldukları ve çantasında fazla yer kaplamayacakları için, dikkatini dağıtmak amacıyla sessizce birkaç boncuk ve ipi işaret etti.

En azından bunların hiçbirisi birdenbire bir Hayalet ortaya çıkarmamalıydı ya da en azından öyle olmamasını umuyordu.

Oyma kristal boncuklar olduğunu gördü ve üzerlerinde boyalı semboller olan boynuz ve kemik boncuklar yerine bunlarla daha çok ilgilenmeye başladı. Sonra iki dükkân aşağıdaki bir mağaza dikkatini çekti.

Muhtemelen Magnar'ın yanından aniden ayrılmamalıydı ama beyaz bir kumaşın üzerinde parlak renkli şeritler vardı. Ön tarafta da seramik kavanozlar vardı.

Sanki içinde bir ateş yanmış gibi hissetti.

Her şeyi işaret etmeye başladığında ilgiyle yanına gelen Magnar'a sessizce "Bu," diye yalvardı.

"Ah, demek Mavka resim yapmayı seviyor, öyle mi?" diye kıkırdadı fare görünümlü bir İblis. Saçları kıvrıkcık bir kızıldı ve iki uzun dişinin üzerinde duran kalkık bir burnu vardı. "Hangi renkleri istersiniz? İsteyebileceğiniz her renk var bende."

Magnar başını Delora'ya doğru çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Delora'nın gözleri mevcut seçenekler dizisini taradı ve hepsini alabilmeyi diledi. Seramik kaplar sağlam görünüyordu ama çok fazla sayıda kap bir araya geldiğinde paramparça olabilirdi.

Kararını verdiğini anladığında, istediği beş rengi sıralarken sadece onun kendisini duyabileceğini umarak Magnar'ın içinde uçtu.

"Mavi, sarı, kırmızı, siyah ve beyaz," dedi dükkân sahibine.

"Ah," dedi İblis, mizah gözlerini eğip parıldatarak. "Sizin türünüz düşündüğümden daha zekiymiş."

İblis, istediği renkleri büyük seramik kavanozlara doldurmak için tahta bir kepçe kullanmaya başladı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü kendi renklerini karıştırabilmen için ana renkleri seçtin." Kavanozların her birine kapaklar yerleştirdi ve onları tutmak için ağızlarının etrafına kalın sicimler bağlamaya başladı. "Yeni başlayanlar tüm renkleri toplayarak başlarlar, böylece onları karıştırmak zorunda kalmazlar. Fırçalara da ihtiyacınız var mı?"

Magnar başını sallamaya başladığında, "Evet," diye cevap verdi. "Ne tür?"

"Hepsi."

İşleri bittiğinde, çantası ağzına kadar boyalar ve gerekli aletlerle dolmuştu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yürürken Magnar'a doğru çevirmeye niyetlendi ama bir çatının köşesinde beyaz bir şey görünce durdu.

İblis Köyü'nde gördüğü tüm renkler arasında beyaz, bu kadar yaygın olmayan tek renkti. Ve belki de kendisi kadar uzun olan devasa bir baykuş şeklinde olduğu gerçeği göz önüne alındığında, ona bakmak için durakladı.

Özellikle de gözleri zaten onun üzerindeyken, onu izlerken.

Tekrar kaybolmadan önce Delora ileri atıldı çünkü Magnar onun baykuşa bakmak için durduğunu fark etmemişti. Tekrar Magnar'ın yanına geldiğinde, baykuşun tünediğini gördüğü çatıya baktı ve gitmiş olduğunu gördü.

Pazarda ilerleyene kadar onu bir daha görmedi ve en az yüz metre ötede, oldukça alçak bir dalın üzerinde oturduğunu fark etti. Yüzü onlara dönüktü ama başı sanki bir şey arıyormuş gibi hareket ediyordu.

Uçup gitti, iki evin boşluğu arasına düşerek gözden kayboldu. Yere değdiğini biliyordu ama İblislerden hiçbiri gerçekten nereye düştüğünü bilmek için yaygara koparmadı.

Burası çok tuhaf bir yer. Ve o kadar çok şey oluyordu ki, her seferinde tek bir şeye odaklanmak zordu.

Delora gözlerinin dünyaya açıldığını hissetti.

Buraya geri dönmek istiyorum. Fiziksel olarak dönerse güvende olmayacağını bilmesine rağmen kendini güvende hissetti. *Her köşesini öğrenene kadar burayı keşfetmek istiyorum.*

Başka ne gibi tuhaf şeyler bulacaktı? Görülecek daha fazla güzellik var mıydı, yoksa gölgelerde gizlenen korkunç bir şey mi keşfedecekti?

Köy merkezine ulaştıklarında kalabalık daha da arttı. Dışarıda pazar tezgâhlarının bulunduğu bir halka gibi açılan alanın ortasında bir heykel için bolca yer vardı - sağ elini kaldırmış bir podyumda duran bir erkek karakter.

Neredeyse insan görünümlü adamın omuzlarında dalgalanan uzun saçlarının arasından çıkan uzun, sivri kulakları onun bir Elf olabileceğini düşünmesine neden oldu. Ancak, hırlamasından çıkan büyük dişler ona onun bir İblis olması gerektiğini söylüyordu.

Gömlek giymediği için, birisinin karnındaki, pazularındaki ve göğsündeki kasların her birini *sevgiyle oyduğunu* görebiliyordu. Ayrıca kollarının, omuzlarının ve yanlarının üzerinde garip şeritler vurgulanmıştı. Cin pantolonu, çıplak ayaklarını ve güçlü baldırlarını ortaya çıkarmak için dizlerinin etrafından bağlanmıştı.

Sağ kolu pençeleri yukarı bakacak şekilde kaldırılmıştı, sanki yaratıkları ayağa kaldırmaya çalışıyordu - ya da belki bir büyücü gibi ölüleri diriltmeye çalışıyordu.

Duruşu, etrafındakileri kendisine katılmaya çağıran bir güç ifade ediyordu. Delora, Magnar'dan bile daha büyük olan heykelin önünde durdu.

"Bu İblis Kral," dedi Magnar sessizce, elini heykelin etrafında diz çökmüş birkaç İblis'e doğru

sallamadan önce. "Bu köyü mümkün kılmak da dahil olmak üzere, kendileri için yaptığı her şey için ona tapıyorlar."

Magnar elini kaldırarak gökyüzünü işaret etti, sanki ona köyün etrafındaki ağaçları kendisinin yarattığını söylemeye çalışıyordu.

"Yine de o kadar büyük değil." Döndü, pelerini arkasında dalgalandı ve toynakları arnavut kaldırımli zeminde yankılanarak uzaklaştı. "Ben daha büyüğüm."

Magnar'ın, yüzü şaşırtıcı derecede yakışıklı olan İblis Kralı gibi bir şey karşısında kendi erkekliği hakkında endişelendiği görüldüğünde Delora neredeyse kıkırdama isteği duydu. Keskin kaşlar, yüksek elmacık kemikleri, sert görünümlü dudaklar.

Magnar'ın peşinden gitmeden önce, bu kadar güzel bir yüzün nasıl kötü olabileceğini merak ederek ona baktı.

Ona mağazalara bakma fırsatı vermeden onları bu bölgeden çıkarıyordu, diğer her yerde durduğu düşünüldüğünde bu garipti.

Eep! Önünde başka bir Hayalet belirdiğinde nefesi kesildi ve bir adım geri çekildi, öyle ki neredeyse ona çarpacaktı. Başka bir tane daha görmemeyi umuyordu!

Avucundan bir şey ısırın bir İblis'i takip ederken sessizce ağladı. Kısa saçları ve yırtık giysileriyle erkek görünümündeydi. İblis yemeğini bitirdiğinde, Hayalet ortadan kayboldu.

Onu tekrar gördüğünde, aynısını, başka bir İblis'in elindeki bir şey paketine sessizce feryat ettiğini fark etti. İblis onu kendi taşıma çantasına sokmadan önce, yüzünü dehşet dolu gözlerle bez ambalaja bakarak kavradı. Sonra da sanki ondan kurtulmak istercesine elini Hayalet'e doğru salladı.

Hayalet kısa bir süre takip ettikten sonra kayboldu ve belirli bir mağazada yeniden ortaya çıktı.

Hıçkırıkları sessizdi, zar zor duyulabiliyordu ama ne zaman bir İblis o dükkândan bir şey alsa tepki gösteriyordu.

Daha sonra bir kadının çığlıkları Delora'nın dikkatini çekti ve başka bir tezgahta başka bir Hayalet buldu. Orada bastonuna yaslanmış yaşlı bir adam gibi görünen ve sadece bir İblis bir şey satın aldığında titreyen zayıf elini uzatan ikinci bir tane daha vardı.

Delora'nın gözleri etrafını saran tezgâhtan tezgâha sıçramaya başladı ve çığlık atan, feryat eden ya da kendi şeffaf formlarını dehşetle yırtan daha fazla Hayalet buldu. Kalabalığın içinde uçuşuyorlardı, dolu ve açık gözleri onlara sadece sinir bozucu böceklerden başka bir şey değilmiş gibi el sallayan bazı İblislere sabitlenmişti.

Her yerdeler. Burada her yerdeler.

Delora'nın şeffaf formu dalgalandı, burada mümkün olan tek bir çapa bile göremedi - ta ki geri çekilmesine neden olan bir şey görene kadar.

Bir tezgahın üzerinde bir insan kolu duruyordu.

Güm. Bir İblis bir satır aldı ve kopardığı eli yana doğru kaydırıldı. Erkek bir Hayalet protesto için bağırdı. Kasap daha sonra kolu, burada alışveriş yapanların çoğunun sahip olduğunu görebildiği beyaz bir beze sardı, ardından bir İblis'e verdi ve o da uzaklaşmadan önce takas etti.

Oh, kahretsin. Oh, hayır. Sanırım hasta olacağım!

Delora, et, *insan* eti satan bir pazar yerinde durduğunu fark ettiğinde nereye çekileceğini bilemedi. Etrafını sarmışlardı.

"Delora," diye uyardı Magnar, onu takip etmediği belli olduğunda.

Başını salladı ve bir çıkış yolu bulmaya çalışırken ondan uzaklaştı. *Gitmem gerekiyor. Buradan uzaklaşmalıyım.* Saydam olmasına ve bu durumdayken genellikle hiçbir şey hissedememesine rağmen, karnı zonkluyor ve sanki bir şey boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu.

Hatta hayaletlerden biri *ürkütücü* bir şekilde Hadis'e benziyordu.

O korkunç geceye dair anıları düşüncelerinde uçuştı.

Yatağının üzerinde biriken kanın görüntüsü, tıpkı kenarlarından kan damlayan tezgahlarda görebildiği gibiydi. Feryatlar Cindy'ninkiler gibiydi. Bu çok fazlaydı. Çok benzerdi, sanki hepsi onu o geceye geri götürmeye çalışıyordu.

Benim için gelecekler mi? Gelebilirler mi?

Daha önce gördüğü baykuş havada kanat çırpı ve yere indiğinde koyu tenli bir insan kadına dönüşmeye başladığında Delora'nın gözleri büyüdü.

Kadının tanıdık geldiği aklının ucundan bile geçmedi.

Tüylerden oluşan bir pelerin giyen ve fiziksel bir forma sahip olan kadın, Hayaletlerden birine doğru yürüdü ve önünde bir şişe açtı.

Siyah kum Hayalet'in etrafında dalgalanmaya başladı ve Hayalet feryat etmeyi bıraktı. Hayalet rahatlayarak gözlerini kapattı ve saniyeler içinde kum şişenin içine sızmaya başlamadan önce etrafını tamamen sararak daha da şeffaf hale geldi. Sonra Hayalet kayboldu ve kadın başka bir Hayalet'e doğru yürüdü.

Nedeni ne olursa olsun, onları topluyordu.

Onlara ne yapıyordu? Onları kurtarıyor muydu yoksa zaten acı çekmiş olan insanlara korkunç şeyler mi yapıyordu?

Magnar Delora'nın içinden geçti, böylece Delora artık etrafında ne olduğunu göremiyordu. Ellerini yüzüne götürdü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, sesinin diğer tüm Hayaletler gibi çıktığını fark edince titredi.

Kadının bir sonraki sefer onu almaya geleceğinden korkuyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Magnar'a, sesi titreyen bir vıraklamaydı. "Beni kalabalığın dışına çıkar. Beni buradan uzaklaştır."

Bunalmıştı.

Bunu yapamam. Artık burada olmak istemiyorum.

Göğsü endişeyle sıkışan Magnar, onları saklayacak uygun bir yer aramak için başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Bu köye daha önce iki kez gelmiş olmasına rağmen, yerleşim planına tam olarak aşina değildi.

Rastgele bir yöne doğru ilerledi, hızlarını arttırmak için İblisleri dikkatsizce yolundan itti ve Delora'yı daha fazla kesişen dar bir geçide götürdü. Onları pazarların en işlek yerlerinden birinden uzaklaştırmak için bulduğu üçüncüsüne eğildi.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri çoktan bembeyaz olmuştu. "Burada konuşmak için güvende olmalıyız."

Delora cevap vermek yerine onun bedeninden çıktı ve fiziksel hale geldi. İki elini de duvarlardan birine dayadı ve maddesel ve maddesel olmayan arasında geçiş yaparak kuru öğürmeye başladı.

Neyse ki hiçbir şey çıkarmadı ama sonunda dizlerinin üzerine çöktü.

Magnar onu vücuduyla gizlemek için çömeldi ve kokusunu kendi kokusunun altında saklamak umuduyla pelerinin kenarlarını onun etrafına attı.

Onun ne kadar solgunlaştığını gördüğünde kalbi ve midesi yer değiştirmeye çalışıyor gibiydi. Onu kucağına aldı ve ikisini de duvara yasladı, Delora'nın elinden gelen en iyisini yapmaya çalıştığını ama başa çıkamadığını anladı.

"Beni neden buraya getirdin?" diye ağladı. Yüzünü ellerine gömüp adamın göğsüne yaslanırken sesi bir oktav çatladı. Omuzları titriyordu. "Neden bana onları göreceğimi söylemedin?"

"Neyi gördün?" Gerçekten neler olduğundan emin değildi.

Birkaç dakika önce iyiydi.

"Hayaletler."

Magnar'ın onu kavrayışı sıkılaştı.

"Görebileceğini düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Reia'yı buraya getirdiğimizde onlardan hiç rahatsız olmamıştı, bu yüzden onları göremeyeceğini biliyordum."

"Bana burayla ilgili her şeyi anlatmalıydın."

Onu rahatlatmak için kafatasının yan tarafını olabildiğince ona doğru bastırdı.

"Korkunu kontrol etmelisin Delora," diye yalvardı Magnar, kollarını ona daha sıkı sararak.

İblisleri bize çekecek.

"Deniyorum!" Hâlâ gözle görülür bir şekilde titreyen kadın başını salladı. "Formumu bile koruyamıyorum. Kendimi gerçekten hasta hissediyorum."

Alnında ter damlacıkları vardı, tıpkı hasta olduğu zamanlarda gördüğü gibi.

"Yaptığın şey çok aptalca. Böyle kokacak," dedi birisi kucaklaşmalarının dışında.

Magnar başını yana çevirdiğinde Cadı Baykuş'un yanlarında durduğunu gördü.

Keskin bir hırıltı çıkardı ve dişlerini gösterdi. "Onu buraya getirmenin sorun olmayacağını söylediğini sanıyordum!"

Onun ses tonuyla gözleri sert bir bakışa dönüştü. "Hayır. Onu buraya getirmenin en iyisi olacağını söyledim."

er ya da geç."

Bir İblis ara sokağın sonunda durakladı. Burnunu çekerek, o tarafa doğru yayılıyor olması gereken korku karmaşasına doğru başını salladı. Magnar başını kaldırıp ona doğru hırladı ve Cadı Baykuş'un arkasına bakmasına neden oldu.

Ciddi bir iç çekişle pelerininin altını kazdı ve sonunda cam bir şişeyi yere fırlattı. Etraflarında pembe bir toz bulutu oluştu. Acı ve biberliydi, Magnar'ın sinirli bir homurtu çıkarmasına neden oldu, ancak İblis başını salladı ve hemen uzaklaştı.

Başını sarı gözlü Cadı Baykuş'a çevirerek sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bu bir aroma gizleme iksiri, ama uzun sürmez. Kaybolmadan önce yaklaşık beş dakikamız var."

Çıplak ayaklarının ucuna basarak yanlarına çömeldi ve Delora'ya bakabilmek için pelerininin geçici olarak açtı. Kalbi sıkışmıştı.

Kollarında bayıldığını fark etmemişti.

Bayıldı! Magnar'ın paniği her geçen saniye artıyordu.

"Eğer harekete geçeceksek onu uyandırman gerekecek," dedi ona, koyu siyah gözleri Delora'nın üzerinde gezinirken dudakları birbirine yaklaştı. "Zavallı şey. Sizin türünüze ilk hamile kaldığım zamanı hatırlıyorum."

"Nereye gidiyoruz? Köyün ortasındayız. Onu buradan asla güvenli bir şekilde çıkaramayacağım."

"Bir otele." Ara sokağı işaret etti. "Sadece bir blok ötede, hastalıklı hali geçene kadar kalabileceğiniz bir yer var."

Başını sallayarak Delora'ya döndü ve onu sarstı. Delora uyanmadı. Adam daha sert salladı ve Delora kıpırdandı, göz kapakları yeni açılmıştı.

"Al, bunu ye." Cadı Baykuş dudaklarının yanına yuvarlak ve mavi bir şey koydu, ama sanki bir tür sihirle aşılınmış gibi tatlı kokuyordu. "Mideni rahatlatacak, böylece seni taşıyabileceğiz."

Delora dudaklarını yavaşça ayırdı ama aldı, kalınca yutmadan önce bir süre çiğnedi. Birkaç saniye sonra kaslarındaki gerginlik azaldı ve rahat bir nefes aldı.

Sonra gözlerini sıkıca kapattı. Bedeninin onunkinin üzerindeki baskısı azaldı ve kollarında şeffaflaştı.

"Neler oluyor?" Delora zayıf bir sesle sordu. Bakışlarını Cadı Baykuş'a çevirerek kaşlarını ona doğru çattı. "Yine *sensin*. Neden kendimi hasta hissettiğimde ortaya çıkıp duruyorsun?"

"Gel. Çabuk gidelim," dedi Cadı Baykuş ve güvenli olduğundan emin olmak için başını eğerek ara sokağa doğru ilerledi.

Çoğunlukla boş olan bir sokaktan geçirilerek iki katlı büyük bir binaya götürüldüler. Çevresindeki diğer evlerden daha genişti ve iki ön kapıdan biri insanları içeri davet etmek için açıktı.

"Delora... Magnar'ın içinde saklan. Görülmene izin verme."

Delora başını salladı ve Magnar'ın içine gömüldü.

Magnar orada onun bir benzerini hissetmeyi diledi. Onu göremese bile yakınında olduğunu bilmek istiyordu.

Binaya girerlerken yavaş olmaya dikkat etti.

İçinde cam olmayan gözlükler takan bir İblis, arkasında oturduğu tezgâhta okumakta olduğu şeyden başını kaldırdı. Onlara doğru bir kaş kaldırdı. Yüz hatları, yanaklarını ve kaş kemiğini kesen keskin açılarla sertti ve uzun ve ince kuyruğu arkasında sallanmadan önce kırmızı gözlerini kısmıştı.

"Bize bir oda verin," dedi Cadı Baykuş, çıplak ayaklarıyla ahşap döşemeye vurarak.

yaklaştı. Sanki karşısındaki İblis onun yanında önemsizmiş gibi başını dik tutuyordu. "Bunu, geçmişte tesislerinizden çıkardığım tüm perili şeytanlar için bir ödeme olarak kabul edin."

İblis, kadınsı formuna rağmen erkeksi bir kahkaha attı.

"Bunu zaten yapıyorsun. İyilik yapıyormuş gibi davranma." Sonra dudaklarını büktü ve camsız gözlüklerini burnuna doğru itti. Ona doğru ters ters baktı. "Seni misafir edeceğim ama Mavka'yı değil."

Magnar boğazının arkasından bir hırıltı çıkmasına izin verdi.

"Vahşi," diye homurdandı kollarını kavuşturup burnunu havaya kaldırmadan önce. "Gördün mü? Neden *onun* türünden biri için işletmemin kalitesini düşürmek isteyeyim ki?"

"Bunun için." Cadı Baykuş masanın üzerine bir şişe kırmızı sıvı koydu. "Bunu onun ödemesi olarak düşün."

İblis şeffaf şişeyi pençeli parmak uçlarıyla sıkıştırdı ve ilgiyle inceledi. Göz kapaklarının yanından onlara baktı.

"Ne oldu?"

"Bir insanın kanı."

Kıkırdamadan önce bir of çekti ve şişeyi tezgâhın üzerine koyarak bilerek yuvarlanmasına izin verdi. "Köyün herhangi bir yerinden insan kanı bulabilirim."

Cadı Baykuş'un kara kaşları havaya kalktı. Şişenin kenardan yuvarlanmasını engellemek için parmağının ucunu tezgâha vurdu. Sonra şişeyi yerden aldı ve yan yatmış haldeyken yavaşça karıştırarak şişenin kanlı içeriğine baktı.

"Hmm." Umursamazca omuz silktilti. "Sanırım Rahip kanı karşılığında konaklamamı takas edecek başka bir yer bulacağım."

Gitmek için bir adım geri attı.

"Bekle!" diye bağırdı İblis, tezgâhın üzerinden uzanarak. "O şişede büyü yapabilen bir insanın kanı mı var? Basit bir sınır sakini değilsen bunu elde etmenin ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." İblis'e bakarken gözleri sıkılmış bir ifade aldı. "Ama istemediğini söyledin, bu yüzden başka bir yere gideceğiz. Büyü kullanma izni almak isteyen birini bulacağım."

Magnar şişeye baktı, eğer içindekileri kendisi yutarsa, kendi büyü yeteneğini daha iyi artıracaklarını biliyordu. *Delora'yı daha iyi korumama yardımcı olur.*

"Size bir oda vereceğim. En üst katta birkaç tane boş odam

var." Cadı Baykuş kıkırdadı ve başını salladı.

"Yeterince iyi değil, böyle bir şey için değil."

İblis, şişmiş yanaklarıyla dişlerini göstererek hırladı. "Sana sahip olduğum en büyük odayı vereceğim. Özel bir oda."

"Anlaştık." Cadı Baykuş şişeyi İblis'in önünde bir sarkaç gibi salladı ve gözleri heyecanla salınımını takip etti. "Ancak, bunu sana sadece bizi oraya götürdüğün zaman vereceğim."

Magnar, kokusundan büyü yayılan koyu tenli kadına baktı ve onu farklı bir ışık altında gördü. Geçmişte onunla olan etkileşimleri sadece kısa sürmüştü ve ona karşı her zaman temkinli olmuştu.

Artık onun ne olduğunu görüyordu.

Peçe'den ve sakinlerinden faydalananabilen biriydi. Köyü o kadar iyi tanıyordu ki onları buraya getirip pazarlık yaparak istediğini elde edebiliyordu. İster içinden koşarak ister baykuş formunda üzerinden uçarak olsun, Peçe'yi her zaman güvenli bir şekilde geçebilmişti.

Peçe tehlikeliydi ama o kadar uzun süredir burada yaşıyordu ki artık onun bir parçasıydı. O da

İblisler onu tanıyordu, onlar için sürekli bir varlıktı ama onu rahat bıraktılar. Onu kabullenmişlerdi.

Ona Mavka'dan bile daha fazla güveniyorlardı.

Bu kadar kurnaz olmayı öğrenmeliyim. Bu imkansız bir görev gibi geliyordu.

İblis onları en alt katta, alevli apliklerin aydınlattığı bir koridora götürdü. Koyu ahşap duvarları ve zemini kaplayan sarı halı yolluklarını vurguluyorlardı. Üst kata çıkan merdivenleri geçtikten sonra onları belirli bir kapıda bekledi.

Onlar için kapıyı açtığına Magnar'a ters ters baktı.

Önce güvenli olduğundan emin olmak için içeri girdi, boynunu ve ardından heybetli boynuzlarını temizlemek için büyük bir mesafe eğildi.

Tam arkasını dönerken Cadı Baykuş'un şişeyi İblis'e verdiğini ve kapıyı arkalarından kapattığını gördü.

Arkasından gelen bir gümbürtü Magnar'ın dönmesine neden oldu. Delora fiziksel formunda dizlerinin üzerindeydi ve tüm vücudu yana düşmeden önce zamanında ulaşmayı başaramadı. Delora yere yığıldı.

Cadı Baykuş, Magnar daha ona ulaşmadan ileri atıldı. Delora'nın siyah saçlarını yüzünden çekerken dokunuşu nazikti.

Magnar onun yanına geldiğinde, "Yol boyunca iyi iş çıkarmış," dedi. "O böğürtlen sadece birkaç dakika dayanıyor ama fark edilmemek için uyanık ve Hayalet formunda kalmaya çabalamış olmalı."

"Onun nesi var?"

Boynuzlarının etrafından pelerininin kapüşonunu açtı ve Delora'yı içine sarabilmek için omuzlarından sıyırdı.

Hem kokusunu saklamak hem de titrediği için onu sıcak tutmak için onu kollarına aldı ve arka duvara yaslanmış çift kişilik yatağa götürdü.

Onu yavaşça üzerine yatırdı, gözleri etraflarındaki başka hiçbir şeyi göremeyecek kadar ona odaklanmıştı. Yerleri, duvarları, tavanı umursamıyordu, hele ki gelini gevşek ve bilinçsiz yatarken.

Cadı Baykuş parmaklarının tersiyle Delora'nın alnına bastırarak, "Bunalmış," diye cevap verdi. "Köye ilk geldiğinde birçok insana saldırdın ve arabaları devirdin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Magnar'ın gözbebekleri utanç verici bir şekilde kırmızımsı pembe renkte parladı. "Orpheus mu söyledi sana?"

Orpheus ve Reia onun yanından ayrıldığında çok üzülmüştü. Onlara bir şey olmasından endişelenmişti.

"Herkes çıldıran boynuzlu Mavka'dan bahsediyordu. Buraya ilk geldiğinde bunalmıştın ve sen insan bile değilsin. Sen Peçe'ye ve İblislere alışkınsın. Delora değil. Senin türün için sempati duymanın zor olduğunu biliyorum, ama onun için nasıl bir şey olduğunu hayal et. Size onun durumunun dengesiz olacağını ve sabırlı ve anlayışlı olmanız gerektiğini söylemiştim."

"Anlayışlı davranıyorum," diye sıkıntıyla homurdandı.

Delora için duyduğu endişe dışında onun hasta olmasına aldırmıyordu. *Ona zarar gelmesini istemiyorum.*

Yine de suçu kendi üzerine atmaktan kurtulamıyordu. Belki de Cadı Baykuş onun duygularını yanlış anlıyor, Delora'nın elinde olmayan bir şey yüzünden ona kızgın olduğunu düşünüyordu.

"Onu buraya getirmeniz ne kadar uzun sürseydi, bu onun için o kadar zor olurdu. Fantom olmakta yeni ve bu durumu uzun süre sürdürmek yorucu olabilir. Ve o sadece hamile değil, aynı zamanda sizin türünüzden birini taşıyor." Gözlerinde çözemediği bir bakış vardı. "Onun

Duyguları artmış durumda ve perili olanlardan bu kadar korktuğuna göre belli ki zihninde bir sorun var."

"Onları görebiliyor," dedi. "Köyün içindeki Hayaletler. Neden? Onu buraya getirdiğimizde Reia göremiyordu."

Cadı Baykuş geri adım atarken iç çekti. Tüylü kukuletasını indirmeden altından ona baktı ama her zamanki soğukkanlı ifadesinin çatallandığını fark etti.

"Bu bir Hayalet yeteneği. Buraya onunla birlikte geldiğinizde Reia insandı. Bir ya da iki tanesini kısa süreliğine görmüş olabilir ve onları görmeyi gözlerinin bir oyunu sanmış olabilir ama insanlar onları sadece ara sıra algılayabilir. Bir Hayalet onları her zaman görebilir ve duyabilir. Biz tüm yaşamı ve tüm ölümü görürüz. Hayalet olmak hem bir lütuf hem de bir lanettir ve bunun dehşet verici yanları da vardır."

Cadı Baykuş titremesini o kadar iyi saklamıştı ki Magnar bunu zar zor fark etti. "O zaman neden onu buraya getirmemi söyledin?"

Magnar odanın etrafına bakındı, gözleri iki ahşap sandalyenin ve üzerinde dantel bir kumaşın bulunduğu masanın üzerinde gezindi. Ayrıca yerde, büyük olasılıkla insan eliyle yapılmış, karmaşık, yuvarlak kırmızı bir halı vardı.

Sıcak ve güvenliydi, önemli olan da buydu.

"Çünkü daha ileri yaşlardayken bunu yapamazdı ve çocuk doğduktan sonra da mümkün olmayacaktı." Cadı Baykuş bakışlarını bir kez daha Delora'ya çevirdi ama ifadesinde bir yumuşaklık vardı. İlgi doluydu. "Çok iyi gidiyor ve biraz dinlendikten sonra iyi olacaktır. Onu bir daha et pazarına götürmeyin, perili olanların en çok oyalandığı yer orası. Siz geldiğinizde ben de yeni gelmişim. O görmeden önce onlardan kurtulmayı umuyordum."

Farkına vardı.

"Bunun olacağını biliyordun," diye homurdandı.

"Bir şeyler olabileceğini düşündüm, evet ve yardım etmek için burada olduğumdan emin oldum. Daha önce burada olmak isterdim ama İblis Kral harekete geçti ve sizin türünüzden birini avlıyor." Koyu ten rengi normalden daha solgundu. Sessizce mırıldandı, "Her yerde olamam. Ancak bu kadarını yapabilirim."

İşte o zaman Magnar onun gözlerinin altındaki mor halkaları fark etti ve yorgun göründüğünü anladı. Pelerininin içinde battaniyenin üstüne kıvrılmış olan Delora'ya baktı. O da her zaman yorgun görünüyordu. Ne kadar uyursa uyusun, dinlenirse dinlensin ya da yemek yerse yesin, gözlerinin altındaki o koyu halkalar varlığını sürdürüyordu. Güzel kahverengi gözlerini ona ilk açtığı zamanki kadar derin değillerdi ama oradaydılar, tıpkı

bir şey tarafından rahatsız ediliyordu.

Eğer onları kendi büyüyle iyileştiremiyorsa, Cadı Baykuş'un da iyileştirebileceğinden şüpheliydi.

"Gitmeliyim." Cadı Baykuş kapıya doğru ilerledi ve Delora'ya sanki gerçekten yanından ayrılmak istemiyormuş gibi baktı. "Bırak birkaç saat dinlensin. Sen de uyumalısın. Buraya gelirken uyuduğundan şüpheliyim."

Magnar homurdandı. Buraya gelirken dinlenmek istememişti çünkü Delora'yı ormanda güvende tutmak istiyordu.

"Köydeki Hayaletleri toplamak için hep buradasın," dedi Magnar, gözlerini Delora'dan kaçırmaya zorlayarak. "Sana hep nedenini sormak istemişimdir."

"Çünkü onları istiyor. İblis Kral'ın büyüü yüzünden bu köydeki ruhları toplayamıyor ve zayıflamadan Peçe'nin sisinden çıkamıyor."

Magnar onu kapiya kadar takip etti, gözleri meraktan sarıya dönmüşti. "Kim?"
Kapının eşiğinde duraksayan kadın boynunu bükerek ona baktı. "Baban."

Delora tembelce gözlerini açtığında önündeki sehpanın üzerinde yanan bir şamdan buldu. Görmesine yetecek kadar ışık veriyordu.

"Magnar?" diye sordu, kemikli burnunu okşamak için elini ileri uzatarak.

Yatağa yaslanmıştı ve sadece başı orada duruyordu, yere otururken kolları yanlarından aşağı sarkıyordu.

Ancak yeşil gözbebekleri canlandığında onun uyuduğunu fark etti.

Delora ayağa kalktı, bir mumya gibi sarıldığı siyah pelerinin içinden çıkmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Bayılmadan önce sadece kısa bir süre görebildiği odanın etrafına baktı.

Omuzları çökerken kaşları alnında bir düğüm oluşturacak şekilde birbirine yaklaştı.

"Özür dilerim. Bayılmak istememiştım."

İzi sürülemeyen bir şey olarak saklanmak yerine, fiziksel haliyle İblis Köyü'ndeki bir otelde uyuduğunu bilmek endişe vericiydi. Asıl plan, sadece birkaç saatliğine gelmeleri ve mümkün olduğunca çabuk ayrılmalarıydı.

En azından tüm huzursuzluğu ve hastalığı gitmişti.

"Sorun değil Delora," diye cevap verdi Magnar, sesi hoş bir şekilde sersemlemişti. "Benim de dinlenmeye ihtiyacım vardı." Düz oturmak için arkasına yaslandı ve Delora onu izlerken yüz ifadesi düştü.

"Bugünlerde pek uyuyor gibi görünmüyorsun." Delora, Magnar'ın en son ne zaman dinlenirken onu kucaklamak için yuvaya girdiğini hatırlayamıyordu. "Neden yerdeydin?"

Uzandığı yatakta her ikisine de yetecek kadar yer vardı. Belki boynuzları yatak başlığının önüne geçebilirdi ve düz yatmaya çalıştığında bacakları sarkabilirdi ama ona yan yatarak katılabileceğinden emindi.

"Yemeğini yedikten sonra tekrar hareket etmeliyiz," dedi cevap vermek yerine, çantasını yaklaştırtıp içinden birkaç elma çıkardı. "Burada rahat değilim."

Delora elmaları aldı ve tartışmadan yemeye başladı, ayağa kalktığında Magnar'a baktı.

Hamile olduğunu öğrendiğinden beri geçen bir buçuk hafta boyunca bazı açılardan daha da yakınlaştıklarını biliyordu ama diğer açılardan eskisinden daha da uzaktılar. Adam ondan kaçıyor, sadece onu taşıması gerektiğinde ona sarılıyor ya da dokunuyordu.

Geri kalan zamanlarda aralarında boşluk yarattı. Oradaydı, her zaman yakınlarındaydı ama eskisi kadar rahatlatıcı değildi.

Bu yüzden mi beni taşımasından hoşlanıyorum? Bu, onun vücudunun sıcaklığıyla kaplanmasına ve ondan yayılan lezzetli kokuyu içine çekmesine izin verilen tek zamandı.

Kalbi sürekli batıyormuş gibi hissediyordu. Delora bir ısırık almadan önce parmaklarını elindeki elmanın üzerinde gezdirirken, boğulmadan önce ne kadar batacağını merak ediyordu.

Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Başından beri hiçbir zaman gerçekten istikrarlı olmayan bir şeyi düzeltmek zordu.

Onları daha fazla geciktirmek istemeyen Delora, özellikle de Magnar huzursuz görüldüğü için, boğazındaki kalp ağrısı yumrusunu yuttu ve hızla yemeğini yedi.

Birkaç dakika sonra Delora'nın soyut formunda kalabildiğini kanıtlaması üzerine oradan ayrıldılar.

Zorlanma. Çok geçmeden kalabalık caddelere ve pazarlara girdiler. Buraya gelmelerinin bir sebebi vardı ve her ikisinin de gitmek istediği aşikâr olmasına rağmen görevlerini tamamlamaları gerekiyordu.

Köyün her yerinde sürüler halinde uçuşan parıltı böcekleri ona gecenin hâlâ var olduğunu gösteriyordu. Neyse ki onu o korkunç Hayaletlerin olduğu hiçbir yere götürmemişti. Belki de Cadı Baykuş geri kalanları toplamıştı.

Köyde geçirdikleri zamanın geri kalanı kısa ve çok az sorunla geçti.

Sonunda köyden çıkmak için sarmal ağaç gövdelerinin arasından geçmeye başladıklarında Magnar sırtında birçok büyük ve ağır eşya taşıyordu.

Güneş parlamaya başlamıştı - ışığı Peçe ormanının üzerinden süzülüyordu - ve büyük olasılıkla ağaç sınırına ulaştıklarında açıklığın üzerine sıcaklığını yaymaya başlayacaktı.

Peçe'nin hiçbir yerinde güneşin yere değdiğini sanmıyordum.

"Tüm bunları taşıyabileceğinden emin misin?" Delora bakışlarını Magnar'ın üzerinde gezdirerek sordu.

Metal bir çubuk, her iki ucunda zincirlerle sallanan iki pişirme kazanı bulunan geniş omuzlarının üzerinde duruyordu. Bir şekilde bir dükkân sahibini ahşap *banyoyu* sırtına takması için ikna etmeyi başarmış; aletler, ip, bezle korunan cam bölmeler ve boyalar gibi diğer eşyaları da güvenli bir şekilde içine yerleştirmiş ve hepsini taşıyabilmişti. Yardım için ilave kristal takas etmişti ve dükkân sahibi de sırf onlara sahip olmak için buna razı oldu.

Reia ona kendisi için biraz kumaş seçmesini, böylece ona daha fazla elbise yapabileceğini söylemişti. Onlar da ona bağlıydı. Üzerindeki son büyük parça, Orpheus'un ona temin etmesini söylediği kereste çitalarıydı.

Magnar ağırlaşmış görünüyordu ve bunu telafi etmek istercesine öne doğru eğilmişti.

"Evet," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde. "Ben güçlüyüm. Bütün bunları en az senin kadar iyi taşıyabilirim." Sonra Magnar daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı. Kıkırdadı. "Ama sırtımda bu kadar ağırlıkla yürümeye alışık olmadığım için belki seni tutmak dengemi sağlamama yardımcı olur."

Onunla ilk tanıştığında bacaklarına daha çok güveniyor gibi görünse de, bunun vücuduna nasıl bir yük bindirdiğini ancak hayal edebiliyordu. Ona, daha fazla insanlığa sahip olmadan önce çoğu Duskwalker gibi dört ayak üzerinde yürüdüğünü söylemişti.

Ormanın içinde kısa bir mesafe kat ettikten sonra, kollarına alınmak üzere fiziksel olarak döndü. Hızı hızlıydı ama en azından onu kucaklamak yardımcı oluyor gibi görünüyordu.

Eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

Sessiz bir iniltiyle gözlerini devirdi. Ev, bir Duskwalker'ın uzun adımlarına göre bile dört günlük bir yürüyüş mesafesindeydi ve bu yolculuğun ne kadar sıkıcı olacağını zaten biliyordu.

Umarım Peçe'nin sınır halkasından geçerken herhangi bir sorunla karşılaşmayız.

Hansel ve Gretel gibi yere bir şey düşürmüş olamayacağı düşünüldüğünde, Magnar'ın dönüş yollarını işaretleme ustalığı zekiceydi.

Magnar, pençelerini ağaç gövdelerinin kenarlarına geçirerek gitmeleri gereken yönü bir okla işaretlemişti.

Delora, fark edilmeleri halinde zarar görmeyeceğinden emin olmak için cisimsiz formuna dönüşmüştü, ancak Magnar yakınlarda herhangi bir İblis olup olmadığını takip etmek için keskin koku alma duyusunu kullanıyordu. Ayrıca, işaretleri anlayabilecek ve onları tehlikeli bir yola yönlendirebilecek kadar zeki bir İblis tarafından yaratılmadıklarından emin olmak için burnunun ucunu işaretlerine bastırdı.

Hiçbiri o kadar zeki değildi.

Magnar'ın adımları her zamankinden daha yavaştı ve bunun yorgun olmasından kaynaklanabileceğini düşündü. Kadın

Dönüş yolculukları sırasında birkaç saat uyumasına izin vermek için durduklarında, kendisinin dinlenmediğini biliyordu. Kız kucağına ve kollarına kıvrılmışken onu izledi.

Uykusu huzursuzdu, kâbusları her zaman mevcuttu ve ormandan gelen her türlü ses onun tetikte olmasına neden oluyordu.

İkisi de yorgundu.

Genellikle rahatsız edici olan yuvası şu anda cennetten bir parça gibi geliyordu ve içine düşmek için sabırsızlanıyordu.

Dördüncü gün güneş batmaya başladığında, nihayet sınır çemberinin derinliklerindeydiler.

Peçe o kadar kalın değildi ve ağaçlar merkeze doğru olanlardan daha sağlam görünüyordu. Uzaktan duyduğu gümbür gümbür ya da sürtünerek gelen ayak seslerinden telaşlanmamayı öğrenmişti. Dalların kırılması ve yaprakların çıtırdaması gibi seslere, hatta ulumalara ve hırıltılara bile tepki vermeyi bırakmıştı.

İblisler Magnar'ın orada olduğunu biliyorlardı ama kokusundan yalnız olduğunu anladıkları büyük, korkunç Duskwalker'a yaklaşmaya korkuyorlardı.

Ta ki elini onun yolunu kesmek için havaya kaldırırsa kadar. Delora kazara hayalet formunda uzuvların arasından süzüldü.

"Dur," dedi alçak bir ses tonuyla. Sesi sanki duyulacağından endişe ediyormuş gibi kısıktı.

Duruşunu alçalttı ve vücudunu yana çevirdi. İki elini de yere koyup onu korumak istercesine bir adım geri çekildiğinde Delora bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Hiçbir şey duyamıyorum.

Küçük İblislerin çoğunun saldırdığı gibi üzerlerine saldırılmıyordu. Birinin orman kalıntılarına basması gibi küçük hareketleri bile duyamıyordu.

Ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Bir süredir bizi takip ediyorsunuz," dedi Magnar ormana, ifadesi mavimsi sisin içinde bir hırıltının alt tonuyla yankılanıyordu. "Saldırmadığınız için buna izin verdim ama yaklaştığınızı fark etmediğimi sanmayın."

Magnar, Delora'nın algılayamadığı hareket eden birini takip etmek için duyularını kullanarak yana doğru savruldu. Sürekli soğuk olan karanlığın içinden görmeye çalışırken gözleri kısıldı. Hiçbir şey bulamadı.

"Saldırmak için burada değilim," diye yankılandı bir ses.

Magnar, duruşu daha da gerginleşerek eski yerine döndü.

Vücudu, onu örten uzun siyah pelerinine rağmen görebileceği kadar saldırgan bir şekilde şişmişti. Ayaklarının arkasında toplanmıştı ve içinde bulunduğu pozisyonun ya saldırı ya da savunma pozisyonu olduğunu biliyordu.

"Ama görünüşe göre yakalandım," dedi erkeksi ses, kırmızı gözlerin ortaya çıktığını görmeden önce.

Derisi tamamen siyah ve boşluğa benzeyen İblis, kendilerine doğru uzanan kalın ve sağlam bir ağaç dalının üzerinde dört ayak üzerinde yürüyordu.

Oh, kahretsin. Bu bir iblis. Ve iyi türden değil, anladığı kadarıyla. O gerçekten düşündüm değil hiçbiri iyi değildi.

Kısmen Magnar'ın içine girene kadar kendini ona yaklaştırdı.

"O halde ne istiyorsun?" Magnar, Delora'nın görülmesini engellemek için İblis'in görüş alanına girerek sordu.

"Hangisi olduğunu bilmek için." Başındaki kısa siyah saçlardan ayaklarına kadar insan görünümünde olan İblis, başını iki yana çevirirken sıra sıra dişlerini gösterdi

onları. Gölgelelere rağmen beyaz parlıyor ve keskinliklerini vurguluyor gibi görünmelerinden nefret ediyordu. "Senin koç boynuzlu Mavka olabileceğini düşünmüştüm."

Magnar bir elini kaldırarak boynuzlarından birinin yan tarafını okşadı ve elini bir kez daha yere indirdi.

"Hayır. Bu başka bir şey."

"O zaman senin bir önemin yok." İblis'in sesi ilgisizlikle kesildi. "Ama senin zamanın yakında gelecek. Önce o. Koç boynuzlu Mavka. Bulmakla görevlendirildiğim kişi o."

"Neden onu arıyorsun?"

İblis'in ona bakmaya çalıştığı belli olduğunda yana doğru ilerledi. Magnar'ın telaşlı hareketleri yüzünden arkasından kaçmıştı.

Delora hareket etmedi ya da konuşmadı, gözlerini İblis'in doğal kırmızı gözlerinden de ayırmadı. Magnar onu engellemeden önce bakışlarını ona dikti.

"Bu perili olanla konuşuyorsun," dedi elleri ve ayakları üzerinde başka bir ağaç dalına sürünerek. "O da sana karşılık veriyor. Bunu genellikle yapamazlar."

"Belki de sadece İblislerle konuşmayı reddediyorlardır," diye karşılık verdi Magnar. "Biz Mavka'lar onları her zaman görebildik. Biz de onlar gibi ölümün bir parçasıyız. Birbirimize bağlıyız."

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. Bu soruyu sonraya saklayacaktı.

İblis düşünceli bir şekilde mırıldandı, bakışlarını Magnar'a çevirmeden önce düşünüyormuş gibi yukarı doğru çevirdi ve sırtıttı. Bariz bir kötülük içeriyordu.

"Bağlantılı mı? O halde koç boynuzlu Mavka'yı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Kendi türümü avlamanıza yardım etmeyeceğim!" Magnar hafifçe ayağa kalkarak bağırdı. "Bizi rahat bırakın."

İblis kızgınlığını dile getirmek için yüksek sesle tısladı ama geri adım attı. Korkuyla geri çekilmek için değil, ne olursa olsun gitmeye niyetliymiş gibi.

"Mağarana dönsen iyi olur Mavka." Hırıltılı bir kahkaha attı ama bu onu daha da korkunç yapıyordu. "Ama orası senin son dinlenme yerin olacak."

Mağara mı? Delora kaşlarını çatarak düşündü. Ama oradan taşındık.

Sonra gitmiş, geldiği gibi sessizce ayrılmıştı.

Delora, hayalet ciğerlerini bir iç çekişle tamamen boşaltana kadar nefeslerini saklamak için bastırıldığını bilmiyordu.

Hay sikeyim. Bu çok ürkütücüydü.

Magnar ona döndü ve ona dokunamamasına rağmen elini soyut yüzünün yan tarafına götürdü ve orada tuttu.

"İyi misin?" Kırmızı, tehditkâr gözbebekleri beyaza döndü.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi," diye homurdandı. "Ben böyle her şey kadar güvendeyim ama o sana saldırmış olabilir."

Başını iki yana salladı. "Eğer deneseydi onu saniyeler içinde parçalara ayıracağımı biliyor. O güçlü değildi."

"Ama zeki?" diye sordu, gözlerini gözlüğün olduğu yere kaldırarak. "Çok sessizdi. İblislerin bu kadar sinsi olabileceğini düşünmezdim."

"Boyut olarak küçük ama yediği insan sayısı bakımından değil."

Evet, dişleri, kırmızı gözleri ve boşluğa benzeyen eti olmasaydı, tamamen insan gibi görünebilirdi.

Delora İblislerin düşüncesiz canavarlar olmasına çok alışkındı. Bazılarının toplu halde yaşaması,

sinsi ve kurnaz olabilmeleri, onları saldıran düşüncesizlerden daha da korkunç kılıyordu. Düşünme yeteneği, strateji kurabilmek, sahip olunması gereken güçlü bir araçtı.

Eğer biraz daha akıllanırlarsa, bildiğimiz yaşamı yok edebilirler.

Eğer İblisler bir araya gelip bir ordu kurarlarsa, eşya ve muhtemelen silah üretme yetenekleriyle insan dünyasını istila edip ele geçirebilirler.

Reia, İblis Kral'ın İblisleri yarattığı bir portal aracılığıyla başka bir dünyadan buraya getirdiğinden bahsetmişti. Geldikleri yere geri götürmek ve orayı yok etmek için bir ordu kuruyordu. Bir savaşı kışkırtmaya çalışıyordu.

Peki ya o yer onlara yetmezse ne olur? O zaman da açgözlü ve aç gözlerini Dünya'ya mı dikerler?

Magnar uzaklaşırken, "Gel," diye emretti ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Neredeyse eve geldik."

Delora minnettar bir iç geçirdi. *Bunun için şükürler olsun.*

Delora, evdeki tek mobilya olan küçük yuvarlak masalarındaki sandalyede otururken, keskin bir bıçağın ucuyla bir anahtar deliğini kazdı. Konsantrasyon içinde dilinin bir tarafını ısırırdı.

Açmaya çalıştığı ahşap kutu pürüzsüzdü ama metal kısmı eskimiş ve kullanılmadığı için paslanmıştı. Bıçağın ucunu deliğin içine sokmaya çalışırken göğsüne her dayadığında şingirdiyordu.

Ne kadar denerse denesin, onu çevirecek kadar derine sokamadı. *Hadi ama! Aç şu aptal şeyi!*

Delora içini çekti ve kaşlarını hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çatarak, göz kapaklarının alt kırışıklıkları eğilerek masanın üzerine koydu.

Bunu İblis Köyü'nde gördüğünde Magnar'dan kendisi için almasını istemişti çünkü açabileceğini düşünmüştü.

Oldukça eski. Magnar evin önüne taktığı yeni kapıdan içeri girdiği sırada paslı anahtar deliğini karıştırdı.

O son bir saattir bu işle meşgulken, Magnar da evin belirli eşyalarını inşa etmek için gereken malzemelere sahip olduğu için görevleri tamamlıyordu.

Bunlardan biri de satın aldığı ahşap çitalardan yapılan yeni kapıydı. Yedi çita genişliğinde ve iki buçuk metre yüksekliğindeki bu kapı, ikiye böldüğü ve birbirine sabitlemek için tahtaların arkasına çaktığı çitaların çaprazlanmasıyla bir araya getirilmişti.

Kutuyu aldı ve salladı, bir ses çıkardığını duydu. Ne olduğunu *biliyordu*. *Keşke açabilseydim.*

"Bu da ne?" Magnar kapıyı açıp kapadıktan sonra kapı kolunun yanı sıra kapı çerçevesine çivilediği menteşelerin de çalıştığından emin olarak sordu.

Bugün çok zekiydi. Ne yapması gerektiğini resimlerle anlatan bir kitabı olması işine yaradı. Çözemediği her şeyi Delora'ya şema resimlerinin yanındaki yazıların ne dediğini sordu.

Ona yardım etmekten çekinmedi ve bu konuda rahatsız olmadığından emin oldu. İyi okuyamıyordu, belki birkaç kolay kelime biliyordu ama öğrenmek istediği belliydi.

"Bu bir müzik kutusu." Gözlerini kutudan kaldırıp ona çevirdi. "Eğer anahtarınız varsa, içindeki bir krankı çevirir ve sizin için müzik çalmaya başlar. Küçükken bende de bunlardan bir tane vardı ama anahtarı olmadığı için bunu açamıyorum."

Bunu bir insandan çalan İblis, çalışması için bir anahtara ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu.

"Ben açabilirim," diye teklif etti Magnar, devasa elini uzatarak yaklaşırken.

Delora onu almak ve göğsüne bastırmak için acele etti.

"Hayır, sorun değil. Reia'ya uyabilecek bir iskelet anahtarları olup olmadığını soracağım. Oldukça genel anahtar delikleri var."

Magnar'ın kutuyu gücüyle açmaya çalışarak kırmasının muhtemel olduğunu düşündü. Kilidi bazı yankesici aletlerle açabilir ve kutuyu, kolunu çevirebileceği şekilde yeniden düzenleyebilirdi.

içeriden.

Arkasını dönmeden önce bir of çekti, ama kapının yanındaki bez ambalajları açmak için çömeldiğinden beri rahatsız olmuş görünmüyordu. Mükemmel kesilmiş, kare bir camı dikkatlice kaldırıp kontrol ederken pençelerinden birini burnunun kenarına vurarak düşüncelere daldı.

Yanında hepsi aynı çapta ve mükemmel bir şekilde silindirik olan oyulmuş çubuklar vardı. Bazı parçalar uzundu, bazıları ise daha kısaydı - belki de cam bölmelerle aynı uzunlukta idi - ve hepsinin ortasında camın girmesi için her iki tarafta da birer yarık vardı.

"Yardım ister misiniz?" Delora ayağa kalkıp yaklaşırken teklif etti.

"Yardım etmek mi istiyorsun?" Sesi şaşkınlıkla doluydu ve burnunu kaldırıp yana doğru eğerek meraklı bir bakışla ona baktı.

"Elbette," diye mırıldandı. "Yapmak istediğim başka bir şey yok."

Bahçeyi sulamaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Artık zamanını depresif bir şekilde uyumak isteyerek geçirmediği için Delora huzursuzdu.

Son beş yılını bencil bir adam için yemek pişirerek, temizlik yaparak ve evi düzenleyerek geçirmişti. Magnar'a bir süpürge aldırmişti ama Magnar bugün tüm işlerini bitirene kadar süpürme işini yapamayacaktı.

Tam da onu gücendirmiş olabileceğini, muhtemelen kendisini aciz hissetmesine neden olduğunu düşündüğü anda Magnar'ın gözbebekleri parlak sarıya dönüştü.

Çok geçmeden Delora evin içinde, mutfağın olacağını bildiği yerdeydi ve Magnar'ın yaptığı pencere çerçevesinin sağ alt köşesine bir pencere camı tutuyordu. Magnar dışarıda, diğer taraftaydı ve yüksek bir seviyede olduğu için boyları neredeyse eşitti.

Elinde tuttuğu camı çekip çıkardı, böylece ıslatılmış kili çerçevenin yuvasına bastırarak sabitleyebildi. Sonra tekrar içeri itti.

O tutarken, daha kısa, silindirik bir kereste parçası aldı ve bıraktığında camın düşmeyeceğinden emin olmak için bir çekiçe dikkatlice çiviledi.

Bu işlemi bir sonraki pencere için de tekrarladılar ve Delora, Magnar'ın da onun kadar utangaç bir şekilde kendisine bakıp bakmadığını merak etti. Yüz yüze gelmişlerdi, aralarında sadece birkaç santim vardı ve Delora Magnar'ın kemikli göz çukurlarının önünde süzülen girdapları büyüleyici bulmaktan kendini alamıyordu.

Ne yaptığına bakmak yerine bakışları tilki burnunun uzunluğuna, ağzındaki keskin dişlere, boş burun deliğine kaydı. Sonra kemikli kafatasının girintilerini takip ederek çok ağır görünen ama yine de başını güçle dik tutan büyük boynuzlarını inceledi.

Kendi tarzında gerçekten büyüleyici. Parmakları, pencereden uzanıp o serin kemiği okşama isteğiyle kaşınıyordu.

En alttaki dört cam bölmeyi bitirip orta sıraya geçtiklerinde Magnar başını hafifçe yana eğdi.

Oops, ona bakarken yakalanmıştı.

Delora'nın yanakları korkunç derecede kızardı. Bakışlarını, orta bölümün alt yarısı boyunca uzanan uzun kereste parçasının yarığında kil işleyen parmaklarına çevirdi.

Balçığa bulanmış pençelerine dikkat ediyordu ve onları içinde taşıdığını hatırladığında yüzü daha da kızardı. Uzun, kalın ve esnekteler.

Gözleri bir kez daha adamın yüzüne kaydı, kafatasının kemikli özelliklerinden ve vücudunun canavarca kısımlarından ne zaman hoşlanmaya başladığını merak etti. Bunların hiçbirini onu rahatsız etmiyordu, aksine daha çok... iç gıcıklayıcıydı.

Kalbi sanki göğsünde utangaçça çırpınıyor, yerini uçuşan bir kelebeğe bırakıyordu. Özellikle de bu kadar yakın oldukları ve birlikte inşa ettikleri pencere henüz bitmediği için

Yine de onun çökmekte olan kokusunun baş döndürücü aromasını açgözlülükle içine çekmesine izin verdi. Neredeyse eğilip onu daha yakından koklamak, öpmek, hatta *yalamak* istiyordu.

Dudaklarının kenarını yalamadan önce dili karıncalandı. Delora alttakini ısırdı.

Kalınlaştığını hissettiği boğazını temizlerken gözleri yapması gereken şeye, bardağı onun için tutmaya kaydı. Klitorisinde hissettiği zonklamayı hafifletmek için kalçalarını birbirine bastırdı, ısı ve sıvı biriktiğini hissetti.

Hamile olduğum için mi duygularım kabarıyor? Bu yine de bir yerden başladıkları anlamına geliyor.

Ne olduğunu bilmiyordu ama sadece ona bakarak tahrik olduğunu fark ettiğinde kendine söylediği şey buydu.

Hava her zamankinden daha sıcaktı ve arkasındaki güneş bazı yerlerde onu parıltılı bir ışıkla çevreleyerek davetkâr görünmesini sağlıyordu. Toz parçacıkları etrafında dans ediyor, parlıyordu - ya da belki de bu sadece onun onu mistik bir sahneye koyan algısıydı.

Ne olursa olsun, Delora ona çekilmekten kendini alamıyor, ona daha yakın olmayı diliyordu. Aslında ona o kadar yakındı ki, içinde - *Aman Tanrım! Bugün benim neyim var böyle?!*

"Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Sesi her zamanki derin, bariton tonunu koruyordu ve bu bas sesi vücudunda yankılandığında Delora ürperdi. Kokusu tepki olarak titredi. "Daha önce tek başıma denemiştım ama iki kişiyle çok daha kolay oluyor."

Delora sesine güvenemeyerek sadece başını salladı.

Umarım kokumu almaz. Tepki veriyor gibi görünmüyordu. Belki de yanlışlıkla burun deliğine sürdüğü kil, onun kokusunu almasını engelliyordu. *Lütfen kokusunu alamasın. Ya da...*

Siktir!

İşlerini bitirdiklerinde rahat bir nefes aldı, tamamlanan pencere aralarında bir bariyer oluşturdu ve onu hissetme yeteneği arttı.

Delora evdeki diğer boş pencerelere bakınca soluk soluğa kaldı. Yapılacak dört iş daha vardı.

Diğerlerinin katlanılabilir olmasının tek nedeni, kollarının onları havada tutarken zorlanmaya başlamasıydı ve bu acı, tomurcuklanan meme uçlarının elbisesinin iç kısmına sürtünmesinden yeterince dikkat dağıtıcıydı.

İşlerini bitirdiklerinde güneş öğle vaktini çoktan geçmiş, kasvetli ormanın üzerinde süzölmeye başlamıştı.

Artık hareket ettiğine göre, dinlenmek için bir dürtü hissetmiyordu.

Böylece Magnar, kirli elleriyle fırçalayıp durduğu için yüzü çamur içinde kalan kızın uyuduğu yuvayı yeniden yerleştirmek için çalışmaya başladığında Delora da ön kapıyı boyadı.

Koyu yeşile boyayıp boyayamayacağını sormuş, o da ne renk olursa olsun fark etmeyeceğini söylemişti. Daha kalın ve hava koşullarına daha dayanıklı olması için büyük bir ahşap kasede bulunan mavi ve sarı boyaya kil karıştırdı. Sonra hem içini hem de dışını kaplamak için işe koyuldu.

Kapı hafif aralıktı ve Magnar'ın yuvayı söküşünü izlemesine izin veriyordu. Üzerindeki büyük miktarda kürkü çekip çıkarınca, altındaki duvarları oluşturan barbarca dal tabakası ortaya çıktı.

Orpheus, onlar yokken Magnar'ın vizyonunu göz önünde bulundurarak evin içini inşa ediyordu.

Magnar'a ve uyuyabileceği başka bir yer olmadığı için kendisine ait olacağını düşündüğü yatak odası yapılmıştı. Tek başına evin dörtte birini kaplıyordu ve duvarı

üzerine halat menteşelerle tutturulmuş kütük tarzı geçici bir kapı inşa edilmişti.

İkisi de Orpheus'un bu kadar çabuk hareket etmesini beklemiyordu ama Magnar evin bu kadar büyük ölçüde değiştiğini görünce heyecanlanmış görüldüğü için minnettardı. Evi bitirmek istediği belliydi, böylece başka şeylere odaklanabilecekti - onun için konforlu hale getirmek gibi.

Kütüklerin hiçbirinin kabuğu evin dış cephesindeki gibi değildi ama Orpheus'un özenle çalıştığını gösterecek şekilde aynı çapta olacak şekilde kusursuzca oyulmuşlardı. Çok daha küçük olan diğer iki oda üzerinde de çalışmaya başlamıştı. Boş kapıları birbirine bakan bu iki oda onun kişisel alanı ve tuvaleti olacaktı.

Kütükler sadece dizinin hizasına kadar geliyordu ama her iki odanın da tam boyutlarını bilmek için haritasını çıkarmıştı. Onlar bittikten sonra yapısal olarak yapacak pek bir şey kalmayacaktı.

Delora üzerinde çalıştığı son pencere çerçevesine boyanın son fırça darbelerini yaparken güneş neredeyse batmak üzereydi. Onların da yeşil olmasını istediğine karar vermişti.

Yemek onun bir sonraki önceliği idi.

Magnar tüm odun talaşlarını toplayıp dışarıdaki ateş çukuruna yerleştirmişti çünkü ocak için gerekli alanı henüz yapmamıştı. Ayrıca kullanmadığı dalları da toplamış ve bunu yaptığı gün, ne yapacağını bilmek için tüm zaman boyunca onu izlediğini göstermişti.

Su kovağını doldurmak için dereye gittiğinde onun için bir balık yakalamıştı ve yanında sebze ve ot çorbası yaparken onu kızartmıştı.

İşini bitirdiğinde, neredeyse boş olan kâsesini oturduğu verandanın basamağına bıraktı ve koruma alanı içinde hâlâ mevcut olan sık ormana baktı.

Sis her zaman olduğu gibi yoğun ve maviydi. Etraf, vücudunu ısıtan ve yaprakların altından ışık saçan ateşle aydınlanmıştı. Ormanın derinlikleri karanlık ve ürkütücüydü ama o huzurdan başka bir şey hissetmiyordu.

Derin derin düşünürken elini karnına koydu.

Delora'nın karnı hızla şişmeye başlamıştı. Gebe kalmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve karnı gözle görülür şekilde yuvarlaklaşmış ve dokunulduğunda çok daha sıkı bir hal almıştı.

Bugün farkı fark etti çünkü eğilmek eskisi kadar kolay olmamıştı. İblis Köyü'nden daha dün döndükleri ve ondan önce iyi olmadığı için bu değişiklikleri fark etmeye başlamamıştı.

Magnar ne zaman bir rahatsızlık sesi çıkarsa biraz panikliyordu. O anlarda onu sevimli bulmamak mümkün değildi.

İçinde büyüyen Duskwalker geliyordu. Bu doğal değildi ve her zaman bilinmeyen korkusu vardı.

Delora, Cadı Baykuş tamamen başka bir şeyle çiftleştiğinden beri bir Duskwalker'dan çocuk sahibi olan ilk insan olacağını farkındaydı. Gerçek şu ki, kimse onun ne doğuracağını, hayatta kalıp kalamayacağını ve beraberinde ne gibi zorluklar getireceğini gerçekten bilmiyordu.

Sorun olmadığı sürece, bana ne olacağı umurunda değil.

Zaten ölecek olsa Magnar'a geri dönerdi.

Magnar yanına oturmaya geldiğinde Delora, "Burası her zaman çok sessiz," diye mırıldandı.

"Peçe'de hiç hayvan yok," dedi, başını kaldırıp gökyüzüne bakmadan önce önlerindeki ormanda gezdirerek. "İblisler onları yiyor."

"Ama ben de pek böcek sesi duymuyorum."

"Yenmiş." Öfkeleni. "Hareket eden her şeyi yiyorlar. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun. Onlara karşı hiçbir şey güvende değildir."

"Duskwalker'lar için de aynı şeyi söylüyorlar," dedi dikkatle.

Magnar kısa ve sert bir hırıltı çıkardı. "Biz *Duskwalker'lar*, siz insanların dediği gibi, böcek yemeyiz. Tatları iğrençtir."

Ağzının içini yaladığında, Delora'nın gözleri mizahla eğildi. *Elbette denedin.*

Köye gittiğinden beri İblislere bakış açısı değişmişti. *Sanırım bazıları... iyiydi.*

Hatta bazıları Magnar'a saygılı davranmıştı.

Asıl endişelenmesi gereken akılsız olanlardı.

Ancak Delora çok iyi biliyordu ki, eğer insanlar yasalarla yönetilmeseydi, çoğu birbirlerine karşı acımasız olurdu. Birbirlerinden çalarlar, cinayet işlerler, tecavüz ederler, adam kaçırdılar. İyi huylulukları cezalandırılmanın sonuçlarından kaynaklandığı için insanlar gerçek bir ahlak kaidesi üzerinde duramazlardı.

Şehirlerin dışında seyahat ederken dikkat edilmesi gereken tek şey iblisler değildi. Kervanların dağlarda yaşayan haydutlar tarafından saldırıya uğradığı biliniyordu. Ormanlarını canavarlarla paylaşsalar da kendilerini özgür hisseden insanlardı, ancak zenginlik kazanarak refahlarını artırırsa risk almaya hazırdılar.

Birçoğu, bir kasabada rahat ve zengin bir şekilde yaşamalarına yetecek kadar para kazanana kadar hırsızlık yapardı. Çoğu zaman sırf kendileri takas edebilmek için erzakları keserlerdi.

Delora çok daha gençken de böyle bir zorlukla karşılaşmıştı.

"Sonbahar her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur," dedi Magnar sessizce, pençeli parmaklarını birbirine kenetleyebilmek için ellerini dizlerinin arasına getirerek. "Ama şimdi burada olduğumuz için çok daha fazla seviyorum."

Delora birkaç tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ona döndü. "Nasıl olur?"

"Düşen yapraklar her zaman mağaramın içine girerdi ve her gün temizlemek zorunda kalırdım. Kapı yüzünden evin içine giremiyorlar ve ben de yaprakların yere saçılmasını izlemeyi seviyorum." Burnu, küçük bir rüzgâr tarafından süpürülmeden önce çırpınan bir yaprağın yolunu izledi. Diğerleri de durulmadan önce bir telaş içinde ona katıldı. "İlkbahar çok daha güzel kokuyor ama Sonbaharın da kendine has bir kokusu var. Ancak benim görmekten hoşlandığım renkler. Kırmızıdırlar ama kızgın ya da açlık dolu değildir. Peçenin çirkin görünmesini engelleyen tek mevsimdir."

"Peki ya kış?" Delora böyle bir konuşma yaptıklarına şaşırarak sordu.

Magnar başını salladı. "Kar Peçe'nin içinde kolayca erir. Burası yüzeyden daha sıcaktır. Kanyon ve ağaçlar sıcaktan gölge sağladığı için yazın da daha serindir. Sonbahar değişiklik yapan tek mevsimdir."

"Sanırım ben de baharı aynı nedenle seviyorum," dedi Delora. "Filizlenen tüm çiçekler yüzünden dünya bir renk karmaşasına bürünüyor. Bazen geldiğim kasabanın önündeki tarla kır çiçekleriyle kaplanırdı ve ben bunu tepenin üstünden görebilirdim. Bazıları mavi, bazıları pembe ya da sarı olurdu."

Gözbebekleri sarıya dönüştü ve bu fikirden duyduğu sevinç vurguladı. "Bu çiçekleri sizinle birlikte görmek isterim."

Daha önce kalbinin yerini alan kelebek geri döndü, ama şimdi göğsünde onlardan oluşan bir kaleydoskop dönüyordu. Sanki onu daha hafif hissettirmek istiyormuş gibi hissettirmek için daha fazla kardeşini getirdi.

Güven, aralarında eksik olan en büyük şeydi. Delora'nın ona nasıl güveneceğini öğrenmesi gerekiyordu ama buna gerçekten nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Göğsündeki çırpınışlara rağmen ellerini gergin bir şekilde kucağında sıktı. *I... Daha açık olmalıyım.*

"Silvermine Kasabası'nda doğdum," diye söze başladı Delora, boğazındaki tıkanıklığı gidermek

için yutkunurken

yükselmeye çalışan duygular. "Annem beni doğururken ölmüş. Hemşirelerimiz ve doktorlarımız vardı ama tıbbi alet ve malzeme bulmak zor olduğu için birini kurtarmak her zaman mümkün olmuyor."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Magnar, elini uzatıp kızın teselliye ihtiyacı olduğunu düşünmüş gibi saçlarının üstünü okşadı. "Eğer bir şeyler ters giderse seni iyileştireceğim ve eğer bir şeyler ters giderse, uzun süre ayrı kaldığımızda yaptığın gibi bana geri döneceksin."

Avucunun başının üstündeki sıcaklığı rahatlatıcıydı ve bu dokunuşu takdir etti. "Slivermine, Silverton Dağları'na yakın bir maden kasabası. Bildiğinden emin değilim.

Ama Peçe'den oldukça uzakta. Bunun bizi daha güvenli kılacağını düşünebilirsiniz ama oradaki mağaralar İblislerin karanlıkta yaşamasına izin veriyor ve orada yuva yapıyorlar. Ama bizi koruyacak duvarlarımız olduğu için güvendedik." Gökyüzüne bakarken omuzları çöktü, sisin zar zor seçebildiği yıldızları görmesini kolaylaştırmasını diledi. "Babam çok iyi bir adamdı. Beni severdi ve annemi öldürdüğüm için beni asla suçlamadı. Mutlu olabilmem için bana elinden gelen her şeyi vermeye çalıştı." Delora kollarını gövdesine dolayarak kendine sarıldı, keşke ailesini düşünmek gözlerini anında yakmasaydı. Gözlerindeki sıvıyı temizlemek için hızla gözlerini kırıştırdı. Burnunu çek.

"Ama o bir madenciydi ve bu riskleri de beraberinde getirirdi. Kömür kuyusuna ulaşmak için büyük bir işçi ekibi askerlerle birlikte yola çıkar, böylece dağların derinliklerine inebilirlerdi. Giriş kapılarıyla kapatılmıştı ama İblisler kuyuya farklı bir yoldan girmeyi başarmışlardı. Belki de zaman içinde kazarak girmişlerdir, kim bilir? Ama babam öldürüldü."

Veda bile edemedim.

"Madem bu kadar riskliydi, halkınız bunu neden yapsın?"

"Çünkü kömür çok değerli. Kömür, yemek pişirmek ve evlerimizi ısıtmak için kullanılabildiğinden, kasabamın ticaret yapmak için sahip olduğu tek şeydi. Demirciler metal cevherlerini eritmek için kullanırlar. Bilinen en büyük kömür damarlarından birinin yanındaydık ve yüzlerce yıldır onu kullanıyor, erzak için onunla ticaret yapıyorduk." Sonra Delora mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Ama tabii ki insanlar öldü diye madenciliği bıraktığımız anlamına gelmiyordu. Sadece onları temizlemek için askerler getirdiler, İblislerin açtığı deliği kapattılar ve işlerine geri döndüler. İnsanlar ilk kez ölmüyordu ve çoğu maden kasabası en yüksek ölüm oranlarından bazılarına sahipti. Sadece İblislerden değil, aynı zamanda kömür tozunu solumaktan da."

Orada. Delora Magnar'a büyüdüğü yeri, ailesini anlatmıştı. Bunun yeterli olmadığını biliyordu.

Gözleri önlerindeki kamp ateşine bakabilmek için aşağı doğru kayd, alevlerin titreyişini ve ara sıra çıkardığı çatırtı seslerini izledi.

Delora bilinçsizce kollarını ovuşturdu. *Bu neden bu kadar zordu?* Henüz gerçekten önemli bir şey söylememiş olmasına rağmen kendini çırılçıplak soyunuyormuş gibi hissediyordu.

"Ben... o öldükten sonra orada kalmak istemedim. Bir madenciyle evlenmek istemedim çünkü benden önce öleceklerini biliyordum. Her ayrıldıklarında onlar için korkardım. Ama bizim köyde insanlar böyle yapardı. Erkekler ve kadınlar madencilik yapar, diğer herkes çiftliklerle ilgilenir ya da gerekli eşyaları üretirdi. Biz işçiydik. Üretebildiğimiz şeylerin ticaretini yapardık. Annem kil oyan ya da resim yapan nadir zanaatkârlardan biriydi ve yaptığı eşyalar çok değerliydi çünkü insanlar bakacak güzel bir şeyleri olmasını severdi. Dünyanın aslında karanlık bir yer olduğunu unutturacak bir şey. Pek çok insan annem öldüğü için üzgündü ve ben de ailem beni yalnız bıraktığı için insanların bana acımasına dayanamadım."

Magnar'ın gözbebekleri zaten hissettiği duyguları yansıtmak için maviye dönmeye başladı. "Bu..."

çok üzücü bir hikâye, Delora."

Delora titretek bir nefes verdi. Daha sonra ne olacağını bildiği için çoktan titremeye başlamıştı.

"Kasaba şefi, madeni temizlemeye çalışırken birçok kişi öldükten sonra daha fazla asker için askeri bir köy ile insanları takas etmek üzere bir anlaşma yaptı. Gitmek için gönüllü oldum ve Hadith adında bir adamla orada tanıştım."

"Ailenin adı neydi?"

Delora kaşlarını çattı, onun isimlerini bu kadar önemsemesini beklemiyordu. "Noah ve Ava." "Noah ve Ava Theralia mı?"

Delora'nın göz kapakları titredi. *Soyadımı hatırlayacağını sanmıyordum.* Yüz hatları yumuşadı.

"Evet. Bunlar tam isimleriydi." Ateş kıvılcımlandı, tutuşan küller havaya uçtu ve titrek bir nefes daha verdi. "Hadith beni genç olduğum için seçti, sadece yirmi yaşındaydım ve sanırım güzel olduğum için. O zamanlar çok daha küçüktüm ama onun için değerim buydu. Yüksek rütbeli bir askerdı ve başlangıçta gerçekten çok iyiydi. Şehir değiştirmek benim için gerçekten ürkütücü olsa da mutlu olabileceğimi düşündüm. Herkes tarafından kabul edilmek çok zordu ve herkes kabul etmedi. Ben bir yabancıydım ve birçok kadın iyi erkeklerinden birini onlardan çaldığımı düşünüyordu. İlk iki yıl iyiydi ama işler değişmeye başladı. Ona istediği çocuğu veremediğimde eve daha geç gelmeye başladı. Ondan sonra çok yalnız kaldım."

Magnar'ın kafası eğildi ve eğilmesini sağladı. "Sana göre bu insan kimdi?"

"Ha?" Delora'nın yüzü, kaşları derin bir şekilde çatılmış olarak ona döndü. "Oh. Sanırım onun kocam olduğunu atlamışım." Sonra kaşları daha da birbirine düğümlendi. "Bekle. Sanırım bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. İki kişi evlendiğinde-"

"Kocanın ne olduğunu biliyorum," diye ısırdı Magnar, gözbebekleri yavaşça kırmızıya dönüşürken. "Kendini başka bir insana bağladığın anlamına geliyor. Bir *aile kurdun.*"

"Şey, evet. Kasabalarımız arasında ayarlanmış bir evlilikti. Çoğu kasabada insanlar bu şekilde değiş tokuş edilir. Yeni insanlar getirmeye yardımcı oluyor, böylece akraba olmayan aileler oluşturmaya başlamıyoruz, özellikle de yüzlerce yıl boyunca birçok insan doğabildiği için kazara. Bunu takip etmek zor olabilir."

Delora, Magnar'ın kürelerinin neden değiştiğini anlamış gibi görünmüyordu. Hatta üzücü bulduğu ve ona söylemekten korktuğu kısıma bile gelmemişti. Ona bir katil olduğunu, sırf kıskandığı için bu kadar duygusuz ve zalimce bir şey yaptığını söylemek istemiyordu.

Ona güvenmeyi öğrenmeliyim. En kötü ne olabilirdi ki? İstese bile onu terk edemezdi.

Acaba... belki de... yeni bir insan mı arayacaktı? İçini bir ürperti kaplarken teninde ürpertiler yükseldi. Ruhumu bir başkasıyla takas etmem mümkün mü?

Delora hikâyesini durdurmayı düşündü. Bugün için yeterince şey anlatmıştı ama bunu da omuzlarından atmak istiyordu. Bu korkunç yükü taşımak zorundaydı ve... Magnar'ın onu daha iyi anlamasını istiyordu.

"O gece ağladığım için özür dilerim," diye mırıldandı sessizce.

Gözbebekleri bir anda daha kırmızımsı bir pembeye dönüştü. Onun yanında gerildi, sanki gitmek istiyormuş gibi kıpırdanmaya başladı.

"Beni incittiğin için değil, başka biri incittiği için ağlıyordum ve sen bana ne kadar incindiğimi fark ettirdin."

Şu anda bile kirpiklerinde gözyaşları vardı ve onları durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Nabızı damarlarında hızlandı, endişe boğazını tırmalamaya başladığında yarışıyordu - özellikle de Magnar'dan çıkan tüylerin saldırganlıkla sık sık yaptıkları gibi şişmeye başladığını fark ettiğinde.

Kelimeler giderek daha hızlı dökülmeye başladı.

"Üzgündüm çünkü bana her zaman Hadis'in bana davranmasını istediğim gibi davranıyordun. O benim kocamdı. Benimle evlendi. Benimle ilgilenmesi gerekiyordu ama yine de bana kötü davrandı.

karım-"

"Sen *benimsin*," diye hırladı Magnar onun yanında. Gözbebekleri kırmızıya döndü, öncekinden daha da parlaktı. "Biliyorum, ama seninle tanışmadan **önce**-"

"Sen ***benimsin!***" diye hırladı, sesi gürliyordu ve öfkeyle çarpıtılmıştı. Vücudunu büktü, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, onu verandaya doğru itip kollarını başının üstündeki keresteye sabitlediğinde kadının nefesi kesildi. "Sen ***bana*** bağlısın. ***Bana*** ruhunu verdin. O artık benim. Ona sahibim. Onu tut. Ona değer ver."

Kalp atışları hızlandı, gövdesi şaşkınlıktan aldığı hızlı nefeslerle inip kalkmaya başladı. Magnar'a baktı, Magnar onu bacaklarıyla iki yanına sıkıştırmıştı. Sonra göğsünden gelen, düşmanlık titreşimi gibi bir gümbürtüyle bedeninin üzerine eğildi.

Gözlerinin kızarmış girdapları daha hızlı dönüyor, gece gökyüzünün ve bulanık sisin halelediği hilal şeklindeki ayın fonunda onu içine çekiyor gibiydi. Sırtını dikleştirip şişmiş karnına baskı yapmasına rağmen hareket edemeyecek, kıpırdayamayacak kadar sersemlemişti.

"Magnar," diye başladı.

Yanlış bir fikri var.

Bunu onu incitmek, ona ait olmadığını söylemek için söylemiyordu.

Ellerini bir araya getirdi ve her iki bileğini de iri ellerinden biriyle kolayca kavradı, böylece diğerini aşağı indirip boğazına dolayabildi. Pençelerini başının arkasında hissedebileceği kadar tamamen kavrayarak, başparmağı ve işaret parmağının ağıyla çenesini kavrayarak kaldırdı.

Onu sıkmadı, boğmaya çalışmadı ama elinin konumu tehlikeli ve sahiplenici hissettirdi.

"Ona geri dönmek istiyor musun?" Ses tonu bir uyarı gibiydi, sanki nasıl cevap vereceğine dikkat etmesi gerekiyormuş gibiydi. Adam neredeyse büyümüş gibiydi ve Delora onun altında kendini inkar edilemeyecek kadar küçük hissediyordu. "Bu yüzden mi üzgünsün? Neden kendini bana vermiyorsun?"

"Onu başka bir kadınla buldum," dedi çabucak. Onu sakinleştirmesi, rahatlatması gerekiyordu. Delora hikâyesini bir an önce anlatması gerektiğini fark etti. "Onun için her şeyi yaptıktan sonra bile. Yemek yaptım, temizlik yaptım ve onun memnun olmasını sağlamaya çalıştım ama o bana bir şeyler fırlattı ve bana kaba isimler taktı. Onun yüzünden cam toplarken parmaklarımı kaç kez kestiğimi sayamıyorum bile."

"O zaman ona geri dönmene izin vermeyeceğim. Beni terk ***edemezsin***, beni terk ***edemezsin***. Ruhun bana ait."

"O öldü, Magnar!"

"***Güzel.***" Burnunu kızın yanağına dayayıp kulağına yaklaştırarak, sessiz ama tehditkâr bir ses tonuyla, "Çünkü onu pençelerimle parçalayana kadar peşinden koşardım," dedi.

Adamın sıcak nefesi kulağının üzerinden geçip arkasındaki saç çizgisinin diken diken olmasına neden olunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ve eğer hala onu arıyorsan, boşluğun ruhundan öbür dünyaya gitmeme izin vermesini isteyeceğim, böylece ruhunu söndürebilirim, böylece seni bulamaz. Böylece birlikte olamayacaksınız. Böylece beni terk etmenin bir yolunu bulmayı aklından bile geçiremezsin. Böylece o geri dönemez ve seninle aynı varoluş düzleminde yaşayamaz."

Delora her zaman Magnar'a hikayesini anlattığında gözlerinin dolacağını düşünürdü. Sözcükleri boğazında düğümlenecek, bunu ona nasıl açıklayacağını bilemeyecekti.

Ama Delora korkmuyordu.

Vücutu, adamın onu sahiplenici bir şekilde tutmasından dolayı karıncalanıyor, onun saldırganlığından neredeyse zevk alarak titriyordu. Nefes alış verişleri ısınmıştı ve göğüs uçları sert noktalara dönüşmüş, göğsü her inip kalktığı anda elbisesinin kumaşına sürtünüyordu.

Delora bundan *tahrik* olmaya başlamıştı.

Bacakları merdivenlerden aşağı uzanırken ellerini yukarı çekerek vücudunu daha da germesini istedi. Boğazını daha sıkı kavramasını istiyordu. Ondan kendisinin olduğunu, ona sahip olduğunu ve gitmesine izin vermeyeceğini söylemesini istiyordu.

Ondan başka bir yere bakmak istemiyordu, kemikli, kafataslı yüzü onu büyülüyordu, nefes nefese kaldı.

Adam elini boğazından çektiğinde kalbi sıkıştı. Neredeyse endişeleniyordu. Elinin orada kalmasını, onu bırakıp gitmektense öldürmeyi tercih ediyormuş gibi sıkmasını istiyordu.

"Onu öptün mü?" Bir pençesini kızın alt dudağının üzerinde gezdirerek onları ayrılmaya zorladı. Delora söylenecek en akıllıca şeyin hayır olduğunu biliyordu.

Onun yerine, "Evet" dedi.

Hırıltısı bir an için daha da yükseldi ve kadının tüyleri diken diken oldu.

"*Seni öpemem.*" Magnar dilini dudaklarının arasından geçirerek onları yaladı ve bu kez üsttekinin ayrılmasını sağladı.

Ama bu da kendi çapında bir öpücük değil miydi?

Elbisesinin eteğinin kaldırıldığını hissedene kadar adamın elinin vücudundan aşağıya indiğinin farkında bile değildi. Keskin pençeler baldırlarında geziniyor, onları gıcıklıyordu.

"*Seni tutmasına izin mi verdin?*" Adam elini elbisesinin altından geçirip pençelerini kalçalarının iç kıvrımına geçirdiğinde Delora boğazından çıkmaya çalışan iniltiyi bastırdı. "*Vücuduna dokunmak mı?*" Bu keşif eli onu kalçalarının arasından kavradı ve amını o kadar tamamen örttü ki, eteğinin altından geçmesine izin verdiği havanın hiçbir parçasını hissetmedi. "*Buranın içinde olmak için mi?*"

Delora dudağını ısırды, sırf daha iyi hissetmesi için ona yalan söylemeyi düşünüyordu. "Elbette. O benim kocamdı," diye cesurca cevap verdi.

Magnar *koca* kelimesini duyar duymaz hırladı. Hadith'in kendisine dokunmasına izin vereceğini söylediği için çıkardığı sürekli gürültü daha da arttı. Delora'nın midesi kasıldı, bundan zevk alıyordu ve içinin çekirdeğine kadar titrediğini hissetti. Hadis'in avucunun içinde, kadının bir anda kayganlaştığını hissedebilirdi.

Gözbebekleri ona tepki olarak mor renkte parladı.

Dişlerini ayırma ve kemikli burnunu yalama şekli Delora'nın vücudundaki tüm hassas yerlerin zonklamasına neden oldu. Ona istediği tepkiyi vermişti ve hatta daha fazla üzerine eğilip yüzünü yaklaştırmak istediği gibi vücudunu hafifçe gerdi.

"Benim," dedi. "*Senin kokun, senin sesin, senin yüzün ve vücudun. Onlara sahip olamaz.*"

Delora dudaklarını yaladı, ama sonra elini yukarı kaldırıp nasırlı parmakları ağrıyan, zonklayan klitorisinin üzerinde gezdirince küçük bir çığlık attı. Durakladı. Daha önce oraya hiç doğru düzgün dokunmamıştı ama aşağıya doğru bastırarak ovduğu için dokunuşunun hoşuna gittiğini fark etti.

Delora'nın sırtı eğilmeye çalıştı ama içinde bulunduğu pozisyonda bunu yapamazdı. Bunun yerine, adamın parmaklarına doğru eğildi, kalçaları onu orada tutmak için elinin etrafında sıkılaştı.

"Onu ve beni aldattığı kadını öldürdüğüm için beni Peçe'nin içine attılar." Sesinin ne kadar boğuklaştığına inanamıyordu. "Sonunda ondan nefret ettim, bana hissettirdiklerinden nefret ettim."

Ona geri dönmek istemiyorum Magnar. Onu *ben* öldürdüm."

Adam durduğunda ne beklediğini bilmiyordu. Adam onun üzerinde gerildi ve eli

bileklerini daha sıkı tuttu.

Burnu tam kulağına değene kadar daha da yaklaştı. Boynundaki tüyler burnuna sürtünüp onu gıdıkladığında onun kokusuna dalmıştı.

Neden bu kadar güzel kokmak zorunda? Kızın göz kapakları, kız onlara sokulduğunda memnuniyetle titredi.

"Aferin kızıma," diye homurdandı, gözleri başının arkasına yuvarlandı. "Kendini bana getirdin."

Nefesi kulağının hassas kabuğunun üzerinde yuvarlandı. "Hayır, orada değil," diye fısıldadı.

Adam dilini kulağına değdirdiğinde kaçmaya çalıştı. Kulağında ezilen tükürüğünün sesi yaramazca geliyordu ve yayılıyor, nefeslerini daha da güçlü hissettiriyordu. Ne kadar tahrik olduğunu kontrol edemiyordu.

"Sende o güzel koku var. Tahrik olduğunuzu gösteren bir koku." Ona derin bir hırıltı verdi. "Bu benim yüzümden mi yoksa onun hakkında konuştuğumuz için mi?"

Hadis'ten nefret ettiğini söylediği için bunun çok açık olduğunu düşünebilirdi ama Hadis'in de onun yüzünden olduğunu söylediğini duymak isteyebileceğini düşündü.

"Sen," diye fısıldadı. Onun ödülü klitorisini sert bir baskıyla çevrelemesiydi ve bir son kullanma tarihi verdi. "Daha aşağı, Magnar. Lütfen."

Parmaklarını içinde istiyordu. Onun kendisine dokunmasını, boşalmasını istiyordu. Klitorisini daha sonra öğrenebilirdi, akli biraz daha yerinde olduğunda, ağrımadığında ve çaresiz olmadığında.

Ona Peçe'ye neden getirildiğini anlatmıştı. Neden böyle olduğunu. Bu konuşmadan korkuyordu ama şimdi kalbi çok hafiflemişti ve adam onu çıldırtıyordu.

İşlerin böyle sonuçlanacağını bilseydim, ona daha önce söylerdim. Çünkü Delora bunu arzuluyordu. Ona yakın olmayı. Magnar'la ilgili ne olduğunu bilmiyordu ama ona karşı açık bir çekim hissediyordu.

Adam aşağıya inmeyip, sanki nefesi kesildiği için büyülenmiş gibi klitorisini okşayınca, Delora kalçalarını kaldırmaya çalıştı, böylece parmaklarını oraya kendisi zorlayabilecekti.

"Sana sadece ben dokunabilirim."

Gözbebekleri kızgın kırmızıdan mora dönüştü, erotik ve günahkâr bir renkti. Sonunda parmak uçlarını aşağı doğru hareket ettirdiğinde vücudu fırfırlanmış gibi sallandı. Delora, deliklerinin yarığına bastırıldığında pençelerinin kınına girdiğini hissetti ve girişine yardımcı olmak ve kalın kalçalarının arasında ona yer açmak için bacaklarını açmaya çalıştı.

"Benim için çok ıslaksın, benim küçük kuzgunum."

Islak mı? Delora damladığını biliyordu! Girişindeki küçük havuzun dolup taşığını hissedebiliyordu.

Adam iki parmağını içeri soktuğunda kızın nefesi kesildi ve kız memnuniyetle titrerken gözleri hemen şaşkına döndü. Başını kaldırıp onun dudaksız yüzünü öpmeye onu neyin zorladığını bilmiyordu ama dudaklarını sertçe burnunun ucuna bastırdı ve orada kaldı.

Başının arkasını kavrayarak onu kendisine doğru tutmak için ellerini serbest bıraktı ve beceriksizce dudaklarını aynı noktanın üzerinde gezdirdi. Adam parmaklarını geri çekip tekrar içeri soktu ve doğrudan en hassas noktasına sürttü. Delora onun dişlerine karşı küçük bir çığlık atarak başını geriye eğmeye çalıştı. Adam buna izin vermedi.

Onun yerine, dudakları ayrıldığında Magnar dudaklarını yaladı. Parmakları her içeri girdiğinde kadın kamburlaşıyor ve Magnar'ın elinde kendini jöle gibi hissediyordu.

Dudaklarının köşesini, çenesini ya da boynundaki pompalanan şahdamarını yalamaya başladığında onu durdurmadı. Kendini tutacak bir şeyler bulmaya çalışmakla meşgulken değil.

Kolları boynuzlarına dolanmıştı. Adamın parmaklarının sırlıklam amcığında çıkardığı ıslak şırıltı daha da hızlanırken, kadın onları kavramaya ihtiyaç duydu.

"Evet," diye inledi, vücudunun kendi kendine zıpladığını hissediyor, parmaklarının daha sert, daha hızlı, daha derine girdiğini hissedebilmek için onun ritmine uymaya çalışıyordu. "Oh, kahretsin. Evet."

Çok yakındı, mutluluğa yuvarlanmak üzereydi, onun elinin içinde kıvranıyordu. Parmakları sanki cennetten bir şey tarafından dürtülüyormuş gibi hissettiriyordu, öyle bir şekilde dokunuyordu ki, tutkulu alevler içinde onarılamaz bir şekilde haşlanana kadar daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Tam ayak parmakları kıvrılırken, orgazmının sarmalı çözülmeden önce en sıkı noktasına ulaşırken, Magnar parmaklarını ondan kopardı. Onu dayanılmaz derecede boş, içi boş bırakarak, hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi.

Delora acı dolu bir çığlık attı.

"Bekle. Hayır," diye yalvardı. "Durma."

Tam oradaydı, parmaklarının etrafına gelmek üzereydi ve şimdi iç duvarları zonkluyor ve çaresizlikle çarpıyordu. Meme uçları dikkat çekmek için kaşınıyordu ve şimdi onu unutulmaya doğru sürükleyen adam olmadığı için meme uçlarının sızısı daha da belirginleşmişti.

"Ağrıyor," diye inledi Magnar. Onu parmaklamakta olduğu elinin pençeleri, etrafındaki verandanın ahşabına çarparak *onu oydu*. "İçeri." Diğer elinin pençeleri başının etrafında sıkılaştı ve yüzünün saç çizgisinin hemen yakınındaki kafa derisine süründü. "Senin içine ihtiyacım var."

Arkasına yaslanıp pantolonunun önünü yırtabilmek için kadının başını aşağı yatırdı. Dokunaçlar acı çekiyormuş gibi kıvrılırken, aleti öne doğru fırlayarak çıkık kalça kemikleri arasında sert ve çıkıntılı bir çubuk haline geldi.

Nefes nefese kalırken gözleri büyüdü, amının iç duvarları kasıldı. *Bunun çok* daha iyi hissettireceğini, hayal bile edemeyeceği yerlere ulaşacağını, delice kalınlığıyla onu tamamen dolduracağını ve mümkün olan en iyi şekilde ikiye bölünecekmiş gibi hissedeceğini biliyordu.

Adamın elleri kızın etrafını sarmış, kulaklarında yüksek sesle gümbürdüyordu ve ellerin gürültüsü kızın içinde bir sarsıntıya neden oldu - hem lezzetli bir heyecan hem de endişe.

Elleri koruyucu bir şekilde karnına gitti ve onun altından kaçmaya çalıştı.

Magnar hırladı ve kızın kalçasını yakaladı. Bir hırıltıyla onu kendine doğru çekerken pençeleri derisini ısırdı. Kıvrımlarının dudakları Magnar'ın sikinin dibine çarpmadan önce saçlarının verandaya süründüğünü hissetti. Altındaki derin oluğa doğru kayarak kayganlaştırıcıyı her tarafına yaydı ve klitorisini en akıl almaz şekilde ovuşturdu.

Daha sert bastırabilmek için neredeyse içine doğru kalktı - neredeyse. Delora onun göğsünü itti. "Bekle."

"Kal," diye buyurdu, bir kez daha kaçmaya çalıştığında onu kendisine doğru sürükleyerek. "Magnar, lütfen."

Ve aniden hissettiği korku, kızgın vücudunun üzerine dökülen korkunç bir buz banyosu gibi üzerine çöktü.

"Neden o sana dokunabiliyor da ben dokunamıyorum?"

Gözbebekleri, tehditkâr görünecek kadar koyu bir yeşile dönüşmeden önce vahşi bir kırmızı renkte parladı. Normalde sakın, davetkâr bir yeşil renkteydiler ve kızın tek düşünebildiği *kıskanç* göründükleriydi.

Magnar ona doğru itti, sümüksü sikini tekrar kıvrımlarının üzerinde kaydırdı. Girişini sıyırmayı başardı ve oradaki havuzun karışan sıvılarıyla büyümesini sağladı.

Öfkeliydi, kafası karışmıştı. Umutsuzca onun içinde olmaya, onu doldurmaya, aletini kızgın

kanalının içinde barındırmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi.

Delora'nın göz kapakları kederle eğildi. *Çünkü sana güvenmiyorum.*

"Bebeğe zarar vermeni istemiyorum." Ellerini karnının üzerine koyduktan sonra kollarını koruyucu bir şekilde karnının üzerinde kavuşturdu. "Karnımı tırmalarsan onu öldürebilirsin."

Eğer etine tekrar zarar verirse, kan kaybından ölebilirdi. Eğer karnını yaralarsa, rahmine zarar verebilirdi. Eğer onu çok sert bir şekilde alırsa, deneyimsiz zevkinin içinde kaybolursa, içeriden zarar verebilirdi. Ondan daha iriydi, ondan daha güçlüydü ve pek çok yönü tehlikeliydi.

Delora bunu onunla yapmayı çok istiyordu ama yapamıyordu. Gözleri bembeyaz parlayarak onu anladığını gösterdi.

"İçeri gir," dedi sessizce, kalçasını bıraktı ve ellerini yavaşça yanına koydu. "Magnar, ben-"
"İçeri gir!" diye kükredi, gözleri mor renge büründü ve kadının üzerinde çılgınca titremeye başladı. "İçeri gir!"

Sikimi içine sokmadan önce uzaklaş." Titreyerek kendini alçalttı ve dişlerini kızın yüzünün yan tarafına geçirdi, sanki aynı anda hem kızın nefesini içine çekmeye, hem de ona sokulmaya çalışıyordu. "İhtiyacım var. Aminı etrafımda hissetmeye, beni ıslatmaya, beni tutmaya ihtiyacım var. Vücudunun benimkini sıkıştığını hissetmeye ihtiyacım var." Bir inilti çıkardı ve bu ses bile kalbinin sıkışmasına neden oldu. "*Çok güzel* kokuyorsun, Delora."

Dili utangaçça yanağına doğru kaydı ve kızın altında kaldığı her saniye biraz daha yaklaştı.

Adamın iri ve sıcak avuç içi tekrar kızın kalçasına dolandığı anda Delora, adam kontrolünü kaybedip kendini kaybetmeden önce adamın altından sıyrıldı.

Yüzünü kaldırıp bakışlarıyla onu takip etmeden önce nefes nefese yere baktı. Bakışları mor ve şehvet doluydu ama sanki kadın hâlâ onun altındaymış gibi yerinden kıpırdamadı.

Donup kalmış, ona saldırmasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

Kıçı yerde kayarken "Gidecek misin?" diye sordu.

Tekrar gitmesini istemiyorum.

"Hayır."

Kalbi durdu ve Delora boyayı mahvedip mahvetmediğini umursamadan ön kapıya gitmek için ayağa fırladı. Kapıyı çarpmak istememişti ama sırtını hemen yanındaki duvara dayamadan önce kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Oh, Tanrım, diye düşündü Delora, bacakları altından çıktı. Duvardan aşağı kaydı. *Şu anda çok azgınum.*

Eli elbisesinin altından kaydı ve amının dudaklarına dokundu. İkisi tarafından da çok ıslatılmıştı ve adamın kayganlaştırıcısının üzerinde olduğunu bilmek teninin daha da kızarmasına neden oldu. Onu duymaması için ağzını kapatan Delora iki parmağını içine soktu ve hemen ardından üçüncü bir parmağa ve serçe parmağına da ihtiyacı olduğunu fark etti.

Vücudu değişmişti, farklıydı ve adamın iki parmağı kalın ve uzundu. Küçük insan elleri bunun yanında bir hiçti, ama çaresizce, umutsuzca, acilen onları itmeye başlarken tüm gücüyle denedi.

Delora iniltisini bastırmaya çalışırken parmak uçlarını yüzüne bastırdı. Bu yeterli değildi, daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha derine ihtiyacı vardı.

Magnar'ın yardımına ihtiyacı vardı ama kendi kendini dövüyordu.

Beni sikmesini o kadar çok istiyorum ki. Ne yaptığını, bir Duskwalker'ın üzerinde mastürbasyon yaptığını ve tüm elini lanet bir kürek gibi kullanmak zorunda olduğunu fark ettiğinde başı öne düştü ve gözleri eğildi. Ama durmadı.

Onun koca sikine içimde ihtiyacım var. Yavaşça kendini içine sokarken vücudunda tüyler diken diken oldu.

kenara daha yakın. *İçime giriyor. Amımı okşuyor.*

Bacakları kıpırdandığında ayaklarının topukları yere vuruyordu. Kürkü hassas iç uyluklarına sürtünürken, ucu kararmış mor sikiinin içine girdiğini hayal etti.

İçime boşalmasını istiyorum. Tüm o sıcak, taşan sıvı olağanüstü hissettirmişti. İçini tamamen doldurup bir değil iki kez dışarı taşmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmamıştı.

Dokunaçları beni o kadar sıkıyordu ki derimi zedeliyormuş gibi hissediyordum. Onu daha yakından kavırıyor ve kalçalarını birbirine geçiriyordu, böylece mümkün olandan daha da derine inmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Lanet olsun. Hepsine çok ihtiyacım var.

Ben... lütfen... Ayakları ağrıyana kadar parmak uçları kıvrıldı, sağ baldırındaki kaslara kramp girdi.

Oh, Tanrım. OhgodOhgodOhhh!

Çığlık atmaya başladığında ağzını kapatan el daha da sert bastırarak dudaklarını dişlerine bastırdı. Delora kendi parmaklarının etrafına boşaldı. Kasılıyor, kasılıyor, titriyor, kendi sularını ıslak bir karmaşa içinde avucunun içine akıtıyordu.

İtmeye devam etti, dışarı çekti.

Karanlığın kıvılcımları görüş alanında uçuşurken beyaz noktalar yanıp sönüyordu. Bunun serbest bırakılmasından mı yoksa nefes alamayacak kadar acınası, muhtaç bir çığlık atmakla meşgul olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Sonunda yavaşladı. Nefesleri o kadar kesik kesikti ki zorlanarak çıkıyordu ama kalbi gürültülü ve hızlıydı.

Bitirdiğinde her şey gevşedi. Bacaklarını açmış, dizlerini bükmüş bir halde duvara yaslandı, yığılma şekliyle karnının arkasını zar zor görebiliyordu.

Ne olduğu umurumda değil. O koca adam için çok azdım.

Magnar yerden söktüğü ağaç kütüğünün yerine büyük bir taş yerleştirdi. Bir noktada, evlerini çevreleyen alana daha fazla toprak getirmek için çalışacaktı, böylece düzgün bir şekilde doldurabilecekti.

Artık çukur yeterince dolduğuna göre, yerden baltasını aldı ve bir ağacın kenarını kesmeye başladı. Odaları inşa etmeye devam edebilmek için avluyu daha da temizliyordu.

Ara vermesine gerek yoktu, ama sadece evin olduğu yöne doğru baktı. Bitmiş sundurma çatısını gördüğünde sarı renk görüşünde kayboldu.

Orpheus bu gün erkenden ona katılmış ve birlikte iki kişilik bir testereyle kütükleri boylarına göre ikiye bölmüşlerdi. Güçlerinin bir insanınkinden daha üstün olduğunu ve bu işe bir gün önce başladıklarını düşünürsek, inşaatı öğlen geç saatlerde bitirmeyi başarmışlardı.

Orpheus şu anda parmaklıkları yapıyordu.

Magnar verandanın hemen yanındaki büyük ağacı yaprakları çatıya sürtündüğü için kesmeyi düşünmüştü ama onu orada tutmaya karar verdi. Sonbahar nedeniyle çoraklaşıyordu ve renkli yapraklarını çatıya ve altındaki çimenlere serpiştirmesi hoşuna gidiyordu.

Peçe'nin orman zemini genellikle gölgeli olduğu için çimenler düzensizdi ama ne kadar çok ağaç kaldırırsa o kadar çok çim filizleniyordu. Orpheus, otların sık sık insanların saplarının arasında gizleyebilecek kadar uzaması nedeniyle, sonunda onları korumak için bir tırpana ihtiyaç duyacağını söyledi.

Yine de içinde onu bulma oyunu oynama fikri kulağa hoş geliyor.

Bakışları evin yan tarafına kaydı, Reia ve Delora'nın evin arkasında, bahçede garip bir şeyler yaptıklarını biliyordu.

Hem Orpheus'tan hem de Magnar'dan dün oradaki kütüklerin kıvrımlarını kaldırmalarını istemişlerdi, böylece daha düz olacaktı ve kütüklerin birbirine bastığı olukların arasına kendileri kil eklemişlerdi. Mükemmel değildi, hâlâ oldukça engebeli bir dokusu vardı ama memnun görünüyorlardı.

Kil gece boyunca kurumuştu ve sabahın büyük bir kısmını orada geçirmişlerdi.

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Reia ve Delora bir bağ kuruyorlardı.

Magnar rahatlamıştı çünkü bunun ikisini de rahatlatacağını düşünüyordu ama bu aynı zamanda Delora'nın dikkatinin onun üzerinde olmadığı anlamına geldiği için onu kızdırıyordu.

Gözbebeklerinde kıskançlığın koyu yeşili büyüdü.

Merdivenlerden beni çalışırken izlerdi.

Çalışırken gücünü ve becerilerini göstermeyi severdi. Özellikle de ağır ve uzun bir ağacı dallarından ayırıp diğerlerinin yanına düzgünce yerleştirdikten sonra tek başına kaldırdığında.

Magnar işine devam etti ve sonunda Orpheus kesilen ağacın dallarını kaldırırken yanına geldi. Verandanın korkuluğunu bitirmişti ve Magnar evin dışının tamamlandığını görmekten memnun oldu.

"İlk önce ne yapmayı düşünüyorsun?" Orpheus burnunun ucuyla bir yığın haline getirdiği ağaç kütüklerine doğru başını sallayarak sordu.

Magnar pençelerinden birini burnuna vurmak için bir elini kaldırdı.

"Belki mutfak tezgâhları?" diye cevap verdi, onlarla yapabileceği her şeyi hayal etmeye çalışarak.

"Bu en iyisi olur mu?"

Çoğu oldukça genişti ve düz bölümleri kesip, şekillerinin ne olmasını istediğine bağlı olarak onları kare veya hatta daire şeklinde oyabiliyordu.

"Bu iyi bir başlangıç." Orpheus neredeyse tereddütle avucunu Magnar'ın omzuna koydu. "Düşündüğümde çok daha iyi gidiyorsun ve dışın da burayı seviyor gibi görünüyor."

Magnar başını Orpheus'a doğru çevirdi. "Bana daha önce hiç iltifat etmemiştin."

Orpheus'un gözbebeklerinde her türlü renk titreşti. Utançtan kırmızısı pembe. Kederden daha koyu bir mavi. Kıskançlıktan yeşil. Sonunda elini çekerken normal mavilerine geri döndüler.

"Keşke bana rehberlik edecek biri olsaydı. Senin gelişim aşamandayken çok hata yaptım ama çabuk öğreniyorsun."

Bir sürü hata yaptım, diye düşündü Magnar.

O ve Delora geçen gece olanlar hakkında konuşmamışlardı ama o zamandan beri ikisi de birbirlerine karşı biraz garip davranıyorlardı. Erkek, kadından daha çok.

"Delora da Katerina'dan farklı, tıpkı senin benden farklı olduğun gibi. Sizin için burada olabildiğim için minnettarım." Orpheus daha sonra boynunu ovuştururken başını yana çevirdi. "Her ne kadar Reia'ya sahip olduğum için her şey yoluna girdiği için uzun zamandır minnettar olsam da, sana yardım edebildiğim için yaşadığım her şeye değiyor. Hiçbir Mavka'nın benim yaşadıklarımı yaşamasını istemem."

Magnar ne diyeceğini bilemedi. Kendisine karşı genellikle soğuk davranan Orpheus'tan böyle sözler duymayı hiç beklemiyordu. Ama göğsünde garip bir sıcaklık yayıldı.

Beni gösterdiğinden daha mı çok önemsiyor?

Ayrıca ağrısının hâlâ belirgin olduğu da ortaya çıktı.

Orpheus başını Reia'nın gürültülü kahkahalarını duyabileceği yöne çevirdi.

Orpheus hızla, "Şimdi gidiyoruz," diye mırıldandı.

Magnar bunun sebebinin, başlangıçta niyet ettiğinden daha fazlasını açığa vurmuş olması ve kaçmak istemesi olabileceğini düşündü.

Ayrıca yapacak çok işleri olsa bile genellikle uzun süre kalmıyorlardı. Orpheus'un Reia ile yalnız kalmayı tercih ettiği, Magnar'ın ise daha fazla kişiyle birlikte olmaktan hoşlandığı açıktı.

Delora ve ben de onlar gibi olsaydık aynı olur muydum acaba? Birbirlerine bu kadar yakın değillerdi, bu kadar içli dışlı değillerdi ve işlerin gidişatına bakılırsa hiçbir zaman da olamayacaklar gibi görünüyordu.

Magnar ona dokunamıyordu ve bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Çok hassas olan insanı için tehlikeliydi. Vücudunu istediği gibi kontrol edemiyor, penisi dikişinin arkasında kıpırdandığında pençelerini kılıfında tutamıyordu.

Cevap olarak Magnar başını sallayarak homurdandı.

"Birkaç gün geri dönmeyeceğiz. Etimizi paylaşıyoruz çünkü dişinizi riske atmadan avlanmak için ayrılamazsınız, bu yüzden daha fazlasını yakalamalıyız."

"Teşekkür ederim," diye homurdandı cevap olarak.

Orpheus bir adım geri çekildi ve sonra dönerek doğruca evin arka tarafına yöneldi. Ortadan kayboldu.

"Bak! Bu sensin!" Reia yüksek sesle bağırdı. Magnar, Orpheus'un cevabını duymadı. "Evet, o!"

Reia ciyakladı. Birkaç dakika sonra, Orpheus kıkırdayan sarışın kadını omzunda taşıırken ortaya çıktılar. Tam ağaç hizasına geldiklerinde, Reia'nın Hayalet formuna dönüştüğünü gördü.

Magnar kaldırması gereken son dala bakmak için durakladı, gözbebekleri derin bir maviye dönüştü.

Delora'yla da böyle olmak istiyorum.

İkisi de kendi nedenlerinden dolayı endişelenmeden onun boynunu özgürce yalayabilmek istiyordu. Onu kıkırdatabilmek ya da en azından *bir kez* gülümsetebilmek istiyordu. Sırf seyahat ettikleri için onu kollarının arasına almadığı bir şekilde ona sarılabilmek istiyordu.

Onunla oyun oynamak istiyordu.

Onun yanında olmak istiyorum.

Magnar son dalı da kesip evin arka tarafına doğru ilerledi ve baltayı daha sonra kolayca bulabileceği bir yere, basamakların yanına dikkatsizce attı.

Ona son kez dokunduğundan beri araları gerilmişti ama Magnar ondan uzaklaşmayı reddediyordu.

Onun yakınına ihtiyacı vardı. Onu görebilmek, kokusunu alabilmek ve güzel sesini duyabilmek için yanıp tutuşuyordu. Hissettiği yalnızlığın en kötüsünü dağıtmak için - onun ruhuna sahip olmasına rağmen bir kısmı hala mevcuttu.

Köşeyi döndüğünde Delora'yı yeşil boyayla kaplı kalın bir fırçayı duvara sürterken buldu. Ayak parmaklarının ucunda gerinirken yukarı doğru uzanıyordu. Sırtını dikleştirmiş, gergin pozisyonu nedeniyle son birkaç gündür karnının ne kadar yuvarlak ve büyük olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Bu onu sürekli endişelendiriyordu. Delora bu haliyle ona daha kırılğan görünüyordu ve sık sık ağrılarından ve sızılarından şikayet ediyordu. Onun kendi başına bir şey yapmasına gerçekten izin vermeyi reddediyordu.

Boya kâselerini koyması için ona bir kütük bile vermişti. Sırtını desteklemek için elini yan tarafına koyarken, aşırı yuvarlak karnının etrafına uzanabilmek için yana doğru eğilmek zorunda kalışını izlemek hem komik hem de üzücüydü. Artık en ufak bir işi yapmak için bile mücadele ediyor gibiydi.

Yine de onun garip paytak yürüyüşünü sevimli buluyordu. Garip bir kavramdı ama bir yanı Delora'nın şimdilik kendi özünün bir kısmıyla dolu olmasından hoşlanıyordu.

Boyadığı yeşilin büyük bir kısmı tek renk olmasına rağmen, sanki bir çeşit leke deseni varmış gibi görünüyordu. Bununla birlikte, net olan bir görüntü vardı, sanki ilk o başlamış ve tamamlamak istemiş gibiydi.

İlk bakışta bunun beyaz bir at olduğunu düşünmüştü. Ama daha yakından incelediğinde bunun bir at olamayacağını anladı çünkü başında spiral şeklinde bir boynuz ve sırtında yükseklerle doğru yaylanan tüylü kanatları vardı. Yerde duruyordu ve Delora'nın etrafına çimen gibi yeşilin farklı bir tonunu eklediğini görebiliyordu.

"Daha önce hiç böyle bir hayvan görmemiştim," dedi Magnar bahçe çitinin aralığından yaklaşarak. "Atların boynuzu ya da kanatları yoktur."

Delora fırçasını indirdi ve kaşlarını çatarak ona döndü, sonra bakışlarını tekrar garip ata çevirdi.

"Çünkü öyle bir şey yok," diye itiraf etti. "O bir tek boynuzlu at."

Magnar başını eğdi ve Delora'nın beyaz, yeşil, mavi ve kahverengi çizgilerle kaplı olduğunu fark etti. "O zaman boyamanın neye benzediğini nereden biliyorsun?"

"İnsanlar yaratık uydurmayı sever." Geniş fırçasını aynı yeşil renkteki bir kâsenin içine yerleştirdi ve ardından soluk mavi boyayla kaplı daha ince bir fırça aldı. Bir tür kusur görüyormuş gibi kahverengi gözlerinin altındaki bir çizgiye dokundu. "Birbirimize eğlenceli hikâyeler anlatmayı severiz."

"Sahte hikayelerin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Dünyada gerçek olan keşfedilecek çok şey var."

Delora dudak büktü. "Bir Duskwalker için belki ama neredeyse üç yüz elli yıldır duvarların ardına hapsolmuş durumdayız. Kendimizi eğlendirecek bir şeyler yapmalıyız."

Magnar bunun adil bir argüman olduğunu düşünerek homurdandı. Başka bir figüre doğru yürüdü.

yarattığı şeyden çok farklıydı.

Siyah, dağınık çizgilerden oluşan uzun bir gövde çizgisine sahipti ve altında bacakları andıran ters bir V vardı. Ayrıca kollar gibi tepeye yakın bir yerde at nalı şekli oluşturan uzun kıvrımlı bir vuruş vardı. Bu çubuk uzuvların üzerinde, alt kenarı boyunca pürüzlü çizgiler olan sivri bir koni şekli ve onun üzerinde iki dönen spiral vardı.

Üzerindeki tek renk olan son detay ise iki mavi lekeden oluşuyordu.

"Nedir bu?" Magnar bu tuhaf görünümlü çubuk figürü işaret etti. "Burada çizdiğin diğer şeylere hiç benzemiyor."

Delora'nın dudaklarını ısırmak için ağzına götürdüğünü fark etti. Sonra kendine gelmiş gibi görünerek, "Bunu Reia çizdi. Bu, Orpheus."

Magnar onu incelerken başını öne eğdi.

Belki de sivri çizgilerin dış, mavi lekelerin de göz olması gerekiyordu ama bu çok barbarca bir görüntüydü.

"Ama ona hiç benzemiyor."

Delora başını sallarken derin bir iç çekti. "Bunu ona söylemeye çalıştım ama çok *kararlıydı*. mükemmel olduğunu ve onun benzerliğini yakaladığını söyledi."

Fırçalarını değiştiren Delora, yeşilin bir kısmının üzerine aşağıya doğru kahverengi darbeler çizmeye başladı. Delora'nın imgesinde ağaçlar yaratmaya çalışıyor olabileceğini düşündü; onları *tek boynuzlu attan* ayıran bir alan vardı.

"Biliyorsun..." diye başladı, gözleri yaptığı işe odaklanmıştı. "Hadith resim yapmamdan nefret ederdi."

Göğsünün derinliklerinden yayılan hırıltı istemsizdi, *bu* ismi duyduğunda verdiği anlık bir tepkiydi. Delora'nın daha önce bir başkasına bağlanmış olmasını küçümseyen öfke, göğsünü yakıcı bir sıcaklıkla ısıttı. Bir *insana*.

Kürkü ve tüyleri yerine derisi olduğunu bilmek için bu *Hadis*'in neye benzediğini bilmesine gerek yoktu. Onun bakması için uygun gözleri olduğunu.

Bir isimden bu kadar nefret edebileceğini hiç fark etmemişti.

İçinden dizginlenemez bir kıskançlık ve haset akıyordu. Delora ve kendisinin karşılaştığı sorunlarla onların asla karşılaşmayacağını biliyordu. Onlar aynıydı. Ona zarar verecek pençeleri ya da dişleri olmayan biriydi. Onun öpücüklerine kendi dudaklarıyla karşılık verebilen biriydi.

Yine de Hadis inkar edilemeyecek kadar zayıftı.

Magnar onu lime lime edebilirdi ve Delora'ya nasıl davrandığını öğrendikten sonra bunu yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ona kötülükle yaklaşmasın diye bacaklarını koparmak istedi. Elleriyle ona zarar veremesin diye kollarını koparmak istedi. Ona bakamasın diye gözlerini oymak, sesini duyamasın diye kulaklarını koparmak ve onunla zalimce konuşmasın diye dilini kesmek istedi.

Ve son olarak, Magnar daha *birçok* nedenden ötürü onun küçük insan penisini koparmak istiyordu.

Artık onunla aynı düzlemde var olmayan bu *önemsiz* adam hakkında bir şey duymak istemiyordu.

Uyarı hırıltısını duyup görmezden mi geldi yoksa ne olduğunu anlamadı mı bilinmez, konuşmaya devam etti.

"Onunla evlenmek için kasabamı terk ettiğimden beri doğru düzgün resim yapmadım. Tek boynuzlu at ya da peri gibi şeyler çizmenin çocuklar için olduğunu ve bu kadar toy olduğum için kendimden utanmam gerektiğini söyledi. Küçük resimler yapmaktan daha önemli şeyler olduğunu söyledi."

Görüşünün rengi kızıla döndü ve Magnar'ın hırıltısı daha belirgin ve düşmanca bir hal aldı. O

yaklaştı.

Neden sürekli ondan bahsediyor?

"Ama onları resmetmek istedim çünkü duvarların dışındaki dünya çok karanlık, korkutucu ve sefalet doluydu." Kaşlarını çatarak düşünceli bir ifadeyle fırçasını indirdi. "Yaşadığımız umutsuz dünyaya renk getirmek istedim, tıpkı annem gibi. Sanırım... yol boyunca yaşadığım her şey ve Hadith yüzünden içimdeki çocuk öldü. Sonunda onu yeniden selamlamak güzel."

"Delora," diye uyardı, pençeleri ağırlaşmış ve parmak uçlarında karıncalanmıştı, içinde sakatlama isteği büyüyordu. Ama onu değil, Hadith'i. O *kendisiydi* ve bu erkeği hatırlamasını, ondan bahsetmesini istemiyordu. Eğer yapabilseydi, büyüyle ona dair hafızasını silecekti. "Kes-"

"Magnar, dur!" Delora ellerini Magnar'a doğru uzatarak bağırdı ve gözlerini yere doğru çevirdi. Artık çok geçti. Kızın korkunç çığlığı onu ürküttü ve toynağını boya dolu bir çanağa vurarak ayağının altından çıkmasına neden oldu.

Yerde daha fazlası olduğunu bilmiyordu, renkleri sık kullanmıyordu ve sağladığı küçük kütüğe sığmıyordu.

Magnar'ın uzun kolları, bir *gümbürtüyle* kışının üzerine düşmeden hemen önce havada spiral çizdi. Sarı boya dolu kase havada takla atarak Magnar'ın yüzüne bir çizgi düşürdü ve ardından tahta kase kafasının tepesine *çarparak* yere düştü.

Neyse ki bahçenin aşağısındaki toprak koridora düşmüştü, yoksa muhtemelen sebze ve meyvelerin çoğunu kıracaktı.

Artık boş olan kâseye bakarken görüş alanına beyaz girdi.

Boyasını döktüm. Bu yüzden ona kızar mıydı? Bunları İblis Köyü'nde bulduğunda verdiği tepkiyi düşününce bunların onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ardından gelen tiz ses yabancıydı. Bu sesi daha önce ondan hiç duymamıştı ama daha gözlerini ona kaldırmadan ne olduğunu *tam olarak* biliyordu.

"Pffft!" Delora gülmeye başlamadan hemen önce homurdandı, elleri sanki kendini sabitlemesi gerekiyormuş yoksa yere yığılacakmış gibi uyluklarının üzerindeydi.

Dudakları yukarı doğru kıvrılmış ve ayrılmıştı, beyaz dişlerini gösteriyordu, yuvarlak yanakları ise göz kapaklarını eğmişti.

Delora, diye düşündü sıcak bir şekilde, göğsünde şefkatli bir şeyin döndüğünü hissederek.

Kahkahasını bastırmaya çalışarak, ayağa kalkmasına yardım etmek istercesine elini uzattı. Adam elini tutmak için kaldırdığı anda, kadının onu ayağa kaldırmak için pek bir şey yapmayacağını düşündüğünden değil, kadın elini geri çekti ve tekrar kahkahayı bastı. Sanki kramp giriyormuş gibi göbeğini kucakladı.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim ama yemin ederim bu hayatımda gördüğüm en komik şeydi." Bir kolunu serbest bıraktı ve kendi tarafını ona göstermek için dönerken onu işaret etti. "Kasaba meydanında yapılan komedi gösterilerindeki gibi resmen düştün. Sanki muz kabuğuna basmışsın gibi! Sonra da kase kafana çarptı. Bunu yapamam. Üzgünüm ama bu çok komik."

Birkaç dakika sonra sakinleşti ve elini uzatırken onun ayaklarının arasında durmak için yanına geldi. Yüzü mizah dolu bir sırıtişla aydınlanmıştı ve kıkırdamamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordu.

Magnar ona yardım elini uzatmak yerine avucunu kaldırdı ve başının sağ tarafının tamamını kavradı.

"Gülüşün böyle mi görünüyor?" Başparmağının tırnağıyla kızın burnunun kıvrımından yuvarlak, mizahla şişirilmiş elmacık kemiğine doğru hafifçe okşadı. "Çok güzel."

Reia'nın gülümsediğini birçok kez görmüştü, bazen ona doğru yöneliyordu ama hiçbir zaman Delora'nınki gibi nefesini kesmemişti. Sanki bunu görmek için asırlarca beklemiş gibi hissetmemiş, kalbinin daha hızlı atmasını sağlamamıştı.

Parlak flamingo pembesine dönüşmek için gözleri hiç alev almadı ve içinde hissettiği sıcaklık, yakınında olduğu tüm alevlerden daha güçlüydü.

Gülümsemesi yumuşayıp dudakları kapanarak son derece şefkatli bir hal aldığında gözlerinin içi parladı. Güzel kahverengi gözleri ona sabitlenmişti, hoş geldin demek için avucuna eğildi ve onu orada tutmak için bileğini kavradı.

Delora kendini alçaltarak adamın kalçalarının arasında yere diz çöktü ve bileğini tutarak onu bıraktı. Gülümsemesi azalmadı ama başka bir şeye dönüştü, belki de içinde biraz hüzün vardı.

"Böyle davrandığım için özür dilerim." Gözleri adamın kafatasının hatlarında geziniyor, onu incelerken hiçbir şeyden rahatsız olmuyordu. "Ben... Gerçekten incinmişim ve duygularımla ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi nasıl daha iyi hissedeceğimi bilmiyordum ve benden nefret edeceğinden endişeleniyordum. Sırf kızgın olduğum için ölmeyi hak etmeyen iki insanı öldürdüm."

"Böyle bir şey için senden neden nefret edeyim ki? Ben senin türünü yedim. Senden çok daha fazla insan öldürdüm."

Bakışlarını indirdi ve kucağının üstünde parmaklarıyla oynadı.

"Çünkü ben farklı görüyorum. İnsanları öldürdün çünkü buna ihtiyacın vardı, çünkü yaratıklar böyle yapar. Avlanırlar ve karınları doyduğu sürece günün sonunda ne olduğu umurlarında değildir. Duygularınla ya da ahlaksızca bir şeyle hareket etmedin. Bunun yanlış olduğunu bilmiyordun. Ama ben biliyordum ve yine de yaptım. Bunu yaptığım için kendimden nefret ettim."

Magnar pençelerinden birini çenesine ulaşana kadar dikkatlice çenesinin altından geçirdi. Yüzünü keskinliğinden başka bir şeyle kaldırmadı.

"Ama bunu yaparken kendini bana getirdin."

Düşmeye başlayan gülümsemesi geri geldi. "Sen de kendi tarzında çok çekicisin Magnar."

Daha önce hiç bu kadar şefkatli bir iltifat almadığı için vücudundaki tüyler ve kürkleri bu iltifat karşısında kabardı.

Böyle anları pek sık yaşamıyorlardı ama yaşadıklarında Delora'yı neden bu kadar çok sevdiğini hatırlıyordu.

Onun hayatı boyunca gördüğü en güzel yaratık olduğunu düşündüğü kadar, yaydığı nezaket de daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Delora bağışlayıcıydı. O bir Mavka'ydı, hala öğrenmesi gereken çok şey vardı ve insanlıktan yoksundu, yine de bu yüzden onu asla daha az hissettirmede.

Onu asla aşağılamadığı için değil, ki aşağılamamıştı, sorularını ona rahatça sorabildiğinden emin olmaya çalıştığı için. Delora, Magnar'ın kendisi olmasına izin veriyordu ve Magnar da kendisinin çok kusurlu olduğunu biliyordu.

Sık sık bunu saklamaya çalışırdı.

Onun üzgün olmasına, acısıyla iyileşmeye çalışmasına aldırmıyordu. Bunu yaparken ona bir amaç vermişti.

Şimdi sadece onun amacı olmaya çalışıyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Beni arzuluyor. Bu en azından bir şeydi, özellikle de şimdi bunun ne anlama geldiğini anladığına göre. *Bu benden çok hoşlandığı anlamına geliyordu... değil mi?* Onun dokunuşunu ve varlığını sevdiği anlamına mı geliyordu?

"Ooo!" Delora karnına bakmadan önce sessizce ciyakladı. "Sanırım güldüğüm için hareket etti! Hissetmek ister misin?"

Delora, adamın teklifini reddetmesine fırsat bile vermeden, her şeyden tedirgin bir halde, adamın elini tuttu ve avucunu yuvarlak karnına dayadı. Koyu renk elinin tamamı göbeği kapladı.

Tam kendini bu kadar narin ve değerli bir yerden uzaklaştırmak üzereyken, serçe parmağına bir şey çarptı.

Durakladı ve sonra avucunu o tarafa doğru hareket ettirdi. Başka bir vuruş daha hissetti. "Gördün mü?" diye sordu. "Ne kadar havalı değil mi?"

Kullandığı kelime havalı değil, daha ziyade *gerçeküstü*. Bu doğmamış bir hayattı, göremediği bir şeydi ama uzun zaman önce onu duymaya başlamıştı. Kulakları çok hassas olduğu için, iki hafta önce ne zaman onun yanında olsa küçük, hızlı kalp atışlarını duymaya başlamıştı.

Yaratıcı. Baba mı? Ona dokunmak daha gerçekçi hissettirdi.

Yuvarlak karnının üzerindeki eline bakmak için başını aşağı çevirdiğinde gözlerinde sıcak, neredeyse şefkatli bir şey yükseldi. "Sence cinsiyeti ne olacak?"

"Mavka doğduğunda bir cinsiyete sahip değildir." En azından Cadı Baykuş'un ona söylediği buydu.

Yüzü çatık kaşlarla yukarı fırladı. "Bir cinsiyetle doğmadın mı? O zaman nasıl erkek oldun?"

Elini karnından çekti çünkü karnına dokunmak konusunda ne hissettiğini bilmiyordu.

"Yediğimiz ilk insan cinsiyetimizi belirler."

"Doğru ya, Reia'nın bana senin türünün doğduğunda çift cinsiyetli olduğunu söylediğini unutmuşum." Bir an için dalgın görünüyordu. "Yani, onlar bir onlar mı?"

Magnar'ın kafası şaşkınlıkla eğildi.

"Büyük olasılıkla bir erkek olacak. İnsan erkekleri ormanın yüzeyinde daha yaygındır."

"Evet, ama bir tane yiyene kadar cinsiyetsiz olacaklar. Bu onları hem onlar hem de onlar yapar. Yine de sonunda dişi olabilirler. Sonunda dişi olabileceklerse onlara erkek dememeyi tercih ederim ya da tam tersi."

Gözbebeklerinde kırmızımsı bir pembelik belirdi. "Anlamıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ona bir tane daha vermiş olması, kuyruğunun hafifçe yere vurmasına neden oldu.

"Anlamak zorunda değilsiniz. Sadece kabul etmek zorundasın." "Tamam mı?" diye sorarken gülümsemesi büyüdü. Kuyruğu daha hızlı vurdu. "Tamam."

O nasıl adlandırmak isterse, ben de öyle adlandıracağım. Özellikle de bu hoş ifadeyi almaya devam edebileceği anlamına geliyorsa.

Delora ve Magnar uzun dakikalar boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmadı ama konuşmak zorunda da değildi. Magnar'ın içindeki gerginlik azaldı ve Magnar'ın Delora'yla geçirdiği bu birkaç kısa dakikadan memnun kalmasını sağladı.

O kadar güzel ki... Yumuşak bir rüzgâr saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve dudaklarına değerek gözlerinin dudaklarına kaymasına neden oldu. *Onlarla oynamak isterdim.*

Kafatasının serin kemiğine bastırdıklarında hoş bir his uyandırdıklarını biliyordu.

"Yüzünde boya var," dedi ona, kaşları çatılmıştı. Sonra yüzü aydınlandı ve "Boyayabilir miyim?" dedi.

Magnar pençelerini kafatasında gezdirirken uçlarının sarı boyayla kaplı olduğunu fark etti. "Eğer istersen."

Dizlerinin üzerinde baş döndürücü bir sıçrayışla ayaklarının yanına uzandı ve birden fazla boya kâsesini yaklaştırdı. Sonra daha ince olan fırçayı aldı, maviye batırdı ve alnına vuruşlar yapmaya başladı.

Yüzü rahatlamıştı ve gözlerinin altındaki koyu halkaların doğal olanın dışında neredeyse hiç olmadığını fark etti.

Boya kemiğine soğuk geliyordu ama kızın teninden yayılan kırmızı elma ve don kokusunu yakından alabildiği için buna aldırmadı. Neredeyse onun baş döndürücü aromasını yalamak için daha da yaklaşacaktı.

Ama onu melankoliye boğan bir düşünce vardı.

"Bunu görünüşümü beğenmediğin için mi yapıyorsun?" Kendi isteklerine daha iyi uyması için onu değiştirmeye mi çalışıyordu? Yüzsüz olduğunu ve sadece bir kafatası taşıdığını gizlemek için mi?

"Pardon?"

"Benim senin gibi bir tenim yok," dedi, uzanıp yanağına dokunarak. "Bu şekilde görünmememi mi tercih ederdin?"

"Magnar," diye fısıldadı bir parça kederle. "Hayır, hiç de değil. Sana böyle hissettirmek istememiştim."

Beklenmedik bir şekilde ileri atıldı ve yumuşak dudaklarını Magnar'ın uzun üst dişlerinden birine bastırdı. Magnar, kız geri çekildiğinde onun öptüğü yere dokundu.

Kız ona istediğini vermişti ve kızın bunu yapması onu şaşırtmıştı. *Beni öptü!*

Sıcak ve yumuşaktı, şimdiden bir tane daha istemesine neden olmuştu. Şeytani kuyruğunun çılgınca sallanmasını engellemek için arkasına uzandı, ne kadar heyecanlı olduğu için utanıyordu.

"Çok beyaz, tıpkı bir tuval gibi ve ben de ona bir şeyler eklemek istedim." Sonra renk değiştirdiğinden beri kendisine pembe bıyıklar vermek için fırçasını kendi yüzüne vurmaya başladı. "İnsanlar bazen bunu yapmayı sever. Sadece eğlenmek için yüzümüzü ya da birbirimizin yüzünü boyamayı severiz. Ama hoşuna gitmezse bırakabilirim."

Kaslarındaki gerginlik azaldı.

"Hayır," diye cevapladı başını sallayarak. "Eğer beni tuvalin olarak kullanmak istiyorsan, bunu isterim."

Reia'nın Orpheus'a boynuz çanlarını vermesi gibi. Sonra gözleri parlak sarıya döndü. *Ama daha iyisi.*

Magnar küçük kuzgununu acı içinde çığlık atarken izlemek zorunda kalacağını bilseydi, kullanma fırsatı bulamadan sikini koparabilirdi.

Delora yuvalarının dış duvarına yaslanırken derin, grenli, gergin, tutarsız bir ses çıkarınca ne yapacağını ya da nasıl yardım edeceğini bilemeyerek endişelendi. Bunu ortalığı dağıtamayacağı bir yerde yapmak konusunda kararlıydı ama arkasına yaslanırken çok rahatsız görünüyordu.

Etrafında kalın, beyaz mumlar yanıyordu. Alnındaki teri, gözlerindeki yaşı ve telaşlı kırmızı yüzünü belirginleştiriyorlardı. zerinde sık sık uyumak için kullandığı gömleklerinden biri vardı.

Magnar'ın yapabildiği tek şey ağırlığını bir ayağından diğerine, sonra da üzerinde durduğu her iki eline vermektir. Sanki bu onu bir şekilde kurtarmaya yetecekmiş gibi, teslimiyetçi ve itaatkâr pozisyonu yere yakındı.

Kadın her bağırdığında, adamın tüyleri endişeyle kabarıyordu.

"Delora, Cadı Baykuş'u ağırmama izin ver," diye yalvardı kadının bacakları arasındaki sıvı ve kanı fark ettiğinde.

"Hayır!" *Kasılma* denen şey hafifleyip kısa süre sonra tekrar başladığında hemen ısırdı. Sürekli geri gelmelerinden, daha da ktleşmelerinden ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünmelerinden nefret ediyordu. "Herkesin buraya gelmesini istemiyorum."

"Ama yardım edebilir."

Bu ile başladığından beri gözbebekleri bembeyazdı.

Delora başını salladı, yüzü bir kez daha gerilmeden ve korkunç bir çığlık atmadan önce hızlı, kısa nefesler aldı. Yumruklarını sıkarken dişlerini gıcırdattı. Ayak parmakları bile kıvrıldı.

Hafıfledi, kasılma geçti ve bu ona pantolonunun içinden konuşması için bir an daha verdi.

"Eğer onu ağırırsan, Reia ve Orpheus gelebilir." Başını eğererek sorunun ne olduğunu anlamadığını ifade etti. Kadın bitkin bakışlarını ona çevirdi. "İzlenmek istemiyorum. Bu... gerçekten özel bir şey Magnar. Ne yapacaklarını bilemezler."

"Reia bir insan, Delora," diye tersledi yaklaşırken.

Saçlarının tepesini okşadı, acısını ondan alabilmeyi diledi.

Daha önce de denemişti ama yeniden başlaması gerektiğinde her şeyi çok daha kötü hale getirmişti. Delora'yı iyileştirebilmesi için tüm bu süreçten geçmesi gerekiyordu.

Magnar bunun ne kadar süredir devam ettiğini bilmiyordu. Bir saat mi? Belki daha fazla? Saniyeler dakikalar gibi geliyordu ve kadının gözyaşları ve çıkardığı seslerin her biri can sıkıcıydı. Homurtuları, inlemeleri ve yüksek perdeden çığlıkları. Gözyaşlarından gelen tuz kokusu, teri, kanı ve berrak olan ama aynı zamanda normal olmadığını söylediği bir siyahlıkla dolu garip bir sıvı.

Tüm bu acı ona *yanlış geliyordu*. Görünüşe göre her türden her dişinin yaşamak zorunda olduğu bir şey olmasına rağmen, doğal görünmüyordu.

Her zaman böyle midir? O zaman kim neden ocuk sahibi olmak ister ki?

"O uğursuzluğun habercisiydi!" diye bağırdı, tam o sırada bir kasılma daha geldi. Bir ara daha verildiğinde i çekti. "Diğer insanlar tarafından dışlanıyorlar. Muhtemelen hiç görmemiştir

Başka bir kadın doğurursa, o da senin kadar işe yaramaz olur." Magnar

irkildi ve kalbinin sıkıştığını hissetti.

İşe yaramazın tekiyim. Yardım etmiyordu.

"Özür dilerim," diye bağırdı, onu incittiğini anladığında kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Öyle demek istemedim. Sadece... yapabileceğin bir şey yok. Eğer Cadı Baykuş'u çağırırsan herkes gelebilir ve ben sadece bir gösteri gibi izlenmek istemiyorum. Lütfen..." Delora kolunu öne doğru attı. "Elimi tutabilir misin?"

Magnar onun uzanan elini tuttu.

Delora bir dahaki sefere ıkmak istediğinde, elini şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde sıktı. Parmak eklemleri birbirine zorlandığında ve kemikler birbirine sürtündüğünde neredeyse acı veriyordu.

Ama sanki gerçekten işe yarıyormuş gibi daha sessizdi ve Magnar, eğer onu rahatlatıyorsa elini toz haline getirmesine izin vermekte bir sakınca görmüyordu.

Islak bir bezin alnına sürülmesinden hoşlanıyor gibiydi ve adam sık sık onu okşuyor, bunu yapmakla parlak ama nemli saçlarını okşamak arasında gidip geliyordu.

Kalp atışları hızlıydı, nefes alışları daha da hızlıydı ama Delora, onun cesur, güçlü, küçük insanı, buna dayanıyordu. Büyük bir sempati ve aynı zamanda gurur duyuyordu.

"Bunu sana yaptığım için özür dilerim," dedi sessizce.

"Evet, siktir git," dedi ve adamın gerilmesine neden oldu, ama kızın ona verdiği kırık gülümseme onu rahatlatı.

Onun kendisiyle şakalaşmasına bile şaşırmıştı ve bu yeni ifadesinin, gülümsemelerinin yok olmadığı ya da geçici olmadığı için rahatlamıştı.

Ara sıra su istiyordu ama zamanının çoğunu daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışarak geçiriyordu. Elleri ve dizleri üzerinde durmaya başladı, sonra çömeldi, sonra da çömeldi. Sonunda çok yoruldu ve tekrar uzandı.

Tam da bunun çok uzun sürdüğünü düşünüp Cadı Baykuş'u çağırmak üzereyken - Reia ve Orpheus'un büyük ihtimalle buraya geleceğini bilmesine rağmen - Delora homurdanarak öncekinden çok daha farklı ve çok daha uzun bir çığlık attı.

"Bırak beni!" diye bağırdı, korkunç bir şekilde gerilerek. "Seni adi herif-"

Bir şey yere *düşüp* dışarı kayarken gözlerini devirdi. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek bacaklarının arasında, altına serdiği bezin üzerinde duran tuhaf siyah şeye baktı.

"Onları yakalaman gerekiyordu," diye mırıldandı halsiz, nefes nefese bir sesle.

Bunu nereden bilebilirdim ki? diye düşündü, öne doğru eğilebilmek için bir elini yaklaştıırken. *Onları* inceledi.

Mavka'ya benzemiyor.

Hareket ettiklerinde şaşırdı.

İlk başta yavaştı ama Magnar'ın kafaları olabileceğini düşündüğü şeyi kaldırdılar. Ne parlayan küreleri ne de kafatasları vardı. Bunun yerine, ilk nefeslerini aldıklarında açılıp kapanan iki yarık burun deliği dışında hiçbir özelliği olmayan kavisli siyah bir yüzden başka bir şeyleri yoktu.

Yapışkandılar, siyah balçıkla kaplıydılar ve bir kol olabileceğini düşündüğü şeyi kaldırdıklarında, onun da hiçbir özelliği yoktu. Elleri vardı ama parmakları yoktu, ayakları vardı ama ayak parmakları yoktu. Tuhaflardı ve yaratık ona hiç benzemiyordu. Kürkü, tüyleri, pençeleri ya da dişleri yoktu.

Karanlıktan başka bir şeyin olmadığı temiz bir sayfa.

Sonra çenelerini açtılar. Kesintisiz ağızlarının kenarlarında, kapalıyken alt çeneleriyle kenetlenen pürüzlü üçgen çizgiler olduğu ortaya çıktı. İçinde seğiren mor bir dil vardı.

Korkunç bir tiz ses çıkarmadan önce sıvıyı kesmeye başladılar.

Başını Delora'ya çevirdi, burun delikleri sanki çılgınca kokluyormuş gibi hızla açılıp kapanıyordu. Yaratık hemen ona doğru koştu.

Magnar bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu.

Küçük yaratık siyah, sivri çenesini etini ısırarak için dizinin yan tarafına batırmadan önce onları durdurmayı başaramadı.

Delora hem acı hem de korku içinde çığlık attı.

Magnar, bir ısırık daha almadan önce yaratığı üzerinden çekip almak zorunda kalarak onları vücudundan kopardı ve panik içinde yanlışlıkla yatak odasının diğer tarafına fırlattı.

Yaratık yere çarpmadan önce duvara çarptı ama elinin yakaladığı doku da görüldüğü kadar tuhaftı. Etleri hem sertti, sanki dış kısımları sertmiş gibi, hem de sanki hiç kemikleri ya da organları yokmuş gibi yumuşacıktı.

Korku kokusu sıcak, kıvrımlı bir dalga gibi teninden havaya yükseldi.

"Neden?" Delora hıçkırarak ağladı. "Neden beni ısırıldı?"

O daha cevap veremedi bir çığlık daha atıldı. Yaratık sivri ağzını açmış, dört ayak üzerinde ona doğru koşuyordu. *Tekrar saldıracak.*

Bunu fark eden Delora da hayalet formuna dönüşmeye çalıştı ama bu durumu sürdüremeyecek kadar acı çekiyordu. Formu fiziksel ve soyut arasında gidip geliyordu.

Magnar onun üzerinde koruyucu bir şekilde süründü ve yaratıklar sıçradıklarında onları yakaladı. Yaratıklar çaresizlik içinde kıvranıp ona ulaşmaya çalışırken Magnar onları sıkıca tuttu.

Elini kızın göğsüne koymaya çalıştı ama eli kızın içinden geçmeye devam etti ve kız fiziksel olarak döndüğünde bir anlığına dışarı itildi.

Magnar, "Fiziksel olarak kal," dedi.

Yeterli zaman yoktu. Onu avucunun içine aldığı anda Delora avucunun altında soyutlaşacaktı.

"Hayır! Beni ısırıldılar!"

"Seni bu şekilde iyileştiremem!"

Onun acısını dindirmek, ona yardım etmek istiyordu. Ayrıca iyileştikten sonra yıkanmasına da ihtiyacı vardı.

Onlar bir Mavka. Onun kanının kokusuna tepki veriyorlar. Onun korkusuna. Mavka açtı, umutsuzca kanayan avına ulaşmaya çalışıyordu.

"Söz veriyorum seni bir daha ısırılmalarına izin vermeyeceğim." Delora başını kaldırıp ona baktı ve bakışları buluştu.

Kaşları gergin bir şekilde düğümlenmiş, ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Sonra başını salladı, onun dokunabileceği formda kalmaya devam etti. Yaratık daha da çılgınlaştı, tiz sesleri onun hassas kulaklarını deldi ama Delora'nın yaralarını sararken o da dayanmaya devam etti.

Dikişinin arkasındaki acı dayanılmazdı ama ona yardım etmenin bedeli bu olsa da umurunda değildi. Ayrıca ısırık yarasını da aldı.

Hissettiği tüm yeni ağrıların altında vücudu titriyordu.

Delora hemen soyutlaştı, ancak bezin üzerinde hâlâ öfkeli bebek Mavka'yı sakinleştiremeyecek kadar çok kan vardı.

"Onları dışarı çıkaracağım," dedi Magnar toynaklarının üzerinde doğrulurken. "Özür dilerim. Yorgun olduğumu biliyorum Delora, ama yıkanman ve kandan kurtulman gerekecek."

Gitmeden önce kızın verdiği yanıtı değil, sadece gözlerini kocaman açarak ona bakışını yakalayabildi.

Temiz havaya ve koruma alanı içindeki ormana çıktığı anda, yaratık saldırgan halini yatıştırdı.

Ancak tiz sesleri kesilmedi ve yaratıkların arasından sıyrılmayı başardılar.

kavradı. Mavka o kadar küçüktü ki, hareket alanı olan tek bir ele sığıyordu.

Formunun üzerinde sürünerek onu kokladılar ama saldırmadılar. Çıldırılmış ya da onun peşinden geri dönmeye çalışıyor değillerdi. Yüzlerini ona gömüp durdular, burun delikleri hızla açılıp kapanıyor, sonra da vücudunda başka bir yere geçiyorlardı.

Boğuk bir inilti çıkardılar.

Yeni doğan yaratıkların kendi başlarına hareket edemeyeceklerini söylediklerini sanıyordum.

Reia ve Cadı Baykuş ona böyle söylemişti ama bu bebek Mavka gayet iyi hareket ediyor gibiydi.

Yeni doğmuş yaratıkla ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadığı için istediklerini yapmalarına izin veren Magnar, onların genel olarak bir şeylerden dolayı üzgün göründüklerini fark etti. Hareket etmeye ve aramaya devam ettikçe kaybolmuş ve kafaları karışmış görünüyorlardı.

"Ne arıyorsun ufaklık?"

Başlarını sertçe çevirmek için sızlanma çığlıklarına ara verdiler.

Sonra yüzüne doğru sıçradılar, beceriksizce sürünerek üstüne çıkmaya çalıştılar. Magnar onlara izin verdi ve çok geçmeden kafalarının yan tarafını burnunun üstüne bastırdılar. Tam göz kürelerinin önünde, onları görebileceği bir yerdeydiler.

"Doğduğumda böyle mi görünüyordum?" diye sordu kendi kendine, gözbebekleri meraktan koyu sarıya dönmüştü.

Yaratık, yüzlerinin yan tarafını bir kez daha Magnar'a bastırmadan önce başının üstünde gezindi. Magnar onların kendi sesini dinlediklerini fark etti, belki de Delora'nın karnındayken onunla konuşmasını hatırlıyorlardı.

Kalbini güçlü bir duygu kapladı.

Beni hatırlıyorlar.

Delora, Reia'nın ona verdiği üçüncü iskelet anahtarı eline alırken kaşları gerildi.

Reia bazı süsleri almak için parçalara ayırdığından bahsetti ama ziyarete geldiğinde müzik kutusunu dinlemesine izin verilirse mutlu olacağını söyledi.

Eğer buraya geri dönerse, diye düşündü Delora dehşetle.

Reia'nın varlığına ne zaman gerçekten değer vermeye başladığını bilmiyordu. Bunun nedeni sadece Peçe'deki diğer tek insan ve neyse ki bir kadın olması değildi, çünkü Delora özellikle bir erkeğin vuruş mesafesinde olmak istemiyordu, ama bunun nedeni Delora'nın Reia'yı sevmesiydi... *gerçekten sevmesiydi.*

Reia, Delora'dan çok daha cesur ve küstahtı ama komikti de. Kadın hayatını kurtarmak için dilini tutamıyordu ve Duskwalker'ının düğmelerine basarken oldukça... sevimliydi.

Orpheus tatlı bir pastaydı ama aynı zamanda sert ve kaba saba biriydi. Eğer Magnar sahipleniciyse, ki öyleydi, o zaman belki de Orpheus'un daha sahiplenici olduğunu düşündü.

İki yüz yıldır bir insan eş, bir gelin aradığı düşünülürse bu çok mantıklıydı. Magnar o kadar uzun süre beklememişti. Sadece hareketlerinden bile Orpheus'un içinde görebildiği aynı hassas ağırlara sahip değildi.

İkisi de geri dönmek istemeyecek mi?

Üçüncü anahtarı önünde durduğu yuvarlak masanın üzerine fırlatmak zorunda kaldığında alındaki kırıksıklığın hayal kırıklığından değil üzüntüden kaynaklandığını biliyordu. Bundan sonra bir tane kalmıştı ve o da çok küçük görünüyordu.

Delora burada Magnar'la yalnız kalmak istemiyordu, *onunla... onunla.*

Doğurduğu şey korkunçtu. Her fırsatta ona saldırıyorlardı ve bugün Reia ve Orpheus geldiğinde onlara da saldırmaya çalıştılar.

Magnar'ın kollarından kurtulmayı başardıklarında Orpheus öfkelenmiş ve ona ulaşamadan cisimsiz hale gelen Reia'ya doğru havada uçarken kelimenin tam anlamıyla çılgılık atmıştı. Sonra da Orpheus'a tırmanmaya çalışmışlardı.

Delora, Orpheus'un öne doğru eğilmesini ve ardından vücudunu kavislendirerek sırtına doğru hareket eden yaratığa uzanmaya çalışmasını uzaktan izlemek zorunda kalmıştı. Tuhaf, sivri çeneleri giysilerini ısırmaya çalışıyordu.

Dişisinin tehlikede olmasına öfkelenen Orpheus ile kana susamış küçük canavarı savunmak için elinden gelen her şeyi yapan Magnar arasında bir tartışma yaşanmıştı.

Magnar ona bağlıydı. Hatta Delora'nın davranışları yüzünden ona birkaç kez öfkeyle çıkmıştı - Delora'nın elinden bir şey gelmiyordu!

Delora onlara yakın olamazdı, dolayısıyla Magnar'a da yakın olamazdı. Onları her zaman tutmak zorundaydı, aksi takdirde onun için geleceklerdi. Küçük canavar yaklaştığı anda kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi olurmuş, sonra kudururlarmış, onu canlı canlı yemek istercesine açılıp kapanırlarmış.

Delora cisimsizleşir ve geri çekilirdi.

Yalnızlık yankılanıyordu ve şimdi yeni bulduğu arkadaşlarını bir daha asla göremeyeceğinden

korkuyordu. Sürekli uyumak için duyduğu o tanıdık arzu geri döndü. Sanki artık var olmak istemiyor gibiydi.

ve her şey omuzlarını çökertiyordu. Magnar'a hikâyesini anlattığı geceden beri neredeyse yok olan kâbusları geri gelmeye başlamıştı.

Hepsi o şey yüzünden.

Onlardan nefret etmek istemiyorum. Gözlerinden süzülen yaşlar, müzik kutusunu açmaya çalışırken titreyen ellerinin arkasına düştü.

Ama lanet bir İblis'e benziyorlar. Bir İblis gibi kapkaraydılar ve benzer şekilde etrafta sürünen birkaç tane görmüştü. Kırmızı gözleri olmaması dışında - ucube gözleri bile *yoktu* - Peçe'nin kabus gibi canavarlarına benziyorlardı.

Bakışları, karanlıkta Magnar'ı bulup bulamayacağını görmek için önündeki pencereye kaydı. Gün boyunca oturup dışarıya bakabilmek için sandalyesinin ve masasının yerini değiştirmişti.

Onu mutfak tezgâhı yapmak için çalıştığı ağaç kütüğünü yontarken gördüğünde kalbi göğsünde titredi. Gecenin karanlığında dışarıda çalışıyordu çünkü o uyanıktı. Tek seçebildiği onun yeşil gözbebekleriydi.

Doğru düzgün konuşmayalı günler olmuştu ve o... Delora onu korkunç bir sızı gibi özlüyordu.

Onun baştan çıkarıcı kokusunu özlemişti. Onun zengin, derin, bedenini okşayan sesinin beynine dalga dalga yayılmasını. Aralarında birkaç santim mesafe olsa bile ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu - ve şimdi hava soğumaya başladığına göre, bu özlemine duyduğu bir şeydi.

Delora büyük, şapşal Duskwalker'ın ona ilgi göstermesini, *herhangi bir* ilgi göstermesini özlemişti.

Kullandığı anahtar müzik kutusunun içinde bir tık sesi çıkardığında hissettiği umut pırıltısının gerçek olduğunu düşündü ama anahtarı çeviremedi. Anahtarı çıkardı, her ne sebeple olursa olsun kontrol etti ve sonra tekrar yerine soktu.

Ona bunu göstermek istiyorum. Ona ne işe yaradığını, müzik sesinin nasıl bir şey olduğunu göstermek için. Hoşuna gideceğini düşündü.

Delora umutsuzca aralarında fiziksel yakınlıkla ilgisi olmayan bir köprü arıyordu. Delora ona bir şeyler göstermek, daha fazlasını öğretmek istiyordu. Zaman zaman garip ve rahatsız edici olsa da her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu.

Doğum yapmadan önce işler gerilmişti ve o zamanlar, görünüşe göre sonsuza kadar birlikte kalacakları için ilişkilerini yürütmek için bir cevap için yalvarıyordu. Delora şimdi geçmişteki kendisiyle konuşabilmeyi ve ona bu kadar bencil olmayı bırakmasını söyleyebilmeyi diliyordu.

Geçmişte Delora'nın şimdikinden daha fazlası vardı.

Artık ne yaptığımı bilmiyorum.

Ayak bileklerinden birinin arkasına bir şey süründü.

Delora vücudundaki tüm tüyler diken diken olurken kaskatı kesildi, derisi dehşet içinde karıncalandı. Korku boğazını sıkarken, soğuk bir ürperti şiddetli bir şekilde içinden geçerek titremesine neden oldu.

Nefes alamayınca boğazında bir nefes tıkanı, ciğerleri sıkıştı ve ayaklarının dibindeki o *şeyi* bulmak için döndü.

Delora tiz bir çığlık attı, tam da onlar kendi sesinin tonuna uyan tehditkâr bir tiz ses çıkarırken. Bacağını ısırmaya çalıştıklarında masanın üzerine sıçradı, sonra ona ulaşmak için masanın bacağının kenarına tırmanmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onu *yemek* için! Kendi çocuğunu!

Kıçı masanın üzerinde ve sırtı pencereye dayalı olan Delora, geri kaçmaya çalışırken korkudan gözlerinin dolduğunu hissetti. Yumuşak, siyah bir uzvun masanın kenarından kıvrıldığını görünce ayaklarını saklamaya ve vücuduna yaklaştırmaya çalıştı.

Delora kendini korumak için cisimsizleşti; bu, korkuyla birlikte vermeye başladığı bir tepkiydi.

Masanın üzerinden süzülerek ahşap zeminin seviyesine indi, tam masanın üstüne geldiğinde. Onu aradılar.

Hayaletimsi gövdesinin içindeydiler.

Magnar, küreleri bembeyaz, hafif aralık kapıdan içeri dalarken o da yana doğru süzüldü. Onlara doğru koştu.

"Onları benden uzak tutman gerekiyordu!" diye bağırdı, soyut bedeninin dalgalandığını hissediyordu.

Magnar'ın onları eline aldığında uzun pençelerini sonuna kadar saplamasına aldırış etmiyor gibiydiler. Delora onların neredeyse yok edilemez olduklarını biliyordu.

Hiçbir şey onları durduramaz. Ne kadar uzağa fırlatılırlarsa fırlatılsınlar, ona gizlice yaklaşmayı başardıklarında yanlışıklıkla üzerlerine ne düşürürse düşürsün - şimdi müzik kutusunu masadan ittiğinde olduğu gibi. Hiçbir şey onları durduramazdı.

Magnar yarattığı kavrayışını serbest bıraktı. Her zaman yaptıkları gibi vücudunun her yerinde süründüler.

Kendini konakçıya bağlayan bir parazit gibiler. Bu düşünce onu ürpertti.

Masanın üzerine inmek için ondan uzaklaştılar. Onu koklamak için burun deliklerini keresteye gömdüklerinde çıkardıkları homurtular Delora'nın yüzünü kapatmasına neden oldu.

Bunu yapamam. Bu şekilde ağlayamazdı ama içtenlikle ağlamak istiyordu. *Kendi evimde güvende hissetmiyorum.*

Kendini zar zor dinlenmiş hissediyordu. Uyurken ona saldıracağından endişeleniyordu ve uyanık olduğu her an bir kabus gibi geliyordu.

Delora'nın burada Magnar'la bulduğu huzur gitmişti.

"Sadece senin yanında olmak istiyorlar, Delora."

Onları tekrar eline aldı ve *kendisini avlamaya* çalışmalarını izlerken üzüldüğünü gördü.

"Beni yemek için!"

Ellerini indirdiğinde onunla yüz yüze gelemedi, başını yana çevirmek zorunda kaldı ama gözbebeklerinin koyu maviye dönüştüğünü gördü.

"Çünkü korku kokuyorsun. Korkusuz olduğunuzda size saldırmazlar."

"Evet, saldırıyorlar," diye karşılık verdi hemen.

Öyle miydi peki? Doğumdan beri onu bir daha ısırma şansları olmamıştı çünkü saldırmadan önce onları hep görürdü.

Magnar bir adım daha yaklaştı ve kollarının arasında tuttuğu kıza onları göstermeye çalıştı. Delora geri çekildi, cisimsiz haliyle bile yarattığın yakınında olmayı reddediyordu.

"Onlar Mavka," diye açıkladı, gözlerindeki derin mavi kuyu kararıyordu. Delora bunun kendisi yüzünden olmasından nefret ediyordu. Onu üzme, incitme istemiyordu ama nasıl hissettiğini kontrol edemiyordu. "Senin korkunun kokusuna tepki veriyorlar. Sen korkmadığında, onların orada olduğunu bilmediğinde sana zarar vermezler."

İçinde yükseldiğini hissettiği ihanet çenesini düşürdü. Dudakları aralandı.

"Denedin." Bu bir soru değil, bir ifadeydi. "Bilmediğim zamanlarda onları yanıma koydun."

"Evet."

Biçimi tedirginlik içinde dalgalandı. "Ne zaman?"

"Senin için ağlıyorlar," diye cevap verdi Magnar, ağırlığını toynaklarının arasında gergin bir şekilde karıştırarak. "Bazen onları durdurmak için onları sana getirmekten başka yapabileceğim bir şey olmuyor."

Çok ağladıklarını biliyordu çünkü bu ses günün her saati onu *rahatsız ediyordu*. Korkunç tiz sesleri kemiklerini sızlatıyordu.

Delora geriye doğru süzüldü. "Ne zaman, Magnar?"

Turuncu ilk kez gözbebeklerine dönüştü. Bu onun kırmızımsı pembe gözlerine benzer bir renkti.

ama çok daha olumsuz görünüyordu. Kötü bir şey olduğunu hissetti.

Başını bir o yana, bir bu yana çevirdi, sonra başını sallayarak bir adım geri gitti. Ona bakmadı
O biliyor. İhanet hissi derinleşti. Bundan hoşlanmayacağımı biliyor. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyor.

Kendini suçlu hissediyordu; bunu onun ürkek hareketlerinden anlayabiliyordu.

"Sen uyurken." Delora formunun inkar edilemez bir şekilde soğuduğunu hissetti, sanki biri hayalet bedeninde omurgasından aşağı buz gibi bir parmak gezdirmişti. "Onları sana getiriyorum ve-"

Boynuzlarının arasındaki ruhu biraz kaybolduğunda kafatasının tepesine dokunmak için sözlerini durdurdu

ateş rengi. Geçtiğimiz ay boyunca daha da parlaklaşmıştı.

Şimdi tamamen değil ama birkaç lav çatlağının kaybolmasına yetecek kadar karardı. "Sen... sen..."

Delora gözlerini kocaman açarak ondan uzaklaştı, bunu bilmenin ne kadar *acı verdiğini* anlayamıyordu. Savunmasız ve farkında olmadığı bir durumdayken onu potansiyel bir tehlikeye atıyordu.

O yarattığı, onun izni ve *rızası* olmadan yanına getirmişti.

Eğer o anda fiziksel bir tepki verseydi, Delora hiperventilasyon geçireceğini biliyordu.

Nasıl bilemedim? Onu rahatsız etmemek için oraya gizlice girmesi gerekirdi.

"Nasıl yapabildin?" Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, keşke ellerinin sıkılığını hissedebilseydi. "Sana güvenmiştim."

"Sana zarar gelmesine asla izin vermem Delora. Her zaman ikinizin yanındayım, onları izliyorum ama tek yaptıkları sana sarılıp uyumak." Sanki onun üzerinde yükselmek için kendini onun seviyesine indirmek istermiş gibi alçaldı. "Onlar... Sanırım göremedikleri için senin kokunu arıyorlar. Nerede olduklarını anlamıyorlar. Tek bildikleri sensin, senin kokun çünkü onları içinde tutuyorsun."

Bir acıma hissi duyduğunu düşündü ama hâlâ bunu tam olarak fark edemeyecek kadar öfkeliydi. "Bu yine de sana benim rızam olmadan böyle bir şey yapma hakkını vermez."

"Benimle birlikteyken vücudumun sol tarafına, kalbimin olduğu yere yatarlar. Size de aynısını yapıyorlar, ama bunu size yaptıklarında sızlanmıyorlar."

Delora ellerini çözdü ve tereddütle onlara bakmaya cesaret etti.

Magnar'ın o kadar alçaldığını ve ona bakmaya zorlandığını fark etmemişti. Kendini ondan daha küçük gösteriyor, sanki teslim oluyormuş gibi duruşlarının hâkimiyetini ona veriyordu.

Delora öfkesinin alevlerinin yavaşça dağıldığını hissetti. "Kalbimi mi dinliyorlar?" diye sordu merakla.

"Seninle konuştuğum zamanki sesimi hatırlıyorlar, bu yüzden bana saldırmıyorlar. Sanırım... rahatlamak istiyorlar." Magnar elini kaldırıp pençelerini hafifçe üzerlerinde gezdirdi ve bir an için hafif bir inilti duydu. Gömleğinin üzerinden sol göğüs kasına, tam kalbinin olduğu yere yapışmışlardı. "Onların bildiği tek şey sensin. Sürekli seni arıyorlar, bu yüzden bazen onları yanında buluyorsun."

Acısı bir kat daha derinleşti. "Ve sen de peşimden gelmelerine izin mi verdin?"

Magnar başını salladı. "Bazen işime dalıyorum ve onların üzerimde hareket etmesine alışkınım. Çok hafifler. Kokuları yok ve sesleri de sessiz. Seni bulmak için beni terk ettiklerini her zaman fark

etmiyorum. Ve her zaman sana gidiyorlar, Delora. Nerede olursan ol. Gittiklerini fark etmemi sağlayan şey senin çığlığın."

Delora tüm bunları öğrendiğinde nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Kafa karışıklığının yarattığı kasırga ürkütücüydü. Korkusundan nasıl kurtulacağını, yaratığa istediğini nasıl vereceğini bilmiyordu.

Ondan geliyorlardı ve onlara yakın olmaktan korkuyordu.

Bu yaratık bilinmeyen bir şeydi. Delora onları taşırken, onlarla tanışacağı için çok heyecanlıydı ve Magnar kadar tatlı ve sıcak olmalarını umuyordu. Onlara vereceği isimleri bile gözden geçiriyordu.

Ama ilk nefeslerini aldıkları andan itibaren tek yaptıkları onu yemeye çalışmak oldu.

Doğum sancısından yeni çıkmıştı, bu başlı başına acı verici ve *ürkütücü bir* şeydi, özellikle de bunu tek başına yapmak zorunda kaldığı ve ona yardım edecek kimse olmadığı için. Gözyaşları ve bir çığlıkla onları dışarı itmeyi başardığında hissettiği rahatlama, onların garip, sivri ağızlarını etine batırmasıyla anında yutulmuştu.

O zamandan beri hissettiği tek şey kafa karışıklığıydı.

Delora onları taşırken olduğu gibi sevmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Yüzünü kapattığında ellerinin arkasından gözyaşları içinde "Lütfen," diye ağladı.

tüm bunları ortaya çıkararak onu utanç ve suçluluk duygusuna itti. "Lütfen... beni yalnız bırakın."

"Delora," dedi Magnar, sanki onu rahatlatmak istiyormuş gibi pençeli parmaklarını onun cisimsiz formunun yanında dans ettirebilmek için öne doğru gelerek. "Eğer **denersen-**"

"Yapamam," diye yanıtladı başını sallayarak. "Şu anda bunu yapamam. Sana gerçekten çok kızgınım.

Yaptığın şey için çok üzgünüm. Lütfen bana birkaç dakika izin verin. Onları dışarı çıkar." "Tamam. Eğer istediğin buysa."

Magnar, hâlâ yere yakın olduğu halde, kapıya gitmeden önce ona yer açmak için geriye doğru süründü. İçeri süzüldü ve usulca kapattı.

Birkaç saniye sonra, yeterince uzaklaştıklarını anladığında, Delora fiziksel olarak döndü. Ayakta dururken ellerini masanın üzerine koyduğunda kolları titredi.

Tüm bunları anlamaya çalışırken kaşları birbirine çarptı.

Doğum yapalı sadece birkaç gün olmuştu. Magnar onun yerine acısını çektiği için iyileşme süreci yaşamamıştı ama o zamandan beri duyguları karmakarışıktı.

O... Bunu yaptığina inanamıyorum. Delora'nın buna karşı çıkacağını bildiği halde onunla yattığına. *Bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim.*

Magnar'ın masumiyeti onun hayranlık duyduğu bir özelliği idi çünkü onu güvende görüyordu. Bir kazayı affedebilirdi ama bu *bilerek* yapılmıştı.

Delora'nın parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılmış, gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. *Ama bunun daha büyük bir iyilik için olduğuna inanıyordu.* Parmaklarını çözdü ve bir kez daha masanın yüzeyine doğru uzattı.

Sanırım o bunu yaparken bana hiç saldırmadılar.

Delora onlar yüzünden hiç uyanmamıştı. Magnar'ın ne yaptığını hiç bilmiyordu, bu da yaratığın o zamanlarda ona zarar verecek hiçbir şey yapmadığı anlamına geliyordu.

Senden korkmak istemiyorum, diye düşündü onların tuhaf halini hayal ederken. Anında içinden bir ürperti geçti ve bu korkuyu bir şekilde atması gerektiğini bilerek onu kontrol etmek için elinden geleni yaptı.

Derin bir nefes aldı ve sonra gözyaşlarını dindirmek ve duygularını yatıştırmak için titreyerek dışarı çıkmasına izin verdi. Doğum sonrası depresyon tam bir baş belasıydı ve bunların *hiçbirinin* normal olmadığı gerçeğiyle daha da kötüleşiyordu.

"Sadece onlara alışmam gerekiyor," diye fısıldadı cesaretini toplayarak. "Kuduz bir köpeğe

yaklaşmak gibi, tedirginliğinizin kokusunu alırsa saldırma olasılığı artar."

Delora daha önce hiç kuduz bir köpekle karşılaşmamıştı. Ayrıca onlar bir köpek değil, insan yiyen bir köpekti.

Duskwalker.

Ne olursa olsun, bu şekilde yaşamaya devam edemezdi. Bu yalnız arafta. Magnar'ın varlığı olmadan ürkütücü derecede soğuk hissettiren bu evde.

Derin bir nefes daha çekti ve omuzlarını geriye doğru yuvarladı, masadan kalktı ve bırakmadan önce güç diledi. Dik durarak, pencere camındaki yansımadan kendisine bakan kendi yorgun ve depresif görüntüsüne baktı.

Belki en azından onun varlığına tahammül edebilirse, işler daha iyi olabilirdi. Delora son bir nefes aldı ve kendine ters ters baktı.

Reia gibi dirençli değildi ama bunun Magnar'dan önce yaşamak istemediği hayatını kontrol altına almasına izin vermeyecekti. Ondan hoşlanıyordu, onu terk edemezdi, her ikisinin de seçimleriyle birbirlerine yapışmışlardı. İşler yürümeliydi ve bu da cesur olması ve onu korkutan şeylerle yüzleşmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Delora kapıya döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Magnar verandanın basamaklarında oturmuş, akşam yemeğini pişirdiği kamp ateşinden geriye kalan yalım yalım alevlere bakıyordu. Onu sık sık onlarla birlikte orada otururken görmüştü.

Hâlâ hüzünlü bir mavi olan gözbebeklerinden biri görünene kadar kafatasını döndürdü. Bakışları onun hareketlerini takip etti ve sonunda onlara bakmamak için başını çevirerek ikisinin yanına oturdu. Kendi bebeğine bakarsa anında korkudan kokmaya başlayacağından endişelendiği için bakamadı.

Zaten bu kadar yakın olmaktan bile çekiniyordu.

"Bir daha benim isteklerime karşı bir şey yapma," dedi Delora sessizce. "Benim için sorun olmayacağını bildiğin bir şey yapma."

Magnar cevap olarak kısık bir sesle mızızlandı.

"Rıza gerçekten önemli bir şey Magnar," diye devam etti. "Yaptığımız her şeyde önemlidir. Bunu aldığınızda güven yaratır ve birinin iradesine ya da bilgisine karşı bir şey yaptığınızda bu güveni yıkar. Doğru olduğunu düşündüğün bir şey yaptığını anlıyorum, belki de öyleydi, ama bu yine de sana olan güvenimi zedeleme hakkını vermez. Bazen güven yeniden kazanılamaz, bu yüzden dikkatli ol."

"Artık bana güvenmeyecek misin?" Ses tonunda duyduğu kederli ve içten üzüntü kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Bu sefer seni affediyorum." Delora parmaklarını birbirine kenetleyerek kıpırdandı, sonra onları birbirinden ayırdı, gerdi ve sonra araladı. Onları ne yapacağını, kucağında nereye koymasının gerektiğini bilmiyordu. "Yaralanmadım. Ama yaralanmış olsaydım, sana olan güvenimi kaybedebilirdim Magnar. Eğer bir sebepten ötürü kâbus görseydim, ki gördüğümü biliyorsun, korku kokuyor olurdum. Bana zarar vermelerini engelleyecek kadar hızlı tepki veremeyebilirdin ve ben de zaten korkmuş ve daha da dehşete düşmüş bir şekilde uyanırdım. Buna izin verdiğin için kendimi ihanete uğramış hissederdim."

"Özür dilerim," diye cevap verdi sessizce. "Kabusların hakkında düşünmemiştim."

Şanslıydım ki böyle bir şey olmadı, özellikle de son birkaç gecedir yaşadığım için.

"Eğer sana güvenmezsem, artık burada olmak istemem," dedi dürüstçe.

Aralarındaki tek sağlam köprü Delora'nın ona duyduğu güvendi. Eğer bu yıkılırsa, Delora onun yanında olmak istemez, ona dokunulmasını istemezdi. Onunla konuşmak ya da ona bakmak bile istemezdi. Üzerinde durmak için o köprüye ihtiyacı vardı, yoksa altındaki başarısızlık nehrine düşüp boğulacaktı.

"Burada olmak mı istiyorsun?" Sesi yükseldi, belki umutla belki de

sevinçle. "Evet, istiyorum. Burada seninle olmak istiyorum."

Ve konuşmaları sırasında yaratık bir kez bile o korkunç tiz sesi çıkarmamış ya da ona saldırmaya çalışmamıştı.

Burnundan nefes alan Delora gözlerini kapadı ve sonunda kolunu Magnar'a doğru kaldırmaya cesaret etti. Orta parmağının ucunu Magnar'ın bedenine bastırdı. Tereddütlü ve temkinli bir bağlantı.

Ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi görünen Magnar'ın bedeninin gevşediğini hissetti. Kolları, sanki yarattığı gücüyle kendine doğru çekiyormuş gibi kıpırdadı.

Bunu hissedene kadar birkaç saniye geçti - elinin arkasına değen küçük ama son derece sıcak bir nefes. Elini hızla yumruk yaptı ve bileğini gösterdi, oradan ısırılmanın narin parmaklarından daha az zarar vereceğini biliyordu.

Yuvarlak yüzünün ucunu bileğine bastırıp onu kokladığını hissettiğinde, içini kaplayan endişeye engel olamadı.

Ardından küçük bir hırıltı geldi ve kokusunu gizlemek için cisimsizleşti.

Sadece nefes al. Bunu yapabilirdi. Şimdiye kadar saldırmamışlardı ve bir süredir onlarla birlikte oturuyordu. *Onlar... onlar sana zarar vermez. Sen iyisin. Her şey yolunda.*

Bir kez daha fiziksel olarak döndü ve bileğini gösterdi.

Eğer yaparlarsa, Magnar seni iyileştirir.

Sonra içeri girer ve başka bir gün tekrar denerdi. Ya da hiç. Bu gerçekten ne olduğuna bağlıydı.

Bu sefer geri çekilmedi. Sanki kokusunu her tarafına bulaştırmaya çalışıyormuş gibi tüm yüzlerini ona doğru bastırmadan önce kokladıklarında hiçbir şey olmadı. Sonra küçük, garip bir şekilde yumuşak ellerinin yumruğunu kavradığını hissetti, sonra da onu yaladılar. Minik, nazık, küçük bir yalama.

Delora, sanki korkusunun kokusunun kendisinden yayılmasını engellemeye yetecekmiş gibi, tuttuğu nefesini bıraktı ve gözlerini açtı.

Onu yaklaştırmaya çalıştıklarında dönüp baktı. Kötü ya da incitici davranmıyorlardı. Elini çevirip açarak, onu koklamaya devam ederken parmaklarını kavramalarına izin verdi.

İçini bir rahatlık duygusu kapladı. Delora onu daha fazla görebilmeleri için biraz daha yaklaştı.

Tamam. O kadar da kötü değil.

Ta ki koluna tırmanmaya başlayana kadar!

Delora dondu kaldı. Onu ısırma çalışmadıkları için, başını yana eğerek üzerine sürünmelerine izin verdi. Kalbi hızla atıyordu ama nefes alış verişini düzenleyerek onu yavaşlatmaya çalıştı.

Birkaç dakika içinde omzunun üzerinden geçtiler ve burun deliklerini sadece bir santim uzaklıktaki yüzüne doğru kaldırdılar.

Etleri çok garipti.

Daha yakından incelendiğinde, aslında bir İblis'in siyah boşluğuna benzemiyorlardı. Etleri o kadar koyu griydi ki siyah görünüyordu. Magnar'ınki gibiydi, sadece daha şeffaftı. Sanki derileri o kadar ince ve yumuşaktı ki, yüzeyin hemen altındaki koyu mor kanlarını görebiliyordu.

Burun deliklerinin ve kulak delikleri olabileceğini düşündüğü yerin etrafındaki et daha kalındı, ama geri kalanı neredeyse... yapış yapış görünüyordu. Bir tuğla kadar sert görünen ama dokunulduğunda sıvı olan kalın bir balçık gibi.

"Eğer konuşursan-" Magnar, onlar başlarını ona doğru çevirmeden önce söze başladı.

"Yardımcı olacaktır." "Merhaba," diye tereddütle selamladı.

Yüzlerini ona döndüler ve sonra Magnar'ın sık sık yaptığı gibi başlarını çevirdiler. Sonra sanki sevinçle onun omzunda koşuşturmaya başladılar.

İçinde bir duygu karmaşası dalgalandı ve kendini daha da rahatlamış hissetti.

"Sen ortaya çıktığından beri ilk kez bu kadar yakın olduk." Başka ne söylemesi gerektiğinden emin değildi, özellikle de bunun hâlâ en kötüye gidebileceğini bildiği için.

Onlarla konuşurken kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni anladıklarından şüpheliyim.

Tekrar koşuşturdular, sonra yüzlerini boğazının yan tarafına sürttüler, sanki burnunu sokuyorlarmış gibi.

Başlarını geriye attıklarında hızla hareket ettiler ve Delora'nın nefesi kesildi ve kaskatı kesildi. Kendi kendilerine manevra yaptılar ve parmaksız ellerinin uçlarının yumuşak olduğunu ve baskıya karşı geriye doğru kıvrıldığını hissedebiliyordu, ona yapışırken hiçbir direnç göstermiyorlardı.

Daha ne olduğunu anlamadan, yaratık göğsünü kavramış, başını kalbinin üzerine koyarak büyük göğsünün üzerinde dinleniyordu. Titremeye başladılar ve eğer onlara bu kadar yakın olmasaydı fark edilmeyecek olan yumuşak, sessiz bir ses çıkardılar.

Bir mırıltı, narin ve memnun.

Şimdi onları tutarken, birdenbire çok küçük, savunmasız ve zayıf göründüler. Artık o kadar da korkutucu değillerdi.

Sanki her çekişte mümkün olduğunca çok kokusunu içlerine çekmek istercesine derin derin nefes alırken kalp atışlarını dinlemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Burunları memnuniyetle homurdandı ve geriye doğru kıvrılan elleri, güvenli ve emniyetli olmak için etinin altına geri dönmek istercesine ona batmaya çalıştı.

Sıcaktılar, Magnar'dan bile daha sıcaktılar. İblisler her zaman çürüyen bir ceset gibi berbat kokarlardı, ama onun karşısında kokusuzdular.

Korkunç bir duygu onu kavradı, midesini ve bağırsaklarını düğümledi. "Delora?"

Magnar onun gözlerinde oluşmaya başlayan yaşları görmüş olacak ki sordu.

"Çok özür dilerim," diye bağırdı, o anda hangisiyle konuştuğundan emin değildi. Son zamanlarda sürekli özür diliyormuş gibi hissediyordu.

Küçük yaratığı daha yakın tutmak için kollarını göğsüne doladı ve yüzünü kollarına gömdü.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı, bu kez onlara, görmezden geldiği ve kaçmaya çalıştığı bebeğine. "Senin tek istediğin annendi ve benim tek düşündüğüm kendimdi. Çok korkmuş ve dünya hakkında kafan karışmış olmalıydı."

Magnar her zaman beni aramaya geldiklerini söyledi.

"Sadece benimle olmak istedin, rahatlamak istedin." Suçluluk duygusu üzerine çökerken ciğerleri hıçkırıqlarla doldu. Delora kendinden utanıyordu. "Sana bakmam gerekiyordu."

Hıçkırıklarını daha da kötüleştiren bir şey yaptılar. Yüzlerini kaldırdılar ve gözyaşlarını yaladılar, sanki bunca zamandır bunu onlar için yapması gerekirken onu yatıştırmak ister gibiydiler.

Magnar sanki ona dokunmaktan endişe ediyormuş gibi parmak uçlarını belli belirsiz onun omzuna koydu. Ellerinden birini kaldırıp Magnar'ın elini sıkıca kavradı, onun kendisini rahatlatmasına, herhangi bir şekilde kendisine dokunmasına ihtiyaç duyuyordu.

Bakışlarını ona çevirdiğinde, gözbebekleri parlak bir flamingo pembesiydi. Kolunu ona dolamak ve onu kendi tarafına çekmek için yaklaştı. Ona sıkıca sarıldı ve hatta onu okşamak için pençelerinin uçlarını saçlarında gezdirmeye başladı.

"Korkmuştun Delora," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

"Ama... korkmayı bıraksaydım, sadece benimle olmak istediklerini görürdüm. Onlar bir bebek. Ne tür ya da hangi tür olduğu önemli değil. Onlar sadece annelerinin rahatını isteyen bir bebek."

Ve korkusunun dağılmasıyla birlikte, onun yerine sevgi çiçek açtı.

Boynuzlarının arasındaki ruh parlardı ve vücudunda hala kömür olan yerler olmasına rağmen, eskisinden daha parlaktı.

"Bunu sürekli söylediğimi biliyorum ama böyle davrandığım için özür dilerim. Tüm bu hataları yapmaya devam ediyorum," dedi ona doğru eğilirken, açgözlülükle kucaklamasını içine çekerek. "Senden kaçıyordum çünkü sen onları benim yerime tutuyordun."

"Sorun değil, benim küçük kuzgunum." Parmak uçlarını sol göğsünün üzerine yuva yapmış ve ona sokulmakta olan küçük yaratığın üzerinde gezdirdi. "Artık her şey yolunda. Önemli olan da bu."

Uzun tilki kuyruğunu sanki sarılmayı derinleştirmek istermiş gibi onun beline doladı. Uzun zamandır dokunmak istediği kabarık kürkü kavradı. Kürkün yumuşaklığı, parlaklığı ve avucunu gıdıklaması onu çok heyecanlandırdı.

Sonra Magnar burnunun ucunu çene kemiğinin altına sokarak onu da ısırdı ve aynı anda her ikisinden de şefkat görmesini sağladı.

Delora kendini hafiflemiş hissetti. Uzun zamandır olmadığı kadar hafif.

Magnar son taşı mutfakta yarattığı çıkıntılı yarığa yerleştirdikten sonra kille kalıcı olarak yerine yerleştirdi. Kaynaklarını neredeyse tüketmiş olduğu için bunun kil gerektiren son şey olduğuna şükretti. Kilin geri kalanının kullanıldığı şömineye baktı.

Şu anda Delora'nın ne zaman yemek yemek istese kullandığı mutfak ocağını bitiriyordu, ancak Delora'nın günde sadece bir kez yemek yediğini fark etmişti. Aralarında geçen bir konuşmadan sonra Delora'nın açlık hissetmediğini, bunun belki de bir Fantom niteliği olduğunu öğrendi ve yemek yeme alışkanlıkları konusunda daha az endişelenmeye başladı.

Uyku alışkanlıkları da daha iyi bir hale gelmişti. Onun küçük yavrularına sarılışını izlediği anıları hatırlayınca gözbebekleri parlak sarıya dönüştü.

Delora artık kâbus görmüyordu. Tıpkı kendisiyle olduğu gibi, onun da yavrularının nefeslerini, kalp atışlarını ve sıcaklığını hissederek uyumayı rahatlatıcı bulup bulmadığını merak ediyordu.

Ayrılmaz bir çift olmuşlardı.

Delora'nın yüz ifadelerinden yayılan mutluluk olmasaydı, bu durum onu dehşete düşürebilir, hatta kıskandırabilir ya da yalnız bırakabilirdi. Bu mutluluğu onunla sık sık paylaşıyor, ona her geçen gün daha da hassaslaşan gülümsemeler veriyordu.

Gözlerinin altındaki karanlık iz kaybolmuştu ve Magnar sık sık onun dudaklarının kendi kendine gülümsüyormuş gibi hafifçe kıvrıldığını görüyordu.

Delora burada benimle mutlu.

Uzun kuyruğu, ayağa kalkmadan önceki düşüncelerinde ahşap zemine çarptı, bunun yerine bacaklarının arkasına dokunduğunu hissetti.

Nihayet ocağı tamamladığı için gururlu bir mırıldanmayla bakışlarını günler önce tamamladığı tezgâhlara ve ardından altındaki kapaksız raflara kaydırды. Onların açık ifadesi hoşuna gitmişti ve üstteki raflar için de aynı şeyi yapmıştı. Kızın bunlara ulaşabileceğinden şüpheliydi ama bunlar onun içindi, böylece kendine ait bir şey istediğinde her seferinde çömelmek zorunda kalmayacaktı.

Mutfak tamamlanmıştı, pencereler camlı ve çerçeveliydi, kapı sağlamdı. Tüm odalar kütüklerden yapılmış geçici kapılarla inşa edilmişti. İleride İblis Köyü'ne döndüğünde bunları daha ahşap kalaslarla değiştirecekti. Dışarıdaki sundurma gibi şömine de tamamlanmıştı.

Geriye kalan tek şey evlerini döşemektir. Bu

Magnar'ın heyecanla beklediği bir görevdi.

Oval bir yemek masasını mı yoksa dikdörtgen bir masayı mı tercih ederdi? Burnunun kenarındaki bir tırnağa dokunabilmek için elini kaldırdı. *Ona düzgün bir yatak yapmak istiyorum.* İçinde rahat edip edemeyeceğini bilmiyordu ama İblis Köyü'nde uyuduğu yatakta rahat görünüyordu. *Onunla birlikte bir yatakta yatmak isterdim.*

Gözbebeklerindeki sarı, mavi görüşüne doğru yükselmeye başlayana kadar yumuşadı. Omuzlarının çöktüğünü hissetti.

Onunla yatamam.

Ne kadar istese de, ne kadar denese de Magnar yapamadı.

Onun yumuşak, dolgun, sıcak bedenini kendi bedeninde hissetmek içini kıpır kıpır etti. Kızın buz gibi elma kokusu zihnini sardığında, büyük ciğerlerinin her çekilişinde onu okşadığında, sonunda nefeslerinin titremeye başladığını fark etti.

O anlarda ona dokunma arzusu güçlendi ve kendini onu sıkarken buldu. Dikişinin arkasındaki hareket o kadar yoğunlaştıkça sıkıyor, göz küreleri koyu mora dönerken kendini dışarı çıkmaya başladığını hissediyordu.

Her ne kadar onun yanında dinlenmek istese de artık bunu yapamayacağını haftalar önce fark etmişti. Delora içinde karanlık bir arzu uyandırmıştı.

Yetenekleri körelmişti. Bilgi edinerek öğrenebiliyordu ama daha zeki değil, sadece daha bilgili oluyordu. Vücudu, duyguları ve düşünceleri üzerinde hâlâ onunla tanıştığında sahip olduğu kontrol düzeyine sahipti.

Boynunun arkasındaki tüyü kaşıdı. *Daha fazla insanlık tüketmeliyim.*

Daha da gelişmek istiyorsa onun türünü yemesi gerekiyordu. Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Kadının kendisinden uzaklaşmasından korkuyordu.

İki elindeki pençelere bakabilmek için elini indirdi, onları köreltebileceğini ama bir gün içinde yeniden keskinleşeceklerini biliyordu. Ayrıca onları çok geriden keserse canı *yanıyor* ve hatta kan sızıyordu. Magnar bir çözüm bulmak için her şeyi denemişti, hatta acı verici olanları bile.

Ama Magnar kendine güvenemeyeceğini biliyordu.

Onun bedenini çoktan sakatlamıştı. Her zaman arzularının merhametine kalmıştı, dokunaçlarını hâlâ kontrol edemiyordu.

En son verandanın merdivenlerindeyken onu reddetmişti ve bunun nedeninin onu inciteceğinden endişelenmesi olduğunu biliyordu. Ona bunu yapmayacağına dair kesin bir söz veremezdi.

Ayrıca bunun için ona hiç yaklaşmamıştı.

Magnar kendine kızgın bir şekilde oflayıp puflayarak karanlık düşüncelerini bir kenara itti ve evden çıktı.

Dün yağmur yağmıştı, bu yüzden evlerinin arkasına doğru ilerlerken toynakları çamurlu zemine battı.

Ancak, o bahçede değildi.

Onun yerine elma ağacına çıkmış, ayaklarının ucuna basarak yüksekteki meyvelerden birine uzanmaya çalışıyordu - yavrularını taşıırken çoğunu yemişti. Parmak uçlarına kadar sıçradığında parmak uçları bir elmanın engebeli dibini sıyrdı.

Magnar elmaya ulaşmak için Delora'nın arkasından yaklaştı ve ona çarparak irkilmesine neden oldu. Elmayı ağaçtan kolaylıkla kopardığı sırada Delora ona döndü.

Ona dönmesi iki şeyi açığa çıkardı.

Delora'nın ellerine ve yüzüne boyalar bulaşmıştı ve yavruları göğsüne yaslanmıştı.

Başlarını kaldırıp ona doğru havayı kokladılar. Sonra onu selamlamak için hareketlendiler ve Magnar, yavrularının uyanık, enerji dolu ve bir şeyleri rahatsız etmek ister gibi her tarafına sürünmek istedikleri belli olduğunda kolunu uzattı.

Yavruları sadece ona bağlıyken uyurdu ama ona sarıldığında canlanırdı.

Sık sık Magnar'ın tüylerini çekip çıkarırlar ve sivri ağızlarıyla onları *uyuştururlardı*. Çok az acı verdiği için aldırmazdı ve her zaman onları yeniden çıkarırdı. Ancak, yavruları bir keresinde onu tamamen kopardığında oldukça tuhaf görünüyordu. Daha sonra uzun kürkünü çekip çıkarmaya çalıştılar - ki bu çok daha acı vericiydi.

Bu tekrar yaşanmaya başlamadan önce onları Delora'ya geri verirdi.

"Bana aç olduğunu söylemeliydin," dedi, yavruları kolunda emeklemeyi bitirdiği sırada ona bir parça meyve uzatarak. "Senin için alırdım."

"Kendim için bir şeyler yapabilirim." Yanakları pembeleşmişti ve alt dudağını dişledi. Başparmağını avucundaki kırmızı, parlak elmanın üzerinde gezdirdi. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Ama sana yardım etmek istiyorum, Delora. Senin için bir şeyler yapmak istiyorum."

Nedense yanakları daha da parlaklaştı. Yine de başını salladı. "Tamam. Bir dahaki sefere yardımını isteyeceğim."

Sonra utanıyormuş gibi başını öne eğerek bahçeye doğru yürüdü. Aynı anda elmadan bir ısırık aldı, gürültülü, ıslak bir çıtırtı sesi kulaklarını doldurdu, sonra resminin önünde durup baktı.

Çatının üst kenarı boyunca, yağmurun resme çarpmasını engellemek için çivilediği bir bez vardı. Şu anda yan tarafa yuvarlanmıştı ve kısmen görünmesini engelliyordu.

Delora sessizce, "Neredeyse bitirdim," diye mırıldandı, çünkü onu bahçenin içinde takip etmişti.

"Şaşırmadım," diye cevap verdi, arkasında durup çalışmalarına bakarken. "İblis Köyü'nden döndüğümüzden beri bunu çiziyorsun."

Delora gülümseyerek başını ona çevirdi.

Sonunda ona gelerek istediğini elde etmişti ve daha önce hissettiği tüm endişe onun ifadesi altında eridi. O anda onun memnuniyetini görmeye, ona dokunamasa da hâlâ onun olduğunu, burada olmak istediğini ve mutlu olduğunu hatırlatmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu asla bilemezdi.

"Beğendin mi?"

Artık resmi neredeyse tamamlandığına göre, tek boynuzlu atın arkasında büyük bir şelale olan bir tarlada durduğunu görebiliyordu. Şelalenin iki yanındaki ağaçlardan bir gökkuşağı uzanıyordu ve gökyüzü ya şafağın başlangıcı ya da alacakaranlığın yıkamasıyla aydınlıktı.

"Çok renkli," diye yanıtladı Magnar takdîrkâr bir ses tonuyla. "Daha önce hiç bu kadar rengi bir arada görmemiştim."

Rahatlamış yüz hatları parlak bir gülümsemeye dönüştü, dudakları aralandı ve ona doğru eğilip sarıldı. Elleri boyayla kaplı olduğu için kollarını ona dolamadı ama onun yerine dirseklerini içeri bastırdı.

Magnar kollarını başının arkasından geçirip kalçalarını tutarak ve burnunun ucunu şefkatle saçlarının tepesine çarparak onun kucaklamasına karşılık verdi.

"Teşekkür ederim. Hoşuna gittiğine ve bunu yapmak istememe aldırmadığına gerçekten sevindim. Kabul edildiğimi hissetmek gerçekten çok güzel."

Magnar bunun nasıl bir his olduğunu anlıyordu çünkü o da kendisi için aynı şeyi yapıyor gibiydi ama aynı zamanda Magnar'ın bunu ona söyleyecek kadar böyle hissetmesinden dolayı kendisiyle gurur duyuyordu.

"Seni her zaman kabul edeceğim,

Delora." Başkalarının nasıl kabul etmeyeceğini anlamıyordu.

Sarılmaktan geri adım attı ve adam onun devam etmek için sabırsızlanmaya başladığını görebiliyordu.

Eliyle ileriye doğru bir işaret yaptı. "Ev nasıl?

Eminim sen de neredeyse bitirmişsindir."

Bir boya fırçası almak için eğildi ve ona yumuşak kıçının cömert kıvrımlarını gösterdi. Magnar dişlerinin dışını yaladı. Kendini bakmaktan alıkoyamıyordu, özellikle de bir o yana bir bu yana

kipırdanıp onu kışkırttığında. Ayrıca birkaç dakika önce ona doğru bastırıldığını da hissetmişti, bu yüzden ona arkadan çarpmıştı. Aralarında bir temas olması için her türlü nedeni yaratıyordu.

açlıktan ölüyordu.

Pençelerini o etli, yuvarlak, dolgun arka tarafa geçirmek istiyordu. Onu sıkıca kavramak ve ıslak sıcağına tekrar çarparken kendisine doğru itmek istiyordu.

Kadın ayağa kalkarak adamın görüşünü çaldı ve adam boğazını temizlemek zorunda kaldı. Temkinli bir şekilde geri adım attı.

Ona zarar vereceksin. Zihninin bu düşüncelere kapılmasına ve kendini daha da derine çekmesine izin veremezdi.

Hızlanan kalp atışlarını sakinleştirdikten sonra nihayet, "Tamamlandı," dedi. "Geriye kalan tek şey onu döşemek."

Boyamakta olduğu gökkuşağındaki bir kırmızı darbeyi sanki orijinal derinliğini beğenmemiş gibi derinleştirdi ve sonra aynı rengi alacakaranlıkta mor bir bulutun etrafındaki gökyüzüne işlemeye başladı.

Kaşları konsantrasyonla gerildi. "Bu eğlenceli olacak."

Kızın yüz hatlarını böyle buruşturması çok hoşuna gidiyordu. Küçük burnu kırışıyor, kaşları çatılıyor, gözleri kısılıyor, dudakları büzülüyordu. Onu izlemekten hoşlanmasının nedenlerinden biri de buydu.

Umarım bunu yapmaya devam eder. Magnar onun evlerinin her santimini rengârenk boyamasını isterdi. Daha yükseğe uzanabilmek için onun omuzlarına binmek zorunda kalsa bile, Magnar onun ağırlığını taşımaktan ve çalışmasını izlemekten zevk alırdı.

"Belki bana bir-" sözleri, her ikisi de yakınlarda bir kahkaha duyunca kısa kesildi. "Orpheus ve Reia burada," dedi Magnar, yaklaşmakta olan kokularını ancak rüzgar ters yönde fırçalıyor.

Elini ağaçlara doğru uzatırken yüzünde beliren şaşkınlık onu şaşırttı.

Geri döneceklerini düşünmedi mi?

Yavrularıyla son karşılaşmalarından sonra onun bu konuda endişelendiğini fark etmemişti. Birkaç dakika sonra hem Orpheus hem de Reia ortaya çıktı. Reia hayalet formundaydı. Magnar, sihirli çemberinin koruması altında olduklarını düşününce bunu tuhaf buldu. Reia çemberin içine girdiğinde genellikle fiziksel olarak değişirdi.

Orpheus bir sepet taşıyordu, şüphesiz içinde onlar için yiyecek ve çeşitli eşyalar vardı. Nadiren elleri boş gelirlerdi.

Bahçeye yaklaştıklarında Delora, "Geri dönmüşsünüz," dedi.

Boya fırçasını boya kabına yerleştirdi ve onlara doğru yürüdü. Magnar da yaklaştı, yavrularının gömleğinin içinde süründüğünü hissediyordu.

Reia dudaklarında bir espri kıvrımıyla, "Tabii ki yaptık," dedi. "Beni korkutmak için ısırın bir bebekten çok daha fazlası gerekecek."

Orpheus küçük bir hırıltı çıkardı ve küreleri bir anlığına kırmızıya döndü. Hemen ardından her zamanki sakin maviliklerine döndüler.

Magnar başını diğer tarafa eğerek, "Sen buna karşısın," dedi.

Yavrularının gömleğinin içinde hareketlerini durdurduklarını ve yeni gelenleri dikkatle dinlediklerini hissetti. Magnar, gömleğinin içinde oldukları için Reia ve Orpheus'un kokusunu alabileceklerinden şüpheliydi. "Karşı değilim," diye tersledi Orpheus. "Sadece onun adına temkinli davranıyorum çünkü tehlike söz konusu olduğunda."

Reia şarkı söyler gibi bir sesle, "Elbette var," dedi, gülümsemesi geniş, bilmiş bir sırıtışa dönüştü. "Huysuz, *küçük* Duskwalker'ın yakınında olmamızın sorun olmayacağını öğrenene kadar fiziksel

olarak dönmeyeceğim."

Yavruları, gömleğinin açık V'sinden başını uzattı ve Orpheus'a doğru havayı koklamaya başladı.

Reia cesurca hayalet formuna yaklaştı ve onlara baktı. Sanki görmesine daha çok yardımcı olacakmış gibi göz kapaklarını kısarak elini düşünceli bir ifadeyle dudaklarına götürdü

ifade.

Onu incelerken, "Sizin gibi yüzen göz küreleri yok," dedi.

Koklaması daha da hızlandı ve Magnar yavrularının kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu. Magnar nedenini bilmiyordu, önünde Reia'nın kokusunu alamayacağını düşünüyordu.

"Onlar," diye düzeltti hem Magnar hem de Delora aynı anda.

İkisi de aynı anda konuştukları için şaşkınlıkla başlarını çevirip birbirlerine baktılar. "Onlar mı?" Reia dudaklarını büzerek kaşlarını çatı.

"Duskwalker'lar bir insanı yiyene kadar bir cinsiyete sahip olmadıkları için, bu onları bebekken çift cinsiyetli yapar. Bu yüzden onlar ya da onlar diyoruz," dedi Delora ona.

Reia omuz silkti. "Sanırım bu adil. Onlara henüz bir isim bulamadın mı?"

İkisi de cevap veremeden, yavruları Magnar'ın gömleğinin dışına sürünerek çıkmayı başardı. Göz açıp kapayınca kadar ve Magnar'ın tepki vermesinden çok daha kısa bir süre içinde, yavruları tiz bir çılgılık attı ve Orpheus'un üzerine atladı.

Gözlerini hızla kırıştıtırırken irkilerek geri adım atan Reia'nın içinden geçip gittiler. Orpheus'un sepeti tutan koluna yapışarak ön kolunu ısırdılar.

Orpheus acı içinde homurdandı ve kolunu sertçe sallayarak yavrularını üzerinden attı. Sepet yere düşmüştü.

"Özür dilerim," diye homurdandı Orpheus, belli ki öfkesini zar zor kontrol ediyordu. Gözbebekleri beyaz yerine kırmızıya dönmüştü ve kanayan kolunu kapatırken o kadar da üzgün olmadığını gösteriyordu.

Magnar kendi uyarı hırıltısını çıkardı ama onun dışında *çok da* üzülmedi. Yavru Mavka temelde yok edilemezdi ve Magnar'ın toynaklarının altına girmeyi sevdiği için kazara üzerine basıldığında bile acı hissetmiyor gibiydi.

Yavruları ağzındaki kanı kusarak yüzüne ve diline sürdü. Yüzlerini çimenlere sürterek, sanki gerçekten iğrenç bulmuşlar gibi ondan kurtulmak için çaresizce çabaladılar.

Kendi türlerinin tadını sevmeyizler.

Magnar onları almaya giderken neredeyse kıkırdayacaktı.

Mavka hiçbir zaman birbirini yemekle ilgilenmemişti. Öfke hiçbir zaman açlığı tetiklememişti, sadece savaştıklarında hükmetme ihtiyacı duyuyorlardı.

Sanki onun yaklaştığının kokusunu almışlar gibi, yavruları Magnar'ın uzanan ellerinden kaçıp sepete doğru koşmaya başladılar. Kumaşın altını kazdılar, küçük bacakları dışarı sarkarken istedikleri şeyi bulmak için içine tırmandılar.

Orpheus'a saldırmıyorlardı. Magnar rahatça kıkırdama isteğine güçlkle karşı koydu. Yine korkunç bir şey olmak üzere olduğunu düşünüyordu.

Kamış sepetin içinde bir şeyler yiyorlardı ve Magnar sepetin yanına çömelip temizlenmiş geyik eti kokusunu alabildiği şeyi yemeyi bitirmelerini bekledi.

"Bizim için ava çıktın," diye yorumladı, küçük yavrusunun ilk kez yemek yemesini mutlulukla izlerken. Orpheus da izlemek için yaklaştı.

"Delora'nın hâlâ aç olabileceğini düşündük, ama onun yanınızda görünmesi ama bebeğin görünmemesi durumunda ayrılma riskini almak isteyip istemeyeceğinizden emin olamadık."

Magnar bu riski hiç düşünmemişti. Sadece ikisinin de yanından ayrılmak istememişti - özellikle de şimdi o ve genç çocuk ayrılmaz bir ikili olmuşken. Onları birlikte izlemekten keyif alıyordu. Onlar onun... *aylesiydi*. Onlara değer veriyordu ve bir an bile onlarsız kalmak istemiyordu.

İstedikleri her şeyi yediklerinde, yavrusu sepetten tırmanıp sırtlarına oturdu. Dillerini çalıştırırken açıp kapattıkları garip ağızlarını şapırdatarak yaladılar.

Sonra, gözlerinin önünde, yavrusu aniden büyüdü.

Bir zamanlar Delora'nın tek eline sığan şey, şimdi onunkine mükemmel bir şekilde sığacak kadar büyümüştü. Üzerlerinde hiçbir şey büyümedi, neredeyse aynıydılar, sadece daha büyüklerdi.

"Büyümüşler!" Delora bir adım daha yaklaşırken nefesini tuttu.

Yavruları Delora'ya doğru koşarken tiz bir çığlık attı. Delora bir an tereddüt etti, onların yanında temkinli davranmak akıllıcaydı ama yavrular onun önünde dönüp Orpheus'a hırladılar. Yavruları, ayaklarından birinin üzerinde durana kadar geri çekildi.

Delora bir kahkaha attı ve onları kucağına almak için eğildi. Orpheus'a hırlamaya devam ettiler, ara sıra kabuğa benzer sesler çıkarıyorlardı.

"Beni korumaya mı çalışıyorsun?" Delora yanağını onlarınkine yaslayarak sordu. "Çok tatlısın ama sen biraz küçüksün."

Orpheus düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Belki de geçen sefer bu yüzden saldırmışlardır." "Sadece bizi tanımıyorlar," diye ekledi Reia, fiziksel olarak dönmeden önce.

"Reia," diye uyardı Orpheus.

Yaklaşırken onu görmezden geldi.

"Alabilir miyim?" Reia parmaklarını korumak için yumruk yaptığı eliyle genç kıza doğru uzandı.

"Elbette." Delora omuz silkti. "Isırılma ihtimaline karşı cesur olmak istiyorsan." Delora onları sıkıca kavradığından emin oldu.

Magnar ve Orpheus her iki dişinin etrafını sarmış, bir şeyler ters giderse müdahale etmeye hazır bekliyorlardı. "Merhaba ufaklık," diye selamladı Reia, koklamalarına izin vermek için elini yaklaştırarak.

Umursamadılar. Ne yaptığını, kim olduğunu ya da güvende olduğunu bilmiyorlardı. Sadece Delora'nın kollarında özgür olmak için kıvranan onu uzaklaştırmaya devam ettiler.

Reia parmak eklemlerinin kenarlarını burunlarının üzerinde gezdirmeye cesaret ederek, onlara dokunan kokunun nazik olduğunu ve canlarını yakmayacağını bilmelerini sağladı.

Birkaç vuruştan sonra çırpınışları hafifledi ama hırıltıları dinmedi.

"Onlara isim verdin mi?" Reia ısırılmadan önce elini hızla geri çekmek zorunda kaldı.

Kolunu indirdi, belki de bunun şimdilik yeterli bir başlangıç olduğunu düşünüyordu. O ve Orpheus onları biraz uzaklaştırdıktan sonra sakinleştiler. Ancak, Delora'ya doğru koruyucu bir şekilde kıvrılırken çıkardıkları hırlama ve inleme seslerinden hâlâ sıkıntılı oldukları belliydi.

"Sanırım öyle." Bronzlaşmış yanaklarında bir parça pembelik belirmeye başladı.

"Yine de emin değilim." Magnar'ın gözbebekleri sevinçten parlak bir sarıya döndü.

"Onlara bir isim koydun mu?"

Delora'nın yüzü daha da kızardı, öyle ki kızarıklık kulaklarının üzerinden boynuna ve göğsüne doğru yayılmaya başladı. Alt dudağını ısırды, gözleri etrafta gezinirken onlarınkiyle buluşmayı reddediyordu.

"Lütfen bana gülmeyin." Kimse bir şey söylemeyince, merakla bekleyerek derin bir nefes aldı. "Fyodor."

"Fyodor?" Yanlarına geldi ve yavrusunun başının üst kısmını parmak uçlarıyla dikkatlice okşamaya başladı. "Bu ismin de bir anlamı var mı?"

Magnar adının koruyucu anlamına gelmesini seviyordu. Delora'nın onu böyle görmesi hoşuna gitmişti. Delora'nın da yavrularının ismi üzerinde bu kadar düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Başını salladı. "Evet. Tanrı'nın hediyesi demek."

"Onların bir Tanrı hediyesi olduğunu mu düşünüyorsun?" Tüm varlığına bir sıcaklık yayılırken

gözbebeklerine pembe bir ışık yayıldı. "Böyle değerli olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Beğendin mi?" diye sordu cevap vermek yerine, herkesin dikkatli bakışlarından rahatsız olmuştu.

Onu.

"Evet. Hem de çok."

"Fyodor, ha?" Reia sırtarak Magnar'ın etrafına bakmaya çalıştı, böylece yavrularına bakabilecekti. Sonra sepete doğru bir adım attı ve içine bakmak için açtı. "Görünüşe göre Fyodor aç bir çocuk. Senin için getirdiğimiz tüm eti yemişler." Sonra içini çekti. "Ama tek bir sebze bile yok. Yeşilliklerden kaçınan diğer çocuklar gibi olacaklarını düşündüm."

Magnar onun şaka yapıp yapmadığını bilmiyordu, Mavka'nın böyle şeyler yemeyeceğini biliyor olmalıydı.

"Sence o haklı mı Magnar?" Delora'nın gerginliği ve belki de neşesi, kara kaşlarının arasında endişeli bir kırılganlık yayılırken azaldı. "Normal bir bebek gibi yemek için hiç ağlamadılar ama aç olabilirler mi?"

"Eğer Mavka iseler, o zaman her zaman aç olacaklardır," dedi Orpheus kesin bir ifadeyle.

Delora beklenti içinde Magnar'a baktı, sanki Magnar'da aradığı cevaplar yokken Magnar'da varmış gibi. Magnar ensesini kaşdı. Orpheus haklıydı, Fyodor her zaman aç olacaktı.

Ancak. "Belki de onları ava götürmeliyiz."

Magnar, Peçe'nin sık ve tehlikeli ormanında yürürken Fyodor'u tutmak zorunda kaldı. Fyodor küçük inilti çıkarıyor, o anda Hayalet formunda olan Delora'yı aramak için havayı kokluyordu.

"Sorun yok, Fyodor," dedi onları rahatlatmak için. "Ben buradayım."

Sesleri hafifledi ama zar zor. Onun kokusunu alamamak hoşlarına gitmiyordu.

Magnar onları uçuşumun kenarındaki en güvenli yollardan birine yönlendirerek uzun ve hızlı adımlarla tırmanmalarını sağladı. Delora sadece havada durmak zorunda olduğu için ona ayak uydurabiliyordu.

"Nereden fırlatıldığımı merak ediyorum," diye mırıldandı Delora sessizce.

Magnar yan gözle ona baktı ve üzgün ya da kederli görünmediğini fark etti. Etrafına bakarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

İyileşiyor. Zihnini rahatsız eden her neyse azalıyordu ve bu Magnar'a memnuniyet veriyordu. Bunun kendisi sayesinde olabileceğini umuyordu.

Bu, kendi türünün onu ölmesi ya da İblisler tarafından yenmesi için Peçe'ye atmış olmasına öfkelenmediği anlamına gelmiyordu. Ona karşı zalimce davranmışlardı.

Eğer Cadı Baykuş onu bana bırakmasaydı, onunla tanışma şansını asla elde edemezdim.

Fyodor'u da kollarında tutmayacaktı ve onları orada görmekten hoşlanıyordu.

Magnar, yaşadığı tüm korkunç şeyler için bazı açılardan minnettar olduğunu hiç paylaşmamıştı. Bunlar ona ulaşmak için talihsiz birer basamaktı.

Bunun bencilce olduğunu biliyordu.

Bu şekilde düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu.

Ama onlar olmasaydı, ona ruhunu veremezdi.

Uçuşumun tepesine ve dünyanın insan tarafına ulaştıklarında Magnar, çoğunlukla düzensiz olmasına rağmen karın zemini kapladığını gördü. Sonbaharın sonlarına doğru dünya donmaya başlamıştı.

Burun deliğinden temiz nefesler yerine buğulu nefesler geliyordu.

Önlerinde, Peçe'nin sık ve tıknaz ormanına hiç benzemeyen, cılız ve birbirinden daha çok ayrılmış ağaçlar uzanıyordu.

Magnar yolculuklarına liderlik etmeye başlarken, "Artık katı dönebilirsin Delora," dedi.

Delora uçuşumun kenarına bakmak için başını omzunun üzerinden çevirdi. "Hâlâ çok yakın değil miyiz?"

"Gündüz vakti." Magnar yukarıdaki yaprakların arasından parıldayan parlak güneş ışığına baktı ve onun hafif sıcaklığını hissetti. Bunun kendisini ısıtmasına izin verdi. Yüzey dünyasını ne kadar sevdiğini sık sık unutuyordu. "Yakınlardaki gölgelerde gizlenen İblislerin kokusunu alamıyorum ve ışıktaki uçuşum duvarlarına tırmanamayacaklardır."

Onun cevabı üzerine Delora fiziksel olarak döndü ve yüzünü güneşe doğru çevirdi. Dünya şu anda soğuktu, bu yüzden uzun giysiler ve botlar giydiği için minnettardı.

Yine de Fyodor kollarında debelenirken hafifleyen küçük bir ürperti duydu ve onları tutmak için aldı.

Onların sıcaklığı onu ısıtacak.

Şimdi sıra işin zor kısmındaydı. Magnar'ın ormana doğru ilerlerken ve Peçe'den uzaklaşırken etraflarında olanlara karşı *tüm* duyularını açık tutması gerekecekti.

Hayvanlar içgüdüsel olarak sınıra yakın bir yerde durmama eğilimindeydi. Yüzlerce yıl onlara Peçe'ye yaklaşmanın kesin ölüm anlamına geldiğini öğretmişti ve kış uykusuna yatan hayvanlar bunu çok uzak yerlerde yapıyordu.

Sabahın büyük bir kısmı ve gün ortasına kadar yürüdükten sonra yeterince derine indiklerinde Magnar, bölgede küçük Mavka'nın yemesi için uygun olabileceğini düşündüğü bir şeyin potansiyel kokusunu yakaladı. Çalılıkların hemen ötesinde, şırıl şırıl akan bir derenin sesi hassas kulaklarını doldurdu. O tarafa doğru yöneldi,

Hayvanların hareketli su kütlelerinin etrafında toplanma eğiliminde olduğunu bilerek.

Yakınlarda küçük bir geyik sürüsünün kokusunu almıştı ama bunun Fyodor'un yemesi için fazla büyük olabileceğini düşündü. Bir de tilki vardı, onu avlamayı düşündü ama yanında getirdiği iki narin canlıyı tehlikeye atmak istemedi.

Bana ruhunu verdiğinden beri avlanmadım.

Akılsız bir canavara dönüşmemeyi ve kana susamış bir şekilde ormanda hayvanları kovalamaya başlamamayı umuyordu.

Gözbebekleri bir an için kırmızımsı pembe renkte parladı. *Delora'nın beni böyle görmesini istemiyorum.*

Hayır, elde etmesi daha kolay bir şey bulmayı tercih ederdi.

Magnar ikisini de toprağın altında yuva yapan hayvanların kokusunu alabileceği bir yere getirdi. Ağaç köklerinin oluşturduğu kemerlerin arasında, toprakta sadece iki santim genişliğinde küçük bir delik açılmıştı. Pantolonunun kirlenmesini umursamadan dizlerinin üzerine çömeldi, böylece pençeleriyle o deliği daha da büyütebilecekti.

Delora'ya doğru toprak savurmamaya dikkat ediyor, elbisesine bir leke bile bulaşmasını istemiyordu.

Tam kolunu artık daha büyük olan giriş deliğine uzattığı sırada, yumuşak rüzgârların yönü değişti. Ona doğru bir koku uçtu.

Magnar hızlı koklamalarla onları incelerken durakladı.

Yakınlarda insanlar var. Havada geyik kanı kokusu da alabildiğine göre büyük olasılıkla avcılar.

Geçmişte Magnar insanlardan ziyade kan kokusuna çekilirdi, kanayan et beynini oyan bir dizi pençe gibi zihnini kavrardı. Eğer insanlar onu görüp dehşet içinde kaçarlarsa, kana susamış, açlıkla dolu zihni onun yerine daha cezbedici olan kokuya odaklanırdı.

Magnar geçmişte insanlarla beslendiğinde, bu genellikle bir seferde en az iki kişi olurdu. Birbirlerine karışan kokularını asgari düzeyde tutmak için kasabalarını nadiren büyük gruplar halinde terk ederlerdi.

Artık açlık hissetmediğinden, bu şeyler artık ilgisini çekmiyordu. Bunun yerine, sadece onları not aldı. Söyleyebildiği kadarıyla, Fyodor'a başka bir yiyecek kaynağı bulmak için bu yuvayı terk etmesini gerektirecek kadar yakın değillerdi.

Magnar bir geyiğin hırıltısını duydu ve geyik kanı kokusu yoğunlaştı.

Başını Delora'ya çevirdi. *Görünüşe göre Fyodor'un burnu benimki kadar iyi değil.* Ve onun da koku alamadığını söyleyebilirdi.

Onu endişelendirmek istemiyorum.

Herhangi bir insanın bağırıldığını ya da onlara doğru geldiğini duymadığı için - genellikle beceriksiz ayak sesleriyle oldukça gürültülü olurlardı - ona söyleme ihtiyacı hissetmedi.

Yuvanın içine uzandı ve pençeleri tüylü ve hareketli bir şeye değdi. Sıkıntılı gıcırtilar duyuldu. Delora'nın üzülmediğinden emin olmak için gözlerini ondan ayırmadı.

Kolunun büyük bir kısmının bulunduğu oyuk deliğine doğru eğilirken onları duymuyor gibiydi.

içinde kayboldu. Yüzü ilgiyle doluydu, güvende olduklarından emin olmak için Fyodor'u sıkıca tutuyordu.

Kolunu, omzunun top yuvası yuva açıklığına sıkıca bastırılana kadar daha derine iterek, elinin üzerinden ve parmaklarının arasından atlayan çok sayıda yaratıktan birini yakalamaya çalıştı.

Sonunda birini yakaladı ve kolunu geri çekerek vahşi, kahverengi bir tavşanın arka bacağına tutundu. Tavşan onun pençesinde kıvranırken ciyakladı.

Fyodor yeni kokuyu içine çekerek havayı kokladı ama başka bir şeyle ilgilenmedi.

"Gerı dönmek ister misin?" Magnar, onu öldürmesini izlemekten rahatsız olup olmayacağından emin olamayarak sordu.

Delora omuz silkti. "Bu Fyodor için biraz fazla büyük görünüyor."

Magnar onu inceledi ve yavrularıyla hemen hemen aynı büyüklükte olduğunu fark etti. Belki de bu kadar küçük bir yaratığın midesi için fazla büyüktü ama orman farelerini yakalamanın daha zor olduğunu öğrenmişti. Yuvaları onun uzanamayacağı kadar küçüktü ve büyük parmaklarının boşluklarından kolayca kaçabiliyorlardı.

Delora'nın yavrularını beslemeyi tavşana yapacaklarından daha çok önemsedığını anlayınca, elini tavşanın başına doladı ve boynunu kırarak acısız ve çıgıksız bir şekilde ölmesini sağladı.

"Eğer hepsini yemezlerse, hepsini yememiş olurlar."

Magnar, geri kalanını eve götürmek istemeleri durumunda diğerlerinin kaçmasını engellemek için yuvanın ağzını toprak, kar ve sopalarla kapattı. Yanlarında götürmek isteyecekleri bir şey bulmaları ihtimaline karşı bir çanta taşımayı tercih etmişti.

Tavşanı büyük bir kar parçasının hemen yanındaki çimlerin üzerine bıraktı ve çömelerek geri çekildi. Eliyle işaret etti.

Delora, protesto etmek için çaresizce annelerine sarılan Fyodor'u üzerinden çekmek için çabaladı. Onları ayırmayı başardı ve tavşanın yanına, yere koydu.

Fyodor, yavaşça tavşanın yanına gitmeden önce, yarık burun delikleri açılıp kapanarak başlarını her birine doğru çevirdi. Merakla onu kokladılar.

Ona çarptılar, pençelediler, sonra üzerine bastılar ve sonunda vücuduna binerek üzerine oturdular.

"Neden yemiyorlar?" Delora kaşlarını gererek mırıldandı. "Belki de anlamıyorlar."

Magnar pençesiyle hayvanın tüylü etini delerek karnını hafifçe açtı.

Yeni kanla dolmuş havayı bir kez kokladı ve Fyodor üzerine atladı. Kıpırdamaması için vücudunu pençeleyerek arka ayaklarından birini ısırđılar. Gizli güçlerini göstererek kolayca koparana kadar çektiler. Sonra başlarını geriye doğru kaldırdılar, çenelerini şaşırtıcı derecede geniş açtılar ve onu bütün olarak yutmaya başladılar.

Magnar ve Delora, Fyodor'un her bir uzvuyla bunu yapmasını birlikte izlediler. Delora bunu rahatsız edici, belki de duyulabilen yırtılma, kopma ve höpürdetme sesleriyle birlikte iğrenç bulmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Fyodor'un ağzı uzun gövdesini içine almak için ardına kadar açıldı ve başını içeri sokmadan önce onu tamamen yuttu.

Hiçbir şey yenmeden bırakılmadı, sanki tavşanın büyüklüğünün kendilerinininkine denk olması önemli değilmiş gibi. Sadece emilmişti.

İşlerini bitirdikten sonra, ağızlarının içini şapırdatarak, yere oturdular.

Bacakları önlerinde yayılmıştı. Sonra başlarını önce Magnar'a, sonra da Delora'ya çevirdiler ve neredeyse geçirerek kıkırdamaya benzeyen mutlu bir tiz ses çıkardılar.

Delora gülerken Magnar kıkırdadı, ikisi de daha önce onlardan böyle bir ses duymamıştı.

Fyodor'un yüzü Delora'ya dönükken, boyutları anında değişti. İki kat daha büyüdüler.

En garip kısmı bu değildi.

Uzanmış arka ayakları tamamen başka bir şeye dönüştü, Magnar tavşana benzediklerini fark edene kadar ayakları neredeyse daha uzundu. Vücutlarının her yerinde kemikler oluşmaya başladı, omurgalarının omurları, bacak kemikleri ve ayak parmakları gibi her biri derilerinin koyu gri etinde görülebiliyordu. Elleri blob gibi değil, gerçek bir şekle dönüştü, sırtları kemikleri ve parmakları ortaya çıkardı. Gövdelerinin etrafında, göğüs kafesleri etlerinin arasından yükselmeye başladı, hatta göğüs kafesleri ve omuzları bile görülebiliyordu.

Sonunda başlarının üstünden beyaz bir çıkıntı oluşmaya başladı ve yavaşça kalkarak, dişleri olan bir tavşan kafatası ortaya çıktı - bu da onu ilk yedikleri tavşandan daha yırtıcı gösteriyordu. Magnar'ın sahip olduğu daha keskin köpek dişleri birbirine daha yakındı ve neredeyse burnunun ucuna oturmuşlardı.

Yeni burunlarından bir huff çıkardılar.

Çıkardıkları ses yeniydi, daha çok *viyaklamaya* benziyordu ve sonra mırlamaya başladılar. Delora'ya gitmek için döndüler.

Ta ki yeni oluşan kafatasları vücutlarına göre çok büyük olduğundan yana doğru sarkmaya başlayana ve vücutlarının geri kalanıyla birlikte yere yığılana kadar.

Fyodor, kendi başlarının ağırlığını tek başlarına taşıyamadıkları için tedirgin oldu. Yana doğru sürünmeye çalışırken onu geriye doğru sürüklemeye başladılar, paletli ayakları kendi kendilerine tökezliyordu.

Fyodor toprak ve kar karışımında gözle görülür bir iz bıraktı.

"Zavallı bebeğim." Delora onları yerden kaldırırken kahkahalarını bastırmaya çalıştı. "Belki de kafayı yemene izin vermemeliydik ama kafatasının büyüyeceğini düşünmemiştim!"

Fyodor'un başı arkaya doğru eğilerek boynunu ortaya çıkardı ve Delora da onu kaldırdı. Omurganın altındaki yeni, yuvarlak tüf kuyruğun kıkırdadığını fark etmemiş gibiydi.

"Birdenbire kemiklerinin çıkacağını ya da gerçekten katı hissedeceğini de düşünmemiştim. Şimdi çok daha ağırsın!"

Magnar bu deneyimden ne kadar etkilenmiş olsa da, vücudunun bu şekilde şekillenmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu. Toynaklarına baktı ve Cadı Baykuş'un onu önce bir geyik bacağıyla besleyip beslemediğini ve bacaklarının bu yüzden bu hale gelip gelmediğini merak etti.

Başka hangi hayvan parçalarından oluşuyorum?

Belli ki kafatasını kazanmak için bir tilki yemişti... ve bir geyiğin boynuzlarını. Ama önce hangi bedeni yedi? Hangi elleri? Magnar, vücudunun büyük bir kısmı tüylerle kaplıyken, üzerinde büyüyen kürkün bir kısmının tilki olduğunu biliyordu.

Fyodor'un bana benzemesini istedim. Kalbinin bir parçası battı. *Tilkiyi avlamalıydım.*

Tavşanı tamamen emeceklerini ve fiziksel özelliklerini almaya başlayacaklarını bilseydi, farklı bir karar verirdi. *Bilseydim.*

"Çok şirin görünüyorlar!" Delora yüksek sesle ciyaklayarak Fyodor'u yaklaştırdı, böylece yanağını beyaz tavşan kafatasının tepesine bastırarak onları kucaklayabildi. "Senin ve Orpheus'un kafatasları olduğu için hepinizin yırtıcı hayvan kafataslarına büründüğünü sanıyordum."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ama hayal kırıklığı, Delora'nın ellerini tutarken ne kadar heyecanlı görüldüğüyle hafifledi.

Kollarında çok daha büyük bir çocuk. Hatta bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Magnar'ın içini ısıtan ve gözlerinin morarmasına neden olan parlak bir gülümsemeyle yüzünü ona çevirdi. *Bana böyle bakması hoşuma gidiyor.* Zorlayıcıydılar, hatta bağımlılık yapıyorlardı.

Kız onun yanından geçerken düştü.

Ağaçların arkasından kendilerine bakan bir geyik bulmak için eğildi. Sırtına bir ok saplanmıştı ve sanki hareket ederse orada olduğunun anlaşılmasından korkuyormuş gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

Magnar, Fyodor'un yeni değişikliklerine ve Delora'nın heyecanına o kadar dalmıştı ki, etraflarını dinlemiyordu.

Yarasından akan kan büyük ölçüde kurumuştı, bu da insanların onu vurmasının üzerinden epey zaman geçtiğini gösteriyordu. Neyse ki Fyodor'u aç bir öfkeye sürüklemeyecek kadar uzaktaydı.

Dolu da olabilirler. Magnar, rahatlatıcı bir kokuyu bilmek dışında onların sahnesinde olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Büyük ihtimalle Cadı Baykuş'un.

"Sırtında bir ok var," dedi Delora sessizce, Magnar'a yaklaşırken. Etrafına temkinli bir şekilde bakarken gözleri irileşmiş, beyazları daha da belirginleşmişti. "Gerçekten taze görünüyor. Belki de gitmeliyiz."

"Yakınlarda herhangi bir insan kokusu alamıyorum," diye cevap verdi Magnar aynı yumuşaklıkla. "Ama belki de haklısındır."

Buraya ne için gelmişlerse onu yapmışlardı. Daha fazla kalmaları aptallık olurdu. Avcılar avlarını ürkütmemek için seslerini gizlemekte iyiydiler ama Magnar uzaktan yaklaşan iki insanın kokusunu alabiliyordu.

Delora'ya döndü.

"Daha fazla tavşan yakalamamı ister misin?" Burnuyla yuvaya doğru işaret etti. "Birkaç tane daha alabilirim, böylece onlar için yiyeceğimiz olur."

"Elbette," dedi alt dudağını sıkarken. "Ama birdenbire gerçekten büyüdüler. Belki de ne kadar yediklerine dikkat etmeliyiz."

Magnar başını sallayarak yuvaya yaklaştı.

Tam çömelmek üzereyken, yana doğru tökezlerken bir *ök* sesi çıkardı. Acı boğazına saplandı. Boynunun her iki yanından kan sızmaya başlayan küçük delikleri kapattı, sanki ona çarpan her neyse etine kadar girmiş ve diğer taraftan çıkmıştı.

Kırmızı bir anda gözünde parladı ve bir hırıltı çıkardı.

"Magnar!" Delora çığlık atarak onu kontrol etmek için yaklaştı.

Kürkü ve tüyleri kabardı. İkinci bir ok omzuna saplanmadan önce onu tam zamanında geri itti. Öne doğru sıçradığında silahı bilerek yanına aldı. Kadın bir solukla sırt üstü düştü.

Magnar başını okların geldiği yöne çevirdi. Aslında sadece maskeleyici aromalarla seyreltilmiş olan insan kokularını çok uzakta sanmıştı.

Her ne kadar acı çekiyor olsa da aklından geçen tek bir düşünce vardı. Bu düşünce görüşünün neredeyse kör edecek kadar derin ve düşmanca bir kıvılcığa dönüşmesine neden oldu.

Neredeyse Delora'yı vuracaklardı! Hırıltısı boğazında derinleşti ve daha da kudurdu - ancak solundan fırlayan başka bir okun ışığını duyunca kısa kesti. *Fyodor'un yeni kafatasını vurabilirlerdi.*

Yavrusunun artık göze batan bir zayıflığı vardı ve bu onu daha da değerli kılıyordu.

Elini kaldırdı ve ok ucu daha yanına bile yaklaşmadan sapı yumrukladı.

Et.

Yavaşça saldırganlara doğru dönerken, formu değişmeye başladı. Kıyafetleri derisinin altına gömülürken vücudundan daha fazla kürk ve tüy çıkmaya başladı. Omurgasının değişen eğriliği nedeniyle ağırlığını ellerine vermek zorunda kaldı ve daha tilki şekline dönüştü.

"*Kendini koru,*" diye tersledi Magnar, sesi daha da derinleşip çarpıtılırken, uyarı için çenesini açtığında dişlerinin arasından salya akmaya başladı.

Onu uyarmasına gerek yoktu.

Delora şok içinde çoktan cisimsiz hale gelmişti. Şu anda sanki oturuyormuş gibi yerin hemen üzerinde asılı duruyordu.

"Neden saldırıyorlar?"

Magnar cevap vermedi, bir ok daha fırlatıldığında ve ok onun hayalet formundan geçerek elinin hemen yanındaki toprağa saplandığında da cevap vermedi.

Kalbi öfkeyle bir tekme atarak ısınan kanı vücudunda daha hızlı dolaştırdı.

Her iki kolunu da kaldırdı ve yumruklarını yere vurduktan sonra karanlık ve gürültülü bir kükreme çıkardı. *Eğer Delora fiziksel bir varlık olsaydı, bu yumruk onu delip geçerdi!*

Magnar öne doğru sıçradı, ciğerleri göğsünde o kadar düzensiz pompalanıyordu ki basınç altında patlayabileceğini düşündü. Hırıltılı nefesleri ağır ve sertti, yakındakileri ararken her nefes alışında ciğerleri asit gibi yanıyordu. Kıymetli gelinine zarar vermeye *kalkışmaya* cüret edenleri.

Birine yaklaştığını anlamasının tek nedeni, onlardan gelen hafif nefes alıp vermeleri idi. Karın içinde kendilerini kamufle eden beyaz bir pelerinin altına gizlenmişlerdi. Ağaç kabuğu ve toprak kokuyorlardı, insan kokularını ondan neredeyse tamamen saklıyorlardı - *neredeyse*.

İnsanlar durumlarını ve seçimlerini daha iyi düşünemedi, ayağa kalkmak için dizlerinin üzerinde sürünmeye başlarken, Magnar pençelerini onların üzerine doğru savurdu.

Yana savrulan kesik başlarından kan fişkırdı. *Gelinime saldırmaya nasıl cüret ederler?*

Belki alçakgönüllü bir İblis böyle bir hileye kanabilirdi ama Magnar bir Mavka'ydı. Tüm duyuları bir İblis'inkinden daha iyiydi. Onun da kendileri gibi olduğunu düşündüler... Onu, üzerlerinde geyik kanıyla bilerek bağırarak insanlara yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Bir tuzak.

İşe yaramayacak bir şey çünkü onun ruhuna sahipti.

Söyleyebildiği kadarıyla en az altı, az önce öldürdüğünü de sayarsa yedi insan vardı.

İblis avcıları, diye düşündü kötü niyetle.

Onların sadece avcı olduğunu düşünerek aptalca bir hata yapmıştı.

İblis avcıları, avlarını avlama biçimleri konusunda çok daha kurnazdı - çünkü avları da onları avlamayı severdi. Genellikle büyük gruplar halinde seyahat eder ve insan kokularını doğanın altına saklarlardı; vücutlarını ağaç kabuğu, toprak, bitki özü ya da onları gizleyecek herhangi bir şeye bulayarak. Ayrıca yerde yatan gibi hayvan kürklerine de sığınarlardı.

Yavaş hareket etme eğilimindeydiler ve ağaçların, hatta çalılarının arkasına ya da içine saklanabilmek için pozisyon almak amacıyla çıkardıkları ses miktarını azaltıyorlardı.

Genellikle bundan daha sabırlı olurlardı. Bir geyik avlarlar ve gün boyunca vücutlarını yüzerlerdi, böylece geceleri asabilirlerdi, öldürülebilmeleri için İblisleri dışarı çekerlerdi.

Ama Magnar gün ışığında yürüyebiliyordu. Yemlerini ararken onu fark etmiş olmalılar.

İri yapılydı, çok uzaklardan bile kolayca görülebiliyordu. Belki de sessizce keşif yapan, onun ve Delora'nın konuşmalarını duyan ve bilgilerini diğerlerine aktaran birileri vardı.

Magnar daha önce de İblis Avcılarına rastlamıştı - bir avın ortasında İblislere karşı acımasızca savaşırken ve genellikle az kayıpla kazanırken.

Onlarla daha önce sadece bir kez dövüşmüştü ve o da öldürülenlerin kokusu onu daha yakına çektiği içindi. Genelde bir ya da iki tane alırdı çünkü savaşırken yemeye başlar ve yemeğini korumaya başlardı. Bu da diğerlerine sessizce kaçma şansı veriyordu.

Ama Magnar bu civardaki her insan ölene kadar öldürmeyi bırakmayacağını biliyordu. Öfkesi akılsızca değildi, hesaplanmıştı, Delora ve Fyodor'u korumak için hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu takip edemeyeceğinden emin olmak için düşünülmüştü.

"Kızın peşinden gidin!" diye bağırdığını duydu
birinin alçak sesle. "O bir insan, efendim," diye cevap
verdi biri.

Ondan uzak durun! Magnar seslerin geldiği yöne doğru ilerledi.

"Onun ne olduğu umurunda değil. O Duskwalker'ın Ackermeadow Köyü'ne gitmesini ve o genç çocuğu almasını sağladı. Onunla birlikte, onun tarafını seçti ve şimdi onunla birlikte ölebilir."

Magnar bunun üzerine başını eğdi.

Delora Magnar'a asla böyle bir şey yaptırmamıştı ama kimin yaptırdığını *çok iyi* biliyordu. Reia ve Orpheus, bahsettikleri insanı mağarasına getirmiş ve insanlığını artırmasına yardımcı olması için yemesi için ona vermişlerdi. Magnar onun adının Chad olduğuna inanıyordu. O zamanlar çılgılık atan, korku dolu adamı yemek konusunda hiçbir tereddütü yoktu.

Arkadaşına eziyet ettiğini öğrendikten sonra kesinlikle yapmadı.

Şimdi intikam isteklerini anlıyordu.

Bu İblis Avcıları neredeyse yavrusuna, değerli gelinine zarar vereceklerdi - onu kendisine karşı kullanmayı planlıyorlardı.

"Efendim, böyle bir şeye hazır olduğumuzu sanmıyorum. Bu bir Duskwalker. Adamlarımızdan birini öldürdü bile!"

"Bu senin ilk resmi görevin ve eğer şimdi ölecekse, lonca senin zayıflığınla güçlerini azaltmak istemeyecektir!"

Onları yok edeceğim.

"Kahretsin!" diye bağırdı biri, tam da bir oku gevşettikleri sırada.

Magnar bilerek doğrudan ona doğru koşarken, bir başkası da kaçmak için yana yuvarlandı.

Oku atan insan hâlâ çalılarının arasında saklanıyordu ve Magnar çalıya doğru sıçrarken ok pazısına saplandı. Ardından, tam dişlerini başının etrafına geçirip sıkıdığı sırada böğrüne saplanan bir hançerin acı veren ısırığını hissetti.

Hepsini yok edeceğim!

Avını salladı, kadın çılgılık atıp sonunda ona korkunun ilk kokusunu verirken kafasını sağa sola savurdu. Bunlar İblis Avcılarıydı, ölümden emin olana kadar korkmazlardı.

Sonunda dişlerini kapattığında kadının beyin maddesi dişlerinin arasında ezildi. Kadın hareketsiz kaldı. "Magnar!"

Dört ayağı üzerinde döndü ve Delora'nın bağırdığını duyduğu yöne doğru dörtlüyle koşmaya başladı. "Ne oluyor lan?" diye homurdandı onu kovalayan Zebani Avcısı.

"Neden onu yakalayamıyorum?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi bir diğeri, tam da Magnar bir ağaçtan sıyrılıp etrafından dolanırken. İki adam görüş alanına girdi. Zebani Avcısı, Magnar'ın onlara doğru geldiğini görünce gözleri büyüdü, sonra da gözlerini dik dik bakmaya başladı. Kılıcını kınından çekti. "Dikkat et!"

Her iki İblis Avcısı da yere atladı ve Magnar'ın savurma menziline yuvarlanarak savunma

pozisyonu almak için ayaklarının üzerine düştü. Magnar yere doğru kaydđ ve onlara doğru kükredi.
Bir ok sırtındaki kürkü delip geçti ama İblis Avcıları onu öldürmek istediklerinde geri adım attı.

silahlarını kaldırarak ileri atıldılar.

Her ikisinin de giydiği ayı postunun altındaki şık, siyah giysiler, gözleri hariç vücutlarını tamamen kaplıyordu.

Magnar adamlardan birinin kabzasını tuttuğu kılıcın keskin ucunu yakaladı, diğeri ise koşarak yanından geçerken onu karnından yaralamayı başardı. Sonra döndü ve sırtını kesti. Magnar'ın omurgası acıdan kavislendi ama sadece önündeki İblis Avcısı'na odaklandı. Kılıcı kendine doğru çekti ve silahını hemen bırakan insanı ayağından kaldırdı.

Tökezlemesi Magnar'ın pençeleriyle onu yüzünden aşağı kesmesine izin verdi.

İkisi de korku kokmuyordu, sadece hızlı hareket ettikleri için ter kokuyorlardı. Bu sayede, kendisini kesen Zebani Katili'nin şu anda arkasından ona doğru koştuğunu anlayabildi.

Magnar arkasına bakmak için sadece başını kuşa benzer bir şekilde çevirdi. Vücudu da onu takip etti, daha yavaş hareket ediyordu ama bu, tam olarak arkasını döndüğünde yapacağı bir sonraki hamleyi değerlendirmesini sağladı.

Yüzüstü yatmak için öne doğru atıldı. Başının üzerinde havada süzülen kılıcı ıskaladı, sonra dişlerini bacağına geçirip çekmek için öne doğru hamle yaptı.

Öldürme işini bitirmek yerine, insanı döndürdü ve diğerine fırlattı. İkisi de bir sıçramayla arkalarındaki dereye düştü.

Başka bir İblis Avcısı ortaya çıktı.

Bunun ötesinde en az üç tane daha kalmıştı, ancak temel gizlenme aromaları ile bunu söylemek zordu.

Biri onu kıl payı ıskalayan oklar fırlatmaya devam etti. Vücudundaki çok sayıda delinme yarası, vücudundan yelken kanatçıkları gibi fırlayan oklar ve gövdesi boyunca aldığı ciddi kesik yaraları yüzünden acı içinde kıvranırken buna şükrediyordu.

Ama acısı, kaynayan öfkesinin içinde seyrelemiş, tüyleri dizginlenemez bir *nefret* topuna dönüşene kadar saldırganlıkla kabarmıştı. Delora gitmişti, büyük ihtimalle ağaçların arkasında saklanıyordu.

Düşünceleri sessizdi, sadece içgüdüleri onu çağırıyordu.

Ağaçların arasındaki bu bölgeye gelen üçüncü insanı yakalamak için sıçradığında bileğine bir ip dolandı ama bu, onları pençelerinden kurtarmaya yetmedi. Aksine, ona yardımcı oldu. Zebani Avcısı'nı yakalamak yerine Magnar ayaklarından çekildi.

Pençeleri İblis Avcısı'nın gövdesini tırmıklayarak ön tarafını oydu ve ölümünün hızlı değil uzun ve acı verici olmasını sağladı.

Döndü ve kendini kurtarmak için pençelerini eski, yıpranmış ipe geçirdi ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi ama iki İblis Avcısı onu yere doğru çekerken ipi kesmeyi başaramadı. İleriye uzanıp ipi kaldırdı ve iki insanı kendi gücüyle ileriye doğru sürükledi.

Magnar onu kemirmeye başladı.

Bir ok daha fırladı ve kılıcının hemen üstüne düşerek onu inletti.

İp kopmayı reddetti ve kopmadığında, içinde sıkışıp kaldığını fark etti. Bir çeşit büyü ile büyülenmişti. Magnar hızla ayağa kalkan insanlara bakmadan önce hırladı.

Biri hala onu tutmaya çalıştığından, onu tekrar yere çekmek üzereyken, Magnar üç ayağı üzerindeyken tüm gücüyle çekti. İnsan kollarını sallayarak havada uçtu.

Önündeki toprak ve kar üzerinde kayarak Magnar'ın ellerinin tam önüne düştü. "Siktir," diye ısırdı dişi Zebani Avcısı, Magnar'a bakarken gözlerini kısarak baktı. Magnar'ın nefesleri ısınmış ve yüksek sesle ofluyordu. Kadına doğru bir homurtu çıkardı.

Magnar pençelerini kadının boynunun arkasına saplamadan hemen önce, "*Gerçekten de lanet*

olsun," diye alay etti.

Alını toprağa çarptı.

Kafasını koparamadan önce, bir kılıç kolunun yan tarafını keserek onu sakat bıraktı ve kendini dengeleyemeden vücudunun eğilmesine neden oldu.

"Bunun sadece bir İblis yakalama görevi olması gerekiyordu," diye bağırdı yeni İblis Avcısı dişlerini sıkarak, sesi diğerlerinden çok daha eskiydi. Kılıcını kaldırdı ve Magnar'ın gövdesine indirdi, karnından çıkana kadar arkadan kesti. "Ama bana bir Duskwalker bulduklarını söylediklerinde, gençlerin hazır olduğunu ve şanslı olduğumuzu düşünmüştüm. Ama hayır. Ne kadar ok atarsak atalım, senin türünü ne kadar yaralarsak yaralayalım, yerde kalmayacaksın."

Diğerlerine Delora'yı hedef almalarını emreden İblis Avcısı kılıcını kaldırdı. Bu kez Magnar'ın zaten yırtılmış olan boğazını hedef aldı.

Yine de yanılmadı.

Magnar'ın vücudundan en az dokuz ok fırlamıştı ve kürkü katlettiği insanlar kadar kendi kanıyla kaplıydı ama enerjisinin azaldığını hissetmiyordu. Belirli şekillerde hareket ettiğinde yaralarının ona acı vermesi dışında uyuşuk hissetmiyordu.

Kırmızı gözlü bir Mavka'yı durdurmanın tek yolu kafasını kesmektir. Beden tam anlamıyla kara kumun içinde kaybolmadan önce düşüncesini ortadan kaldırmak.

Bir Mavka'yı hiçbir şey durduramaz.

Ölümcül yaralarla zayıflayacak kadar canlı değillerdi ve nefes almayı bırakacak kadar ölü de değillerdi. Onlar arafın, alacakaranlığın ve şafağın, yaşamın ve ölümün yaratıklarıydı. İçlerinde pompalanan kan onlara hayat vermiyordu, sadece güç veriyordu.

Zebani Katili kılıcını tekrar kaldırdı ve tam Magnar yan dönüp onu durdurmak için kolunu kaldırdığı sırada indirdi. Onun yerine ön koluna sapladı. Kolu göğsüne çarparak darbenin en kötüsünü aldı ve kılıcın geri kalan ucunun kalbini delecek kadar ileri gitmesini engelledi.

İnsanın, aynı şeyi kafatasına yaparsa onu öldürebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu - neredeyse yok edilemez kafatasını delip geçecek kadar güçlü olup olmadığına bağlı olarak.

"Yeterince ateş edersen bir İblis bile ölür," dedi İblis Avcısı dişlerini sıkarak, tükürükler saçarak ve kılıcı bükmeden önce tüm gücüyle aşağı itmeye çalışarak. "Ama sen? Senin türün durmayacak! Galip gelene kadar katlediyorsun! *Her şeyi* yiyene kadar. Neden ölmüyorsun lan?!"

"Çünkü insanlar zayıftır," diye hırladı Magnar boştaki eliyle uzanıp kılıcın kabzasını kavrayarak insanın yumruklarını ona kenetledi. **"Çünkü İblisler zayıftır."** Dizlerinin üzerine çöktü, İblis Avcısı daha toynaklı ayaklarına doğru ilerlemeye başlamadan onun üzerinde yükselmeye başlamıştı bile. **"Ve ikiniz de aynısınız. Yiyecekten başka bir şey değilsiniz. Aptaldan başka bir şey değilsiniz. Bizim için avdan başka bir şey değilsiniz."**

İblis Avcısı ellerini serbest bırakmaya çalıştı, duruşu güçlüydü ama bir Mavka'nın gücüyle kıyaslanamazdı.

"Lanet olsun sana! Bırak beni!"

"Benim çektiğim acılar beni daha güçlü kılıyor. Oysa seninki acınası."

"Senin türün, biz insanlara dehşet saçan iğrenç İblislerden bile daha kötü." Yandan bir ok daha fırlatıldı ve Magnar'ın sırtına sert bir darbeyeyle *saplandı*. O sadece kıkırdadı. "Senin türün var olmayı hak etmiyor!"

Magnar bir elini serbest bıraktı ve insanın boğazına dolayarak onu yerden kolayca kaldırdı, böylece aynı seviyede yüz yüze gelebildiler.

"Canavar!"

"Canavar olmakta bir sorun görmüyorum." Magnar başını öne doğru uzattı ve İblis Avcısı'nın başının etrafına sıkıştırdı. **"Eğer bu, değer verdiklerimi koruyabileceğim anlamına geliyorsa," derken** sesi zihninden yayılıyordu.

Eğer dünya, kontrol edemediği ya da değiştiremediği bir şey olan doğuş şekli yüzünden ona belli bir şekilde davranmak istiyorsa ve hayatında bakmak ve korumak istediği birkaç canlıya zarar vermeye *cüret* ediyorsa, Magnar ona istediğini verecekti - çirkin, vahşi bir canavar.

Kafatasının içinde duyduğu kükreme korkusuzdu, sadece öfke, nefret ve cesaretle doluydu.

Dişlerini sıkıp tüm kafatasını un ufak ettiğinde ses kısa kesildi. Ağzının içine bir patlama sıçradı.

Başsız bedenini bir gümbürtüyle yere bıraktığında, dik pozisyonu geri kalanını zorladı ama en korkunç formunda olmasına rağmen kendini dört ayak üzerine indirmeyi reddetti.

"Benimle yüzleşecek misin, yoksa kaçacak mısın?" diye sordu kalan Zebani Avcısı'na.

Ter içinde ve biraz da korkuyla kaplı oldukları için onları tanıdığı yöne baktı. Bütün yoldaşları ölmüştü. Geriye kalan son kişi onlardı. Magnar'ın onların yaşamasına izin vermeyeceğini biliyor olmalıydılar.

"Siktir et," diye homurdanan bir adam duydu, ardından karşı yönden gelen ayak sesleri yere vurdu.

Magnar bir kükremeyle ellerinin üzerine düştü. Son adamın peşinden koştu ve sadece birkaç adımda ona yetişti. İnsanın nefesleri keskindi, kaçarken içine girip çıkıyordu ama hiçbir şey dört ayak üzerindeki bir Mavka'yı geçemezdi - *hiçbir şey*.

Magnar'ın pençeleri omurgasına saplanmış halde öldü.

Delora, gözleri kapalı, Magnar'dan gelen bir çığlık ya da ölen bir İblis Avcısının acımasız sesini her duyduğunda irkildi.

Bunu onu ve Fyodor'u korumak için yaptığını bilse de, kendi türünü öldürdüğünü bilmek yine de tedirgin ediciydi. Bu bir savaş değil, lanet bir *katliamdı*.

İki taraf da pişmanlık duymadı, tereddüt etmedi.

Cisimsiz olduğu için şanslıydı, yoksa yakalanıp ya öldürülecek ya da yem olarak kullanılacaktı. Bir ağacın arkasına saklandığı ve bulunacağını düşünmediği için attığı çığlık ürkütücüydü. Tanrı aşkına, o şeffaftı!

Kovalanmaya başladığında Magnar'dan yardım istemekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Delora koşmuş, koşarken Fyodor'un gevşek başını destekleyebilmeyi dilemişti.

Delora, Fyodor'u tutarken elle tutulamaz hale gelirse bedenlerinin de hayalete dönüşeceğini bilmiyordu.

Ne yazık ki, kafatasları katı haldeydi ve ağırdı. Onları kollarında algılayamasa da kaybetmemek için gövdesine doğru sıkıştırdı. Kan yüzünden büyük ihtimalle kaçıp savaşa katılmaya çalışacaklardı.

Şu anda uyku halinde, hareketsiz ve hiçbir şeyin farkında değil gibi görünüyorlardı. İlk başta, onların öldüğünü düşünmüştü!

Kulağını göğüslerine dayayıp hayatta olduklarından emin olmak için fiziksel olarak dönmüştü. Hemen uyanmışlar ve yakındaki tüm kana ulaşmak için onunla savaşılmaya başlamışlardı.

O tekrar cisimsiz hale geldiğinde, uyku hallerine geri döndüler.

Hiçbir şey onları kendisinin koruyabileceğini bilmek kadar rahatlatıcı olamazdı. Kafatasları açıkta olduğu için tamamen değil, ama tehlikeden uzak kaldığı sürece güvendeydiler.

Onları karnında taşıdığı düşünülürse, bu şekilde tutabilmesi mantıklıydı. Ama Delora bunun bir an önce bitmesini diliyordu.

Bu durum çok kısa bir süredir devam ediyor olmasına rağmen, zamanın akışı durmuş gibiydi. Her şey yavaşlamıştı. Saniyeler özenle geçiyor, onu rahatsız edici her sesi sindirmeye zorluyordu.

Bir kadının ölmek üzere olan çığlığı ona en son duyduğu, kendisinin sebep olduğu çığlığı hatırlattı ve erkeklerin homurtuları ve bağırıışları ona Hadith'in sırtına mutfak bıçağını sapladığı zamanı hatırlattı.

"Sorun yok," diye fısıldadı, fiziksel olmadığı için memnundu, yoksa kusabileceğini düşündü.

Bunu geride bırakması *gerekiyordu*. Artık aklında kalmasını istemiyordu. Delora bunun artık onun bir parçası olmasını istemiyordu.

"Her şey yolunda. Her şey bitti, yaptığın şeyi değiştiremezsin. Bunu seni korumak için yapıyor, bizi korumak için."

İblis Avcıları'nın dostça bir el sallayarak uzaklaşmalarına izin vermelerine imkân yoktu. İlk oklarını fırlattıkları andan itibaren, Magnar'ın boynuna saplanıp mor bir kan fişkırtarak yanındaki ağaca saplanmadan önce, bu her zaman ölümüne bir dövüş olacaktı.

Kavgayı İblis Avcıları başlatmıştı. *Bu onların hatası.* İnsanlar onları hedef haline getirene kadar Delora ve Magnar onlarla ilgilenmiyordu.

Biz sadece kendi işimize bakıyorduk. Kimseye zarar vermiyorduk!

"Canavar!" diye bağırdığını duydu İblis Avcılarından birinin. Kaynayan, karanlık ses tonu kalbinin göğsünün içinde büzülmesine neden oldu.

O bir canavar değil.

Çekici, nazik ve o kadar şefkatliydi ki, yanlış, tuhaf ve biraz da korkutucu görünmesine rağmen Delora'nın kalbine girmeyi başarmıştı.

Yardım etmek istedi. Bir kılıç kapıp Magnar'ı en az onun kendisini korumaya çalıştığı kadar korumaktan başka bir şey istemiyordu ama yapamazdı. Herhangi bir dövüş becerisi yoktu ve Fyodor'u güvende tutması gerekiyordu.

Kafatasları kırılırsa ölürler. Ama aynı şey Magnar için de geçerliydi. *Lanet olsun. O ölürse bana ne olacak?*

Tüm ölmüş ruhların gittiği boşluğa mı giderler, yoksa başka bir yere mi giderler? Belki de hiçbir yerde, hiçbir düzlemde artık mevcut değildir?

Çok genç oldukları ve yeni oluşan ağır kafataslarını kaldırmak için bile yardıma ihtiyaç duydukları için Fyodor öldürülecek miydi?

Eğer insanlar onları keşfederse... onlar hakkında her şeyi öğrenene kadar onları dürtecek, dürtecek ve işkence edeceklerdi.

Delora'nın yeni korkuları vardı, değer verdiği insanları ilgilendiren

korkular. Çatışma aniden durdu.

Uzun bir süre sessizlik hakim oldu.

Rüzgâr o kadar rahatsız edici derecede yumuşaktı ki yapraklar bile hışırdamıyordu. Bunu çok daha tedirgin edici buldu. Tek bir bağırış ya da ayak sesi yoktu.

Tek duyduğu, her nefes verişte çıkan tiz ama sessiz bir vınlamanın yankılanan sesiydi.

Gözleri anlayışla eğilirken yüzü buruştu. Her şeyin bittiğini biliyordu ve geriye kalan tek şey Magnar ve onun içinde bulunduğu ıstıraptı.

Çok acı çekiyor gibi görünüyor.

"Delora," diye seslendi usulca, onu bu şekilde koklayamıyor, bulamıyordu.

Bir yanı saklandığı yerden çıkmak istemiyordu. Korktuğu için değil. Sadece kan ve vahşete tanık olmak istemiyordu. İnsan kanı onu kaplıyor olmalıydı. Tüm yaralarını. İnsanların onun yüzünden öldüğü gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

Ama Delora o kadar da korkak değildi.

Kendisini ve Fyodor'u tamamen gizlemek için bir çalının içine çömeldiği yerden ayağa kalktı, böylece başka bir Zebani Avcısı onları göremeyecekti.

"Şurada," diye kekeledi.

Magnar'la buluşmak için yavaşça onu duyabileceği yere doğru ilerledi. Magnar'ın kanla kaplı yüzüne bir an baktı, aynı zamanda gözleri ona doğru hareket etti.

"Daha fazla yaklaşma!"

Delora durdu, çalılarının üstünü ve onları ayıran yeşil yapraklı ağaçların en alt dallarının altını göremiyordu.

"İyi misin?"

Dört ayak üzerinde duruyor olmalıydı, çünkü sadece başını görebiliyordu ve gözbebekleri o kadar koyu kırmızı renkteydi ki bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladı. Kafatası bir yöne döndü ve sonra

diğeri ise çevresine bakınıyor.

"*Görmeni istemiyorum Delora,*" diye cevap verdi ve sesindeki ton ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. Gördüklerinden korkacağından, belki de kendisinden korkmaya başlayacağından endişe ediyordu. "*Sadece güvende olduğunu bilmek istedim.*"

Endişesine rağmen, onun ayağa kalkmaya başlamasını izledi. Vücudu, en korkutucu ve tehlikeli olduğunu bildiği halinden normalde olduğu şekle dönüşmüştü.

Ona karşı nazik olan büyük Duskwalker.

Daha yakına gelip onun katliamının sonucunu görseydi bile ondan korkmazdı. O onun koruyucusuydu, o Magnar'dı ve bunu onun zarar görmediğinden emin olmak için yapmıştı.

Böyle bir şey için ona asla kıyamam.

Delora'ya temkinli bir şekilde yaklaştı ve yaklaştıkça gözbebekleri daha da beyazlaştı.

Vücuduna on ok saplanmıştı ve gövdesini kaplayan alevli ve kızgın açık ceplerden çok sayıda yarası olduğunu görebiliyordu. Ortaya çıktıklarında giysileri tarafından gizlenmişlerdi.

Giysileri kandan arınmış olsa da, kafatasının ve toynaklarının üzerindeki kan sıçramalarını görebiliyordu. Pençelerinin uçlarından kalın bir şekilde düşerken kar üzerinde damlama izleri bırakıyordu. Çoğunlukla *kırmızı kan*, öldürdüğü insanlara ait olduğunu gösteriyordu.

Tam karşısına geldiğinde kendini alçalttı, o kadar büyük ya da korkutucu görünmemeye çalıştı. Bunu yaptığı için kalbi sızlıyordu.

Bu da aralarındaki güvenin zayıf olduğunu gösteriyordu.

Ağır yaralarına rağmen, sızlanmalarını güçlkle fark edilebilecek kadar azaltmıştı ama Magnar her nefes verişinde omuzlarının nasıl titrediğini görebiliyordu. Her ne sebeple olursa olsun, Magnar acı çektiğini gizlemeye çalışıyordu.

Duskwalker'lar erkekler gibi güvensiz olabilir mi? Eğer öyleyse, bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim." Ellerinden birini onun burnunu okşayacakmış gibi kaldırdı.

Hâlâ soyuttu ve bu şekilde kalmasının tek nedeni Fyodor'un uykuda kalması ve bir çılgınlığa kapılmamasıydı. Havayı kaplamış olması gereken metalik kan kokusunu alamadığı için memnundu, zira bu koku mide bulandırıcı olabilirdi.

Magnar'ın omuzlarındaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı ve Magnar başını sağa sola çevirme şeklinden onun neredeyse görünmez olan eline sokulmaktan başka bir şey istemediğini anladı.

Gözbebeklerinin her zamanki yeşil renklerine döneceğini düşündü ama onun yerine turuncuya dönuştüler. Tereddütlü hareketlerle uzaklaştı, bakışlarından kaçınmak istercesine başını yana çevirdi.

"Bir süreliğine geri çekilebilir misin?" diye sordu, kendini küçük ve tehditkâr göstermeden. Kızın kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Şimdi eve gitmeyecek miyiz?"

Delora burada gerekenden daha fazla kalmak istemiyordu.

Gözbebekleri daha da koyu bir turuncu renge dönüşmeden önce beyaz renkte parladı. *Ben... bu renge güvenmiyorum.* Genellikle suçluluğuna işaret ederdi.

İnce kar örtüsünden dışarı fırlayan otları yolmaya başladı. Delora, Magnar'ın daha önce hiç böyle gergin bir şekilde kıpırdadığını görmemişti.

"İblisler buraya gelecek."

"Aynen öyle."

Güneş oldukça yüksek olmasına rağmen, bu kadar çok kan Peçe'nin üzerindeki gölgeliklerde saklanan İblisleri cezbedebilirdi. Cesetlere ulaşmak için ışıktaki bir anlığına yanmaya cesaret

edebilirlerdi.

"İblis Avcıları'nı yemeleri yazık olur," diye mırıldandı daha da yumuşak bir sesle. Delora'nın formu, korkunç bir his tüm benliğine işlediğinde dalgalandı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun Magnar?"

İçini çekmeden önce geniş bir nefes aldı.

"Burada benim için çok fazla insanlık var. Eğer ben onları yemezsem, İblisler yiyecek ve daha da güçlenecekler. Ölümleri anlamsız olur."

Delora başını sallayarak bir adım geri çekildi.

Onları öldürmek bir şeydi ama *yemek* farklıydı.

Geçmişte bunu yaptığını biliyordu, bu konuda konuşmuşlardı ama Magnar'ın onun türünü yemeye devam edeceğini sanmıyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı, başı titremeye devam ediyordu. "Lütfen yapma."

İğrenme duygusunun kendisini ele geçirmesini bekledi ama asla geçmedi. Onun türünü yiyeceği için değil, bunun ona *vereceği* şey için üzülmüyordu.

Bakışlarını neredeyse tereddütle ona

çevirdi. "Yapmak zorundayım Delora."

"Ama neden?" diye bağırdı, kaşları derinden kırışarak.

Adam, kadının daha fazla geri çekilmemesi için

yaklaşmaya cesaret etti.

"Çünkü eğer yapmazsam, senin için asla daha iyi olamayacağım. Seninle doğru düzgün ilgilenemeyeceğim." Düşünceli bir baş hareketiyle pençelerine bakabilmek için ellerini kaldırdı. "Daha iyisini yapmak istiyorum. Anlamak istiyorum ve daha fazla insanlık tüketmezsem bunu yapamam."

"Ama ben senin değişmeni istemiyorum," diye itiraf etti.

Magnar'ın daha akıllı, daha bilge olmasını istemiyordu. Eğer öyle olursa, onu artık istemeyeceğinden korkuyordu, gerçekten korkuyordu. Şu anda Delora'dan memnundu ve onda herhangi bir sorun görmüyordu ama Delora onun mükemmel olmadığını *biliyordu*.

Cesur ya da güçlü değildi, hatta özellikle zeki bile değildi. Sıradandı, sıkıcıydı ve işe yaramaz olduğunu biliyordu. Depresyondaydı ve yaşadığı travmanın onu sık sık karakterinin dışında davranmaya ittiğini biliyordu.

Her zaman ağlayan biri

olmamıştı. Delora'nın Magnar'a

sunacak çok az şeyi vardı.

Savaşmasına yardım edemiyordu, bahçeyle nasıl ilgileneceğini bilmiyordu. Evin inşasında bile ona yardım edememişti. Tek yapabildiği boyamaktı ama eğer değişirse, Hadis'in çocukça bulduğu parlak resimlerden artık hoşlanmayacağından endişe ediyordu. Artık dünyaya masumiyet duygusuyla bakmadığında bunun çocukça olduğunu mu düşünecekti?

Magnar, aldığı ruhun Delora'ya ait olduğunu ve ona sonsuza dek bağlı kalacağını anladığında küsecek miydi? Verdiği karardan pişman olur muydu?

Bir keresinde ona korkunç bir insan olduğunu söylemişti. O bir katildi ve şu anda bunda bir sorun görmüyordu. Ancak daha fazla insanlık kazandıkça, yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlayacak, gerçekten anlayacaktı.

Aralarında her şey mükemmel değildi ama en azından *bir şeyler vardı*. Birbirlerinin varlığından hoşlanıyorlardı.

Umutsuzca bunu kaybetmek istemiyordu. Bu acımasız ve karanlık dünyada yaşama isteğine tutunmasını sağlayan tek şey buydu. O olmadan, bu sakar, aptal Duskwalker olmadan, Delora boğulacağını düşünüyordu.

Onun can simidi olmuştu.

Bu onun bencilliğiydi ve insan oldukları için o insanları yemesini istememesi gerektiğini biliyordu ama bunu istememesinin tek nedeni onu kaybetmekten korkmasıydı.

"Her zaman seni incitmekten korkuyorum, Delora. Sana sarılamıyorum ve bu içimi kemiriyor."

Mavi başladı

Gözbebekleri parlıyordu ve bu parıltı ona ne kadar ağır geldiğini gösteren bir renk derinliğine sahipti. "Sana dokunamam. Sana uzun süre yakın olamıyorum. Sana yakın olmak istiyorum ama bunu her yaptığımda pençelerimin tenine battığını hissediyorum. Bana öğrettiğin ama anlamadığım o kadar çok şey var ki... ve ben senin için anlamak istiyorum. Sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum. Düşündüğümde eksik olan *düşünceler* var. Boşlukları hissedebiliyorum. Zihnimi, duygularımı, bedenimi kontrol edemiyorum."

"Öğrenebilirsin," diye teklif etti. "Sana öğretebilirim."

Omuzları çökerken başını salladı. Ellerin arkası yere düşerek gevşedi.

"İşler böyle yürümüyor. Ben bodurum ve bunu uzun zamandır, hatta sizinle tanışmadan önce de biliyordum. Her şeyi hatırlayabilirim ama bu bana gösterilenleri ya da öğretilenleri anladığım anlamına gelmez. İnsanlığım buraya kadar. Daha iyiye gitmeyecek. Daha fazla gelişmeyecek."

Delora tekrar dudağını ısırmaya çalıştı ama baskıdan başka bir şey hissetmedi. Tartışmak istedi, ama bunu neden yapmaması gerektiğine dair iyi bir neden düşünmeye çalışsa da, sesinde duyduğu keder onu susturdu.

"Bunu senin için yapmak istiyorum," diye devam etti, sanki kaçmasını engellemek istiyormuş gibi onun soyut formunun etrafına dolanana kadar yaklaştı. "Farkında bile olmadan seni uzun zamandır bekliyordum ama senin için hazır değilim." Magnar kan lekeli pençelerinin ucunu Fyodor'un fiziksel kafatasının üzerinde gezdirdi. "Onları korumam gerektiği dışında ne demek istediklerini bile zar zor anlıyorum."

Her ne kadar bunu onun için yapmak istediğini söylese de, Delora gerçeğin bu olmadığını biliyordu. Bunu kendisi için yapmak istiyordu ve Delora buna itiraz edemezdi.

Bencil olamam. Endişeleri ne olursa olsun, bunun suçluluğunun bilincinde ağırlık yapmasını istemiyordu.

Magnar mutlu olmayı ve onun istediği gibi olmasa bile kendi seçimlerini yapmayı hak ediyordu.

"Tamam," diye kabul etti, içtenlikle pişman olmayacağını umuyordu. "Eğer istediğin buysa, o zaman sana izin veriyorum."

Onun rızasını istediği belliydi, zaten bu yüzden yapmak yerine ona sormuştu. "Teşekkür ederim," diye homurdandı ve pençelerinin arkasını kızın hayalet yanaklarına sürtmek için uzandı. "I senin için daha iyi olacak. Göreceksiniz."

Delora sadece başını salladı, sözlerinin yanlış anlaşılacağını biliyordu.

Başını öne eğerek geri çekildi ve Magnar'ı kendi başına kalması ve mümkünse duyamayacağı bir yere gitmesi için bıraktı.

Beklemek neredeyse dayanılmazdı. Zihnini meşgul edecek başka bir şey olmasını diliyordu ama ormanda durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Karı ya da ot tutamlarını tekmeleyemiyordu çünkü ayağı sadece içlerinden geçip gidiyordu. Alçakta asılı yaprakları kopararak kıpırdanamazdı.

Ona eşlik edecek tek şey düşünceleriydi ve onlar da çelişkili ve korkunç duygularla dönmeye devam ediyordu.

Delora için en zor şey Magnar'a karşı ne hissettiğini anlamaya çalışmaktı. Arzu bunlardan biriydi ama arzularının kökeni nereden geliyordu?

Dokunulmak, iyi hissetmek, dokunulmaya değer bir kadın gibi hissetmek istiyordu ama başka biri olsaydı fark eder miydi? Yine de onun yüzünü, tilki kafatasının yüzen kürelerinden gelen mor bir parıltıyla dolduğunu hayal ettiğinde, Delora'nın içinde bir şeyler kıpırdandı. Her biri. Tek. Zaman.

Ondan etkilendim. Bir Duskwalker. Az önce ona gösterdiği gibi vahşi ve acımasız olan garip bir

yaratık. Bir insan katili - yiyici.

Ama adam ona her yaklaştığında ve Delora onun sarhoş edici kokusundan bir nefes almayı başardığında ya da ondan yayılan ezici sıcaklığı hissettiğinde, Delora'nın vücudu *onun için* istekle, arzuyla şarkı söylüyordu.

Ona değer veriyorum. Ne kadar derinden, emin değildi. Tek bildiği Magnar'a hayatında ihtiyacı olduğuydu. Ama ona olduğu gibi ihtiyacı vardı. Ona karşı şefkatli olmasına, ilgi ve şefkatle üzerine titremesine.

Sanki cevap kirli karın içindeymiş gibi gözleri yeri ararken yüz ifadesi buruştu.

Paranoya neden durmuyor? Hep oradaydı. Her zaman devam ediyordu ve tam iyileştiğini düşündüğü anda, içinin istilacı böceklerle kaynadığını hissetmesine neden olacak bir şey oluyordu.

Magnar'ın daha fazla insanlık kazanması ihtiyacı olan çözüm olacak mıydı? Yoksa Delora'yı istemediği bir hayatı yaşamaya zorlandığı soğuk bir yerde bırakan son darbe mi olacaktı?

Çok korkuyorum. Onun değişmesinden korkuyorum.

Her şey dengede duruyordu ve bu terazi, tam bir umutsuzluğa düşene kadar devrilebilirdi. Sakinleştirici bir nefes alabilmeyi diledi.

Epey oldu. Yine de yedi sekiz *insan* yiyor olması gerektiğini biliyordu. Endişe onu iliklerine kadar doldurdu.

Delora kendisine doğru yaklaşan bir hareket duyunca kaskatı kesildi. "Neredesin sen?" Magnar hemen yanından homurdandı.

Dudakları inceldi, onları ısırarak kapatma dürtüsü güçlendi. "Buraya," diye ciyakladı.

Kalbini hissedebilseydi, panik içinde sıkıştırdı.

Yaklaştığında, beyaz kafatasında temizlenmiş gibi kan olmadığını fark etti. Pençeleri ve ayakları bile temizdi.

Derede yıkandı mı? İblis Avcıları'ndan kaçarken kısa bir süre görmüştü.

Magnar'ın gözbebekleri kırmızıya çalan bir renkteydi ve ona yaklaşma şekli tehditkârdı.

Delora'nın bir adım geri çekilmesine neden olan şey bu değildi.

Çünkü farklı görünüyordu.

Kafatası aynıydı, boynuzları aynıydı, hatta boyunun bile aynı olduğunu düşündü ama ona yaklaşan Duskwalker'ın daha kalın, daha geniş olduğunu biliyordu.

Siyah gömleği gövdesinden o kadar gevşek sarkmıyordu, omuzları ve pazuları daha iri görünüyordu. Omurgası daha düz görünüyordu, artık eğri değildi ve yaklaşırken duruşu neredeyse mükemmeldi.

Beyaz parmak eklemleri ve tüm parmak eklemleri dışında, ellerinin etrafındaki kemiklerin geri kalanı koyu gri etinin altına çökmüştü. Üç parmaklı toynakları beşe ayrılmış, neredeyse toynak bölümleri sadece garip parmaklarmış gibi görünürken, ayağının topuğu artık yere sıkıca bastırıyordu.

Düzgün yürüyebiliyor, çalımatabiliyordu.

Gömleğinin yakasından hâlâ tüyler çıksa da, o kadar uzun ya da kabarık görünmüyorlardı.

Magnar fiziksel olarak değişmişti, hem de o kadar ani bir şekilde.

Gözlerinin rengini görünce Delora geri çekilmek istedi. Kırmızı öfke ya da açlık demekti - ama o artık açlık hissetmediğini söyledi.

Bir sorun var.

"Kal," diye buyurdu ve bunun sertliği, emrediciliği Delora'nın olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Bir Şey, *herhangi bir Şey* söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. "Fiziksel olarak dn."

Gözleri bir bahane, herhangi bir bahane bulmak için uzaklara daldı.

"Yapamam. Peki ya Fyodor?" diye mırıldandı güçsüzce. "Eğer kanın kokusunu alırlarsa-"

Magnar ellerini ileri doğru savurdu ve pençelerinin hemen arkasındaki ağaca çarpmasıyla irkildi.

"Hepsi gitti. Bundan eminim." Başını ona doğru çevirdi ve yavaşca yüzüne doğru yaklaştı.

"Fiziksel olarak dn, Delora."

Gözleri kapalı olan Delora, ayakları yere değdiğinde bedeninin battığını hissetti. Dokunulabilir, kırılğan ve *güvensiz* hale gelmeye başladı.

İri, sıcak bir el boğazını sararak çenesinin altını kavradı ve Delora zaten düzensiz atan kalbinin daha da hızlı çarptığını hissetti. ılgınca kıpırdanmaya başlayan Fyodor'a tutunarak, kendisine saldırmamaları için onları hareketsiz tuttu.

Magnar başını yukarı doğru eğdi.

Sonra ıslak ama hafif sert bir dilin dudaklarında gezindiğini hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Beni yaladı.

şok, dudaklarını ayırmasına neden oldu ve sonra o dilin tekrar dudaklarının arasından geçtiğini hissetti, bu sefer dişlerini yakalamak için aralarına daldı.

Kalbi hâlâ hızlı atıyordu ama Magnar sert dilini onun üzerinde gezdirdiğinde Fyodor'un hareketleri gibi onun da panikle aldığı nefesler yavaşladı. Onu dudaklarını daha fazla ayırmaya neyin zorladığını bilmiyordu ama bunu yaptığında, kaygan organ ağzının iine gömüldü ve yanağından dilinin üzerine, sonra da diğer yanağına kadar tamamen yaladı.

Dili sadece tekrar tekrar iine daldırmak için geri çekildi ve neredeyse inliyordu. Adamdan gelen bir tatlılık vardı ve bu tatlılık kızın tat alma tomurcuklarını kışkırtıcı bir Şeyle kaplıyordu.

Bakır tadı yoktu, kan yoktu, sanki ağzını derede yıkamış gibiydi. Tattığı tek Şey tatlandırılmış tkrkt.

Onu biraz daha iyi toplamak, yalamak, neredeyse içmek için dilini yukarı itti, bu da tesadüfen onunkini fıralamasına neden oldu. Magnar derin bir hırıltı çıkardı.

Delora daha ne olduğunu anlamadan, adam uzandı, kalçalarının arkasından tuttu, onu kaldırdı ve sonra ağaca çarptı. Daha iyi bir aı yakalamak için başını çevirdi ve dişlerle dolu çenesini ayırarak hafifçe yüzüne bastırdı. Sonra dili daha da derine girdi.

Kendi dilini selamlamaya başlayan kızın dilini daha da aralıksız yaladı.

Bu şimdiye kadar aldığı en garip pckt ama bunun tam olarak ne olduğunu biliyordu - bir pck. Derin ve *tutkulu* bir pck.

Tüm endişesi ve neredeyse hiperventilasyon endişesi, yerini sıcak ve çırpınan bir Şeye bırakmak için soldu.

Delora memnuniyetle gözlerini kapadı ve Magnar'a ölümüne sarıldı, onun uzaklaşmasına izin vermedi. Onu selamlayabilmesi için kaldırdığından beri yerden en az bir metre yükseklikte olduğunu biliyordu. Bacaklarını onun göğüs kafesinin alt kısmına sıkıca sardı. Biçimli kalçaları adamın vücudunu tamamen saramıyordu ama onu daha da yaklaştırmak, vücuduna tamamen bastırmak için topuklarını içeri soktu.

Kolları adamın omuzlarına dolandı. Biri yakasından gömleğinin altına girerek bir avuç tüyü ve uzun kürkü yakalayabildi, diğer i se bir boynuzun tabanını kavradı. Onu kendine doğru çekti.

İri elleri şimdi onu yukarıda tutmak için her iki kış yanağını da kavrıyordu. Kız, adamın

Onlara minnettarlıkla sıkı ve daha sert kavrayabilmesi için kıcını onlara gömmek istedi. Parmak uçlarının *sertçe* içeri girdiğini hissettiğinde pençelerin her zamanki saplanışını hissedemedi ve onları kılıflamak için kontrolü ele geçirmiş olması gerektiğini anladı.

Kanın tadını alamıyordu, sadece o lezzetli tatlılığın tadını alabiliyordu ama Delora o anda bunu umursayacağını sanmıyordu. Onu bunu yapmaya iten her neyse, ihtiyacı olan güvenlik buydu ve onun sıcak ağzına doğru inledi, hafifçe yankılandığını duydu.

"Delora," diye inledi Magnar, kafatasından yayıldığı için onunla konuşmak için dönen dilini çıkarmasına gerek yoktu.

Onun uzun, istilacı ve keşifçi diline, çok daha şişman ve kısa olan diliyle karşılık vermeye çalıştı, elinden geldiğince kaydırdı. Dağınıktı, ikisi de mücadele etti ama ikisi de geri çekilmedi.

Bunun yerine, Magnar'ın ellerinin kıcını o kadar sert kavradığını hissetti ki, dilini daha da ileri itmeden hemen önce derisini zedelediğini biliyordu. Onu yutmak zorunda kaldı.

"Nhn!" Delora nefesini tuttu ve boğazının daraldığını hissetti.

Kendi tükürüğü ağzına doldu, boğazı ya dilini bütün olarak yutmaya ya da dışarı itmeye çalıştı, ama rahatlamadı.

"Siktir." Magnar ürperdi, tüyleri kadının sıkı yumruğunda dik durmaya çalışırken vücudu titriyordu. "Neden bu kadar iyi hissettiriyor?"

Dilini çekti ve Delora'nın ağzını dolduran her damla sıvıyı toplarken nefes alması için ona bir an verdi. Sonra tekrar içine soktu. Delora onun kollarında gerildi ama hiçbir şekilde, hiçbir biçimde onu durdurmaya çalışmadı.

Kendince rahatsız ediciydi ama buna bayılıyordu, onun tepki verme biçimine, bunu yapıyor olmasına bayılıyordu. Kalçalarını onun gövdesine doğru sallayarak onu teşvik etmeye çalıştı, bunu tekrar ve tekrar yapmasını istedi.

Diliyle boğazını sikmesini istiyordu.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" diye mırıldandı. "Seni böyle yalamayı?"

Oh, Tanrım. Ona ihtiyacım var.

Kukusu arzuyla sıkıştı, dilinin boğazını kesmek yerine oraya sokulmasını diledi. Dilin içinde dönüp durmasını, onu çalarken tahrik sıvısını toplamasını istiyordu. *Onun etrafında boşalmak istiyorum.* Bir inilti daha çıkardı, şimdi çarpan, muhtaç klitorisine karşı sürtünme bulmaya çalışıyordu. Çekirdeğinin girişi kaygandı ve ilgi için yalvarıyordu.

Tek bulduğu göğsünün hemen altındaki düz kas tabakasıydı.

Bir viyaklama sesi ikisinin de dikkatini çekti. Boğuk sesin aralarına girdiğini fark ettiklerinde başlarını birbirlerinden uzaklaştırdılar.

Zavallı Fyodor vücutlarının sıkı baskısı arasında ezilmişti ve kurtulmak için mücadele ediyordu. Küçük tavşan kafatasını yukarı ittiler ve her ikisine de çok sinirli bir huff verdiler.

Delora nefes nefese, yüzü hem tahrikten hem de utançtan kavrulmuş bir halde, kendisini hâlâ havada tutan Magnar'la yüzleşti.

Gözbebekleri derin, açlık dolu bir mor renkteydi ve o da ona bakıyor, karşılığında nefes nefese kalıyordu.

Burnunu yaklaştırdı ve dilini Delora'nın çenesinin köşesinden geçirerek kulağının üzerinden geçirene kadar yaklaştırdı. Delora tiz bir çığlık attı. Tüm vücudu tüyleri diken diken olurken bir ürperti duyularını yok etti.

Başını yana çevirerek ona istediği kadar erişim sağladı. Derisini, kulağının üstünü ve açıkta kalan boğazının kenarını yalamaya devam etti.

"Tadını beğendim. Kokuna uyuyor."

Botlarının topuklarını sıkı ve ona doğru eğildi. Tahrik olmaya başlamıştı ve şimdi vücudu onu rahatlatması için çığlık atıyordu.

Magnar hafif bir hırıltı çıkararak, "Eğer burada olmasalardı-" dedi.

Ne söyleyeceğini daha iyi düşünmüş gibi durakladı. Vücudu gerildi, parmakları sanki yatıştırıcı avuçlarının içinde yoğurmaya devam etmek istermiş gibi kıcını sıkıyordu.

Ne... ne söyleyecekti? Fyodor burada olmasaydı ne olacağını bilmek istiyordu.

Onu öpmeye devam eder miydi? Ona dokunur muydu... belki daha da fazla? Onu tam burada, açık ormanda ağaca yaslanmış halde becerir miydi?

Delora ne istiyormuş?

Her şeyi. Şu anda, vücudunun ağrması ve karıncalanmasıyla her şeyi istiyordu.

"Eve gitmeliyiz," dedi sonunda başını yana çevirirken. "Gölgeler gittikçe uzuyor."

Neredeyse ona güneşin batıyor olmasının umurunda olmadığını söyleyecekti. Sadece onun kendisine dokunmasını istiyordu.

O kadar cesur değildi. *Belki bir gün.*

"Tamam," diye cevap verdi alt dudağını düşünceli bir şekilde dişledikten sonra, sesi o kadar kısık ve şehvet doluydu ki her iki hecede de titriyordu.

Magnar onu vücudundan aşağı kaydırarak alçalttı ama sanki havadaki kokuyu tatmaya çalışıyormuş gibi burun deliğinin üzerinden kayan dişlerinin dış tarafına verdiği yalamayı kaçırmadı. Ve evet, adam onu kasıklarının üzerinden kaydırırken vücudunun üzerinde sert bir şeyin dolaştığını hissetti.

Uzun değildi, belki sadece kısmen dışarı çıkmıştı ama bunun onun siki olduğunu biliyordu. Kızın vücudu sıkıca tutunduğunda bir inilti duydu - sanki kızın kayganlaşmasının *kokusunu alabiliyordu*.

Ayaklarının üzerinde sağlam bir şekilde durduğunda, biraz başı döndüğü için kendini sabitlemek amacıyla ellerini onun gövdesine koydu ve orada durup ona baktı. Görünüşe göre ikisi de pozisyonlarını terk etmeye hazır değildi çünkü hâlâ birbirlerine bastırıyorlardı. Bildiğinden çok daha kalın görünen siki, göbeği ile iri göğüslerinin arasına baskı yapıyordu.

Acaba ona dokunmaya çalışsam ne olur?

Ya kendini göğüslerinin arasına oturacak kadar indirirse? Adamın gömleğini yumrukladı. *Çok* cazip geliyordu.

Magnar burnunun ucunu Fyodor'a doğru sallayarak, "Kafatasları dışında senin yanında dokunulmaz olduklarını fark ettim," dedi.

Delora sanki zihnini boşaltmaya yetecekmiş gibi boğazını temizledi ve göğsüne yapışan Fyodor'a baktı. Bir parçası, o oradayken kirli düşünceler düşündüğüne inanamıyordu.

Göğüs ameliyatı mı? Gerçekten mi Delora? Yine de Magnar'ın hoşuna gidebileceğini düşündü. Çoğu insan erkeğinin hoşuna giderdi. Göğüsleri büyük ve yumuşaktı ve Magnar ona dokunmaktan hoşlanıyor gibiydi. Tersinin doğru olup olmadığını merak etti.

"Evet. Bunun olacağını bilmiyordum ama sanırım onları tutarken hiç Hayalet formuma girmedim için böyle oldu."

"Bu kadar hızlı giderken onları tutabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Arzu alevleri konuşmalarıyla daha da alevlendiğine göre, Delora küçük bir iç geçirdi.

"Sanırım öyle." Yüzünü bir kez daha kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü şu anki haliyle vücudumda geniş yaralar var." Gözleri Magnar'ın üzerinde gezindi,

Kıyafetlerinin yaralarını gizlediğini biliyordu. "İyileşmem için yüzeyin üzerinde kalamayız ama eve dönüş yolculuğumuzda kanımla İblisleri kendime çekeceğim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Kaçmamız gerekecek." Delora'nın yüzü soldu. "Vites değiştirip dört ayak üzerinde koşmam gerekecek ve senin de onlara tutunup Hayalet formunda beni takip etmen gerekecek. Normal insan hızın seni engellemeyecek, bu yüzden bana ayak uydurabilirsin."

"Saldırıya mı uğrayacaksınız?"

"Kesinlikle."

"Tamam. Siktir," diye homurdandı, alnını avuçladı ve uzun saçaklarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Kahretsin."

Bu, onlar eve koşarken onun saldırıya uğramasını izlemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Buna tanık olmaktan hoşlanmıyordu.

Delora'nın bu bilgiyi sindirmesinin ardından Magnar'ın fiziksel değişimlerinin yanı sıra konuşma tarzının da değiştiğini fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Dönüş yolculuğu çok daha kısa sürmüştü ama Delora daha uzun olmasını tercih ederdi.

O yanında süzülürken, Magnar dört ayak üzerinde koştu ve birçok kez saldırıya uğradı. Kendisine bağlandıklarında İblislerden kurtuldu ve ilerlemeye devam etti. Duramazdı, aksi takdirde onlar tarafından istila edilirdi.

Vücudunda sık pençe izleri vardı ama hiçbirisi insanların yaptıkları kadar zarar verici değildi - bunu ancak geri dönüp gömleğini değiştirdiğinde görebilmişti.

Giydiği kıyafet kana bulanmıştı.

Yaralarını temizlemeyi teklif etmiş, o da kabul etmişti ama bandajlamaya gerek yoktu. Açık kalmalarına rağmen kanamaları durmuştu ve herhangi bir enfeksiyon yarın iyileşecekti.

Daha önce bir kez görmüştü, ürkütücü yılan benzeri İblis'le dövüştükten sonra siyah kumun vücudunu nasıl kapladığını, bu yüzden gerçekten endişelenecek bir şey olmadığını biliyordu.

Ama yaralarını yıkamak Delora'nın vücudundaki büyük değişiklikleri görmesini sağlamıştı. Kesinlikle daha dolgun, daha kalın, hatta daha iriydi. Kasları belirginleşmişti ve hala yoğun olsalar da onu dolduruyorlardı, böylece o kadar da cılız ve sıksa görünmüyordu.

Göğüs kemiğinin büyük bir kısmı etinin altına gömülmüştü, böylece sadece üst kısmı görülebiliyordu ve kollarındaki kemikler büyüyen yeni kaslar tarafından yenmişti. Üzerinde hâlâ görülebilen tek büyük kemikler elleri, dirsekleri, omurga omurları ve göğüs kafesiydi.

Gömleğini çıkardığında gördüğü diğer her şey neredeyse yok olmuştu.

Düşünecek, çözümseyecek çok şey vardı.

Onun için inşa ettiğinden beri ikinci kez yemek pişirme ocağını kullanmıştı. Bu alanı çok seviyordu ve ne isterse pişirebileceğini biliyordu çünkü adam burayı büyük yapmak için elinden geleni yapmış ve yemek pişirmek için ihtiyaç duyacağı her şeyi temin etmişti. Tencereler, tavalar, uygun bir pişirme rafı.

Dumanları tüten sebze çorbasını tahta kâsesine doldururken kaşları düşünceli düşünceli kırışıyordu.

Kendim olarak sıkışmış gibi görünen tek kişi benim.

Önce Fyodor böylesine büyük bir değişim geçirmişti, şimdi de Magnar. Değişmeyen tek kişi Delora'ydı.

Sanırım bu doğru değil. Ben bir Fantom oldum.

Ama fiziksel olarak çoğunlukla aynı hissediyordu.

Ön kapıdan çıkıp Magnar'ı verandada Fyodor'la birlikte otururken gördüğünde Delora'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Fyodor'un nasıl olup da onun yanında dik oturur pozisyona geldiğini bilmiyordu ama kafatasları yana düşmeye başladığında Magnar onları kurtarmak için uzandı.

Yukarıdan kavrayarak tuttu.

Uzun süredir verandada oturduğu için Delora kendini Magnar'ın yanına attı. Fyodor onu hemen hissetti ve kucağına oturmak için emekledi. Delora onların sırtını sıvazlamaya başladı ve onlar da daha fazla kıpırdandılar.

Sıcak sebze orbası kâsesi Fyodor'a baskı yapmasın diye kucağının üzerinde duruyordu,

Yavaşça yemeye başladı, verandanın basamaklarının yanındaki kamp ateşinin alevlerini izliyordu.

Fyodor artık ağır bir kafatası ve onu taşıyamayan zayıf bir boynu olduğu için ona tutunmaya daha az meyilli görünüyordu. Sık sık omzuna yerleştiriyor ve hareket ederken ağırlığını desteklemek için bir nevi kendini oraya asıyordu.

O aldırmadı. Fyodor'u rahat ettiren her şey Delora'nın da işine gelirdi.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, Magnar artık değiştiği için onunla konuşmaktan biraz çekinerek ve bunun kendisi için gerçekten ne anlama geldiğini merak ederek, göz kapaklarının kenarından ona bakmaya cesaret edebildi.

Burnu gökyüzünü gösteriyordu, sanki Peçe'nin sisi arasından yıldızları net bir şekilde görebiliyormuş gibi.

Ama sinsi bir bakış olarak başlayan şey, tam bir bakışa dönüştü.

Parlayan küreleri hızla renk değiştiriyordu. Bir an mavi, bir sonraki an koyu yeşil, kırmızımsı pembe ve sık sık turuncuya dönüşüyorlardı.

Gözbebekleri turuncuya dönmeden önce uzun bir süre kırmızı renkte parladığında ağzının yanında bir kaşık yemekle durakladı. Sonra tekrar farklı renkler arasında gidip gelmeye başladılar.

Derin düşüncelere daldığı belliydi.

"Kamp ateşini neden yaktın?" diye sordu, onu gerçekliğe geri çekmek için sohbet etmeye çalışıyordu. "Bana bir şömine yaptığına göre artık ona ihtiyacım yok."

"Görünüşü hoşuma gidiyor," diye mırıldandı sessizce, bakışlarını alevlere çevirirken. Gözbebekleri renk değiştirmeye devam ediyordu ama en azından titreşimlerini izlerken yavaşlamıştı. "Dünyayı aydınlatması hoşuma gidiyor. Burası her zaman karanlık."

Delora onunla birlikte alevlere bakmayı tercih etti, kuruyan ısının altında ne zaman bir dal parçası ya da çubuk kırılma çıkardığını izledi. Korlar havaya yükseliyor, soğuyup tekrar ateşin içine ya da etrafına gri kül olarak düşüyordu.

Çevresinde, Magnar'ın ellerinin birbirine kenetlendiğini ve sanki gerginlikle doluymuş gibi sıra birbirlerini sıktıklarını fark etti. Parlak pençelerinin uçları etine battığı için ellerinin arkasını kesmesinden endişe ediyordu.

Burnunu sokmak istedi ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu. Onu üzme ya da rahatsız etmek istemiyordu.

Onu gerçekten tanımıyorum. Aralarındaki konuşmalar her zaman en kolay olmamıştı. Ama Delora hikâyesini onunla paylaşmıştı ve Magnar hakkında, onun düşünceleri ve duyguları hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu - özellikle de şimdi bunları daha iyi ifade edebilecekken.

"Sen... iyi misin?" diye dürttü. "Gözlerini hiç böyle görmemiştim." Her an gökkuşağı gibi dönmeye başlayabileceklerini düşündü. "Yaraların yüzünden mi?"

"Üzerinde düşünmem gereken çok şey var."

Delora Fyodor'a baktı ve burnunun uzunluğunu okşamaya başlayarak kucağında mutlu bir şekilde kıpırdanmasını sağladı. *Çok tatlılar.* Her zaman onun dokunuşuyla kıvrılmaları hoşuna gidiyordu.

"Bu konuda konuşmak istiyor musun? İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin."

Magnar düşünceli bir mırıltı çıkardı ama genellikle bu tür sesler çıkardığında yaptığı gibi burnuna dokunmadı.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla yüz yirmi yıldır hayattayım, belki de daha fazla. Dünyanın aydınlandığını ve karardığını yüz binlerce kez gördüm ve yaptığım o kadar çok şey var ki hatırlanacak. Ama çok az pişmanlık duyuyorum."

"Geriye dönüp bakmak için çok uzun bir süre," diye mırıldandı Delora. "O kadar uzun süre yaşadığımı hayal bile edemiyorum." Ama yine de... Magnar'a ruhunu verdiğine göre

yaşayabilme ihtimali yok muydu?

Yüz yirmi yıl yaşamak konusunda ne hissediyorum? Şimdiye kadar hayat pek adil değildi. Sanırım huzurlu olduğu sürece sorun olmazdı. Ve eğer aramızdaki şeyler daha iyiye giderse... Delora hayatında bir kez olsun mutlu *olabileceğini* düşündü.

"Ancak," diye devam etti, tekrar gökyüzüne baktı ve sanki onun görmediği bir şey hareket ediyormuş gibi başını çevirdi. "Seninle ilgili pişmanlıklarım var. Şu anda düşündüğüm şey bu."

Delora kendini gergin hissetti, dizleri sanki kendi içine doğru büzülmeye çalışıyormuş gibi içe doğru vuruyordu.

Yüzleşme ya da eleştiri alma konusunda pek iyi değildi. Adamın doğrudan ortaya çıkıp sorunun kendisinde olduğunu söylemesini beklemiyordu.

Bu kadar mı? Belki de ormanda paylaştıkları öpücük yemek yemenin bir sonucuydu ve şimdi daha derin düşününce Delora'nın yeterince iyi olmadığını fark ediyordu. *Böyle bir şey olacağından endişeleniyordum.*

Sırf gerçeği duymak istemediği için kaçmadı ama saçları onu saklasın diye başını eğdi. Dudaklarını ısırarak susturmaya çalıştı, bir yandan da elbisesinin eteğini sıkıyor, adamın söyleyeceği her şeye karşı kendini hazırlamaya çalışıyordu.

Bölge birdenbire *çok* sessizleşti. Ateşin sesi bile onu ürkütmeyi başarmıştı - geçmişte yaşadığı travmaya istemsiz bir tepkiydi bu. Yüksek sesler cam kırıkları ve olası acılarla birlikte gelme eğilimindeydi.

"Sana karşı adil davranmadım," dedi ve kadının nefesi göğsünü sızlatan bir hızla kesildi. Kadın kaşlarını çatarak ona döndü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana bunun ne anlama geldiğini söylemeden ruhunu aldım."

Delora garip bir kahkaha attı. "Yine de sana verdim. Daha fazla soru sorabilirdim." Başını tekrar gökyüzüne çevirdi, bu sefer diğer tarafa.

"Senden bunu istemedenden önce hakkında daha fazla şey öğrenmeli, ondan kurtulmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu öğrenmeliydim. Şimdi bana geçmişinden bahsettiğine ve bunun ne anlama geldiğini, neler yaşadığını anladığıma göre, bir insanı fiziksel bir yaranın ötesinde incitebilecek çok şey olduğunu görebiliyorum. Bunun senin için ne anlama geldiğini açıklamadan ruhunu almamalıydim."

"Sanırım," diye cevap verdi, elbisesinin eteğini daha sıkı yumruklayarak. "Ama sorun değil. Gerçekten umurumda değil." Gözleri parlak turuncu, bakışlarını ona çevirdi.

"Seçme şansını elinden aldım, Delora."

"Hayır, çalmadın. Ruhumu zorla almadın, çalmadın. Dediğim gibi, onu sana ben verdim." "Daha doğrusu onu bana fırlattın." Delora bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Bana ruhunu vermiyordun."

Çünkü bana sonsuza dek bağlı kalmak istiyordun, onu bana verdin çünkü artık sana ne olduğunu, yaşayıp yaşamadığını umursamıyordun. Ruhunu bir kenara atıyordun çünkü hayatın senin için anlamsızdı ve ben bunu şimdi anlıyorum."

"Özür dilerim," dedi utanç gözyaşları akmaya başlarken.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu. "Sen hazır olana kadar beklemeliydim. Sen bana verene kadar beklemek yerine sana her şeyi açıklamalıydim. Her şeyi açıklamayarak seçim şansını elinden aldım."

"Evet, ama-"

"Verecek olsaydım bana verir miydin?"

Delora'nın dudakları cevabını düşünürken inceldi, ama sorusunu sorduğu anda biliyordu.

"Hayır," diye itiraf etti omuzları düşerek. Sonra göz kapaklarını yalvarırcasına kırıştırarak yüzünü ona çevirdi. "Ama bunu yaptığıma memnunum Magnar. Uzun zamandır burada olduğum için mutlu olduğumu biliyordum.

şimdi seninle."

"Ama anlamıyorum. Sana uygun bir seçim hakkı verilmemesi seni kızdırmıyor mu?" "Yine de yanlış bir seçim yapmış olurdum."

"Yine de bir tane olurdu."

"Magnar, sana ruhumu vermemiş olsaydım, şu anda burada olmazdım." Gözleri Magnar'ın tuhaf ama bir o kadar da güzel yüz hatlarında gezindi ve sonunda dişlerinin üzerine düştü. Oraya yerleştiler ve dişlerin ölümcüllüğünü incelediler. "Eğer bana her şeyi anlatmış olsaydın, iki seçenekten birini seçme şansım olmazdı."

Gözbebekleri sarı bir tona dönüştü.

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı çünkü söylemek üzere olduğu şeye karşı tepkisini görmek istemedi ve önlerindeki alevlere bakmayı tercih etti.

"Beni yerdin. Bana bir seçenek sunulmazdı çünkü artık bu dünyada var olmazdım. Durumumuzun alternatifi bu. İster yaptığım ya da söylediğim bir şeye öfkelendiğimde, ister İblis yılanı canımı yaktığında, ister korku kokusu aldığında, eğer sana ruhumu verip açlığını gidermeseydim, beni yerdin."

Elleriyle kıpırdanırken pençeleri birbirine çarpıyordu. Tıpkı onun gibi o da giderek geriliyordu.

"Bu doğru olsa bile..." Sanki tartışmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi sustu. Sonra dedi ki, "Senin seçmediğin başka şeyler de var. Sana yapmak için senden izin almadığım şeyler." Delora'nın dudakları, elinden alınan başka bir seçenek düşünemediğinde birbirine yapıştı. Eğer dokundukları zamandan bahsediyorsa, vücudunun bunu ne kadar istediğini ele verdiğinden emindi. Bir kez hariç hiç hayır dememişti ve o da hemen izin vermişti.

o gittiğinde. "Ne yap-

"

"Bunun ne anlama geldiğini ilk başta anlayamadım," dedi Magnar elini o yöne doğru sallarken Fyodor'un. "Onları bir genç olarak düşünüyordum çünkü onlarla olan bağlantım kopuktu. Ebeveyniden ziyade yaratıcı olduğumuzu. Onları korumam gerektiğini, küçük ve savunmasız olduklarını biliyordum ama onlara olan ilgim sadece korumak içindi. Sana bunu yapıp yapamayacağımı sormadım. Ve bu senin için... zor oldu."

"Bebekler her zaman kazayla olur," diye gülmeye çalıştı. "İnsanlar bunu her zaman yapar. Korunmasız seks yaptığımızda aldığımız risk bu. Onların oluşumunda ikimizin de payı var. Ben de hatalıyım ve... onlar benim için çok değerli. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren onları istedim. Hep bir çocuk istedim ama daha önce hiç yapamadım."

"Ama... onlar Mavka."

"Yani? Onlar benim. Benim için önemli olan tek şey bu. Ve beni ısırmaya çalışmayı bıraktıklarına göre gerçekten çok sevimliler."

"Çünkü korku kokuyordun," diye homurdandı Magnar. "Bu senin kendi hatan."

Küçük bir kahkaha attı. Adam haklıydı ve bunu inkâr edemezdi. Şimdi geriye dönüp baktığında, son derece aptalca davrandığını görüyordu.

"Ama insan bir çocuğu tercih etmez miydiniz? Bunu size veremem."

Delora omuz silkti ve kucağındaki küçük Fyodor'a baktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Elbette, hayatı boyunca hayal ettiğinden farklıydılar ama Magnar da öyleydi.

"Bir parçam insan olmadığın için memnun," diye itiraf etti Delora gözlerini gökyüzüne çevirirken, yıldızları görebilmeyi diledi ama gece ufkuna bakmakla yetindi. "Benim ilişkim

İnsanlarla birlikte olmak her zaman güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olmadı. Fyodor'un başkaları tarafından normal bir çocuk olarak görülmediğini biliyorum, yaptığımız şey de öyle, ama ilk başta beni biraz korkutmuş olsalar da şu anda burada sizinle birlikte olduğum ve onların doğduğu için mutluyum. Hayat korkutucu olabilir ve tüm anneler ilk başlarda öyle ya da böyle mücadele eder." Sonra dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "En azından onları sütle beslemek zorunda değilim. Sanırım bu beni çok rahatsız ederdi."

"İnsanların sütü mü var?"

Sorusu Delora'nın odaklanmasını beklediği şey değildi ve Delora'dan bir kahkaha yükseldi. "Evet, Magnar. Göğüsler bunun içindir. Kadınlar bu yüzden onlara sahip."

"Göğüslerin bunu mu yapıyor?" Adam başını eğip kızın göğüslerine baktı, gözleri meraktan parlak sarıya dönmüştü. Bu Delora'yı daha da güldürdü. "Bu... gerçekten tuhaf. Bunu yapmadığına sevindim."

Magnar, Delora'nın söyledikleri yüzünden güldüğünü fark ettiğinde başını ters tarafa eğdi. Her ne kadar kendi aleyhine olsa da, Delora'nın bunda bir espri bulması, gülümsemesi onu rahatlatmıştı.

Onunla geçirdiği zamanı düşündüğü ve hatalarını fark ettiği andan itibaren, bu konuda onunla konuşmaktan endişe duyuyordu. Yaptığının yanlış olduğunu anladığını, her şeyi aptalca bir şekilde eline yüzüne bulaştırdığını bilmesini istiyordu ama pişman olup olmadığını da bilmesi gerekiyordu.

Magnar, duymak istediği şey olmasa bile gerçeği bilmek istiyordu, böylece telafi etmeye nereden başlayacağını bilebilirdi.

Buna ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, Delora yaptıklarından ya da işlerin bu şekilde sonuçlanmasından dolayı pişmanlık duymuyordu. Burada onunla birlikte olmak istiyordu ve bunun anlamı... çok büyüktü.

İnsan olmadığımı, Mavka olduğuma seviniyor.

Parlak pembe gözbebeklerine doğru yükseldi ve bu rengi her gördüğünde içinde büyüyen sıcak, karıncalanma hissini anlamaya başlayarak bir gözünü eliyle kapattı. Buna bir anlam veremiyordu ama bunun ona çok değer vermesinden kaynaklandığını anlıyordu. Bu önemliydi.

Sonra Delora, kalbinin göğsünde harika bir şekilde sıkışmasına neden olan bir şey yaptı.

Uzandı ve elini tutabilmek için onun elini yakaladı. Ona baktı, basit bir dokunuş tüm vücuduna zevk veriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın iki elini aralarındaki verandaya koyarken.

Parmaklarını onunkilerin aralıklarından geçirmeye çalıştı ama eli o kadar açılmadı ve sadece parmak uçları uzanabildi.

"Elini tutuyorum," diye cevap verdi, alevlere baktığında gülümsüyordu. "Sana her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalışıyorum. İnsanlar konuşmadan bir şeyler anlatmak istediklerinde bunu yaparlar, birlikte oldukları kişiye yalnız olmadıklarını ya da diğerinin onları kabul ettiğini göstermek için. Ancak, elin benim için çok büyük. Bunu diğer şekilde yapmalıyım."

Zayıf bir şekilde kilitlenmiş parmaklarının kilidini açtı ve sonra başparmağını tutmak için hareket ettirdi. Adam da aynısını onunkine yapınca elleri birbirine çok daha güzel kenetlendi, her ne kadar adam kadınınkini tamamen yutmuş olsa da bu görülemiyordu.

Avuç içlerinin birbirine değmesine baktı, sadece elini tutmanın bile bu kadar etkili olabileceğini

fark etmemişti.

güçlü bir semboloji.

Keşke bunu daha önce bilseydim. Teselliye ihtiyacı olduğunda onun elini tutmaya çalışırdı.

Fyodor'u dünyaya getirirken ondan yardım istemişti ama Fyodor bunun sadece bir şeyleri sıkıştırması gerektiği için olduğunu düşünmüştü.

Üzerlerine sakın bir sessizlik çöktü ve Magnar düşüncelerinin baskısının hafiflediğini hissetti, onunla bu konuşmayı yapmaya cesaret ettiği için minnettardı. Göstermemiş olsa bile buna ihtiyacı vardı.

"Geçmişe takılıp kalmamaya çalış," dedi sonunda. "Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Tek yapabileceğimiz hatalarımızdan ders çıkarmak ve ilerlemek. Geleceğe bakmak. Tamam mı?"

Beklentiyle ona baktı ve o da burnunu havada zıplatarak başını salladı.

Delora, Fyodor istemese de elini onun elinden çekmeden önce başını sallayarak ona cevap verdi. Delora ayağa kalkmak için hareket etti ve bunu yaparken Fyodor'u iyice kavradığından emin oldu.

"Bugün gerçekten uzun ve hareketli bir gün oldu. Gerçekten yorgunum ama bunun için teşekkür ederim." Ona küçük bir gülümseme verdi, bu gülümseme adamın göğsünde şefkatin yanmasına neden oldu. "İyi geceler."

İçeri girmek için ayrıldı, gecenin serin havasını dışarıda tutmak için kapıyı usulca kapattı.

Magnar konuşmalarını ve nasıl sonuçlandığını düşündü. Henüz tam olarak bırakmadığı bir alışkanlık gibi, elini burnuna doğru kaldırdı, böylece burnunun ucundaki bir pençeye dokunabildi.

Göğüsler bunun için mi? Yavruları için süt yapmak için mi? Ve işte buradaydı, aptalca bir şekilde Delora'nın göğüsleriyle oynaması gerektiğini düşünüyordu, ne zaman onlara dokunsa hoşuna gittiğini düşünüyordu.

O kadar büyük olmalarından hoşlanıyordu ki, dilinin gücü altında hareket ederek onu meme uçlarını kovalamaya zorluyorlardı. Onlarla oynadığı gizli bir oyun gibiydi.

Hayır, diye düşündü sertçe. *Onlar hâlâ benim.*

Bunu yaptığında kokusu her zaman inanılmaz derecede tatlı ve erotik bir hal alırdı. Havayı o ağız sulandıran, bağırsakları sıkıştıran, kasıkları sıkılaştıran kokuyla doyurana kadar diliyle okşamayı severdi.

Yapabilir miyim? Yüzeyin üstündeki ormanda bulundukları sırada Magnar'ı Delora'nın ağzının içini yalamaya iten pek çok şey olmuştu. Ona dokunmak, tadına bakmak, dilini yutmasını sağlamış olmasına rağmen onu bütünüyle yutmak için karşı konulmaz bir arzu duymuştu.

Orpheus'un, Reia kıkırdayarak onu itene kadar ağzını yaladığını görmüştü, bunun nedeni çoğunlukla Orpheus'un Magnar'ı kıskandırmak istemesiydi çünkü Magnar dişisini sahipleniyordu. Magnar'ın kendi dişisi olduğu için artık daha az kıskanıyordu.

Bunu Delora'yla denemek istemişti çünkü eğlenceli görünüyordu. Ama aynı zamanda kontrolünün sınırlarını da test ediyordu.

O sırada sikini Delora'ya yerleştirmek için duyduğu ezici arzu çok güçlüydü ama bu onu çıldırmış gibi hissettirmemişti. Aleti de kendi kendine çıkmamıştı. Dokunaçları tarafından korunuyordu ve genellikle sızlanmasına ve ihtiyaç duymasına neden olan acı verici bir acı olmadan ereksiyona geçmesine izin veriyordu.

Delora'nın içinde olmak istemesinin nedeni ona yakın olmak istemesiydi, acısını dindirmek için ona ihtiyaç duyması değil. Arzu... daha derin, farklı, daha iyi hissettirmişti.

Magnar gözlerini kapıya dikti, şimdi umutsuzluğa kapılmadan onun yanında olup olamayacağını merak ediyordu.

O yorgun. Onu rahatsız etmemeliyim. Ama ona sarılmayı her şeyden çok istiyordu.

Dilinin bir tıklamasıyla kararını verdi. Yeni ve gelişmiş ayaklarının üzerine kalktı, artık düz

oldukları ve duruşunu destekleyebildikleri için bacaklarında ve sırtında herhangi bir sancı hissetmediği için şükretti.

Ayak parmaklarını oynatarak ayaklarına baktı.

Ayakkabıya ihtiyacım olacak. Orpheus'unkiler gibi.

Beş parmağı ve ayak kemerleri daha insani bir şekle büründüğü için artık toynakları için terliğe ihtiyacı yoktu.

Magnar sessizce içeri girdi, yangının kendiliğinden söneceğini biliyordu. Ağır gövdesine rağmen adımlarını hafif tutmaya çalışarak en arka odaya doğru ilerledi.

Kapıyı açtığında Delora'yı yuvaya kıvrılmış, üzerinde gömleklerinden biriyle buldu. Üzerini bir battaniye örtmüş olsa da vücudunun izini görmek çok kolaydı. Yan yatmış, dizlerini yukarı kaldırmış, başını koluna dayamış göğsüne bastıran Fyodor'a sarılmıştı. Diğer kolu da onların üzerine sarkıyordu.

Kendini yuvanın duvarının yanına indirerek pençelerinin arkasını kızın yüzüne sürttü ve onu nazikçe uyandırmaya çalıştı.

Uzun süredir uyumadığı için kolayca uyandı ve uykulu ama güzel kahverengi gözlerini onun gözbebeklerine dikti. Karanlıkta görebileceği tek şeyin onlar olacağını biliyordu, bu da onu bulmasını kolaylaştıracaktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, sesi uykuyla doluydu. Onun sesinin böyle çıkması hoşuna gitmişti.

"Seninle yatabilir miyim?"

Hayır derse gidecekti ama alacağı cevabın bu olmamasını umuyordu.

"Elbette." Fyodor'u da peşinden sürükleyerek, sırtı duvarlardan birine yaslanana kadar ona daha fazla yer açmak için yana kaydı. "Burası senin de yatağın, pek kullandığın söylenemez."

Belki Delora bilmiyordu ama Magnar bu odada, yuvanın hemen dışında uyuyordu. Ona yakın olmak için can atıyor ama onunla birlikte olamıyordu.

Dikkatli bir şekilde sürünerek içeri girdi ve yan yattı, boynuzlarının onu rahatsız etmeyeceği bir şekilde oturana kadar başını hareket ettirdi.

"Can... Sana sarılabilir miyim?" Bu kez nefesini tuttu, kızın bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Kalbi göğsünde ağır ağır çarpıyordu. *Lütfen evet de.*

"Mhm." Gözleri kapanırken ona küçük bir baş selamı verdi. "Gerçekten sıcaksın. Üşümemi engelleyecektir."

Magnar kollarını rahatça ona dolayana kadar yaklaştı. Yüzünü Magnar'ın sert göğsüne dayayarak onun yastık olmasına izin vermek zorunda kalana kadar pozisyonlarını birlikte zorladı.

Yeni kontrolünün sularını henüz test ettiği için olduğu gibi kaldı ve içindeki her şeyin sakin olduğundan emin oldu. Bu şekilde kaldığında, memnun bir iç çekiş yaptı ve çenesinin yan tarafını ipeksi saçlarına sürterek onu daha da sıktı.

Bu, daha önce yapabildiğinden çok daha fazlasıydı.

Kızın nefesleri derinleşip düzleştiğinde uyuduğunu anlayan Magnar, saçlarını geriye doğru tarayabilmek için kızın üzerinde duran elini yüzüne götürdü. Sonra işaret parmağının pençe ucunu dikkatlice çenesinin kenarından aşağı doğru çekti, ona bakarken midesi güçlü duygularla karıncalanıyordu.

Onun kucağında tek bir yorgunluk kırıntısı bile hissetmedi.

O çok sevimli.

Parmak ucunun kenarını kızın sevimli burnunun üzerinde gezdirdikten sonra pençesinin tersini kızın yüksek ve yuvarlak elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. Sonra tekrar nazikçe çenesini okşadı ve uyuyor olmasına rağmen başının bu kez memnuniyetle yukarı kalktığını hissetti.

Ama başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, alt dudağı hafifçe okşamadan önce daha ince olan üst dudağı hissetti. Alttakini ayırdı ve hissettiği yumuşaklıktan giderek daha fazla etkilendi.

Ormanda onları tattığı andan itibaren, onun tükürüğünün ne kadar lezzetli olduğunu, ne kadar sıcak olduğunu biliyordu.

Magnar onun dudaklarını tekrar yalamak için karşıkonulmaz bir istek duymuştu. Sürekli, tekrar ve tekrar ve *tekrar ve* bunu yapmaktan asla bıkmayacağını kesin olarak biliyordu. Asla tatmin olmayacaktı.

Sahip olmaktan çok memnun olduğu bir açlık.

Şimdi daha da yaklaşmak ve bunu yapmak istiyordu, ihtiyacı onu rahatsız ediyordu ama yapmadı. Daha önceki Magnar, daha az insanlığa sahip olan, zihnindeki dırdırın kurbanı olur ve onu uyandırana kadar denerdi.

İmgeleminde mor renk titreştiği için bu düşünceden uzaklaşması gerekiyordu, pençesini kadının boğazındaki sütunun üzerinde gezdirdi. Kadın nefes nefese kaldı ve boğazını hafifçe eğdi.

Magnar burnunu yaladı.

Bu sesi çıkarması hoşuma gidiyor.

Çok istemesine rağmen kadının vücudunda daha aşağılara inmedi. Bu onun için çok fazlaydı. Avuçlarının içinde onun ne kadar yumuşak ve yüce olduğunu hissetse, tatmin olana kadar, onun her santimini yeniden öğrenene kadar daha fazla dokunmak isteyeceğini biliyordu.

Onun yerine pençelerini kaldırarak uzun siyah saçlarını taradı ve parlak tellerin kendisine dolandığını hissetti. Kendisini kalıcı olarak ele geçirene kadar parmaklarının etrafında dönmelerini istiyordu.

Magnar onların avı olmak istiyordu.

Saçına herhangi bir şekil vermeye başlamamıştı çünkü hiç saç bağı yoktu. *Ona bin tane alacağım, ne kadar ihtiyacı varsa. Saçlarını da resim yaptığı kadar güzel yaparsa, o zaman büyüleyici olacağını biliyorum.*

Pençesiyle yanlışlıkla kulağını ısırdı, kesecek kadar değil, ama bir sığ nefes daha vermesine yetecek kadar.

Magnar kendi kendine hafifçe kıkırdadı.

Çok sessiz bir fısıltıyla, "Çok hassas kulakların var benim küçük kuzgunum. Bu yüzden hep onlarla oynamak istiyorum."

Pençesinin ucunu kabuğun arkasına çekti, sadece onun o küçük sesi tekrar çıkardığını duymak istiyordu, başka bir şey değil.

"Magnar," diye inledi, titrerken ona doğru kıvranıyordu.

Havaya sarhoş edici bir koku yayılmıştı; bu koku ona kadının tahrik olmaya başladığını haber veriyordu. Çok hızlıydı, onu gafil avladı ve korkunç bir şekilde sarıldı.

Uykusunda benim adımı mı inledi? Bu, midesinin sıkışmasına neden oldu. Gözünün önünde mor bir renk parladı ve kokusunun hafiflemesini umarak ondan uzaklaştı, böylece kalabildi.

Olmadı. Onun yerine, göğsü kızarıırken nefes alış veriş sığlaştı. Sıcaktan bunalmış gibi battaniyeyi geri çekti ve göğüs dekoltesinin, yumuşak ve yuvarlak göğüslerinin kışkırtıcı görüntüsü neredeyse uyku tişörtünden taşacaktı. Battaniyeyi beline dolamadan önce ipeksi kalın kalçalarına bir göz attı.

Uykusunda inledi, rahatlamadan önce dudaklarını yaladı. Magnar, ona şefkatle dokunmayı bırakmış olmasına rağmen kokusunun her geçen saniye derinleştiğini fark etti.

Tahrik olmuştu, muhtaçtı. Umutsuzca onu kendisini hayal etmesi için kışkırttığını umuyordu. Onu. *Ona dokunarak.*

Delora, onunla tanıştığından beri her rüyasının çekici şampiyonu olmuştu. O da onun olmak istiyordu.

Onu rahatlatmak istiyorum. Delora'nın ormanda ona sürtünmesi ya da o zamanki baş döndürücü ihtiyaç kokusu gözünden kaçmamıştı.

O kadar yaklaşmıştı ki, neredeyse kızın esnek bedenini o anda ele geçirecekti.

şimdi onun dokunuşunu kabul edebileceğini düşünüyordu ama henüz kendine güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Yine de uyuyordu. Onu uyandırmayacaktı.

Ama Magnar dokunaçlarının yer değiştirdiğini, dikiş yerinden kaymaya başladığında sikiinin etrafını sardığını hissedebiliyordu. Kızın kokusuna, küçük pantolonuna, onun için bu kadar uysal bir şekilde uzanmasının şehvetli görüntüsüne tepki veriyordu.

Burada onunla yatmaya devam etmek istiyorum. Ona sarılmak istiyorum.

şu anki durumuyla bunu yapamazdı.

Magnar kendine güvenmek istiyordu ama bunu yapıp yapamayacağını henüz bilmiyordu.

Aklına, dişlerinin dışını yalamasına neden olan bir fikir geldi. Onu rahatsız etmeden yataktan sürünerek çıkmak için hareket ederken gözünün önünde mor renk daha da parladı.

Uzun süre ondan uzak kalmamaya kararlıydı.

Geceleri nereye gidiyor? Delora Magnar'ı izlerken düşündü. Yapmakta olduğu bir yemek masasına takmakta olduğu bir masa ayağını tutuyor ve uzun bir çiviye çakmak için sıkıca bir tokmak kullanıyordu.

Masa rustikti, altındaki kereste kirişleriyle birbirine tutturulmuş birden fazla ağaç gövdesi diliminden oluşuyordu. Dış kenarları düzensizdi ama Delora böyle olmasından hoşlanıyordu. Düzleştirmesini ve dikdörtgen ya da dairesel yapmasını isteyip istemediğini sorduğunda, her ikisine de hayır demişti.

Benimle yatmaya başladı.

Her gece sıcaklıkla sarmalanmak güzeldi. Tüyler ve kürklerle kaplıyken uzun ve sert uzuvlar tarafından korunmak. Lezzetli, yatıştırıcı kokuyu içine çekerken başını çaktırmadan adamın güzel göğüs kaslarına gömüyordu.

Güçlü kalp atışlarını kulağının dibinde duyuyor ve her nefes alışında göğsünün genişleyip sıkışarak birkaç saniye sonra yavaşça dışarı vermesinin zihni uyuşturan dalgasını hissediyordu.

Kucaklaşma çok samimiydi ve Delora her gece biraz daha yaklaştırmaya cesaret edip onu battaniyesinin altına sokarak ayak bileklerini onunkilerin arasına soktuğunda daha da samimi hale geliyordu. Onları birbirine dolamak istiyordu.

Bu, sanki bencilce ikisinin de onları rahatlatmasını istiyormuş gibi ortalarında olmayı *talep eden* Fyodor için her zaman kolay değildi.

Onun kollarında uyandım.

Delora en son ne zaman birinin kollarında uyandığını hatırlamıyordu.

Başlangıçta Hadis ona çok iyi sarılmıştı ve birçok tembel sabahı birlikte geçirmişlerdi.

O günler Delora'nın Magnar'ın kollarında uyandığı, işlemek için kalkmak zorunda kaldığı için neredeyse kendine kızdığı günlerle asla kıyaslanamazdı - artık kullanabileceği bir lazımlıkları olduğu için şükrediyordu. Magnar'dan kendisine bir tuvalet yapmasını istemeyi düşünüyordu.

Delora sanki uyanık değilmiş gibi ona birkaç dakika daha yalvarıyor, güne başlamaları gerektiğini söylediğinde herhangi bir mazeret öne sürüyordu.

Zaman zaman onun harika pençelerinin çenesini okşadığını ya da kafa derisini sıyırdığını, onu uykunun derinliklerine çektiğini ve ona gerçekten hoş ve bazen de yaramaz rüyalar verdiğini düşünüyordu.

Bunların hiçbirisi gecenin ortasında neden soğuk bir nokta hissettiğini bilmediğini açıklamıyordu. Sıcaklıkla sarmalanmış olmak, sıcaklık olmadığında uyanması anlamına geliyordu.

Dün gece onu kazara uyandırmış, ellerini çözmüştü. Yarı uykudaki Delora, Magnar'ın kayıp gittiğini hissetmişti. Ancak sabahın geç saatlerinde pençeleri saçlarını okşarken uyandı.

Giderken ne yapıyor?

Sadece birkaç gece önce onunla yatmaya başlamıştı.

O zamandan beri ev, bir saniye bile yerinde duramayan bir manik gibi döşenmeye başlamıştı. Dallardan inşa ettiği uzun bir kanepesi ve ona uygun daha küçük bir kanepesi zaten vardı - her ikisi de şimdi daha yumuşak hale getirmek için kürk kaplamalara ihtiyaç duyuyorlardı, ancak oturulmaya

uygunlardı.

Verandada bir bankı vardı, böylece artık merdivenlerde oturmak zorunda kalmıyordu.

Biri onun, diğeri Reia için olmak üzere iki yemek sandalyesi yapmıştı, çünkü Reia'nın yanında olmasının Delora'yı mutlu ettiğini biliyordu. Şimdi de ona uygun bir masa yapıyordu.

Reia'dan bahsetmişken.

Küçük, solgun bir el yüzünün önünde sallandı.

"Dünyadan Delora'ya," dedi Reia yavaşça, onun dikkatini çekmeye çalışarak.

"Hellooooo?" "Özür dilerim," diye mırıldandı Delora.

Bakışlarını Magnar'dan ve belki de onun uzun kuyruğunun arkasına kısmen gizlenmiş kaslı, yuvarlak, sıkı görünümlü kışından ayırıp Reia'nın çatık kaşlı yüzüne baktı.

Kesinlikle bir Duskwalker'ın kışına bakmıyordum. Yüzü ısınmaya başlamıştı. Yemin ederim bakmıyordum.

Reia dışarıdaki bankta onun yanında oturuyordu, sarı saçları başının bir tarafına dolanıyor ve omzunun üzerinden dalgalanıyordu. Delora'ya kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Bugün biraz kendinde değil gibisin."

"Pek sayılmaz," diye gülmeye çalıştı Delora. "Sadece derin düşüncelere dalmıştım."

Reia'nın dudakları öyle gergin çizgiler halinde inceldi ki, beyazlaşıp neredeyse kayboldular ve gözleri şüphe dolu bakışlara dönüştü.

"Yalancı." Sonra içini çekti. Kollarını başının arkasında kavuşturarak evin duvarına ve arkalığa yaslandı. "Yine de, benim sirkim değil, benim maymunlarım değil."

Delora burnunu kıvrırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu benim sorunum ya da işim değil demek." Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ve vermek istemediğin bilgileri araştırdığım için zaten birkaç kez kafamı kopardın. Oldukça ketumsun, biliyorsun."

"Benim gibi bir köyden geldiğinizde, çenenizi kapalı tutmak en iyisiydi, yoksa evinizde neler olup bittiğini herkes bilirdi."

Delora bir 'arkadaşına' Hadith'in bazen kendisiyle seks yapmak istemediğini söylediği günü çok *net* hatırlıyordu. Bu, herkesin onun aletinde bir sorun olduğunu düşünmesine yol açmıştı çünkü 'arkadaşı' herkese böyle söylemişti. Bu da Delora'yı, Hadis'in aletinin bağlı olduğu kişiden başka hiçbir sorunu olmadığını öğrendiği korkunç bir durumun içine sokmuştu.

Sadece tavsiye arıyor, ilişkilerini kendi düşüncelerinin dışında renklendirmenin bir yolunu arıyordu. Bunun yerine hem kendisi hem de Hadis aşağılanmış, Hadis de ona öfkelenmişti.

O geceden sonra çevrelerinde yaşayanlar, yatak odasındaki performansında hiçbir sorun olmadığını, çünkü bütün gece seslerinin duyulduğunu doğruladılar.

Delora bu anı karşısında tiksintiyle ürperdi.

"Muhtemelen benimki için de aynıydı," diye soğuk bir şekilde cevap verdi Reia. "Ama kimseyle konuşmama izin verilmiyordu, bu yüzden yemeğimi alırken kulak misafiri olduğum şeyler dışında neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyordum. Jill Jack'i aldatıyordu. Hansel ekmek kırıntıları için kız kardeşi Gretel'i soyuyordu. Bla bla bla. Dedikoduyu her zaman önemsiz ve anlamsız bulmuşumdur."

"Kulağa doğru geliyor," diye homurdandı Delora mizahtan yoksun bir kahkaha atarak.

"Biliyorsun... yine de," dedi Reia başını yana çevirip Delora'ya bakarken. "Benimle konuşabilirsin. Kime söyleyeceğim? Orpheus'a mı?" Başparmağını Magnar'ın masayı tutmasına yardım eden kurt kafataslı Duskwalker'a doğru uzattı, böylece masaya bir ayak daha takabilecekti. "Sen iyi olduğun sürece ikinizin arasında ne olduğu umurumuzda değil. Bu durumda insan olan sizsiniz, Peçe gibi insanlığın geri kalanından uzak bir yerde yaşıyorsunuz."

"Teşekkürler," dedi Delora kısık bir sesle, keşke insanlara güvenme konusundaki yetersizliği bu

kadar kırılmamış olsaydı. Reia'yı artık bir arkadaş olarak görse de, onu yeterince iyi tanımıyordu.
O

İki farklı kişiliğe sahip oldukları için onun fikirlerinin ya da tavsiyelerinin yardımcı olup olmayacağını ya da neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. O da bir gün değişebilirdi.

İnsanlar genellikle ilk başta gördükleri gibi değillerdi, gerçek doğalarını ortaya çıkarmaktan daha kolay olduğu için bir cephe takınıyorlardı.

"Bu ufaklık nasıl?" Reia uzandı ve Delora'nın kucağında yatan Fyodor'un kafatasının üst kısmını bir parmak eklemiyle okşadı. "Vahşi bir tavşana benziyorlar."

Delora bakışlarını aşağı indirerek onlara gülümsedi. Onları kucağına alıp sımsıkı sarılırken bir yandan da hafifçe sağa sola sallanmaktan kendini alamadı. O kadar sevimliydi ki, hayranlık içinde onları ezmek istedi.

"İyiler. Şimdi taşınması biraz ağır ama sanırım bu beni daha güçlü yapıyor."

"Biz olmadan birkaç gün iyi olacak mısın?"

Delora başını salladı.

Reia ve Orpheus İblis Köyü'ne bir gezi planlıyorlardı. Aslında sadece bir süreliğine ziyarete gelmeyeceklerini söylemek için gelmişlerdi ama sonra Magnar, tek başına yapması zor olduğu için Orpheus'tan masayı hazırlarken yardım istemişti.

"Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştunuz. Belki bana birkaç yemek malzemesi, örneğin uygun bir bıçak getirebilirsin?"

"Evet, tabii. Kulağa yeterince kolay geliyor. Ben de biraz daha kumaş getireyim." Reia'nın yüzü bir sırıtişla aydınlandı. "İkimiz için de giysi yapmak aslında beni eğlendiriyor. Bana yapacak bir şey veriyor."

Delora'nın dudakları da kıvrıldı, Reia onun için getirdiği için artık giyecek ikinci bir elbisesi olduğunu biliyordu.

"Buraya gelmelisin ve sana nasıl kılıç kullanılacağını öğretmeme izin vermelisin. Saatlerce süreceksin sonsuz bir eğlence."

"Hayır, teşekkür ederim!" Delora güldü. "Bir İblisi öldürebilmektense kendi bacağını kesmem daha olası."

Orpheus o anı seçerek onlara doğru ilerlemeye başladı, masa artık tamamlanmıştı. Magnar birkaç adım gerideydi ve her şeyi tek başına kaldırıyordu. Reia zıplayarak ayağa kalktı ve kollarını havaya kaldırıp parmaklarını birbirine kenetleyerek gerindi, kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkarırken ayak parmaklarının ucuna kadar gitti.

"Pekâlâ, hadi şu uzun ve sıkıcı yürüyüşü bitirelim," dedi Reia merdivenlerden inerken.

Orpheus homurdandı ama sanki ona dokunmaya can atıyormuş gibi kolunu uzattı. Elini onun beline doladı.

Hiçbir zaman olmadığı gibi vedalaşma da olmadı, çünkü çok yakında geri döneceklerdi.

Delora, Magnar'ın masayı yan çevirip iki bacağını kapıdan geçirdikten sonra son ikisini de geçirmek için masayı kavisli bir şekilde döndürmesini izledi.

Bilerek gülümsedi.

Eski Magnar kapının girişinde durmuş, geniş ve garip olduğu için masayı nasıl içeri sokacağını merak ediyor ve büyük olasılıkla şaşkınlıkla kafasını kaşıyordu.

Onun aptallığını özlüyorum. Ama bu yeni Magnar'ı da çok seviyordu.

Magnar yuvadan çıkmak için yavaşça hareket ettiğinde, Delora gecenin serin havasının açıkta kalan omzuna sürtündüğünü hissetti. Onu örttüğünden emin olsa da Delora uykusundan rahatsız olmuş, her gece ortadan kayboldukça onun hareketlerine karşı daha hassas hale gelmişti.

Tekrar uykuya dalıp dalmadığını bilmiyordu ama gözlerini açtığında, onun gidişini görme şansını hiç bulamadığını fark etti. Tamamen karanlığa gömülmüştü.

Ve yalnız.

Nereye gitti? Ne yapıyordu ve neden?

Örtünün Fyodor'un üzerinde kaldığından emin olurken nazikçe doğruldu. Dünyadan habersiz, bir topun içinde uyumaya devam ettiler.

Her şey sessizdi. Aslında o kadar sessizdi ki tek duyabildiği Fyodor'un genellikle fark edilmeyen küçük nefesleriydi.

Hava serindi ama açıkta kalan tenini dondurmuyordu. Delora, Magnar'ı bulmaya gitmeye cesaret edip edemeyeceğini kendi kendine tartışırken yanağının içini çiğnedi.

Ona geceleri ne yaptığını hiç sormamıştı. *Herkes kendine özel anları hak eder.*

Orada olmayan birini de arıyor olabilirdi. Delora, acınası bir şekilde sahibini arayan kayıp bir köpek yavrusu gibi görünmek istemiyordu.

Delora şiddetli bir iç mücadeleden sonra pencereden dışarı baktığında kararını verdi. Bulutsuz bir gecede ay sisin arasından parlıyordu. Etrafta körlemesine dolaşmaması için ona bir çeşit ışık vermeye yetmeliydi.

Delora her ne kadar ısınmak için battaniyeyi almak istese de, Fyodor'u uyandırmamak için onu geride bıraktı. Parmak uçlarına basarak evden çıktı ve ön kapıyı yavaşça kapattı.

Tamam, evin etrafında bir daire çizeceğim, diye düşündü kendi kendine. *Eğer onu bulamazsam, içeri geri dönerim.* Yine de uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Ya da belki geri döndüğünde nereye gittiğini sorabilirim. Dün gece bunu yapmaya çalışmış ama tekrar uykuya dalmıştı.

Magnar'ın tişörtlerinden biriyle dolaşmak yerine belki de gerçek kıyafetler giymesi gerektiğini düşünerek ısınmak için kollarını kendine doladı ve merdivenlerden aşağıya doğru yavaşça indi.

Delora onu ön tarafta göremedi. Bahçenin olduğu arka tarafta olup olmadığını görmek için sola doğru yöneldi.

Ay sisi daha beyaz, hatta daha kalın hale getirmiş, bu da bölgenin perili görünmesine neden olmuştu - sanki her an bir Hayalet herhangi bir yerden çıkabilirmiş gibi. Ağaçlar ürkütücü görünüyordu çünkü birçoğu yapraklarını kaybetmişti, karanlıkta tehditkâr pençeler gibi görünüyor ve saldırmak ister gibi hareket ediyorlardı.

Daha önce hiç gece vakti tek başıma dışarı çıkmamıştım. Eski alışkanlıklar temkinli olmamamı zorlaştırdı. *Düşündüğümünden çok daha korkutucu.*

Bugünlerde insanlar karanlıktan korkuyorlardı, çünkü karanlıkta yalnız olmama ihtimalleri vardı.

Bir ses kulaklarının seğirmesine ve başının dikleşmesine neden oldu.

Derin ama kısa bir nefes, yakınlarda yankılanmış gibi rüzgârın üzerinde sürüklendi. Delora, sesin kısmen temizlenmiş avlunun hemen ötesindeki ormanın içinden geldiğini anlayınca duraksadı.

Belki de bu iyi bir fikir değildir. Ya bir İblis ise? Yine yanağını çiğnedi. Korkak bir kedi gibi davranmayı bırak. Hiçbir İblis koruma koğuşuna giremez.

En azından... daha önce yapamamışlardı.

Güçlü ve sakinleştirici bir nefes alan Delora, gürültüyü duyduğu yöne doğru ilerledi ve rastlamak istemediği bir şey olma ihtimaline karşı fazla ses çıkarmamaya çalıştı.

Tek bildiği Magnar'ın çok *tuhaf* bir şey yiyor olabileceğiydi.

Bu kez daha derin ve hatta titrek bir sesle bir başka homurtu yolunu değiştirdi. Bunu alçak bir homurtu izledi.

Ve sonra onu buldu.

Buradaki ağaçlar sık değildi ve yaprakların aralarından sızan ay ışığı onu net bir şekilde görmeye yetiyordu.

Magnar'ın gözbebekleri siyahtı, bu da 'gözlerinin' kapalı olduğunu gösterirken burnu gökyüzüne dönüktü. Ayrık dişleri, derin ve soluk soluğa verdiği nefesinde bir bulut salıyordu. Dizlerinin üzerinde yere çökmüştü ve ilk başta onun hiçbir şey yapmadan öylece oturduğunu düşündü.

Neden o...

Delora'nın neler olup bittiğini anlaması bir an aldı. Fark ettiğinde ise yanaklarında alevlenen sıcaklık göğsünden aşağı yayıldı ve karnında birikti. Dizleri titrediğinde kendini bir ağaç gövdesine yaslamak zorunda kaldı.

Ayakları aniden yere sağlam basmaya başladı.

Adamın yandan görünüşünden, bir elini dizine dayadığını, diğer eliyle de kalın sikini sıkıca tuttuğunu görebiliyordu. Elinde değilmiş gibi yavaşça yumruğuna doğru iterken kalçalarının arasından çıkan uzun aletin okşanışını izledi.

Titreyerek inledi, başı hafifçe döndükten sonra titremeye başladı.

Aman Tanrım. Tanrım.

Dört, uzun ve kalın dokunaçları havada kıvranıyordu ama o bunları umursamıyordu. Yumruğunu dokunaçların etrafına indirdi, böylece yukarı çekip uzaklaştırmadan önce elinin etrafını sarabileceklerdi. Ardından, kenarlarında uzaktan bile görülebilen çıkıntılar olan garip kafayı ovuşturdu.

Gözleri onun hareketlerini takip ediyordu, iri eli iki elini de sığdıramayacağını düşündüğü bir şeyi yutuyordu.

Manzara tamamen erotikti; Magnar, ay ışığının bir tutamı üzerine vururken sikine mastürbasyon yapıyordu. Uyluklarını birbirine kenetlediğinde kendini ağacın gövdesine daha da yaslamak zorunda kaldı.

Delora'nın meme uçları sert noktalar halinde incileşti, içinde bulunduğu tişörtün pürüzsüz malzemesine karşı oldukça kaşıntılı ve muhtaç hissediyordu. Magnar zevk dolu bir homurtu çıkardığında amının iç duvarları titredi, yavaş ritmine geri dönmeden önce kalçaları elinin içinde öne doğru sarsıldı.

Bir yanı, elini kalçalarının arasına sokup kendine dokunarak onun yaptıklarına katılmak istiyordu. Diğer ise sadece bu muhteşem sahneyi pervasızca izlemek istiyordu.

Ağzının kenarını çiğnedi.

Geldiğini görmek istiyorum.

Ondan bol miktarda ipler halinde fişkıran bir meni fiskeyi olacağını *bildiği* şeye tanık olmak istiyordu. Bununla birlikte harika bir ses çıkacağını da biliyordu. Gürültülü bir inilti,

insanlık dışı ve gizlenemez.

Bu düşünceyle amcığı tekrar sıkıştı, parmak uçları vücudunun geri kalanıyla birlikte zonklamaya başladı. Kanı yüksek bir hızla pompalanıyordu.

Çok sıcak. Acaba buharlaşacak mı? Hava bu kadar soğukken bunu görebilir miydi?

Boynuzları başının arkasında tehditkâr dallar gibiydi, pençeleri ay ışığında parlıyordu, dişleri pantolonunu çıkarmak için ayrılmıştı ve ne kadar keskin ve tehlikeli olduklarını gösteriyordu.

Bulunduğu konumda korkunç bir canavara benziyordu ama aynı zamanda vahşi bir bereket tanrısına da benziyordu.

Aleti kayganlaştırıcıyla *parlıyor, parmak* eklemlerinden damlayarak yere sıçırıyordu. Belli ki yaptığı şeyden o kadar tahrik olmuştu ki, kız ıslak bir gıcırdama sesi bile duyabiliyordu.

Gömleğinin alt kısmını kavradı, parmaklarını kıvrımlarına sokmayı ciddi ciddi düşünürken, klitorisinde hissettiği zonklamanın bir kısmını hafifletmek için uyluklarını birbirine daha sıkı bastırmak zorunda kaldı.

Sonra dili, sanki bundan zevk alıyormuş, kendine dokunmaktan, sikine mastürbasyon yapmaktan hoşlanıyormuş gibi dişlerini yalamak için dışarı çıktı.

Gözleri siyahtı. *Beni mi yoksa bizi mi hayal ediyor?*

Gözbebekleri mor renkte parlarken eli yarı yolda durdu. Başını ona doğru çevirdi. Delora yakalandığı için irkildi.

Eninde sonunda onun kokusunu alacağını, hatta kekeleyen kalbini ve vahşi pantolonunu duyacağını bilmeliydi ama *izlemekten* başka bir şey yapamıyordu. Onun durmasını istemiyordu.

Yakalandığı için gözbebeklerinin kırmızımsı pembeye dönüşeceğini düşündü. Ya da belki de utanç içinde ondan uzaklaşacağını.

Bunun yerine, eli vuruşunu bitirmek için aşağı inerken hırıltılı bir *"Delora"* sesi duydu.

O bas, o gümbürtü. Kulaklarından çekirdeğine kadar uzanan bir rezonans gibiydi.

Delora'nın amcığı tepki olarak titrerken, ürperti ve karıncalanma tüm vücuduna saldırırken dizleri neredeyse parçalanıyordu. Eğer Delora'nın dokunulmadan boşalabilme yeteneği olsaydı, işte o an o an olurdu.

Kemikli burnunu tekrar yaladı, bu kez mor, şehvet dolu bakışları kıza sabitlenmişti. Eli daha hızlı çalışmaya başladı, sanki *onun* orada olmasından, onu görebilmekten *heyecan duyuyormuş gibiydi*.

Ama o dil yalaması bir davet ifadesi gibi geldi ve ayağı hiç düşünmeden, tereddüt etmeden bir adım daha yaklaştı.

"Kal," dedi, hareketleri durmuştu. Aletini başının hemen arkasından sıkıca kavrayarak kabarmasını sağladı.

Aklının nereye gittiğini bilmiyordu. Ayrıca umurunda da değildi. Ellerini onun parlayan sikinin üzerine koyma, onunkini kendi sikiyle değiştirme düşüncesi aklına gelir gelmez, Delora başka hiçbir şeye odaklanamadı.

Sanki bilinçaltında bir yer yaklaşmanın kötü bir fikir, hatta tehlikeli olduğunu söylüyormuş gibi, adamın talebi karşısında tökezledi ama ayakları hareket etmeye devam etti.

"Delora," diye uyardı bu kez, ama çarpıtılmış, bariton sesinin derinliği onu kendi ihtiyacıyla daha da sarhoş hissettirdi.

Adım ondan gelince günah gibi geliyor.

Ona yandan yaklaştığı için, Delora onun önüne gelene kadar ilerledi. Başının onun hareketini takip edişindeki yırtıcı tavır, Delora'nın dudaklarının kenarını yalamasına neden oldu ve aniden kavrulduğunu hissetti.

Yaklaştıkça, beyaz bir sıvı baloncuğunun onun horoz gözünde incileştiğini daha iyi görebiliyordu. O yaklaştıkça, her an kafasından aşağı dökülmeye başlayacağını düşünene kadar büyüdü.

Gözleri ona sabitlendi ve ellerini uzatarak tam önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"İstersen bunu senin için yapabilirim."

İstiyordu. Kahretsin... hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

Her iki avucu da yumrulu başının ucuna değdiğinde ona fazla seçenek bırakmıyor gibiydi. Kalın balçık ve sıcaklık onu karşıladı, ancak hafif dokunuşunun altında onun sertliğinin şiştiğini hissettiğinde sıvı hakkında hiçbir endişesi yoktu.

Ellerini başının üzerinde gezdirip tam arkasında yumruğuyla buluştuğunda, zevkle sarsılan bir son söz söyledi. O kadar sıkı tutuyordu ki sanki sikini boğuyor gibiydi, parmak eklemlerinin arasından sıvı fışkırıyordu. Parmak uçları eline değdiğinde, sanki zayıf gücü tarafından itilmiş gibi geri çekti.

Aslında hiç güç harcamamasına rağmen, yarıya inene kadar itmeye devam etti. Her iki elini de etrafına tamamen sardığında sikini serbest bıraktı. *Haklıydım*. Kıvrılan avuç içlerinin boşluklarına zar zor sığıyordu, parmak uçları birbirinin üzerine zar zor basıyordu.

Islaklık ve doku hassas avuçlarını karşıladı ve hepsini emdi. Sikinın tüm uzunluğunun altındaki derin oluk. Üç yanından aşağı doğru uzanan çift nodül çizgileri - üst ve yanlar. Hissedebildiği ve görebildiği birçok damar çok ağır bir şekilde zonkluyordu. Kalındı, şişmişti ve neredeyse taş gibi hissettiği sikinın sertliğine hızla kan pompalıyordu.

Magnar başı geriye düşerken boğuk bir inilti çıkardı, mastürbasyon yapmak için kullandığı eli kayganlaştırıcıyı yüzünün ve boynunun her tarafına sürmek için yukarı çıktı. Saçlarına dalarak başının arkasını tutmak için kaydı.

Ona derin bir ürperti verdi, sanki dokunuşu dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Elleri aşağıya indiğinde yüzünü ucundan sadece bir nefes uzağa getirmek zorunda kaldı ve sunduğu her muhteşem santimi hissetti. Dokunaçları kollarının etrafını sarmış, daha da ıslak bir şekilde ona yapışmıştı ama kadın onlardan iğrenmek yerine sadece ısındığını, lezzetli bir şekilde okşandıklarını hissetti.

"Kendi sikini okşamak iyi hissettirdi mi?" diye sordu nefes nefese bir sesle.

Geri çekildi, dokunaçlarını bırakması için sertçe çekiştirdi, böylece ilk vuruşunu geri yapabildi. Sahip olduğu her şeyle sikine masaj yaptı, çok sert olduğu için tüm gücüyle sıkmaya çalıştı, ona karşı çok fazla direnç gösterdi, bir insan, horoz kafasının kenarına ulaştığında ellerine doğru eğildi.

"Evet," diye inledi cevap olarak, baş aşağı inmeye başladığında kalçaları ikinci kez eline çarptı.

O beyaz boncuk büyüdü.

Bu kadar yakın olduğu için adamın tuhaf kokacağını düşündü. Tuzlu ya da belki de burnunun önündeki havaya tuhaf bir tangası vardı. Tek alabildiği koku tatlılıktı.

Delora alttakini ısırmadan önce dudaklarını yaladı.

"Sikine dokunmamdan daha mı iyiydi?"

Aleti avuçlarının altında şişmeden, büyümeden, kalınlaşmadan ve ellerini artık birbirine değmeye kadar birbirinden ayırmadan hemen önce kısık bir nefes sesi duyuldu. Daha fazla sıvı oluşukça o beyaz boncuk çok ağırlaştı ve taşmaya başladı, başındaki oluktan aşağı kayarak uzunluğunu takip etti.

Adam gergindi, tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve havaya kaldırdığı diğer eliyle ona dokunmak istediğini görebiliyordu. Bunun yerine, elini yumruk yapıp dizine doğru indirdi ve başını kavrayan elini ona doğru bastırarak yumuşattı.

"Hayır."

Delora bunun üzerine içinde bir heyecan hissetti.

Bu sefer aşağıya doğru daha hızlı okşadı ve dibine kadar gitti, yarığının nerede açıldığını hissetti ve ileri pozisyonunu desteklemek için içindeki tabanla horozunu ileri doğru itiyordu. Horozunun dibinde, altına gömülmüş iki yuvarlak, oval şekilli çıkıntı buldu.

Adam kuduz bir hırıltıyla kalçalarını yukarı ittiğinde Delora irkildi. Yüzünü ona doğru çevirirken dişlerini ayırdı, gözbebeklerinde kırmızı parlıyordu. Pençeleri başının arkasına saplanırken, diğer eli omzunu kavramak için ileri atıldı.

Ellerini onların üzerine koyarak dondu kaldı. "Seni incittim mi?"

"Hassas," diye homurdandı, dişlerinin arasından tükürük damlıyordu. "Serbest bırakılmam buradan geliyor. İyi hissettiriyor."

"Burada mı?" Parmak uçlarını gıdıklamaya çalışır gibi üzerlerinde gezdirdi.

Aleti tam yüzünün önünde sarsıldı ve bir inilti çıkardı. *Ohhhhhh, bu hoşuna gitti.* Belki de onlara bu kadar kabaca dokunmak çok iyi hissettirmişti, ama onun daha yumuşak dokunuşu daha iyi bir tepki ortaya çıkarmıştı, bu kadar şiddetli olmayan bir tepki.

Onlarla çok fazla oynarsa, yüzüne karşı kendiliğinden yanıp yanmayacağını merak ediyordu.

Buna hazırdı ama belki şimdi değil.

Şaftının ucundaki o yarık delik sadece bir nefeslik mesafedeyken olmazdı. Yine de oradaki beyaz inci damlası, ondan oluşuna doğru gelen bir çizgi vardı, onu çağırıyordu. Ona *meydan okuyordu.*

Ona bakarken kendi nefesleri de daha sıcak çıkıyordu.

Delora dudaklarını ayırdı. *Lütfen.* Dilinin alttakinin üzerine düşmesine izin verdi. *Lütfen tadı iğrenç olmasın.* Hiçbir şey onu öne çıkmaktan ve dilini üzerinde gezdirmekten alıkoyamayacaktı, böylece onu toplayabilecek ve tat alma duyularına yayabilecekti.

Ya kayganlaştırıcının ya da tohumun iğrenç olacağından endişelenmişti. Ona oral seks yapmak hiç cazip gelmemişti çünkü her tarafı balçıkla kaplıydı. Tadının tuhaf olacağını düşünmüştü.

Her ikisi de tat alma tomurcuklarına dokunduğu anda Delora'nın gözleri şehvetle parladı. Karnı öylesine şiddetli bir spazmla sıkıştı ki, kendi uyarılmışlığının girişindeki yarıktan sızdığını hissetti.

Kayganlaştırıcısının tadı kokusunun seyreltilmiş bir versiyonu gibiydi ve menisinin tadı taze orman gibiydi.

Garip.

Bu onun içinde bir telaş yarattı. Delora ağzının alabildiği kadarını koca kafanın etrafına soktu ve her bir parçasını toplamak için dilini döndürdü.

Magnar gürledi, yaptığı şey karşısında pençeleri onu ısırdı. Elleri hâlâ hareket ediyordu ama Magnar saçlarını kavrayıp çekiştirerek başını geri çekti.

"Yalama," diye boğuk bir ses çıkardı.

Başını kaldırdığında adamın göz kürelerinin ortasının parlak mor, dışının ise koyu renkte parladığını gördü. "Neden olmasın?" diye sordu soluk soluğa.

"Çok güzel hissettiriyor. Seni inciteceğim."

Delora onun tadını almak için dudaklarını yaladı. Onun bu isteğini kabul etmesine imkan yoktu.

Ne kadar harika ve lezzetli olduğunu bildiği için artık talep etmiyordu.

"O zaman ellerini kendine sakla," diye emretti, başını öne eğip dilinin tamamıyla adamın sikinin ucunu okşamadan önce.

Adam şaşkın, boğuk, tilki gibi bir havlama çıkardığı sırada elleri ondan uzaklaştı. Göğsünü tırmalıyordu ve kadın karnının çöküp sıkıldığını görebiliyordu.

Delora daha da yaklaştı ve şişmiş ve zonklayan sikine masaj yaparak her tarafını yalamaya başladı, her bir kayganlaştırıcı parçasını arıyordu. Oluklarının içinde birikmişti ve Delora dilini içine daldırıp yukarıya doğru izlediği yolu takip ettiğinde titredi. Dilini damlayan meni karşılaşmadan önce tepeye bile ulaşmamıştı.

Yoluna devam ederken onu topladı.

Hatta dilinin ucunu geldiği küçük, yarık deliğe daldırdı, dudaklarını sarsılan, çıkıntılı çubuğun kenarlarından aşağıya doğru fırçalamadan önce her şeyi çaldı. Nodüllerini onlara karşı hissetti ve dudakları, dişleri ve diliyle alay ederek küçük yumrularla oynamaya başladı.

Aklı başından gitmişti, artık ne yaptığını gerçekten bilmiyor ya da umursamıyordu. Her santiminin tadına bakıyordu ve siki genişleyip şiştiğinde, onu kaplayan etten daha fazla kayganlaştırıcı yükselip onu yeniden ıslatarak ona daha fazlasını verdiğinde ödüllendirildi.

Dışarıda, havanın ona ulaştığı bir yerde olmaları önemli değildi. Onunla oynanıyordu, masaj yapılıyordu, bu da onu nemli ve acısız tutuyordu, korkunç, muhtaç bir ağrı olması gereken şey dışında. Onu kavrayana kadar derinleştirmek istediği bir ağrı.

Bazen Magnar'ın ellerinin başının etrafında havada asılı kaldığını görebiliyordu, sanki onu tutmak istiyormuş gibi. Bunu yapamayacağını biliyordu. Bunun yerine onun etrafında seğiriyor ve titriyorlardı.

Çok iyi davranıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, Magnar? Sikinin tadına bakmam hoşuna gidiyor mu?" Tek cevabı tehditkâr bir hırıltı oldu.

Bir yanı bunu tek elle yapabilmeyi diledi, böylece elini kalçalarının arasına sokup onun hareketlerini taklit edebilecekti. Meme uçları sertleşmiş, ağrıyordu ve tişörtünün üzerinde sallanan iri göğüsleri, ne kadar tahrik olduğu için bu kadar hassas olduklarını bildiği için olağanüstü hissettiriyordu.

Ağzı bu Duskwalker'ın sikinin etrafındayken boşalmak istiyordu.

Sımsıkı sıkıyor, adamın bunu iliklerine kadar hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. Elleri uyum içinde çalışıyor, ileri geri okşuyordu ama bunu uzatmak için yavaştı. Hatta gömleğinin üst düğmelerini açarak adamın sikine sarıldı, böylece göğüslerini sokin dibinde şekillendirebildi.

Delora bunu hiçbir şekilde aceleye getirmeyecekti. Özellikle de bu deneyimsiz Duskwalker'ın aklını başından almayı ve hayatının orgazmını yaşamasını umduğu için.

Keşke ağzımı ona dolayabilseydim.

Delora dudaklarını en uca kadar uzatarak tekrar denedi. Başı ancak dörtte üçü kadar sokabildi, ta ki geniş kenar çok geniş olana kadar. Sadece biraz daha ve yapabileceğini düşündü. Buna o kadar bayılıyordu ki, muhtemelen inanılmaz büyüklükteki şeyi yutmaya çalışacaktı.

"Ağzımı üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor mu Magnar?"

Yan tarafını emmek için hareket ederken ona baktı, ona vermeye çalıştığı emişi karıştırmak için dilini daldırdı.

Elleri aşağı indiğinde Magnar yumruklarından birini sikinin etrafına, başının hemen arkasına sardı

serbest bırakma keselerine. İçine gömülü küçük oval şekilli toplar onun gıdıklaması altında hareket etti.

Adamın parmaklarının arasından sıkıdığı sıvıdan sikini parçaladığını görebiliyordu ama şimdi kalçalarını pompalıyordu. Sikini yumruğunun içine, kızın ağzına ve ellerine doğru sokuyordu.

"De... lo... ra." Akıldan çıkmayan iniltisi kesik kesik, soluk soluğaydı ama yine de bir hırıltı tınısı vardı, sanki konuştuğu yerden gelmiyordu. Gözleri şehvetle parladı.

Kayganlaştırıcıyı alıp kendini parmaklamak için kullanmak istedi, kendi orgazmıyla değiştirene kadar amının her yerine sürmek istedi. Ama adamın sikini bırakmaya cesaret edemedi, keselerin adamın kollarının kenarlarına battığını hissettiğinde, dokunaçları kollarını sıkıca kavradığında değil.

Yaklaştı.

Delora ne olmak üzere olduğunu biliyordu.

Adam ona söylememiş olsa da, kadının yeterince uyarısı vardı. Geri çekilebilirdi. Eğilebilirdi.

Bunun yerine, yüzünü yarrağın üzerine gömerken dilini yarrağın ucunun etrafında halkalar halinde döndürdü.

Zihni silikleşti, gözleri bulanıklaştı ve böğüren bir kükreme çıkardığında vücudu kontrolü ele aldı.

Adamın salgısının ilk güçlü fişkırmasının tüm ağzını doldurduğunu hissetti.

Dili, onu doğru yönde hareket ettirmek için yukarı aşağı hareket ederken, yutkundu, yutkundu ve ağzına daha fazla sıcak, kalın sıvı fişkırmadan önce şiştiğini hissettiği her seferinde *yutkundu*. Boğazı buna izin vermek için açılmıştı. Mor sikini kendi yumruğuna çılgınca sokarken, kadın sikini kavradı, elleriyle çekti ve dudaklarını onun üzerinde sıkı tutmak için yüzüyle itti.

Özellikle de kendi orgazmından dolayı seğirmesi ve titremesi çok vahşiceydi.

Isı içinden aktı, içinde birikti ve amı buna boş bir ihtiyaçla cevap verdi, orgazmın eşiğindeydi ama bu sınırın ötesine itilmek için hiçbir yardımı yoktu.

Her damlası çok *lezzetliydi*. İnanılmaz derecede.

Ucuna karşı inledi. *Daha fazla. Hepsini bana ver.*

Yarı boğulmakta olan Delora, ses kesilip de başını eğdiğinde nefes nefese kaldı.

Magnar dizlerinin üzerinde topallıyordu, bir elinin arkası yere dayanmış, diğer eli ise hâlâ kendini sıkıca kavramıştı. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkarken başı gökyüzüne dönüktü ve sanki mutluluk dolu bir şaşkınlıkla yukarı bakıyormuş gibi gözbebekleri mordu.

Aralarındaki birkaç dakikalık sükûnetle birlikte, zihninin tamamen yüzeye çıkması biraz zaman aldı. Ağzını ve midesini kapattı, gözleri kocaman açılmıştı.

Hepsini içtim. Yanaklarında ısı alevlendi. *Ve gerçekten doymuş hissettim.* Aşağı inerken tek bir damlayı bile kaçırdığını düşünmüyordu.

Bunu gerçekten yaptım mı?

Ama Delora, yavaşça sarkıp gevşeyen ve dokunaçları içeri girerken tabanın etrafında dönen sikine bakarken, dilini dudaklarının kenarına daldırdı.

Bunu tekrar yapmak isteyeceğini *biliyordu*.

Onu hissetmek, onun tadını almak, her şey bağımlılık yapmıştı.

Tadının bu kadar güzel olduğunu bilseydim, muhtemelen bunu daha önce yapardım. O kalın sıvıyı sanki bir smoothie'ymiş gibi utanmadan yerdi.

Magnar'ın burnu öne doğru düştü ve uzun bir süre dişlerini açarak ona baktı.

Sonra elleri öne doğru fırladı, onu daha yakına sürüklemek için bir kalçasını ve kolunu kavradı.

Pençeleri harika bir vuruşla sırtını tırmıkladı ve çenesinin alt tarafını yalarken keskin bir şekilde eğilmesine neden oldu.

"Tahrik olmuştun. Kokusunu alabiliyorum." Delora, adam bu sözleri kulağına doğru gürleyerek söyleyip onu tiz bir çığlık atmaya zorladığında yanmak üzere olduğunu düşündü. "Benim için sırlısıklam olmuştun gibi kokuyorsun, dokunulmaya ihtiyacın varmış gibi."

O haklıydı. Delora bunun için yanıp tutuşuyordu. Ama mantığı onu kaçmaya itti. "Hayır," diye karşı çıktı, umutsuzca bocalamak istiyordu. "Bu gece sadece sen."

"Ama sen benim tadıma baktın. Beni *yaladın*." Onu geri çekmek için savaştı... ve kazandı. Vücudu kabarmış ve şişmişti, bu da onu daha büyük ve daha kabarık gösteriyordu. "Tekrar tatmak istiyorum. İyi olmaya çalışacağıma, sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Delora onun iki elini de kendi elleriyle kavradı ve sıkıca tuttu. Adamın kalçalarını daha sıkı kavramasına ve onu kucağına sürüklemesine engel oldu.

"Lütfen, Magnar?" diye yalvardı, kaşlarını çatarak bakışlarını ona çevirdi.

Durakladığında gözleri mavi mavi parladı. Omuzları çöktüğünde onu kavrayışı yumuşadı. Onun bu kadar yenilmiş görünmesinden nefret ediyordu.

"Dokunmamı istemiyor musun?"

Delora'nın kalbi acıdı ama ona gülümseyerek ellerini çenesine götürdü ve dudaklarını burnunun ucuna değdirebilmek için kendini kaldırdı.

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum."

Bunu her şeyden çok istiyordu.

"O zaman neden?" Mor, gözlerini o hüzünlü, hayal kırıklığına uğramış renge boğmak için kalıcı olarak solmuştu. "Çünkü sana bunu hediye etmek istedim," dedi burnunu tekrar öperken.

"Hediyeler verilmeli

bir beklentim olmadan. Beni iyi hissettirdiğin tüm zamanları telafi ediyorum." Gerçeğin tamamı bu değildi.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

İlk kez bir şeyler ters gitmeden birlikte samimi olabiliyorlardı.

Bu bir başlangıçtı. Gerçek bir başlangıç.

Eğer ona dokunursa, tekrar sertleşebilirdi. Delora ne kadar acı çekse de bir sonraki adımın ne olacağından endişe ediyordu.

Magnar'ın ona yakın olmaktan korkmasının bir nedeninin de onu incitmek istememesi olduğunu biliyordu. Eğer ona bunun mümkün olduğunu, her şeyin gözyaşları ya da acı içinde bitmek zorunda olmadığını gösterirse, bunu tekrar yapabileceklerini umuyordu.

Ve onu tekrar emmek istedi. O lezzetli sikin her santimini yalamak. Bunu hemen şimdi yapmak istiyordu.

Ancak ne kadar zorlarsa, bir şeylerin ters gitme olasılığı da o kadar artıyordu.

Bir kez olsun bunun iyi gitmesini istiyordu. Eğer buna ihtiyacı olursa, eğer gelecekte ondan uzaklaşmaya çalışırsa, ağırdan aldıkları sürece her şeyin yolunda gideceğine dair kanıt istiyordu.

Magnar değişmişti ama ikisi de ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Son seks Delora'nın derisinin paramparça olmasıyla sonuçlanmıştı.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bu gece mükemmeldi. Onu rahatlatmıştı, bu bile başlı başına onu memnun ediyordu.

Sonuçta bunu hak etmişti.

Mavilik kalkmayınca Delora onu tam olarak görebilmek için arkasına yaslandı. Sonra da ona hınzırca bir sırıtış fırlattı.

"Belki bir dahaki sefere?"

Mor gözbebeklerini hafifçe kaldırdı ve işaret parmağının pençesini göğsüne dayadı. "Bunu

benimle tekrar yapmak ister misin?"

Delora bakışlarını dokunaçları tarafından tamamen korunaklı hale getirilmiş, kaybolmakta olan sikine dikerek, tekrar içeri kaymasını izlemeye cesaret etti. Sonra yarığı kapandı, oradaki tüyler neredeyse kesintisiz bir çizgi oluşturdu.

Zaten özlemişti.

Evet, koca oğlan. Gerçekten istiyorum.

Delora'nın düşündüğü son şey Magnar ve Fyodor'u aramaktı. Genellikle tek yapması gereken bağırmaktı ve Fyodor sesine koşarak gelirdi. Magnar'ı çağırması yeterliydi ve o da gelirdi.

Bahçede resim yaparken, dışarıyı daha da büyütmek ve sahneye katkıda bulunmak için genişletirken, Fyodor'un bir noktada onun üzerinden sürünerek çıktığını fark etmişti.

Magnar'ın kendisine yapıldığından beri uzaklaştıklarını fark etmemesinin ne kadar kolay olduğunu şimdi anlıyordu. Küçük Duskwalker genellikle sırtına ya da göğsüne yapışırdı ama bazen vücudunun etrafında hareket ederdi. Bacaklarından aşağı doğru hareket ettiklerini hissettiğinde, ilgilerini çeken şeye -genellikle nadir bulunan bir böceğe- ulaşmak için başlarını yerde sürükleyerek bahçedeki bir şeyi araştıracaklarını düşünüyordu.

Vücuduna geri sürünmediklerini fark etmesi biraz zaman almıştı ve arkasını döndüğünde... gitmişlerdi.

Belki de Magnar'la birlikte dirler, diye düşündü bahçedeki tatlı ama kalın yaprakların altını kontrol ettikten sonra.

İkisini de evde bulamadığında seslenmiş ama yanıt alamamıştı.

Magnar gitti mi? Dudakları büzüldü. Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı. Önce onunla konuşmaya gelmeden bunu yapacağından şüpheliydi.

Akılcı düşüncelerine rağmen Delora paniklemeye başlamıştı, bahçede koşturuyor ve eteğini tutup kaldırına kadar neredeyse elbisesine takılıyordu. Koşmuyordu, henüz o kadar paniklememişti ama ikisinden birinden gelecek bir işareti dinlemeye çalışırken hızlı hareket ediyordu. Zavallı Fyodor onu kovalıyor olabilir diye koşmak da istemiyordu ama kovalıyor olsalardı küçük tiz seslerini duyacağını düşünüyordu.

Ormanın içinde ilerlemeye başladı.

Hay sikeyim. Nereye gittiler?

"Magnar!" diye bağırdı koşarken.

Uzaklardan Magnar'ın sesini duyup geri döndüğünde içini bir rahatlama kapladı. O yöne doğru yöneldi, Magnar'ın onu yarı yolda karşılamaya gelmemesine şaşırıldı.

Ancak, adamın neden kendisine gelmediği konusundaki rahatlaması fena halde yersizdi. Koruma alanının sınırına yakın ağaçların arasındaki küçük boşluğa gelir gelmez Delora'nın nefesi kesildi.

Fyodor! Hayır! Hayır! Yüzü endişeli çizgiler halinde buruşarak doğruca onlara doğru yöneldi. Bunun olduğuna inanamıyordu! Magnar'ın buna izin verdiğine!

Çürümenin korkunç kokusu havanın ekşi kokmasına neden oluyordu... ve sadece bir tür yaratık bu tür mide bulandırıcı, safra yükselten bir koku yayıyordu.

"Sana seslendiğimi duymadın mı?" Magnar kollarını kavuşturmuş, önündeki korkunç sahneyi izlerken sordu.

Endişe kalbini sıkıştırırken ve ciğerlerini boğuluyormuş gibi hissettirirken, buna kıkırdadı bile.

"Aman Tanrım!" Küçük bir İblis'in bacağını yakaladı ve nedenini merak ederek geri çekmeye başladı

Magnar müdahale etmeye çalışmıyordu. "Yeme onu!"

Fyodor'un ağzından kısmen yenmiş İblis'i almaya çalışarak botlarının topuklarını kazdı ama küçük Duskwalker güçlü durdu. Başını iki yana sallayıp onu yerinden oynatmaya çalışırken ayakları yerde kayıyor, bir yandan da yemek için savaşıyordu.

"Durdurun onları!" Delora çığlık attı ve koyu, siyaha yakın kanı öğürmesine neden olan kokuşmuş İblis'in kokusunu daha güçlü bir şekilde aldı.

Sanırım hasta olacağım.

Magnar onun istediğini yapmak yerine iki kolunu da onun beline doladı ve onu yerden kaldırdı. Şaşkınlık içinde yanlışıyla ölü leşi yere düşürdü ve Fyodor'un leşle birlikte yana doğru koşmasını izledi.

"Yemek yerken onlara müdahale etme Delora," dedi Magnar gözleri bembeyaz olmuş bir halde. "Çoğu Mavka avları konusunda savunmacıdır. Size saldırabilirler."

Bacaklarını tekmeledi ve adamın kollarına vurdu, yerden en az üç metre yüksekte olmasına rağmen adamın nazik tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

"Ama o bir İblis. Bu çok iğrenç!" Yüzü yaltaklanırken bir tiksinti ürpertisi onu sarstı. Delora ellerini kuruladı. "Ya onları çok tuhaf yaparsa?!"

Eğer Duskwalker'lar yedikleri şeye dönüşüyorsa, Fyodor'un da iğrenç bir İblis gibi bir şeye dönüşmesini istemiyordu.

Eğer üçüncü bir kol çıkarırlarsa, gerçekten kusabilirim!

Fyodor, İblis'ten bir kol kopararak havaya fırlattı ve onu bütün olarak yuttu. Midesi daha da çalkalandı.

Magnar ona, "Mavka diğer her şey gibi İblisleri emmez," diye bilgi verdi. "Bizi özellikle acıktırmazlar da."

"O zaman neden onlara verdin?"

Yüzünü kapatıp başka tarafa baktı ve Magnar'ın göğsüne gömülebilmek için yana doğru kıvrıldı. Bunun höpürdetme ve çıtırdama seslerini gizlemeye yardımcı olmasını diledi. Korkunç kokuyu. En azından görüşünü engelliyordu.

Ayaklarının yere değdiğini hissedene kadar onu indirdi. Sendeledi.

"İblisler bizi daha güçlü yapar. Onların gücünü alırız." Sonra Magnar bir kolunu Fyodor'a doğru sallayabilmek için ondan kurtardı. "Bunun Fyodor'u daha da büyüteceğini umuyorum."

"Ama ben onları oldukları gibi seviyorum."

Magnar pençelerini yatıştırıcı bir şekilde saçlarına geçirdi ve uçlarını kafa derisinde gezdirdi. Sonra bir pençesini çenesinin altına yerleştirerek başını kendisine bakacak şekilde kaldırdı.

Adamın diğer büyük elinin kalçasının çıkıntısına uzandığını ve onu sıkıştığını fark etmedi. Onu kontrol etmeye çalışan bir şekilde değil, sadece onu orada takdir etmek istiyormuş gibi.

"Fyodor onların kafatasını taşıyamaz, Delora." Adamın gözbebekleri gözlerinin önünde maviye dönmeye başlamıştı ve bu renge döndüklerinde her zaman kalbinin sıkıştığını hissedirdi. "Onu sürüklediklerini görmek beni üzüyor. Tek istediğim buydu. Fyodor'un onları rahatsız etmeden etrafta dolaşabilmesi."

Delora alt dudağını ısırırken omuzları çöktü. Bunu yapmak için oldukça haklı bir nedeni vardı, özellikle de Fyodor'un çırpınısını izlemek onu da rahatsız ettiği için.

"Bana sorabilirdin. Yüzeye geri dönüp onlara bir hayvan getirebilirdik." Fyodor'a doğru bakmaya cesaret edemedi ve dişlerinin arasında çıtırdayan kemiklerin sesini duyduğunu sandığında irkildi. "Bir İblis mi Magnar? Bu... iğrenç ötesi bir şey. Ne kadar kötü olduğunun kokusunu ta buradan alabiliyorum!"

"Bunun seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim." Sonra Magnar kıkırdayarak şöyle dedi: "Bu normal bir şey."

Mavka. Biz her şeyi yeriz."

Mağlup bir şekilde başını çevirmeye çalıştı ama Magnar güçlü durdu. Bakışlarını gözlerinin ucuyla kaçırarak ormanın içine baktı.

"Sanırım, ama... Bilmiyorum. İblisleri yemelerine izin vermek bana yanlış geliyor."

Magnar, başını Fyodor'a doğru çevirmeden önce, "Bunu gelecekte yapacaklar," dedi. Fyodor'un işinin bittiğini ve daha fazlası için etrafı kokladığını fark ederek peşlerinden gitmesine izin verdi. Magnar onları almadan hemen önce koruma koğuşunun dış çemberine, güvenlik dışına doğru ilerliyorlardı. Küçük bacakları protesto edercesine havada kıpırdandı. "Şimdi onları durdurmaya çalışmanın bir anlamı yok, özellikle de bu onlara yardımcı olacaksa."

Onları ayaklarının dibine koydu. *Sanırım biraz daha büyük görünüyorlar*. Kafatasları hâlâ vücutlarına göre çok büyüktü ama en azından onu koklamak için kafataslarını kaldırabiliyorlardı.

Mutlu bir cıvıltı çıkardılar, tiz sesleri büyüdükçe bir iletişim biçimi olarak daha az belirgin hale geldi. Sonra bacaklarına tırmanmaya başladılar.

"Hayır, yapamazsın!" Onları aldı ve burnunu kırıştırarak vücudundan uzakta havada tuttu. "Yeni elbisemin her yerine İblis kanı bulaştırmayacaksın. Şu pençelerine bak. İğrenç!"

Delora eve doğru geri döndü. Heyecanlı küçük patilerini ona doğru açıp kapatıyor, daha da yaklaşmak istiyor ve bir başka mutlu cıvıltıyla ona uzanıyorlardı.

"Bundan sonra yeni suya ihtiyacım olacak."

Geri döner dönmez bu kokuşmuş, pis, bebek Duskwalker'ı kovaya daldırmak için elinde kalanları kullanmaya niyetliydi.

Tavşan kafatasından uzun siyah pençelerine kadar İblis kanına bulanmışlardı, sanki içinde *oynuyorlardı*. Koku yakından daha da kötüydü ve tiksintiyle tüyleri diken diken oldu - ağzından nefes almak zorunda kaldı.

"Onları yıkamamalısın, Delora. Bunun için seni defalarca ısırmaya çalıştılar. Ben yaparım."

Magnar onları ondan almak için acele etti ama Magnar kollarını yana çekti. Onun da kirlenmesini istemiyordu.

"Tamam, ama yine de suya girmeden sana vermeyeceğim. Koku kürküne siniyor."

Magnar pençelerini Delora'nın saçlarında gezdirirken sessizce kıkırdadı, düşündüğü gibi saçlarını gün boyunca çözdü. O uyurken saçlarını taramak hoşuna giden bir şeydi; sanki onu sessizce şımartıyormuş gibi hissettiriyordu.

Bütün gün oldukça huysuz olmasına rağmen, ki bu özellikle ona karşı huysuz olduğu için endişe vericiydi, *yine de* Magnar'ın o uyurken yanında yatmasına izin vermişti.

Adamın yanında olduğu her gece olduğu gibi huzur içinde dinleniyordu. Varlığının onu rahatlattığı için böyle olduğunu umuyordu. Magnar onun kâbuslarını kovalayacak kadar korkutucu olmasından hoşlanıyordu.

Magnar, ağlayan Fyodor'u sabun gibi kokana kadar fırçaladıktan sonra bile öfkesinden vazgeçmeyi reddetti.

Ve yine de... işte buradaydı, abanoz saçlarının parlak, kışkırtıcı telleriyle oynarken vücudunu hissetmesine izin veriliyordu.

Yakınımda olmamı seviyor. Berbat ruh haline rağmen, yine de onunla yakın olmak için can atıyordu. Bu, Magnar'ın içinin en şaşırtıcı şekilde acımasına neden oldu.

Bir önceki gece işler nasıl gittiğine bakılırsa, o uyumaya çalışmadan önce benzer bir şeyi kışkırtabileceğini umuyordu.

Dudakları sikimin etrafında. Başparmağının ucuyla alttakini okşadı.

Sadece anısı bile gözbebeklerinin arzu içinde anında morarmasına neden olmuştu - kız avlunun öbür ucundan ona *sevimli* bir bakış attığında bile.

Beni yalıyorsun.

Neredeyse başparmağını daha derine itmek ve onun hınzır, yaramaz diline sürtmek istiyordu. Onun kendisine böyle bir şey yapabileceğini hayal bile etmemişti.

Kız Magnar'ın zihnini birçok şeye açıyordu. Sadece onun yumuşak bedenine bakmak bile Magnar'ın zihnini sürekli kıpırdatıyordu ama Magnar kendini kontrol altında hissediyordu - çoğunlukla.

Ona öğrettiği her yeni şey, ondan ne kadar memnun görüldüğü, uyurken bile onun kucağında olmak istediği, Magnar göğsünde ve midesinde bu *düşüş* hissini daha fazla hissetti. Ona duyduğu özlemin derinleştiğini biliyordu.

Onunla bağ kurmak istiyorum.

Sadece ruhen değil, kalpen, zihnen ve beden de. Aynı, iç içe geçmiş, kırılmaz ve ayrılmaz olana kadar bağlanmak. Tam ve bütün bir ruh.

İşe yarayacağını düşünseydi, çenelerini açar ve tek vücut olana kadar onun içinde sürünmesine izin verirdi.

Ama bu mümkün değildi ve yardımcı olacağını da sanmıyordu. Sadece bir şey yardımcı olabilirdi.

Senin içinde olmak istiyorum, diye düşündü burnunun ucunu onun uyuyan yüzüne çarparken. *Sen beni kokunla sararken ben de seni kokumla sarmak istiyorum. Küçük seslerini duymak, vücudunu benimkinin etrafında hissetmek istiyorum.*

Tüylerimi benden çekmeni istiyorum. Çaresizce ona yapıştığı için, tüylerini yolup temizleyene kadar

onu azdırmak istiyordu. *İşimiz bittiğinde vücudumuzu bir t y denizinin kaplamasını istiyorum.*

Tembel bakışlarını onlara sabitleyerek dudaklarıyla oynamaya devam etti.

Bu sefer beceriksiz bir kaza olmayacaktı. Bu onun öğrenmesi olmayacaktı. Tam olarak ne yaptığını, ne istediğini ve ona olan *umutsuz* arzusunu yatıştıracağını bilerek onun içine dalacaktı.

Bunu nasıl başlatacağımı bilmiyorum. Bazı hayvanların yaptığını gördüğü gibi garip bir şarkı ya da dans mı yapması gerekiyordu? *İnsanlar için gelenekleri bilmiyorum.*

Delora'yı bekliyordu ve dün geceye kadar sonsuza dek bekleyeceğini düşünüyordu. İnsanlığını kazanmasının üzerinden bir haftadan az bir süre geçmiş olmasına rağmen, bu süre ona asırlar gibi gelmişti. Onun varlığındaki her an içini yakıyor, bir dahaki sefere ona dokunmasına izin verildiğinde toza dönüşeceğini düşünene kadar kavurucu alevleri tutuşturuyordu.

Bana geldi. Bunun bir hediye olduğunu söylemişti ve bu en tatlı ikramdı. Magnar'ın kürkü ve tüyleri anılarla kabardı.

Daha fazlasını istiyordu, hep daha fazlasını isteyecekti. Doyurulması mümkün olmayan yeni bir açlık. Ama Magnar onun gerçekten tatmin edilip *edilemeyeceğini* bilmek istiyordu.

Daha fazla harcayamayacağı ve mutluluk dolu bir yığından başka bir şey olmadığı bir noktaya ulaşabilir miydi? Zihninin ve bedeninin zevkten başka bir şey yaymadığı, okşandığı ve harika bir şekilde uyuşturulduğu bir yer?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, ama öğrenmek için beklemek gerekiyordu.

Sessiz iniltisini bastırdı. Onu kendine daha sıkı çekti ve yalvarır bir tavırla burnunu ona doğru okşadı. *Beklemek istemiyorum.*

Ve tabii ki, burada onunla birlikte uyanık yatmaya başladığından beri her gece olduğu gibi, gözünde mor bir parıltı belirdi.

Ona dokunarak ya da kulağının dibini okşayarak onu biraz kızdırmasına bile gerek kalmamıştı, kendi düşünceleri onu arzuya sürüklemişti.

Kısa süre içinde geri dönmek niyetiyle ayrılabilmek için dikkatlice Delora'dan uzaklaşmaya başladı.

Ona duyduğu arzuyu dindirmek için ayrıldığı ilk gecedan beri Magnar kendini daha sakin hissetmeye başlamıştı. Vücuduna alışıyor, onu nasıl kullanacağını öğreniyordu.

Tohumunun baskısından kurtulduktan sonra geri dönüp onun yanında keyifle mırıldanmaya başladı ve sabahları saçlarını kendi pençeleriyle taramak zorunda kalmasın diye saçlarını taradı. Bu görevi yapmaktan oldukça hoşlanıyordu, özellikle de onu kendisine daha da yaklaştırdığı için.

Kendini onun kollarından ve battaniyeden kurtardığı anda, eli gömleğinin önünü yumruklamak için öne doğru fırladı. Adam durakladı ve yüzünü turuncu gözleriyle ona çevirdi çünkü onu uyandırmıştı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Sesi kısıktı ama sanki derin bir uykuya dalmamış gibi tamamen sersemlemiş değildi.

"Evet."

Bunun utanması gereken bir şey olup olmadığını merak etti. Bunu kendine yapıyor olması tuhaf mıydı? İyi hissettiriyordu, bu yüzden bunda bir sorun görmüyordu.

"Seni uyandırmak istememiştim."

Gömleğini bırakmadı ama sanki ondan saklanmaya çalışıyormuş gibi battaniyenin altına biraz gömüldü. Hatta yüzünü bile battaniyenin altına soktu ama adam onun yanaklarının kızardığını ondan önce fark etmişti.

"Seninle gelmemi istiyor musun?"

Ne yaptığını bildiği halde onunla gelmek istemesinin tek bir nedeni olabilirdi. Ve kokusunun değişme şekli, havayı keskin uyarılmışlığıyla baharatlandırması, Magnar'ın inlemesine neden oldu.

Bana tekrar dokunmak istiyor.

Kadın fikrini değiştirmeden, adam battaniyenin altını kazdı ve onu yerden kaldırdı. Battaniye üzerinden kaydđ ve adam onu aceleyle odadan dđřarı taşımaya başladığında serbest kaldđ.

"Magnar."

Koridorda yůrůrken bařını ona doęru çevirdi. *Onu yere bırakmamı mı istiyor?* Onun kendisine verdięini dűřűndűęű sinyali yanlıř okumadıęını umuyordu.

Dudaklarını řimdi kendisine dűnűk olan burnuna bastırmadan űnce cevap verme řansı bile bulamadđ.

řoke olan Magnar bir adım sendeledi. *Beni űptű...*

Diřlerini ayırarak, dilini o gűzel dudakların űzerinde gezdirerek űpűcűęűne karřılık verdi.

Kollarını onun boynuna dolayıp kendini yukarı çekerken, kollarını ayırarak içeri girmesine izin verdi. Pozisyonunu deęiřtirerek adamın alt kaburgalarının etrafına oturdu. Bu ona, avuçlarından biriyle kđının tamamını kavrayarak onu tutma űzgűrlűęű verdi. Dięer avucunu bařının arkasına gűtűrűrken parmaklarını iine soktu.

Tam onları dđřarı çıkarmak için űn kapıya yűneldięi sırada, kız űyle bir řey yaptı ki, adam onu kapıya arptđ. *Hay sikeyim! Adamın dilini emmiř ve kendi aęzının derinliklerine gűtűrműřtű.*

Magnar kalçalarını işe yaramaz bir şekilde havaya doğru iterken bir hırıltđ çıkardı.

Dokunaçları çıkmakta olan sikinin etrafını sarmak için yer deęiřtirdięinde, vűcudunun űzerinde ona herhangi bir sűrtűnme saęlayamayacak kadar yűksekteydi. Hűlű onu dikiřinin içinde tutacak kontrole sahip deęildi, ancak onların korumasına sahip olması, tahrik olabileceęi ve kendi arzularının kurbanı olmayacaęı anlamına geliyordu.

Giydięi tiřűrtűn içinde gevřek duran iri ve sarkık gűęűsleri gűęűsűne sıkıca bastırıyordu. Karnđ adamın etrafında řekilleniyor ve adam onu kapıya doęru sıkıřtırırken kalçaları yumuřak bir yastık gűrevi gűrűyordu.

Çok daha uzun ve ince olan dilini onunkinin etrafında dans ettirmek ya da onu boęazından ařaęı itmek arasında gidip geliyordu. Pűrűzsűzlűęű, gerginlięi, tadđ. Ve son seferindeki sıkıřma řekli harika hissettirmiřti.

Kadının zihnini bulandıran kokusu gittikçe gűleniyor, her nefes alışında onu boğuyordu. Duygularının her geçen saniye azaldığını hissediyordu.

Delora başını geri çekti ama o da onu takip etti. Onun kaçmasına izin vermeyi reddetti.

"Kal," diye ısrar etti, dilini tekrar onunkiyle oynatmaya çalışıyordu. Onun her bir tat alma duyusunu tek tek tanıyana kadar diliyle oynamak, tanecikli dokusunu hissetmek istiyordu.

Dilini ısırdđ ve gűzleri kıpkırmızı olurken dilini geri çekmesini sağladı. Pençeleri açıldı ve kadının derisine saplandı.

"Dđřarı," diye yalvardđ, nefes nefese ve tiz bir sesle. "Beni dđřarı çıkar."

Evet. Dđřarıda. Davete cevap vermek için burnunu yaladı. Biraz *daha dđřarı.*

Magnar kapıyı açmak için kapđ koluna vurabileceği kadar geri çekildi. Verandada kasđla kasđla yůrűrken kapının arkasından kapandığını duydu ve dilini ulaşabildiği her ten parçasının űzerinde gezdirdi. Yanağında, çenesinin altında, şahdamarının űzerinde. Her seferinde sadece nefesini kesmek için kulağını yakalamaya çalışıyor, hatta dilini kulağının kabuğuna bastırıyordu.

Nereye gittiğine bakmadan, kollarındaki çekici kadınla meşgulken, verandanın alt basamağına takıldı. Yere doğru savruldu. Tamamen dizlerinin ve dirseklerinin űzerine aldı, onu oraya kendisi yatırana kadar tek bir parçasının bile toprağa değmediğinden emin oldu.

Dili tekrar kızın ağzının iini keşfetmeye başlamadan űnce onları sadece bir an ayırdđ. Dizlerinden birini yana doğru avuçladı, bűylece onları ayırabildi, uyluklarının şeklini beğendi

Birbirine yapıştı ve açılması biraz zaman aldı.

Daha fazla. Onun her santimine dokunmalıyım.

Elini o boşluğa, kalçasının iç kaslarına doğru kaydırды ve ona ölümcül ama artık kınına girmiş pençelerinin kontrolünü elinde tuttuğunu göstermeye çalıştı.

En azından öyle olduğunu umuyordu.

Bir önceki gece kendisine dokunmasına izin vermemesinin sebebinin onlardan çekinmesi olup olmadığını merak ediyordu. Kendisi de öyleydi ama sınırları test etmesi gerekiyordu, bunu yapmak istiyordu, eğer bu dışının onun için parçalanmasını sağlayabilecekse.

Adam kalçasının içini doğru şekilde gıdıkladığında dilinin etrafında inledi. Uylukları ayrıldığı için kokusu artık daha güçlüydü ve bu koku adamın vücudunun karşılık olarak dalgalanmasına neden oldu.

Kız selamlamak için kalçalarını kaldırdığında elleri yön değiştirdi. Kalçalarının üstünden geçerek etli kık yanaklarından birini kavradı ve geniş avucunun içinde mükemmel bir şekilde durduğunu hissetti. Küçük değildi, bu da tutmasını, oynamasını kolaylaştırıyordu, çünkü teninin parmaklarının arasında şekillendiğini hissediyordu.

Onu hissettiğinde inledi ve sıkıca yoğurdu. "Çok yumuşaksın."

Kalçalarının daha da genişlemesine neden olan deri kabarcığını kavramak için elini yukarı kaldırdı. Bunu karnının yan tarafına da yaptı, geçmişte buraya dokunmasını engellediği için daha nazik davranıyordu. Magnar'ın pantolonu keşfettiği her yeni yerde daha da ağırlaştı.

"Sadece sana sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlıyor musun?" Onunla konuşmayı, ona nasıl hissettiğini söylemeyi seviyordu. Bunu yaparken kendini rahat hissettiği tek zaman, onun kendisini karşıladığı zamandı. Bu durum Magnar'ın umutsuzca ona saçmalamak istemesine neden oluyordu. "Sadece bana yaslanman bile sana dokunmak için beni çaresiz bırakıyor."

Adamın dili hâlâ kızinkiyle dans ederken, kızın tek yapabildiği ona başka bir iniltiyle cevap vermek oldu. Ama ona şefkatli bir bakış atmak için gözlerini açtı. Adamın elini karnının üzerine koyarken kendi eliyle kavradı, sonra sıkarak ona oraya dokunmasında bir sakınca olmadığını söyledi.

Ama Magnar'ın gitmek istediği başka bir yer vardı.

Adam gömleğin altındaki çıplak bedenini yavaşça ortaya çıkarırken uyku tişörtü yukarı doğru itildi. Parmak uçları göğsünün ağır görünümlü, sarkık tümseklerini bulduğunda, dilini çenesinde gezdirebilmek için 'öpüşmelerine' ara verdi. Kız ona direnmeyince birini sıktı.

Başparmağıyla küçük, sert meme ucunu bulduğunda dilini kulağının hemen arkasındaki saç çizgisine doğru döndürdü. Bir o yana bir bu yana okşadı.

Delora onun gözünde mor bir haleye bürünmüştü.

Ona böyle bakmayı seviyorum. Renk ona yakışıyor.

Özellikle de alt dudağını ısırp sesini bastırmaya çalışırken başını yana çevirdiğinde. Adamın görüşü ısınırken onun dokunuşu altında olduğunu bilmek erotikti.

Bir eliyle sağ göğsünü alttan sararken başını aşağı indirdi ve dilini pembe tomurcuğun üzerinde gezdirdi. Tümsek, onun sarsılmış son kullanma tarihinde sallanıyor, ona doğru iterken sırtı kamburlaşıyordu.

Diğerini de yakalayarak aynı şeyi yaptı ve dirseklerinden destek alarak ikisini de tuttu. Önce birini, sonra diğerini yalayarak kızıdan alabileceği her tepkiyi almaya çalıştı.

Nefesi kesildi. Vücudu ya ona doğru eğilmek ya da aşırı duyarlılıkla geri çekilmek ister gibi dalgalandı. Göz kapakları çırpındı.

Ona burada, aralarındaki her şeyi başlatan ilk dokunduğu yerde tekrar dokunmayı çok istiyordu.

Onun arzusunu derinleştirdiğini bildiği bir yer.

Hoşuna gitti.

Göğsünün kıvrımlarını, tamamen kendisi için olan güzel göğüslerini öğrenmekle bu kadar meşgul olmasaydı zafer çığlıkları atabilirdi.

"Magnar, lütfen," diye yalvardı, her bir meme ucunun etrafında düz, sürükleyici yalamalar yapmaya başladığında, etraflarında pembe bir halka oluşturan küçük yumruları keşfetmek için dışını izledi.

Başını kaldırıp baktığında, elinin tersiyle ağzını kapattığını ve toprak rengi gözlerinin onu izlediğini gördü.

"Ne istiyorsun, benim küçük kuzgunum?"

Ona ilgisini göstermek için burnunu yaladı, kuyruğu bir an için arkasına vurdu.

Bu işte yeniydi. *Bir şey için yalvarıyordu.* Magnar da bunu ona vermekten başka bir şey istemiyordu.

"Gerçekten senden bunu istememi sağlayacak mısın?" diye fısıldadı kaba bir sesle. Adam cevap olarak başını eğdi ve dilini meme ucunun etrafında gezdirdi - üzerinde değil, sadece etrafında. "Benimle gerçekten dalga geçtiğine inanamıyorum..." Kızın göz kapakları adamın acı çektiğini düşündüğü bir şekilde kırıştı. "Kahretsin, lütfen amıma dokun. Beni boşaltmanı o kadar çok istiyorum ki."

Başını kaldırıp aşağı baktı ve onun için kalçalarını tamamen açtığını gördü. Kabarık tümseğini ve onun hemen ötesindeki pembe, şiş dudaklarını gördüğünde gözleri dalgalandı. Kaygandılar ve yayıldılar ve horozu, sadece onun büyüleyici görüntüsüyle koruyucu dokunaçlarını neredeyse fırlattı.

Dokunmak mı, yalamak mı?

Dilini kızın amına bastırma düşüncesi aklına geldiği anda, dilini hızla kızın vücudunda gezdirmeye başladı. Birdenbire kuru ve kavruk hissetti ve ıslatmasını istedi.

Kendini daha da alçaltırken karnını yaladı, cildinde yara izleri ya da çatlaklar varmış gibi girintiler hissetti. Delora'nın tüm dokularına, bazı yerlerinin pürüzsüz, bazı yerlerinin ise daha pürüzlü olmasına bayılıyordu. Onun pek çok yönü onu büyülüyordu, her biri ona ait olduğu için güzeldi. Hatta yan tarafında bulduğu küçük, koyu renkli bir beni bile yaladı.

Sonra omuzları bacaklarının arasındaydı ve devasa gövdesini yerleştirmek için iyice açmak zorunda kaldı.

Kollarını kadının yumuşak ve dolgun kalçalarına doladı ve dişlerinin dışını yalarken kadının onları kapatamayacağından, kendisinden kaçamayacağından emin oldu. Beklenti onu yiyip bitiriyordu.

Kıvrımlarının dudakları ayrılmıştı, muhtaç, şişmiş bir pembe, sıvısıyla kaplıydı ve girişinin dibindeki havuz taşıyordu.

"Çok güzel kokuyorsun." Magnar daha tadına bile bakamadan ürperdi, yapmak üzere olduğu şeyin onu mahvedeceğini biliyordu. "Bunu yapmak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Magnar en başından beri, onun özünü almak için parmaklarını ilk yaladığında, ondan bu şekilde içebileceğini biliyordu.

Çenesini ayırdı ve dilini alttaki dişlerinin üzerinde gezdirdi, böylece başını yaklaştırdığında onu koruyabilecekti. Dilinin arkasından başlayıp en ucuna kadar kıvrımlarının tüm yarıklarında gezdirdi.

Dilinin baskısı altında yayılan dudaklarının hissi, ipeksiliği, girintileri, kırışıklıkları ve hatta klitorisinin sert çıkıntısı, gözbebeklerinin bu harika deneyimden kararmak istercesine mor ve siyah arasında gidip gelmesine neden oldu. Ancak onun tadını gerçekten fark ettiğinde gözleri siyaha döndü ve teni karıncalanırken tüm vücudu şişti.

"Nnhhnn," diye şiddetle inledi.

Magnar bir kalçasını serbest bırakmak zorunda kaldı, böylece elini dokunaçlarının etrafına sarabildi ve neredeyse uzunluklarını aştığında onları horozunu tutmaya zorladı. Şaftı zonkluyordu, ağrıyordu

gerginlikten, onun tadından.

Eğer biraz daha şişseydi, onu kılıflayan dokunaçlarına karşı gelebileceğini düşündü.

Dilini klitorisine doğru döndürdü, sırtı kavislenirken ağladığını duydu. Tekrar yaptığında, kalçaları ona doğru büküldü ve sonra durmadı. Ona karşı hareket etmeye çalışırken utanmadan onunla eşleşmeye başladı.

Ama girişinde oluşan yeni çiy birikintisini toplamak için aşağıya doğru yaladığı, ardından çeneleri leğen kemiğinin üzerinde ayrılırken diliyle onu mızrakladığı anda, elleri boynuzlarının tabanlarını yakalamak için aşağıya fırladı.

"Ohhh!" diye bağırdı, sanki daha derine inmek istiyormuş gibi onu çekiştiriyordu.

Ona verirken homurdandı ve daha sert itti. İçindeki her dalgalanmayı hissederken dilini döndürdü ve daha sert ve sıcak hissettiren bir yer olduğunu fark etti. Kasıtlı olarak oraya süründüğünde, başka bir çığlıkla serbest bacağına başının etrafına sarmaya çalıştı.

Salya akıtmaya başladığında arka dişlerinin arasından tükürük damlıyordu. Dilini ileri geri itiyor, içinde kıpırdadığını hissetmesi için uzvunu sürekli esnetiyordu.

Nefesi kesildi ve kalçaları ona karşı titredi.

Boynuzlarından birini bırakıp avucuyla burnuna vurarak onu geri itti ve dilinin rahim ağzına değdiğini hissedene kadar sonuna kadar yaladı.

"Oh, *Tanrım*. Bu çok fazla."

Durmayı düşündü ama kızın amcığı dilini tutup daha da içine *çekmek* için sıkıldığında Magnar bunu reddetti.

Bunu daha önce de yaptığını hissetmişti... ama parmaklarının etrafında, sikinin etrafında. Eğer devam ederse, onu birazdan karşılayacak olan şeyin sevinçten neredeyse çatlamasına neden olacağını biliyordu. Tadı zaten harikaydı. Orgazmının nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordu.

"Ver onu bana Delora," diye yalvardı, dilini hızla içinde gezdirdi, onu defalarca soktu, kanalının her yüzeyine degecek şekilde kıvırdı. Titrediğinde göğüsleri sallanıyordu, pantolonu o kadar sarsılmıştı ki bunu hissetti. "Benim için gel. Tadına bakmam *gerek*."

Ağzı bunun için yalvarıyordu. *Lütfen*. Hatta

yalvarır gibi bir mırıltı bile çıkardı. "Oh,

siktir. Oh, f-"

Kukusu sıkıştı, sonra içinden sıvı fışkırdığını hissetti. Dilini tamamen kapladı ve ağzını doldurdu.

Hırlarken siki dışarı çıktı ve dişlerini kadının üzerine geçirdi, böylece kadın kendini kurtaramadı. Çılgınca çırpınıyor, zevk dolu bir çığlık atarken karnı ve midesi çukurlaşıyordu.

Magnar tamamen uzamış sikini serbest bırakmak için pantolonunu yırttı, her iki kalçasını da sıkıca kavramadan önce onu aşındırıcı, kaba kumaştan uzaklaştırması gerekiyordu. Sonra geriye doğru çekildi ve dizlerinin üzerinde doğrulurken onun lezzetli amını da yanına aldı.

Magnar onu baş aşağı bedenine doğru sarkıttığında boynuzunu ve yüzünü serbest bırakmıştı ama nefes almak için bir saniyesi bile yoktu. Magnar hızla onu tekrar boşaltmaya çalışırken, bir eliyle onu kalçasından tutarken diğer eliyle de destek olmak için vücudunun üzerinden geçiyordu.

Vücudu ve boynuzları küçük bir gölge gibi kızın üzerinde beliriyordu.

Delora baş aşağı olmasına aldırıyor gibiydi, ona verdiği keskin, kırık küçük inlemelerle değil. Ona çok büyük gelen gömleği vücudundan kayarak yere düştü ve onu tamamen çıplak bıraktı.

Magnar, Delora'nın kalçalarının kafatasının etrafından ayrılması, saçlarının başından sarkması, dudaklarının ayrılması ve bu sırada onun iç organlarıyla oynamasından daha cennet gibi bir şey görmemişti.

Adamın sikini serbest bıraktığını fark etmesi bir anını aldı. Ancak dokunaçlarından ikisi uzun, siyah saçlarına dolanmaya başladığında fark etti.

Gözleri derin bir mor parıltıyla açıldığında, tereddüt etmeden dönmesini ve daha yakına itmek için diğer tarafını kavrarken sikinin bir tarafını emmeye başlamasını izledi.

Bir inilti daha kaçtı, dudakları ve elleri onun üzerinde işkence gibiydi. Güzel, harika, işkence.

Başını alttaki oluğa bastırmak için altından geçirmeden önce yan taraftaki nodülleri yaladı, bu da onun tam çekirdeğine dokunuyormuş gibi hissettirdi. Her iki eli de farklı yerlerde uzunluğunu okşuyordu, sol eli hassas başın üzerinde bir daire çizirken diğeri sadece yukarı ve aşağı gitti, onu her yerinde okşadı.

O beni tadarken ben de onu tادیordum. Ellerin ve dillerin bu tür keşifsel dokunuşunu paylaşmak mest ediciydi.

Aleti sarsılıp şişerken midesi kasıldı ve anında aşırı dolup damlamaya başlayan ağır bir tohum damlası üretti.

Diline ulaştığında inledi ve sonra ondan gelen emme sesi kulaklarını doldurdu. Şaftına karşı h  p  r  deterek kayganlaştıracısını çalmaya devam etti ve daha fazlasını   retene kadar acıtmaya bıraktı. Ama bir şekilde bunun acısı iyi hissettiriyordu. Zaten oldukça kaplanmış olmasına rağmen daha fazlasını yapması için onu ikna ediyordu, tadı tek başına horozunu yağlamak için yeterliydi.

Aminin tekrar kasıldığını hissettiğinde durakladı ve tatlı bir şekilde ağılarken ağızını sikinin kenarına sıkıştırdı. Bu sefer boşalmaya başladığında onu ağızının içine almak için kanalının kuyusundan yalamak zorunda kaldı, kepçe diliyle *damla damla* aldı.

Rahatladığında vücudu    kt  . Kız ona dokunmayı bıraktığında, a   küçük ağızıyla onunla oynamayı bıraktığında sikini havada ileri doğru itti.

"Devam et, Delora."

Ona bakması için ona *ihtiyacı vardı*.

"Gerçekten başım dönüyor," diye mırıldandı.

O zaman kadının yüzündeki kızarıklığın, tahrik olduğunda normalden çok daha koyu olduğunu fark etti. Bulunduğu pozisyon nedeniyle kan kafasına doğru hücum ediyor gibiydi.

Onu bu şekilde görmek her ne kadar hoşuna gitse de, onun için daha iyi olabilecek bir pozisyona geçti.

Kadının ağırlığını üzerinde hissetmek isteyen Magnar, arkasına yaslanana kadar bacaklarını altından çekti. Dişlerini onun etine geçirerek ödülünden vazge emeyecekti ama kendisine dokunmaya devam etmesine ihtiyacı vardı.

Dokuna  larının kontrol edemeyeceği kadar sertleşmiş, şişmişti. Durabileceği noktayı geçmişti. Eğer kadın devam etmezse, yumruğuyla memnuniyetle devralacaktı.

Kadın hemen yan tarafına dönüp küçük bir 'mmm' sesi çıkararak ucunu emdiğinde nefes nefese kaldı. Onu değerli öpücüklerle k  p  rtt  , tabana gömülü ovallere ulaşana kadar ellerini birlikte horozundan aşağı doğru okşadı. Onları gıdıkladı.

Bacakları toprağı tekmelerken, kuyruğu titrerken ve omurgası kemerli iken ondan kısık bir inilti patladı.

Bana bunu yaptığında dayanamıyorum.

Her seferinde onları   yle hafifçe okşadı ki, bir çırpınış gibi hissetti, kendiliğinden boşalacağını düşündü.

Tekrar yaptı, bu sefer ona ne yaptığını *biliyormuş* gibi ateşli bir ifadeyle bakıyordu. Ondan gelen karışık sesin ne olduğunu bilmiyordu ama bu ses, sızlanma ve hırıltının çarpık bir bileşimine benziyordu.

Kadın, adamın hevesli sikinden hafif ve düzenli bir akış halinde meni akmasına neden olmuştu.

Kasıkları acı içindeydi ve kalçalarını zorlukla sabit tutabiliyordu. Kuyruğundaki tüylerin kabardığını hissedebiliyordu, tıpkı etini kaplayan tüylerin çoğu gibi. Sanki sadece siki değil, tüm vücudu heyecanlanmış gibiydi.

Ancak elleriyle tabanlara ulaşmaya çalışırken, kendini Magnar'ın ağzından uzaklaştırıyordu. Magnar onu tekrar dişlerinin arasına çekmeden önce hırladı. Dilini daha da aşağıya doğru keşfetmeye başlamak isteyene kadar rahatladı.

Elleri hareket ederken, onun sikinden büyülenerek, onunla oynanarak, emerek ve yalayarak uzaklaşmaya başladı. Eğer onu tatmaya devam etmek isterse, daha aşağılara ulaşamayacak kadar kısaydı.

Onu geri çekti, gözbebeklerinde kırmızı alevler parlıyordu. "*Kal.*"

"Neden sikinin tadı bu kadar güzel olmak zorunda?" diye sordu soluk soluğa, dudaklarının kenarını onun genişleyen sikinin başının kenarına sürterek. "O kadar büyük ki. Keşke ağzımı sokabilseydim - *oh!* Tam oraya. Evet, durma."

Zihni binlerce parçaya ayrılmış gibi hissettiğinde konuşabildiğinden beri, başparmağını da amının içine daldırdı, onu gerdi ve her dokunduğunda titremesine neden olan şişmiş, sert kısmı okşadı. Başparmağı ve işaret parmağı arasındaki ağ da kıvrımlarına, klitorisinin çıkıntısına sürtündü ve onun üzerinde ileri geri hareket etmeye başladığında olduğu yerde kaldı.

Hareketleri daha çılgınca bir hal aldı, inlemek için duraklamadan önce ağzını onun üzerinde gezdirdi, sadece elleriyle şaftını sıktı. Sonra her şey gerildi. Gerilimle dolan vücudu, başparmağını ve dilini sıkıştıran amcığı ve sikinin taş gibi sertliğini ezmeye çalışan elleri.

Eğer sikimin tadını bu kadar çok seviyorsa, o zaman tekrar içebilir. Kız boşalırken başparmağını ondan ayırdı, ağzını doldurdu ve dilinin üzerinde patlarken onu titretti.

Başparmağını çıkarmak zorunda kaldı. Pençeleri, siki kabardığında ve tohum keseleri kalkıp ona doğru sıcak ve sıkı bir şekilde battığında kınından çıkmaya başlamıştı. Kızın başının arkasını kavradı ve ağzını sikinin ucuna yönlendirdi, önceki gece yaptığı gibi ona yapışmasını umuyordu.

Menisinin ilk kabarcığının yükseldiğini hissettiğinde vücudu ürperdi, hissettiği zonklama dayanılmazdı, acı vericiydi - basınç muazzamdı.

Eğer amını onunla dolduramıyorsa, o zaman ağzının dolmasını istiyordu. Kokusunun bir şekilde onun içinde olmasını, ona sahip olmasını istiyordu.

İki eliyle başını kavradı ve durdurmak için çok geç olduğunda, sanki onu kendisinden koparmaya çalışıyormuş gibi dilini döndürdü.

Bir kükremeye kadın iniltisi ona katıldı ve Magnar titreşen sikinden ardı ardına kalın fişkırımlar çıkardı. Vücudu sanki bir yıldırım çarpmış gibi gerginlikle vurulduğunda onu pençelemek için elinden geleni yaptı.

Aynı anda onunla birlikte gelen, ikisi de birbirini içen Magnar, coşkunun kendisini ele geçirdiğini hissetti. Kükremesi çaresiz bir iniltiye dönüştü. Görüşü karardı, zihni bulanıklaştı ve tek duyduğu ve hissettiği onlar oldu.

Sadece sıcak, ihtiyaç ve *tutku* sonrası onlar.

Mutluluk ve memnuniyet içinde süzülüyordu.

İşi bittiğinde, vücudundaki tüm güç tükenirken sonunda dilini ondan ayırdı. Başı geriye düştüğünde boynuzları yere çarptı ama aldırmadı. Sisın arasından görebildiği parıldayan yıldızlara bakarken sadece ofladı.

Normalden daha parlak görünüyorlardı.

Sadece birkaç saniye boyunca ikisi de nefes nefese yattılar. Havada bir sürü koku vardı ama onu en çok etkileyen, ikisinin de cinsel boşalım kokularıydı.

Bu harika hissettirdi. Magnar onun klitorisini son bir kez ama tembelce yaladı. *O çok harika, çok çekici.*

Hareket etmeye başladığında enerjisini nereden aldığını bilmiyordu, rahatça üzerinde sürünerek beline kadar geldi ve böylece ona bakabildi. Tamamen onun üzerindeydi, dizleri çıkıntılı kaburga kemiklerinin üzerinde duruyordu, sanki onun hafif, insan ağırlığını kaldırabileceğini biliyordu.

Oflarken onu bir aşağı bir yukarı itti.

Göğüslerini birbirine bastırmış ama göğsünden sarkan ellerini onunkilere bastırarak ona gülümsüyor, dağınık saçları bir omzunun üzerinden öne doğru kayıyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu ona gözleri parlayarak.

Dudaklarını, yanaklarını ve çenesini kapladığını görebildiği beyaz sıvıya saç tutamları yapışmıştı, sanki bu sefer salgının tamamını yakalamayı başaramamıştı.

Kendi burnu da kızın sularıyla parlıyordu ve son bir tat almak için burnunu yaladı.

Ona gülümsüyordu... hızla hareket eden gövdesinin üzerinde otururken göğüslerine bile damlayan salgıyla kaplıydı.

Magnar daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş, o anda onu saran derin şefkati hiç hissetmemişti.

Onu istiyorum. Elini pençelerini boynunun yan tarafına değdirene kadar kaldırdı. *Bu yeterli değil.*

Onun kendisini kabul etmesine, benimsemesine, olabildiğince tek vücut olana kadar birbirlerine kenetlenmelerine ihtiyacı vardı.

Gözbebeklerinde koyu yeşil, sahiplenici bir parıltı parladı.

Ondan daha fazlasını istiyorum. Onun arzusunun her bir zerresini tüketmek istiyordu.

Magnar ileri atıldı ve kız bir *gümbürtüyle* yere düşene kadar ikisini de yuvarladı. Adam onun bileklerini yakalayıp başının üzerinde yere sabitlediğinde nefesi kesildi.

Kalçaları adamın beline dolanmıştı ama şimdi yumuşamakta olan siki kadının amının yarığına dayanmıştı. Geri çekildi ve gürleyen bir hırıltıyla kızın üzerine sürttü.

Dokunaçları onu olabildiğince iyi yakalamak için kalçalarının etrafında hareket etti. Onu tamamen yuttuğu için kalçaları onunkilere yaslandığında vücudunu sarmanın kolaylığını istiyorlardı.

"Sen benimsin," diye hırladı ona doğru.

Aşağı bakmadan önce titredi ve onun hareketini *selamlayarak* horozuna karşı dalgalandı. Böylece, tekrar ve tekrar yaptı, zaten onun sıcaklığına batmayı arzuladığı kadar onu da arzulamasını istiyordu.

Dudaklarının kenarını yalayarak tiz bir inilti çıkardı, bu iniltinin ardından hızla nefes nefese kaldı. Onunla savaşıyordu, kaçmaya çalışmıyordu, ellerini serbest bırakmak için mücadele etmiyordu. Uyumlu, hatta itaatkâr davranıyordu.

Ona baktı ve dudağını dişleyişi, gözlerinin bir *şeylerin* ipucuyla parlaması onu ürpertti. Kadın tekrar adamın sikinin içine girdi, bu sefer sertleşmeye başladığı için daha derine. Kayganlaşması ve nemli kalması için şişti.

Sikimin onun içinde olmasını çok istiyorum. Beni emzirmesini, bana sarılmasını, tüm varlığıyla beni rahatlatmasını. Bakışları birbirlerine sürtünen bedenlerine kayd, sonra da kızın büyüleyici yüzüne yöneldi ve kızın kendisine verdiği baş döndürücü ifadede kaybolduğunu hissetti. *Beni arzulamasını istiyorum.*

"Magnar," diye fısıldadı, neredeyse bir yalvarış gibi. "Seni istiyorum-"

Korkunç bir tiz ses ikisinin de dikkatini çekti. Kadın keskin bir nefes verirken, adamın içinden soğuk bir his geçti.

Bu bir hatırlatmaydı.

Magnar bunu istese bile, Delora'ya bağlanmak ve onun içinde olmak istese bile, aslında... yapamayacağını hatırlatan bir şey.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Önünde hiçbir engel kalmasın istiyordu ama bu hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Tüm bunlardan sonra bile, bu geceden ve paylaştıkları zevkten sonra bile, aralarında hala bir engel vardı.

Kapıya vurulmaya devam eden tiz ses giderek daha çılgınca bir hal alırken Magnar Delora'nın ellerini yavaşça bıraktı, pençe uçlarını bileğinin iç kısımlarına doğru kaydırırken onu bırakmak istemiyordu. Ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Delora başını yana çevirip bakışlarını kaçırarak, "Onlara gitmeliyim," diye fısıldadı.

Fyodor. Magnar onlara çok değer veriyordu ama yakınlaşmaları halinde neler olabileceğini sürekli hatırlatıyorlardı.

Dokunabilir ve tadabiliriz ama daha fazlasını yapamayız.

Çünkü... Magnar, eğer onun içinde olacaksa, onu tohumuyla doldurana kadar hiçbir şeyin onu durduramayacağını biliyordu.

O zaman ikinci bir yavru olacaktı ve Magnar ile Delora ilk yavruya zar zor bakabiliyordu. Ayrıca onun tekrar hastalanmasını izlemeye dayanabileceğini de sanmıyordu.

Yolculuklarına yeniden başlamak zorunda kalmak istemiyordu.

Zevki paylaşabilirlerdi, bu şimdilik yeterli olmalıydı.

Magnar içini kaplayan hüzne rağmen eğildi ve burnunun ucunu kızın çenesinin alt tarafına çarptı.

"Onlara gidebilirsin," dedi ona, ses tonundan gelen karanlık gürlemenin baştan çıkarıcı olduğunu umarak. "Ama her gece, benim lezzetli kuzgunum, bu güzel amcığın tadına bakmak isteyeceğim. Sen boşalana kadar, burnumu kokunla kaplayana kadar yalayacağım, sırf ertesi gün evde çalışırken kokunu içime çekebilmek için."

Dizlerinin üzerine çökmeye başlarken bile titredi ve yanağını ona sürttü.

"Böyle şeyler için söz vermemelisin," dedi çok tatlı bir şekilde, avucunu adamın kaybolan dokunaçlarla kaplı sikiinin üzerine koyarak. "Karşılığında oldukça açgözlü olabilirim."

Magnar kıkırdadı.

"İstediğin kadar alabilirsin."

Aslında, onun almasını umuyordu.

Magnar yerde bacak bacak üstüne atmış otururken, parmaklarının arasında ince bir boya fırçasıyla duran Delora'ya baktı. Delora'nın ıslattığı kılları kafatasına doğru okşarkenki serin kayganlığı ve onu sabit tutmak için çenesinin altını tutmasından gelen çelişkili sıcaklığı hissetti.

Fyodor onun kucağına sokulmuştu. Artık büyüdükleri - neredeyse yeni *yürümeye başlayan* bir insan boyutunda - ve başlarını destekleyebildikleri için, mümkün olduğunca uzanmayı tercih ediyor gibiydiler. Hâlâ hem Delora'nın hem de Magnar'ın bedenlerine sarılıyorlardı ama her zaman yakın durarak etrafta dolaşmaya ve etrafı koklamaya başlamışlardı.

Magnar pençelerini sırtlarında gezdirdi. Parlak flamingo pembesi gözleriyle Delora'ya bakarken memnuniyet içinde titreyip yana döndüler.

Yandan yansıyan güneş sağ gözünü öyle açık bir ela rengine dönüştürmüştü ki sanki altın rengine dönüşmek istiyormuş gibi görünüyordu. Diğeri normalden daha açık kahverengiydi ve kızın kendisine bakıyor ve tüm dikkatini ona veriyor olmasından çok memnundu.

Evin arka duvarına ne çizmek istediğinden emin olmadığını gördüğünde ona kafatasını tekrar çizmek isteyip istemediğini sormuştu. Orası doluydu ve renkli resmi tamamlamış gibi görünüyordu.

Şu anda bahçenin ortasında oturuyordu ve bunu yapmak için adım attığına şükreliyordu. İlk seferinden beri onun kafatasına tekrar desenler çizmesini istiyordu. Bu aynı zamanda onunla yakından vakit geçirmesini de sağlıyordu.

Aslında o kadar yakındı ki, konsantre olurken sevimli kaşlarının seğirdiğini görebiliyordu. Dudakları gevşemeden önce tam bir vuruşa başladığında büzüldü.

Samimi hissettirdi. Kendisini ona tamamen yakın hissetmesini sağladı, ama cinsel olmayan bir şekilde. Gözleri mor yerine parlak pembeydi ve göğsünde hafif, kabarık bir his vardı. Vücudunu sıcak hissetmek yerine, sanki ruhu, özü ısıyor gibiydi.

Ve ona biraz boya sürmek için daha da yaklaştığı her seferinde, kalbi bir davul gibi çılgınca atmaya başladı. Hareketlerinin durmasını dilese de kuyruğu yere vuruyordu.

Ama kalbi ve zihni bir türlü durulmuyor, onun biraz daha yaklaşmasını umuyordu. Sanki kalbi onun gelmesini bekleyerek, gergin bir umutla çılgınca atıyordu.

Özellikle de tam alnının üstünü boyamaya başladığında, kendini uzaklaştırsa da yine de yaklaştığında, dayanılamayacak kadar fazla olmaya başlamıştı.

Dudakları tekrar kıpırdadığında, bu sefer dürtüsüne karşı koyamadı. Kız fırçayı ona değdiremeden burnunu kaldırdı ve öne doğru iterek ön dişlerini dudaklarına bastırdı. Dişlerinin etrafını saran dudaklarının dolgun, sıcak yumuşaklığı tüm varlığına bir zevk titremesi gönderdi.

Arkasına yaslandı ve başını sabit tutan eliyle ağzını kapattı. "Az önce bir öpücük mü çaldın?" diye sordu parmaklarının arkasından.

"Ben yaptım."

Yapmaması gerektiğini bilse de, hâlâ hissedebildiği dokunuş hayaletine karşı dişlerini yaladı. Çalınan öpücüğün tadını ağzına götürmek istedi.

"Hayır!" diye sızlandı ve onu durdurmak için elini dişlerinin üzerine koydu. "Sana kuruyana kadar bunu yapmamamı söylemişim! Onu lekeleyeceksin."

Magnar onun ön kolunu kavradı, avucunun içinde yuttu ve elini geri çekip avucunu yaladı. Dilini bileğinin iç kısmına doğru çekmeden önce küçük bir nefes verirken yüzü burkuldu. Boğuk bir ses çıkarırken seğirmesi daha da şiddetlendi.

Yüzü *tatlı* bir kırmızıyla kızardı. Sertleşti ama ondan uzaklaşmadı. "Bu gıdıklıyor." "Her yerin çok hassas, benim küçük kuzgunum."

Kolunu bıraktı, böylece iki elini de eteğinin altından geçirerek pençelerinin uçlarını ayak bileklerinin arkasından uyluklarına kadar sürükleyebildi. Özellikle dizlerinin arkasına ulaştığında, bacakları onun okşaması altında içe doğru büküldü. Kalçalarının alt kısmını arkadan kavrayarak düşmeden önce onu sabitledi.

"Magnar." Alt dudağının iç kenarını dişledi, kokusu hafifçe olgunlaşarak buz gibi kırmızı elmalardan çok daha çekici bir şeye dönüştü.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın," diye mırıldandı, avuçlarını tekrar yukarı doğru kaldırmaya başladı. "Sana dokunmak istemekten kendimi alamıyorum."

Elini omzuna koymak için çekmemiş olmasını diledi. Pençelerini kızın dıştan son derece yumuşak, ama tuttuğunda sert olan yuvarlak kıkırtı yanaklarının üzerinde gezdirirken, ona olan minnettarlığını göstermek için yalamak istedi. Ama onları yoğurmadı. Sadece kalçalarının üzerinden geçerek yanlara doğru ilerlemeye devam etti.

"Bunu şu anda yapmamalıyız," diye fısıldadı ama sesi zayıftı - sanki istediği bu değildi.

Gözleri onun kucağına, üzerinde dinlenen küçük Fyodor'a kaydı. Delora'nın elinin altında, dilinin altında olmasını, ne zaman istese onun için inlemesini istiyordu ama yavruları hep yanlarındaydı.

Dün gece, onunla gelmek isteyebileceğini umarak, kalkmadan önce kasıtlı ama sinsice onu uykusundan uyandırmıştı. Gözlerini açar açmaz dudağını ısırılmış, daha o kalkmaya fırsat bulamadan tembel tembel ona bakmaya başlamıştı.

Dokunmaya ancak bu şekilde başlayabilmeleri talihsizlikti. Başlayabilmeleri için Fyodor'un hareketsiz ve uykuda olması gerekiyordu ama ne zaman tamamen uyuşmamışken Fyodor'u tek başına bırakmaya çalışsalar bir çılgılık atıyorlardı. Denememiş olsalar da, Fyodor'u içeride tek başına bırakmanın uygun bir seçenek olmadığını bilmek için denemelerine gerek yoktu. Kafataslarını ön kapağına vurur, onlarla birlikte olmak için yalvarır ve savaşırlardı.

Bu durum Delora'yı her seferinde üzüyordu ve Magnar o üzüldükçe bu güzelliğe konsantre olmakta zorlanıyordu.

Ve onlar etraftayken ona dokunmaya çalışmanın gerçekleşmeyeceğini görebiliyordu.

Magnar yüzündeki boyaya dikkat ederek burnunun ucunu kızın çenesine çarptı ve ellerini kızın beline yerleştirdi. İri elleri neredeyse gövdesindeki çukurun etrafına sığıyor, serçe parmakları yuvarlak kalçalarının üzerinde yayılıyordu ama birbirlerine değen sadece pençeleriydi. Eğer daha küçük bir insanı tutuyor olsaydı, parmaklarının üst üste bineceğini biliyordu ve tüm bu süre boyunca onları ikiye ayıracağından endişe ederdi.

"Daha fazla dokunmayacağım," diye söz verdi, kadının onu bir şekilde tutmasına izin vermesini umuyordu.

Onun formunda, ne zaman onu tutma fırsatı bulsa kendisini coşkulu hissetmesine neden olan bir şey vardı. Sıcak ve şehvetliydi ve tam bir mutluluk gibi hissettiriyordu. Vücudu o kadar hassastı ki

Pençelerinin omurgasına ya da göğsündeki o güzel yuvarlak tümseklerin hemen altına değdiği en ufak bir hareket bile onun için titremesine, neredeyse onun için erimesine neden oluyordu.

Artık dokunmasına izin verildiğine göre, Magnar dokunmayı eskisinden daha çok arzuluyordu. Onun içinde olamıyordu, dırdırcı bir ağrı dinmeyi reddediyordu ve huzur bulabilmesinin tek yolu onun herhangi bir parçasına karşı cennetiydi.

Onu ilk kez tattığından bu yana üç gece geçmişti ve üzerinde aklını rahatlatan kalıcı bir koku vardı.

Reia'yla ilk tanıştıklarında, kız sopa ve diken kokuyordu, taze ve temizdi. Ama bir noktada, birlikte İblis Köyü'ne gitmeye cesaret ettikten sonra, Reia tuzlu bir tatlılık kokmaya başlamıştı, bu da Reia için büyük bir caydırıcı olmuştu.

Bir sahiplenme, bir işaretleme gibi kokuyordu, müdahale etmemesi gerektiğini içten içe hissetmişti. Magnar bunu anlamamıştı. Tek bildiği Reia'ya fazla yaklaşmaması gerektiği, yoksa ona bu koku işaretini veren Orpheus'a karşı dikkatli olması gerektiği.

Şimdi Delora'nın üzerini kaplayan kokunun aynısıydı ama ondan gelmişti.

Cildini ne kadar yıkarsa yıkasın, ondan hemen kurtulamıyordu. Gün boyunca donuklaştı, doğal vücut yağları ertesi gece tekrar değiştirene kadar onu nemlendirdi.

Delora üç gece boyunca bir şekilde onun tohumuyla kaplanmıştı. İster içtiği için içten içe - hatırladıkça her seferinde ürperiyor, gözbebekleri bir milisaniye boyunca morarıyordu- ister dudaklarını ıskalayıp yüzünü ve göğsünü kapladığı için olsun.

Onu tamamen sahiplenemese bile sahiplenmiş gibi hissetti. O onundu ve artık diğer Mavka'lardan uzak tutuluyordu.

Delora ellerinde rahatlayıp kafatasını biraz daha boyamaya başladığında Magnar, "Orpheus ve Reia şimdiye kadar İblis Köyü'ne ulaşmışlardır," dedi. Elleri biraz dengesizdi.

Orpheus'un geri dönmesini istiyordu, böylece Delora'nın sadece varlığıyla bile onun olduğunu bilebilecek, kokusunu alabilecekti. Orpheus'un Reia'sı vardı ve Magnar onun Delora'yı istemediğini biliyordu ama bu aşamaya kendi başına ulaştığı için onun önünde böbürlenebilmek istiyordu.

Ayrıca geri dönmesine de *ihtiyacı* vardı.

Bir yolu olup olmadığını ona sormalıyım. Kendi Fyodor'larını yaratmamışlardı, peki Magnar bunu önlemek için ne yapabilirdi?

Çünkü gelininin tadına bakmak, ona dokunmak ve onu yiyip bitirmek en kötü arzularını bastırsa da, bu arzular giderek artıyordu. Onunla değil ama bununla tedirgin olmaya başlamıştı.

Daha dün gece, ikisinin de boşaldığından emin olduktan sonra bile, sikini onun sıcak, küçük amcığının içine sokmak için yanıp tutuşuyordu. Bunun için yanıp tutuşuyordu, onun kendisini içeriden rahatlattığını hissetmeye, ona ait olduğunu bilene kadar, vücudu onunkine uyacak şekilde şekillenene ve kendisi için kalıcı olarak kırılana kadar içini doldurmaya ihtiyacı vardı.

Büyüyü tekrar yapmam gerekecek mi? Onun için vücudunu değiştiren büyü mü? Nefis bir şekilde sıkı ve zorlayıcı mı olacaktı, yoksa sadece sikini içine sokabilmesi için ona harika bir şekilde mi uyacaktı?

Ellerini indirip pençeli parmaklarını uyluklarının ağından geçirene kadar boğazının arkasından yumuşak bir hırıltı yayılmaya başladı. Uyluklarının iç kısmı, dokunulmaktan hoşlandığını bildiği bir yer olduğundan, küçük bir inilti çıkarırken titredi. Ama verdiği sözü tutmak için daha yukarılara uzanmadı.

Kalçaları arasında boşluk yoktu ve teni parmak uçlarını onun için ısıtmaya başladı.

Şu anda sikimi bırakıp onu sikimin üzerine çekmek için neler vermezdim. Bu fikir, kükreyen bir cehennem gibi onu ele geçiren, zihnini ve bedenini sıcaklıkla yakan açgözlü bir fikirdi. Şiddetli ve

çılgınca.

Delora öne atılıp burnunun ucuna sert bir öpücük kondurduktan sonra Magnar irkildi.

geri çekiliyor.

"Seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum ama gözlerin kızarıyor ve pençelerinle canımı acıtıyorsun."

Magnar elindeki baskıyı bıraktı ama onu bırakmak istemediği için ellerini olduğu yerde tuttu. Gözleri her zamanki yeşil rengine büründü ve içindeki yoğun, tıkayıcı duygudan kurtulmak için boğazını temizledi.

"Özür dilerim," diye cevap verdi. "Senin için yine hareketsiz olacağım." Kadının ona verdiği gülümseme endişelerini yok etti.

O çok bağışlayıcı. Magnar bunun için minnettardı çünkü yaptıklarının çoğu affedilmeyi gerektiriyordu.

"Gerek yok, işim bitti!" Sonra ellerini kalçalarına koymadan önce fırçasını boya kabına koymak için hafifçe döndü. "Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok eğlenceli. Belki bir dahaki sefere benimkini de boyayabilirsin ama söz veriyorum senden daha iyi bir heykel yapacağım."

"Bu hoşuma gider," dedi, pençelerinin arkasını kızın örülmüş saçlarının üzerinde gezdirebilmek için bir elini kaldırarak. Gözleri onun hareketlerini takip etti.

Ne zaman resim yapmaya çalışsa onu rahatsız ettiğinden bahsetti.

İlk kez onunla bir şey yaptığını görüyordu ve uzun, kesişen kavşakları seviyordu.

Bir arada tutmak için ucuna yırtık bir kumaş şeridi bağladı.

Tamamen şans eseri, tüylerinden biri düşüp ona yapışmayı başarmış, bu da onun birkaç tane daha çıkarıp örgünün içine sokmasına yol açmıştı. Kız bu konuda şaşırtıcı derecede uysal davranmıştı ve adam da bunu son derece takdir ediyordu.

Magnar ayağa kalkmaya başladı, onun huzurunda yükselene kadar kendini aşağıdan yukarıya kaldırdı, ama Magnar'ın ona korkusuzca bakışı tatlıydı. Aniden uyanan Fyodor, yarı yürümek yarı hoplamak için dört patisine koştu.

Delora, bir kaseye çarpmak üzereymiş gibi göründüklerinde onları gövdelerinden tutmak için uzandı ve ciyakladıklarında güldü.

Fyodor, Delora onu göğsüne bastırana kadar bacaklarını tekmelerken, "Onları *birlikte izlemek hoşuma gidiyor,*" diye düşündü.

Yanağını başlarının tepesine yasladı. "Sen çok iyi bir Duskwalker'sın. Değil mi, Fyodor?"

Magnar o anı geri çekilmek için seçti, bunu nasıl sorunsuzca yapacağını bilmediği için garip ayrılık konuşmaları yapmaktan nefret ediyordu. Uzaklaşırken, kızın burnunun üzerine ne çizdiğini görmeye çalışırken gözleri defalarca kaydı.

Eve girdi ve mutfak tezgâhının üzerindeki kapısız raflara uzanarak Whetstone'unu yeni evinden aldı. Sonra dışarı çıktı ve verandadaki basamakların kenarından baltasını alıp üzerine oturdu. Bıçağı keskinleştirmek için Bileme Taşı'nı kullandı.

Gözleri koruduğu bölgenin üzerinde gezindi.

Acaba bundan sonra hangi ağacı kesmeliyim? Başkalarına öyle görünmeyebilir ama kestiği ağaçları dikkatle seçiyordu. Ormanın büyük bir kısmını korumak istiyordu ama bu kadar yoğun ve sinir bozucu görünmemesi için ormanı seyreltmeyi hedefliyordu.

Karanlığın rahatlığını seviyordu ve yaprakların mevsimlerle birlikte değişimini izleyebilmek istiyordu. Bununla birlikte, İblis istilasına uğramış Peçe'de olmadıkları yanılsamasını yaratmayı umarak, dışisinin böylesine ürkütücü bir sahneye tanık olmasını da istemiyordu.

"Buraya gel, seni küçük serseri!" diye bağırdığını duydu Delora'nın.

Avluda koşuyor, boya fırçalarından birini çalıp kaçan Fyodor'u kovalıyordu. Magnar, kör yavrusu bir ağaca kafa üstü çarptığında bile kıkırdadı.

Fyodor hiç acı hissetmiyormuş gibi -çünkü *hiç hissetmediler*- başlarını salladılar ve etrafından dolaşmaya çalıştıklarında yine ona çarptılar. Üçüncü denemeden sonra, Delora tam onlara yetişmek üzereyken, yanından geçip ormana dalmayı başardılar.

Magnar uzağa gidemeyeceklerini biliyordu.

İblisi yediklerinden ve büyüdüklerinden beri Fyodor öğleden sonraları daha hareketliydi.

Bu ikinci kez bir şey alıp kaçışlarıydı, ilki yemek pişirmek için kullandığı bir kaşıktı. Delora'nın evin içinde onları kovalamasını izlemek, Fyodor bacaklarına çarpıp onu devirene kadar oldukça komikti.

Bacağı Fyodor'un açtığı bir kesikten kanamaya başlamıştı. Delora cisimsizleşti ve açlık dolu bir öfkeye kapılmalarını engelledi. Magnar daha sonra onları yatak odasına götürürken kendisi de Delora'nın yarasını iyileştirdi.

Magnar onların huzurunda kan kaybederken bile Mavka'yı yemek gibi bir arzuları yokmuş gibi görünüyordu.

Delora'nın tek tük yönlerle doğru koşuşturmasını izlerken gözleri ormanda geziniyor, gözlerini memnuniyetin sarısı dolduruyordu.

Ormanı biraz temizlememiş olsaydım, şimdiye kadar yetişmiş olabilirdi. Belki de Fyodor'un ağaçla yaşadığı olay onlara ormandaki yollarını koklamayı öğretmişti.

Sonra onları bir süre göremedi.

Bileme taşıyla ne yaptığını izlemek için başını aşağı çevirdi ve bıçağa zarar vermediğinden emin oldu.

"Magnar!" diye seslendiğini duydu. Kadının ses tonunda duyduğu panikle ayağa fırladı. "Sınıra doğru gidiyorlar!"

Kasları gerildi, dehşet onu iliklerine kadar kavrarken görüşüne beyaz bir renk girdi.

Hayır! Magnar bir an bile düşünmeden her şeyi bir kenara fırlattı ve onun sesini duyduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Hızlıydı, çılgın adımlarını hızlandırmak için ara sıra ağaçları itiyordu. Kızın kokusunu sınıra kadar takip etti - kokuyu hemen orada kaybetti.

Cisimsiz oldu. Bu da ikisinin de kokusunu ormana kadar takip edemeyeceği anlamına geliyordu. *Dışarıda güvende değiller!*

"Delora!" diye bağırarak koruma kalkanını geçip doğruca Peçe'ye yöneldi. "Bu taraftan!"

Çok yakındaydı, ağaçların sadece birkaç metre ötesindeydi ama görüş alanının dışındaydı. Kalbi göğsünde hızla çarparak o tarafa doğru koşar koşmaz, ağaçların arasında beyaz bir ışıltı gördü.

Genellikle temkinli bir dişi olan Delora, yavrularını sonsuza dek kaybetmediklerinden emin olmak için onlara göz kulak olmak amacıyla Peçe'ye göğüs geriyordu. Yakınlarda pusuya yatmış olabilecek bir İblis tarafından yenmediklerinden ya da çalınmadıklarından emin olmak için.

Gözbebekleri endişeden bembeyaz olmasına rağmen gururla doluydu. *O güçleniyor.*

Ona yetişir yetişmez, Fyodor'un boya fırçası hâlâ ağzındayken etrafta koşuşturduğunu gördü. Çalıların arasından koştular, ara sıra köklere takıldılar ama yavaşlamayı reddettiler. Sadece birkaç uzun adım sonra Magnar dalışa geçti ve onları kollarının arasında yakaladı. Büyük, dallı boynuzlarına dikkat ederek öne doğru yuvarlandı ve ayakları önündeki toprağa çarparak kıcının üzerine düştü.

Onu.

Thunk. Thunk.

Oyuncu bebek Mavka yakalandığında heyecanlı bir tiz çılgılık attı ve onun elinden kurtulmak için kıvranmaya başladı. Minik kalpleri büyük avuçlarının içinde neşeyle çılgınca atıyor ve burun deliklerinden ıslak nefesler çekiyordu.

Magnar, ne kadar eğlendiklerini görünce bunun tekrar eden bir sorun olacağını hemen anladı.

"Sen iyi misin?" Magnar, Delora'ya her ikisine de kocaman gözlerle bakarken sordu.

Hayalet formunda olduğu için oflayıp puflamıyordu ama oldukça yıpranmış görünüyordu.

"Hayır," diye itiraf etti usulca. "Bu beni çok korkuttu. Onların kokusunu alamadığını biliyorum ve ya bir İblis gelirse?"

"Artık onlar bende." Onlara işaret etmek için kollarını kaldırdı, Fyodor'a güvenli bir şekilde sahip olduğu için gerginliği azalmıştı. Daha önce oldukça paniklemişti. "Ama hemen geri dönmeliyiz."

Yakınlarda hışırtılar ve rüzgârın kuyruğundaki bir İblis'in iğrenç kokusunu duyabiliyordu.

Fyodor sınırdan fazla uzaklaşmayı başaramadığı için geri dönerken koşmalarına gerek yoktu.

Hepsi koğuşun güvenliğine kavuştuktan sonra Delora boya fırçasını Fyodor'un ağzından aldı. "Belki de koğuşun etrafına bir çit örmelisin ki bir daha böyle bir şey olmasın," diye önerdi Delora. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Çok fazla iş olacaktı ama yapacak bir işi olacağı için memnundu. Kendi odaları için bir yatak ve gardırobun yanı sıra ikinci odada istediği her şey dışında evdeki mobilyaların çoğu inşa edilmişti. Aslında onun için ikinci ve daha küçük bir yatak yapmayı planlamıştı ama kız istemediğini söylemişti.

Geceleri onunla yatmak istiyordu.

Eve doğru geri yürürlerken Magnar, Fyodor'u yere bıraktı, artık onları kovalayacak bir şeyleri olmadığından kaçmayacaklarını biliyordu.

Hemen inşaata başlamam gerekecek. Magnar düşüncelerinden hoşnutsuzluğa kapıldı. *Tüm koğuşa yayılmam çok uzun zaman alacak.*

Haftalar sürececek bir iş.

Yaptığım diğer her şeyi bırakmam gerekecek.

Fyodor'un güvenliği birinci önceliği olduğunda Delora'nın bunu umursayacağını sanmıyordu.

Hızlı ve hırıltılı bir nefes sesi dikkatini çekti. Magnar, daha önce tanıştığı ama pek de aşına olmadığı bir Mavka'nın kokusu rüzgârın üzerinde dalgalandığında Delora'yı hızla yanına çekti.

Mavka dört ayak üzerindeymiş gibi gümbür gümbür pençe adımlarının bu tarafa doğru geldiği duyuluyordu - hem de *hızla*. Onun türü Dünya'daki her şeyden daha hızlı bir hıza ulaşabilirdi ve yaklaşan Mavka'nın onlara ulaşmasının sadece birkaç dakika alacağını biliyordu.

Tabii bu tarafa gelmeye niyetliyse.

"Delora, dön-" Adam daha ona soyut olmasını söylemeyi bitiremeden, Delora bunu yaptı.

Aynı anda, Peçe ormanının karanlığında bir dizi beyaz yüzen küre belirdi.

Mavka ağaçların arasından geçip koğuşa girdi. Sadece İblisleri dışarıda tutuyordu, bu da onun türünün zarar vermek isteseler bile gelip gitmekte özgür olduğu anlamına geliyordu. Bir tuz çemberi onun girişini engellemiş olabilirdi ama Magnar onun gözbebeklerinin bembeyaz olduğunu görünce buraya kötü niyetli olmak için gelmediğini anladı.

Mavka, güvenli bir şekilde koğuşun içine girer girmez toprak zeminde kayarak durdu. Onların hemen yanında durdu, en korkunç haliyle öyle derin nefesler alıp veriyordu ki

Magnar her an boğulacağını ya da nefesinin kesileceğini düşündü.

Her tarafı orman kalıntılarıyla kaplıydı. Son derece uzun bir süredir koşuyormuş gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu.

Sonra Mavka başını onlara doğru çevirdi ve yanlarında kıvrık koç boynuzları olan bir kedi kafatasını ortaya çıkardı. Sırtından çıkıntılı omurga kemiklerinin üzerine kertenkele benzeri dikenler fırlıyordu ve daha küçük olanları ön kollarından aşağı doğru uzanıyordu.

Keskin, ince, kedigil dişlerini ayırmış, nefes almaya çalışırken dili ileri geri hareket ediyordu.

Ancak Magnar'ın gözünün odaklandığı şey karşısında içini korkunç bir his kapladı; bu his onu ruhunun derinliklerine kadar boşlukta hissettirdi.

Kafatasındaki *çatlaktan* koyu mor kan yoğun bir şekilde damlıyordu. Çatlak kafatasının tepesinden, koç boynuzlarının arasından başlayıp yüzüne doğru inerek sol göz çukurunu çevreliyordu. Burnundaki delikten ağır ve sürekli damlalar halinde kan akıyordu.

Saldırıya uğradı.

Biri onu öldürmeye çalışmıştı. Mavka'yı nasıl öldüreceğini *bilen* biri. Böylesine zayıflatıcı bir darbe indirebilecek güce sahip biri.

Koç boynuzlu Mavka'nın gözbebekleri karardı ve sonunda yan tarafına yığıldı; ya kan kaybından çok zayıf düşmüştü ya da artık güvende olduğunu bildiğinden daha fazla uyanık kalamayacak kadar koşmaktan yorulmuştu.

Onlara güvenmeyi seçiyordu.

Ağzından çıkan tek kelime gargaraydı ama bir isme benziyordu.

"Mayumi."

Sonra tamamen yere yığıldı, gevşek ve baygındı.

Magnar tanımadığı Mavka'ya doğru tereddütle adım attı ve arkasında fiziksel olarak dönen Delora'nın önünde durdu. Ardından Mavka'nın kafatasını daha yakından inceleyebilmek için eğildi.

Alnında, kaşının hemen arkasında, keskin ama küçük bir şeyin delmiş gibi görüldüğü bir nokta vardı - belki de bir pençe.

"O iyi mi?" Delora sırtına yaslanıp omzunun üzerinden bakarak sordu. "Bilmiyorum," diye yanıtladı Magnar dürüstçe.

Yine de kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordu.

Koç boynuzlu Mavka ağır ve hızlı bir şekilde nefes alıyordu ama kafatası çatlamıştı. Şu anda bolca kanıyordu ve yüzündeki çok sayıda kan izine bakılırsa uzun süredir kanıyordu. Bir noktada kanaması durabilirdi ama... Magnar bunu iyileştiremeyeceğini biliyordu.

Hayatında kısa bir süreliğine başka bir Mavka ile karşılaşmıştı, sadece uzaktan geçmişti ve kafatası pençe izleriyle kalıcı olarak çizilmişti. Bazıları *yaşlı* görünüyordu.

Bu Mavka bu yarayı bir günde bile iyileştiremezdi ve eğer kırılmaya devam ederse... ölecekti, kalıcı olarak. Sonsuza kadar. Bir daha asla dönmemek üzere.

Fyodor yaralı Mavka'nın yüzünü koklamak için yanına geldi. Magnar, kanı ve nefes alışını göz önünde bulundurarak onda bir terslik olduğunu anlamaları gerektiğini düşündü. Özellikle de yavruları önünde oturup sızlanmaya başladığında.

Fyodor içgüdüsel olarak bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı.

Magnar, Delora'nın kederli olduğunu anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama Delora'nın gergin kürek kemikleri arasından sırtını okşayan küçük eli ihtiyacı olan teselliydi.

"Onu tanıyor musun?" Delora sordu.

"Hayır," diye cevapladı başını sallayarak. "Pek sayılmaz. Sanırım Peçe'de sık sık dolaştığımız için Mavka'ların çoğu birbiriyle karşılaşmıştır ama onlarla sadece birkaç kelime konuşmuşumdur. Orpheus dışında diğerlerinden daha fazla karşılaştığım biri oldu ama konuşmalarımız kısa sürdü."

"Peki, onu arkadaşın olarak görüyor musun?"

Adamın yanına geldi ve gözbebeklerinin koyu maviye döndüğünü görebilmek için vücudunu yana doğru eğdi.

Siyah saç örgüsü omzundan düştü. Bir tüy gevşeyerek Mavka'nın vücudundaki geniş yaralar nedeniyle altında oluşmaya başlayan koyu kan havuzuna düştü.

Mavka orada yatmaya devam ettikçe, korkunç formu kaybolmaya başladı. Son birkaç aydır düzgün bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymeye başlayan Magnar'ın aksine, bu Mavka bunları etinin üzerinden kalkarken zaten giyiyordu. Ayakları çıplaktı ve Magnar bunun özgürce dolaşabilmesi için olduğunu hayal etti.

"Orpheus ve Reia benim arkadaşlarım. Sen benim gelinimsin." Magnar yüzünü Delora'ya çevirdi. "O hiç kimse değil. Ona güvenmiyorum."

Dudakları incelirken kaşları birbirine yaklaşarak sıkıca düğümlendi.

"Ama o hiç kimse değil, Magnar. Gerçekte, o ve Orpheus sizin kardeşleriniz. Hepiniz Cadı Baykuş'tan ve o boşluk ruhu adamından geldiniz. Yani siz ailedensiniz."

Aile mi? Bir kez daha önündeki Mavka'ya bakarak düşündü. Kardeş mi?

Dolaşan gözleri hâlâ orada oturan Fyodor'da durakladı.

Eğer Delora ve o ikinci bir çocuk yaparlarsa, kardeş olacaktı. Büyük ihtimalle kardeş olurlardı ve aile olurlardı. Aralarında eşsiz bir bağ olurdu. *Baba ve çocuk gibi mi? Gelin ve Mavka gibi mi? Bunların hepsi aile mi? Hepsi benim için özel mi?*

Dünya ilişkiler arasında birbirine bağlıydı, bazıları diğerlerinden daha yakındı ama geçmişine gerçekten baktığında hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadığını bilmek içini ısıtıyordu. Ebeveynleri, kardeşleri vardı... Sadece onları nasıl anlayacağını bilememişti.

Bunun tersi de muhtemelen doğrudu.

Ancak bu anlayış, göğsündeki batma hissinin her geçen saniye daha da acı verici hale geldiği anlamına geliyordu.

Kendisi için önemli olan hiç kimsenin ölmesini istemiyordu - henüz bilmediklerinin bile.

"Belki de Orpheus'un ihtiyacı olmadığı halde bana yardım etmesinin nedeni budur. Çünkü benimle arasında bir bağ hissetti. Haklısın, o benim arkadaşımından daha fazlası. O benim ailem." Sonra başını çevirdi ve burnunun ucunu şefkatle ona çarptı. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim."

Dudaklarının kenarları kıvrılmak istedi ama sadece önlerinde duran üzücü gerçek yüzünden seğirdiler.

İçindeki bir şey umutsuzca ona sarılmak istiyordu. Hissettiği korkunç soğukluğu silmek için onun bedeninin rahatlığına ve sıcaklığına ihtiyacı vardı.

Nedense kendimi yalnız hissediyorum.

Tam elini kızın ensesine dolayarak onu kendine yaklaştırmak niyetiyle uzanmaya başlamıştı ki, etini kaplayan tüyler diken diken oldu.

Kendilerine doğru gelen *birden fazla* ayak sesinin gürültüsünü duymadan hemen önce havaya korkunç ve kötü bir koku yayıldı.

"Onu buldum," dedi yabancı bir ses, karanlık, derin ve zalimce, koruma koğuşunun hemen ötesinden tükürerek.

Bu yeni bir kokuydu, yaklaşan ama *aniden* ortaya çıkan bir koku.

Magnar başını yana çevirdi ve ardından Delora'yı korumak için hızla sırtına çekti. Ayrıca, önlerinde duran kişinin ellerinden birinde, özellikle de başparmaklarından birinin etrafında Mavka kokan kurumuş kan olduğunu gördüğünde, kendini bilinçsiz Mavka'ya doğru korumacı bir şekilde adım atarken buldu.

Derin ve sürekli bir uyarı hırıltısı çıkarmadan önce, Delora'nın kendisine baskı yaptığını hissederek güvende olduğunu bilmeye ihtiyaç duyarak, "Kal," diye uyardı.

Şeytan *Kral*, diye düşündü hırlayarak, gözleri parlak kızıl bir renge bürünmüştü.

Bir İblis ağaçların arasından fırlamadan önce gümbür gümbür gelen ayak sesleri her saniye daha da artıyordu.

Güçlü baldır kaslarının üzerinde bağlanmış açık mavi harem cini pantolonuyla karşılarında duran İblis Kral'a katıldı. Ayakları çıplaktı ve küçük pençelerle kıvrılmıştı.

Gömlek giymiyordu, bunun yerine kolye gibi altın takılarla ve sağından çok solunda kaslarının şişkinliğini kesen kol bantlarıyla süslenmişti. Koyu bronz teni vücudunu sararken, kulakları uzun ve sivri uçluydu. Ayrıca saç çizgisinden çıkan ve uzun mavimsi beyaz saçlarının üzerinden geriye doğru kıvrılan iki koyu renkli boynuz vardı.

Magnar'ın hırlamasına dişlerini göstererek karşılık verdi, kara gözleri nefret dolu bir küçümseme bakışına dönüştü.

Daha fazla İblis geldi, belki de toplamda altı.

İçlerinden biri tanıdıktı ve Magnar'ın onu nerede gördüğünü bulması uzun sürmedi. Kırmızı gözleri, boşluğa benzeyen derisi ve dört ayak üzerinde yürümesi dışında insana benziyordu.

Köyden dönerken benimle konuşan İblis bu. Peşinde olduğu koç boynuzlu Mavka'yı bulmuştu ve bunu yaparken ona zarar vermişlerdi.

Utanç Magnar'ın içini parçaladı ve gözbebeklerinin bir anlığına kırmızımsı pembe renkte titreşmesine neden oldu.

Bir şeyler yapmalıydım. Onu öldürmeliydim.

Magnar müdahale etseydi, Mavka şu anda iyi ve yaralanmamış olur muydu? Ama... o zamanlar müdahale etmemenin sonuçlarını anlamamıştı.

Delora'nın güvende olduğundan emin olmaya odaklanmıştı.

Magnar'ın kırmızı görüşü, İblis Kralı Jabez'in yanındaki çok sayıda İblisin üzerine düştü. Dostu Mavka için çok sayıda avı vardı.

Midesi karnında ağır bir yük gibi düğümlendi.

Jabez kollarını kaslı göğsünde kavuşturdu ve beyaz kaşlarından birini Magnar'a doğru kaldırdı. Sonra Magnar'ın ormanda karşılaştığı İblis'le sessizce konuşmak için başını yana eğdi.

"Boynuzlu Mavka'nın bir insanı olduğunu bana söylememiştin."

Gerilim Magnar'ın içinden fırladı ve kemiklerini sıktı. Delora, İblis Kral'ın gözleri altındaydı ve onun kendisine yaklaşmasını istemiyordu. Kıymetli gelinine layık olmayan birinin bakmasını, onun yumuşak tenine zarar verebilecek ya da harika kokusunu kendi kanıyla lekeleyebilecek birini istemiyordu.

Onu kendisine doğru itmek için koluyla geri uzandı. Cisimsizleşmesinin bir anlamı yoktu, güvenli bir şekilde koruma koğuşunun içindeydi, ona karşı güvendeydi - önemli olan tek şey buydu.

Onunlaydı. Koruması için onun yanındaydı.

"Daha önce yoktu," diye cevapladı İblis başını yana eğerek, kırmızı gözleriyle Magnar'ın etrafına bakmaya çalışarak. "Geçen sefer hayalet bir yoldaşı vardı. Bu seferki farklı."

Magnar'dan kaçan hırıltı, dört ayak üzerindeki İblis'e karşı daha da acımasızdı. Onun üzerinde kendisinin olmayan tek bir kırmızı göz bile istemiyordu.

"Burada bir ev yaptığını da bilmiyordum," diye devam etti İblis, ağaçların arasından bakmaya çalışarak. "Aksi takdirde size haber verirdim efendim. Ağaçların arasından görmek zor, muhtemelen bu yüzden gözden kaçırdım."

Magnar ağaçları seyreltiyordu, bu yüzden bazı kısımlarının görüldüğünden emindi - belki evin köşesi ya da verandanın basamağı veya korkuluğu.

"Koç boynuzlunun peşinden koşmakla o kadar meşguldüm ki hepsine göz kulak olamadım." Jabez tek kolunu kaldırdı ve gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptı. Sonra gözlerini tekrar Magnar'a dikti ve keskin dişlerini sıkarak dudak büktü. "Evim dediğin o acınası küçük mağaradan taşındığını fark etmemiştim. Orada kalmalıydın. Krallığımdan uzak durmalıydın."

"Peçe, içinde yaşayan herkesin evidir. Bana nerede yaşayıp yaşayamayacağımı söyleyemezsin," diye gürledi Magnar.

"Başardım!" diye kükredi, kollarını açarak sıkı parmaklarıyla pençelerini sergiledi. "Eğer ben olmasaydım, hala başladığı gibi bir orman olacaktı! Ormanı büyütme ve kanyonu büyütme için sihrimi kullanmamış olsaydım, siz Mavka'ların hiçbirinin aşağılık insanlar tarafından istila edilmemiş, ikamet edecek bir yeri bile olmazdı."

Magnar, İblis Kral'ın her bağırışında Delora'nın gömleğinin arkasına daha sıkı tutunduğunu hissetti. "Bu yine de onu senin yapmaz."

"Biliyor musun?" Jabez omuzlarını gevşetti ve yüzüne dökülen uzun saç tellerini geriye attı. Kısa süreli kontrolünü yeniden kazanmadan önce sık sık öfke patlamaları yaşamaya alışık olduğu anlaşılıyordu. "Her iki durumda da umurumda değil. Eğer hiçbiriniz orduma katılmayacaksanız, eninde sonunda hepiniz öleceksiniz." Sonra bir elini kaldırıp pençesini yerde baygın yatan Mavka'ya doğrulttu. "Onu bana verin, ben de şimdilik insanınızla üzgün ve acınası hayatınızı yaşamanıza izin vereyim. Tek istediğim o."

Magnar geri çekilirken başını yana çevirdi. Çömelmiş pozisyonunun koç boynuzlu Mavka'yı görüş alanından kısmen gizlediğini anlayana kadar ayak bileğini yan tarafına bastırdı.

"Hayır," diye ısırdı. "Kafatasını çoktan kırdın. Onu öldürmene izin vermeyeceğim."

Delora korkusunu kontrol etmek için harika bir iş çıkarıyor, Magnar'ın sırtına kıvrılmayı tercih ediyordu. Ona güveniyordu, koruyucu koğuşa güveniyordu, korkmasına gerek olmadığına güveniyordu.

Eğer öyle olsaydı, kokusunu almaya başlar ve bölgedeki İblisleri ona ulaşmak için saldırıya geçirirdi. Belki de bunun Fyodor'u da etkileyeceğini biliyordu ve sadece onlar için sakın kaldı.

Cesur davranıyordu ve Magnar bunun için onunla gurur duyuyordu - özellikle de bir zamanlar İblislerden korktuğu için.

Her geçen gün daha da cesurlaşıyor gibiydi.

Jabez'in dudakları öfkeyle kıvrıldı ve yumruğunu koruyucu kalkanın üzerine indirdi. Şeffaf yeşil baloncuğunun üzerinde bir şimşek patlaması oldu ama hiçbir dalgalanma ya da kırılma belirtisi göstermedi.

"Biz savaşmak istemiyoruz," diye devam etti Magnar. "Sizin savaşınız bizim savaşımız değil."

"Ne için savaştığımı nereden biliyorsun?" Jabez karşılık verdi. "Kendi türümün uğradığı adaletsizlik için savaşıyorum. Yaptığım şey, buraya gelene kadar bizi neredeyse yok olmaya itmek için yaptıkları her şey için zalimlerimize karşı çıkmak. Biz yaşamayı hak ediyoruz."

"Biz de öyle."

Magnar, sadece kendisi için değil, tüm Mavka için İblis Kral ile bir tür ateşkese varmayı umarak sert omuzlarını gevşetmeye çalıştı.

Orpheus, Katerina'nın nefreti tarafından engellenmiş, İblis Kral ile sakince konuşma fırsatı bulamamıştı. O bir engeldi, nefret dolu bir engel.

Magnar'da bu yoktu.

Jabez'le yolları hiç kesişmemişti. Hiç çatışmamışlardı. Bazı açılardan Magnar şanslıydı.

Şanslıydı çünkü Delora kelimenin tam anlamıyla gökten düşerek onun olmuştu - sanki kader, tanışmalarından çok önce kaderlerini iç içe geçirmişti. Şanslıydı çünkü nasıl daha iyi bir Mavka olabileceği konusunda ona rehberlik edecek Orpheus'u vardı. Şanslıydı çünkü Reia ona bir insanın yanında olarak ona bir insana nasıl bakacağını göstermişti. Ve şanslıydı çünkü Yılan İblis dışında İblislerle ve dolayısıyla Jabez'le nadiren münakaşaya girmişti.

"Ama siz bunun için savaşmıyorsunuz," diye devam etti Magnar. "Size nasıl davrandıkları yüzünden Elflerle bir savaş başlatıyorsunuz. Orpheus bana her şeyi açıkladı. İblisleri portalınızdan buraya nasıl getirdiğinizi, bu toprakları onlar için nasıl yaşanabilir hale getirdiğinizi, güçlenmeleri için ihtiyaç duydukları şeyleri onlara nasıl verdiğinizi. Bunların hiçbirini onlar için değil, kendin için yapıyorsun."

"Bana nasıl davrandıkları hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandı Jabez, elleri yumruk şeklinde kenetlenmişti. "Yarı Elf yarı İblis olduğum için lanet bir kafese konuldum ve üzerimde deneyler yapıldı. Nadir bir durumdu çünkü hiçbir Elf bir İblisle *isteyerek* yatmazdı. Ama beni kurtaran İblisler oldu. Onlar!" Elleriyle kendisini arkadan sarmış olan çok sayıda İblis'i işaret etti.

"Elf halkı zalimdir. Bizi biz yaptılar ve sonra da hayatta kalmak için yememiz gereken şeyler yüzünden bizi yok etmeye çalıştılar. Ben sadece benim değil, onların da uğradığı adaletsizlik için savaşıyorum." Sonra dişlerini tekrar göstermeden önce keskin ve ölümcül gözlerini Magnar'a dikti.

"Ben

kafese konulan tek kişi."

Magnar, "Gerçekten başkalarının adaleti için savaşıyor olsaydınız, bizi Mavka olarak bırakırdınız," diye tartışmaya çalıştı. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Sırf sizin savaşınızda savaşmayacağız diye neden ölelim?"

"Çünkü siz lanet Mavka'lar türümüzü öldürmeye devam ediyorsunuz!"

"Çünkü senin türün bize saldırıyor!" Magnar'ın göğsünün inip kalkması her dakika daha da hızlanıyor, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Aradığı sakinlik, gelmekte olduğunu görebildiği başarısızlık karşısında kaybolmuştu. "İblisler bizi acıktırmaz. Sizin türünüz kötü kokuyor. Sizin türünüzü sadece saldırdıklarında yeriz çünkü kana susamışlığımızın açlığına yenik düşeriz. İnsanlar için Mavka ve İblisler birbirlerinden daha iyi değiller."

Jabez soğuk bir ifadeyle, "Savaşta böyle olur," diye cevap verdi. "Kayıplar olur ve ne zaman biri yolumuza çıksa, hangi tarafta olursa olsun ya da hiçbir tarafta olmasın, ölür. Bu daha büyük bir iyilik için. Türünüzden pek çok kişiye bana katılmalarını rica ettim, yardımcı olmaya çalıştım. Hepiniz hayır dediniz. Hatta şimdi bile dediniz. Öyleyse bana ayak bağı olmaktan başka ne değeriniz var? Size herhangi bir noktada saldıracakken sizi yalnız bıraktım çünkü her zaman Peçe'nin sınırında kaldınız - yakın zamana kadar öyle görünüyor. Sen bir Mavka'dan başka bir şey değilsin, bu yüzden halkı için en iyisini isteyen bir kral olarak yüzleşmem gereken karmaşıklıkları nasıl gerçekten anlayabilirsin?"

Magnar, Jabez'in sözleri üzerine düşündü.

Bu doğrudu, Magnar'ın Jabez'in kendi ilan ettiği pozisyonda nelere katlanmak zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. İblis Kral kendi yarattığı savaşta doğru tarafta savaşıyor olabilirdi ama Magnar kendi türünün hedef alınmasının *acısından* kurtulamıyordu.

Zihninde boşluklar vardı, düşünceler oluşurken çözülüyor, ona hâlâ her şeyi gerçekten anlayacak kadar insanlığa erişemediğini hatırlatıyordu. Hâlâ bodurdu, bu yüzden Jabez'in omuzlarındaki ağırlığı nasıl hayal edebilirdi?

Anlamak istiyorum.

Türüne elinden geldiğince yardım etmek istiyordu ama bir savaşta savaşmak istemiyordu. Hiç savaşmak istemiyordu.

Dişisi ve yavrusuyla huzur içinde yaşamak istiyordu. Arkadaşları ve kardeşleriyle birlikte ve aralarındaki bağı gizemlerini çözerek.

Jabez'in yürümelerini istediği yol kanla kaplıydı. Mavka mükemmel askerler olurdu.

Öldürülmeleri zordu ve öfkelenediklerinde etkisiz hale getirilmeleri neredeyse imkânsızdı.

Ancak Jabez, Mavka'nın öfkesine yenik düştüğünde önüne çıkan *her şeyi* öldüreceğini de göremedi. Kendilerini korumak için savaştılar ve her şeyi düşman olarak gördüler.

Onlar canavardı, gerçek canavarlardı - İblislerle kıyaslandıklarında bile. Daha büyük, daha hızlı ve çok daha tehlikeli ve kurnazdılar - gelişmemiş olsalar bile.

"Bana koç boynuzlu Mavka'yı ver, yoksa arkadaki o küçük insanı öldürmenin bir yolunu bulurum." Jabez kollarını göğsünde kavuşturdu ve üstün bir edayla çenesini kaldırdı. "İster onu bana şimdi ver, ister koruma çemberinden çıktığında onu bulayım, ölecek. Tek fark, eğer bana yardım edersen, senin ve insanının yaşamasına izin vermeyi düşünebilirim. O birçok İblis öldürdü, sen öldürmedin ve benim türüme zarar vermediğin sürece seni bağışlayacağım."

Magnar kalın kalın yutkundu.

Görünüşe göre İblis Kral, Delora hayatına girdiğinden beri pek çok İblis öldürdüğünün farkında değildi. Kendisi için korkmuyordu ama koruma koğuşunun dışında yakalanırlarsa her an hedef olabilecek gelini ve yavrusu için endişeleniyordu.

Yiyecek bulabilmek için oradan ayrılmaları gerekiyordu. Koğuşun bir hapishaneye dönüşmesini istemiyordu.

Onlar.

Sonra... aklına bir şey geldi. *Affedilemez bir şey.*

Magnar sonunda ayağa kalktı ama bunu yaparken gözleri daha da şiddetli bir kırmızı renge dönüştü ve dış kenarları siyahla dalgalandı. Parmaklarını esneterek içindeki gücü ve pençelerini kontrol ederken, ölümcül uzunluklarını göstermek için dişlerini ayırdı.

Hırlaması daha önce çıkardığı hırlamalardan daha derindi. Ve derisinin kaslarının üzerinde ne kadar sıkı hissettirdiğinden, tüylerinin ve kürkünün tamamen uçlarında duracak şekilde şiştiğini, onu daha büyük, daha korkunç hale getirdiğini biliyordu.

"Kadınımı tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?" Sesi bozuk çıkmıştı ve Jabez'in Delora'sını gerçekten tehdit ettiğini anladığı her saniye, kaslarında hissettiği yanma intikam talep ediyordu. ***"Sana Mavka'yı vermeyeceğim, ona zarar vermene de izin vermeyeceğim. Ben Magnar'ım, onun koruyucusuyum ve onu kanımın her damlasıyla koruyacağım!"***

Ona yönelik herhangi bir tehdit affedilemezdi.

Hissettiği tüm yakıcı sıcaklık aniden soğuk bir telaşla dışarı aktı, o kadar soğuktu ki buzlu suya daldırılmış gibi hissetti. *Hayır. Geri gel.* Gözbebekleri bembeyaz bir renge bürünürken, içinden kısık bir inilti yükseldi.

Jabez'e o kadar odaklanmıştı ki tam önlerinde bir sorun olduğunu fark etmemişti. Fyodor yavaşça koğuşun kenarından İblis Kral'a doğru ilerliyordu.

Bir saniye önce yanımdaydılar. Delora'nın yanında koruyucu bir duruş sergiliyorlardı ve Magnar orada kalacaklarını düşündü. Delora'yı kendisine doğru bastırarak onları görmesini engellemişti.

Bir hata yaptım. Büyük bir hata.

Fyodor tam koğuşun içinde durup İblis Kral'ın ayaklarını kokladığında bile endişesi azalmadı. Yaklaştıklarını ya da var olduklarını fark etmemiş gibi görünüyordu, sanki o da tamamen konuşmalarına odaklanmıştı. İkisi için de pek iyi gitmeyen bir konuşmaydı bu.

Magnar, aralarında bir engel olmasaydı kavga çıkacağından emindi.

Magnar'ın vücudu, sırtı kamburlaşmış, oldukça yaramaz görünen küçük bir İblis Fyodor'u incelemek için öne doğru süründüğünde daha da gerildi. Kafası yarıya kadar çökmüştü, sanki kafatasına darbe almış ve hayatta kalmış gibiydi.

Jabez hınzır İblis'e bir tokat attı.

"Karşımda durmaya nasıl cüret edersin?!" diye hırlayarak pençelerini gösterdi.

Fyodor'un yönünü işaret etmeden önce aceleyle geri koştu. "Küçük bir Mavka var, efendim."

Jabez'in bakışları ayaklarının dibindeki gence kayınca Magnar endişeyle dört ayak üzerine düştü. Jabez onlara tiksintiyle baktı, Fyodor koklamak için yaklaştığında üst dudağı koyu renk diş etlerinin bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde kalktı.

"Magnar," diye fısıldadı Delora çatlak bir çığlıkla. "Lütfen. Lütfen gidip onları getir."

Kokusundan hafif bir korku yumağı yükseldi, ama neyse ki küçük bir rüzgâr onu İblislerin aksi yönüne itti ve onları kaostan kurtardı.

Magnar yavaşça ilerlemeye başladı. Birden fırlarsa Fyodor'u ürkütebileceğini ve az önce içinde bulundukları koğuştan tökezleyerek çıkmalarına neden olabileceğini biliyordu.

"Gözleri görmeyen, boynuzsuz bir Mavka mı? Şaka yapıyorsun." Jabez bir adım daha yaklaşp koğuşun önünde çömelerek onları incelemeye başladı. Gözlerini Magnar'a dikti. "Senin türün üreyebiliyor mu? O insandan bir bebek mi yaptın?"

Sonra elini Fyodor'un yüzünün önünde salladı ve acele kokusuyla dikkatlerini çekti.

burunlarını geçti. Kafaları da onu takip etti.

"HAYIR!" Magnar kükredi.

Artık çok geçti. Fyodor birkaç adım ileri fırladı ve Jabez'in elini ısırarak için koruma alanından dışarı fırladı.

Fyodor'un dişleri de en az kendi dişleri kadar keskin ve ölümcül olan İblis Kral acı içinde uludu ve burnunun üst kısmını tutarak ayağa kalktı. Magnar bir şey olmadan önce ileri atıldı.

Aradaki mesafe çok fazlaydı. Jabez çenelerini ayırmayı başardı ve kendini onların mandallı ısırıklarından kurtardı.

Jabez'in elleri burunlarının önündeki her bir çene parçasının etrafında kıvrıldı ve onlar boğuşurken Fyodor'u kontrol etmek için göğsüne yakın tutarken açık tuttu. Sonra Magnar'a o güne kadar gördüğü en acımasız, en gaddar sırtışı gönderdi; dudaklarının üst köşeleri yukarı doğru dönerken dişleri parlıyordu.

Koyu renk gözlerindeki kötü niyetli parıltı Magnar'ın hemen yerinde durmasını sağladı. Temkinli adımlarla yürümeye başladı.

"Onları bana ver," diye yalvardı Magnar.

Yavrusu için duyduğu korkuyu belli etmemeye çalışıyordu ama gözbebeklerindeki beyaz ışıltının onu ele verdiğini biliyordu.

"Geri çekil, Mavka."

Fyodor tiz bir çığlık attı, dilleri zorla ayrılmış dişlerinin arasında kıvrıldı. Savunmasız yavrusu kollarını ve bacaklarını tekmeliyor, zavallı boynundan asılı kalmamak için havada bir şeylere tutunmak için kıvranıyordu.

Magnar kendisine söyleneni yapıp birkaç adım geri çekilerek aralarında istemediği bir boşluk bıraktığında Jabez'in sırtışı daha da büyüdü.

Eğer saldırırsam, onlara zarar verecek.

Magnar, eğer denerse Fyodor'un daha onlara ulaşmadan öldürüleceğini biliyordu ve Jabez de aynı şekilde bunun farkındaydı.

Neden? Fyodor neden oraya gitmek zorundaydı? Neden onların yanından ayrılmak zorundaydı? *Ben onların babasıyım. Onları korumam gerekiyordu.*

Çökmekte olan ciğerlerinden küçük bir inilti çıktı.

"Oyun alanı değişti Mavka," diye kıkırdadı Jabez, Fyodor'un dişlerini Magnar alt ve üst çenelerini birbirine bağlayan perdeli deriyi ağızlarının içinden görebilene kadar biraz daha ayırdı. Fyodor için acı yoktu, hiçbir zaman da olmadı ama rahatsız görünüyorlardı. "Birini kurtarabilirsin ama ikisini birden kurtaramazsın. Bana koç boynuzunu ver yoksa bu *ölür*."

Magnar hiç tereddüt etmedi.

Baygın Mavka'ya doğru geri çekilirken Fyodor'un gözleri sadece bir saniyeliğine ondan ayrıldı ama o da bakışlarını Delora'ya dikebilmek içindi. Tamamen solgun görünüyordu, bronz teni sıkıntıyla beyazlamıştı. Hatta ellerini göğsüne götürmüştü, sanki kalbi onunki kadar çılgınca atıyor gibiydi.

Gözleri buluştu ve kadının ifadesi midesinin asitle dolmasına neden oldu. Bakışları adamın yüz hatlarında gezindi. Boynuzlarına, burnuna ulaştıklarında anladı. Gözleri, yapmak üzere olduğu şeyden duyduğu kederi yansıtan derin bir maviyle parıldayan beyaz gözlerine düştü.

Kendi türünü feda etmek istemiyordu ama ne yavrusuyla arasına ne de dişisiyle arasına hiçbir şey giremezdi. *Kardeşi* korumak istediği bir şey olabilirdi ama bu kadar büyük bir bedelle değil.

O... o büyük olasılıkla zaten ölecek. En azından kendine böyle söylüyordu. Koçun bileğini kavradığında, damarlarında buz parçaları oluşmuş gibi hissettiği soğuk ağrıyı dindirecek herhangi

bir şey-

Boynuzlu Mavka.

İşte o zaman Delora'nın gözlerinin akı cam gibi ve pembeye dönüştü, gözyaşları sıvı çizgiden akmaya başladı. Dudakları titredi, kaşları düğümlendi ve yüz ifadesinde görmekten üzüntü duyduğu bir şey vardı.

Gözbebeklerinde öncekinden biraz daha uzun süre kalan bir başka mavi parıltı belirlediğinde içsel acısı yoğunlaştı. Değişikliği gördüğünde ifadesi derinleşti.

Sonra Magnar ilk çekişini yaptığında onu çelikleştirdi.

Yüzü taş gibi sertleşmişti. Başını Jabez'e çevirmeden önce Magnar'ın onda hiç görmediği duygular onu terk etti.

"Nasıl olsa onları öldüreceksin," diye alay etti İblis Kral.

Magnar'ın midesi, başını kaşlarını çatan Jabez'e çevirdiğinde sıkıştı. Dudakları kıpırdadı.

"Bana yalancı mı diyorsun, insan?"

Kollarını iki yana açarak ona doğru yaklaştı, boyun eğmiş ve teslim olmuş bir poz verdi.

"Onları hayatta tutmanın hiçbir faydası yok. Onlar sadece yolunuza çıkan ve kontrol edemeyeceğiniz bir Duskwalker daha. Gençtirler, muhtemelen düşünecek ve anlayacak kadar insan tüketmiş olan diğerlerinden daha tehlikelidirler." Kollarını geniş göğsünde kavuşturduktan sonra kaşlarından birini kaldırdı. "Bu oyundaki en eski hamle. Size diğer Duskwalker'ı verir vermez, onları zaten öldüreceksiniz."

"Kral olarak," diye başladı Jabez, başını kaldırıp omuzlarını geriye atarak üstün bir duruş sergiledi. "Kendi yeminlerime ve sözlerime bağlı kalmalıyım. Bir pazarlık teklif ettim, bu yüzden yapmalıyım-"

"Saçmalık! Yalan söylüyorsun! Bunu yüzünden anlayabiliyorum." Delora daha sonra başparmağıyla Magnar'ı işaret etti.

"O bunu göremiyor olabilir ama ben bir insanım ve böyle şeyleri defalarca gördüm."

Neyi görmek için? Magnar, gözleri Jabez'e kayarak onun kaçırdığı bir şey olup olmadığına baktı.

"Bu bir tuzaktır. Birine ihtiyacı olan bir şeyi vermeyi teklif edersin ama istediğini aldığın anda anlaşmanın sana düşen kısmından cayarsın." Delora, Jabez'e kendi tarafını verirken esprisiz bir kahkaha attı. "İnsanlar bunu her zaman yapar. Sen, bir İblis, neden bizden daha iyi olasın ki?"

Jabez'in karanlık bakışları Magnar'ın üzerine düştükten sonra gözlerinin kenarları kırıştı. Başını geriye atarken bir kahkaha attı.

"Beni yakaladın. Ben de bundan kurtulabileceğimi düşünüyordum. Onu da öldürebilmek için koğuşa gelmesini umuyordum. Bir günde üç Mavka mı öldü? Kendimi çok sık bu kadar şanslı hissetmiyorum." Ancak bakışlarını Delora'ya çevirdiğinde Jabez'in neşesi kaçtı. Bakışları kızgınlıkla kararmaya başladı. "Ama sonra gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldın." Gözleri Magnar'a kaydı ve kızgınlığı daha da alevlendi. "İnsanın hayatlarınızı kurtaracak kadar akıllı olduğu için şanslısın ama bu yine de lanet çocuğunu kurtarmaya yetmez."

Ellerini Fyodor'un çenesine koymaya hazırlanırken pazuları gerildi. Delora ve Magnar hızlı hareketlerle öne çıktılar, o çekmeye başlamadan önce ikisi de ellerini uzattı.

"*Bekle!*" Magnar, kendisine söyleneni yapacağını göstermek için ağır koç boynuzlu Mavka'yı daha yakına çekmeye çalışarak bağırdı!

"Dur!" diye bağırdı, Magnar'ın gitmeye cesaret edebileceğini düşündüğünden daha yakına koşarak. İki elini de kaldırdı ve Jabez'i durdurmak istercesine aşağı doğru salladı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Neden onları kullanmıyoruz?"

Bu Jabez'in dikkatini çekti. Durakladı, hırlayan Fyodor'u tutuşunu gevşeterek ellerini işe yaramaz bir şekilde yukarı doğru uzatmak için kaydırdı. Burunlarının ötesine uzanamıyorlardı.

Bir yabancı onları tutuyordu, bir tehditti - küçük çocuğunun kaydettiği tek şey buydu.

"Kullanmak mı?" Jabez başını eğerken düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Bunu nasıl yapabilirim ki? Mavka kontrol edilemez. Emir almadan istediklerini yaparlar."

Magnar'ın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Fyodor'un üzerindeki tutuş hafıflediğinde neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Delora birkaç adım ötede önünde duruyordu. Kollarını kavuşturup çizmelerinden birini yere vurduğunda sadece yan tarafını görebiliyordu.

"Dediğim gibi, *onlar* genç. Elbette onları kontrol edemezsiniz ama ben edebilirim. Ne de olsa ben onların annesiyim. Beni tanıyorlar, bana güveniyorlar." Dudaklarının hınzır bir sırıtışla kıvrıldığını gördü. "Evcil hayvanınız olarak bir bebek Duskwalker'a sahip olduğunuzu düşünün. Bir bekçi köpeği de diyebilirsiniz. Büyük halleriyle oldukça köpek gibi görünüyorlar."

Magnar bir şeylerin *ters* gittiğini hissettiğinde kardeşinin kolunu tutuşu azaldı.

Ne... ne yapıyor bu? diye düşündü, kafasını şaşkınlıkla ona doğru sallayarak. *Sanki o...*

Jabez karanlık ve mizahtan uzak bir kahkaha attı. "Kendini kurtarmak için her şeyi söylersin. değil mi? Neden bana yardım edesin ki?"

"Çünkü ne olurlarsa olsunlar ben hâlâ onların annesiyim."

"*Onlardan* biriyle birliktesin." Başını Magnar'a doğru salladı. "Onu becerdin ve sonra onun türünden birini doğurdun. Söyleyeceğin herhangi bir şeye neden güveneyim ki? Senin türün geçmişte beni kandırdı ve bunu yaparken en sevdiğim cariyemi öldürdü."

Delora bir kahkaha attı.

"Sence bu duruma düşmeyi ben mi istedim? Bir Duskwalker tarafından kaçırılmayı? Ya burada onunla kalacaktım ya da ölecektim. Bunlar benim iki seçeneğimdi. Fazla seçeneğim yoktu, değil mi?" Sonra başını kaldırıp İblis Kral'ı küçümsedi. "Ve sen benim bir Duskwalker olmayı istediğimi mi sanıyorsun? Onunla seks yaptım, ne olmuş yani? Bir kız sadece büyük bir penis için azgın olamaz mı? Bir bebek yapacağımızdan haberim yoktu! İstemediğim bir şeydi ve öğrendiğimde yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Delora?" Magnar, Delora'nın neden böyle davrandığından emin olamayarak sordu.

Bundan hoşlanmadı. Ona ve yavrularına karşı soğuk ve duygusuz görünüyordu. Ve onun güzel dudaklarından dökülen her kelime, tıpkı yuva yapan bir hayvan gibi, korkunun içinde daha da derinlere inmesine neden oluyordu.

Başını ona doğru çevirdi.

Sonra da kötü bir ses tonuyla, "*Ne?*" diye alay etti.

Magnar'ın bedeni, kadının ona attığı unutulmaz bakışlar altında tiksintiyle titredi. Cansız, cesur ve şefkatten yoksun bir bakıştı bu.

"Hiçbir konuda seçme şansım olmadı, bu yüzden yoluma çıkmaya çalışmayın."

Sözleri onu derinden yaraladı çünkü... çünkü doğru olduğunu biliyordu. Turuncu gözbebeklerinde bir an için yükseldi, bir zamanlar hafıflemiş olan suçluluk duygusu on katına çıktı.

Delora tekrar Jabez'e döndü ve öne doğru bir adım atarak İblislerin efendilerine daha da yaklaşmalarını sağladı.

"Bana üçüncü bir seçenek sunuyorsun, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir seçenek. Beni buradan, ondan, ıssızlığın ortasındaki bu aptal evden uzaklaştır, ben de o bebek Duskwalker'ı sen ne istersen o olacak şekilde eğiteyim. Asker mi istiyorsun? Sana bir tane veririm. Hizmetçi mi istiyorsun? Alırsın. Sadece kucak köpeği olmalarını mı istiyorsun? Sana onların başını nasıl okşayacağını öğreteceğim, böylece asla havlamayacaklar ya da ısırmayacaklar. Tek istediğim beni İblis Köyü'ne götürüldüğümde uzaktan gördüğüm o büyük, süslü şatoya götürmen ve ben de senin olacağım. Yaşadığım sürece umurumda olan tek şey bu." Delora omuz silkmek için tek kolunu açtı. "Benimle ne istersen yapabilirsin, ama belli ki onları eğitmek için beni hayatta tutman gerekecek."

"Delora," diye inledi Magnar. "Ne yapıyorsun sen?"

Ona, kendisi için bir hiç olduğunu hissettiriyordu. O bir hiçti, o

Ona tahammül etti, ondan nefret etti, onunla birlikte olmak istemedi. Magnar bu ihanetin tadından ya da kalbinin buz tutmuş ve her an atmayı bırakacakmış gibi hissetmesinden hoşlanmıyordu.

"Ne yapmam gerekiyorsa," diye cevap verdi ona dönmeden, sanki yüzüne bakılmayı *hak etmiyormuş* gibi.

Jabez yavaşça Fyodor'un ağzını kapatmaya başladı ama ısırılmamak için yine de sıkıca tuttu.

Magnar koç boynuzlu Mavka'yı serbest bıraktı ve çömelerek Delora'ya yaklaştı. Elini onun ayak bileklerinden birine doladı, tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı, dokunuşunun az önce söylediği her şeyi değiştirebileceğini *umuyordu*.

"Dokunma bana!" diye çığlık atarak Magnar'ın elinden kurtuldu.

Magnar, kızın yüksek perdeden attığı çığlık karşısında tökezleyerek geri çekildi.

Jabez birkaç adım geri çekilirken boğuk ciğerlerinden bir inilti çıktı. Aralarına biraz daha mesafe koyarak kendini Jabez'e yaklaştırdı.

"Benden uzak dur. Beni rahat bırak."

"Tıpkı Katerina gibi konuşuyorsun," dedi Jabez, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ama sen biraz daha güzelsin. Yeni bir insan arıyordum. İblis cariyelerim yeterince sıcak gelmiyor. Sen oynamak için eğlenceli görünüyorsun."

Magnar'ın gözbebeklerinde kırmızı alevler parladı. İblis Kral'ın Delora'sına dokunma fikri, içinde dizginlenemez bir öfke uyandırdı.

"O benim!" diye hırladı.

Onun ne dediği umurunda değildi, Delora onundu.

"Görünüşe göre değil! Seni istemiyor gibi görünüyor." Jabez parlak bir kahkaha attı. Sonra Delora'ya cilve yaptı: "Daha güzel bir erkek istiyorsun, değil mi dışı? Gerçek bir yüzü olan birini."

"Bana ruhunu verdin!" Magnar kükredi. "Beni terk edemezsin!"

Onu terk etmesine *izin* vermeyecekti!

"Eminim bunun bir yolunu bulabilir," dedi Delora başparmağıyla Jabez'i işaret ederken. "Görünüşe göre yepyeni bir orman yaratmaya yetecek kadar güçlü bir büyüsü var. Ve sadece çocuğunu düşün Magnar. Geri dönmemem için dua etsen iyi olur, yoksa muhtemelen onları öldürür."

Öfkenin saran alevi, içine girdiğinden daha hızlı kaçtı.

Ne yapacağını, bunu nasıl durduracağını bilmiyordu ama kadının sözleri acı gerçekleri yankılıyordu. Körelmiş beyni bile önündeki gerçeği görmezden gelemezdi. Yapılabilecek hiçbir şey olmadığını anlayacak kadar zekiye.

Delora Jabez'le gitmezse, Fyodor ölecek.

Ama bu Magnar'ı yalnız bırakırdı. Ne olursa olsun ikisini de kaybedecekti. Delora'yı kaybetmek istemiyordu ama *çocuğunun* yok olması fikri korkunçtu.

Gitmelerini istemiyorum.

Kalbindeki acı, şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha kötüydü ama geri adım attı ve teslim oldu.

Vazgeçti çünkü başka bir alternatifi yoktu.

Delora'yı bir şekilde kalmaya zorlarsa, Fyodor asla geri dönmeyecek ve Magnar'ın yanında olmak istemeyen bir dişiyle sıkışıp kalacaktı. Kadın ondan nefret edecek, ona içerleyecekti ve Magnar'ın yavrularını kaybetme acısını hafifletecek bir şefkat göstereceğinden şüpheliydi.

Fyodor burada olmasaydı, Magnar'ı kayıtsız tutmak için bir pazarlık kozu olarak kullanılmasaydı, Delora'yı elinde tutmak için dişiyle tırnağıyla savaşaacağını biliyordu. Onun gelini olması

gerekiyordu.

Peki, bu onun için şimdi ne anlama geliyordu?

Delora sırtarak Jabez'e, "Ee," dedi. "Anlaştık mı koca oğlan?"

Jabez'in gözleri yukarıya doğru dönmüş, sanki cevabını uzatmak istemiş gibi uzun uzun düşünmüştü. Sanki onların nefeslerini tutmalarını istiyordu.

Magnar için durumu daha da kötüleştirmek için.

"Biliyor musun, aslında bundan oldukça memnunum." Memnun bir sırıtış attı. "Emrimdeki Mavka ve yeni bir dişi için koç boynuzundan vazgeçmeye hazırım. Anlaştık."

Bununla birlikte Magnar, Delora'nın kendi isteğiyle Jabez'e doğru yürümesini ve ardından koruma alanından çıkmasını izledi. İblis Kral hemen Fyodor'u bir kolundan tuttu; Fyodor protesto etmek için kıvranıp dururken, Magnar onun ön kolunu sıkıca kavradı.

Magnar içten içe bunu gerçekten yapmayacağını, ona gitmeyeceğini umuyordu ama onu orada görünce kuyruğu bacaklarının arasına kıvrıldı.

"Şimdilik gitmene izin vereceğiz Mavka. Ama şunu bil ki, gelecekte onu almaya gelersen, bunun bedelini ödeyeceğinden emin olacağım."

Magnar kalçalarının üzerine oturdu. Gözbebeklerinde yanmaya başlayan koyu mavi o kadar karanlıktı ki zar zor görebiliyordu ama tek gördüğü Delora'nın ona donuk bakışlarıydı.

Orpheus böyle mi hissetti?

Onunla birlikte olmak isteyen tek dişiye karşı bu kadar savunmacı ve sahiplenici olmasına şaşmamalı. Yankılanan yalnızlık zaten katlanılamayacak kadar fazlaydı ve içi, onu içten içe yemek isteyen korkunç böceklerle doluymuş gibi sürünüyordu.

Gözleri yavrusuna takıldı.

Hayır, bu çok daha kötü. Fyodor'u da kaybetmek üzere olduğu için böyle olmak zorundaydı.

Aralarındaki mesafeye rağmen kulaklarını tırmalayan yüksek sesli, tiz çığlıklar attılar. Magnar bunun bir şekilde neler olduğunu bildikleri ve bunu protesto ettikleri için olduğunu umuyordu.

"Ugh," diye inledi Delora gözlerini devirerek. "Sadece onları bana ver. Her zaman o korkunç sesi çıkarıyorlar ve daha da kötüleşecekler."

Başta istemediği belliydi ama Fyodor gerçekten çırpınmaya, Delora'ya güvende olmak için uzanmaya başlayınca homurdanmaya başladı. Fyodor'un panik içinde, çılgınca kıvranırları altında tökezliyordu.

"Tamam. Al." Jabez onları Delora'nın kollarına atarken Delora'nın ön kolunu sıkıca tuttu. Sonra geri çekildi ve sessizce İblislere Magnar'la aralarında bir barikat oluşturmalarını işaret etti. Çökük kafalı olan Delora'nın ayaklarını koklamak için öne çıktı. Delora ona ihtiyatla baktı ama geçmişte olduğu gibi geri çekilmedi. "Şimdilik evlerinize ya da yuvalarınıza dönün. Ben insanı ve bebek Mavka'yı kaleme götüreceğim."

Gitmek üzereydiler. Magnar bununla nasıl başa çıkacaktı? *Onları kaybedeceğim.*

Soğuk damlalar göz kürelerinin etrafında süzölmeye başladı ve gördüğü mavinin aynısını yansıtıyordu. Göz kürelerinden geldiklerini biliyordu ama sıvının çırpınmasına engel olamadı ve sonra kafatasının etrafında süzölerek kayboldu.

Bu acıtıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Ruhunu sakladığı dişiye baktı, aniden gökyüzünden ona ihanet etmek için düşmemiş olmasını diledi.

Bakışları onunkileri buldu ve adam pişmanlık görmek istedi. Onun yerine keskin bir şey gördü. Neredeyse bir parıltı.

Kendisine yöneltilmiş olmasından duyduğu acıyla içi ürperdi. Sanki özünü delen bir hançer gibiydi.

Ve sonra o gitti...

Jabez onları cisimleştirdiği için değil, büyüyle ışınlayabildiği için. Çünkü İblis Kral'ın pençesinde cisimsiz hale gelmiş ve yan tarafa doğru kaçarak

Fyodor'u tutarken orman.

Herkesin ne olduğunu anlaması bir an sürdü.

Jabez boş elini kaldırıp inceledikten sonra yüzünü kadının gittiği yöne çevirdi.

"Cadı Baykuş'a benziyor," diye mırıldandı Jabez sessizce. Sonra yüzündeki öfkeli ifadeyi Magnar'a çevirince şaşkınlığı kayboldu. "Bir insan sana Mavka'ya ruhunu verdiğinde işte böyle olur. Diğer insanın hayata dönmesine şaşmamalı. Onlar lanet olası Fantomlar!"

Magnar kıpırdamayacak kadar şok olmuştu, Delora'nın koşarak girdiğini gördüğü ağaç boşluğuna bakıyordu. Her daim var olan sis, önsezilerini güçlendiriyordu. *Kaçmış mıydı?*

Jabez İblislerle konuştu. "Onu burada tutun. O yalancı kaltağı öldüreceğim."

Jabez gürleyen bir kükremeyle pençelerini göstererek gözden kayboldu. İblisler koruma kalkanına yaklaştı ve Delora'nın gittiği yolu keserek tıslayıp hırladılar.

Magnar iki şey biliyordu.

Delora İblis Kral'la gitmek istemiyordu. Ve büyük bir tehlike içindeydi.

Aman Tanrım! Neden bu yoldan gittim?! Delora ormanda hızla ilerlerken zihni çılgılık atıyordu.

Cisimsiz haliyle koşmayı bırakıp çevresini değerlendirdi ve ne yöne gideceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Hangi yöne dönerse dönsün her şey aynı görünüyordu. Sadece uçsuz bucaksız ağaçlar vardı ve hiçbir şey onu eve ve koruyucu muhafızlarına doğru yönlendirmiyordu.

Siktir!

Neden bu yoldan gittiğini biliyordu ve kelimenin tam anlamıyla bir şeylerin içinden süzülerek geçebildiği düşünülürken bu en aptalca nedendi. Ayaklarını koklayarak Magnar'a giden yolu kapatan o lanet olası İblis'ti.

Zihni sağlıklı düşünemiyor, kalbi adrenaline çarpıyor ve korku kokmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tek istediği Fyodor'u İblis Kral'dan uzaklaştırmak ve onlarla birlikte güvenli bir yere kaçmaktı.

Zihninin kaydetmediği tek şey buydu - sadece çıkış yolu, *herhangi bir* çıkış yolu. Korkusu onu mantıksız, aptalca bir hale getirmişti.

Ama o İblis... Delora tiksintiyle ürperdi.

Fiziksel olmadığı için şükrediyordu, yoksa boğazına safra kaçacağını biliyordu.

Son derece groteskti. Kafasının bir tarafı çökmüştü ve bir göz küresi yuvasından çıkmıştı. O göz... aşağıya sarkmış, organik bir sarkaç gibi yanağına doğru sallanırken, kırık dişlerinin arasından tuhaf siyah bir sıvı damlıyordu.

Ve kokusu... Şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden daha kötüydü. Çürüyen bir cesede sarılmayı tercih ederdi.

Ve ayak bileğini kokluyordu! Neredeyse ona *dokunuyordu*.

Onu lanet olası evrene fırlatmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama bu Magnar ile onun arasındaydı.

Delora sadece ondan uzaklaşmak istemişti.

Etrafını sarmaya başlayan İblisler ile İblis Kral arasında tek bir boşluk vardı. Zihni tamamen dağılmıştı ve mümkün olan en güvenli yere gitmek yerine boşluğa doğru koşarak fizikselmiş gibi davranmıştı.

Koşmaya başlar başlamaz yaptığı hatayı hemen fark etmiş ve eve doğru gitmeye başlamıştı.

Ne onu ne de ağaçların gölgeleri altındaki koğuşun yeşil ışıltısını bulabilmişti.

Hangi cehennemdeyim ben?

Bir daire çizdi ve başka bir yöne doğru ilerledi. Ama yolunu her değiştirdiğinde Delora daha da endişeleniyordu.

Umarım yanlış yöne gitmiyorumdur. Kendini eve doğru değil de daha uzağa götürüyor olabilirdi. Kendini ve Fyodor'u güvende tutmak cisimsiz haliyle yapabileceği bir şeydi ama... *Bir gün geçerse...*

Fyodor olmadan Magnar'a geri döneceğinden ve onları ormanda yalnız bırakacağından endişeleniyordu.

Onları takip etmenin bir yolu yok.

Hayır. Geri döneceğim. Geri dönmek zorundayım.

Eğer o anda fiziksel bir müdahalede bulunsaydı, Delora korkudan öleceğini ve gözyaşlarının yanaklarından süzüleceğini biliyordu.

Ben aptalım. Aptalım. Çok aptalım.

Yine de Delora hiçbir zaman sınıfın en zeki öğrencisi olmamıştı.

Magnar'ı çağırmak istedi ama geride ne bıraktığı, Magnar'ın onu almak için savaşıp savaşımadığı ya da bunu isteyip istemediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lütfen beni affet, diye yalvardı ona ulaşacağını umarak. *Başka bir yol düşünemedim.*

İblis Kral'ın yanına gittiğinde onun orada yenilgi içinde oturşuna tanık olmak yürek parçalayıcıydı. Mavi gözbebeklerinden garip parıltılı damlalar süzülüyordu - o kadar maviydi ki, neredeyse sonsuz olduğunu okuduğu okyanusun esneyen derinliklerine benziyordu ve o kadar karanlıktı ki, aşağısını görmek imkansızdı.

Gözyaşları ruhani gözyaşlarıydı - sanki altları camdan yapılmış gibiydi.

Delora Magnar'ı incitmişti.

Başka seçeneğim yoktu.

Fyodor tehlikedeydi. Magnar tehlikedeydi. Ve İblis Kral'ın yalan söylediğini anlayabiliyordu - ve öyle olmasa bile, her iki durumda da Fyodor'u riske atmayı reddediyordu.

Şimdi tek yapmam gereken ona geri dönmek. Magnar'a dönme kararlılığının yolu bulmasına yardımcı olacağını umarak yeni bir yöne doğru ilerledi. *Her şeyi açıklayacağım. Her şeyi düzelteceğim.*

Delora, İblis Kral aniden tam yolunda belirdiğinde dehşet içinde bir çığlık attı. "Buldum seni, küçük sürtük!"

Keskin dişlerini ölümcül bir öfkeyle gösterdi.

Fyodor'un bedeni de kendisi gibi soyut olduğu için ondan kaçmaya çalıştı ama kafatası soyut değildi. İblis Kral onun hareketlerini takip ederek hayalet bedenine doğru hamle yaptı ama darbesi içinden geçip gitti. Hâlâ özgürdü - sadece öyle kalması gerekiyordu.

Delora koşmaya devam etti, gözleri daha da çılgınca yeşil bir parıltı arıyordu.

Nerede bu? Lütfen!

İblis Kral tekrar önünde cisimlendi, daralmış bakışları öncekinden daha da öfkeliydi.

"Sen soyut olabilirsin ama kafatasının soyut olmadığını görebiliyorum."

Delora yoldan çekilemeden, İblis Kral hiçbir insanın erişemeyeceği bir hızla ileri atıldı.

İblis Kral Fyodor'un kafatasını yakaladı ve ileri doğru çekti. Neyse ki Fyodor uyku halindeydi ama Delora onlara zarar vermemek için İblis Kral'ın çekişine ayak uydurdu. Hayalet bedeni, küçük bedenleriyle halat çekme oyunu oynamasına izin vermemek için onun gittiği her yöne doğru sallandı!

Sonra Delora yapacağını hiç düşünmediği bir şey yaptı.

Fiziksel olarak döndü, ayakları bir gümbürtüyle yere düştü ve İblis Kral'ın elini ısırıldı. Fyodor ne olduğundan emin olamayarak bir panik çığlığı attı.

Öyle sert ısırıldı ki, tutunduğu serçe parmağının etrafında bir şeyin kırıldığını duydu, keskin, iğrenç, koyu kan ağzına doldu. Ne olursa olsun, *nasıl* olursa olsun Fyodor'u onun pençesinden kurtarmak için çılgına döndüğünde safra yükselmedi.

İblis Kral böğürerek kükredi.

Yumruğunu yüzünün yan tarafına indirdiğinde tat alma duyusuna saldıran bir sonraki tat kendi kanıydı. Aynı anda Fyodor'u bıraktı ve Delora'ya ondan güvenli bir şekilde uzaklaşması için bir

şans verdi.

Acı yanağına öyle bir yayıldı ki neredeyse paramparça olmuş gibi hissetti. Acı çatalları başının üzerine yayıldı ve şimdiye kadar hissettiği en kötü migren türlerinden birini yaşamak zorunda kaldı. Ağzındaki kan, adamın yerinden çıkardığı üç üst arka diştten geliyordu. Ağzındaki kanı temizlemeye çalışırken neredeyse onları yutuyordu.

Onları kenara tükürdü.

Delora, kanının kokusuyla çenelerini yüzüne milimetrelerce yaklaştırmaya başlayan Fyodor'a tutunmak için mücadele etti. Bir kez daha cisimsiz hale gelmeden önce burnunu zorla kapalı tuttu.

İblis Kral bir adım daha yaklaştı, pençeleri hazır bir şekilde onu *takip ediyordu*. "Sana bir çıkış yolu verebilirdim ama sen bunun yerine kaderini seçtin."

"Neden seninle geleyim ki?" Delora geri çekilirken bağırdı. "Savunmasız bir bebeği öldürmeye çalıştın! Sen lanet olası bir sapıksın."

Şey... sonuçta o bir İblis'ti.

"Bu iğrenç bir Mavka'dan başka bir şey değil! Eğer emrime uymazlarsa, hepsi ölmeyi hak ediyor demektir." Fyodor'un kafatasını tekrar yakalamak için ileri atıldı. Delora onun elinden kurtulup dönünce pençeleri onun yerine şeffaf omzuna saplandı. "Ama o Mavka'yı alacağım! Haklısın, daha çok genç. Sen olmasan bile, benden korkmanın ne demek olduğunu öğrendiğinde onu kontrol edebileceğime eminim."

Cisimsiz bedeni onun tehdidi karşısında sarsıldı.

Onlara boyun eğmeleri için işkence etmekten bahsediyordu!

"Bizi rahat bırakın!" Delora, cisimsiz bedenini ormana doğru hızla sürmeye başlamadan önce çığlık attı. Sanki daha hızlı süzülmesine yardımcı olacaklarmış gibi bacaklarını hareket ettirdi. "Onları almanıza izin vermeyeceğim!"

İblis Kral onun önünde cisimlendi.

EEP! Diğer tarafa doğru fırladı.

"Magnar!" Delora bağırdı.

"Magnar!"

Fark edilmemeyi umuyordu ama şimdi zalim, deli bir adam tarafından kovalandığına göre artık sessiz kalamazdı. Kaybolmuştu, yalnızdı ve çocuklarıyla birlikte korkuyordu.

Bunu tek başıma yapamam.

Gerekirse sonsuza kadar kaçabilirdi ama sonsuza kadar zamanı yoktu. Bir günü vardı ve o da İblis Kral Fyodor'u tekrar ele geçirmezse.

Uzaktan böğüren, büyük ciğerli bir kükreme geldi.

Delora bu korkutucu, canavarca kükremenin dünyada en çok güvendiği yaratığa ait olduğunu biliyordu. O yöne doğru ilerledi.

İblis Kral etrafında cisimlenmeye devam ederek onu kaçmaya ve yolunu bir anlığına yeniden yönlendirmeye zorladı.

Sadece birkaç adım ötede ağır ayak sesleri duydu ama sesler ona doğru değil, yanından geçip gitmişti. Bir anlığına, kokusunu takip edebilmesi için fiziksel olarak döndü ve tekrar onun adını haykırdı.

İblis Kral, Fyodor'a doğru ilerlerken pençelerini göğsünün üst kısmına geçirdiği anda cisimsizleşmek zorunda kaldı. Kan damlaları havada uçuştı ve yere sıçradı.

Bir çığlık attı ve formları titredi, yakıcı ani acıya karşı hayalet gibi kalmaya devam edemedi.

Ow! Ow! Kahretsin! Vücudu ne zaman fiziksel olarak parlarsa tıslayarak nefes alıyordu. *Çok acıyor.*

Fyodor onu pençeleriyle tekrar yakalamadan hemen önce kontrolü yeniden ele almayı başardı ve bu sırada Fyodor'un yakalanmasını kıl payı atlattı. Ona ne olduğu umurunda değildi. Tek umursadığı kucağındaki bebek Duskwalker'dı.

Hayatta kalmak zorundayım. Onları korumak zorundayım. Onları bu piçten uzak tutmalıyım.

Delora koşmayı bıraktı ve bunun yerine Magnar'ın onun kokusunu takip edebileceğini umarak İblis Kral'dan uzaklaştı. *Hareket etmeyi bırakmalıyım. Ona bizi bulması için bir şans vermemliyim.*

Yandan duyduğu yankılanan hırıltı içini rahatlattı. Derinliğı, yuvarlanan tonu ve tehditkâr yankılanması yatıştırıcı bir bas gibiydi.

Magnar en korkunç haliyle, dört ayak üzerinde koşarak ağaçların arasından çıktığı anda Delora fiziksel olarak döndü ve Fyodor'u güvenli bir mesafeden ona doğru fırlattı.

"Al onları!" diye bağırdı ve dikkatini çocuklarını kucağında tutan Magnar'a çeviren İblis Kral'ı yakaladı.

Delora, İblis Kral için bir kedi yavrusundan farksızdı ve onun tökezlemesine bile neden olmadan itildi. Yere sertçe çarptı, vücudu yere düşmeden önce çarptı ve yuvarlandı.

Acımasızca kıkırdadı, dişlerini ve pençelerini açarak Magnar'a doğru adım attı.

"Demek buraya gelmeden önce hepsini öldürmedin." Kendilerine doğru gelen birden fazla adımın sesini yanlış anlamak zordu. "Sanırım bu benim için mükemmel. Senin ölümünü izleyeceğim ve o bebek Mavka'yı alacağım. Mükemmel bir araç olacak. Öldüreceğı tüm Elfleri şimdiden hayal edebiliyorum."

İblis Kral ileri atıldı. Magnar onun saldırısına kıpkırmızı gözleri ve bir kükremeyle daha karşılık verdiğinde, iki kolu da çılgınca kıvranan Fyodor'un etrafında sabitlenmişti, Delora ayağı fırladı.

Zıpladı ve İblis Kral'ın uzun beyaz saçlarını arkadan yakaladı. Onu çektiştirdi, tüm gücüyle kafasını geriye doğru çekti. Delora ağırlığını bile koydu.

Pençelerini arkasından ona doğru savurduğunda bile bırakmayı reddetti. "Kaç, Magnar!" Umutsuz, çaresiz bir yalvarıştı.

"Seni burada bırakmam, Delora."

Magnar saldırmak istercesine tereddütle bir adım öne çıktı, sonra geri çekilip kollarını Fyodor'a daha sıkı doladı.

"Lütfen, Magnar!"

İblis Kral geriye uzanıp kolunu pençelemeyi başardı ve etini neredeyse kemiğe kadar parçaladı.

Delora onu terk eden çığığı ve akan acı dolu gözyaşlarına rağmen elini daha az sıkmayı reddetti. Sol elinin soğuk ve uyuşuk olduğunu hissettiğinde sağ elini daha sıkı kavradı ve kıpkırmızı sıvı izleri derisinden aşağı doğru akmaya başladı.

"Ben geri gelebilirim. Onlar dönemez."

Yapamazsın.

Delora, Magnar ölürse ona ne olacağını bilmiyordu ama bu umurunda bile değildi. Tek bildiğı, bu dünyanın o büyük, tatlı, bazen cahil Duskwalker'ın onu olduğı gibi görmesini hak ettiğıydi.

Renkli olduğunu. Peçe gibi korkunç bir yerde bile güzelliğı vardı.

Delora, Magnar'ın tam önünde İblis Kral'la birlikte cisimlenmeden önce mide bulandırıcı bir karanlık ve baş dönmesiyle ortadan kayboldu. Magnar'ın uzun saçlarını kaldıraç olarak kullanan Delora ayağı fırladı ve uzun tırnaklarını Magnar'ın yüzüne arkadan geçirdi, gözlerini ıskaladı ama ondan bir çığılık kopardı.

Magnar aralarına mesafe koymaktan başka bir şey yapmadığında, onu koruma isteğı Delora'nın yüreğine bir diken gibi battığında, Delora bileklerine saplanmaya başlayan pençelere karşı gözlerini sımsıkı yumdu.

"Lütfen çocuğumuzu koru Magnar. Sana güveniyorum." Adam cevap olarak inledi ve kadının kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Diğer İblisler alana girmeden hemen önce onun ağır ayak seslerini duydu.

"Hayır!" diye bağırdı İblis Kral, kadının ellerini yüzünden çekerken. "Koğuşa girmeden yakalayın onu!"

İblisler Magnar'ın peşinden koştı ve önünü kesmek istercesine biraz farklı bir yöne doğru ilerledi.

Hırıltılı tıslamalar çıkardılar ve Delora ağaçların arasında bir hareket duydu.

Yardım çağırıyorlardı.

"Sen." Delora'yı bir koluyla havada tutarak tehditkâr bir hırıltıyla ona döndü. "O Mavka ne yaparsak yapalım koğuşa ulaşacak, tabii İblislerim onu yavaşlatamazsa. Onların tarafını seçtiğine pişman edeceğim seni. Yoluma çıktığına pişman olacaksın."

Dudakları titrerken, gözleri nefret dolu bir bakışa dönüştü. Delora ağzındaki tüm kanı ve tükürüğü topladı ve ardından yakışıklı Elf-İblis yüzüne tükürdü.

Kalın, yapışkan, kıpkırmızı sıvı yanağına sıçradı ve şaşkınlıkla irkildi. Dudaklarının arasından yapışkan bir damla halinde akmaya devam etti.

"Cehennemde çürü, piç kurusu."

Onu kışkırtmalı mıydı? Muhtemelen hayır. Ama Delora'nın artık tek bir görevi vardı, o da onu burada tutabildiği kadar uzun süre tutabilmek için ölmekti.

Magnar onu her zaman korumuştı, şimdi onun için, Fyodor için fedakârlık yapma sırası ondaydı.

"Bunun asilce olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu kendine yaklaştırmak için dudak bükte. Kendi bedeninin ağırlığı adamın yumruğuna dayanılmaz bir şekilde asılırken, keşke yırtık kolunu tutmasaydı diye hayıflandı. "Onun türü intikamcıdır. Senin öldüğünü, acı çektiğini anladığında yaptığın fedakârlığın *hiçbir* anlamı kalmayacak. Benimle savaşmak için o koğuştan isteyerek geçecek, tıpkı kendi türünden aptallar gibi!"

Korkusunu bastırmanın bir yolu yoktu, ama o sadece kalın bir şekilde yutkundu ve fiziksel olarak kaldı.

Hissedeceğim acı ne olursa olsun, geri geleceğim.

O bir kahraman değildi. Hiçbir zaman kahraman olmak istememişti. Delora da dövüşmezdi ve kendisi gibi zayıf bir insanın ona karşı hiç şansı olmadığını *biliyordu*.

"Bakalım ne kadar acıya dayanabileceksin, değil mi?" Adamın şeytani sırıtışı kadının omurgasında soğuk bir ürperti yarattı. "Durmam için yalvaracaksın, geri gelip seni kurtarması için ağlayacaksın." Sonra öne doğru eğilip burnunun ucunu kızın boynunun yan tarafına değdirdi. "Ve tıpkı Cadı Baykuş gibi hayata geri döneceksin, ama sana verebileceğim en kötü acıyı yaşamadan önce değil."

Isı, derisi yanıyormuş gibi koluna yayıldı ve başını kaldırıp baktığında elinin etini kavradığı yerde fokurdadığını gördü. Magnar duymasın diye çığlığını bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Bunun yerine, etini yakan büyüye karşı bacaklarını tekmelerken sessizce hıçkırdı.

"Bir daha böyle bir şey olursa... Mavka bebek için geldiğimde, bana baktığında tek yapabildiğinin inlemek olmasını sağlayacağım."

Kök benzeri sarmaşıklar yerden fırlayarak kollarına ve bacaklarına dolandı ve onu hırıltılı yüz hatlarının önünde havada tuttu. Sarmaşıklar onu sıkıca sararak kol ve bacaklarındaki dolaşımı engelledi.

İçgüdüsel olarak cisimsizleşmeye çalıştı ama önkol kemiklerinin kırılması çığlık atmasına neden oldu. Onun bu şekle girmesine izin vermeyecekti ve çığlık atmak için başını geriye atıp öne doğru getirdiğinde inledi. Onun bakışlarıyla karşılaştı.

Magnar'a zaman tanıyordu.

Kararından pişman mıydı? Tüm

kalbiyle, hiç de değil.

Kaçmak yanlış geliyor. Yine de Magnar buradaydı, varlığının her zerresi onu koruyabilmek için geri dönmelerini isterken Delora'yı geride bırakıyordu.

Fyodor'u tek başına kavrayışı sıkılaştı. *Onu hayal kırıklığına uğratiyorum.*

Üç ayak üzerinde koşmak tam depar atmasını yavaşlatıyordu ama yavrusunu göğsünde tutması gerekiyordu. Delora'dan ve onun kanının kokusundan uzaklaştıkça, ona karşı daha da sakinleşiyorlardı.

Fyodor rahatladı ve Magnar'ın hem onu takip eden hem de yandan gelen İblislere odaklanmasına izin vererek kürküne ve tüylerine tutunmaya başladı.

Hızla yaklaşıyorlardı ve kalbi, içinden geçen ezici duygulara karşı hızla çarpıyordu.

İblisler onu yakalamadan önce koğuşa geri dönemeyecekti. *Çok yavaş gidiyorum.* Delora'yı yüzleşmek zorunda olduğunu bildiği korkunç kadere terk etmek için çok uzun süre beklemişti. Hareketleri, tereddütleri, kendisini ve Fyodor'u riske atacaktı.

Hayır. Bana güveniyor.

İblis Kral'a söylediklerine, nasıl davrandığına, onu nasıl incittiğine rağmen Fyodor'la birlikte kaçmıştı. Onun hangi sözlerinin doğru ya da yalan olduğunu bilmiyordu ama Magnar'a kendilerini koruması için ona güvendiğini söylemişti.

Şimdilik tek ihtiyacı olan buydu.

Tam güvenli bir yere ulaşacakken, koğuşun parlayan yeşili ağaçların gölgeleri arasında aydınlanırken, dört İblis onunla kesişti.

Toprakta kayarak durdu ve onlara doğru homurdandı. Arkasından üç kişi daha gelip onu çevreledi.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diye düşündü, kemikli burun deliğinden ıslak efor homurtuları çıkarırken.

Her biri farklı boyut ve şekilde olan İblisler hırıltılı kıs kıs gülüyordu. İçlerinden birinin ona diğerlerinden daha hızlı ulaşmak için kullandığı kanatları bile vardı - ancak henüz gerçek uçuş için kullanışlı değillerdi.

Onun boyuna yetişecek kadar büyük değillerdi ama ikisi Delora'dan daha büyüktü. Bu da güçlü oldukları anlamına geliyordu.

Uzaktaki ağaçların hışırtısını duyduğunda başını kaldırmak istedi, bu ona daha fazlasının yaklaştığını söylüyordu ama dikkatini şu anda etrafında olanlardan ayırmayı reddetti.

Savaşmak için Fyodor'u tek koluyla tutmak onu dezavantajlı duruma düşürecek ama İblislerin ikisini de pençeleme riskini göze almadan onların arasından geçemeyeceğini de biliyordu. Kendilerini onun devasa sırtına bağlayarak, koğuştan geçerken onlara erişim sağlayabilirlerdi.

Fyodor'a bir zarar gelirse, kendini affetmeyecekti.

Delora'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Yavrusunu da yüzüstü bırakamazdı.

Kırmızı gözler aralarındaki mesafeyi azaltmaya çalışarak yaklaştı ve Magnar'ın ne yapacağını görmeyi bekledi. Zekiydiler. Bunu stratejik olarak yapmazlarsa kaybedeceklerini biliyorlardı. Daha önce Delora'nın onu çağırdığını duymadan önce ikisini öldürmüştü bile.

Ve Magnar'ın üzerinde neredeyse hiç çizik yoktu.

Zeki olmalıyım. Bu başlı başına bir meydan okumaydı. *Sakin kalmalıyım.*

Ancak Magnar, içinde korkunç bir öfke uyandıran bir şey duydu. Neredeyse iki katı büyüklüğünde görünene kadar tüylerini kabartan bir şey. Kuyruğunun saldırganlıkla titremesine, pençelerinin ve dişlerinin keskinleşmesine neden olan bir şey. Neredeyse kör olana kadar kendi kırmızı gözlerini daha koyu parlatan bir şey.

Delora'nın acı dolu çığlığı, beynindeki yapışkan maddeyi delip geçmek için kafatasına doğru keskin, soğuk bir hançer gibi uzandı. Bu ığlık, şimdiye kadar beynini delmeye çalışan tüm görünmez ellerden daha vahşiydi.

Onu çok daha vahşi bir çılgınlığa sürükledi ve Magnar o ana kadar çıkardığı en derin hayvani kükremeyi çıkardı.

Onların etine yapıştığını hissettiğinde Fyodor'u bıraktı. Magnar kendini önündeki dört İblis'e doğru fırlatmadan önce zihni, onunla birlikte kaldıklarından emin olmak için vücudunun neresinde olduklarına odaklandı.

Korkak gibi geri çekilmeye çalışan bir İblis, Magnar daha elini arka bacağına atamadan korkuyla inledi. Magnar onu yakaladı, etrafında döndü ve vücudunu başka bir İblisin üzerine çarptı. Sonra arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve ön pençeleriyle her ikisinin de vücudunu delerek kuvvetle geri indi.

Çekti, ikiye ayrılana kadar ikisini de yanlara doğru yırttı.

Onlar yüzünden, Jabez yüzünden dişisi *acı çekiyordu*. Delora'nın çılgılığı kanını kaydattı, ta ki etinden buharlaşmaya başlayacağını düşünene kadar.

Geri dönecekti, bunu biliyordu ama bu hissettiği umutsuz intikam ihtiyacını durdurmadı. Eğer ondan önce Jabez'e yardım etmeye çalışan İblisler olmasaydı, Magnar onunla kalabilirdi.

O bana geri dönecek. Başını yüz seksen derece döndürdü, böylece bir İblis üzerine atladığında sırtının üzerinden bakıyordu. *Ama bunu yapmak zorunda kalmamalıydı!* Dişlerini ileri doğru fırlattı ve dişler küçük İblis'in başının etrafını sardı.

Bir beyin maddesi patlamasıyla onu ezdi.

Üzerine atlamaya çalışan başka bir İblis'i durdurmak için kolunu yana kaydırды. Bu daha büyük İblislerden biriydi, kanatları olan ve Magnar'ın saldırısından kaçmak için onları kullandı. Magnar onu yakalamak yerine pençelerini koluna ve göğüs kafesinin bir tarafına geçirmeyi başardı. Onun gücüyle *kırıldılar*.

Fyodor ona yapıştı, küçük pençeleri ona bağlı kalmak için etini deldi ve bu ona havaya atlamak için ihtiyaç duyduğu özgürlüğü verdi. Neyse ki iğrenç kanlarının kokusu onu cezbetmiyordu.

Magnar her iki taraftan kendisine doğru koşmaya çalışan iki yeni İblis'ten kurtuldu. Yere geri inmeden önce çarpıştılar - tam üstlerine.

Tıslamaya ve ciyaklamaya başladıklarında onlara karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Sanırım bu beni Jabez için bir hedef haline getirecek," dedi onlara doğru, pençelerini kafatası anında parçalanıp göçen birinin suratına geçirirken, diğerini çenesinden ısırıp kafasını kopardı. ***"Ama ailem için tekrar gelirse, onu yok etmekte tereddüt etmeyeceğim."***

Bir Mavka, canavar formundaki İblisler için çok hızlıydı. Daha yükseğe sıçrayabilir, hızlı hareket edebilir ve yıkıcı olabilecek bir karşılık vermeden önce kaçmak için vücutlarını bükebilirlerdi.

Magnar karanlık bir kahkaha attı.

Tıpkı İblis Avcısı'na söylediği gibi, İblisler de insanlar gibi zayıftı. Bu yüzden ikisi de Mavka'dan kaçma eğilimindeydi.

Mücadeleye yeni bir İblis katıldı, küçük bir İblis ve Magnar avucuyla vurup onu ağaçların arasına fırlatmadan önce sıçrayışını tamamlayamadı. Bir ağacın dibine çarptı ve Magnar birden fazla kemiğin çıtırdadığını duyana kadar vücudu ağacın etrafını sardı.

Yere düştü, cansızdı.

Kılıç gibi keskin bir şey sırtına saplandı. Fyodor'u yakaladı ve diğer taraftan çıktığında zarar görmeden önce vücudundan kopardı.

Magnar son İblislerden birine döndü.

Uzun kuyruğunun sivri ucunu vücudunu delmek için kullanmıştı. Kertenkeleye benzeyen dikenli hayvana kükredi.

İblis, daha sonra kuyruğunu aşağı çekerek yarayı genişletti. Magnar'ın hissettiği acı, öfkesinin içinde kayboldu.

Fyodor'u bedeninin güvenliğine geri getirdi. Bir İblis, havada tuttuğu genci yakalamak için Magnar'ın üzerinden atladığında onları kıl payı kaçırdı.

Tekrar sıçradığında elini uzattı ve onu boğazından yakalamayı başardı. Yumruğunun içinde un ufak etti. Sonra diğer elini İblis'in kıpırdayan kuyruğunun ucuna doladı ve kuyruğun kaymaya çalıştığını hissettiğinde hâlâ gövdesinden dışarı çıkıyordu.

Ölü İblis'i bıraktı ve iki eliyle kuyruğunu çekerek dikenli İblis'i yavaşça sırtına yaklaştırdı. İblis kocaman gözlerle dört ayak üzerine döndü, böylece kaçmak için yere pençe atabilecekti. Bu işe yaramadığında, kendi kuyruğunu vücudundan koparmaya bile çalıştı.

Ama artık çok geçti. Ulaşma mesafesine geldiğinde, Magnar vücudunu hafifçe çevirdi ve pençelerini keserek İblis'in boğazını ve yüzünün yarısını parçaladı. Koyu renkli kan her yöne sıçradı. Bir gümbürtüyle toprağa düştü, hâlâ hayattaydı ama çok uzun süre hayatta kalamayacaktı.

Daha fazla vahşi İblis gelip onu canlı canlı yiyecek ya da kan kaybından ölecekti.

Magnar, yarasından yere kan damlamasına neden olan çivili kuyruğu vücudundan çıkarmak için ileri doğru yürüdükten sonra ayakta kalan son İblis'e döndü.

İki ayağı üzerinde geri adım attı, vücudu iyi dikilmiş giysilerle kaplıydı. İblislerden bazılarının iyi giyinmiş olması, onların İblis Köyü'nde karşılaştıklarına benzediklerini gösteriyordu. Hatta belki de onları orada görmüştü.

Bunun bir dişi olduğunu ve ince kuyruğunun ona bakarken duyguyla kıvrıldığını fark etmesi bir anını aldı. Kedi kulakları başının tepesine doğru bastırılmıştı.

"Bunun bir parçası olmayı hiç istemedim," diye fısıldadı, gövdesi ağır, panik nefeslerle sarsılıyordu.

"Yine de burada duruyorsun," diye cevap verdi, pençelerini ve ellerini yavaşça yaklaştırarak.

"Bazılarımızın artık bunlara katılmak gibi bir niyeti yok." Kedigil İblis geri çekilmeye başladı, kuyruğu o kadar sıkı kıvrılmıştı ki ucunda bir halka oluşmuştu. "Biz değiştik. Savaş istemiyoruz; savaşmak istemiyoruz. Biz... bazılarımız insanlarla uyum içinde yaşamak istiyoruz, bu onları yemeyi bırakmamız gerektiği anlamına gelse bile."

Magnar'ın başı zayıf bir çığlık duyduğu yöne döndü. Delora'nın, Jabez ona her ne yapıyorsa ona karşı gücünü kaybettiğini biliyordu.

"Onun acı çekmesinin nedenlerinden biri de sensin."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Başka seçeneğim yoktu! Eğer onun çağrısına uymazsak, bizi öldürecek, hapsedecek ya da *daha kötüsünü yapacak*." Kırmızı gözleri acı çeken bir ifadeye bürünürken yumruklarından birini sıktı. "Bunlar burada olmak istedi." Kardeşlerinin parçalanmış ya da ölmek üzere yattığı yeri işaret etti. "Ama ben yetenekli bir iz sürücüyüm, en iyilerden biriyim. Bu yüzden beni çağırdılar."

"Ama sen en iyisi değilsin," dedi tanıdık, erkeksi bir ses yandan ve yukarıdan.

Her ikisi de başlarını Magnar'ın son bir ay içinde pek çok kez gördüğü İblis'e çevirdi. Üzerinde süründüğü ağaçtan sıçradı ve dört ayak üzerinde yürüyen şekilsiz insana benzeyen bedeniyle aralarındaki yere indi.

Magnar ona köpüklü bir hırıltı verdi.

Özellikle bu İblis'e karşı hissettiği nefret en karanlık tarafını çağırıyordu. "Ben senin olabileceğinden daha hızlıyım," diye karşı çıktı.

"Daha hızlı olsan da olmasan da," diye karşılık verdi. "Ya benimle dövüşürsün ya da kralımız kelleni alır."

Sonra, Magnar'ı bile ürküten bir hızla, ciyaklayan bir tıslamayla ona doğru koşmaya başladı. Magnar kendini yere bastırarak ondan kaçmaya çalıştı ama İblis

boynuzlarından birini yakalamayı başardı ve kendini Magnar'ın bedenine doğru çekti.

İki eliyle sırtını yırttı. Magnar, arkasına bakana kadar boynunu döndürerek onu savuşturmaya çalıştı ama İblis, dişlerinin çoklu şaklamalarından kaçınmak için geri çekildi. İblis kendini Magnar'ın sırtında elleriyle bile ulaşamayacağı bir noktaya koydu.

Magnar'ın omurgasını *kazmaya* başladı.

Magnar bir çığlık attı ve arka ayakları üzerinde şaha kalkarak onu ezmek için sırtını bir ağaca çarptı. İblis bağlı kalmak için yana doğru kaçtı ve Magnar tekrar dört ayak üzerindeyken aynı noktayı kazmak için geri döndü.

Acıttıyor! Magnar, vücudunu ne kadar büküp uzanırsa uzansın, İblis'ten kurtulmak için onu bir türlü yakalayamıyordu.

Sonra o da gitti ve Magnar yan tarafta bir *vınlama* sesi duyduğu yere doğru baktı.

Ne kadar hızlı olduğunu kanıtlayan dişi İblis, ona saldıran erkeği yakaladı. Altında çırpınan erkeğin yüzüne bir darbe indirdi ama dişi İblis sadece onu savuşturdu ve boğazına kavisli bir darbe indirdi.

Adam kıpırdanmayı bıraktığında dizlerinin üzerinde ofladı. Artık öldüğüne göre, kendi pençeleri tarafından yapılmamış olsa da, öfkesinin bir kısmının azaldığını hissetti.

Beni korudu.

Şaşkınlıkla başını geriye attı.

"Eşim diğer Mavka'nın dişisine bayılıyor," diye soluk soluğa söylenirken omuzları çökmüş bir halde İblis'in üzerine oturdu. Onun kanlar içindeki cesedine baktı. "Kadın kitapçıya geldikten sonra o gece çok neşeliydi. Her zaman biriyle konuşmak, çok sevdiği kitapları yazan yaratıklarla tanışmak istemişti."

Ona bakmak için başını yana çevirdi. Kedi şeklindeki kırmızı gözlerinde acı vardı.

"Döndüğünde sadece merhaba demek için oradaydım. Ondan önce insanların hayatları umurumda değildi. Onlar benim için yiyecekten başka bir şey değildi. Ama... şimdi neden bu hale geldiğimizi, neden onları taklit etmek için bu kadar çok çabaladığımızı anlıyorum. Elflerin de böyle olup olmadığını merak ediyorum. Bizden korkuyorlar çünkü onlardan birçoğunu katlettik. Buradaki insanları yemeye başlayana ve onlar gibi olmanın, onlar gibi hissetmenin ne demek olduğunu anlayana kadar bunun önemi, kendinizden birini kaybetmenin nasıl acı verebileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bunu keşfetmemiz için *çok* fazla ölüm gerekti ve çoğumuz artık bunun bir parçası olmak istemiyoruz."

Magnar onun bahsettiği kediye benzeyen kitapçı dükkânının sahibiyle tanışmıştı. Reia'nın evi ve yaptığı mobilyaları inşa etmek için talimat kitabını aldığı yerd.

Şaşırtıcı bir şekilde, erkek kitabevi sahibi ondan çok daha küçüktü.

"*Bunu bana neden anlatıyorsun?*" Magnar yana doğru adım atarak sordu. Kendisini koğuşunun güvenliğine biraz daha yaklaştırdı.

Kedinin arka ayaklarına doğru tırmanırken omuz silkti.

"Çünkü iş bu noktaya geldiği için üzgünüm. Kralımız Mavka'yı öldürerek daha da saldırganlaşıyor çünkü türümüzün geri kalanı çok yavaş geliyor. Üç yüz yılı aşkın süredir buradayız ve ona işkence eden Elfler öldü. Bu toprakları ele geçirmek, nihayet buna bir son vermek için sabırsızlanıyor ve sizin türünüzün bizimkileri öldürmesi, bazılarınızın insanlara kasabaları için koruma kalkanları vermesi onu kızdırıyor. Ama bilmenizi isterim ki bazılarımız değişiyor. Her gün biraz daha, her insan yediğimizde ve insanlık kazandığımızda, tıpkı sizin türünüz gibi."

"*Eğer gerçekten böyle hissediyorsan... o zaman git,*" diye kabul etti Magnar, burnunu yana eğerek. Gitmesine izin verdiğini göstermek için aralarına mesafe koydu.

Duruşu hala agresifti ve oraya gidip onu seve seve parçalayacağını gösteriyordu.

bir saniyelik nefes.

Ama nefret etmek *istemiyordu*. Öfkeyle dolmak istemiyordu. Magnar sadece arkadaşları ve ailesiyle barış içinde yaşamak istiyordu.

Sanki o da aynı şeyi istiyor gibiydi.

"Yapamam," diye cevap verdi, gönülsüz bir dövüş duruşu takınarak. "Kaçarsam, beni yine de öldürecek ya da artık vücudunda saldırgan bir kemik bile bulunmayan eşime işkence edecek. Beni öldürmeden önce bilmeni isterim ki bunu nefret ettiğim ya da istediğim için yapmıyorum."

Magnar homurdanarak homurdandı ve ardından ikisi de hızla yaklaşan bir İblis'e doğru başlarını kaldırdı.

Karar vermesi bir anını aldı.

Ona doğru koştu. Saldırmak için hiçbir hamle yapmadığında ona gerçek niyetini göstermişti. Dövüş duruşu bir gösteriştense başka bir şey değildi.

Magnar elini onun boynuna doladı ve sıkıca sıktı. Nefes nefese kaldı ve Magnar'ın iri yumruğuna ve ön koluna vurdu.

"*O zaman uyu,*" dedi, kan dolaşımını ve nefes alışını keserek. Onun için yapabileceği tek şey buydu.

"Teşekkür... ederim," diye zorlukla çıktı, sesi bir fısıltı gibi kısıktı. Gevşedi.

Magnar dikkatsizce onu bıraktı, böylece hem kendisinin hem de Fyodor'un daha fazla İblis'e karşı güvende olmasını sağlayarak koruma koğuşuna çekilebildi.

Jabez bölgede cisimlenmeden önce nefes almak için ancak bir dakikası vardı. Aynı anda yeni bir İblis koşarak alana girdi ve koğuşa çarptı. Vücudu bir çılgınlıkla koğuşa çarptı. Magnar onun ölmediğini, sadece toprağa düştüğünde baygın olduğunu anladı.

Jabez ayaklarının dibindeki katliama bakmadan önce ona sıkılmış bir ifade vermekten başka bir şey yapmadı. Bakışları hiç değişmedi. Etrafında kendi türünden insanların ölmesi onu üzmemiş ya da kızdırmamıştı.

Fyodor, Jabez'den yayılan koku karşısında tiz bir sesle kıpırdanmaya başladı. Pençelerinden damlayan kan, *insan kanı*, *Magnar'ın* üzerine bir soğukluk çökerken Magnar onları çabucak kavramak zorunda kaldı. Kan ayrıca dişlerinin arasına ve çenesine bulaşmış, damlacıkları da sanki pis bir iş yapmış gibi göğsüne sıçramıştı.

Gözbebekleri beyazlaştığında Jabez ona sıırttı.

Jabez karanlık bir kıkırdamayla, "Mavka'nın bir insan kazanmasıyla ilgili en sevdiğim şeylerden biri, onlardan birini incittiğimde gösterdiğin tepki," dedi. "Bazen sadece gözlerinin beyazlaştığını ya da maviye döndüğünü ya da ağladığın o garip acınası gözyaşlarını görmek için kaçmana izin vermeye değer. İnsanlığın bedeli budur, keder ve kayıp hissetmek."

"*Zalimden başka bir şey değilsin,*" diye hırladı Magnar, gözleri bir kez daha kızarmıştı. Jabez pençeli işaret parmaklarından birini Magnar'a doğru kıvrarak onu yanına gelmesi için ikna etti. "Hadi ama, onun intikamını almak istemiyor musun?"

Magnar bunu yapmak istedi, öfkesi de aynı derecede yoğun ve yaygındı ama bir elini Fyodor'un üzerine koyarken olduğu yerde kaldı.

Küçük çocuğu pek çok açıdan bir engeldi ve yapmak istediği pek çok şeyi sürekli engelliyordu.

"*Hayır,*" diye ısırdı Magnar. "*Ben aptal değilim.*"

Jabez şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı, şüphesiz Magnar'ın çoktan hücumu geçmiş olacağını düşünüyordu. Sonra da güldü.

Magnar bu sesten çoktan bıkmıştı.

"Sonunda senin adını haykırdı. Magnar, değil mi?" Jabez elinin tersini kaldırdı ve parmak eklemlerini yalayarak Delora'nın kanını ağzına götürdü. "Sonunda biraz zayıftı, neredeyse hiç gücü yoktu ama oldukça acınasıydı. Onu canlı canlı yemeye başlamam hiç hoşuna gitmedi." Sonra kolunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkti. "Onun bir Hayalet olmasının bana yeni güçler verip vermeyeceğini merak ediyorum, bu yüzden onu ölümünü izlemeye gelen diğer İblislere bırakmadım. Yeni bir büyü elde ettiğimde her zaman heyecanlanırım."

Magnar onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Magnar'ın en hayvani, en ilkel tarafına ulaşmaya çalışıyordu, böylece aptalca saldıracaktı. Onu yemliyordu.

Fyodor'u daha sıkı tuttu ve neden yapamayacağına dair zihnini sabitlemek için onları kullandı. Delora, tüm bunlar pahasına bile olsa onları koruması için Magnar'a yalvarmıştı. Sırf aptallığı yüzünden, akılsız bir Mavka gibi davrandığı için buna ihanet edemezdi.

Magnar Jabez'in istediğini yapmayınca, İblis Kral ona doğru kükredi. "Saldır bana, seni işe yaramaz Mavka!"

"Hayır!"

Magnar geri çekildi ve koğuştaki baygın Mavka'ya çarptı - tüm bunların başlamasının nedeni buydu.

Keşke onun yerine Orpheus'un evine gitmiş olsaydı. Bunların hiçbiri olmazdı. Magnar yakınlarda olmadıkları için Orpheus'tan yardım bile isteyememişti.

"İyi! Şimdilik seni kurtaracak bu koğuşa sahip olduğun için şanslısın." Jabez bağırdı. "Ama seni izliyor olacağım Mavka. Eğer Peçe'nin içindeysen, seni her zaman görebileceğim, göz açıp kapayıncaya kadar yanına gelebileceğim." Magnar'a dişlerini gösterdi. "Türünüzün, benim yarattığım şeyleri kendi çıkarlarınız için kullanmasından bıktım. Eğer içinizden biri bir daha İblis Köyü'ne gelirse, bundan kaçamayacaksınız."

Sonra uzun süren bir hırıltıyla Jabez ortadan kayboldu.

Magnar'ın yarattığı karmaşayı geride bıraktı, tıpkı kendi türü gibi ve onların ölümleri planlarının daha büyük planları için önemsizdi.

Hâlâ ölmeyi bekleyen İblislerin ve gelip kendi türünü yemeye başlayan İblisin iniltileri dışında her şey sessizleşti.

Birkaç dakika sonra Magnar bitkin ve tükenmiş bir halde kalçalarının üzerine çöktü. Yaralıydı, zihni ve kalbi çok acıyordu.

Bu onun için çok fazlaydı. Böyle bir şey yaşamayı hiç beklemiyordu ve öğrendiği *hiçbir şey* onu bu tür olaylara hazırlamamıştı. Hiçbir şey.

"Delora," diye tiz, tilkiye benzer bir çığlık attı.

Magnar ne kadar süre yerde oturup beklediğini bilmiyordu. Dişi kedi Demon'ın arka patilerine doğru yükselişini ve bir noktada oradan ayrılışını izlemişti.

Delora'nın kendisine dönmesini mi, yanındaki Mavka'nın uyanmasını mı, yoksa İblislerin kendi türlerini yemeyi bitirmesini mi beklediğini bilmiyordu.

Bunların hiçbiri ilk önce olmadı.

Yan taraftan şeffaf bir figür koruyucu siperine girdi ve Magnar başını Cadı Baykuş'a doğru kaldırdı.

Koğuşun içine girdiğinde fiziksel olarak değişti ama kokusunu gizleyen güçlü, tatlı bir aroma kokusu fark etti. Beyaz, tüylerle kaplı elbisesine kırmızı kan bulaşmış, kolları ve bacakları çamur içindeydi.

Gözlerini eğerek yaklaşırken küçük, çıplak ayakları yere basıyordu.

Yüzünün yarısı derin pençe izleriyle yırtılmıştı, eti elmacık kemiğinin beyazını ortaya çıkaracak şekilde açık ve kabarıktı. Boğazından kıl payı kurtulmuştu ama omzunun yanı sıra yan tarafı ve sol baldır kası da yırtılmıştı ve bu da ona belirgin bir topallama hissi veriyordu.

Mavka'nın uyanmasını ve onu yemeye çalışmasını istemiyor olmalı, diye düşündü, çünkü gizlenme aroması o kadar güçlüydü ki kendi kanının kokusunu gizliyordu.

Bilinci yerinde olmayan Mavka'nın yanında dizlerinin üzerine çökerken Magnar'a aldırış etmedi.

"Çok üzgünüm," diye bağırdı ve adamın çatlamış kafatasını kucağına yerleştirdi. Alnını onun kemikli alnına bastırdı. "Seni tek başına savaşmak zorunda bıraktığım için çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

Ona bakmaktan kendini alamadı ve ona karşı büyük bir acıma hissetti. Onun da kendi yavrusu vardı.

Çocuğunun yaralandığını gördüğü için neden üzgün olduğunu anlıyordu.

Bu kendi başına anlayabileceği bir şeydi, kimsenin ona öğretmesine ihtiyacı yoktu. Ellerinden biri hâlâ üzerlerindeyken Magnar Fyodor'u daha sıkı kavradı. Fyodor da ona sarıldı.

"Yaralanmışsın." Kolunu tutabilmek için elini kaldırdı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Ona doğru kaşlarını çatabilmek için başını kaldırdı. Sonra yaralarının solduğunu görmek için aşağı baktı.

Verdiği nefes yeni aldığı yaralardan gıcırdıyordu ama başka hiçbir rahatsızlık sesi çıkarmadı. Bu onun için önemsizdi. İblis'in kuyruğunun göğsünde açtığı yara çok daha acı vericiydi ve her nefes alışında canını yakıyordu. Sırtında kazılmış olan delik de dayanılmazdı. Birkaç tane daha küçük yara bunun yanında hiçbir şeydi.

"Bunu benim için yapmak zorunda değildin," dedi kaşları daha da gerilirken, sanki bunu onun için neden yaptığını anlamıyormuş gibi. "Doğru otlar ve ilaçlarla eninde sonunda kendimi iyileştirecektim ya da eve döndüğümde baban tarafından iyileştirilecektim."

"Sorun yok," diye cevap verdi, yaralı Mavka'ya bakmak için döndü. "Onu saldırıya uğraması için mi bıraktın?"

Koyu kahverengi gözleri cam gibi ve kıpkırmızı oldu ama sanki onları iradesiyle kontrol

ediyormuş gibi gözyaşı akmadı.

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadı, ona da bakarak. "Lütfen. Lütfen çalış."

Elleri, adamın çatlak kafatasını sıkıca kavrayıp sallayınca kadar tutarken siyah kumla şişmeye başladı ve koyu renk parmak uçları solgunlaştı. Siyah, ısıltılı kum kafatasındaki çatlağı istila etmeye çalıştı ama kanamayı durduramaktan ve diğer yaralarını iyileştirmekten başka bir işe yaramadı.

Kendini bu şekilde iyileştiremez mi? Yine de kendi yaralarını iyileştiren büyüye benziyordu. Belki de sadece Mavka'da işe yarıyordu.

Yaptığı büyü, omuzları çöktüğünde dağıldı. Alnını koç boynuzlarının arasına bastırdı.

"Lanet olsun. Biliyordum. Sizin türünüz kafataslarınıza zarar verdikten sonra bunun bir faydası yok."

Magnar tam ona, bir Hayalet olduğunu ve hayata geri dönebileceğini düşünerek *neden* kendisine yardım etmek için kalmak yerine geri çekildiğini soracakken, giydiği tüylü pelerinin altında bir şey hareket etti.

Aniden, küçük siyah bir baş, kapüşonun tabanının boynuna dolandığı yerden içeri girdi. Gözleri görmeyen ve küçük olan Magnar, tavşan kafatasını elde etmeden önce Fyodor'unkine tıpatıp benzediğini düşündü.

"Bizden daha mı çok var?" Magnar inanamayarak sordu.

Sırtında, pelerinin altına gizlenmiş yavruları taşıdığını hiç bilmiyordu.

Bir yumru yükselmeye başladı, ikinci bir genç sırtında daha aşağıda, sadece pozisyonlarını yeniden ayarlamadan önce. Bir kez daha düz bir şekilde uzandılar ve tamamen fark edilemez hale geldiler.

Cadı Baykuş iç çekerek, "Sizden daha fazla yaratılmasını istediğinde itaat etmeliyim," dedi ve ayak bileklerinin üzerinde geriye yaslanarak tepelerindeki ağaçlara baktı. Magnar onun boşluğun ruhundan, babalarının yaratıcısından bahsediyor olabileceğini düşündü. "İşte bu yüzden ben onunum, sadece bunu yapmak için, sizin türünüzden daha fazlasını yapmak için. Başlarda buna sadece karşılığında bana bahsettiği sihirle sonsuza dek yaşayabilmek için katlandım ama... hepiniz çok özel oluyorsunuz. Yaşlandıkça, güçlendikçe ve insanlığınız arttıkça ne kadar harika olduğunuzu daha iyi anlıyorum." Sonra dudakları titrerken tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ama bunu yapamam. Hepinizi aynı anda koruyamam. Ben sizi gerçek bir orduya sahip olan birinden korumaya çalışan tek bir kişiyim."

Ellerini birbirine vurdu ve daha fazla siyah kum oluşmaya başladı. Onları ileri doğru fırlattığında havayı avuçladı.

Her biri altı Duskwalker'ın görüntüsünü gösteren dört spiral daire belirmeye başladı.

Biri Magnar ve koç boynuzlu Mavka'nın şu anda bulundukları alandaydı. İkincisi, Peçe'ye benzemeyen bir ormanda yürüyen boğa boynuzlu Mavka'ya aitti - ağaçlar farklıydı. Üçüncü bir daire ise en korkunç halleriyle birbirleriyle dövüşüyor ya da oynuyor gibi görünen iki Mavka'yı gösteriyordu - ikisinin de zarar verici bir darbe indirmede düşünlürse.

Ve son olarak, son daire Orpheus ve Reia'yı gösteriyordu. Reia cisimsizdi ve canavar formundaki Orpheus'un yanında süzülüyordu. İblisler onları kovalarken o dört ayak üzerinde koşuyor, vücuduna eşyalar bağlıydı.

Jabez onlara saldırılmasını mı emretti?

"Bunu tek başıma nasıl yapacağım?" Cadı Baykuş yüzünü ona döndü, sık kahverengi bukleleri başının etrafında sallanıyordu. "Baykuş büyümlle ancak bu kadar hızlı uçabilirim. Aynı anda hem orada hem burada olamam. Bu ikisini Peçe'de öldürülmeleri için tek başlarına bırakacağımı bile bile kendi ölümüm için savaşamam."

Avucunu uzatıp başını hâlâ pelerininin dışına çıkarmış olan gencin burun deliklerini okşadı.

Magnar sessiz kaldı. Aradığı cevap onda yoktu.

Adam bir şey söylemeyince bakışlarını kucağına indirdi ve üzerinde duran kafatasını okşadı. "Hepiniz buradan ayrılmalısınız. Jabez büyüyle Peçe'nin ardını göremez, en azından net olarak göremez.

Söyleyebildiğim kadarıyla. Burada kalmaktansa insanlarla birlikte kendinizi riske atmanız daha iyi."

"Dünyada Mavka'ya yer yok," diye yanıtladı Magnar, bu gerçeği uzun zamandır biliyordu.

Tek güvenli yerin, insanlara ait yüzey dünyası ile İblislere ait orman arasındaki sınırda bulunan mağarası olduğunu biliyordu. Mavka arada sıkışıp kalmıştı.

"Biz buraya ya da yüzeye ait değiliz. Dayanmalı ve sahip olduklarımızı korumalıyız."

"Ama eğer-"

"Artık insanları gereksiz yere öldürmek istemiyorum," diye araya girdi Magnar göğsüne çöken bir ağırlıkla. "Sadece gelinimi anlamak için insanlığı kazanmaya yetecek kadar. Tek umursadığım bu. Eğer yüzeye çıkacak olursak, kılıçları ve İblis Katilleri ile peşimize düşerler. Biz sadece ölüm olarak görülüyoruz, bu yüzden İblisler için ölüm olalım."

Nereye gidersek gidelim güvende olamayacağız. Bu dünyada bizim için bir yer yok. Magnar burnunu kaldırdı, böylece yaprakların arasından alacakaranlığın mor ve turuncu tonlarını görebiliyordu - hem aydınlık hem de karanlık bir zaman.

"Koruma koğuşumu daha yeni hazırladım," diye devam etti. "Dünyada benim için tek bir yer var, o da Delora'nın en güvende olduğu yer. Ve benim sihrim altında en güvende olduğu yer."

Küçük bir esinti hem Magnar'ın kürkünü ve tüylerini hem de Magnar'ın saçlarını ve pelerinini hışırdattı ve her ikisi de Magnar'ın sözleri üzerine düşünürken sessizlik aralarında yankılandı. Gerçek sessizlikte çınladı ve Magnar bugün bu acımasız ve karanlık dünyadaki yerini fark etti.

O bir *ötekiydi*. Her iki dünyada da yaşayan ama aynı zamanda hiçbirisi olmayan bir yaratık. Şafağın, alacakaranlığın, gecenin ve gündüzün yarattığı, hem yaşam hem de ölüm yeteneğine sahip ve bu ikisi arasında var olma yeteneği veren bir yaratık. Her yere gidebilen ve eğer boşluğun ruhu tarafından erişim izni verilirse, hiçbir yere gidemeyen bir yaratık.

Mavka - Duskwalkers - arafta kalmışlardı.

Kendini ait hissettiği tek bir yer vardı ve o da şu anda göğsünde ıssız bir delik gibi hissediyordu. Delora'nın yaşayan dayanağı olabilirdi ama Delora artık onun varlık sebebiydi ve Delora'nın onu gerçekten istemediğinden endişe ediyordu.

Bakışlarını Fyodor'a indirdiğinde gözleri derin bir mavi kuyuya dönüştü. Yavrularını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, bundan emindi. Çocuklarına değer veriyordu, onları taşımaya başladığı andan itibaren değer vermişti ama... şimdi onun da kendisine karşı aynı duyguları paylaşıp paylaşmadığından emin değildi.

Jabez'e başka seçeneği olmadığını söyledi. Bunu her zaman biliyordu ama onunla bu yola girdiği için mutlu olduğunu söylediğinde her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü. *Beni kabul etmekten başka seçeneği olmadığı için mi yalan söylemişti?*

Neden bu onu eskisinden daha çirkin bir canavar gibi hissettiriyordu?

Onsuz... Hiçbir şeyim olmayacak.

"Uyanana kadar burada seninle kalsa sorun olur mu?" diye sordu Cadı Baykuş sessizce ve Magnar'ı kederli düşüncelerinden kopardı. "Onu benim için güvende tutacak mısın?"

"Evet."

"O halde gitmeliyim. Artık beni iyileştirdiğine göre, Orpheus ve Reia'ya elimden geldiğince yardım etmeliyim."

Cadı Baykuş, koç boynuzlu Mavka'nın kafatasını yavaşça yere bıraktı ve durup uzun bir süre ona baktı.

Bizi bu kadar derinden önemsedini fark etmemiştim. Yakın zamanda korkunç bir olay geçirmiş olmasına rağmen

Daha fazla çocuğu tehlikedeiyken dinlenmek istemiyordu.

Arkasını döndü, tüylü başlığını başının üzerine koydu ve insan boyunda, beyaz bir baykuşa dönüşmeye başladı. Daha onun görüş alanından çıkmadan uçmaya başladı, ağaçların arasından dalıp çıktı ve sanki Peçe'nin üzerinden uçmayı planlıyormuş gibi yukarı doğru süzıldüğünü gördü.

Ondan bir veda gelmedi.

Fyodor sık sık yaptıkları gibi kafataslarını kaldırıp havayı kokladı ama Delora'nın eksik kokusu inlemelerine neden oldu. Rahatlatıcı bir şekilde Magnar'ın içine kıvrıldılar.

İçindeki endişe büyüdü.

Yalnız kaldığı her geçen dakika kalbi daha da hızlanıyor, onun dönüşünü beklerken aynı zamanda bundan büyük bir korku duyuyordu.

Yorgunum... ve her şey acıyor.

Ona göz kulak olmak için Mavka'nın yanında kaldı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, bir dakika mı? Bir saat mi? Ama sonunda, hemen yan tarafta şeffaf bir şekil belirdi. Delora yerde bir topun içinde kıvrılmış yatıyordu, sanki uyuyormuş gibi bir an için bilinçsizdi.

Kıpırdandı. Gözlerini açar açmaz içinden bir nefes koptu ve aceleyle etrafına bakındı. Onunla göz göze geldiğinde gözleri genişledi, sonra fiziksel olarak döndü ve ayağa fırladı.

Koşarken neredeyse ayağı takılıyordu, bir eliyle kendini toprağa tutturmak zorunda kaldı.

Magnar, kadın önünde Fyodor'a doğru uzanırken irkilmek istememişti. Aşağı bakıp iki eliyle kafataslarını okşarken fark etmemiş gibi görünüyordu. Rahatlama omuzlarını anında çöktetti.

Fyodor neşeli bir tiz ses çıkararak burnunu ellerinin arasına soktu.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek, kahverengi gözleri yaşlarla ama aynı zamanda ona duyduğu minnetle parlıyordu. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Onları koruyacağını biliyordum."

Kadının yakınlığı Magnar'ın tüylerini diken diken etti. Kalbi göğsünde hiç de hoş olmayan bir şekilde çarpıyordu.

Tam Fyodor'u ona teslim etmeye başlamıştı ki Delora sıçradı ve kollarını onun kalın boynuna doladı. Yüzünü onun uzun tüylerine gömerken onu sıktı.

"Çok üzgünüm Magnar. Kafanın karışık olduğunu biliyorum."

Daha sıkı sıkarak, hassas yaralarına bastırıldığında sızlanmamaya çalıştı. Neyse ki kız tamamen zarar görmemişti.

"Bunları söylemek zorundaydım, Fyodor'u yakalayabilmek için bana güvenmesini sağlamalıydım. Senden nefret ettiğimi, burada olmaktan nefret ettiğimi, Fyodor'u evcil hayvan gibi eğitebileceğini söylersem onları kurtarabilirdim." Mizah dolu ama aynı zamanda karanlık bir kahkaha attı. "Reia ve Orpheus'un bana anlattığı o kadın gibi olmaya çalıştım, Katerina ya da adı her neyse. Eğer onu kaçmak istediği için aldıysa, beni de almaya çalışacağını düşündüm."

Vücudundaki gerginlik azalmadı.

Fyodor'u kavrayışı daha da sıkılaştığında, sanki artık onu bırakmak istemiyormuş gibi onun yanında olmak istediğini *bilen* Delora, kollarını onun boynundan çözdü.

Gözbebeklerinin lacivert ışıltısıyla karşılandı - süregelen şüpheleri dağılmayı reddediyordu.

Delora onun bakışlarını yakaladığından emin olmak için iki eliyle burnunun ucunu kavradı ve ifadesinde en ufak bir tereddüt belirtisi olmadan doğrudan ona baktı. Bunun yerine kaşları kararlılıkla çatılmış, dudakları kararlılıkla gerilmişti.

"Burada seninle olmak istiyorum Magnar. Sen çok akıllı, havalı ve etrafta olmayı seven birisin."

"Sana başka seçenek bırakmadığımı söylemiştin," diye gürlledi Magnar, midesi bulanıyordu. "Ve ben sana zaten söyledim

bunu biliyordum."

Kafatasını yana çevirmeye çalıştı. Onun gücüne karşı galip gelemediğinde onu takip etmek için gittiği yöne doğru eğilerek sağlam durdu. Başka tarafa bakmasına izin vermeyecekti.

"Ve bunu yapmadığın için sana minnettar olduğumu zaten söyledim." Delora avucunu onun burnunun üzerinde gezdirdi. "Lütfen bana inan. Seni çağırdım çünkü ben yapamadığımda senin Fyodor'u koruyacak kadar cesur ve güçlü olacağını biliyordum. Sana beni geride bırakmanı söylediğimde ne yaptığımı biliyordum Magnar. Büyük ihtimalle zarar göreceğimi biliyordum ve sana zaman kazandırabilmek için bunları yapmasına izin verdim."

Göğsüne acı verici bir ağrı yayıldı. "O ne yaptı?"

Neden sorduğunu bilmiyordu. Gerçeği gerçekten bilmek istemiyordu.

"Önemli değil," dedi acı bir gülümsemeyle usulca. "Sadece sana zaman tanımak istedim." Adam bir şey söylemeyince kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. Yüz ifadesindeki belirsizliği görebiliyordu. "Her zaman sana geri döneceğim, ama bu burada seninle kalmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Başını hafifçe eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer gerçekten burada olmak istemeseydim, buradan bu kadar nefret etseydim, sadece Peçe'de dolaşabilirdim. Elbette sana geri dönerdim ama her gün yeniden başlayabilirdim."

Onun için bu seçeneği hiç düşünmemiş olan Fyodor'un elleri gevşedi. *Beni terk edebilirdi.* Gölgeyi ormanda seyahat eden bir Hayalet gibi olurdu.

"Ama ben hiç istemedim. Başlangıçta artık yaşamak istemediğim zamanlarda bile senin yanında olmanın rahatlığını yaşadım."

En başından beri bile mi? Kadının doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi ama Magnar varlığının her zerresiyle ona inanmak *istiyordu*. Yalnız kalbi bunun için çaresizdi.

"O zaman bunu neden yaptın?" Magnar, gözbebeklerindeki mavilik görüş alanından çıkmayı reddederek sordu. "Başka bir seçenek olmadığını söylüyorsun ama ona Mavka'yı vermiş olsaydım bu önlenebilirdi."

Magnar ona yan tarafını işaret etti.

"Çünkü istemediğini görebiliyordum," diye cevap verdi, sanki ona uzanmaktan yorulmuş gibi kalçasının üzerine oturarak. Onun bitkin olduğundan emindi. "Ve ben de senin yapmanı istemedim. O pislik yüzünden ölmeyi hak etmiyor. Fyodor'u korumak için kendi kardeşinden vazgeçmene seyirci kalamazdım. I... Her zaman yaptığım gibi hiçbir şey yapmak istemedim. Beni defalarca korudun. Fyodor'u ya da onu kaybetmenin acısına katlanmak zorunda kalmaman için bu fedakarlığı yapma sırası bendeydi. Kalıcı sonuçlar doğurmadan bu riski alabilecek tek kişi bendim."

Bağırsaklarında bir sıcaklık oluşmaya başladı ve yaşadığı soğuk hüzünden kurtulmasına yardımcı oldu. "Bunu... benim için mi yaptın?"

"Evet," diye sertçe cevap verdi, gözleri kararlı bir şekilde onun üzerindeydi. Adam onun bakışlarında en ufak bir şüphe görmedi.

"Aksi takdirde orada öylece durup hiçbir şey yapmayabilirdim. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de bir seçim yaptım - canımı çok yaksa bile." Sonra kafasının arkasını kaşıdı ve güldü. "Asıl planım sana geri dönmekti ama bunun yerine aptal gibi ormana doğru koştum."

Kıkırdarken yeşil gözlerinin önüne geldi, sözleri ve kahkahası acısının yerini almıştı. Kolunu onun etrafında kıvırdı, böylece onu hemen kabul ettiği bir kucaklamayla daha da yaklaştırabilirdi.

"Kendine böyle şeyler söyleme, benim küçük kuzgunum. Sen her zaman akıllı oldun."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı ama kollarını Magnar'ın boynuna doladı ve bu sefer Magnar onu tamamen kabul etti, onun kucaklamasına karşılık vermek istemesinden memnundu. "Benim de bazı anlarım oluyor, Magnar."

Delora'nın kalp atışları göğsünde çırpınıyor ve ona doğru yayılıyordu. Magnar buna odaklandı, onun güvende ve hayatta olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordu ve onun tarafından uyutulmasına izin verecek kadar onunla birlikte olmak istiyordu.

O beni affediyor.

Delora Magnar'a daha sıkı sarıldı. Az önce başına gelenlerle oylanmayı, bunları kabullenmeyi reddetti.

Zaten çok fazla şeyle yüzleşmişti ve İblis Kral'la yaşadığı acının hatırasının onun bir parçası olmasını istemiyordu. Reddetti. O, Magnar ve Fyodor güvendeydi. Amacı buydu ve hatırlamak istediği tek şey de buydu.

Her şey yolunda.

Ani hareket Delora'nın nefesinin kesilmesine ve içgüdüsel olarak Magnar'ın yanına doğru itilmesine neden oldu. Ancak, aynı hatayı ikinci kez yapmayı reddederek Fyodor'u yakalamakta da gecikmedi. Etrafında güvenmediği başkaları varken, Delora Fyodor'u kollarından asla bırakmayacaktı - herhangi bir şekilde uyum sağlamayacaklarından değil.

Magnar vücudunun diğer tarafını öne doğru iterek koruyucu bir duruş aldı ve koç boynuzlu Duskwalker bir hareket patlamasıyla dört ayak üzerine fırladığında onu biraz sakladı.

Daha da canavarlaşırken giysileri derisinin altına battı, kertenkeleye benzeyen sivri uçları sırtından ve kollarından daha büyük ve daha tehditkâr hale geldi. Onlardan bir adım uzaklaşırken oflayıp pufladı, sonra bir elini kaldırıp çatlak kedi kafatasına dokundu.

Ondan gelen hırıltılı mızımız ses, kadının tüylerini diken diken edecek kadar ürpertti. Duskwalker başını sağa sola sallamaya başladı, gözbebekleri o kadar beyazdı ki bomboş bir boşluk gibi görünüyordu.

Sonra bir şekilde kaybolmuş olan diğer yaraları için vücudunu kontrol etmeye başladı. Delora cevap almak için Magnar'a baktı çünkü bu Duskwalker'ın daha önce de ağır yaralandığını biliyordu.

"Bir gün mü oldu?" diye sordu Magnar, kelimeleri ağır ağır kullanarak.

Magnar kemikli başını salladı. "Hayır. Cadı Baykuş geldi ve seni yaralarından ve kafatasındaki çatlaktan iyileştirmeye çalıştı. Ama başaramadı."

Uzun süre uyuyacağını düşündüğü için şimdi uyanmış olmalıydı. Ayrıca gökyüzünün karardığını da fark etti. Şeytan Kral tarafından *yenildiğinde* daha parlak görünüyordu. Delora ürperdi.

"Hayır," diye mırıldandı yürek parçalayan, sessiz bir sesle.

Yüzü yana dönük bir şekilde çatlağı tekrar eşeledi ve bu bilgiyi kavradığı için yere eğildi. Onun durumu.

"Eğer seni iyileştiremezse..." Magnar başladı.

"O zaman hiçbir şey yapılamaz."

Gözbebekleri soluk bir mavi renge bürünmeye başladı, sanki korku ve üzüntü içinde öncelik kazanamayacak kadar güçlüydü.

Uzun bir süre hiçbir şeye bakmadı.

Kolları yere doğru kaymaya başladı, omuzları çökerken beyaz eklem kemiklerinin sırtları toprağa yaslandı. Bu, kendi ölümünü engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark eden ve bunu kabullenmeye çalışan birini izlemek gibiydi.

Duskwalker normale dönmeye başladı. Kıyafetleri etinin içinden yükseliyordu, pantolonunun altı paramparçaydı ama onun dışında çoğunlukla sağlamdı. Ancak gömleği çok sayıda pençe iziyle kaplıydı.

Korkunç görünüyor. Çok fazla şeyle karşılaşmış olmalı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı başını yavaşça onlara çevirmeden önce. "Beni koruduğunuz için. Beni İblis Kral'a vermediğiniz için. Ve burada dinlenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zamandır koşuyorsun?" Delora, orada olduğunu seslendirmenin kötü bir fikir olması ihtimaline karşı kendini Magnar'a sıkıştırarak sordu.

"İki gün." Başını ona doğru çevirdi ama yaklaşmak için bir hareket yapmadı. "Görüyorum ki size ruhunu veren bir insan var. Size ve eşinize tehlike getirdiysem özür dilerim."

Derin düşünceler içinde elini burnunun etrafına sardı, gözbebeklerinde Magnar'ın suçluluk hissettiğinde yaptığı gibi turuncu parlıyordu.

Sorunlarına ve yüzleşmek zorunda olduğunu bildiğinden emin olduğu geleceğine rağmen, ona doğru havayı koklarken parlayan gözlerinde sarı bir kıvılcım parladı. Yaklaştı ve elini kucağına doğru salladı.

"Ama bu ne? Bir bebek Mavka mı?"

Magnar elini kaldırarak Fyodor'u görüş alanından çıkardı. "Onlar benim yavrum."

Duskwalker başını Magnar'a doğru eğdi. "*Senin* yavrun mu? Biz insanlarla çiftleşemeyiz, bu imkânsız. Biz farklıyız."

"O artık bir Fantom."

Başını kaldırıp Delora'nın Magnar'ın boynuzlarına takılı, kısmen kararmış ruhuna baktı.

"Anlıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle, eli kedi çenesini ovmak için yukarı kalktı. "Yani bir insanın ruhunu kazandığımızda olan şey bu. Onları değiştirip kendimize mi benzetiyoruz? Şu anda bunu hiç deneyimlemeyeceğimden değil."

Delora'nın bunu fark etmesi biraz zaman aldı ama bu Duskwalker düşündüğünden daha zekiydi. Daha çok Orpheus gibiydi, her şeyi zaten biliyor ve anlıyordu.

O kadar karanlık ve mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardı ki, neredeyse delirmiş bir insanın duvara gülmesi gibi çılgınca geldi.

"En azından dünyayı terk etmeden önce onunla ilgili bir şey daha öğrenmiş oldum."

Delora onu rahatlatmak için söyleyebileceği bir şey olmasını dileyerek alt dudağını ısırmaktan kendini alamadı.

Onu daha iyi hissettirecek hiçbir şey yok. Delora atılmak üzere Peçe'ye sürüklendiğinde dünyadaki hiç kimse onu teselli edemezdi. *Kendi ölümünün yaklaştığını bilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim.*

Ona uzanmak istedi, bir parçası özür dilemek için ona sarılmak istedi ama yapmadı. Bunun yerine Fyodor'u kollarının arasına alarak ona doğru kaldırdı ve tehlikesiz olduğunu gördü.

"Onlarla tanışmak ister misiniz? Eğer Magnar'ın kardeşiyseniz, bu onları teknik olarak yeğeniniz ya da yeğeniniz yapar, ilk önce hangi cinsiyetten insanı yediklerine bağlı olarak."

"Ah, yani..." diye kıkırdadı, bu sefer biraz daha sıcak bir şekilde. "Cadı Baykuş'un annemiz olduğunu biliyorsun." "Zaten biliyor muydun?" Magnar sordu, gözbebekleri sarıya boyanmıştı.

"Küçüklüğümde beri onun kokusunu hatırlıyorum. Her zaman oradaydı ve ona sarıldığımda hissettiklerimi, kokusunu, sesini hatırladım." Başını havaya kaldırdı, tavırları yavaş ama hesaplıydı. "Belki de beni kurtardıktan sonra birkaç kez bana sarıldığı içindir. İblis Kral nedense hep benim için geliyor. Belki de her zaman Peçe'nin iç halkasında olduğum ve orada ikamet eden İblislerle

konuştuğum içindir."

Delora'nın kaşları derin bir şekilde çatıldı. "O zaman neden oraya gidiyorsun?"

"Çünkü mağaramda yalnız kalmaktan daha iyiydi," diye kesin bir dille belirtti. Sonra başını ona doğru eğdi ve başını salladı. "Evet. Eğer sorun olmazsa, kendi yavrumu asla deneyimleyemeyeceğim için senin yavrunla tanışmak isterim. İnsanları ve ailelerini her zaman merak etmişimdir."

Onu bırakma konusunda endişeli olan Magnar'ın elinden kurtulduktan sonra, hem o hem de Duskwalker birbirlerine yaklaştılar. Ortada buluştular ve kadın Fyodor'u hafifçe oturur pozisyona, Magnar'a bakacak şekilde yerleştirdi.

"Onlara dokunabilir miyim?" diye sordu, yaptığı şeyin hassas ve mahrem bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi.

Bunu kabul ettiğinden emin olmak için Magnar'a da baktı.

Magnar bir şekilde, elde ettiği insanlığının derinliklerinde, olan biten her şeyin önemini anlamıştı. Yaklaşırken başını salladı ve kolunu Delora'nın sırtına dolayarak onu tuttu.

Koç boynuzlu Duskwalker elini nazikçe Fyodor'un kafatasının üzerine koydu ve okşadı. Fyodor onun büyük avucunu kokladı ama öfkelenmedi ya da tereddüt etmedi - belki de bayginken ona alıştıkları için.

Duskwalker'ın gözleri çenesini ayırırken parlak sarıya döndü.

"Olağanüstü, kesinlikle olağanüstü. Demek boynuzlarımızı ve görme yetimizi kazanmadan önce böyle görünüyorduk. Bu kadar küçük ve savunmasız olacağımızı hiç düşünmezdim." Fyodor ellerini kaldırdı ve büyük parmaklarından birinin etrafında kıvırdı. "Pençelerimiz bile gençken daha yumuşaktır."

Vay canına... diye düşündü, kirpiklerinin arasından ona bakarken. *Magnar ve Orpheus'tan çok farklı.*

Çok cana yakın.

İkisi de nazik olsa da Orpheus Delora'ya karşı çok daha mesafeliydi ve Magnar hâlâ o kadar çok şey öğreniyordu ki sık sık garip ve yersiz görünüyordu. Bu Duskwalker, karanlık durumuna rağmen ne tereddüt ne de kabalık göstererek onlara mükemmel bir şekilde uyum sağlamış görünüyordu.

Neredeyse bir insanla konuşuyormuşum gibi hissediyorum.

Bu onlardan daha yaşlı olduğu anlamına mı geliyor? Ya da, en azından, daha gelişmiş. Yoksa sadece daha fazla mı seyahat etmişti? Orpheus, bildiği kadarıyla, Reia'yı bulana kadar son iki yüz yılını yas tutarak ve bir insan bulmaya çalışarak geçirmişti.

Magnar yakın zamana kadar Peçe'den ya da mağarasından nadiren ayrılmıştı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Magnar, Duskwalker'ın çocuklarını incelemesini izleyerek sordu.

Sanki sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi, Duskwalker içini çekti ve elini geri çekti.

Gözbebekleri sarı renklerine bürünerek sakinleşti ve Delora bunun doğal renkleri olup olmadığını merak etti. "Sanırım... Peçe'den ayrılacağım."

"Yüzeye çıkmak gibi mi?" Delora, Fyodor'u kucaklaşabilmeleri için kollarında döndürürken sordu. "Evet." Elini kaldırdı ve kafatasının üzerinden geçen çatlağa dokundu. "Yüzeye çıkıp çıkmayacağımı bilmiyorum.

ölmek. Belki dikkatli olursam ölümden kaçabilirim. Ama Şeytan Kral'ın benim için geleceği Peçe'de kalırsam, o zaman hiç şansım olmaz."

Magnar ona, "İblis Avcıları da var," diye hatırlattı.

"Sorun değil. Onlardan kaçmak yeterince kolay. Ayrıca... eğer ölürsem görmek istediğim biri var."

"Mayumi?" Magnar başını hafifçe eğerek sordu.

Duskwalker'ın gözbebeklerinde kırmızımsı bir pembe parladı. "Nasıl yaptın-?"

"Bu ismi bayılmadan hemen önce söyledin."

"Bir kadın mı?" Delora meraklı tavrının haddini aşyormuş gibi görünmesine neden olmamasını umuyordu.

sınır.

Duskwalker boynunun arkasını garip bir şekilde kaşıdı. Deri gerildikçe ve hareket ettikçe kertenkele sivri uçlarının başının arkasında sallanmasına neden oldu.

"O hiç kimse değil. Benim varlığımdan haberi yok." Sonra elini öne doğru uzatarak pençelerine baktı. "Eminim bilseydi, şimdiye kadar beni öldürmeye çalışırdı."

Delora'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yok bir şey," diye kıkırdadı ve Fyodor'un başının arkasındaki pençesinin ucuna dokunmak için öne doğru uzandı. "Yavrunuzla tanışmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve burada dinlenmeme izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Delora, Magnar'ın onu neredeyse İblis Kral'a vereceğinden bahsetmemesine minnettardı. Ve kendini feda ederken yaşadığı korkunç acıya rağmen, onunla konuştuktan sonra buna değdiğinden daha da emindi.

Onun hayatını kurtardığından bahsetmek istemedi, buna gerek yoktu. Magnar'la aralarında güvensizlik doğmasını istemiyordu ve bunu minnettarlık için de yapmamıştı.

Hepsi yaşamayı hak ediyor. Kalbinin derinliklerinden bunu biliyordu. Onların canavar değil, çok daha hassas bir şey olduğunu biliyordu.

"Şimdi mi gidiyorsun?" Magnar ayağa kalkmaya başladığında sordu, kendi ayağa kalkarak onun liderliğini takip etti.

Delora da ayağa kalktı çünkü devasa Duskwalker'lar tarafından sıkıştırılmak istemiyordu, yerde diz çökmüş halde kalsaydı daha da ürkütücü görünebilirdi. Fyodor'un ayaklarının etrafında dolaşmasına izin verdi ama hâlâ sınıra yakın oldukları için gözünü onlardan ayırmadı.

"Kalmamın bir anlamı yok ve eminim beni bölgenizden çıkarmak istiyorsunuz."

Magnar bir pençesinin ucuyla burnunun ucunu beceriksizce kaşıdı. "Bir süre daha kalmanızın sakıncası yok. Çok şey biliyor gibi görünüyorsun ve bildiklerini öğrenmek için seninle konuşmak istiyorum."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Duskwalker parlak bir sesle. "Seni son gördüğümde oldukça gelişmemiştin. Son zamanlarda daha fazla insaniyet kazanmış görünüyorsun. Ancak, teklifiniz için ne kadar minnettar olsam da, bu dünyadaki zamanımın artık sınırlı olduğundan endişeleniyorum ve öbür dünyadaki zamanımı pişmanlıklarla geçirmek istemiyorum. Orada olduğumu bilmeseler bile korumak istediğim birileri var. Eğer zamanımın geri kalanını bunu yaparak geçirebilirim, o zaman yapmak istediğim şey bu."

"Şey..." Delora gözlerini adamın yırtık kıyafetleri üzerinde gezdirirken başladı. "En azından sana yeni kıyafetler verelim. Magnar kısa süre önce İblis Köyü'nden biraz daha kıyafet aldı."

"Magnar?" dedi başını ona doğru eğerek. "Sana özel bir isim mi verildi?"

Magnar büyük, yatıştırıcı elini Delora'nın boynunun arkasına ve omuzlarına doladı. "Bunu bana o verdi. Bu onun koruyucusu olduğum anlamına geliyor."

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırdı.

"Eğer isimlerimizi paylaşacaksak, bana Kitty diyebilirsin."

Kedicik mi? Kaşlarından birini kaldırarak onun kedi kafatasına baktı. *Sanırım yüzüne uyuyor, ama bu birine verilecek bir isim değil. Belki de kendi adını koymuştur?*

Bir isme sahip olmanın bir yolu da buydu, diye düşündü.

"Eğer giysi öneriyorsanız, sizden yeni bir pelerin de isteyebilir miyim? Benimki yırtıldı ve eğer yüzeyde seyahat edeksem bir tane giymeyi tercih ederim."

Delora başını sallarken Magnar, "Elbette," dedi.

Bugün uzun bir gün oldu. Daha bitmemişti bile, güneş hala batıyordu ve o yatmak istiyordu.

Sonra hep birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Kitty onu gördüğünde şaşırdı - ve

Merakla incelemek için biraz daha oyalandı.

"Tamir ettim!" Delora ciyakladı ve Fyodor peşinden koşarken evden dışarı fırladı. "Magnar! Bak, tamir ettim!"

Ormanın derinliklerine doğru ilerleyen Magnar, ağaçların arasından koşarak geldi. Büyük olasılıkla koğuşa çit yapmak için daha fazla ağaç kesiyor ya da şömine için kereste temin ediyordu.

"Beni korkuttun," dedi Magnar verandanın yanında duran kadının yanına gelirken. "Çılgılık attığını duyunca bir şey oldu sandım."

"Ah, pardon," diye beceriksizce güldü ve ellerini ona göstermek için kaldırdı. "Müzik kutusunu tamir ettim, gördün mü?"

Tepesini işaret etti. "Ama sen onu daha da kırdın."

Kutunun kilidi artık kalıcı olarak açılmıştı ve içini görmek için kapağı açtı. Silindir ve müzik tıraşına ulaşmak için yok ettiği müzik kutusunun tabanının yanında, üç atlı küçük bir metal atlıkarınca ortaya çıktı.

Magnar'ın zaman zaman çivi çakmak için kullandığı metal kesme aletlerinden birini kullanarak kolu anahtar deliğinden keser, böylece onun yerine parmaklarıyla sarabilirdi.

"Hayır, işte. Sana göstereyim."

Parmak uçlarını açtığı makul büyüklükteki deliğe soktu ve kolu çevirmeye başladı. Vurduğunda metal tarak hafifçe hareket ederek bir *ting* sesi çıkardı.

Gidebildiği yere kadar sarıldıktan sonra serbest bıraktı ve yumuşak bir melodi çalmaya başladı.

Magnar'ın gözbebekleri parlak sarıya dönüşürken, çalınan her notada başı seğirip eğildi ve ondan kemiklerin takırdama sesi geldi. Elinden dikkatlice aldı ve başının yanına doğru kaldırdı.

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım," dedi sesindeki hayranlıkla. "Bunu çok beğendim."

"Öyle mi?" Dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

Şarkı çalmayı bıraktı.

"Tekrar çalabilir misin?" diye sorarken ona verdi.

Kolu çevirdi. Adamın gözleri sanki görüşünü kapatmış gibi karardığında, Delora onun müziğin sesini o kadar çok sevdiğini ve tadını çıkardığını fark etti.

Göğsünde şefkatli ve yürek yakan bir duygu fokurdadı.

Adamın elini tuttu ve onu geri çekerken yaşadığı şokla öne doğru sendelemesine neden oldu. Müzik durduğunda kolu çevirdi ve verandanın alt basamağına yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, büyük avuçlarından birini neredeyse tüm genişliğini kaplayacak şekilde yan tarafına yerleştirdiğinde, diğerini kendi avucuyla kavramadan önce.

Onları sallamaya başlarken elini adamın pazusuna koydu.

"Buna dans deniyor," dedi yumuşak bir sesle, müziğin sesinden daha yüksek olduğundan emin olmaya çalışarak. "İnsanlar bazen bunu birlikte yaparlar. Buna vals denir. Aşıkların genellikle birlikte yaptığı bir dans."

Delora gözlerini cesurca ayaklarından ayırdı ve onları yönlendiren Magnar'a baktı

yavaş bir daire çizdi. Adam ayağının yan tarafına bastığında irkildi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Delora," dedi titrek bir sesle, ondan uzaklaşmaya çalışarak. "Seni inciteceğim."

Bacak bacak üstüne atarken adamın ayaklarına takıldı. Adam onu yakaladı ve kadın onunla birlikte sallanmaya devam etti.

"Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse ben de dans edemiyorum. Birlikte öğrenebiliriz." Kız yine yüzünü buruşturdu ve adam aniden ayağını kaldırdı. "Sadece ayak parmaklarıma basmamaya çalış, tamam mı?"

Delora'nın da bu konuda pek iyi olmadığını bilmek gerginliğini azaltmış gibi görünüyordu ve beceriksiz adımlarla kontrolü ele almasına izin verdi. Delora onun ayaklarına baktığını biliyordu çünkü burnu aşağıya dönüktü ve başını çevirdiğinde burnunun ötesini görebiliyordu.

Ayrıldıkları tek zaman, müzik kutusunu tekrar çevirebilmek içindi, bu da onlara kesintisiz en az bir dakika dans etme fırsatı veriyordu.

Kendine güveni arttı ve adımları daha az tereddütlü hale geldi. Delora'nın gülümsemesi yumuşadı. *Her zaman çok hızlı öğreniyor.*

Kolunu onun etrafına sararak daha da yaklaştırdı, pençeli parmakları, elini tamamen yutana kadar onun çok daha küçük parmaklarının boşlukları arasında kıvrıldı. İkisini birbirine bastırdı, birbirlerine bakarlarken kadının kalçaları adamın kalçalarıyla buluştu.

İkisi de berbattı, ikisi de ne yaptığını bilmiyordu ama müzik dördüncü kez sona erdiğinde ikisi de müziği unutmuş ve müzik sustuktan çok sonra dans etmeye devam etmişti.

Kuyruğunun bir o yana bir bu yana sallandığını fark etti.

Gözbebekleri parlak bir pembeye dönüştü ve anlamını anlamasa da midesinin ısınmasına neden oldu. Bunun önemli olduğunu, *bir anlam* ifade ettiğini biliyordu ama hâlâ onun için ne hissettiğini anlamaya başlamak için bile ona karşı ne hissettiğini çözmeye çalışıyordu.

Beni çok güvende hissettiriyor. Babasının sevgi dolu, kömür tozlu kollarıyla çevrili küçük bir çocukken bile hissettiğinden daha güvende.

"Ben... bunu sevdim," diye mırıldandı sonunda, burnunun ucunu başının yan tarafına bastırabilmek için eğildi. "Seninle tekrar dans etmek isterim."

Delora alnını adamın sert gövdesine dayadı ve dudaklarını sıktı.

Ona karşı ne hissediyorum ben? Onunla dans etmek bile kalbinin ona ulaşmak için göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmasına neden oluyordu.

Yüzünü ona gömmek duyularını tamamen onun davetkâr kokusuyla doldurdu ve göz kapaklarının istemsizce coşkuyla titremesine neden oldu. Adamın sıcaklığı da bir o kadar sarhoş ediciydi ve teninin zevkle kızarmasına neden oldu.

Sesi bile uzun süredir sessiz olan müzik kutusundan daha kışkırtıcıydı ve ona onun hassas kalp atışlarını ve derin nefeslerini duyma yeteneği veriyordu.

Kulağının hemen üzerindeki çenesinin yan tarafını buruşturmaya başladı.

İblis Kral'la yaşanan olayın üzerinden günler geçmişti. O zamandan beri aralarındaki ilişki her zamankinden daha yakındı. Delora el üstünde tutulduğunu hissediyordu, özellikle de Magnar neredeyse koruyucu bir tavırla yanında durma ihtiyacı hissettiğinden beri.

Bayıldı.

Kendilerini o ana o kadar kaptırmışlardı ki, bir kıkırdama duyana kadar ikisi de bölünmek üzere olduklarını fark etmedi.

Reia ve Orpheus'un yaklaştığını görmek için başlarını yana kaldırdılar. Delora yanakları kızarmış

bir halde Magnar'dan uzaklaştı.

"Bir şeyi mi bölüyoruz?" Reia kahkaha atarak, elindekini düşürmekte olan Orpheus'tan uzaklaştı.

geyiği omuzlarından yere indirdi.

Delora homurdanarak sesini düzeltmeden önce "Hayır," diye ciyakladı. "Biz sadece dans ediyorduk. Müzik kutusunu çalıştırmayı başardım."

"Gerçekten mi?" Reia'nın yüz hatları aydınlandı. "Bana göstermek zorundasın! Oynatamayacağın konusunda gerçekten endişelenmeye başlamıştım."

"Bize et mi getirdin?" Magnar Orpheus'a sordu.

Orpheus yaklaşırken başını salladı ve geyiği olduğu yerde bırakarak ona yaklaştı. Fyodor Reia'nın yanına gidip onu selamlamadan önce ayaklarını kokladı, bu iki insanın yanında tamamen rahattı.

Delora ona sevgiyle gülümsedi.

"Evet." Orpheus elini yana doğru salladı. "Geçen gün olanlardan sonra avlanmak için koğuştan ayrılamayacağını biliyordum. Reia ortalık sakinleşene kadar senin için avlanmaya devam etmemizi önerdi."

Reia ve Orpheus'un en son ziyarete geldikleri o gün hakkında konuşmuşlardı.

Magnar elini burnunun ucuna koyarken başıyla onayladı. "Bu doğru. Bir süre onun yanından ayrılmayı düşünmüyorum."

O olaylı günden beri evlerinin etrafında daha fazla İblis dolaşmaya başladı. Hala nadiren, ama daha sık... ve her zaman hayvani türden değillerdi.

Dikkatli bir şekilde izleniyorlardı.

Ancak saldırmadılar. Özellikle de Orpheus ve Magnar birlikte hareket ederse öleceklerini bildikleri çok açıktı.

Delora'nın adını öğrendiği Jabez, büyüyle Magnar'ın koğuşunun içini göremiyordu. Şu anda bulunabilecekleri en güvenli yer evleriydi.

"Reia da bugün akşam yemeğini burada yemek istediğini söyledi, eğer sizin için de uygunsa. Bu yüzden birkaç parça yerine geyiğin tamamını getirdik."

Magnar onay için Delora'ya baktı ve o da başını sallayarak gülümsedi.

"Tabii ki. Burada daha uzun süre kalacağın anlamına gelir ve bu da çit yapımını hızlandırır."

"Bana müzik kutusunu göster," dedi Reia heyecanlı bir sırıtişla, konuşmayı dinleyen Delora'nın sözünü keserek. "Daha önce hiç duymamıştım."

Delora yeri koklamakta olan Fyodor'a son bir kez baktıktan sonra verandanın en alt basamağında duran müzik kutusuna doğru yürüdü.

Magnar ve Orpheus konuşmaya devam etti ama onlar uzaklaştıkça ne dediklerini duyamaz oldu.

"Sen iyi misin?" Delora müzik kutusunu almak için eğilirken Reia'ya sordu. "Güvende miydiniz?"

"Pfft! Kiminle konuştuğunun farkında mısın?" Reia güldü, gülümsemesi çarpık ve neredeyse şeytaniydi. "Etrafımda bana tıslamaya çalıştıkları için İblisleri ikiye *ayırmaktan* mutluluk duyan Orpheus'un yanı sıra kılıcımı da çok iyi kullanıyorum."

Reia'nın belinde her zaman bir tane vardı.

"Biliyorum, sadece..."

Delora tehlikede olduklarını bilmek istemiyordu. Sadece Reia'nın değil, Orpheus'un da. İkisini de önemsiyordu.

"Peki ya siz? Görünüşe göre Jabez artık özellikle sizi hedef alacak." Delora müzik kutusunu açtıktan sonra iç çekti.

"Muhtemelen öyle olacak." Sonra omuz silkti. "Koğuşun içindeki orman yüzünden İblislerin varlığından bile haberim yok. Bizi görebildiklerini ya da duyabildiklerini sanmıyorum."

"Geçen gün iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama... Fyodor neredeyse elinden alınıyordu." Delora şaşırtıcı bir şekilde dudaklarının gülümsemek için kıvrıldığını hissetti.

"Ama değillerdi. Magnar onları güvende tuttu."

Ben de öyle. Delora yaptığı şey için kendisiyle gurur *duyuyordu*. Geçmişte bunu asla yapamazdı.

"Olan oldu. Ne bunu değiştirebilirim ne de buna takılıp kalabilirim. Geçmişteki kötü şeylere bakmaktan bıktım." Göğsüne bir şefkat yayılırken gözlerinin Magnar'a takılmasına engel olamadı.

"Ben sadece önemli olan şeyleri düşünmek istiyorum."

Kolu çevirmeyi bitirdiği ve müzik çalmaya başladığı anda herkes sessizleşti.

Orpheus ses üzerine aniden başını eğdi, küreleri tıpkı Magnar'ınki gibi parlak sarı renkte parlıyordu.

Kulağını kutuya doğru çevirirken Reia'nın kaşları derin bir şekilde çatıldı. Sonra mırıldanmaya başladı. Mırıltısı birkaç nota yanılttı, ama melodi çalmakta olana benziyordu.

Durduğunda Orpheus ve Magnar yaklaşırken Reia, Delora'nın kolu kendisinin çevirmesine izin verip vermeyeceğini görmek için ellerini uzattı.

"Şarkının adını bilmiyorum," diye mırıldandı Reia, yeniden çalmaya başladığında kutuyu kulağına götürerek. "Ama annemin ölmeden önce bana söylediği şarkıya çok benziyor."

"Bu da ne?" Orpheus bir pençesini ona doğru uzatarak sordu.

"Bir müzik kutusu," diye cevap verdi Magnar hemen, göğsünü gururla kabartarak - nedense. "Anlıyorum," diye cevap verdi Magnar, gözleri parlayarak. "Tutabilir miyim?"

"Elbette," dedi Delora ve Reia ona uzattı.

Adam pençelerinden birini kutunun içine sokup meraklı dokunuşlarla şingırdatmaya başladığında sırtı gerildi. Sonra kolu hafifçe döndürürken başını yana salladı ve kısa, kısacık bir saniyeliğine boynuz zillerinin ve müzik kutusunun aynı anda çalmasını sağladı.

O bir tamirciymiş, diye düşündü Delora gözleri sevinçle kırışarak. Belki de Orpheus bir insan olsaydı, saat yapımcısı ya da küçük mekanizmaları olan bir şey olarak çalışmayı deneyebilirdi.

Reia, Delora'nın kırmak için gördüğü potansiyelin aynısını görerek elinden aldı. Kolu sardı, verandanın basamağına koydu, sonra yüz­süzce Orpheus'a döndü.

"Gel buraya, seni koca mankafa. Dans etmek ister misin?" Reia iki kaşını da muzipçe aşağı yukarı oynatarak elini uzattı.

Ne yapacağını bilmemesine rağmen Orpheus güvenle uzanıp Reia'nın elini tereddüt etmeden tuttu. "Dans edelim mi?"

Diğer elini tuttu ve ikisini de hızlı bir daire çizdirerek tökezletti. Sonra onları Delora'nın Magnar'a yaptığına benzer bir pozisyona soktu.

Reia'nın geçmişte dans etmiş olabileceği hareketlerinden belliydi ama Orpheus'un ayaklarına takılıp düşerken asla bir partnerle dans etmemişti. Birbirlerine karşı daha rahat oldukları için hareketlerinde çok daha dağınıktılar.

"Ayağıma bastın," diye homurdandı Orpheus.

Delora'nın söyleyebildiği kadarıyla Reia bunu yine bilerek yapmıştı.

Misilleme olarak Orpheus onu kaldırdı ve havada döndürerek vücudunu ona yasladı. Reia güldü ve Delora bakışlarını onları izleyen Magnar'a çevirdi.

Gergindi, gözleri koyu yeşildi - normalden çok daha koyu.

"Tekrar dans etmek ister misin?" Delora elini ona uzatarak sordu.

"Evet," diye homurdandı sert bir sesle, avucunu onunkinin içine yerleştirerek.

Onları daha önce olduğu gibi, daha yakın oldukları pozisyona getirdi ama gördüğü gibi birlikte döndürmeye çalıştı. Delora ona kendisini nasıl dışarı atacağını göstermeye çalıştı, böylece ona doğru dönebilecekti.

Kıkırdadı, gözbebekleri doğal yeşil renklerine geri döndü. "Bu karmaşık görünüyor."

"Olabilir." Ellerini iki yana salladı. "Birkaç kez dans ettim ama çok sık değil. Daha sonra sana daha fazla hareket öğretebilirim."

Reia kolu tekrar çevirdi, Orpheus'u kendisiyle dans etmesi için çekiştirmeye devam edebileceğinden emin oldu.

Sonunda, hayatında ilk kez mutluluk Delora'nın içini ısıttı.

Arkadaşları, kendisini yargılamadan olduğu gibi kabul eden insanlar vardı ve kendini hiç bu kadar... özgür hissetmemişti.

Magnar'ın tilki başlı kafatasına bakarken yanakları utangaç bir kızarıklıkla ısınmaya başladı. Kalbi uçuşa geçti. *Sanırım ben-*

Delora düşüncelerini tamamlayamadan Magnar ve Orpheus durdular ve kemikli ellerini aynı yöne bakar.

"Kokuyu alıyor musun?" Orpheus, aniden hareket etmeyi bıraktığında neredeyse yere düşecek olan hoşnutsuz Reia'dan uzaklaşarak sordu.

Magnar hemen "Evet," diye cevap verdi. Sonra Delora'yı bıraktı, bakışları avluyu taradı. "Fyodor nerede?"

Delora'nın yüzü soldu, mutluluğunu tamamen söndürmek için içine korku dolduğunu hissetti. Bir yandan da etrafına bakındı ve normalde olduğu gibi kimsenin ayaklarının dibinde oynamadıklarını gördü.

"Sorun nedir?" Delora kalbi hızlı hızlı çarparak sordu. "Reia? Onları gördün mü?"

Başını iki yana salladı.

"Kan kokusu alıyorum," dedi Magnar ve onun kokuyu aldığı yöne doğru gitmesine izin verdi.

Bir kısmı rahatladı. *Fyodor'un kanı akmaz.* Ayrıca kokuları da yoktu ve vücutları kendilerine saplanan şeyin etrafında şekillendiği için zarar görmüyordu.

"Geyik gitti," dedi Orpheus.

Delora bir zamanlar yerde yattığı yere baktı ve kaybolduğunu gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bekle..."

Delora Magnar'ın önünde hızla ilerleyerek ağaçların biraz daha derinlerine doğru ilerledi. Geyiği çoktan parçalamaya başlamış olan Fyodor'u bulmadan önce sadece bir ya da iki ağaç derine inmesi gerekiyordu.

Boyutları şimdiden katlanarak büyümüştü ve her ısırık onları genişlik ve kütle olarak patlatıyordu.

Geriye pek bir şey kalmamıştı, sadece geyiğin gövdesinin üst yarısı. Herkes ne olduğunu çok geç fark etmişti.

En azından güvendeydiler, yine de...

"Hayır!" Delora bağırarak geyiğin başına doğru koştu ve onlardan uzaklaşmak için boynuzlarını çekmeye başladı.

Çok büyükler! Neredeyse kalçasına kadar geliyorlardı ve daha fazla büyümelerini istemiyordu!

Fyodor pençeli ellerini geyiğin üzerine indirdi ve kükredi, kanla kaplı dişleri ona doğru uyarıcı bir şekilde ayrıldı. Delora umursamadı, çekiştirmeye devam etti.

Magnar hızlı davranarak Delora'yı belinden yakaladı ve yerden kaldırdı, ancak Delora bunu

reddetti

geyiği bırakmak için. Kurtulmak için bacaklarını havada tekmeledi.

"Bırak, Delora," diye yalvardı, onu geri çekti ve geyiğin de onunla birlikte gelmesini sağladı.

Fyodor, geyik leşinin diğer tarafını tutup ona doğru çekiştirmeden önce dişlerini gösterdi. Hırıltıları korkunçtu, ağızlarındaki et yüzünden boğuklaşmıştı. Kütlelerinde bir sıçrama daha yaptıklarında hırıltıları daha da vahşileşti.

Artık yürümeye başlayan bir çocuk gibi bile görünmüyorlar. Küçük bir çocuk olmayı tamamen atlamışlar.

Şahit olmaya gelen Orpheus ve Reia, Magnar sonunda Delora'nın elini bırakmasını sağladığında geri çekildiler. Fyodor yemeklerinin üzerinde durdu ve hırladı.

"Durdurun onları," diye yalvardı Delora.

"Bir Mavka ile yemeği arasına girmek akıllıca değil," dedi Orpheus. "Eğer herhangi birimiz yaklaşırsak, saldıracaklardır. Gerçekten onlara zarar vermemizi mi istiyorsun, yoksa tam tersini mi?"

Fyodor'un ne kadar büyüyeceği endişesiyle yüzü buruştu. Artık onları tutamayacak, kucağına alamayacaktı.

Hayır, ama... O bunu istemedi.

Fyodor'u olduğu gibi seviyordu. Sevimli ve küçük olmalarını.

Müdahale edemeden geyikleri yemelerini izlemek zorunda kalan Fyodor gittikçe büyüdü. Omuzlarında, sırtında ve göğsünde daha uzun, tavşan benzeri kürkler belirginleşmeden önce, dış uzuvlarında kısa kürkler filizlenmeye başladı.

Derinin yırtılması, kemiklerin çıtırdaması ve şapırdamanın çıkardığı grotesk ses kulaklarını tırmaladı. Delora arkasını dönmekten başka bir şey istemiyordu ama yapmadı.

Kafayı bile yediler. Yedikleri kemikler dönüşüme yardımcı olmuş gibi kafatasları büyümüşü ve her şeyi kolaylıkla parçalıyorlardı.

Siyah kum kafatasının üstündeki iki daireyi kemirmeye başlayınca boynuzlar oluşmaya başladı. Daha sonra bu boynuzlar, kafataslarının üzerine düşene kadar uçlarına ve kenarlarına yapışan yapışkan iplerle çatallı dallara ayrıldı.

Yemeklerini bitirdikten sonra, Fyodor tavşan arka bacakları ve ayak parmaklarının uçları üzerinde durdu.

Ve iki büyük Duskwalker da dahil olmak üzere herkes temkinli bir şekilde geri çekildi.

Kocamanlar! Fyodor, Magnar'dan bile en az bir karış daha uzun bir boya ulaştı.

Pençeleri sertleşmiş ve ayak parmaklarında bile uzamıştı ama vücutları içi boş ve çirkin görünüyordu. Şekli bozuktu ve ellerini neredeyse sarabileceğini düşündüğü omurgaları gibi kemiklerin etrafı çöküktü.

Organları ve kasları yokmuş gibi görünüyordu.

Onları gerçekten çirkin görünmekten alıkoyan tek şey kabarık tavşan kürkleri idi. O zaman Duskwalker'ların yemek yediklerinde genişlediklerini fark etti.

İğne büyüklüğünde başladılar ama sonunda Magnar'ınkiyle aynı renkte iki yeşil küre, bir ateş girdabı gibi dönerek büyümeye başladı.

Fyodor derin ve çarpık sesler çıkaran sessiz tavşan gıcırıltıları çıkarırken dişli çenelerini birbirine vurmaya başladı.

Delora, Magnar'ın onu korumasına rağmen ileri doğru adım atmaya çalıştı. Magnar onu geri çekti. Çocuğu hayatında ilk kez ona kendi gözleriyle bakıyordu. Yeşil ve en az Magnar'ınki kadar misafirperver.

Ta ki bembeyaz olana ve Fyodor canavarca bir kükreme çıkarana kadar.

Geri çekilirken pençelerini uyarırcasına savurdular, şaşkınlıkları bakışlarını aralarında kaydırmalarından belliydi. Fyodor yavrulama çığlıkları atarken anlamadıkları bir düşünce eksikliği olduğunu söyleyebilirdi.

Tüm bu ani değişimler zihinlerine kaos getirdi. Delora,

Magnar'ın kollarından kurtulmak için cisimsizleşti.

"Fyodor," diye fısıldadı, cesurca onların önünde fiziksel olarak döndüğünde sesi kırıldı.

Kendi isimleriyle ya da belki de sadece tanıdık gelmesiyle, sıkıntılı sesleri kesildi. İleriye doğru tereddütlü bir adım atarken başları neredeyse garip bir şekilde baş aşağı döndü. Dört ayak üzerinde, arka ayakları bir şekilde takılıp düşmelerine neden olmadan, tam önündeki havayı kokladılar.

Çevresinden Magnar'ın, gerekirse onu kurtarabilecek kadar temkinli bir şekilde yaklaştığını görebiliyordu. Magnar'ın müdahale etmemesinin tek sebebinin, onun cisimsizleşme yeteneğine sahip olması olduğundan emindi.

Delora korkmuyordu. Fyodor'dan, kendi çocuğundan korkmayı reddediyordu, bu onun tehlikede olduğu anlamına gelse bile.

Ama yalnızdı, Fyodor'un görüş alanındaki tek kişiydi ve hafif rüzgâr eteğini onlara doğru itiyordu.

Yavaşça biraz daha yaklaştılar ve gözlerinin endişeyle eğilmesine engel olamadı.

Fyodor'un beyaz gözleri parlak bir pembeye dönüştükten hemen sonra yüksek sesli bir çığlık koptu ve üzerine atladılar. Uzun, salyalı yalamalarla yüzünü yalamaya başladıklarında, ellerini burunlarına koyup geri itmek zorunda kaldı.

"Aman Tanrım. İğrenç!" diye güldü altlarından. "Biri beni kurtarsın!"

Magnar yaklaştı. Fyodor kişiyi tanımadan önce kısa bir uyarı hırıltısından sonra Karşılarında duran kişinin tanıdık bir kokusu olduğunu *gören* Magnar, onu serbest bırakmalarını sağlamayı başardı.

Ön koluyla yüzünü silerken ayağa kalktı. Kalın tükürüklerinden kurtulmak için yeterli olmadı ve yüzünü temizlemek için elbisesinin eteğini kullanmak zorunda kaldı.

Fyodor oturdu, ama gövdesi o kadar büyüktü ki, kıcı yere sıkıca basmasına rağmen neredeyse onunla aynı boydaydı. Kendilerinden memnun görünüyorlardı.

Yeni boyutlarına rağmen onları sevimli bulmaktan kendini alamadı - özellikle de kabarık tavşan kuyruğu açıkça kıpırdadığı için.

"Artık çok büyükler." Delora yaklaştı ve ellerini çenelerinin yanlarına kadar okşamadan önce burunlarını şefkatle tuttu. Başını tutarken şefkatli bir şekilde salladı. "Artık benim küçük Fyodor'um değilsin."

Magnar düşünceli bir şekilde mırıldanarak, "Artık hepimizin yuvaya sığacağını sanmıyorum," dedi.

Fyodor'un artık bir çocuk olmamasına ve yetişkin bir Duskwalker boyutunda görünmesine rağmen, göğsünde küçük bir ağrı bırakan Magnar'ın söylediklerine gülmekten kendini alamadı.

"Belki rahat bir şekilde değil," diye cevap verdi şefkatli bir gülümsemeyle. "Ama gerçekten rahat olacağına bahse girerim."

"Ve sıcak," diye kıkırdadı Reia, üçünün de başını kendisine ve Orpheus'a çevirmesine neden olarak. Bir kolunu kaldırdı ve omuz silkti. "Şu anda sonbahar ama hava her geçen gün daha da soğuyor. Ne kadar sıcak olursa o kadar iyi. Değil mi?"

Reia'nın hemen arkasında duran Orpheus ellerini onun omuzlarına koydu. Burnunun yan tarafını kulağına çarpmak için eğildi.

"Bunun gibi daha fazla sıcaklık istiyorsan, kendimizinkini **yapabiliriz**-"

"Hayır!" Reia gülerek kaçmak için öne doğru bir adım attı. "*Henüz* hazır değilim."

Orpheus gönülsüz bir hırıltıyla geri çekildi, ellerini kızın omzundan indirerek olgunlaşmamış bir çocuk gibi oflayarak kollarını kavuşturdu. Hatta başını yana çevirdi.

"Yine de itiraf etmeliyim ki Fyodor gün geçtikçe beni daha da meraklandırıyor." Fyodor, Reia

yaklaştığında ona doğru kokladı ama artık değişimlerine daha iyi uyum sağlıyor gibiydiler. Reia bileğinin arkasını koklayabilmek için elini kaldırdığında homurdanmadılar bile. "Bu

Büyümelerini izlemek ve Duskwalker'lar için nasıl bir şey olduğunu anlamak inanılmaz. Cadı Baykuş bunu çok daha kötü gösterdi. Yine de... belki de onun için öyleydi."

Orpheus başını öne eğdi ama yetişkin haliyle Fyodor'un yanına gelmeye istekli görünmüyordu. Aslında Reia'nın bu kadar yakın olmasından oldukça çekiniyor gibi görünüyordu, kürkü giysisinin altında belli ki kabarmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Delora kaşları gerilerek sordu.

Orman yeşili gözleri Delora'nınkilere kaydı ve bakışları sertti. "Magnar ve biz vardık. Sırtını dayayabileceği kimse olduğunu sanmıyorum."

"Unutuyorsun," diye tersledi Orpheus, Reia ona dikkatini vermek için elini bıraktığında rahatladı. "O boşluğun ruhuna sahipti."

"Nasıl biri olduğunu anlamak için ikinizden biri onunla hiç tanıştı mı?"

Orpheus ve Magnar başlarını birbirlerine doğru kaldırıp aynı anda ters yöne doğru eğdiklerinde Delora gözlerini kırptırdı.

"Görmedim," dedi Magnar. "Görünüşe göre o da yapmamış."

"Tanışmadık." Orpheus başını iki yana salladıktan sonra kızın düşünceli bir bakışla baktığını tahmin edebileceği bir şekilde yana döndü. "Ama ben... onu hissettim. Peçe'nin içinde her yerde dolaşıyor ve genellikle kara sisin sebebinin o olduğuna inanılıyor."

"Spekülasyon yapmanın bir anlamı yok," diye araya girdi Delora ve sabırla dikkatini onlara vermesini bekleyen Fyodor'a döndü. Yeşil gözleri onun bakışları altında hemen pembeye dönüştü. "Gerçekten bilmiyoruz ve ben artık eve dönmek istiyorum."

Delora koğuşun yakınlarında oyalanmak istemiyordu. Onları izleyen İblisler olabilirdi ve İblis Kral'ın Fyodor'un yeni değişikliklerinden haberdar olmasını istemiyordu.

Gözlerini ormanın derinliklerine dikmiş, sürekli tetikteydi.

Biri hariç hepsi geri dönmeye başladı. "Fyodor?" Delora takip etmeye başlamış olacaklarını düşünerek sordu.

Bunun yerine, başlarını tamamen başka yöne çevirmiş, Peçe'ye bakıyorlardı. Sadece adlarını söylediğinde ya da belki de söylediği için yüzlerini ona doğru çevirdiler.

Dizlerini sıvazlayarak onları kendisine doğru çekmeye çalıştı. Yere yapışıp kaldılar ve anlamsız bir şekilde başlarını iki yana salladılar.

"Haydi. Beni takip et."

Tekrar okşadı ve başları sadece diğer tarafa döndü.

Özellikle Magnar yanına gelip elini beline doladığında kalbi sıkışmaya başladı.

Neyse ki, çok yavaş da olsa, Fyodor onu takip etmek için dört ayak üzerinde yürümeye başladı.

"Acaba Fyodor'u bizimle dans etmesi için ikna edebilir miyiz?" diye güldü Reia avlunun daha açık olan ilerisinden.

Delora da gülecekti ama göğsünde kabardığını hissettiği kara çukuru hafifletemedi.

Hemen bana gelmediler.

"Gidiyorlar, değil mi?" Delora, verandanın merdivenlerinde yanına oturmaya gelen Magnar'a sordu. Ellerini iki yana açtığı dizlerinin arasında kavuşturarak oturdu.

Bölge neredeyse karanlıktı. Henüz tam olarak alacakaranlık değildi ama Peçe ormanının gölgeleri ortalığı loşlaştırıyordu.

Bölgeye her zaman mavimsi bir renk verirler ve sis bu saatte kasvetli renge yardımcı olur.

Hafif rüzgâr havayı her zamankinden daha soğuk hissettiriyor, ağaçların tepeleri dalgalanıyordu.

Sırf bahçeyi tamamen görebilmek için bank yerine basamaklara oturmayı tercih etmişti. Fyodor son üç gündür sık sık yaptıkları gibi bahçede dolaşıyordu ama her gün yavaş yavaş ağaçların daha da içine giriyorlardı.

Delora onları izlemekten başka bir şey yapmadı, ne kadar ileri gidebilecekleri konusunda temkinliydi. Birçok kez peşlerinden koşmak ve bir şekilde onları geri çekmeye ikna etmek zorunda kalmıştı. Ve her seferinde, Fyodor onu takip etmeden önce bir süre ormana baktı.

Çok huzursuz görünüyorlar.

Uyudukları zamanlar dışında, ki bu eskisi kadar çok değildi, Fyodor yürürdü.

Avluda sürekli volta atıyorlardı.

Onları takip ediyordu, gitmelerine izin vermek istemiyordu ama... bunu görebiliyordu.

Onlar farklıydı. Artık bebek değillerdi. Artık büyüdükleri ve görebildikleri için ona sarılma ihtiyacı hissetmiyorlardı.

Magnar'ın birbirine kenetlenmiş parmakları daha sıkı kenetlendi, sanki sorusu onu germişti.

"Evet," diye yavaşça cevap verdi, sesi normalden daha karanlıktı, sanki üzülmüş gibiydi.

Kalbi, kırılmaya çalışıyormuş gibi hissettiren acı verici bir sızı duydu.

"Bu yüzden mi burada?" Delora gözlerini Cadı Baykuş'un şu anda baykuş formunda bulunduğu evlerinin tepesine kaldırdı. "Yoksa... onların gitmesini mi bekliyor?"

Cadı Baykuş başını Delora'ya doğru çevirdi ve sonra parlak sarı baykuş gözleriyle ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. İfadesinde hiçbir duygu yoktu, ancak Delora onun yoğun bakışlarıyla milyonlarca şey söylemeye çalıştığını hissetti.

"Sanırım senin gitmene izin vermeni bekliyor."

Tam o sırada Delora'nın kaşları birbirine öyle bir düğümlendi ki alnında ağır bir baskı hissetti. Alt dudağı titremeye başladı.

Yüzünü ellerine gömmek için gözlerini Cadı Baykuş'tan çevirdi. "Ama gitmelerini istemiyorum."

Magnar'ın elinin yatıştırıcı, sıcak okşayışı sol kürek kemiğinden başladı ve yan tarafına dolanmadan önce sırtında çapraz bir şekilde dolaştı. Onu daha yakına kaydırды. Onu gövdesine sıkıca bastırdı, diğer elini başının arkasına bastırmak için yukarı kaldırdı ve onun yerine sert göğsünün yan tarafına gömdü.

"Biliyorum, ama-" diye başladı.

"Onları daha yeni kurtardık." Magnar'ın kollarını sanki onu tamamen kucaklamaya çalışıyormuş gibi daha fazla kıvrıldığını hissetti. "Ya Şeytan Kral onlar için gelirse? Onlar

ya da yaralanırlarsa ve... ve... Tanrım, Magnar. Ya onlara bir şey olursa ve bizim hiç haberimiz olmazsa?"

"Bu yüzden burada, Delora. Fyodor'u koruyacağını bize bildiriyor." Ama Delora, Cadı Baykuş'un planladığı şeyin bu olduğunu zaten sezmişti.

Fyodor'un büyüdüğü ilk gece, akşam yemeğini pişirirken içeride dikkatle onları izliyordu. Delora onun Fyodor'a yaklaştığını görmüştü. Cadı Baykuş'un onlara ne söylediğini asla bilemeyecekti ama Fyodor'un burnunu okşamıştı ve onlar biraz tereddüt ettikten sonra sonunda bunu hoş karşılamışlardı.

Onları kendisine alıştırıyordu.

"Artık burada mutlu değiller Delora," dedi Magnar elinden gelen en nazik şekilde. Sesi yumuşak ve yalvarır gibiydi ama bu sadece Delora'nın ona doğru hıçkırarak ağlamasına neden oldu. "Hayatımın ilk bölümünü hatırlamıyorum ama hayatımın çoğunu avlanarak geçirdiğimi hatırlıyorum. Her zaman açtım ve bu acıdan kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum."

"Acı mı çekiyorlar?!" diye öfkeyle bağırdı.

Neden ona böyle bir şey söylesin ki?!

Bağırmasına rağmen Magnar ciddi bir şekilde kıkırdadı.

"Hem evet hem hayır. Daha çok midenizin homurdanarak küçük kuzgunumun uzun zamandır bir şey yemediğini söylemesi gibi. Benimki bunu çok yapardı. Sürekli bir dırdır gibi."

Delora alt dudaklarını ısırırdı.

Aç olduklarını biliyorum. Biliyordu çünkü geceleri onları ne zaman kucaklasa karınlarının guruldadığını duyuyordu. Fyodor hiçbir sıkıntı sesi çıkarmıyordu ama o kadar zayıflardı ki bu ses çok yüksekti... ve *sinir bozucuydu*.

Son birkaç gece Delora için zor geçmişti çünkü Fyodor'un giderek daha fazla uzaklaştığını hissedebiliyordu. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak. Kalpleri dolaşmak istiyordu ve onları engelleyen tek şey... kendisiydi.

Zavallı Magnar geceleri yuvadan kendi başına sürünerek çıkmaya başlamıştı. Bunun nedeni ya Delora'nın Fyodor'u uyumaya ikna etmesinden sonra ona yetecek kadar yer kalmadığı için çok rahatsız olması ya da ormanda kendi başına yaramazlık yapmasıydı.

Ama bir gece onun gidişini izlemişti, Fyodor ona sarılıp *yüksek sesle* horladığı için hareket edemiyordu.

Ayrılırlarsa bunu da özleyeceğini düşündü.

"Bu konuda neden bu kadar sakınsın?" Ses tonunda bir suçlama vardı ve neden onunla bir kavga başlatmak istediğini bilmiyordu. Özellikle de ondan uzaklaşırsa dağılacağını düşündüğü için. Duyguları karmakarışıktı. "Fyodor umurunda değil mi?"

"Elbette biliyorum." Magnar ellerinden birini öne uzatıp kızın çenesine ve çenesine dolayabilecek kadar geri çekildi ve kızın gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü tilki yüzüne doğru kaldırdı. İşte o zaman Magnar'ın gözlerinin koyu mavi olduğunu görebildi. "Çok derinden önemsiyorum ama... bu bizim için doğal. Bunun yapmaları gereken bir şey olduğunu içimde hissedebiliyorum, bu da beni... anlamamı sağlıyor. Sanki kendimi izliyor gibiyim."

"Özür dilerim." Ayağa kalktı ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu kucağına yan yatırmasına izin verdi. "Sadece nasıl hissettiğimi düşünüyordum."

Onun haklı olduğunu biliyordu ama canının yanmasına engel olamıyordu. Hiçbir anne çocuğunun birkaç dakika içinde bir bebekten neredeyse bir yetişkine dönüşmesini izlememeliydi. Kaçırdığı şeyler vardı, tanık olması gereken şeyler.

Bu hiç adil değil.

"Sorun değil, Delora. Benim için sorun değil." Kemikli çenesinin yan tarafını kızın saçlarına bastırdı. "Acı çekiyorsun ve seni nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Bana kızgın olmak seni daha iyi hissettirecekse, öyle olsun."

Magnar rahatlatıcı bir hareketle onun sırtını okşadı ve bu da hissettiği gerginliği hafifletmeye yardımcı oldu. Onun sıcaklığı ve derin, yatıştırıcı sesi bu durumun acı verici olmaktan çıkmasına yardımcı oldu. Bunu yaşıyan tek kişi o değildi, acı çeken tek kişi de o değildi.

Magnar onun acısını paylaşıyordu ama aynı zamanda ikisi için de yeterince güçlü, ikisi için de mantıklı davranıyordu - ki bu çok tuhaftı.

Ama kollarının ona sımsıkı sarılışına bakılırsa, bir parçası onun da kendisine sarılmasına, onu rahatlatmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Nereye gidecekler?" Delora sonunda sakinleştiğini hissederek sordu.

Omzunun üstünden bakınca Fyodor'un ağaçların arasında volta attığını gördü, sanki peşlerinden gelmesini bekliyorlarmış gibi ona doğru bakıyorlardı.

"Eninde sonunda kendilerini yüzeyde bulacaklar." Cadı Baykuş bunu onaylıyormuş gibi arkalarından bir yuh sesi duyuldu. "Sanırım onları oraya götürmeyi planlıyor. Daha güvenli olacaktır."

"Peki ya insanlar? İnsanlar onlara saldıracak."

Kendi türünün düşman olduğunu düşünmek tuhaftı ama değerli Fyodor'una zarar verirlerse onları sonsuza dek hor görürdü.

"Öyle görünmüyor olabilirler ama güçlüler. Onlara bir tavşan verdik ve tavşanlar çok hızlıdır. Endişelenmeniz gereken kişi Fyodor değil."

Delora onun parlayan gözlerine doğrudan bakabilecek kadar geri çekildi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Onlarla karşılaşan her insan çabucak ölecek, Delora." derken sesi sertti. Elini kaldırdı, böylece başının yan tarafını tutabildi ve başparmağını yanağında gezdirdi. Uzun ve keskin pençesine o kadar dikkat ediyordu ki Delora'nın o taraftaki gözyaşlarının izlerini sildi. "Bizim Fyodor bir Mavka, hem de a bir Mavka ve insanlar bizi nasıl öldüreceklerini bilmezler. Ne kadar zarar *görürlerse* görsünler, eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döneceklerdir. Ve yenik düşmeden önce yemeyi başardıkları insanlardan aldıkları insanlıkla."

Fyodor'un güçlü olduğunu, hızlı olacaklarını biliyordu... ama güvende olmak? Tek önemsediği buydu ve Magnar'ın güveni korkularının bir kısmını hafifletmeyi başarmıştı.

şimdi sadece kendi çocuğunu özleyeceğini bilmenin acısıyla baş etmek zorundaydı.

Delora, Magnar'a doğru kıvrılırken başını çevirip bir ağacın dibinde kokusunu alabilecekleri ilginç bir şey aramaya başlayan Fyodor'u izledi.

Bunu kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Her anne bir şekilde bunu yaşardı. Yaşamış olsalar da, bunun farklı olduğunu da biliyordu. Fyodor, eğer köyden ayrılmayı semediyse, köyde kendi evini bularak yetişkinliğe ilk adımlarını atmak üzere olan bir insan değildi.

Onlar *vahşi* bir Duskwalker'dı. Görebildiği biri... gitmek istedi.

"Sence Fyodor bizi özleyecek mi? Bizi hatırlar mı?" diye sordu kısık bir sesle. Yanıt alamayınca başını kaldırdı ve ona olan ilgisi gözbebeklerinin daha koyu bir maviye dönüşmesine neden oldu. "Magnar?"

"Duygularını incitmek istemem, Delora."

Ondan saklamak istercesine yüzünü başka tarafa çevirdi. Duygularını ondan gizleyememekten nefret ettiğini biliyordu. Gözbebeklerinin renk değiştirmesi onu her zaman ele verirdi.

Bu, onun çekici bulduğu pek çok özelliğinden biriydi.

"Yapmayacaklar, değil mi?" Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme kıvrıldı.

"Sanırım bunu tercih ederim." Başını soru sorar gibi eğebilmek için ona doğru çevirdi. "Öyle mi?"

"Evet... Onların üzülmelerini istemiyorum." Bakışlarını bir kez daha Fyodor'a çevirdi. "Onların üzülmelerini tercih ederim.

Arkalarında kimi ya da neyi bıraktıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadan, sadece büyük Duskwalker'ları olmaya gidiyorlar. Umarım onlarla tekrar karşılaşırız."

"Yapacağız." Onu inanılmaz derecede kendine çekti. "Her Mavka'yla tanıştım. Sanki birbirimizi hissediyoruz ve istemeden de olsa yakınlaşıyoruz. Fyodor bizi bulacak ya da biz onları yüzeye çıktığımızda bulacağız."

"Beni erzak almak için bir insan köyüne götürme ve beni köyün dışında bekleme fikrinin hâlâ çok akıllıca olduğunu düşünüyorum Magnar."

Elini sadece bir anlığına ve beceriksizce burnunun ucunu bilinçsizce kaşıyabilmek için kaldırdı.

"Değildi. Reia bunu sen etrafta yokken yapmak istediğini söyledi."

"Yani bunu kendi fikrinmiş gibi mi gösterdin?!" Şakacı bir şekilde onun göğsüne vurdu. "Ne kadar kaba!"

Başını iki yana sallarken gözbebeklerinde kırmızımsı pembe bir ışık parladı. "Şey... bana bu fikri nereden bulduğumu hiç sormadın."

"Daha fazla insanlığa sahip olmanı istediğimi sanmıyorum Magnar. Çok kurnaz olmaya başladın." Sonra başını sallayarak alay etti. "Bu gidişle Orpheus'un eline su dökeceksin."

"Ben... bu sözün ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama eğer Orpheus'u koşturuyorsa, o zaman bu beni daha iyi hissettirir."

Orpheus'un onunla uğraşması hiç hoşuna gitmiyor. Kalbi bu kadar ağrırken bu Duskwalker nasıl olur da onu neredeyse kıkırdatabilirdi?

"Delora," dedi Magnar, çenesinin köşesini okşayarak onu avluya doğru bakmaya ikna etti.

Fyodor uzaklaşıyor, neredeyse gözden kaybolmadan önce ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Kalp atışları hızlandı, göğsü titreyen ciğerlerinin üzerinde titriyordu ama bir soğukkanlılık hissi kapladı içini. Günlerdir ayrılmak istediklerini biliyordu ve istemese de zihinsel olarak kendini hazırlıyordu.

Bu, gözlerinin sulanmasını engellemedi. "Ben... Sanırım veda etmeye hazırım."

"Ama yine ağlamak üzeresin," dedi Magnar, sesi onun için duyduğu endişeyle doluydu.

"Sorun yok." Yeterince kıpırdandı, adam onu bıraktı ve ayağa kalkmasına izin verdi. Ancak, yanaklarını ısıtarak elini ona doğru kaldırdı "Ama lütfen... lütfen elimi tutar mısın? Bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

Büyük, sıcak ve rahatlatıcı elini onunkinin içine koyduğunda endişesi ve stresi hemen yok oldu.

"Seni her yerde takip edeceğim, benim güzel kuzgunum." Magnar ayağa kalktı. "Tek yapman gereken istemek."

Elini daha rahat tutabilmesi için devasa, yüksek boyunu yeterince öne eğdi.

Delora onu ormana doğru götürdü ve Magnar da Fyodor'a yaklaşabilmek için eğilerek onun hızına ayak uydurdu.

Dört ayaklarının üzerinde, başlarını kokladıkları yerden kaldırdılar. Fyodor onları selamlamaya geldi ve Delora boştaki elini kaldırarak tavşan kafatasının yan tarafını tutabildi.

"Hayatıma girdiğinde ilk başta beni biraz korkuttun ama iyi ki girmişsin." Sonra Delora alnını onlarınkine yasladı ve gözbebeklerinin hoşnutlukla siyaha dönüşmesini izledi. "Seni çok özleyeceğimi biliyorum ama sorun değil. Gitmek istediğinizi biliyorum. Sadece güvende ol, tamam mı?"

Geri çekildi ve gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi, onlardan utanmıyordu. Magnar'ın onu

gözyaşları için yargılamayacağını biliyordu ve üzgün değilmiş gibi davranmak istemiyordu.
Savunmasız olmak sorun değildi.

Elini sıktı, bir şekilde onun ezici varlığını özlemek zor olsa da orada olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Fyodor'un burnu havayı koklarken hafifçe sıçradı ve yanağını yalamadan önce yaklaştı. Delora hem mizah hem de acı dolu bir kahkaha attı.

"Bir gün seninle tekrar karşılaşacağım ve umarım seninle konuşabileceğim kadar insanlık kazanmış olacaksın." Sesi titremeye başlayınca çenesini sıktı ve kelimelerle cesurca konuşmaya çalıştı. Boğazını temizledi ve burnunu çekti. "Sana annen olduğumu, seni çok sevdiğimi ve doğduğun için çok mutlu olduğumu söyleyeceğim."

Fyodor başını ona doğru eğdi, ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamadı. Umurunda değildi. Muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamayacaklarını biliyordu ama küçük bir parçası en azından iletmeye çalıştığı mesajı anlayacaklarını umuyordu.

"Ve... Sana sarılmama izin versen iyi edersin, Fyodor. Yoksa sana çok kızarım."

Kalbinin aynı anda nasıl hem daha ağır hem de daha hafif hissedebildiğini bilmiyordu ama en azından kendi yöntemiyle veda edebilmişti. Bu, bu karanlık ve İblis dolu zamanlarda pek çok kişinin sahip olduğundan daha fazlaydı.

Bakışlarını Magnar'a çevirdi.

Birkaç dakika boyunca ona baktıktan sonra sonunda konuşmaya başladı. "Bir şey söylemem gerekiyor mu?"

Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Onlara söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Magnar boynundaki tüyleri kaşdı.

"Ne söylemem ya da yapmam gerektiğini bilmiyorum." Buna rağmen elini kaldırdı ve başının tepesine birkaç kez hafifçe vurarak Fyodor'un kafatasının zıplamasına neden oldu. "Tuhafsın ve varlığın benim için kafa karıştırıcı oldu. Ama boşluğun ruhunun seni ele geçirmesine izin verme, yoksa öbür dünyaya gider ve bunun için seni azarlarım."

Sonra başını hızla Delora'ya çevirdi.

"Babalar böyle yapar, değil mi? Çocuklarını azarlarlar?"

"Sen nasıl-"

Delora'nın ikiye ikiye bir araya getirmesi uzun sürmedi. Gözlerini devirdi. *Reia'nın bunu ona açıkladı.*

Başını salladıktan sonra, Magnar'ın her şey hakkındaki tuhaflığı bir şekilde bunu onun için kolaylaştırdı, dikkatini Fyodor'a geri getirdi. Magnar'ın parlayan yeşil küreleriyle dolu göz çukurlarının arasından onlara küçük tatlı bir öpücük verdi.

Çocuğu ona hiç benzemiyordu ama her bir parçasını çok seviyordu.

"İyi bir Duskwalker ol ve güçlen. Ve kimsenin sana zorbalık etmesine izin verme." Sonra Fyodor'un başını ormana, yavaş yavaş ilerledikleri Peçe'ye doğru çevirdi. "Şimdi git, fikrimi değiştirip seni sonsuza dek burada tutmadan önce."

Fyodor yerinden kımıldamayınca, ayağa kalkana kadar onları ileri doğru itti. İlk başta tereddüt etseler de, sürekli omuzlarının üzerinden bakarak yavaşça ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladılar.

Delora el salladı. Magnar'ın onu taklit etmesinin çok tatlı olduğunu düşündü, muhtemelen bunu yapmak konusunda kendisini rahat hissetmesi için yapıyordu.

Görüş alanından çıktıkları anda iki şey oldu. Cadı Baykuş, Fyodor'u takip etmek için doğrudan başlarının üzerinden uçtu, kanatları havada vızıldıyordu.

Ve Delora hıçkırıklara boğulurken üzüntüsünü artık saklayamıyordu.

Magnar gece boyunca ve ertesi gün perişan haldeki dişisini teselli etmek için elinden geleni yaptı. Fyodor'un ortadan kaybolmasının ardından ertesi gün boyunca ara sıra ağlayan dişiyi teskin etmeye çalışmıştı.

Yuvalarında ona doğru kıvrılırken saçlarını okşamış, bir gün önce ona büyük neşe veren müzik kutusunu çalmış ve Orpheus'un ona nasıl yapılacağını gösterdiği çayı yapmıştı.

Gözyaşları seyrek ve patlamalar halinde geliyordu ve onun yanında olmaktan başka bir şey yapmak istemiyor gibiydi.

Artık gecenin bir yarısını geçmişti ve kendi kendine düşünürken, yüzü gözyaşı lekeleriyle pembeleşmiş ve göğsüne yapışmış uyuyan kızın yanında sessizce yatıyordu.

Kendince Fyodor'u ne kadar özlese de, bir yanı bunu kesinlikle memnuniyetle karşıladı çünkü Delora sadece ona sarıldığında sakinleşiyor gibiydi. Ve her ne kadar üzülsün de, Fyodor'u özlemesine ve endişelenmesine rağmen, asıl endişesinin onun üzerinde olduğunu fark etmeden onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Belki de olduğu şey yüzünden gerçekten üzülmekten kopmuştu. İnsanlık kazanmış olabilirdi ama bu bir Mavka olduğu gerçeğiyle sınırlıydı.

Delora'nın ruhu, Fyodor'un gidişiyle parlaklığını büyük ölçüde yitirmişti ama yeni normal haline dönmeye başlamıştı - Fyodor'a ilk hediye ettiği zamankinden daha parlaktı.

Ruhunda karanlıktan geriye sadece bir çatlak kalmıştı, sağ göğsünden sol kalçasına kadar uzanan bir çatlak. Onu nasıl çıkaracağını bilmiyordu ve bu, tamamen alev almasını engelleyen son parçaydı.

Üzüntüsüyle iyi başa çıkamıyor. Magnar, ayrı dudaklarına yapışmış bir tutam saç fırçaladı. *Ama umurumda değil.* Çenesinin altından bir pençe geçirdi, böylece yüzü hafifçe eğilerek ona bakabildi. *Yüzünün hali ne olursa olsun çok güzel.*

Kızın yanaklarındaki ve burnundaki pembelik hoşuna gitmişti. Bu onun hayat dolu olduğunu gösteriyordu. Bunu eskiden cansız, kasvetli gözlerinin altında oluşan koyu halkalara tercih ediyordu.

Bir pençesini neredeyse hayranlıkla Delora'nın elmacık kemiğinin yanından geçirdi. Son birkaç üzücü gündeki her şeye rağmen, Delora onu birkaç kez öpme isteği duymuş ve her biri kalbinin çarpmasına neden olmuştu.

O da sanki onunla daha yakın olmak istiyormuş gibi karşılık vermişti, adam dudaklarını yalamaktan kendini alamadığında. Dilini onunkiyile dans ettirmişti. Onun yapabildiği tek öpücük olan bu tür bir öpücüğü paylaşmışlardı ama ikisi de işi bundan öteye götürmemişti.

Sanki yakınlık istiyor gibiydi.

Magnar her ne kadar Delora'ya yakından dokunmak istese de, onun acısını önemsemediğini düşünmesini istemiyordu.

Kendini daha iyi hissettiğinde, o zaman deneyebiliriz. Burnunu ona çarptı. *Onu beklemekten memnunum.*

Şafak yaklaştığında Magnar gözlerini kapatarak dinlenmeye çekildi. O gibi ayrılmadı

Fyodor evlerinden ayrılmadan önce, onun yanında olmazsa perişan olacağından endişeleniyordu.

Güneş doğmadan önce uyanmayı beklemiyordu. Ona ulaşmak için elini uzatmış olması gerektiğini biliyordu, ancak onun yuvalarında olmadığını gördü.

Hâlâ gecenin karanlığıydı.

Ayağa kalkmak için hareketlendi ama evin ilerisinden gelen nefes seslerini duyunca acele etmesine gerek olmadığını hissetti.

Delora onun gömleklerinden birinin içinde dizlerinin üzerindeydi, şömine onu sıcak tutmak ve ılık sağlamak için yanıyordu.

Ayrıca yanında, oturma odasında boyadığı duvarı aydınlatan iki mum vardı. "Ne yapıyorsun, Delora?" Magnar yaklaşırken sordu.

"Uyuyamadım," diye mırıldandı sessizce, gözlerini duvardan hiç ayırmadan. "Ve artık ağlamak istemediğime karar verdim."

Boyadığı şey, büyük bir sanat eserinin başlangıcı olan lekeler ve çizgilerden oluşan bir ağdan başka bir şey değildi. Şu anda siyah, uzuvlu bir blobun üzerine beyaz, yarı üçgen bir şekil çiziyordu. Bu şekil küçüktü ama iki yanındaki diğer iki şeklin çizilmiş hatlarının çok daha büyük olduğunu görebiliyordu.

Ağlamayı bıraktığı için mutluyum. Yüzü son iki gün boyunca olduğu gibi kırmızı değildi, bu da uyandığından beri ağlamadığı anlamına geliyordu. *İyileşiyor.*

Belki de kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan bir görevden onu alıkoymak istemeyerek yanına diz çöktü.

Yaptığı şeye bakarak, "Ne resmi yapıyorsun?" diye sordu.

"Biz." Devam etmeden önce elindeki fırçanın ucunu beyaz boya dolu bir kâseye batırdı. "Fyodor'un neye benzediğini unutacağımdan endişeleniyordum. Onları tekrar görsem bile büyük olacaklarını biliyorum ama küçüklüklerini hatırlamak istedim."

O zaman çizdiği şekillerin kendi aileleri olduğunu fark etti; Fyodor küçüktü, Delora ve Magnar ise yavrularının hemen arkasında diz çökmüşlerdi.

Kara kaşları bir konsantrasyon düğümü halinde birbirine çatılmış, dudakları da aynı duyguyla büzülmüştü. *Bu haliyle çok sevimli.*

Onun sadece kendisine baktığını fark ettiğinde, göz ucuyla ona baktı. "Özür dilerim. Bu senin için pek eğlenceli olmasa gerek. Yardım etmek ister misin?"

"Ben mi?" Gözleri kâselerdeki ilave renklere ve fırçalara takıldı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı ama bunun zayıf ve sahte olduğu belliydi.

"Sorun değil. Al." Ona ucundan siyah boya damlayan bir fırça uzattı. "Belki kendin boyayabilirsin? Sadece çizdiğim çizginin içinde kalmaya çalış, ama dışına çıksan bile düzeltebilirim."

Magnar fırçayı keresteye sürmeye başladığında, ateşin çıtırtısı ve nefesleri dışında rahat bir sessizlik aralarında yankılandı. İnceldiğinde yeni boya elde ediyor, hata yapmamak için elinden geleni yapıyordu.

Bunu yaptığında gözbebekleri kırmızımsı pembe renkte parlıyordu, ancak onun iyi olacağına dair güvence vermesi, gözbebeklerinin kolaylıkla yeşile dönmesini sağladı.

Ama... Magnar resim yapmakla ilgilenmiyordu.

Onu yaparken izlemek hoşuna gidiyordu ama bu ilgilendiği bir iş değildi. Bir duvarı boyamak onun için çok az değer taşıyordu.

Sonunda elini indirdi ve bir kez daha kadının kışkırtıcı görüntüsüne daldı.

Şömine ona ışık tutuyor, bazı yerlerini aydınlatırken bazı yerlerini gölgede bırakıyordu. Kendince, onun farklı ışık türleriyle karışımını bir sanat olarak görüyordu. Bu onu her zaman büyülemiştir.

Gözlerinin ışıltısını ya da bronz teninin altın rengiyle nasıl parladığını görmek.

Pençelerine boya bulaştığını fark etmemiştir, ta ki pençelerini kızın elmacık kemiğinin altına vurup oradaki gölgeleri okşayana kadar.

Onu işaretledim. Gözleri kıza dönmeden önce pençelerine baktı.

Kalbi göğsünde garip bir şekilde çarptı. Ona acı vermeyen dokunuşunun kanıtını görmek *hoşuna* gidiyordu. Gözleri siyah lekeye sabitlendi.

"Delora," diye mırıldandı, boğazı onu özlem duygusuyla baş başa bırakan bir duyguyla tıkanmıştı. Güzel kahverengi gözlerini ona çevirdi ve gözlerinde parlayan ateşin ışıltısıyla çok sıcak ve davetkâr bir renk yansıtılar. Neredeyse erimiş gibiydiler, çok zengin ve canlıydılar. "Ben... onun yerine senin resmini yapmak istiyorum."

Gözleri tablonun üzerindeki yerine kayd. "O zaman taraf değiştirmek ister misin?"

Pençelerinin uçlarını rastgele bir renge batırırken başını salladı ve elini şakağına sürmek için kaldırdığında yeşil olduğunu gördü.

"Hayır. Kafatasımı boyadığın gibi."

Bunu onun için yapması ona her zaman neşe verirdi, onun için de aynısını yapacağını umuyordu.

Onun gülümsemesini görmek istiyorum.

Onları ne kadar bağımlılık yapıcı bulduğunu asla bilemezdi. Artık yeni değillerdi, ona bir sürü gülümseme vermişti, ama her zaman göğsünde kabarık bir duyguya neden oldular.

"Ah." Gözleri yapmakta olduğu resme kayd ve adam onun hâlâ görevine devam etmek istediğini, bunu çok arzuladığını fark etti. Ancak, fırçasını yere koyarken dizlerinin üzerinde dönerek ona tam bir cephe görüntüsü verdi. "Elbette. Bunu denemeni isterim. Buna daha sonra da dönebilirim."

Kadının sözlerine rağmen gözbebekleri maviye döndü - ve keşke dönmeselerdi dedi.

"İstemiyorsun."

Magnar ona kendisiyle gerçekten yapmak istemediği bir şeyi yaptırmak istemiyordu. Bunu daha sonra yapabilirdi, en azından şimdi bunun gelecekte denemek isteyeceği bir şey olduğunu biliyordu.

Hızla ileri uzandı ve onun bileğini kavradı.

"Hayır, lütfen." Adam çok ağır olduğu için onu kendine yaklaştırmak için kendini öne doğru çekti. "Benim resmimi yapmanı istiyorum. Aksi takdirde hayır derdim."

Yüzündeki çatık ifadede yalvaran bir ifade vardı. Onun bunu gerçekten istediğini fark etti, sadece o istediği için değil, kendi nedenlerinden dolayı - onun için önemli olan nedenlerden dolayı.

"Yatağımızdan çıktım çünkü uyuduğunu görebiliyordum ve tek başıma uyumak istemedim." Delora suratını asarken bakışlarını yana çevirdi. "Ben de seninle olmak istiyordum" diye homurdandı.

Delora son birkaç gündür çok yapışkandı. Bu Magnar'ın tüm kalbiyle memnuniyetle karşıladığı bir şeydi.

Göğsünde bir sıcaklık yandı ve pençelerini yeşil boyaya batırmak için eğildi. Gözlerinin normal halindeki rengini onun üzerinde görmek istiyordu. Gözlerinin arkasını kızın yanağında gezdirdi.

Kadının pürüzsüz tenine bulaşmasından ürperdi.

Çok geçmeden parmak uçlarını maviye batırarak kaşının üstünde ve burnunun kıvrımında gezdirmeye başladı. Gözlerini onun için kapattı ve istediğini yapmasına izin verdi.

Dudaklarına kırmızı sürerek, alttakinin okşayışının altında kaldığını hissetti.

Ona dokunurken yaptığı işte hiçbir plan yoktu, neredeyse yüz hatlarına tapıyordu. Yumuşak ama kavisli kaşları, yuvarlak yanakları, üst dudağından çok daha dolgun olan alt dudağı.

Yüzü bir renk karmaşasıydı ve her birini görmekten, kalıcı ama nazik bir iz yaratmak için onu nasıl okşadığını bilmekten zevk alıyordu.

Adam başparmağının pençesini çenesinden çenesine doğru çektiğinde küçük, hırıltılı bir nefes verdi.

Çenesini ve hatta başını onun için yana eğdi.

Tekrar şahdamarından aşağı doğru okşadı ve ondan erotik tatlı bir koku gelmeye başladı. Bu, onun da bundan, soğuk ıslak boyayla kaplı dokunuşundan en az kendisi kadar zevk aldığını haber veriyordu. Her yeni okşayış, içinde daha derin bir huşu uyandırıyordu.

Onun her parçası övülmeye, tapılmaya değerdi ve dokunuşuyla daha fazlasına *tapınmak* istiyordu. *Daha aşağıya inmek istiyorum*, diye düşündü üzerindeki gömleğin hafifçe ayrıldığı göğüs kafesinden aşağıya doğru bir renk kombinasyonu çizerken.

Dudaklarındaki boyayı unutarak, alttakini ısırmadan önce dudaklarını yaladı. Sanki onun düşüncelerini okumayı başarmış gibi, elleri üst düğmeyi açmak için yukarı kalktığında kafası şaşkınlıkla onun yüzüne doğru eğildi. Omuzlarının yuvarlaklığını ortaya çıkarabilmek için aşağı doğru kaydıldı.

Onları görünce kanı deli gibi aktı. Heyecanla iri elini bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve avucunu kapladığı tüm renklerle tenini boyadı.

Aynı şeyi diğer eliyle de yaptı, gömleğin altına dalarak omzunun arkasını da kısmen boyadı ve ileriye doğru okşayarak göğsünün üstündeki düz kısımdan aşağıya indi.

Delora gözlerini açtı ve Magnar onun bakışları üzerindeyken durakladı. Delora'nın etinin hâlâ görülebilen kısımları ateşle kızardı ve Delora orada diz çöküp ona bakmaya devam ettikçe, Magnar onun *uyarılmışlığının* kokusunu daha fazla alabildi.

Dikişinin arkasındaki kayma midesinin sıkışmasına neden oldu, vücudu ona, diline tekrar sahip olmak için yanıp tutuştuğu o kışkırtıcı kokuya tepki verdi.

Onu parmaklarıyla ya da ağzıyla tatmin edeli birkaç gün olmuştu ve Magnar bunun için yanıp tutuşuyordu. Ayrıca onun açgözlü ağzını ve ellerini tekrar üzerinde görmek istiyordu.

O üzgün. Şu anda bunu benimle yapmak istemeyecektir.

Belki de bunu sadece dikkatini dağıtmak için yapmasına izin veriyordu ama Magnar'ın umurunda değildi. Sadece bunu yapmasına izin verilmesinden memnundu.

Delora gömleğin geri kalan düğmelerini açtı. Gömleği vücudundan sıyırdı ve iç çamaşırı olarak kalçalarına bağladığı kumaş şeridi dışında çıplak bir görüntü verdi.

Biraz gergin görünüyordu. Hafifçe kıpırdanışından bunu o bile hissedebiliyordu. Yine de kendini ona gösterecek kadar rahattı ve gözleri iri, güzel ve hafif sarkık göğüslerine takıldı. *Şiddetli bir* istekle ürperdi.

Peki, onları ne renge boyamak istiyordu?

Mümkün olan her renge.

Magnar şimdi bir aciliyet duygusuyla doluydu. Bir avucunu mavi, diğerini kırmızı boyanın içine koydu ve sonra ellerini bir araya getirerek girdap yapmalarını sağladı. Dokundukları ve karıştırdıkları yerlerin *mora* dönüşeceğini bilmiyordu ama içinden bir heyecan geçti.

Onun için, onlar için mükemmel bir renkti.

Adam her iki göğsünü de avuçladı ve kadın soğuktan irkilerek daha fazlası için koca ellerine bastırdı. Adam ona biraz daha yaklaştı, nefesleri öncekinden daha soluk soluğaydı ve dokunaçları penisini sarmak ve dışarı çıkmasını engellemek için dikişinin arkasına doğru hareket etti.

Başparmaklarının yanlarıyla kızın küçük meme uçlarını okşarken bedeninde küçük bir savaş başladı. Boyaya olan ilgisi kayboldu. Bunun yerine, artık tamamen Delora'ya ve onun yumuşak ve uysal vücuduna dokunmaya odaklanmıştı.

Daha da fazlası, adam göğüslerini çekingen ama güçlü bir şekilde sıktığında ona nefis küçük bir inilti verdiğinde.

Elleri, pençeleri sadece birkaç santim ötede olan kadının yanlarına yerleştirebilmek için kayarak

uzaklaştı.

üzerine boya artıkları sürerken dokunuyordu.

Kadının çatlaklarının dokusunu hissedebiliyordu ve onları hissetmek, hak ettikleri hayranlığı onlara vermek isteyerek birkaç tanesini okşadı. Aynı şeyi her deri parçasına, her ize, kızın geri kalanından daha dolgun olan her yerine yaptı.

"Magnar," diye inledi, öne doğru eğildi ve kollarını onun boynuna sararken dudaklarını burnunun ucuna bastırdı. Tüyleri tepki olarak kabardı.

Elleri iç çamaşırının içine daldı, böylece tüm vücudunu saran bir ürpertiyle kavradığı kıcıncı avuç izleri bırakabilirdi.

Dudaklarını diliyle selamladı ve kadın onu dağınık bir şekilde öptü. Dilini dudaklarıyla birkaç kez yakaladı, sonra dudaklarını ayırdı, böylece dilini içine daldırabilirdi.

Boya, diye düşündü birden.

Eğer hiç yoksa durabilirdi ve onun kendisine uzanması hoşuna gitmişti.

Dilini onunkinin etrafında dolaştırırken ellerini daldırmak için körlemesine boya kaseleri aradı ve kaselerin yere çarpma sesini duydu. Bir tanesini döktüğünü biliyordu. Kalçalarının arkasını hangi renkle kapladığını bilmiyordu ama umurunda değildi. Etlerini yoğurdu.

Magnar bunu hiç beklemiyordu ama Delora gömleğini üzerinden itmeden önce hızla düğmelerini çözmeye başladı. Neden olduğu umurunda değildi, sadece daha yakın oldukları anlamına geliyordu. Kollarını ona dolamadan önce ona yardım etti ve ahşap zeminde diz çökerken onu kucağına çekti.

Kadın pantolonunun düğmelerini açıp elini dikiş yerine götürdüğünde homurdandı. İçindeki savaş onun okşaması altında anında kayboldu ve dokunaçlarla korunan siki onu bekleyen avucuna doğru fırladı.

"Delora?" diye sordu belirsizlikle, dilini dudaklarının arasından çekerek.

Pantolonunu çekiştirmeye başladığında, "Çıkar şunları," dedi. Son zamanlarda Delora'yla her ne kadar birbirlerine dokunmuş olsalar da, Magnar Delora'nın yanında hiçbir zaman tam anlamıyla soyunmamıştı. "Çıkar!"

İstedikini yaptı, bir koluyla onu iyice tutarken ikisini de kaldırdı. Pantolonunu vücudundan sıyırdı.

Önceki pozisyonlarına döndüklerinde normalde olduğu gibi kalçalarının arasına diz çökmek için üzerinden ineceğini düşündü ama üzerinde kaldı. Bunun yerine, dokunaçlarını okşayarak onları sikini bırakmaları için ikna etti.

Dilini tekrar ağzının içine sokması için onu ikna etmeyi başarana kadar dudaklarını ve dilini onun dişlerine karşı oynattı. İlk hamlesi, içinden bir nefesin süzülmesine neden oldu.

Magnar donakaldı, hatta bir an için kalbi durdu, çünkü Delora aletin üst kısmını avuçlayarak alt tarafını açıkta kalan kıvrımlarının dudaklarına bastırdı. Adam pantolonunu çıkarırken Delora bir noktada iç çamaşırını çözüp çıkarmış ve onu hazırlıksız yakalamıştı.

Sadece yüzünü boyamak istemiştin. Yine de onları bu duruma getiren, giysilerini çıkarana kadar indiren oydu - ve kendi giysilerini. Nedenini merak etmeye başladı.

Ta ki kadın adamın boyuna doğru eğilene kadar. Adam geri itti, tüm düşünceleri sessizleşti. Kadının klitorisi adamın sikinin alt tarafındaki oluğa yerleşmişti, her iki nokta da vücutlarının hassas noktalarıydı ve ikisi de aynı anda zevkten sesler çıkarıyordu.

Magnar onun kürkünün her tarafına boya bulaştırmasını ya da vücuduna yerleştirdiği işaretleri mahvetmesini umursamadı. Sadece onu daha yakına bastırdı ve kendisine doğru hareket etmesine yardım etti.

Bunu sevdim. Serbest bırakılıncaya kadar birbirlerine karşı hiç topraklanmamışlardı ama bu kadar... neredeyse hassas olması hoşuna gitmişti.

Ağzını çekti ve başını adamın göğüs kaslarından birine dayayarak vücutlarına baktı. Adam, kadının onların hareketlerini izlediğini fark edince şaftı sarsıldı.

"İçimde," diye fısıldadı Delora kaba bir sesle. "Sana içimde çok ihtiyacım var Magnar. *Lütfen.*"

Tüm vücudu kasıldı, aleti onun yalvarışıyla titreşerek şişti. Pençeleri kadının kalçalarına saplandı, belki de bir iki damla kan kokusu aldığı için biraz fazla derine saplanmıştı.

Lanet olsun. Magnar zihinsel olarak inledi, titredi. *Bunu ben de istiyorum.* Buna *ihtiyacı* vardı, özellikle de kızın amının yaramaz, korkunç küçük bir alay gibi alt tarafının üzerinden kaydığını hissedebildiğinden beri. *Beni öyle bir yutmasını istiyorum ki yok olayım. Üzerime dökülene ve beni kokusuyla kaplayana kadar içine sokmak istiyorum.*

Magnar düşüncelerine rağmen geri çekildi ve yüzünün yan tarafını kavrayarak kaldırdı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"İçine boşalmaktan kendimi alıkoyamayacağım." Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Dokunaçları daha şimdiden ona yapışmak, bedenini onun üzerine *bastırmak için can atıyordu*, böylece ne o kaçabilsin ne de kendisi. İşi bitene kadar, kız tamamen onun tohumuyla dolana kadar onları ayrılmaz kılmak için acı çekiyorlardı.

Sadece düşüncesi bile nefes nefese kalmasına yetiyordu. Şehvet dolu sersemliğinin derinliklerine daldığında başı dönüyordu.

"Evet," diye inledi, ona doğru süründü ve neredeyse iradesini kaybetmesine neden oldu. "Lütfen, Magnar. İçime boşalmanı tekrar hissetmek istiyorum. Çok sıcak, ıslak ve *her yerdeydi*. Tadı çok güzel, ama çok da iyi hissettiriyor."

O kadar derinden titriyordu ki adam bunu hissetti. Onun üzerinde daha hızlı hareket etmeye çalıştı, ama aynı zamanda daha yükseğe, sanki kendisi yapmak istiyormuş gibi, horozunu gömmek ve içeriden ısıtmak için.

"*Dur,*" diye homurdandı, onu durdurmak için kıcını ve kalçalarını kavradı.

Kendini onun içine öyle bir sokmadan önce onu durdurması gerekiyordu ki ikisini de kıracağından korkuyordu.

Delora geri çekildi ve yüzünde açık bir incinmişlik ifadesi belirdi. "İstemiyor musun?"

Kız elinden kayıp gitmeye çalışıyormuş gibi hissettiğinde Magnar bir koluyla onu sıkıca tuttu ve diğer eliyle başının arkasını kavradı. Parmakları kızın uzun saçlarının arasından geçti.

"Eğer yaparsak bir yavru daha yaparız. Ve... Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Bunca ay boyunca Delora'yı izlemek ona farklı duygular yaşatmıştı. İlk kez hastalandığında onu görmekten ya da onları dünyaya getirdiğinde çektiği acıdan hoşlanmamıştı. Sonra birlikte yüzleşmek zorunda kaldıkları diğer savaşılar vardı - bazıları hoş, çoğu değil.

Delora'nın kendisinin olmasını istiyordu, paylaşılan bir şey değil. Fyodor'u önemsemişti ama onlar muhtaç ve yapışkan olmuşlardı, hep ayak altında dolaşıyorlardı, hep onun varlığını istiyorlardı.

Sadece onun tamamen benim olmasını istiyorum.

Delora reddedilmiş hissetmekten kendini alamadı.

Burada kendini sunuyordu ve Magnar hayır diyordu. *Yapmamak* için bahaneler ürettiyordu. Uzaklaşmaya başladı, bunu başlattığı için bile kendini son derece aptal hissediyordu.

Delora için kendini ortaya çıkarmak güvenle yapılmış bir atılımdı. *Güvenle*. Bir koluyla göğüslerini kapatırken diğer koluyla da kasık bölgesini örttü. Isınan teni aniden kendini rahatsız edici bir şekilde açıkta hissetti.

Magnar onu sıkıca tuttu.

"Sadece çekilebilirsin," diye mırıldandı, göz temasını kesip ona değil başka bir yere bakarak.

Espri dolu bir kıkırdama çıkardı, gürültülü ve derin bir kıkırdama. Çenesinin kenarını yaladı, ona dönük olan tarafı boyanmamıştı ama yine de umursamayacağına dair bir his vardı içinde.

"İçine girdikten sonra küçük amını tamamen tohumlarımla doldurmanın cazibesine karşı koyabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Magnar alaycı bir tavırla, sesini duyduğunda ve dilini üzerinde gezdirdiğinde tüylerinin diken diken olduğunu söyledi. "İçine girdiğim anda, seni sikimin etrafına sardığımda, ondan kurtulmana izin vermeyeceğim."

Tüm bunları hissetmek için iç duvarları kasılırken midesi de çırpınıyordu. Endişesinin bir kısmı hafifledi.

"Onunla işaretlenmeni, ona bulanmanı istiyorum. Onu benden çalmanı ve benim için tutarken senin olduğunu iddia etmeni istiyorum." Dişlerinin ön kısmını boynunun kenarından aşağı doğru kemirmeye başladı, kemirirken ona dikkat ediyordu. Kadın hırıltılı bir nefes verdi ve başını geriye yaslayarak adamın etine daha kolay ulaşmasını sağladı. "Ama hiçbir şeye karşılık vermeni istemiyorum. Kendimi geri çekemeyeceğim, Delora."

Yüzü acı dolu çizgilerle buruştu. "O zaman nasıl-?"

İstiyor. Bu onun endişelerini hafifletti, ama her zaman lanet olası yolda bir şey vardı! *Ben istiyorum...*

Onunla seks yapmayı çok istiyorum.

Vücudu bunun için yalvarıyor, *ona duyduğu* ihtiyaç ve arzuyla dolup taşıyordu. Ve bunu yakın geçmişte her dokunduklarında hissetmişti, vücudu onun vücudunu doldurmasının beklentisiyle gümbürdüyordu, ama bir şey onu her zaman bu konuda konuşmaktan alıkoymuştu.

Bu gece, sonunda o sıçramayı yapmıştı. Neden kendisinin yapmadığını merak etmek yerine, ondan bunu açıkça ve cesurca istedi.

Peki biz neden yapamıyoruz?

"Bunu önleyebilirim," dedi ve geri çekildiğinde yüzünü ona doğru çevirdi. "Orpheus'la konuştum ve ben onu kaldırına kadar senin yavru doğurmanı engellemek için yapabileceğim bir büyüden bahsetti."

"Evet. Tamam." Yaklaştı. "Yap şunu."

Ona sahip olabilmek için her şeyi yapardı.

"Geçen sefer seni değıştirirken tam olarak iznini almamıştım." Burnunu kıza doğru yaklaştırdı ve kız onun sıcak nefesinin boğazını sardığını hissedince tüyleri diken diken oldu. "Vücuduna bir şey yapmadan önce bu sefer aldığımın emin olmak istedim. Biraz acıtabilir."

Magnar elini kaldırdı, böylece kendi kanını çekmek için yan tarafını ısırabilecekti. Parmaklarını avucuna sürterek kan bulaşana kadar avucunu ovuşturdu.

Geçen sefer kendi kanına ihtiyacı yoktu. Onu sadece banyolarını yaparken büyü için kanını kullanırken görmüştü.

Artık bir küveti olduğu için çok minnettardı.

Delora izlemek için gözlerini aşağıya çevirdi, mor kanını üzerine sürmek için karnını avuçladığında ona yer açmak için eğildi. Bakışları, dokunaçlarının koruyabildiği kadarını korumak için sikinin etrafında hareket ettiğini yakaladı ama koyu renkli ucun kurumaya başladığını görebiliyordu. Aralarında çıkıntı yapıyordu ve kalçasına yaslanıp karnının yan tarafının üzerine katlanmasını görmek hoşuna gitti.

Islansın diye ovuşturdu ve adam küçük bir iç çekerek sikini ellerinin içine daha da bastırdı.

"Teşekkür ederim." Pençelerinin uçlarını etine dayadı ve kafatasının duruş şeklinden kendisine baktığını anladı. "Hazır mısın, benim küçük kuzgunum?"

Sonunda onu tekrar içine almaya hazır mıydı?

"Evet."

"Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?" diye boğazını sıktı, eli artık yerinde olduğu için onu daha da yaklaştırdığında. "Bunu istemeni mi bekliyordum?"

Pençelerini ona sapladığında Delora'nın nefesi *kesildi* ve derinlerden gelen garip bir batma ve sıkışma hissi duydu. Kürkünü yumrukladı ama çıkma tehlikesi olan diğer sesleri bastırdı.

Bunu ona en son yaptığında, sikini içine sokup çıkarıyor, ona aynı anda hem acı hem de zevk veriyordu. Bu sadece acı veriyordu.

Karnının üzerinde neredeyse eli kadar büyük yeşil bir sembol parlamaya başladı ve her ikisine de yaptığı şeyin işe yaradığını gösterdi. Pençelerini çektiğinde, yeşil parıltı göbeğinin etrafında kalıcı olarak kaldı.

"İşte," dedi. "Bu-"

O daha konuşmasını bitiremeden Delora onun kemikli çenesinin köşelerini yakaladı ve burnunun ucunu dudaklarına dayadı.

Amı zonkluyordu, klitorisi karıncalanıyordu ve artık bittiğine göre bunu daha fazla ertelemek istemiyordu.

"Seni becermem gerek. *Seni* hissetmem gerek," diye yalvardı, adamın kısmen açıkta kalan sikini okşamaya çalışıyordu. "Seni *çok* istiyorum ve uzun zamandır istiyorum."

Dokunaçları serbest kaldı. Adam ona doğru itti ve kadın da onu selamladı. Elleri hızla başının arkasını ve belini tutarak onu daha da yaklaştırdı.

Kürkünün inciklerine, dizlerine ve ayaklarının arkasına değdiğini hissedebiliyordu. Kendini onun sert vücuduna bastırırken önünü nasıl kapladığını da. Ona daha fazla boya sürdü.

Daha fazla bekleyemem.

Her geçen saniye daha da azgınlaşıyor, hatta bundan dolayı hüsrana uğruyordu ve o kadar ateşlenmişti ki yanmaktan korkuyordu.

Delora adamın sikinin geniş başının hemen altından tuttu, küçük yumrular avucunu selamlıyordu ve vücudunu daha yukarı kaldırdı. Tamamen onun üzerine oturduğu için, dokunaçları hiç beklemediği bir anda ayak bileklerine dolandı. Sıkıca tutarak onu sıkıştırdılar.

"*Delora,*" diye inledi kadın amının girişini tam ucun üzerine bastırdığında.

İnanılmaz sertlikteki çevresi onu karşıladı. Kayganlaştırıcıdan gelen ıslaklık, zaten kaygan olan kıvrımlarının dudaklarına bulaştı. Ve sıcaklık, çok garip ve sıcak, onu ısıttı.

Aletin başı, tepesindeki yarık deliğe kadar uzanan oluk nedeniyle pürüzsüz değildi ve kadın ikisini de kızdırmak için kendini onun üzerine sürttü.

"Ohh." Adam onu çekmeye başladığında biraz tatmin olmuş bir inilti verdi, onun horozunun üzerine oturması için sabırsızlanıyordu.

Uzun zamandır içinde bu kadar... inanılmaz büyüklükte bir şey olmamasından kaynaklanan bir acı vardı ve kafayı içeri sokmak zordu, özellikle de çıkıntılarıyla. Nefes nefese kaldı ve nefesi kesildiğinde midesi mutluluktan alçaldı.

Çok büyüktü. Onun için kendini *geriyor*, onu alıyor ve vücudunu onu kabul etmeye zorluyordu. *Çok... sıcaktı.* Kendini yarısına kadar soktuğunda göz kapakları coşkuyla çırpındı. *Benim. O benim. Bu penis benim.*

Sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, kız onun etrafında olabildiğince iyi bir şekilde oturduğunda, "*Benim*," diye hırladı.

"Ohhh, kahretsin," diye bağırdı.

Adamın sikinin etrafında titriyordu, vücudu gözle görülür bir şekilde ihtiyaç içinde titriyordu. Dudakları ayrılırken başı geriye düştü. Göğsü daha da yükseldi. Sersemleyebilmek ve tamamen onun içinde hissettiklerine odaklanabilmek için boynunu tutmaya devam etti.

Onun üstünde hareket etmeye başladı.

Her ikisinden de her şeyin aşırı yağlandığını hissettiren bir ıslaklık vardı ve buna *bayılıyordu*. Aleti her yere baskı yapıyor, onu dolduruyordu - yine de daha sert, daha derin, onun tamamını istiyordu. Adam onun içine doğru itti ve ona ihtiyacı olan şeyin sadece basit bir tadına bakmasına izin verdi.

Vanilya fasulyesi ve krema kokusu duyularını sardı. Daha fazlasına sahip olmak için daha derin hava çekmeye çalıştı.

Göğsünden gümbür gümbür bir ses geliyor, hafif homurtularla birlikte uçları titriyordu. Hissettiği tek şey içten ve dıştan gelen sıcaklık ve adamın tüylerinin hassas, sertleşmiş meme uçlarını gıdıklamasıydı. Gövdesi ağır göğüslerine yüce bir şekilde masaj yapıyordu.

İkisi de adamın gövdesine sürdüğü boyayı umursamıyordu, özellikle de Delora zaten kendi zevkinde kaybolmuş hissettiğinden.

"Çok... yavaş," diye homurdandı, sonra onu aşağı çekmek için kıcını ve belini daha sıkı kavradı, onu sikinin üzerinde çalıştırmaya başladı. Adam şişti, kızın nefesini kesti ve içi onu sıktı. "Mmm, bu daha iyi."

Delora onun sikinin etrafında daha hızlı kaydığını hissetti, Magnar onu sert ve hızlı bir şekilde aşağı itmeden önce girişinin horoz kafasının şişman kenarının etrafından çekildiğini hissedene kadar onu yukarı çekti ve ondan acıklı bir çığlık kopardı.

"Evet," diye homurdandı, tırnakları kürkünü delip sert etine saplanırken ona doğru eğilmeye çalışıyordu. "Daha fazla."

Daha hızlı itti ve daha sert inmesi için onu hareket ettirmeye yardım etti.

Adamın tuhaf yüzüne bakabilmek için başını hafifçe öne eğecek kadar güç topladı, gözbebeklerini o kadar çekici bir mor renkte buldu ki ürperdi.

Neden onları bu kadar güzel buluyorum?

"Tekrar amının içinde olmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" Sert dilini dudaklarında gezdirebilmek için öne doğru atıldı. "Bunun için ne kadar acı çektim? İçinin sikimin etrafında böyle kıvrınması için?" Bir ürperti verdi, aleti tekrar şişerken vücudu şişti. "Seni her tattığımda, içine girmeme dakikalar kalmıştı. Bunun için yanıp *tutuştum*. Etrafımda boşalmanı hissetmeye ihtiyacım var, Delora. Bunu hissetmeye, tatmaya, beni özünle kaplarken vücudumdaki o

kokuyu koklamaya ihtiyacım var."

Oh, Tanrım. Gözleri acı dolu kırıksıklıklar içinde eğilirken, iç duvarları yaklaşan orgazmıyla şişmiş hissederek kenetlendi. I...

"Ve seni üzerimde görmek..." Magnar öyle unutulmaz bir inilti çıkardı ki, vücudu onun altında titriyordu. "Benim sikimle kendini becermen... Benim sana aç olduğum kadar senin de bana ihtiyacın varmış gibi üzerimde hareket etmen..."

Sanırım ona aşık oldum. Kalbi göğsünde sıkışıyor, sahip olmanın güzel olduğunu hissettiren şefkatli bir acıyla yayılıyordu. *Magnar'a aşığım.*

Öyle olmalıydı. Yoksa neden onun siki için *yalvarsın* ki? Onun için mi?

Başı öne düştü, böylece ona yaslanabildi, şu anda olduklarından daha da yakın olmak istiyordu. Göğsünde çarpınan bir şey varmış gibi hissetti, çok hafif ve kaygısızdı, vücudu zevkle şarkı söylerken, horozunun her oyuğu onu kenara daha da yaklaştırdı.

İçimde çok iyi hissediyor. Sanki oraya aitmiş gibi, sanki hep oraya aitmiş gibi.

"Kendimi daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum," dedi. "Teslim olmadan önce benim için gelmene ihtiyacım var Delora."

Bunu yapmayınca, bir elini başının arkasına koyup geriye çekti, böylece baş dönmesiyle dolu bakışlarını ona yöneltmek zorunda kaldı. Umutsuzca onun ruhani yüzüne bakarken burnu bulanıklaştı, gözleri normalden daha ıslaktı.

Kalbi ona olan hayranlığıyla çarpınıyordu. Mor, şehvet dolu gözleri, şöminenin ve yakındaki mumların vurguladığı kafatasının beyaz kemiği. Başının üzerinde tehditkâr bir şekilde yükselen boynuzları ona gölge düşürüyordu.

"Gel. Benim için. Benim için." Gözbebeklerinde yanıp sönen kırmızı bir ışıkla homurdandı, amını onun üzerine indirirken her kelimeyi noktalamak için ona çarptı.

Vücudu sıkıca kenetlendi. Kasları tüm vücudu boyunca gerildi.

Tam orgazmı başladığında çılgılık atmak için başını arkaya atarken, içinden her yere ısı yayıldı. Ruhunun, boynuzlarının arasında bir alev patlamasıyla patladığını gördü.

Ruhu tamamen aleve dönüştüğünde ve onun sikini sağlamaya başladığında ondan gelen sağır edici, gürleyen kükreme, aldığı tek uyarıydı.

Öne doğru hamle yaparak onu yere çarptı ve vücudundaki oksijeni dışarı itti.

Magnar sikini çılgınca kızın içine sokup çıkarmaya başladı.

Delora, her bir hamle nefesini kesip ciğerlerini boğarken sesini çıkaramıyordu. Bacaklarını adamın etrafına doladı, ayaklarının topuklarını adamın bacaklarının yanlarına geçirerek kendini ona tuttu. Kolları, adamın itişlerine karşı tutunmak için boynu yerine gövdesine dolanacak şekilde hareket etti.

Dokunaçları kalçalarının etrafından kayarak ona yapıştı, o kadar sıkı ki sıkıldığını hissetti. Ama bu Magnar için yeterli değildi.

Belirgin bir gümbürtüyle boynuzlarının çatallı dallarını yere vurdu. Dizlerinin üzerinde dururken kendini ve onu yerden kaldırdığında ikisini de desteklediler.

Adamın kolları kadının kışını ve omuzlarını daha da sıkı sararak birbirine kenetledi ve böylece kadın tamamen hareket edemez hale geldi.

Bedenlerinin havadaki özgürlüğü ona daha da hızlı hareket etme, daha da derine çarpma imkânı verdi.

Ve sikiinin uzun boyu boyunca üç tarafa yayılan o küçük nodüllerin içine girip çıkması bir *titreşim* gibi hissettiriyordu. Girişini ve derinlerini gıdıklıyor, fark ettiğinde gözlerinin açılmasına neden oluyordu.

Delora bir hırıltı koptuğunda boşaldı, adamın hamleleri öylesine vahşi ve kontrolsüzdü ki

Delora'yı yeniden uçurumun kenarına savurdu. Kendini kaybetmiş, ona, bu zevke ve adamın hafifęe titreşen

sikin içinde kaydığını hissetti.

Kendisini sikmesi için ona yalvarmak istedi. Evet diye fısıldamak, ona ne kadar iyi hissettirdiğini, bunun harika olduğunu söylemek istedi. Ama yapamadı.

Delora'nın zevk dolu çığlıklar atmaktan ve tutunacak bir şey bulabilmek için sırtının başka bir kısmını tutmak zorunda kalana kadar tüylerini koparmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Daha fazlası gevşedi.

"Sen benimsin!" diye uyardı, hırıltısı daha da kötüleşiyor gibiydi. **"Her zaman benim olacaksın!"**

"Evet! Senin." Bağınmaya çalıştı ama sözleri sadece bir fısıltı olarak çıktı.

Pençelerinin kazdığını hissetti ama sadece onlara doğru eğildi. Korkmak yerine, onları tehlikeli bir şekilde iç gıcıklayıcı buldu. Sanki derisinin altına gömülmek istiyor gibiydi.

Adam derinlere oturduğunda vücutlarının birbirine çarpması ve gıcırdaması kulaklarında yankılanıyordu. Hareketleri bir pound gibi hissetmek için çok hızlıydı ve ikisi de o kadar ıslaktı ki kaçırılmazdı.

Kalçalarını adamın devasa vücudunun etrafında inanılmaz derecede açmaya çalıştı. Adam çok derindeydi, bir insanın olabileceğinden çok daha derindeydi ama Delora onun kendisini ikiye ayırana kadar almasını istiyordu. Yarın bunu hissetmek, tutkuyla hırpalandığını, istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu bilerek ağırlar ve sızılarla topallamak istiyordu.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, istediği gibi onun içine giremiyordu. Tırnakları adamın sırtına batıyor, vücudunda tutabildiği her yeri kavırıyordu. "Çok iyi hissediyorsun. *Evet. Lütfen, durma.*"

Magnar onu o kadar hızlı sarıyordu ki tekrar boşalacağını biliyordu. *Hiç böyle alınmamıştım.*

Şiddetle sikildiği ama aynı zamanda çok değerliymiş gibi tutulduğu yer. Onu kaybetmekten korkar gibi sıkıca tuttuğu.

"De... lora" diye mırıldanırken bir inilti sesini yumuşattı.

Onu sıkıca kavradı, küçük iniltisi titremesine neden oldu.

Sonra hızlı itişlerinin ortasında, sıvı sıcaklığının çekirdeğini doldurduğunu hissetti. İç duvarları sanki vücudu o sıvıyı daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi adamın sikinin etrafında kasılırken dizleri büküldü.

"Oh!" diye çığlık attı, iniltisi sesine karışmıştı. *"Geliyor musun?"*

Hâlâ sertçe itiyor, hâlâ hızla ona doğru itiyordu. Adam bir inilti çıkardı ve kadın bunun onun şu anda cevap verme şekli olduğunu biliyordu, çünkü *hareket* ettikçe onu tohumuyla dolduruyordu, sanki iç organlarının onu nasıl okşadığından kopmak istemiyordu.

Delora neredeyse şaşı olacaktı, dokunaçları neredeyse acı verecek kadar sıkı olmasına rağmen kalçalarını ona doğru kıvrıyordu. *Çok sıcak. Doldur beni, hepsini ver bana.* Yukarı aşağı dönmeye, onu selamlamaya çalıştı, böylece onun için daha da iyi hissedecekti, böylece ona daha da fazlasını verecekti.

Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun. Bu his onu uçurumun kenarına getirdi ve kendi dudağını o kadar sert ısırды ki kan çektiğini anladı.

Tüm vücudunu saran bir ürperti verdi, tam da o yoğun sıvı hacminin tanıdık gıcırtısının aşırı dolmaya başladığını ve kalın topaklar halinde içinden döküldüğünü hissetmeden hemen önce.

Kıçının kıvrımlarından aşağıya ve kasık tümseğinden geçerek kalçasının üzerinden kayan gıdıklanmayı hissettiğinde, daha fazlasını hissetmek, ona tapmak, onu sevmek, onunla birlikte boşalırken kıvrınmak istedi.

Aleti tekrar tekrar şişmeyi bıraktığında, sonunda yavaşladı. Sonunda gevşedi. Adamın hızlı kalp

atışlarını yanağında hissetti, daha önce hiç duymadığı kadar hızlıydı ve adamın da onunkini karnında hissetmesini umuyordu.

Sanki artçı şoklar içinde yanıyormuş gibi seğirdi.

İkisinin de bu coşku içinde birbirlerine sarıldıkları birkaç dakikanın ardından Magnar sonunda

Onu yere bıraktı, sanki memnuniyeti giderek zayıflıyordu. Kıpırdamadı, sanki gitmesine izin veremeyecekmiş gibi kızın üzerinde gezinmeyi bırakmadı.

Gözleri kendi omzunda ve kışının yan tarafında derin pençe izlerini bulduğunda gülümsedi. "Beni hemen iyileştirdin mi?" diye sordu, yaraların hemen altından onu okşamak için uzanarak.

Derin değillerdi, bu yüzden onu geçen seferki kadar kötü kesmemiş olmalıydı, ama yine de acı verici gibi görünüyorlardı.

"Özür dilerim," dedi, gözbebekleri utançtan kırmızımsı bir pembeye dönmüştü. "Bunu seni incitmeden yapabileceğimi sanmıştım ama yanlışım."

Kendini sabitlemek için ellerini ahşap zemine koyarken dokunaçları çözüldü, boynuzları yerden kalktı. Yumuşayan gövdesini çekmeye başladı.

Delora tereddüt etmeden kıpırdayan uzuvlardan birini yakaladı ve çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye ısırdı, sesi ağlamaktan boğuk ve kırıktı. "O sikinin ikinci kez boşalabileceğini biliyorum."

İçinden neredeyse tamamen çıkmak üzereyken durakladı. "Ama seni yine incittim, Delora."

"Ve işte buradayım, senden daha fazlasını istiyorum." İçinden taşan orgazmı harekete geçirmek için kalçalarını yukarı ve sonra aşağı kaldırdı. Aşağıya bakarak, mor sikinin ucuyla kendini becermesini izledi ve omzunu tutarken ondan küçük bir memnuniyet iniltisi aldı. Sanki durmasına ihtiyacı varmış, onu durdurmaya çalışıyormuş gibiydi. "Beni pençelemen umurumda değil. Zar zor hissettim bile. Ben sadece... Durmak istemiyorum. Buna çok uzun zamandır ihtiyacım vardı."

Kendine engel olamıyormuş gibi, kadının aşağıdan üzerine doğru hareket etmesinden zevk alarak biraz daha derine battı.

"Ya ben-"

"Belki ikinci seferde daha iyisini yaparsın," diye hemen tersledi. Başını çevirdi ve kolunun yan tarafını ısırarak onu tekrar yaramazlık yapması için acıyla ikna etmeye çalıştı. "Belki de sadece pratik yapman gerekiyordur." Adam zevkle ürperdiğinde nasırlı avucunu ısırdı ve kendisine çevirdi. Dişlerini başparmağının hemen altındaki sert kaslara geçirdi. "Amımı doldurmaya, içine boşalmaya, onu senin yapmaya alışana kadar tekrar, tekrar ve *tekrar* sikmek için."

"*Delora*," diye homurdandı, titreyerek kendini yere bıraktı.

Yavaşça, dişleri tarafından ikna edilerek, sertleşen sikini kabzasına kadar gömülene kadar tekrar içine kaydırıldı.

Magnar, siki kadının kanalının rahatlatıcı yuvasında tamamen korunduğunda dişlerini ayırdı ve inleyerek bir iç çekti.

Birkaç pantolonla sonunda, "Amcık mı? Bu kelimeyi bilmiyorum."

"Sana öğretecek daha çok şey var," diye kıkırdadı, gözleri mizah ve sıcaklıkla doluydu. "Kukumun başka bir adı."

Amcığı -kendi deyimiyle- zonkluyor, şişmiş sıcaklığı ve karışık ıslaklığıyla onu kucaklıyordu. Kendini tam bir cennet gibi hissetti ve kısmen kalçalarının ve ellerinin üzerine yatarak kendini sabitledi.

Sadece bir kez tatmin olmamış gibi, siki çoktan tamamen dolmuş ve ağrıyordu. Tekrar serbest bırakma ihtiyacı, korkunç bir açlık gibi kasıklarına yapışmış, vücudunu tekrar kızıştırmasını talep

ediyordu. Onun

Kanı ateşle doluymuş gibi hissediyor, tüm varlığına ısı pompalıyor ve kaslarını büyütüyor, ağır vuruşlarla sikini gümbürdatıyor ve tüylerini kabartıyordu.

"O senin Magnar," dedi Magnar'ın altından ve onun mutluluğunun tadını çıkarırken gözlerini kapattığını fark etmesini sağladı. "Ve ben de öyleyim."

Gözünü açtığında kenarların koyu mor olduğunu ve onu bir pus içinde gölgelediğini gördü.

"Sen dünyanın en güzel yaratığısın," diye homurdandı, kelimeler düşünmeden ağzından döküldü.

Vücudundaki boyanın büyük bir kısmı yamalı ve bulaşmıştı, pembe bir meme ucunu ve diğer göğsünün hafifçe bronzlaşmış etini ortaya çıkarıyordu, her ikisi de nefes nefese aldığı her nefeste hareket ediyor ve titriyordu. Dağınık siyah saçları, kahverengi gözleri ve yumuşak bedeniyle çok güzeldi. Onan tamamen etkilenmişti, dudakları gülümseme şeklinde kıvrıldığında daha da çok etkilenmişti.

Onu tamamen ele geçiren o gülümsemeydi.

Üzerine uzanırsa onu ezeceğinden endişeleniyordu. Kalçalarını açarken kollarını dik tuttu ve kendini onun hizasına getirmeye çalıştı. Sırtını derinden kavislendirdi. Cüssesi kalçalarının arasına sığmayacak kadar büyüktü ama bacakları açık ve geniş, dokunaçlarını kalçalarına dolayabilmesi için ona izin veriyordu.

Ellerinden birini alçalttı, böylece onun horozunun dibine sarabilir ve amının yayılmış dudaklarına dokunabilirdi.

"Ne zaman istersen bana sahip olabilirsin," dedi eğilirken. Dudaklarını adamın göğsüne, sonra da uzun çenesinin altına bastırdı ve uzun kuyruğu titreyerek alt tarafını ona gösterirken başını yukarı doğru eğmesini sağladı. "Her santimimi tanıyana kadar beni becermeni istiyorum. Tatmin olana kadar, durmak isteyen *sen* olana kadar beni kullanmanı istiyorum."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye gürledi ve kalçalarını geri çekip bir saniye sonra ileri itti. Ödül olarak memnun bir miyavlama verdi. "Sana doyacağımı hiç sanmıyorum, benim küçük kuzgunum."

Daha hızlı hareket etme arzusuna rağmen Magnar bunu yapmadı. Bunu uzatmak, onun sesinin, bedenlerinin selamlaşma sesinin tadını çıkarmak istiyordu.

Nazik davranmak ve Delora'nın iç organlarıyla oynayıp oynayamayacağını görmek istiyordu, onu orgazma ulaştırmak için hız ve derinlikle bedenini zorlamaktansa alay etmek ve ikna etmek istiyordu. Magnar, sonunda kendini ve onu kontrol altına aldığı anda Delora'nın sikinin etrafında nasıl parçalanacağını görmek istiyordu.

Bir sonraki orgazmı için onun sikini arzulamasını istiyordu. Tıpkı onun kendisini doldurması için yalvardığı gibi yalvarıp yakarmasını istiyordu.

Onun içinde inkar edilemez bir bütünlük hissediyordu ama bu duyguyu her ikisi için de yoğunlaştırmanın mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Magnar bununla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Ve kızın ona göstermek istemesi onu heyecanlandırdı, eğer aktif olarak denemeye başlarsa Magnar'ın merhametine kalacağını biliyordu. *Beni zaten tahrik ediyor.* Onun güzel gözleri bile vücudunu kıpırdatıyordu. Mutlu bir şekilde mahkûm olacaktı.

Yavaş bir ritimle bakarak kendini yeterince alçalttı, sadece ucuyla onu becerdi, böylece dilini göğsünün ve boğazının tüm hassas kısımlarına çekebildi. Küçük kulakları onu titretiyordu ve sırf bir çılgılık atsın diye birine odaklandı.

Dudakları ayrıldığı anda, o unutulmaz sesi çıkardığında dilini yutması için onu zorladı ve vücudunun şaşkınlıkla kenetlenmesine neden oldu. Kadın, amının iç duvarlarıyla neredeyse onu boğarken, sikinin etrafında hissedeceğini fark etmemişti.

Bu sefer Magnar eğlenceli olacaktı. Onun vücuduna her zaman istediği gibi tapacaktı.

Onun da benim kadar umutsuzluğa kapıldığını görmek istiyorum.

Delora kollarını çenesinin altında kavuşturarak Magnar'ın üzerine rahatça uzandı ve işaret parmağını göğsünü kaplayan uzun kürkün üzerinde tembelce gezdirdi. Sırtını yere dayamış, burnu tavana dönük Magnar'a baktı.

Sırt sırta yatıyorlardı, her ikisi de tepeden tırnağa birbirlerine sürdükleri renkli boyalarla kaplıydı. Ayrıca boya kâselerinin birçoğunu devirmişlerdi, bu da onlara oynayacak daha çok şey veriyordu, çünkü ahşap döşemeyi sert sikişlerinin kanıtlarıyla lekelemişlerdi. Her yerde izleri vardı, el izleri, ayak izleri, hangi hareketli vücut parçasının yaptığını bilmediği lekeler.

Ayrıca boya olmadığını *bildiği* birkaç beyaz su birikintisi de vardı. Magnar onu arkadan tuttuğunda bir noktada göğüsleri bunlardan birinin içinden kaymıştı. Magnar onu farklı pozisyonlara sokup çıldırabileceğini keşfettiğinde giderek daha da heyecanlanmıştı.

Şömineye bir şey eklenmediğinden beri neredeyse hiç alev çıkmıyordu. Sıcaklığa ihtiyacı yoktu; Magnar onu ısıtıyordu. Ayrıca güneş çoktan doğmuş, ihtiyaç duydukları tüm ışığı sağlamıştı.

Kalçaları adamın kalçalarını sararken, dokunaçları da onunkileri çevrelediğinden, adamın uzun ama yumuşamış sikinin içine girmesinden oldukça memnundu.

Seks yapmanın beni daha iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

Ve kesinlikle öyleydi. Üzgündü ama vücudunun memnuniyetle şarkı söylediği düşünülüğünde bu eskisi kadar yaygın değildi.

Delora, Magnar'ın göğsünde daha fazla desen döndürdü ve gece boyunca onu iyileştirdiği için kendi vücudunda bulunan çok sayıda pençe izinden kaçınmaya çalıştı.

Kazara kendini onun şaftından kısmen kaldırdı ve sonra kalp atışlarını daha derinde hissetmeyi umarak kendini öncekinden daha da aşağıya gömdü.

Hararetle inlerken göğsü sıkılaştı. Kalçalarını yukarı iterken yanlışlıkla kıcına bir tokat attı ve onu aşağı itti.

Bu kez ondan bir inilti yükseldi.

"Artık yok," diye yalvararak yüzünü onun yumuşak kürküne gömdü. "Sözümü geri alıyorum. Artık yoruludum." "Orada kalmak isteyen sendin." Adamın ona bakmak için hareket ettiğini hissettiğinde başını kaldırdı.

ona baktı. Memnuniyet dolu sarı gözbebekleri, burnunun üstünden kıvrılan diliyle dişlerini yalamadan önce mor renkte parladı. "Vücudun cennet gibi. Bu benim hatam değil. Seni asla doyamayacağım konusunda uyarmıştım."

"Şimdiden dört kez oldu!" Gönülsüz bir bakışla oturma odasının penceresini işaret etti. "Güneş doğdu, Magnar. Saatlerdir ayakta!"

Sadece o içimdeyken uykuya dalmak istiyordum.

Onu orada sevdi, kendisini aziz ve bütün hissettirdi. İçini ısıtan sarılmaları çok samimiydi ve onun sıcaklığı hassas kalbini emziriyordu. Ondan ayrılırsa ağrımaya başlayacağından endişeleniyordu.

Boynuzları yere çarparak başını garip bir açıyla hafifçe öne doğru itti.

dinlenmek için geri döndü.

Pençelerini kızın kalçasının yan tarafına geçirerek seğirmesini sağladı. Aynı şeyi omurgasına da yaptı ve sırtı bir kedi yavrusu gibi kavislendi - bu da amının onun etrafında kaymasına neden oldu.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye gürlledi kıkırdayarak. "Vücudun pençelerime karşı çok hassas." "Bir daha yaparsan seni ısıtırım," diye uyardı.

"Şimdi yapacak mısın?"

Pençelerinin sivri uçlarını hem kalçasına hem de omurgasına doğru sürükledi ve vücudu şiddetle titredi. Vücudu dalgalar halinde yükseliyor, adamın sikini içine sokup çıkarıyordu.

Magnar inledi, sanki başından beri istediği buydu.

Delora yüzünü ona gömdü ve göğüs kaslarının alt kısmını olabildiğince sert bir şekilde ısırdı, oradaki tüyler üst yarısından daha kısaydı. Bu onun adına büyük bir hataydı - tam hızlı bir şekilde itmeye başladığında, çoğunlukla yumuşamış horozunu içeri ve dışarı sıkıştırırken, onun içinde kalınlaşmaya ve sertleşmeye başladığını hissetti.

"Magnar!"

Piç herif güldü!

"Bu çok eğlenceli," dedi işi bittiğinde. "Umarım beni daha çok ısıtırısın. Seni sikimle cezalandırmak istememe neden oluyor."

Delora saçının bir telini gözlerinden uzaklaştırdı. "Şimdilik biraz ara verebilir miyiz?" "Bunun artık mümkün olduğunu sanmıyorum."

İçindeki basınçtan adamın artık neredeyse tamamen erekte olduğunu hissedebiliyordu ve Delora yüzünü ona yasladı.

"Hayır," diye yarım ağızla karşılık verdi. Adam cevap olarak sızlandı.

Ona şaşkınlıkla bakabilmek için başını kaldırdı.

"Gerçekten az önce bana *sızlandın* mı?" Yine yaptı! Ama gözbebeklerinde beliren mor parıltı ona sadece şüpheci olmaya çalıştığını söylüyordu. Onun göğsüne bir şaplak attı. "Mızımızlanmak sana istediğin her şeyi kazandırmaz. Sadece seni çocuklaştırır."

"Peki," diye homurdandı, tedirginlikle ağzının içini yaladı. Gözlerini kapattı, böylece gözbebekleri siyah oldu. "Ama şu anda bulunduğun yerden ayrılamazsın. Bu şekilde, bizimle bir olarak dinlenebilirsin."

Güzel. Kürküne desenler çizmeye devam etti. Bu hareket rahatlatıcıydı ve gözlerinin ağırlaşmasına yardımcı oldu.

Ama uykuya dalmasını engelleyen bir şey vardı ve bir süredir vardı.

Hissettiği duygu baloncukları dinlenmesine izin vermiyor, onları dökmesini istiyordu yoksa patlayabilirdi. Endişeyle alt dudağını kemirdi, onun varlığındaki güvensizliğinin son kırıntısı onu geri tutuyordu.

Varlığının en derinlerinden gelen cesareti zorlamak zorunda kaldı. Konuşmak için dudaklarını araladığında cesareti neredeyse kırılıyordu.

"Ben... seni seviyorum," dedi sessizce, onun duymamasını umarak. Onu sessizlik karşıladı.

Sonra Delora, kesinlikle duyması gerekirken duymadığını düşünüp sinirlendi. Fısıldamış olabilirdi ama Delora'nın genellikle insanüstü duyma yetenekleri vardı.

Beni görmezden mi geldi? Ona bunu sormasını bekliyordu.

Elinin üzerinde durduğundan beri kalp atış hızının arttığını fark etti. "Magnar?"

Elini kaldırdı ve pençelerini saçlarında gezdirdi, uçları kafa derisinde lezzetli bir şekilde

gezinirken onu okşadı. "Ben de seni seviyorum, Delora."

"Pardon?" diye kekeledi, neden onun da aynı şeyi söylediğine şaşırmişti.

Başını bir kez daha kaldırdı ve parlak flamingo pembesi gözlerini ortaya çıkaran görüşünü açtı. Tilki kafatasını ona doğru çevirdi.

"Ben de seni seviyorum." Kızın dudakları bu kez şaşkınlıkla aralandı ve adam başını diğer tarafa çevirdi. "Bunu bana söyledin ama bu duymak istediğin bir şey değil miydi?"

Ellerini adamın gövdesine bastırarak kaşlarını ona doğru çatarak doğrulmaya çalıştı.

"Şey, evet. Sadece... Bunu geri söylemeni beklemiyordum." Bakışlarını kaçırmaktan kendini alamadı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözlerini tekrar ona çevirdi çünkü adam yüzünün yan tarafını tutup yönlendirmişti.

"Elbette. Orpheus'a neden şu anda gördüğüm rengi görmeye devam ettiğimi sordum." Gözleri onun parlayan pembe kürelerinin her biri arasında gidip geliyordu. "O da bunun anlamını açıkladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum Delora. Seni sevdiğimi uzun zamandır biliyordum."

"Eğer bu doğruysa, neden bana söylemedin?"

"Bunun benden istediğin bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Duygularımla sana baskı yapmak istemedim ve sen aynı şekilde hissetmesen bile seni sevmekle yetindim."

Kalbi göğsünde sıkıştı ve eğik gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. "Ama neden?"

Sana karşı çok soğuk davrandım."

"Seni en başından beri çekici buluyorum Delora. Kırılmıştın ve iyileşmeye ihtiyacın vardı, ama bu seni daha az güzel ya da bakılmaya değer yapmadı. Seni sevmeye üzgün olduğun zamanlarda başladım, ama bana hediye ettiğin her gülümsemeye daha da derinleşti. Ve seninle ilgilenmek bana bir amacım varmış gibi hissettirdi. Bana her şeyi yiyen çirkin bir canavar değil de senin sevgine değecek bir şey olduğumu hissettirdin." Bir damla gözyaşı çalmak için başparmağıyla yanağını okşadı. "Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Ona yaslanana kadar kendini geriye doğru kıvırdı ve sıkı yumruklarla kürküne yapıştı. "Sadece burada olduğum için mutluyum. Seninle tanıştığım için çok minnettarım Magnar. Harikasin, naziksin, sabırlısın ve sanırım beni sevdiğin için rahatladım."

Magnar rahatlatıcı kollarını kızın etrafına doladı ve onu gövdesine sıkıştırarak kendisine karşı mutlu bir şekilde ağlamasına izin verdi. *O beni seviyor.*

"Ben seninim, benim küçük kuzgun gelinim." Kemikli çenesinin köşesini şefkatle ve *sevgiyle kızın* alnının kenarına vurdu. Kız bunu boynuzlarının arasındaki parlak ve tamamen alevlenmiş ruhuna kadar hissetti. "Sonsuza dek ve daima, sadece senin."

Duskwalker Brides serisinin ikinci kitabı **A Soul to Heal**'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken gerçekten çok zorlandım. Neredeyse tüm fikri iptal ediyordum, ancak betalarımın biri beni devam etmem için zorladı çünkü kitabı sevdiler. Ele alınması gereken çok fazla konu vardı ve ben

Hepsini doğru tasvir et.

Delora'nın travması ve depresyonu, şişmanlık fobisi ile iç içe geçmeden doğru yapmak istediğim büyük bir konuydu. Ben şahsen, kitaplarda büyük beden kadınların kendilerinden nefret etmelerinden biraz sıkıldım çünkü

ve bu onların tüm kişiliği oluyor. Bunun ana olay örgüsü olmasından bıktım.

Küçük bebek Fyodor'u yazmak benim için zor oldu çünkü benim çocuğum yok. Ayrıca daha önce hiç hamilelik yazmamıştım ve Mavka... farklı, bu da işi daha da zorlaştırıyor.

Bununla birlikte, kapsayıcı olmak için harika bir fırsattı. Eğer bu azınlığı kabul etmediğiniz için beğenmediyseniz, bu bir BEN sorunu değil SİZ sorunudur. Onlar/onlar ifadesini eklemek benim için kolaydı ve biraz ayarlamayla bunu net bir şekilde yazmanın mümkün olduğunu kanıtladım.

Ve Magnar! Onu yazmak çok zordu çünkü çok naif ama vahşi. Umarım beğenmişsinizdir.
Onu.

Alabileceğim olumsuz eleştirilere rağmen bu hikâyeyi yazdığım için çok mutluyum.

Duskwalker'ların nasıl oluştuğunu çok derinlemesine inceleyebildim ve bu şekilde onlar hakkında çok şey öğreniyoruz.

Bir sonraki kitap olan **Dokunulacak Bir Ruh**'ta Asyalı bir karakter ve bu kitapta tanıştığımız Kitty yer alacak.

Psst, adı değişecek.

Dokunulacak Bir Ruh, Peçe'den uzakta olacağı için ilk ikisinden ÇOK farklı olacak! Ayrıca insan dünyası ve ne kadar korkunç olduğu hakkında çok daha fazla şey öğreneceğiz. Benim FMC'm de çok güçlü bir karakter ve biraz azgın olabilir - özellikle canavarlar için. İlk ikisinden daha müstehcen olacak, bazı *ahem* kuyruk oyunları, çift penetrasyon, üreme kink ve bazı yoğun yakınlık oyunları ile.

Ayrıca Opal Reyne tarafından

DUSKWALKER GELİNLERİ

Korunacak Bir

Ruh

İyileştirilecek

Bir Ruh

Dokunulacak Bir Ruh (*Şubat 2023'te çıkacak*)

Yol Gösterecek Bir Ruh (*TBA*

2023) Canlandıracak Bir Ruh

(*TBA 2023*) (*Daha fazla*

başlık yakında)

CADI BAĞI

The WitchSlayer

The ShadowHunter (*TBA 2023*)

(*Daha fazla başlık yakında*)

Tamamlanmış Seri

BİR KORSAN ROMANTİZMİ İKİLEMESİ

Gül Denizi

Paine

Fırtınaları

ADEUS KRONİKLERİ

Bu seri 20th Haziran 2022 tarihi itibarıyla

yayınlanmamıştır.

(İleride revizyonlarla yeniden yayınlanabilir)

Gelecekte yayınlayacağım tüm romanlardan haberdar olmak istiyorsanız beni takip edin sosyal medya platformlarımda.

YENİ Facebook Sayfası:

<https://www.facebook.com/OpalReyne>

Facebook Grubu: <https://www.facebook.com/groups/opals.nawty.book.realm>

Instagram:

<https://www.instagram.com/opalreyne>

Twitter:

<https://www.twitter.com/opalreyne>

TikTok:

@OpalReyneYazar

